

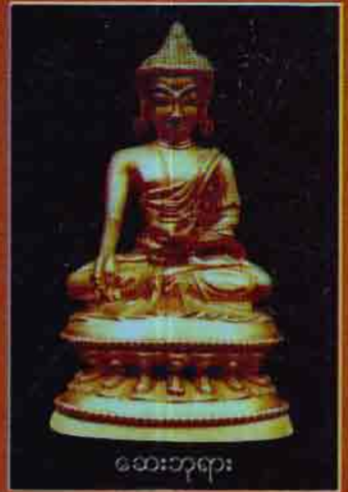

မဂ္ဂပစ္စယော

ရာဇဝင်

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE CLASSIC

ဆေးဘုရား

မဏိမေခလာ (စာ - ၈၇)

- တေသလ္လမုဒြာ လာဘာမုနိ ဆေးဘုရား... (စာ - ၂၂)
- နုပျိုကျန်းမာ သက်ရှည်စေသော
- တေသလ္လဂုရု ရုပ်ပွားတော်... (စာ - ၂၄)

ရုပ်သူမောင်နှံအတွက် ကိန္နရာ ကိန္နရီဆောင် (စာ - ၈၁)

- ရွှေပေါက်ပင်ဆရာတော် နှင့် ပဏ္ဍန်းဆက်ရှိခဲ့သော သရုပ်ဆောင် ကျော်သူ (စာ - ၉၁)
- မြည်ဖြူ ရွှေပေါက်ပင် ဆရာတော်၏ ဝိဇ္ဇာကျင့်စဉ် (စာ - ၉၄)
- သစ်တံပီး ဆရာတော် မဏိတေတ(ယော)၏ ပုဒ္ဓဇာတ်ကိုး ဘားထုတ်နည်း (စာ - ၁၀၀)
- ဓူရ်ပြည့်အောင် ဆရာတော်၏ ထိပ်တန်းရောက် အဂ္ဂကျင့်စဉ် (စာ - ၁၀၈)
- ဝါဆိုသင်္ကန်း လာဘ်ရွှင်လန်း (စာ - ၁၁၁)
- ခြေနင်း တကယ်ရှိသလား (စာ - ၁၅၉)
- တာတေကြီးရဲ့ ကြီးကြီးချိတ် (စာ - ၁၆၂)

Graphic: Soe Win Htun

လာဘ်မိုးစွေဂါထာ

ဂါမေဝနေစသဗ္ဗတ္ထ၊
ဒေဝေဟိမနုဿေဟိစ။

မဂ္ဂပစ္စယော

ဘာဘတောနန္တလာဘောမေ၊
သဒါဟောတုဘဝါဘဝေ။

၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ၊ အမှတ်(၂၄၇)

⊗ မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။ ⊗

ထုတ်ဝေသူ -	ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ)	အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ -	ဒေါက်တာစောယုနွယ်
ဆောင်ရွက်သူ -	နန္ဒာမိုးကြယ်၊ သန္တာဝင်း	အယ်ဒီတာရုံးအဖွဲ့ -	ကေလတ်၊ စိုးစိုး

ထုတ်ဝေသူ - ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး(မြ-၀၃၄၆၀)၊ အမှတ်-၂၀၅(က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ၊ ဝင်းထွန်း(မြ-၀၄၈၃၉)၊ အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ပုံနှိပ်သည်။
 နံပါတ် - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၂၀၀ ကျပ်
 အုပ်ချုပ် - ရှုကီ။ အတွင်းဖလင် - မျိုးဝင်းကျော်၊ အတွင်းပန်းချီ - သန်းတော်သစ်၊ ဖိုးအောင်၊ စံလွင်မောင်၊ အောင်နိုင်လတ် တို့က
 နည်းပြ မျက်နှာပိုးဂရပ်ဖစ်ကို စိုးဝင်းထွန်းမှ ဖန်တီးသည်။

ရောင်ပြန်မဂ္ဂလင်း၏ မူဝါဒ

လစဉ်ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော ရောင်ပြန်မဂ္ဂလင်းသည် ဘာသာရေးသက်သက်စာအုပ် မဟုတ်ပါ။ လောကီရေးရာ၊ မြန်မာ့ သုတအခြာဖြာကိုလည်းကောင်း၊ ရသမြောက်ဝတ္ထုတို့၊ ဝတ္ထုရှည်များကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် ခြင်းအရာများ၊ ထေရဝါဒနှင့် မဆန့်ကျင်သော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ၊ ထူးခြားသော စေတီပုထိုးများ၊ ရဟန်းများအကြောင်း၊ ဗေဒင်၊ ယတြာဆိုင်ရာ ပညာရပ်ဆောင်းပါးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့၏ အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအကြောင်းကို ထည့်သွင်းဖော်ပြရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများအပေါ် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ ခြင်းရာအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ ကျင့်စဉ်များကိုလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ စွမ်းဆောင်ချက် ထည့်သွင်းကောင်း ဗဟုသုတ ဖြစ်စေရန်အလို့ငှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

မဂ္ဂပစ္စယော

ကျေးဇူး

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ အမှတ် (၂၄၇)

မာတိကာ

ရောင်ပြန် ကဗျာ

ဝေးမေး ရဲမြင့်နောင်၊ နွဲ့ဦးမွန်(ကျုံးဒီး)
ဆုမွန်ဦး(ဟင်္သာတ)၊ ဝေငြိမ်းအောင်၊ နှင်းဆက်ကြယ်စင်ငြိမ်း၊
သားထက်ဆွေ၊ မင်းရွှေမင်း(အင်းစိန်)။

ရောင်ပြန် အခန်းဆက်ရသ

- မေတ္တာရင်... (ဂ) _____ ၁၆၈
- ဘုန်းပွင့်တေတ _____ ၁၆၈
- နတ်ကတော်စိန်မျက်နှုံး (၇) _____
- ကျော်မြသန်း _____ ၁၉၀
- ဇန္တုရ ကေရီသခင်မလေးပေးမာလာ (၃) _____
- မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်) _____ ၂၃၈
- လှထဲကဘဝ ဘဝထဲကလူ (၇၂) _____
- လင်းရောင်တင် _____ ၂၆၀

ဘေးမရွံ့ခြံ လာဘ်ပျို ဘေးမရွံ့

ချစ်သူတို့မောင်နဲ့ သစ္စာခိုင်မြဲကြည်လင်အောင်

ကိန္နရာ

ကိန္နရီဆောင်

၈-၈၀

■ ဝတ္တိဇာတ်ထုတ်ဝေ

၈-၁၃၀

ချစ်တော်စေတနာ မဂ္ဂဗျာ

ဆာဆာဆရာပြန်

ပထမိဗေဒ

မောင်လင်းသ

၈-၈၄

ခဏိယဇ္ဇာတု

ဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော်

နဝနိဒ္ဒိ

၈ - ၂၉

BURMESE CLASSIC

ကျောက်ဆည်မြို့၏ ကျက်သရေဆောင်
ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ရွှေပင်ရွှေဆင်သွားစေတီ

မြမဉ္ဇူဝေ(ကျွဲမငေး)	၁၇
ဘောသဋ္ဌမုဒြာလာဘာမုနိဆေးဘုရား ပထမဆရာဦးအောင်သူ	၂၁
နပျိုကျန်းမာသက်ရှည်စေဖို့ ဘောသဋ္ဌဂုရုရုပ်ပွားတော် မြတ်ဘုန်းနိုင်	၂၄
ဘိသက္ကဂုရုဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော် နဝန်းနီ	၂၉
ယုံကြည်ပါလျှင် မြမြလှိုင်	၃၅
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မြို့တော် ပဲခူးကျော်ကျော်	၃၇
ဆုတောင်းပြည့်ပါ၏ မနုဿကျော်ဝင်း	၆၄
ခြေဖဝါးတော်တံဆိပ် ကျော်သူ	၉၁
ပြည်မြို့ နဝဒေနေယ်မြေ...ဝိဇ္ဇာကျင့်စဉ် ရွှေပေါက်ပင်ဆရာတော်	၉၄
ပြည်ရွှေပေါက်ပင်တောရဆရာတော်... မြနန်းရှင်	၁၀၀
နဝမအကြိမ်မြောက် သစ်တံခါးဆရာတော်၏... မရည်မွန်(ကျွဲပျော်)	၁၀၁
ဖူးပြည့်အောင်ဆရာတော် မြနန်းရှင်	၁၀၈

ရွှေပဝါးတော်တံဆိပ်
ကျော်သူ ၈ - ၉၁

မိဘကားဖွဲ့/ကြော်ငြာနှင့် ပြန့်ချိရေး
လာဘ်မိုးစွေ စာပေ
မှတ် - ၂၁၂ (ပထမထပ်)၊ ၃၆ လမ်း (အထက်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
ဖုန်း - ၀၉-၄၃၀၇၅၃၁၊ ၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅

ယေယျကန္တလွှာ အဖွဲ့
ခင်မောင်အေး (ဖွဲ့စည်း)

၈ - ၁၅၂

နပျိုကျန်းမာသက်ရှည်စေဖို့
ဘေးသဏ္ဍာန်ရ ရုပ်ပွားတော်

မြတ်ဘုန်းနိုင် စာ - ၂၄

တောသဏ္ဍာန် (၁) ဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော်

လောကီရေးရာ

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းပြက္ခဒိန်
အင်ကြင်းဖြူဖြူ(တောင်ငူ) ----- ၄၁

သည်လအတွက် ကောင်းသောရက်
နွယ်သာကီအောင် ----- ၄၂

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ
တောကကိုရင် ----- ၄၄

အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်စေရန်
မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင် ----- ၄၅

သည်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ
နေမျိုးထွင်ခေါင် ----- ၄၆

သည်တစ်လတာ ကံကြမ္မာ
ဆရာမိုးဟန်ကြွယ် ----- ၄၇

ထိုင်းနိုင်ဆရာကြီး မိဇူးပိုက်ဆံ၏ လအလိုက်အဟော(ရုလိုင်)
ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) ----- ၄၈

တရုတ်နက္ခတ္တဗေဒင်ပညာ ၂၀၁၄ ဩဂုတ်လ
ကေတီအောင်သိန်း ----- ၅၁

တရုတ်ဂန္ထီရဆရာကြီးကြားကုံး၏ အိပ်မက်အဖွင့်ကျမ်း
တက္ကသိုလ်မောင်တံခွန် ----- ၅၅

အံ့ဖွယ်ထူးဆန်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ(၁၀) ----- ၆၀

မျိုးသန့်ထွန်းကို(ရေစကြို) ----- ၆၁

ဝါဆိုသင်္ကန်း လာဘ်ရွှင်လန်း ----- ၁၁

နန္ဒာမိုးကြွယ် ----- ၁၁

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ----- ၁၁

အင်ကြင်းမေ ----- ၁၁

ဈေးရောင်းကောင်းသော အစီအရင်များ ----- ၁၂

ဆရာဝေယံဦး ----- ၁၂

ဓာတ်ရိုက်ယတြာ ရွှေပညာ(၂၅) ----- ၁၂

ဘုန်းပွင့်ထွန်း ----- ၁၂

မြွေနန်း တကယ်ရှိသလား ----- ၁၂

တင်နိုင်တိုး ----- ၁၂

စိတ်စွမ်းအားဖြင့် အောင်မြင်ကျန်းမာနည်း ----- ၁၃

အောင်ဘုန်းမြိုင်(ကချင်မြေ) ----- ၁၃

အလှူပွဲနှင့် လွဲရခြင်း ----- ၁၃

တက္ကသိုလ်သစ် ----- ၁၃

ငုတ်တုတ်မေ့ခြင်း(သို့)ရပ်လျက်သေခြင်း ----- ၁၃

နတ်ထီးလှိုင် ----- ၁၃

ကျောက်ဆည်မြို့၏ ကျက်သရေဆောင်
 ရှုဝင်ရွှေဆင်သွားစေတီ

ပြုစုသူ(ကျ်းပေး)

စာ - ၁၇

လောကီရေးရာ

သလုအောင်ပြန်ချင်သည်
 ဆင်ကောင်းမြင့် ၁၈၅
 ဘဝလုံးအတွက် အမြဲတမ်းပြုလုပ်ရမည့် ထာဝရယတြာ
 ညီသူချမ်းမြေ့ ၂၀၁
 ပွားရေးအဆင်မပြေလို့ ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ
 အိမ်မာဝေ ၂၀၃
 သာနာအသက် ပရိယတ္တိဂုဏ်ကိုဆောင်ပါ
 အောင်မြင်မြတ်(ပြည်ရွှေဘို) ၂၁၆
 နိဗ္ဗာန်ဒေသနာတော်(၅)
 ဟာထွန်း ၂၁၉
 ဆုံလျှင် ပုံပြင်သာမှတ်လိုက်ပါ(ဂ)
 အိက်တာသက်ဆွေ ၂၂၃
 စွယ်လွန်သူအတွက် ရည်ရွယ်ပြုလုပ်တဲ့ကုသိုလ်
 စရာဝင်းသင်္ကန်း ၂၂၇
 စရင်းအနီးနည်းတဲ့ကုသိုလ်
 နာနသိန်း ၂၃၁
 နွှာတုန်း ရေခဲပါ
 သီးဗဂျီအောင်မိုး ၂၃၃

ထီးပွင့်ကန်တော်
 ရှယ်လီသိန်းမောင် ၂၄၈
 နေလို့မှ ကောင်းရဲ့လား
 ဘုန်းထွဋ်ခေါင် ၂၅၁
 ကျွန်ုပ်၏အတွေ့အကြုံများ(၁၄)
 ဖိုးသန်းကျော်(ရေကြည်သား) ၂၅၅
 ဖြေဆိုရာ
 အရှင်ခေမာ(ရွှေပြည်သာ) ၂၆၀
 ကုန်လှောင်ကုန်ထုတ်စေရန် ပြုလုပ်နည်း
 ကျော်အောင်ပိုင်ထူး ၂၇၁
 သာသနာ့သမိုင်းဝင် သီလရှင်ကျင့်ဝတ်များ
 လေးသူစံ ၂၇၈
 ဘဝအမောစင်မယ့် လှတောတစ်ခွင်ဟာသများ
 ဦးကောင်းထူး ၂၈၂
 ဒါလေးတွေ ဆင်ခြင်ရအောင်
 မောင်ပုတ်စည် ၂၈၆
 ကောင်းကင်ပိတ်ပေါ်... သိဒ္ဓိပိတ်တန်ခိုးများ
 မော်တင်သိန်းဇော်ဇ ၂၉၈
 တန်ခိုးပြခွင့်မရသော ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်
 ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း ၂၉၂
 နဂါးတို့မြို့ရာ ရေကန်သာ
 မြပျက်ရှင် ၂၉၇
 အလုပ်ရစေ အောင်မြင်စေ
 သိဒ္ဓိကျော်ခေါင် ၃၀၀
 ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဂမုန်း
 ဂန္တီရဆရာလှမျိုး ၃၀၁

နဝမအကြိမ်ပြောက်
 သစ်တံခါးဆရာတော်ဘဒ္ဒဒမ္မာဝါရဗေဏ (မော)

အိ

၁၀၈ ရက်အဓိဋ္ဌာန်ထွက်အောင်ပွဲ

စာ - ၁၀၁

ဘယ်ဒီတာအဖွဲ့/ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ဆိုရေး
လာဘ်မိုးတွေ စာပေ
 အမှတ် - ၂၀၂ (ပထမထပ်)၊ ဂုဏ်လမ်း(အထက်)၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
 ဖုန်း - ၀၉-၄၃၀၇၅၃၁၊ ၀၉-၄၂၀၀၅၉၂၅

သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒဒမ္မာဝါရဗေဏ(မော)
 အဓိဋ္ဌာန်ထွက်အပြီး စံတော်များစွာပါရှိပါ

ပထမအကြိမ်ပြောက်

ရောင်ပြန် ရသ

ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ
မနုဿကျော်ဝင်း ----- ၉၆
ဒုတိယမြောက် ကိုးသိန်းသံစား
ရီရီဌေး ----- ၁၁၆
သူတော်တော်နှင့် မက္ကလျား
ဝေယံလင်းခေါင် ----- ၁၃၀
အာယုဗေဒမာဝန်ဒါန်း
ရန်ကုန်မြိုင်ဆွေ ----- ၁၄၄
ငယ်ငယ်က အတွေ့အကြုံ
ခင်မောင်အေး(မန္တလေး) ----- ၁၅၂
ကြီးကြီးချိတ်အပြာ
တာတေကြီး ----- ၁၆၂
ထူးဆန်းတဲ့ အကျွတ်အလွတ်ပွဲ
ကျော်မင်းနိုင် ----- ၂၀၉
ဝေမြို့မှောင်ကင်း
ခိုင်ခင်အင်ကြင်း ----- ၂၇၂

BURMESE CLASSIC

၈ - ၁၆၆

ရောင်ပြန် မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး

အချစ်ကြီး ချစ်ကြပို့ ဓာတ်ပန်းချီ
ချစ်ဖွယ်(တောင်ငူ) ----- ၇၁
ကိန္နရာ ကိန္နရီဆောင်အောင်မှန် ကော်မလွဲ
ပန်းမောင်(မြန်မာစာ) ----- ၇၄
ဒဏ္ဍာရီထဲက ကိန္နရီ ကိန္နရာ
နန္ဒာမိုးကြယ် ----- ၇၆
တော်လေးဝဝင် စန္ဒကိန္နရီ
ရေကျော်စိုးအောင် ----- ၇၉
ချစ်သူဇနီးမောင်နံ သစ္စာခိုင်မြဲ...
ဂမ္ဘီရဆရာလှမျိုး(B.Sc) ----- ၈၁
ချစ်မေတ္တာ သစ္စာတရား
ချစ်ပန်းပွင့် ----- ၈၄
အာဆရာကြီးနှင့် မထိမေခလာ
မောင်လင်းသစ် ----- ၈၇

ရောင်ပြန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

မင်းအဆက်ဆက်တို့၏ ဘုန်းသမ္မာတောက်စေရန် အစီအမံများ(၂)
 မြန်မာဟိန်းကျော် _____ ၅၇
 နှစ်တစ်ရာငါးဆယ်ပြည့် ဘုံဘေးဘားမားထရိတ်ဒင်း
 ထော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက်
 ထွန်းထက် _____ ၁၃၈
 ငြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောကယုံကြည်ချက်များ
 ထုတိုး(စိတ်ပညာ) _____ ၂၅၂

လူတွေသိ နတ်တွေကြားစေ

ထုတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ _____ ၃၁၃

ရောင်ပြန်ပေဒင်

သီသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း
 ဆက်တာစောယုနွယ် _____ ၃၂၉

ရောင်ပြန် အထူးယတြာ

မိင်ခြားရောက်မြန်များအတွက် အထူးဟောကိန်း
 ဆက်တာစောယုနွယ် _____ ၃၂၂

BURMESE CLASSIC

အယ်ဒီတာအဖွဲ့/ကြော်ငြာနှင့် ပြန့်နှံ့ရေး
လာဘ်မိုးစွေ စာပေ
 အမှတ် - ၂၁၂ (ပထမထပ်)၊ ၃၆ လမ်း (အထက်)၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
 ဖုန်း - ၀၉-၄၃၀၇၅၃၁၁၊ ၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅

မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ်တွင် ပါဝင်သော ရုက္ခစိုးထံ ပူဆာနည်း ဆောင်းပါးအား စာဖတ်သူများအတွက် မေတ္တာထား၍ ပြန်လည်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ အကျိုးရှိသလို လိုအပ်သလို စာဖတ်သူများ ယတြာအဖြစ် ပြုလုပ်၍ ဂါထာ၊ မန္တန် ရွတ်ဆိုပူဇော်နိုင်ပါသည်။

ရုက္ခစိုးထံ အပူကပ်နည်းဖြစ်သည်။ ပြုလုပ်ရမည့်မှာ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ အနီးဆုံး သစ်ပင်က သစ်ရွက်တွေကို ခူးပြီး ထမင်းစားပန်းကန်မှာ ကပ်ရမယ်။ ကော်နဲ့ပဲ ကပ်ကပ်၊ ဖယောင်းစက်ချပြီး ကပ်ကပ် ပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ ကပ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီသစ်ရွက်ပေါ်မှာ အလတ်စား ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းရမယ်။ ထွန်းတဲ့အခါမှာ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ထွန်းလို့မရဘူး။ ထမင်းစားစားပွဲပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မတ်တတ်စားပွဲပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် တင်ပြီး ထွန်းရမယ်။ ထွန်းထားတဲ့အတွင်းမှာ ဖယောင်းတိုင်ကို ကြည့်ပြီး တတွတ်တွတ်ပြောရမယ်။ ပြောရမယ့်အကြောင်းအရာကတော့ အခက်အခဲတွေနေတဲ့အကြောင်းပေါ့။ ရုက္ခစိုးကြီး ကျွန်တော် မောင်ဖြူနဲ့ တွေ့ခဲ့ဖြစ်မယ်။ အမြန်ဆုံးတွေ့အောင် လုပ်ပေးပါ။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ကြွေးရစရာရှိတယ် ဆိုပါက ရုက္ခစိုးကြီး အဲဒီကြွေးကို အမြန်ဆုံးရအောင် လုပ်ပေးပါ။ အသင် မလုပ်နိုင်ရင်လည်း လုပ်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို လုပ် ခိုင်းပေးပါလို့ လူလူချင်းပြောသလို ပြောရမယ်။ ပြောလို့ မောရင် ခဏနားပေါ့ကွာ။ လူလူချင်းပြောတဲ့အခါမှာ အကြောင်း အရာတစ်မျိုးတည်းကို ထပ်ကာ ထပ်ကာပြောရင် တစ်ဖက်က နားထောင်ရတဲ့လူ နားပူလာတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလို နားပူလာအောင် ပြောရမယ်။

(မှတ်ချက် - အကြွေးကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စ၊ ကားကိစ္စ၊ မြေကိစ္စ...စသည့် ကိစ္စများအတွက် ရုက္ခစိုးထံ ပူဆာ၍ ပြုလုပ် ပြောဆိုနိုင်ပါသည်။)

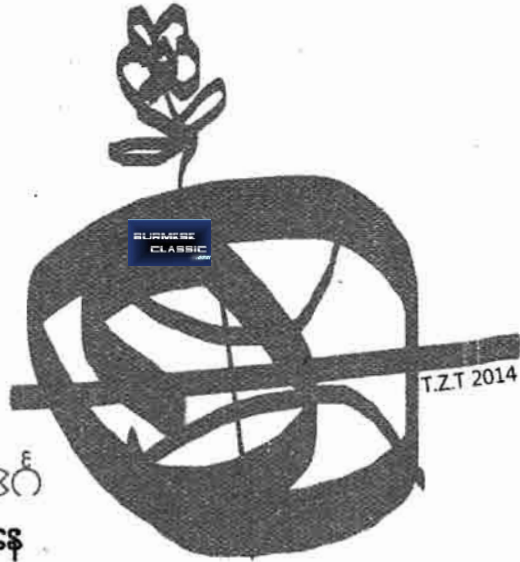
တစ်နေ့ကို ဖယောင်းတိုင် ရှစ်တိုင် ထွန်းရမယ်။ တစ်တိုင်ကုန်ရင် နောက်တစ်တိုင် ထပ်ပြီးထွန်းပါ။ တစ်နာရီလုံးလုံး ပြောဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းပြီးတိုင်း ၁၀ မိနစ်လောက်တော့ ပြောရမှာ။ ဘယ်အချိန်ထွန်းရမယ်၊ ဘယ်နေ့ထွန်းရမယ်လို့ ကန့်သတ်ချက်မရှိပါဘူး။ တစ်နေ့ ရှစ်တိုင်ပြည့်အောင် ထွန်းညှိရမယ်။ သွားစရာ၊ လာစရာရှိရင် မထွန်းသေးဘဲ ပြန်လာတော့မှ ထွန်းပြီး ရုက္ခစိုးကို နားပူနားဆာ လုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင်တည်တဲ့ ကိစ္စဟာ တရားသဖြင့်ကိစ္စ ဖြစ်ရမယ်။ သဘာဝကျတဲ့ ကိစ္စလည်း ဖြစ်ရမယ်။

ရုက္ခစိုးနတ်နှင့် တွေ့ဆုံ၍ လိုရာထို ငြောကြားတောင်းဆိုနိုင်သော ဂါထာမန္တန်

ထန်းရွက်၊ ပေရွက်၊ စက္ကူ ရရာတွင် အောက်ပါ ဂါထာမန္တန်ကိုရေး၍ ယင်းဂါထာနှင့်ပင် (၃၇)အုပ် စုတ်ရမည်။

အာကာသဋ္ဌာန ဘူမဋ္ဌာ ၁၊ ရုက္ခဋ္ဌာ ၁ မမာိဒ္ဓိကာ။
ဣန္ဒြိမဇ္ဈော ၁ ယေ ဇေဝါ၊ မံ မါပေတု ပတိန္ဒြိတံ။

- ❖ ရုက္ခစိုးရှိသော သစ်ပင်၌ ထန်းရွက်၊ ပေရွက်၊ စက္ကူကို ဆွဲကပ်ထားပြီးနောက် ခုနစ်ရက်ရှိသောအခါ ရုက္ခစိုးနှင့် စကားပြောရလိမ့်မည်။
- ❖ ထိုအခါ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းအား မိမိလိုရာကို တောင်းဆိုပြောကြားရမည်။
- ❖ မိမိတောင်းဆိုပြောကြားသည့်အတိုင်း အောင်မြင်မည်။ ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မည်။ ရုက္ခစိုးနတ်မင်းနှင့် တွေ့ဆုံပြောဆိုသောအခါ ရိုရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံနိုင်ဖို့ကိုတော့ သတိပြုပါလေ။

တၢ်
ဝေးနေ

- အတ္တတွေ တဟုန်းဟုန်းဆူပွက်မှုတွေကြား
မေတ္တာတရားတွေ ထွန်းကားမယ့်လမ်းကလေး မှန်ဝါးဝါး
ကမ္ဘာမြေပေါ် အသက်တွေအမြောက်အမြား ပေးခဲ့ကြရ
လူယဉ်ကျေးမှုက အခုထိ အထိုင်မကျသေးဘူး။
- ကြက်တစ်ဝပ်စာ ကရုဏာအရိပ်နဲ့
ကမ္ဘာကြီးစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပုံမြင်ကွင်း
နေစကြဝဠာရဲ့ အလှဆုံးပုံရိပ်ကလေးပဲ
မျက်လုံးလေး ခဏတာပိတ်
စိတ်အာရုံနဲ့ ငြိမ်သက်ရုံမြင်
အသက်သွေးကြောအနံ့ ငြိမ်းအေးမှုတွေ ပျံ့နှံ့စီးဆင်း
ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲခြင်းက လွတ်ကြစို့ ...။

မနာရသေးတဲ့ အကျ နှင်းဆက်ကြည်စင်ငြိမ်း

- ကံကွက်ကျားကို ဆေးခြယ်ကြည့်တော့
ဘဝကွက်ကျားက ရုပ်လုံးပေါ်လာ...။
- ကွက်လပ်ဖြည့်ဖို့ ကြိုးစားမိတော့
ကွက်လပ်ထဲ ပြုတ်ကျခဲ့...။
- “ကျ” နေလိုက်တာ...
ပြီး...မပြီးနိုင်။
- ဘယ်အရာမဆို
အဆုံးရှိစမြဲမို့
ရင်ဆိုင်ဖို့သာ အသင့်ပြင်ထားရ
ကျခြင်းရဲ့ အဆုံးမှာ
နာခြင်းက စောင့်နေမှာ...။
- ခုဟာက
ကျလို့ကို အဆုံးမရောက်သေးတာ
ကြာတော့
စိုးရိမ်စိတ်က ကြီးလာ...။
- နာခြင်းရဲ့ ပမာဏဟာ
မြင့်ခြင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်အချိုးကျတော့
ပြီးသလောက်နဲ့ ရပ်
အဲသလောက် အနာဒဏ်
ခံလိုက်ချင်ပြီ...။
- အမြင့်ကကျရင် အနာပြင်းသမို့
စိုးရိမ်ခြင်းက
အတော်ပို ပိုပိုကြီးလာ...။
- ခုထိ
ကျလို့မှ မပြီးသေးတာ...။

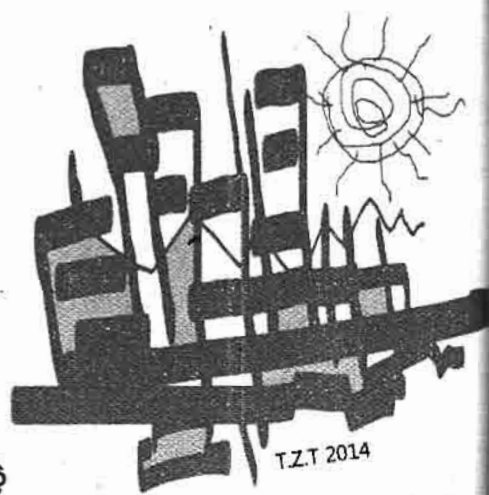
သားထက်ဆွေ

- နမ်းတစ်စေ့နဲ့ ဆီမဖြစ်နိုင်ဘူး...။
- သဲတစ်ပွင့်နဲ့ အုတ်တံတိုင်းမဖြစ်နိုင်ဘူး...။
- အုတ်တစ်ချပ်နဲ့ ရဲတိုက်မဖြစ်နိုင်ဘူး...။
- နမ်းမဖြူကြနဲ့ မစားရတဲ့အမဲ သဲမပက်ကြေး အုတ်ရောရော ကျောက်ရောရော လာမလုပ်နဲ့။
- ဝါးမကွပ်ဘူး သစ်ကိုသာ မရရအောင်ရှာကြမယ်...။

ရန်ကုန်ဗေဒ

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ)

- နေ့တိုင်း ညတိုင်း အချိန်တိုင်း
ဖရိုဖရဲနဲ့
အပြတမ်းပဲ
ဖိုသီဖတ်သီ...။
- အရန်လား အဆန်လား
အပြန်လား အသွားလား
စဉ်းစားဖို့တောင် အချိန်မရှိ
ညအစ်ကို မသိတသိတွေနဲ့ပဲ ပန်းဝင်...။
- နေ့မှာစံ
ညမှာခံတဲ့
နေ့ရောက်ရင်ထွက်ထွက်သွား
ညရောက်ရင် ပြန်ပြန်လာ
ခံနေရတာကို
စံနေရတယ်လို့ အမှတ်မှားရင်း
အမှားတွေဖတ်ပေ...။
- ရွှေရောင် ငွေရောင်
အလှူတွေတည်းညှိ
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ
တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေတဲ့
မြို့ကြီး...။

T.Z.T 2014

နေဝင်နေထွက် ဝေငြိမ်းအောင်

- လွယ်လွယ်ရတဲ့ ရနံ့ကို
သက်တမ်းရှင့်ရှင့် ကိုးကွယ်ရင်း
အဓိပ္ပာယ်က ဆိုလိုရင်း မရောက်တရောက်
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
သိမြင်မှုတွေ ဖောင်းကြွလာမလာ
မနေ့က တောင်းထားတဲ့လက်တွေ
မစိုသေးဘူး
မေးခွန်းတွေ အိပ်ငိုက်နေရ...။

- နွေ...
မဟုတ်ဘူး ငွေ
သက်ပြင်းပေါင်း ဘယ်လောက်များများ
ပေးဝယ်ထားသလဲ
စပြီးရင် ဆုံးတတ်မှ
ဟုတ်ကဲ့...
“ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံ”
ဒီလိုနဲ့ သက္ကရာဇ်တွေ ရင့်မှည့်ကြွေကျကြ...။

- ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ အနာဂတ်ဟာ
ဘယ်အရောင်များ ဆေးခြယ်ထားပါသလဲ
မတွေးဝံ့ဘူးလို့ ဆိုချင်ဆို
လူပီသဖို့ အရေအတွက်များ
ကျွန်တို့ သေဆုံးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာပဲ ရှိသင့်တယ်။

T.Z.T 2014

မိုးရိပ်အလွန်
ရဲမြင့်နောင်

T.Z.T 2014

- တိမ်မည်းတွေ ထီးဆောင်းလို၊
ထက်ကောင်းကင် ချွန်းထစ်ည် ...။
- လျှပ်မျှင်တွေ ရိုးရိုးရဲ
ဖိုးမည်း(မဲ)သည်းထန်။
- သတိပညာ
တမံလျှင် ဆည်းကာထားပါလို့
တိမ်လွှာကြား သက်တံခင်းမယ်
လောကလင်းဖို့။

ကူးတို

နွဲ့ဦးမွန် (ကျွဲဒါး)

- ကိုယ့်ကာယကံ၊ ကိုယ်ထံပြန်
 ကိုယ့်ဝစီကံ၊ ကိုယ်ထံပြန်
 ကိုယ့်မနောက်၊ ကိုယ်ထံပြန်
 သုံးပါးသောက်၊ ပြည့်မှန်
 ပဲ့တင်သံနှင့် တစ်ထပ်တည်း
 ခံ့မလွဲ၊ အမှန်ပဲလေ...။

- လုပ်ရဲရင် ခံရဲတယ်တဲ့လား
 ကျွဲကူးရေပါ
 သေချာမလွဲ
 မသိမူချောက်နက်ထဲ
 ရဲရဲသာခန့်ဆင်းချ
 တစ်ခုတော့ရမယ်
 မလွဲတဲ့အရိပ်သဏ္ဍာန်
 (အဲဒါ ...)
 "ငရဲ"နဲ့ "နိဗ္ဗာန်"...။

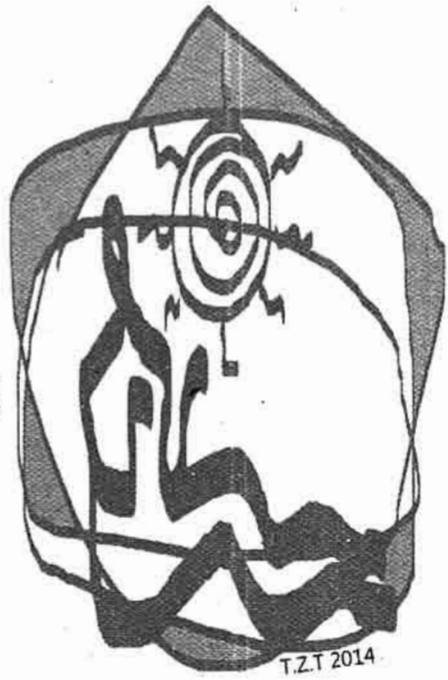

နွေရောက်ပြီဆို

မင်းရွှေမင်း(အင်းစိန်)

- လေတစ်ချက်ဝေရင်ဖြင့်
မြေသက်ကာ ကြွကြွလျှောပါလို့
ရော်ရွက်ဝါ လွင့်ကာမျောရတယ်
ဟော...နွေရောက်ပြီကို။
- ရွက်မကျန် လက်ပံကိုင်မှာဖြင့်
နေရိုင်းအပူခံလို့
နွေတေးသံချိုနှောတယ်
ရွှေဥဩက တေးသီဆို...။
- လက်ပံပွင့်တွေက
လေပင့်ရာ ဝဲယုံကျလာတော့
မြေမခင် ပြေးကာဖမ်းကြတယ်
ပန်းတစ်ပွင့် တူနှစ်ကိုယ်
တိုက်ဆိုင်တယ် ဆိုမလာ။
- ပျိုမျစ်စဉ် အရွယ်ကလေးတွေနဲ့
နှစ်ကိုယ်ချစ် ကြင်ဖော်ရွေးမယ်လို့
စိတ်အတွေးဝင်ပါသော်လည်း
ချစ်ရေးကြမ္မာငင်လို့
ကညာခင် ပစ်ခွာသွားလေတော့
နွေများရောက်ပြီဆိုမှဖြင့်
ကြောက်လှသည် ဆိုပါရစေ
ငါ့နှလုံးသား...။

T.Z.T 2014

ကျောက်ဆည်မြို့၏ ကျက်သရေဆောင်

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်

ရှင်ပင်ရွှေဆပ်သွားစေတီ

မြပဉ္စူဝေ(ကျုံပဝေး)

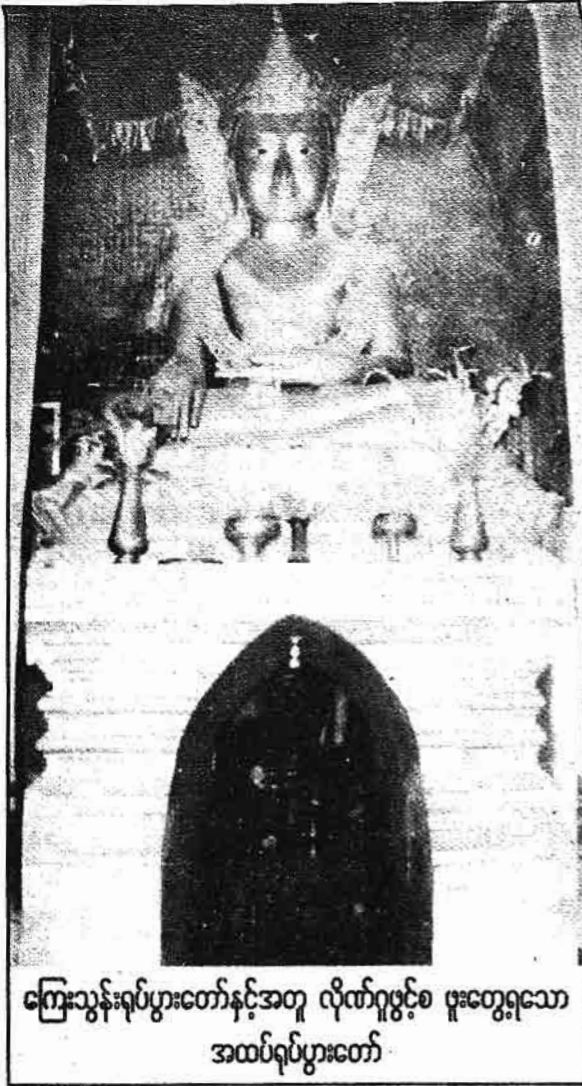

မြန်မာပြည်၏ မြေလတ်ပိုင်း မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သော ကျောက်ဆည်မြို့သို့ ခရီးစဉ် စီစဉ်ထားမှုမရှိဘဲ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ကျောက်ဆည်မြို့သည် မင်းစဉ်အဆက်ဆက် ထီးနန်းစိုက်ခဲ့ဖူးသော နယ်တစ်နယ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု မှတ်သားရဖူးသောကြောင့် ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်စေတီဘုရားများ ရှိနေသည်မှာ သေချာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဆည်မြို့နှင့်အတူ မနီးမဝေးရှိ စေတီဘုရားများသည် ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် စေတီဘုရားများဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရသောကြောင့် ဦးစွာသွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့သော စေတီဘုရား၏ ဘုရားတည်သမိုင်းကို ရေးသားပူဇော်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဘုရားကြီး၏ဘွဲ့မည်မှာ “ရှင်ပင်ရွှေဆပ်သွား” ဟု ခေါ်ပါသည်။ ကျောက်ဆည်မြို့မှ အနောက်ဘက် ငါးမိုင်အကွာ ‘ညောင်ရွှေ’ရွာအနီးမှာ တည်ရှိပါသည်။ ရှေးအခါက သီရိဓမ္မာသောကမင်း၏ ကောင်းမှုစေတီ ‘မုဋ္ဌော’စေတီကို နောင်အခါ အနော်ရထာမင်းကြီးမှ ငုံ့၍အသစ်တည်ထားသော စေတီဖြစ်ပါသည်။

လယ်တွင်းကိုးခရိုင်တွင် ‘မုဋ္ဌော’ကိုးဆူရှိသည့် အနက် တစ်ဆူအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးဘသိန်းရေးသားခဲ့သော လယ်တွင်းကိုးခရိုင်နှင့် မုဋ္ဌောကိုးဆူသည် ဤနေရာဒေသနှင့် ဤစေတီပင်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားရမှာဖြစ်ပြီး ဒေသခံစာပေလိုက်စားကြသူများကလည်း

ရှင်ပင်ရွှေဆပ်သွား အထပ်ရုပ်ပွားတော်မြတ်

ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်နှင့်အတူ လိုဏ်ဂူပွင့်စ ပူးတွေရသော အထပ်ရုပ်ပွားတော်

စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ဒါယကာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည့် သီရိဓမ္မာသောကမင်း၏ ကုသိုလ်တော်စေတီကို ဒုတိယသာသနာပြုစင်ဖြစ်သော ပထမမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး ကိုတည်ခဲ့သော 'အနိဂုဒ္ဒဒေဝ'(ခေါ်) အနော်ရထာမင်းကြီး မှ ငုံ့၍တည်ထားခဲ့သည်ဟု ဆိုကြပြီး စေတီတော်၏ဘွဲ့မည် တွင် သာသနာပြု မင်းနှစ်ပါးကောင်းမှုဟု အမည်ထည့်ကာ ခေါ်ခဲ့ကြကြောင်းဆိုပါသည်။

ထိုအချိန်ခါက အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် စမုံမြစ်၊ ပန်းလောင်မြစ်(ပန်းရောင်မြစ်)၊ ဇော်ဂျီမြစ်(မက္ခရာ) မြစ်သုံး သွယ်တို့ စီးဆင်းရာအရပ်တွင် ဆည်မြောင်းတာဝန်များနှင့်

စေတီဘုရားများတည်ခဲ့သည်ကို ကြည့်ရှုရန် တိုင်းခန့် လှည့်လည်ရာတွင် မင်းတရားစီးသောဆင်တော်မှာ ညောင် ဝန်းရွာအနီးသို့ရောက်သောအခါ လေးဘက်ဒူးတုပ်ကာ မလွတ်သော ဣန္ဒြေဖြင့်ဝပ်နေရာ ဆင်ထိန်းမှာ ချွန်းဖြ ပေါက်၍ ဆင်ကိုထစေရာ ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း လှမ်းပြီ ပြန်ဝပ်နေပြန်၏။ မည်သို့ပင် နာကျင်အောင် လုပ်သေ လည်း အော်ဟစ်နေရုံတစ်ပါး လှုပ်ပင်မလှုပ်ဖြစ်နေပါသည်။

မင်းကြီးကလည်း ဤအဖြစ်သည် ထူးခြားသည်။ တွေးမိပြီး ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များအား မေးသောအခါ ပုဂ္ဂိုလ် များကလည်း သာသနာ့အရှင် အရှင်အရဟံမထေရ်မြတ်၊ ဩဝါဒကိုခံယူလိုက်သည့်အခါ အရှင်အရဟံမထေရ်မြတ်၊

“မင်းကရား တိုင်းခန့်လှည့် လည်လာသည့်အ ထူးခြားသော နိမိတ်များ တွေ့လိမ့်မည်။ ယင်းဆင်မထ

ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ ရုပ်တု

သာ ဝပ်သောနေရာ၌ နောင်လားနောင်သား ပြည်သူ့အများ
 ကိုယ်ရန် ဘုရားစေတီ တည်ထားပူဇော်သင့်သည်”
 ဟု မိန့်ဆိုလိုက်ပြီး ယခုတွေ့ရသည့် နိမိတ်မှာလည်း
 မင်းမြတ်အား ဘုရားစေတီတည်ထားပူဇော်စေလို
 သည့် အတိတ်နိမိတ်များပင်ဖြစ်ကြောင်း ပုဏ္ဏားတစ်
 သောက်ကပါ မင်းကြီးအား လျှောက်ထားလိုက်ကြပါသည်။
 မင်းကြီးကလည်း ဘုရားစေတီတည်ရန် သဘော
 ကောင်းပြီး မိမိပြုခဲ့သောကောင်းမှုကို ဆင်တော်မဟာ ညွှန်ပြ
 နေပါစေသတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်မူလိုက်သောအခါ အမည်
 သိ လူမသိသော အဘိုးအဘွား သူတော်စင်နှစ်ဦးက
 “ဆင်သွားဖူး”တစ်ဖူးစီကိုင်ကာ မင်းကြီးအား ဆက်သ
 ချက်၏။ မင်းကြီးကလည်း “ရွှေဆင်သွားစေတီ”ဟု တည်
 ချက်ပါသည်။ ဆင်မယဉ်သာဝပ်ရာကိုလည်း ‘ညောင်းရွှေ
 ရွာ’ဟု အမည်တွင်စေရာမှ “ညောင်းရွှေရွာ” ထိုမှ

တူးဖော်ပြီးစ ပူးတွေ့ရသော ရုပ်ပွားတော်

အသကာ အနော်ရထာမင်းနှင့် မင်းသမီးစောမွန်လှ ရုပ်တု

“ညောင်ရွှေရွာ”ဟုတည်ခဲ့သော ဘုရားကြီးအား ဘုရား
 ဝတ္တကမြေများကိုပါ လှူဒါန်းခဲ့တော်မူပြီး “ဆင်မတစ်တံ”
 နယ်မြေအဖြစ်လည်း သတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

မင်းကြီး တည်ထားစဉ်အခါက စေတီတော်၏
 ဉာဏ်တော်အမြင့်မှာ ကိုးတောင်သာဖြစ်ပြီး အင်းဝခေတ်
 တွင် ထိုစေတီတော်ကို၎် အုတ်စေတီအဖြစ် တည်ထား
 ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီလက်ထက်တွင်လည်း ရသေ့ကြီး
 ကိုယ်တိုင်ကြွလာပြီး ကျောက်ဆည်မြို့ သင်ပုတ်ရွာသူကြီး
 ဦးမိုးမောင်၊ ညောင်ဝန်းရွာသူကြီး ဦးပန်းမွှေး၊ ကြက်လျှာ
 ရွာသူကြီး ဦးလှ၊ ညောင်ရွှေရွာမှ ဦးချမ်းအေး၊ ကျောက်
 ဆည်မြို့မှ စက်သူဌေး ဦးသက်ထွန်းနှင့် ညောင်ရွှေရွာ
 ရပ်မိရပ်ဖများ စုပေါင်းတိုင်ပင်ကာ စေတီတော်ကြီးကို ဉာဏ်
 တော်အမြင့် ၇၅ တောင်မြင့်၍ ထီးတော်ကို လဲလှယ်၍

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ကုသိုလ်တော် ကြေးပစ္စည်းများ

အသစ်တင်လှူခဲ့၏။

ကျောက်ဆည်မြို့နယ်၏ အနောက်ရွာဖြစ်သော “ရွာနန်းရွာ” မှ ဦးသန်းမြင့်၏ မှတ်စုတွင်တွေ့ရသော မှတ်သားမှုကိုလည်း ဤသို့ မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။

ပထမမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင်တော်မူသည့် အနော်ရထာမင်းကြီးသည် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး၏ ‘မုဋ္ဌော’စေတီကိုငုံကာ ‘ဆပ်သွားစေတီ’ဟု တည်ထားပူဇော်ခဲ့၏ဟု မှတ်သားထားပါသည်။ ထိုမှတ်သားမှုကို ဒေသခံမိတ်ဆွေများမှ ထပ်ဆင့်ပြောပြခဲ့ပါသည်။

သမိုင်းမှတ်တမ်းများတွင်လည်း အနော်ရထာမင်းကြီးတည်ထားခဲ့သော ‘ဆပ်သွား’စေတီတော်မှာ မုခ်လေးမုခ်ရှိကြောင်းနှင့် ထိုစေတီကို အုတ်စေတီနှစ်ထပ်၊ ကျောက်စေတီနှစ်ထပ် ငုံ၍တည်ထားကြောင်း၊ အုတ်သားစေတီကုသိုလ်ရှင်များမှာ ပုဂံခေတ်၏ ခေတ်နှောင်းဘုရင်တစ်ပါးနှင့် အင်းဝဘုရင် ကျော်စွာမင်းဖြစ်ပြီး ကျောက်သားစေတီကိုမူ သက္ကရာဇ် ၁၂၆၄ ခုနှစ်က ဂိုဏ်းထောက်ဆရာတော် ဦးဇိနဦးဆောင်၍ နယ်သူနယ်သားများက တစ်ထပ်၊ ၁၂၅၅ ခုနှစ်တွင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီဦးဆောင်၍ နယ်သူနယ်သားများ ကုသိုလ်ဖြင့် တစ်ထပ်ပူဇော်ခဲ့၏ဟု ဆိုထားပြန်ပါသည်။

သာသနာပြု မင်းကောင်းမင်းမြတ် ကုသိုလ်ရှင် သူတော်စင်များ၏ စေတနာသဒ္ဓါအားများကြောင့် ‘ရှင်ပင်ရွှေဆပ်သွား’စေတီတော်ကြီးသည် အုတ်သားစေတီများ၏

ပစ္စယံအဆင့်ဆင့်နှင့် ထီးတော်များ မပူးမြင်ရသေးသော်လည်း ပုဂံ၊ စိုင်း၊ ပင်းယ၊ အင်းဝ၊ ညောင်ရမ်း ကုန်းဘောင်မင်းအဆက်ဆက်တို့ ထားပူဇော်ခဲ့သည့် အထပ်ထပ်ပူဇော်ရပ်ပွားတော်များသည် အတိအကျ ကိန်းဝပ်နေပါသည်။ ရသေ့ကြီး ဦးသွန်းလုပ်ပူဇော်ခဲ့သော ကြေးသွန်းပွားတော်အောက်ခြေရှိ ပလ္လင်ထေ လိုဏ်အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်သောအခါ လည်း နှစ်ထပ်ရပ်ပွားများကို ဖူးခဲ့ရ၏။

ရပ်ပွားတော်မြတ်များသည် သောအားဖြင့် နှစ်ထပ်-သုံးထပ် ငုံထားသော အထပ်ပွားတော်များဖြစ်သည်။ တူးဖော်ထားသော သာသနာ့မြေအောက်တွင်လည်း ဌာပနာပစ္စည်းများကို အထပ်ဖြင့် တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့ရာ မှတ်တမ်းတင်၍ထားသကဲ့သို့ ပူးတွေ့ရပါသည်။

သုံးကြိမ်သုံးခါ တူးဖော်မှုတွင်တွေ့ရှိရသော ဌာပနာပစ္စည်းများ၊ အုတ်ခွက်ပစ္စည်းများ၊ ရုပ်ပွားဆင်းတုများလည်း မှတ်တမ်းတင်ထားပါသည်။ ဟိုယခင်အခါ ပထမဒါယကာ သီရိဓမ္မာသောကမင်း၏ ကောင်းမှုရေးကန်တော်ကြီးကိုလည်း ရှေးမူမပျက် ပြန်လည်ပြုထားပါသည်။

ကျောက်ဆည်မြို့နှင့် မဝေးလှသောအရပ်တွင် ဟောင်းအမွေခံ ရှင်ပင်ရွှေဆပ်သွား စေတီတော်ကြီးမြို့ရွာဒေသအတွက်ပါမက တိုင်းနိုင်ငံအတွက်ပါ ဂုဏ်ထူးသရေတက်စေသော ရှေးဟောင်းစေတီဘုရား တစ်ဆူပါသည်။

မြမဗျူဝေ(ကျမ်းပေ

စိုငြိမ်းမှု

- ၁။ စာရေးသူ၏ ကျောက်ဆည်မြို့ ဘုရားဖူးမှတ်တမ်း (၉-၁၂-၂၀၁၀)
- ၂။ ရှင်ပင်ရွှေဆပ်သွားစေတီ၏ ဘုရားသမိုင်း (၆-ကျောက်ဆည်)

www.burmeseclassic.com

တရားရတနာတော်တို့ကို ခံယူရန်

ဘေသဏ္ဍမုဒြာ လာဘာမုနိ

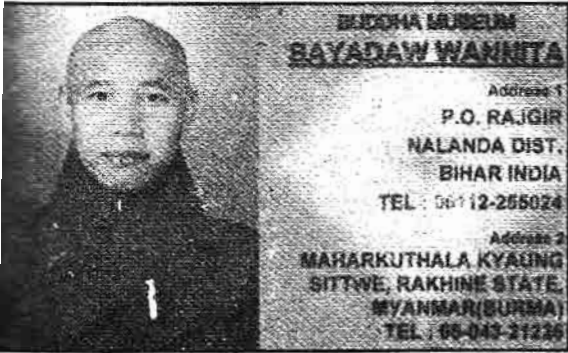
ဆေးဘုရား

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က တတိယ ခေတ်တော်ခေတ် ဘီစီ ၅၈၀ မှ ၃၂၆ ဘုရင် စန္ဒရီယလက်ထက်၌ သွန်းလုပ်တော်မူသော မဟာ မြတ်မုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီး၏ ပလ္လင်တော်အောက်မှ ရရှိသည့် မဟာကျန်ရှပ်ပွားတော်များ အပါအဝင် ဗုဒ္ဓရှပ် ပွားတော်အဆူပေါင်း တစ်သိန်းနီးပါးနှင့် ဓာတ်တော် ပေါင်း နှစ်သန်းကျော်ခန့် ကိန်းဝပ်စံပျော်တော်မူရာ ဗုဒ္ဓ

ဆေးဘုရား

■ ပထမဆရာဦးအောင်သူ

ပြတိုက်ကြီးသည် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ရခိုင်ပြည်နယ် စစ်တွေမြို့ တရားသိစုရပ်ရှိ မဟာကုသလ ကျောင်းတော်ကြီးတွင် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဦးဝဏ္ဏိတ၏ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ပူဇော်ခံလျက်ရှိနေပါသည်။ အရှင်ဦးခါကြံ့ပါက ဝင်ရောက်ဖူးမြော် ကြည်ညိုနိုင်ရန် ရေးသားတင်ပြအပ်ပါသည်။ ယခုအချိန်၌လည်း ဆရာတော်ဦးဝဏ္ဏိတ သီတင်းသုံးရာ ရာဇဂြိုဟ်ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်၊ ယုဇနမြို့သစ်အနီးတွင် သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်တော်မူနေပါသည်။ ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏိတမှာလည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ကလေးများအား အခမဲ့ဘုန်းတော်ကြီးသင်ကျောင်းကို ဖွင့်လှစ်ထားရှိပြီး ဆရာ၊ ဆရာမများကိုလည်း လုံလောက်စွာထားရှိလျက် မူလတန်းမှ ရှစ်တန်းအထိ ပညာသင်ကြားလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ရှစ်တန်းအောင်မြင်ပါက အခြားသော အထက်တန်းပညာကို ဆက်လက်တက်ခွင့်ရရှိရန် ဆောင်ရွက်ပေးသည်ဟု သိရပါသည်။ သံဃာတော် စာသင်သားများကိုလည်း ထားရှိလျှင်ပရိယတ္တိစာပေများ သင်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးလျက်ရှိပါသည်။ ဆရာတော်သည် ဘာသာသာသနာရေးကို အထူးကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်တော်မူသည့်အပြင် ဆရာတော်၏ စစ်တွေမြို့မှ ပင့်ဆောင်လာခဲ့သော ရခိုင်ရွေးဟောမဟာကျန်ဘုရားကြီးနှင့် ၁၁ ဆူသော ရှပ်ပွားတော်များမှာလည်း ဆရာတော်ကျောင်း၌ ဖူးမြော်နိုင်ပါသည်။ ပင့်ဆောင်ပူဇော်လိုသူများလည်း ဆရာတော်ထံ ဆက်သွယ်၍ ပင့်ဆောင်နိုင်ပါသည်။

စီရင်ကိုးကွယ်ခဲ့ကြောင်း ဆရာတော်မှ မိန့်တော်မူပါသည်။ ၎င်းပြင် ဝိဇ္ဇာအပေါင်းတို့၏ ဓာတ်လုံးများဖြင့် စီမံထားသည်ဟုလည်း သိရပေသည်။ ဆေးဘုရားဂါထာတော်ကိုလည်း ရေးသားလိုက်ပါသည်။

ဆေးဘုရား ဂါထာတော်

ကူမိနာ ဘေသစ္စ ပိဝယေန မယံ ရောဂေါ ဝိနဿတု။

ကူမိနာ ဘေသစ္စပိဝယေန-ဘုရားရှင် ပေးသနားတော်မူသော ဤဆေးတော်မြတ်ကို သုံးဆောင်မှီဝဲရပါသဖြင့်၊ ဒယံ-တပည့်တော်၏၊ ရောဂါ-ရောဂါဝေဒနာအပေါင်းသည်၊ ဝိနဿတု-ပျောက်ကင်းပါစေသတည်း(ဝါ) ကောင်းပါစေသတည်း။

ဆေးဘုရားပုံတော် ပူဇော်သူများသည် နံနက်စောစောဖြစ်စေ၊ မိမိအလိုရှိသောအခါဖြစ်စေ ဆေးဘုရားရှေ့တွင် ရေတစ်ခွက်ထား၍ ငါးပါးသီလ ခံယူဆောက်တည်ကာ ထိုရေကို ဆေးဘုရား၏ ဆေးတော်ရေအဖြစ် ပေးသနားပါရန် ယုံကြည်စွာ လျှောက်ထားတောင်းခံပါ။ ထို့နောက် ဆေးဘုရားဂါထာဖြင့် ၎င်းရေကို ၉ ခေါက်မန်း ဤရောဂါ ဝေဒနာအားလုံး ပျောက်ပါစေဟု အာရုံပြုကာ သောက်ပါ။ မိမိကိုယ်ကို လိမ်းပါ။ မျက်စဉ်းခပ်ပါ။ ဝေဒနာအလိုက် အသုံးပြုပါ။ သင့်ဝေဒနာများ ပျောက်ကင်း၍ အစစ်ချင်လန်း သာယာမှုအပေါင်း ခညောင်းလာပါလိမ့်မည်။

စကားချပ် ။ (ဤဆေးဘုရား၏ ပလ္လင်ခံသည် ပိတုန်းခံဖြစ်သည်။)

အထက်ပါ ဆေးဘုရားပုံတော်များကို ပူဇော်လိုသူများသည် ဖော်ပြပါ လိပ်စာဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းဖြင့်ဖြစ်စေ ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

ဆရာမဒေါ်နုနုအောင်၊ ဖုန်း- ၂၉၁၆၃၄၊ ၂၉၂၆၆၃၊ တိုက် (၇)၊ အခန်း (၉)၊ လမ်း ၅၀၊ ကုန်သည်လမ်းထောင့်၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။

ပထမဆရာဦးအောင်သူ

‘ဗုဒ္ဓဂူဏ’တွဲ တံဆိပ်တော်ရ ရရှိင်ဘုရားဂါထာတော်

ဗုဒ္ဓ ဉာဏ သုဒ္ဓလ္လဘံ ဓရမာနံ သဂ္ဂပကံ ဝုဏေနသက သဒိသံန မေကာရာ ပိတံမိနံ ပူညေနာနေန သဗ္ဗမ္ဘိ သမိရဇ္ဈတု ယတိစ္ဆတံ။

သုဒ္ဓလ္လဘံ-အလွန်ရခဲလှသော၊ ဗုဒ္ဓဉာဏ-သဗ္ဗညုတဘုရားဉာဏ်တော်ကို၊ ဓရမာနံ-ဆောင်ရွက်တော်မူသော ကိုယ်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်တော်မူစဉ်၊ ဝုဏေန-ဝုဏ်ကျေးဇူးအားဖြင့်၊ သကသ ဒိသံ-ကိုယ်တော်နှင့် ကပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သော၊ သဂ္ဂပကံ-ကိုယ်တော်အား ဆင်းတုတော်ကို၊ ကာရာပိတံ-ပြုစေတော်မူခဲ့သော၊ မိနံ-အောင်မြင်ခြင်းကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို၊ နမော-ရှိခိုးပါ၏။ နာနေန မုညေန-ဤသို့ရှိခိုးရသော ကောင်းမှုကြောင့် အလုံးစုံသောသူသည်လည်း၊ ယထိစ္ဆတံ-အလိုရှိတိုင်း၊ သမိရဇ္ဈတု -ပြည့်စုံပါစေသတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ယခုတင်ပြမည့် ဆေးဘုရားသည် အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းပါသည်။ ဤဆေးဘုရားဖြင့် မိမိတို့ ခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်ကြောင်း၊ ၎င်းပြင် လာဘ်လာဘအနေနှင့်လည်း ပြည့်စုံနိုင်ပါကြောင်း ဆေးဘုရားကို မိမိတို့နေအိမ်သို့ ပင့်ဆောင်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ဆေးဘုရားပုံတော်ဖြင့်လည်းကောင်း မိမိတို့လိုသလို ဆောင်ရွက်နိုင်ပါကြောင်း အသိပေးအပ်ပါသည်။ ယခု ပူးတွဲတော်ပြပါ ဆေးဘုရားသည် ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပဿီများ

နပျိုကျန်းမာသက်ရှည်စေဖို့ ဘောသဇ္ဇဂုရု ရုပ်ပွားတော်

မြတ်ဘုန်းနိုင်

ဘောသဇ္ဇဂုရု (ခ) ဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော်

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ခန့်က ကျွန်တော် ရှမ်းပြည် နယ်ဘောင်ပိုင်း၊ ဖယ်ခုံမြို့နယ်ရှိ ဘကြီးတော်စပ်သူ ဦးတင်ရွှေ နေအိမ်သို့ အလည်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဘကြီးသည် တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်၏။ နေဒေါ်မပွင့် ဆေးခန်းဖွင့်ထားပါသည်။ ဘကြီး ဦးတင်ရွှေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူတစ်ဦး ဖြစ် သော်လည်း ဇနီးဖြစ်သူမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သမီးနှစ်ယောက် ရှိ၏။ တစ်ဦးက ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ပြီး တစ်ဦးက ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်ပါသည်။ နေအိမ်အပေါ် ထပ်တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားခန်းရှိသကဲ့သို့၊ ခရစ် ယာန်ဘာသာ ဘုရားခန်းလည်း သီးခြားစီပြုလုပ် ထားပါသည်။

ဘကြီး၏ ဘုရားခန်းအတွင်း ထူးခြား သပ္ပာယ်စွာ စံပယ်နေသော ဘုရားတစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ ရပါသည်။ သရက္ခွန်သားနှင့် ထုလုပ်ထားသော “ဆေးဘုရား” ဟု ဘကြီးပြော၍ သိရပါသည်။ ဉာဏ် တော်ကိုးလက်မ ရှိပါသည်။ မင်းဝတ်တန်ဆာများ ဆင်မြန်းထားပြီး တင်ပလွင်ခွေထိုင်နေတော်မူ၍ ဘယ်ဘက်လက်တွင် အမြိုက်အိုးနှင့် ညာဘက် လက်ခလယ်၊ လက်မတို့ဖြင့် သစ်စေ့ပုံသဏ္ဍာန် တစ်စုံတစ်ခု ကိုင်ထားပါသည်။

ဘကြီးမှ ၎င်းတို့ ဆေးပညာသင်ယူရာတွင် ဆေးဘုရားရှေ့၌ သရေတဝံ့ငါးပါး သီလသောက် တည်ကာ “မေတ္တာရေ့ထားပြီး အသဖြာကို မမက်

အေး မစဉ်းစားဘဲ သတ္တဝါတို့၏အသက်ကို ကယ်တင်ပါမည်”
ဟု ရှေးဦးစွာ သစ္စာဆိုရကြောင်း၊ ဆေးကုသရာတွင် အခက်
အခဲများကြုံတွေ့ရပါက ဆေးဘုရားရှေ့တွင် ကိုးပါးသီလစောင့်
ထိန်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက် ဆုတောင်းက အောင်မြင်ပြီး
နိဂြောဏ်၊ ဆေးနည်းကောင်းများ ရရှိတတ်ကြောင်းဖြင့် ပြော
ပြပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ ဘကြီး
ပြောသည်ကို စိတ်မဝင်စား။ “ဘုရားဟာ ဘုရားပဲ၊ ဆေး
ဘုရားဆိုတာ မရှိဘူး။ မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးဆရာတွေဟာ
နိဂြောဏ်”ဟု ပေါ့လျော့စွာ မိမိ၏ အသိဉာဏ်တစ်ထွာတစ်မိုက်
ဖြင့် အလေးမထားမိခဲ့။

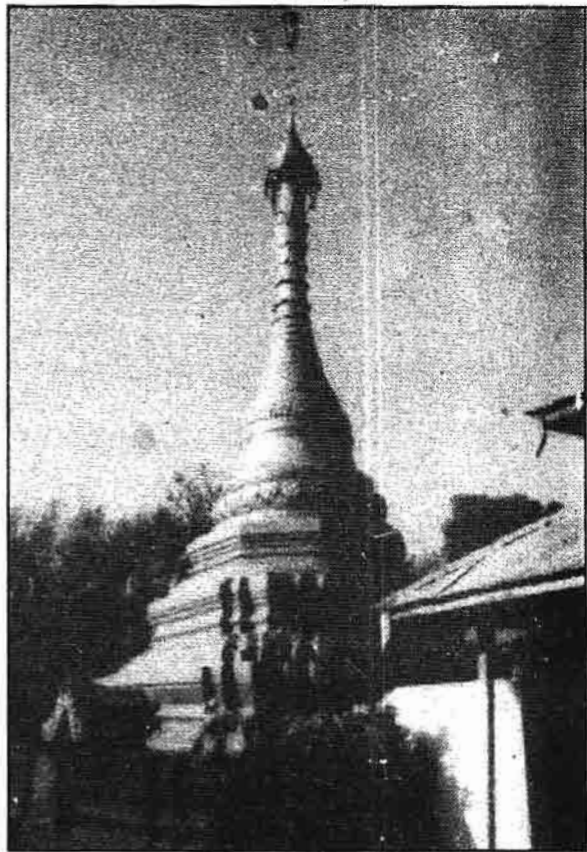
တစ်ဖန် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ကျွန်တော့်ဇနီး
အောက်ကပ်မကောင်း၍ သမားတော်ကြီးတစ်ဦးနှင့် သွား
ဆောက်ပြသပါသည်။ ဆေးခန်းအတွင်း ဘုရားခန်း၌ ဘယ်
ဘက်လက်တွင် အမြိုက်အိုး၊ ညာဘက်လက် လက်ညှိုးနှင့်
သက်ဖဝါးကြား သစ်စေ့ကိုင်းထားသော ကြည်ညိုဖွယ်ရာ
ဘုရားတစ်ဆူ ဖူးတွေ့ရပါသည်။ နှုတ်ဖူးလည်း ဇနီးဖြစ်သူအား
“ဆေးဘုရား၊ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆုတောင်းလိုက်”ဟု
ပြောလိုက်ပါသည်။

သမားတော်ကြီးက ပြုံးလျက် “မှန်တယ်၊ ဒါ ဆေး
ဘုရားလို့ခေါ်တဲ့ ဘောသဇ္ဇဂုရု ရုပ်ပွားတော်မြတ်။ ကျန်းမာရေး
နဲ့ပတ်သက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆေးကုသရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲဖြစ်
ဖြစ် အကျိုးထူးတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ အဘိုးအဘွားတွေ
သက်ထက်ကတည်းက ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ခဲ့လို့ ကောင်း
ကျိုးအနန္တ ခံစားရပါတယ်”ဟု ပြောပြပါသည်။

နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆေးဘုရားအား ဖူးတွေ့ခဲ့ရ၍
ကျွန်တော်ရင်ထဲ နှလုံးသားအတွင်းမှ ဆေးဘုရားနှင့်ပတ်သက်
၍ သိချင်လာပါသည်။ စိတ်ဝင်စားလာပါသည်။ ထို့ကြောင့်
သက်လှမ်းမီသမျှ လေ့လာခဲ့ပါသည်။ စုံစမ်းခဲ့ပါသည်။

ဘောသဇ္ဇဂုရု (ခ) ဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော်

ကျွန်တော်တို့အခေါ် ဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော်ကို
“ဘိသက္ကဂုရု”ဟုလည်းကောင်း၊ “ဘောသဇ္ဇဂုရု”ဟုလည်း
အတိုင်း ခေါ်ဆိုကြောင်း သိရပါသည်။ မဟာယာနဗုဒ္ဓဘာသာ

ဇီးကျန်းမြို့မှ လယ်မကျေးရွာ ဖောင်တော်ဦးဆုတောင်းပြည်စေတီ

ဝင်များက အထွတ်အမြတ်ထား ထုလုပ်ကိုးကွယ်ကြပါသည်။
၎င်းတို့မှ “ဘဲဂဇ္ဈဂုရု”ဟု အသံထွက်ခေါ်ဆိုကြပါသည်။
အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံများတွင်လည်း ထုလုပ်ကိုးကွယ်
ကြပါသည်။ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် “ဆာကုရှိညောရဲ” (YAKU
SHIN YORAI) ဟု ခေါ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဆေးဘုရား (ခ) ဘောသဇ္ဇဂုရုရုပ်ပွား
တော်မြတ်များကို နေရာဒေသ အတော်များများတွင် ထုလုပ်
ကိုးကွယ်ကြပါသည်။ သတိမထားမိ၍သာ နီးလျက်ဝေးနေကြ
ပါသည်။ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဆေးဘုရားများ တည်ရှိရာ
နေရာသည် “ပင်းဒယ၊ ရွှေဥမင်ဂူ” ဖြစ်၍ ဘောသဇ္ဇဂုရု (ခ)
ဘိသက္ကဂုရု ဆင်းတုတော်ပေါင်း ၇၀ ကျော် ရှိပါသည်။
ထိုရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များမှ ရှေးအကျဆုံးဟု ယူဆနိုင်သော
“ဘောသဇ္ဇဂုရု”ဆင်းတုတော်နှစ်ဆူမှာ ၁၁၄၀၊ တပေါင်းလ
ဆုတ် ၄ ရက်၊ ၁၇၇၉၊ မတ်လ ၅ ရက်နှင့် ၁၁၅၀၊ တူးပေါင်း

www.burmeseclassic.com

လဆုတ် ၅ ရက်၊ ၁၇၇၉ မတ်လ ၁၅ ရက်ဟု ပလ္လင်
နောက်ကျောတွင် ရေးထိုးထားသော သစ်သားရုပ်ပွားတော်
များ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘောသဇ္ဇဂုရု” ဆင်းတုတော်များကို တင်ပလ္လင်ခွေ
ထိုင်လျက် မျက်လွှာချထားပြီး စွန်းဝင်စားနေသည့်သဏ္ဍာန်
ထုဆစ်တတ်ကြပါသည်။ နှာခေါင်းတော်မှာ ချွန်၍ နှာရိုးသွယ်
တန်းဆင်းပုံ ထင်ရှားပါသည်။ နှုတ်ခမ်းတော်စုစုနဲ့ ပါးစောင်
နှစ်ဖက် အနည်းငယ်မြင့်ကာ ပြုံးနေသည့်သဏ္ဍာန် ဖြစ်ပါ
သည်။ ဥဏှိသမိုမောက်နေ၍ ဆံတော်မှာ ပုတီးလုံးများစီ
ထားသည့်ပုံစံ ပြောင်ချောနေသော ပုံစံများဖြင့် ထုဆစ်ပါသည်။

သင်္ကန်းတော်အရောင်ကို ရွှေရောင် (သို့မဟုတ်)
စိမ်းပြာရောင် (သို့မဟုတ်) အပြာရင့်ရောင် ရေးခြယ်တတ်ပြီး
မင်းဝတ်တန်ဆာနှင့်လည်း ထုလုပ်တတ်ပါသည်။ ညာဘက်
လက်အား ပက်လက်ထား၍ လက်မနှင့် လက်ညှိုးတော်
(သို့မဟုတ်) လက်မနှင့် လက်ခလယ်တော် (သို့မဟုတ်)
လက်ခလယ်နှင့် လက်ဖဝါးပြင်ကြားတို့တွင် ဗီဇသက်စေ့ (ခ)
ဖန်ခါးသီးအား ညှပ်လျက် ကိုင်ထားပါသည်။ ဘယ်ဘက်လက်
ဖဝါးပြင်ပေါ်တွင် အမြိုက်ရေစင်အိုး (သပိတ်)ကို အဖုံးနှင့်
တင်ထားပါသည်။

ဗီဇသက်စေ့ (ခ) ဖန်ခါးသီးသည် မျိုးဆက်အသစ်
ပေါက်ဖွားခြင်း၊ ကြီးပွားတိုးတက်စေခြင်း အဓိပ္ပာယ်ဆောင်၍
အမြိုက်ရေစင်အိုး(သပိတ်)သည် အိုသူကို နုပျိုစေခြင်း၊
အသက်ရှည်စေခြင်း၊ ငယ်သူကို ကြီးပွားတိုးတက်စေခြင်းတို့

ကျောက်ဖျာကြီးအား ဖော်ထုတ်မည်လုပ်ရာ
တော်သဲသံ၊ ရေစီးသံ၊ လှိုင်းပုတ်သံ၊
လှေလှော်သံ၊ ညာသံပေး အော်သံတို့ဖြင့်
ဆူညံလာပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးမှ
လည်း မိုးသားတိမ်လိပ်တို့ မည်းမှောင်တက်
လာကာ မိုးကြိုးများပစ် ထစ်ချွန်းလာပါသည်။

အဓိပ္ပာယ်ဆောင်ပါသည်။ ဗီဇသက်စေ့နှင့် အမြိုက်ရေစင်အိုး
နှစ်မျိုးပေါင်းစပ်ထားခြင်းသည် ရှင်သန်ပေါက်ဖွား တိုးတက်
လာစေခြင်း၊ ပြန်လည်နုပျိုစေခြင်း၊ အသက်ရှည်၍ အနာကင်း
မဲ့ အဆင်းလှစေခြင်းသဘောကို ဆောင်သည်။

ထို့ကြောင့် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသူများ၊ ကျန်းမာ
ရေးမကောင်းသူများသည် ဆေးဘုရား (ခ) ဘိသက္ကဂုရု (ခ)
ဘောသဇ္ဇဂုရု ရုပ်ပွားတော်မြတ်ရှေ့တွင် ကျန်းမာရေးကောင်း
မွန်စေရန် ဆရာကောင်း၊ ဆေးကောင်းနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်စေရန်
ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းကြပါသည်။

ဇီးကုန်းမြို့မှ ဘောသဇ္ဇဂုရုရုပ်ပွားတော်

ယခုအခါ “ဘောသဇ္ဇဂုရု”ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်အား
ပဲခူးတိုင်း(အနောက်ပိုင်း)၊ ဇီးကုန်းမြို့နယ်၊ လယ်မကျေးရွာ
ဖောင်တော်ဦးဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်မြတ်ကြီး ပရိရဏ်
အတွင်း သွားရောက်ဖူးမြော်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သား
သည် ၁၀၁၂၀၀၉ နေ့တွင် ဇီးကုန်းမြို့မှ စာရေးဆရာများ
ဖြစ်ကြသော မင်းသွေးနွယ်(ဇီးကုန်း)၊ သူရိန်ဝင်း(ဇီးကုန်း)
ကိုသက်(ဇီးကုန်း)၊ ကြည်ကြည်(ကြက်ခြေနီ)နှင့် ဆရာကြီး
ဦးအောင်သိန်း(အ.ထ.ပြု ငြိမ်း)တို့၏ လိုက်ပါပို့ဆောင်
မှုကြောင့် အားပါးတရ နဖူးနှင့်တိုက်၍ ဖူးတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ဘောသဇ္ဇဂုရုဆင်းတုတော်သည် ဉာဏ်တော်အခြေ
တစ်တောင်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။ ရွှေအတိအကျ
ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အလွန်ကောင်းပါသည်။ အလောင်းစည်သူ
မင်းကြီး ဖောင်တော်နှင့် တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရာတွင် ယ
ဇီးကုန်းမြို့နယ်၊ လယ်မကျေးရွာ၌ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၄၅
ခုနှစ်၌ ဖောင်တော်ဆိုက်ကပ်ခဲ့ပြီး ဖောင်တော်ဦးဆုတောင်း
ပြည့်စေတီတစ်ဆူ တည်ထားပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

နစ်ကာလကြာသောအခါ ဖောင်တော်ဦးစေတီထော်
မြတ်ကြီးသည် ပြိုပျက်ခဲ့ရပါသည်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း
နွယ်ပင်များကြား တိမ်မြုပ်၍ ကွယ်ပျောက်နေခဲ့ပါသည်။
စေတီရှိမုန်းပင် မသိကြ။ လူဦးရေ တိုးပွားလာသည်နှင့်အ
မျှများ တိုးခဲ့သောသောအခါ စေတီပျက်ကြီးသည် ရွာအနောက်
သို့ ရောက်သွားပါသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၄ ခုနှစ်တွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ဖုံးလွှမ်းပျောက်ဆုံးနေသော စေတီပျက်ကြီးဆီမှ ဝါစိမ်းနီပြာ ဆော်ငွေရောင်တို့ တောက်ပစွာဖြင့် ရောင်ခြည်တော်များ တွန်းပျံ့ခဲ့ပါသည်။ ရွာသူရွာသားများ ဖူး၍မဝ ကြည့်နူးလွန်း ၍ မျက်ရည်များပင် ကျလာကြပါသည်။

စေတီတော်အား ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော ချုံနွယ်ပိတ် ပေါင်းတို့အား ဝိုင်းဝန်းရှင်းလင်းကြသောအခါ စေတီပျက်ကြီး တွင် ရောမအခေါင်းပေါက်ကြီးတစ်ခု တွေ့ရ၍ ဆိုင်ရာပိုင်ရာ များ ခွင့်တောင်းပြီး ဝင်ကြည့်ကြပါသည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုတော် လေးဆူအား ဖူးတွေ့ရပါသည်။ တစ်ဆူမှာ ဘောသဇ္ဇဂုရု (ခ) ဘိသက္ကဂုရု ဆေးဘုရားဖြစ်ပါသည်။ ထို အပြင် ငွေသားဆင်းတု၊ ရွှေသားဆင်းတု၊ ရွှေကြက်ဥ၊ ငွေ ကြက်ဥ၊ ရွှေနာတောင်ကြီးများ၊ ဓာတ်တော်ကြပွဲများ စသည် ဖြင့် ရှေးအသုံးအဆောင် ရတနာပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။

တူးဖော်ရင်း စေတီအောက်ခြေ၌ ကျောက်စာများ ရေးထိုးထားသော ကြီးမားလွန်းသည့် ကျောက်ဖျာကြီးတစ် ချပ်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုကျောက်ဖျာကြီးအား ဖော်ထုတ် သည့်လုပ်ရာ တော်သံသံ၊ ရေစီးသံ၊ လှိုင်းပုတ်သံ၊ လှေလှော် သံ၊ ညာသံပေး အော်သံတို့ဖြင့် ဆူညံလာပါသည်။ ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ဝိုင်းလုံးမှလည်း မိုးသားတိမ်လိပ်တို့ မည်းမှောင်တက် ထကာ မိုးကြိုးများပစ် ထစ်ချွန်းလာပါသည်။ လျှပ်ပန်းလျှပ် နွယ်များ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး တောက်ပလင်းလက်ကြ ၍ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာကြပါသည်။ ထိုကြောင့် တောင်းပန်၍ ကျောက်ဖျာအား ဆက်မတူးဘဲ မြေဖုံးပစ်ခဲ့ သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၄ ခုနှစ်တွင် အများပြည်သူ တောင်းမှုဖြင့် ဖောင်တော်ဦး ဆုတောင်းပြည့်စေတီအား အသစ်ပြန်လည် တည်ထားခဲ့ပါသည်။ ရုပ်ပွားတော်လေးဆူ အား ဌာပနာပြန်မထည့်ထားဘဲ အများပြည်သူ ဖူးမြော်နိုင် နေ စေတီတော်မြတ်ကြီး ရွာဘက်လှည့်သော မုခ်ပေါက်၌ နေရာတော်တို့ကို တည်ဆောက်ကာ ကိန်းဝပ်စံမြန်းနေပါသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၃၀ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ပွားတော် လေးဆူထဲမှ ဘိသက္ကဂုရု (ခ) ဘောသဇ္ဇဂုရု ဆေးဘုရားရုပ်

ပွားတော်မြတ်သည် ပျောက်ဆုံးခဲ့ပါသည်။ သတင်းစုံစမ်း၍ မရဘဲ နေ့ရက်များစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်း ထန်းတောဘက်မှ ကျီးများ အချိန်အခါမဟုတ် ဘဲ အော်မြည်နေ၍ သွားကြည့်ပါသည်။ ထိုအခါ တောတန်း ၏ ချုံပုတ်တစ်ခုအတွင်း ထန်းလက်များ အုပ်စိုက်ကွယ်ဝက် ထားသော ဘောသဇ္ဇဂုရုရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ပြန်လည်တွေ့ ရှိရ၍ မူလဂန္ဓကုဋီတိုက်မှာပင် တံခါးများ အဆင့်ဆင့် လုံခြုံ စွာ သော့ခတ်စံပယ်နေပါသည်။

ထိုသို့ လယ်မကျေးရွာ ဆုတောင်းပြည့် ဖောင်တော် ဦးစေတီတွင် ကိန်းဝပ်စံပယ်လျက်ရှိသော ဘောသဇ္ဇဂုရုရုပ်ပွား တော်မြတ်ကြီး၏ ဘယ်ဘက်လက်တွင် ကိုင်ထားသော အမြှက်အိုး၌ ထူးခြားစွာဖြင့် ပြဒါးသေင်းလုံး ဝိုင်းရံထည့် ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရင်ဘတ်တော်တွင် ကျောက် စိမ်းနှင့် ပတ္တမြား စီခြယ်ထားပါသည်။

မိုးခေါင်သည့်အခါ စေတီအား ကိုးခေါက်ပတ်၍ စေတီနှင့် ဘောသဇ္ဇဂုရုရုပ်ပွားတော်မြတ်အား ရေသဟယ်ဆု တောင်းပါက မိုးရွာသည်ဟုလည်း သိရပါသည်။ ဘုရားတွင် အစောင့်အရှောက်ကြီး၍ မြွေကြီးများလည်း တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အသက်ရှည်ခြင်း၊ အနာရောဂါကင်းစေခြင်း၊ အရွယ်တင်နပျို့စေခြင်း၊ စီးပွားလာဘ်လာဘ တိုးတက်စေခြင်း တို့ ခံစားရယူလိုလျှင် ဘောသဇ္ဇဂုရု (ခ) ဘိသက္ကဂုရု ဆေး ဘုရားအား ထုလုပ်ကိုးကွယ်ခြင်း၊ ဓာတ်ပုံ ပုံတော်အား ဂုဏ် တော်ထပ်၍ ဘောသဇ္ဇဂုရုဘုရားရှိခိုးဂါထာဖြင့် ပူဇော်ဆုတောင်း နိုင်ပါသည်။

ရပ်နီးရပ်ဝေး ဓမ္မမိတ်ဆွေများ ကြံကြိုက်ပါက ပင်းဒယရွှေဥမင်ဂူနှင့် ပဲခူးကိုင်းအနောက်ပိုင်း၊ ဇီးကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်-ပြည် ကားလမ်းနံဘေး လယ်မကျေးရွာရှိ ဖောင်တော် ဦးဆုတောင်းပြည့်စေတီတွင် ကိန်းဝပ်စံပယ်လျက်ရှိသော ဘောသဇ္ဇဂုရု (ခ) ဘိသက္ကဂုရုဆေးဘုရားများအား သွားရောက် ဖူးမြော်နိုင်ကြပါစေရန် ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

ဘိသက္ကဂုရုဘုရားရှိခိုးဂါထာသည် မူကွဲများ တွေ့ရှိ ရ၍ အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ဥူးစနောဘာသ၏ သက္ကတဘာသာမှ ပါဠိမြန်မာပြန်ဆိုထားသော ဘုရားရှိခိုး ဂါထာအား မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြပါသည်။

ဘောသဇ္ဇဂုရု (ခ) ဘိသက္ကဂုရု
ဘုရားရှိခိုးဂါထာတော်

- ၁။ သုဝဏ္ဏ ပရိတ ဝဏ္ဏ၊
ဘိသက္က သဗ္ဗ မုတ္တမ။
ဝါမဟတ္တက ဝိဇေန၊
ဘာဝဝပု ဝိရဟက။
ဒက္ခိဏဂ္ဂ တယဋေန၊
တရုဏ ဒိသုတနက။
- ၂။ နမာမိ တမ သိရသာမံ၊
စရာမိ တသ သာသနံ။
ဧတေန သစ္စ ဝဇ္ဇေန၊
သောတ္ထိ မေ ဟောတုသဗ္ဗဒါ။
တေဇသံ ဟံ သုဂုဗ္ဗိတော၊
သုခိ ဟောမိ စိရာယုကော။

မြန်မာပြန်(အနက်)

၁။ သုဝဏ္ဏ ဟရိဝဏ္ဏ - ရံမန်ရောင်ဝါ၊ ရွှေရောင်
ဖြာလျက်၊ ရန်ခါစိမ်းစိမ်း၊ မြရည်လိမ်းသို့၊ ရိန်းရိန်းလက်စေ၊
ကျက်သရေကို၊ ဆောင်တော်မူထသော၊ သဗ္ဗ မုတ္တမ - ကျွမ်း
ကျင်လှစွာ၊ ဆေးရာတို့၊ ပြိုင်လာနှိုင်းမှု၊ ဂုဏ်မတူသည်၊
ယှဉ်သူကင်းလတ်၊ အမြတ်ရတနာလည်း ဖြစ်တော်မူသော၊
ဝါမဟတ္တက ဝိဇေန - လက်ဝဲတော်မှာ ကိုင်ဆောင်လာသည့်
ဝိဇခေါ်ထိုး၊ သစ်စေ့မျိုးဖြင့်၊ ဘာဝဝပု ဝိရဟက - မွေးဖွားစေ
တတ် တိုးစေတတ်လျက် မပြတ်ဖြိုးစေ၊ ကြီးပွားစေနိုင်သော၊
ဒက္ခိဏဂ္ဂ တယဋေန - လက်ယာလက်ထံ မြကိုင်စွဲသည့်
အမြကြည်လင် မြိုက်ရေစင်ဟု ခေါ်တွင်ပေရိုး ရေစင်အိုးဖြင့်၊
တရုဏ ဒိသုတနက - အိုသူနပျို၊ ရုပ်ကောင်းပိုလျက်၊
ကြည်ရွှင်မသွေ၊ အသက်ရှည်စေနိုင်သော၊ ဘိသက္က-သီလ
သမာဓိ စရိယုံပုံ ဂုဏ်ပေါင်းစုံသဖြင့် သုံးဘုံပေါ်ထင် တန်ခိုး
ရှင်ဟု ခေါ်တွင်သမှု၊ ဘိသက္ကဂုရု ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရား။

၂။ တံ-ဘိသက္ကဟု ဂုရုခေါ်တွင် ထိုဘုရားရှင်ကို၊
သိရသာ - ကိုယ်၏အစိတ် ဦးထိပ်ရတနာ မြတ်အင်္ဂါဖြင့်၊

အဟံ - ဂုဏ်တော်တမ်းတ ပုံမှန်းဆလျက် အားရရွှင်ပျော်
တပည့်တော်သည်၊ နမာမိ - ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍
ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏ဘုရား။

တဝ - ဘုန်းတော်စုံလင် ဂုဏ်အင်ကြီးမား ရှင်တော်
မြတ်ဘုရား၏၊ သာသနံ - လိုရင်းအချုပ်မျှ ဆိုဆုံးမသည့်
ဒါန၊သီလ၊ဘာဝနာဟု ကုသိုလ်စုကို၊ စရာမိ - စွမ်းနိုင်
သလောက်၊ လွန်အားဆောက်လျက် ဝမ်းမြောက်ကြည်သာ
ကျင့်ကြံပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဧတေန သစ္စ ဝဇ္ဇေန - မှန်ကန်လှစွာ ဤဝင်္ဂီသစ္စာ
ကြောင့်၊ မေ-တရားသခင် ဘုရားရှင်၏ ကြည်လင်မေတ္တာ
ခံယူပါသော တပည့်တော်အား၊ သဗ္ဗဒါ - နေ့ရောညပါ အခါ
ခပ်သိမ်း၊ သောတ္ထိ - ဘေးရန်ခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းခြင်းသည်။

ဟောတု - စေတနာကံ အရင်းခံသဖြင့် အမှန်မသွေ
ဖြစ်ရပါစေသတည်း။ အဟံ - ဘိသက္ကဟု ဂုရုသခင် ဘုရား
ရှင်၏ ကြည်လင်မေတ္တာ ခံယူပါသော တပည့်တော်သည်၊
တေဇသာ - မြတ်စွာဘုရား၏ ကြီးမားရိန်စော် တန်ခိုးတော်
ကြောင့်။

သုဂုဗ္ဗိတော - သလိပ်သည်းခြေ သွေးနှင့်လေဟု
လေးထွေကြောင်းခံ ရောဂါဒဏ်မှ အမှန်ကင်းပျောက်
ထမြောက်သည်ဖြစ်၍၊ သုခိ - ကိုယ်ရေစိတ်ပါ ကျန်းမာချမ်း
သာခြင်းသည်၊ ဟုတွာ - ကောက်စစ်စစ် အမှန်ဖြစ်၍၊ စိရာ
ယုဏော-အသက်ရှည်ရှည် တည်နေခြင်းသည်၊ ဟောမိ -
အမှန်သေချာ ဖြစ်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

မြတ်ဘုန်းနိုင်

- ကျမ်းကိုး
- ပင်းဒယ ရွှေဥမင်ဂူဘုရားသမိုင်း (ပါမောက္ခဒေါက်တာ
သန်းထွန်းနှင့် ဆရာသိန်းသန်းထွန်း)
  - ကျန်းမာချမ်းသာစေဖို့ ဘိသက္ကဂုရု ရုပ်ပွားဂဏ်
ပူဇော်စို့
မောင်လယဉ်(မော်လမြိုင်)၊ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၊
၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။
  - ဦးကုန်းမြို့မှ တွေ့ဆုံမေးမြန်းချက် မှတ်တမ်း။

ဘိသက္ကဂုရု

ဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော်

နေဝန်းနီ

လယ်မကျေးရွာသို့

၂၂.၁.၂၀၀၈ ရက်နေ့က ဆရာကြီး သိပ္ပံ(ဦး) မင်းလွင်မှ ပဲခူးတိုင်းအနောက်ပိုင်း သာယာဝတီခရိုင် စီးကုန်းမြို့နယ် လယ်မကျေးရွာရှိ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည်စေနိုင်သော ဘိသက္ကဋ္ဌရ ရုပ်ပွားတော်မြတ်အပါအဝင် ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်မြတ် လေးဆူတို့အား ၂၃.၁.၂၀၀၈ ရက်နေ့၌ စီးကုန်းမြို့နယ် လျှပ်စစ်ဦးစီးဌာန ဦးစီးမှူး ဦးခင်ဇော်အောင်မှ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်မည်ဖြစ်သဖြင့် လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်၍ လယ်မကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါ၏။

နံနက် ၈ နာရီလောက်တွင် ဆရာကြီး သိပ္ပံ(ဦး)မင်းလွင်၏အိမ်မှ မြို့နယ်လျှပ်စစ်ဦးစီးမှူး ဦးခင်အောင်ဇော်နှင့်အဖွဲ့မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များဖြင့် လာရောက်ခေါ်ငင်ခဲ့ပါသည်။ လယ်မကျေးရွာမှာ နတ္ထလင်းမြို့ဘက်အထွက် တစ်မိုင်သာသာလောက်ရှိမည့် ရန်ကုန်ပြည်သွား ကားလမ်းမကြီးနံဘေးတွင် ကပ်လျက်တည်ရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘိသက္ကဋ္ဌရ ရုပ်ပွားတော်မြတ် ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာဖော်တော်ဦး ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်မြတ်ကြီးမှာ ရွာလယ်လောက်မှ အနောက်ဘက်ယွန်းယွန်းတွင် တည်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အား ကြိုဆိုရေးအဖြစ် (စိမ့်ခန့်ခွဲရန်)ဦးစီးရောက်ရှိနေသော ဆရာကြီး ဦးအောင်သိန်း(အထပြ-ငြိမ်း)နှင့် စေတီတော် ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များအပါအဝင် ကျေးရွာတာဝန်ရှိသူများ၊ ရုပ်မိရုပ်မများက လိုက်လှဲယူငှာစွာ ကြိုဆိုကြပါသည်။

နံနက်ခင်း၏ တက်သစ်စနေခြည်နုနုကွင်း ရွှေသင်္ကန်းတော်ရောင်က တဝင်းဝင်းဖြင့် ဝါဝင်းတောက်ပလျက် ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ခညောင်းနေသော စေတီတော်မြတ်ကြီး မှာ အလွန်သပ္ပာယ်စွာဖြင့် ကြည်ညိုဦးစိုက် မဝနိုင်အောင် ပူးတွေလိုက်ရပါတော့၏။ စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့်အတူ ထန်းပင်၊ ထန်းခက်၊ ထန်းလက်များ ဝေဝေစီစီ အုပ်ဆိုင်နေသည့် ထန်းတောကြီး၏အတွင်းမှ နင်းစာပဝါ လွှမ်းခြုံထားသော လယ်မကျေးရွာ၏ ရှုခင်းမှာလည်း တစ်ခါတွေ့ရုံဖြင့် တစ်သက်မမေ့နိုင်စရာ သာယာလှပ လွန်းလှပါတော့သည်။

ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်ခြင်း

စေတီတော်မြတ်ကြီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ဆရာကြီး သိပ္ပံ(ဦး)မင်းလွင်၊ ရွှေသင်္ကန်းအလှူရှင် လျှပ်စစ်ဦးစီးမှူး ဦးခင်ဇော်အောင်၊ နောက် ကျွန်တော်နှင့်အဖွဲ့သားအားလုံးတို့သည် စေတီတော်မြတ်ကြီးအား လက်ယာရစ် လှည့်လည်ပူဇော်ပြီး မေတ္တာများ ပို့သကြခါနံနက် ၉ နာရီတိတိတွင် ဘိသက္ကဋ္ဌရရုပ်ပွားတော်မြတ်အပါအဝင် ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်မြတ် လေးဆူတို့အား ရွှေသင်္ကန်းများ စတင်ကပ်လှူပူဇော်ကြပါသည်။

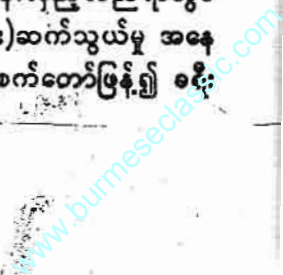
ဘိသက္ကဋ္ဌရ ရုပ်ပွားတော်မြတ်မှာ ပုဂံခေတ်ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာတစ်ဆူဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းရပါသည်။ မကိုဋ်တော်မှာ ပုဂံခေတ်လက်ရာအဖြစ် ပိုမိုထင်ရှားစေနိုင်ပါသည်။ မျက်နှာတော်မှာ ပြုံးတော်မူတော့မလိုလို၊ တရားကောဂြိုက်တော့မည့် ပုံတော်လိုလိုဖြင့် ကြည်ညိုမဝနိုင်အောင် သပ္ပာယ်တော်မူပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ မြေပြန့်နှင့် တောင်ပေါ်ဒေသများတွင်ပူးတွေခဲ့ရသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူအား လယ်မကျေးရွာရှိ ဖောင်တော်ဦးဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်ပရဝဏ်အတွင်းတွင် ပူးတွေလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘိသက္ကဋ္ဌရ ဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော် စတင်တွေ့ရှိပုံ ဖြစ်စဉ်တော်

ရွှေသင်္ကန်း ဆက်ကပ်ပူဇော်လှူဒါန်းနေသူ မြို့နယ်လျှပ်စစ်ဦးစီးမှူးနှင့် ကျွန်တော်တို့အား လယ်မကျေးရွာဇာတိဖြစ်သော ဆရာကြီးဦးအောင်သိန်း (အထပြ-ငြိမ်း)မှ ဘိသက္ကဋ္ဌရ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး စတင်တွေ့ရှိပုံဖြစ်တော်စဉ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်းပြောပြသဖြင့် သိရှိကြည်ညိုခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

စီးကုန်းမြို့နယ် လယ်မကျေးရွာရှိ ဖောင်တော်ဦးဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်မြတ်ကြီးကို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၄၅၄ ခုနှစ်က မဏိစည်သူခေါ် အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ပြည်ရွာနိုင်ငံအနံ့ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရာတွင် ထိုခေတ်ကာလ၏ (ခရီးလမ်းပန်း)ဆက်သွယ်မှု အနေအထားအရ ဖောင်တော်ဖြင့် ရွှေစက်တော်ဖြန့်၍ ခရီး

ဆန့်ခွဲရာ ဖောင်တော်ဆိုက်ကပ်ရာဌာနတိုင်း၌ သာသနာ တော်မြတ်ကြံ အခွန်ရှည်တည်တံ့နိုင်ပါရန်နှင့် ဗုဒ္ဓသာ သနာတော်ကြီး နေလို၊ လလို ထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်ပါ ရန် ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်များ တည်ထားပူဇော်ခဲ့ရာ ယခု လယ်မကျေးရွာ တည်ရှိမည့် အရပ်ဒေသတွင် လည်း စေတီတော်တစ်ဆူ တည်ထားပူဇော်ခဲ့ပါသည်။

လယ်မကျေးရွာ၏ မြောက်ဘက်ပိုင်း မြောက် ဘက်ပိုင်းမှစ၍ ရွာအနောက်ဘက်သို့ စေတီတော်ကြီး အား ပတ်လျက် စီးဆင်းခဲ့သော ချောင်းကောကြီးတစ်ခု ကိုလည်း ယနေ့ထက်တိုင် တွေ့ရှိနိုင်ပါသေးသည်။ ၎င်း ချောင်းကောကြီးတွင် တစ်ခုသော နွေရာသီတွင် ရေရရှိနိုင်ရန်အလို့ငှာ ရေတွင်းများတူးကြရာ မြေတွင်း အနက် ဆယ်တောင်၊ ဆယ့်တစ်တောင်ခန့်လောက်၌ လှေချည်သည့် သံကြိုးကွင်းများဟု ယူဆရသော သံ ကွင်းအပိုင်းအစများ၊ လူ့အသုံးအဆောင် (ပုဂံခေတ် လက်ရာများဟု ယူဆရသည့်) အိုးခွက် ပန်းကန်ကွဲတို့ ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဆက်လက်တူးဖော်ကြည့်ကြရာ ဧရာမကျွန်းတုံးကြီးတစ်တုံးကိုလည်း တွေ့ရှိကြရပါ သည်။ ဤသည်တို့ကို ထောက်ဆခြင်းအားဖြင့် ယခု စေတီတော်မြတ်ကြီး တည်ရှိရာအရပ်၌ ယခင်က ချောင်း ကမ်းပါး(သို့မဟုတ်) မြစ်ကမ်းပါး တစ်ခုခုဖြစ်နိုင် ကြောင်းလည်း ယူဆကြပါသည်။

အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် ထိုသို့ ဖောင် တော်ဦး ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်မြတ်ကြီးသို့ တည် ထားပူဇော်ပြီးသည့်နှင့် ထိုစေတီကို စောင့်ရှောက်နိုင်ရန် နှင့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ဆွမ်း၊ ရေချမ်းမှစ၍ မပြတ် ပူဇော်နိုင်ရန် ကျေးရွာတစ်ရွာကို တည်ထားစောင့်ရှောက် စေခဲ့လေသည်။ ထိုရွာ၏ အရှည်တည်တံ့နိုင်ရန်အတွက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် အခွန်အတုပ၊ အစည်းအကြပ် ကင်းလွတ်ခွင့်နှင့် ဝေငှချထားခဲ့ပေသည်။ ထိုသို့ စည်း ကြပ်ခွန်လွတ် လယ်ယာမြေများကို အပိုင်းအခြားနှင့် တကွ အခမဲ့ပေးပေးလုပ်ကိုင်စေခဲ့သည့်အတွက် ထိုရွာကို လည်း 'လယ်မရွာ'ဟူ၍ သမုတ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုကန့် သတ်လယ်ယာမြေအတွင်း၌ နောက်ထပ်တည်ရှိလာသည့် ရွာကိုလည်း 'လယ်တွင်းရွာ'ဟူ၍ သမုတ်ခဲ့ပြန်လေ၏။

ဖောင်တော်ဦး ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်မြတ် ကြီးသည် နောင်နှစ်ကာလ ကြာညောင်းလာသောအခါ ရာသီဥတုဒဏ်ဖြင့် ပြိုပျက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ ဖောင်တော် ဦး ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်မြတ်ကြီးအကြောင်းကို တိုးဘွားဘီဘင်တို့မှ လက်ဆင့်ကမ်း သားစဉ်မြေးဆက် သည်ဆောင်ပြောကြားခဲ့သော်လည်း ဘုရားစေတီပျက်မှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ အထပ်ထပ် ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံထား သဖြင့် နှောင်းလူတို့ မသိရှိဘဲ ဖြစ်ခဲ့ကြပါတော့သည်။ ကာလကြာညောင်းလာသည်နှင့် ကျေးရွာမှာလည်း လူဦး ရေများ တိုးပွားလာကာ အိမ်များ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ခဲ့ ကြသဖြင့် စေတီပျက်ကြီးမှာ ရွာ၏အနောက်ဘက်သို့ ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၉ ခုနှစ် လပြည့် ဝန်းကြီး ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်း ထွန်းလင်းသာလျက်ရှိသည့် တပေါင်းလ၏ ညတစ်ည ၈ နာရီခန့်လောက်တွင် ရွာ၏အနောက်ဘက် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည့်နေရာမှ ဖြူနီပြာဝါ၊ စိမ်းဝါ ဝင်းလက်၊ ရောင်မျိုးစုံရောယှက် တောက်ပလျက်ရှိသည့် နှိုင်းရာမဲ့ ရောင်ခြည်တော်များ ဘဝဂ်သို့တိုင် ကွန်မြူးနေ ကြသည်ကို ရွာသူရွာသားအချို့တို့ ကြည့်ညိုဖွယ် ဖူး တွေ့ကြရပေသည်။

ထိုသတင်းက နောက်တစ်နေ့၌ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောကြရင်း အုတ်အော်သောင်းနှင့်ဖြစ်က ရွာနီးချုပ်စင်မှ အဖူးအမြော်လာကြသူများဖြင့် အထူးစည် ကားလျက် ရှိပါတော့သည်။ လယ်မရွာသူရွာသားတို့ ကလည်း ထိုရောင်ခြည်တော်များကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဖူးမြော်ကြရသဖြင့် သဒ္ဓါယိုဖိတ် ပီတိစိတ်တို့ ဖုံးလွှမ်း လျက် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ အထပ်ထပ်ရစ်ပတ် ဖုံးအုပ် လျက်ရှိသည့် ထိုရောင်ခြည်တို့ ကွန်မြူးနေရာကို ခုတ် ထွင်ရှင်းလင်းခဲ့ကြလေသည်။

ချုံနွယ်တို့ ရှင်းလင်းသွားသည်နှင့် စေတီပျက် အုတ်ပုံကြီးကို အပေါ်ယံမြေသားများ တက်လျက် တွေ့ရှိ ကြရသဖြင့် ဘုရားနေရာ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ပြီး ၎င်း မြေနေရာ၌ သဲဖြူစင်း၊ ရာဇမက်ကာ၍ ကန်တော့ဦးသိုး၊ အမွှေးတိုင်၊ အလင်းတိုင်များနှင့် ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်းများ

ဆက်ကပ်ပူဇော် လှူဒါန်းပြီး ထိုအုတ်ပုံကြီးကိုကြည့်ရာ အုတ်ပုံကြီးတွင် ဧရာမအခေါင်းကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိကြရပြန်သည်။ ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့လည်း ဂေါပကများ အသီးသီးဖွဲ့၍ စောင့်ရှောက်ကြရင်း ထိုအခေါင်းကြီးအတွင်းရှာကြရာ ယခု ပူဇော်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခွင့်ရခဲ့သည့် ဘိသက္ကဋ္ဌရုပ်ပွားတော်မြတ်အပါအဝင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်လေးဆူကို ဦးစွာဖူးတွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ထို့နောက် ထိုစေတီပျက် အုတ်ပုံကြီးအတွင်း ဆက်လက်တူးဖော်ရာဖွေကြပြန်ရာ ရွှေသားဆင်းတုတော်၊ ငွေသားဆင်းတုတော်များ၊ ခွကြက်ဥ၊ ငွေကြက်ဥများ၊ ရွှေသားဖက်လိပ် နားတောင်းကြီးများ၊ ဓာတ်တော်ကြုတ်များ၊ ဘုရားရှင်၏ သတ္တဋ္ဌာနခန်းများ၊ ပုတီး၊ နားငှောင်းကြီးများ၊ လက်ကောက်၊ လည်ဆွဲဆွဲကြီး၊ ဆွဲပြား(ရှေးအသုံးအဆောင်)ရတနာများ တွေ့ရှိခဲ့ကြရပေသည်။ တွေ့ရှိရသည့် ဋ္ဌာပနာပစ္စည်းများမှာ အမျိုးစုံပြီး စားပွဲကြီး ၁၀ လုံးခန့်စာမျှရှိကြောင်း ပြောပြသိရှိရပါသည်။

ဆက်လက်တူးဖော်ကြရာ

ဂေါပကအဖွဲ့သည် ထိုစေတီပျက်အုတ်ပုံကြီးကို ဆက်လက်တူးဖော်ရန် စည်းဝေးဆုံးဖြတ်၍ တူးဖော်ခဲ့ပြန်သည်။

သို့သော် အောက်ခြေ၌ ကျောက်စာများရေးထိုးထားသည့် ဧရာမကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ကို တွေ့ရှိကြရလေသည်။

ထိုကျောက်ဖျာကို ဖော်ထုတ်မည်လုပ်ရာ မည်သည့်အရပ်ဒေသမှ ထွက်ပေါ်လာမှန်းမသိသည့် "တဟီးဟီး"ဖြင့် ဟိသံ ဟိန်းသံကြီးကို ကြားလိုက်ကြရပြီး ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီးတို့၏ ညာသံပေးအော်ဟစ်ကြသံ၊ လှေလှော်သံ၊ တက်စတ်သံ၊ ရေစီးသံ၊ ရေလှိုင်းရိုက်ပုတ်သံများကို ဆူညံစွာကြားကြရလေသည်။

ထိုအချိန် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး၌လည်း ရုတ်တရက် မိုးသားတိမ်လိပ်များ အလိပ်လိပ်ထလျက် မည်းမှောင်လာကာ လျှပ်စီးလျှပ်ရောင်များ လင်းလင်းပြီး

မိုးထစ်ချုန်းသံများ ဆူညံစွာ တဂျိန်းဂျိန်း ထစ်ချုန်းမြည်ဟီးလာ၍ ချက်ချင်း ထိုကျောက်ဖျာကို ပြန်လည်မြေဖို့ ပိတ်ပစ်ခဲ့ကြရလေသည်။

ဘိသက္ကဋ္ဌရ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးနှင့် ရွာလည်ကျောင်းဆရာတော်

လယ်မကျေးရွာ၏ ရွာလည်ကျောင်းမှ ပဓာနနာယကဆရာတော်ကြီးသည် အခြားသော ဋ္ဌာပနာပစ္စည်းများနှင့် ဆင်းတုတော်များကို ပြန်လည်တည်ထားကိုးကွယ်မည့် စေတီတော်မြတ်ကြီးအတွင်း ဋ္ဌာပနာရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘိသက္ကဋ္ဌရ ရုပ်ပွားတော်မြတ်နှင့် အခြားသုံးဆူတို့ကိုမူ ကျောင်းသို့ပင့်ဆောင်ကာ (ကျောင်း၌ပင် ထာဝရ) ကိုးကွယ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဂေါပကလူကြီးများဖြင့် ညှိနှိုင်း၍ ကျောင်းသို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့လေသည်။

ဘိသက္ကဋ္ဌရ ရုပ်ပွားတော်မြတ်အပါအဝင် ရုပ်ပွားတော်မြတ် လေးဆူကျောင်းသို့ ပင့်ဆောင်ပြီးသည့်ညမှစ၍ ဆရာတော်အား လက်ရှိနေရာသို့ ပြန်လည်ပင့်ဆောင် ပို့ပေးရန် သုံးည ဆက်တိုက်တိုင်တိုင် အိပ်မက်ပေးခဲ့သဖြင့် မူလနေရာသို့ပင် ဆရာတော်မှ ပြန်လည် ပို့ဆောင်စံမြန်းတော်မူစေခဲ့ပါသည်။

ဆုတောင်းပြည့် ဖောင်တော်ဦးစေတီတော်မြတ်အား ထိုသက္ကရာဇ် ၁၂၉၄ ခုနှစ်၌ပင် ကျေးရွာအတွင်းရှိ အလှူရှင်များနှင့် အရပ်ဒေသအသီးသီးမှ အလှူရှင်များ စုပေါင်း၍ 'သဟပုညကာရီ'အနေဖြင့် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ယခုဖူးတွေ့ရသော စေတီကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘိသက္ကဋ္ဌရရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးအပါအဝင် ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မြတ်များကိုမူ စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ရွာဘက်လှည့်သည့် မုခ်ပေါက်မျက်နှာစာ၌ ဂန္ဓကုဋ်တိုက် တည်ဆောက်ကိန်းပိတ်စံမြန်းစေကာ အများပြည်သူများ ဖူးမြော်ကြည့်ညိုနိုင်ရန် အပူဇော်ခံ ထားရှိခဲ့ပါသည်။

ဘိသက္ကဂုရု ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး
ပျောက်ဆုံးခြင်းနှင့် ထူးဆန်းစွာ
ပြန်လည်တွေ့ရှိခြင်း

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၃၈ ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၁၉၆၄ ခုတွင် ဖြစ်ပါ၏။

ဂန္ဓကုဋိတိုက်၌ သီတင်းသုံးကိန်းဝပ် စံပယ်တော် မူနေသည့် ရုပ်ပွားတော်မြတ် လေးဆူအနက် ဘိသက္က ဂုရု ရုပ်ပွားတော်မြတ်မှာ တစ်ညတွင် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပါသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များနှင့် ကျေးရွာ တာဝန်ရှိသူ များမှ သက်ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်းကြားပြီး အပူတပြင်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့လိုက်၍ ဖြန့်ကျက်ရှာဖွေခဲ့ကြ သော်လည်း အဆက်အစပ်ပြတ် နှစ်မရဘဲဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဘိသက္ကဂုရု ရုပ်ပွားတော်မြတ် ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီး မကြာမြင့်မီအချိန် တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ထန်းပင်များနှင့် အုပ်ဆင်းဝေစီနေသည့် တောတန်းလေးထဲ၌ ကျီးများ တရုန်းရုန်းနှင့် ဆူညံစွာ ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်နေကြသည်ကို ကြားရမြင်ရသဖြင့် ရွာသားအချို့မှာ ထိုကျီးတို့ ဝိုင်းအော်ဟစ်နေရာ အရပ်ဆီသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရာ ချုံပုတ်တစ်ခု အတွင်း၌ အပေါ်မှ ထန်းလက်များ ဖုံးအုပ်ကွယ်ဝှက် ထားသည့် ဘိသက္ကဂုရု ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို အံ့ဩ ခွယ်ရာ ပြန်လည်တွေ့ရှိ ပူဇော်ခွင့်ရခဲ့ကြပါတော့သည်။

ဘိသက္ကဂုရု ဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော်

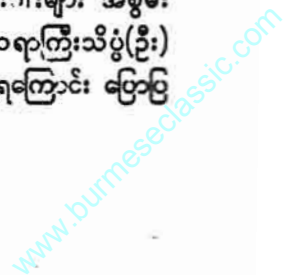
ထိုထူးခြား ဘိသက္ကဂုရု ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးအောင်သိန်း(အထပြု-ငြိမ်း)မှ ဆက် လက်ရှင်းလင်း ပြောပြသည်မှာ -

တစ်နေ့ ဆရာကြီးဦးအောင်သိန်းအနေဖြင့် ထူး ခြားရုပ်ပွားတော်နှင့် စပ်လျဉ်း၍သိလိုသောဆန္ဒရှိတာ ကြောင့် ဝိစွာစရ ဂမ္ဘီရပညာရပ်များတွင် နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင် သူ ဆရာကြီးသိပ္ပံ(ဦး)မင်းလွင်ထံ ချဉ်းကပ်မေးမြန်းရာ ၎င်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်မှာ ဘွဲ့တော်များရှိပါကြောင်း။

ရှေးခေတ် ဆေးပညာသင်ကျောင်းတော်များတွင် ထားရှိ ကြပါကြောင်း၊ ဆေးပညာကျောင်းသားများသည် ပုံတူ ရုပ်ပွားတော်ငယ်များ ယူဆောင်လာလေ့ ရှိပါကြောင်း၊ ကျောင်းတော်ရှိ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ရှေ့တော်တွင် ထားရှိ၍ ပညာသင်နှစ် ပြီးဆုံးချိန်တွင် ဆရာများက တပည့်များ ကို ခေါ်ဆောင်စေပြီး ကျောင်းတော်ရှိ ရုပ်ပွားတော်ထံ အပ်နှံစေ၍ လိုအပ်သောဆန္ဒ ဆုတောင်းစေခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြု မိမိတို့နှင့်သက်ဆိုင်သော ရုပ်ပွားတော်များကို ပင့်ဆောင်စေလျက် ဒေသအသီးသီးသို့ ပြန်ကြပြီးလျှင် သတ္တဝါများ အသက်ရှည်ရာ အနာမဲ့ကြောင်း ဆေးဝါး များ ကုသစေပါကြောင်း။

ဘွဲ့တော်များမှာ ဘဲဂဇ္ဈဂုရု(မဟာယာန) ဘောသဇ္ဇဂုရု(သို့မဟုတ်) ဘိသက္ကဂုရု(ပါဠိ) ဘွဲ့တော်များ ရှိပါကြောင်းနှင့် ဘိသက္ကဂုရုအဓိပ္ပာယ်မှာ ဆေးဘုရားဖြစ် ပါကြောင်း၊ အခြားသော ဒေသဘာသာ ဘွဲ့တော်များ လည်းရှိပါကြောင်း ဘိသက္ကဂုရုရုပ်ပွားတော်၏ ထူးခြားမှု မှာ သင်္ကန်းအရောင်တော်နှင့် လက်တော်တွင် ကိုင်ထား သော ဗီဇသစ်စေ့နှင့် အမြိုက်ရေစင်အိုးတို့ဖြစ်ပါကြောင်း။

သင်္ကန်းအရောင်တော်မှာ ရွှေရောင်နှင့် စိမ်းပြာ ရောင်တော်များ ဖြစ်ပါကြောင်း၊ လက်ျာလက်တော် ပက် လက်အနေအထားတွင် လက်မတော်နှင့် လက်ညှိုးတော် (သို့မဟုတ်) လက်မတော်နှင့် လက်ခလယ်တော်ညှပ် လျက် ကိုင်ထားသော ဗီဇသစ်စေ့ ပါရှိပါကြောင်း၊ လက်ဝဲ လက်ဖဝါးတော်တွင် အမြိုက်ရေစင်အိုးတစ်လုံး ပါရှိပါကြောင်း၊ ဗီဇသစ်စေ့ဆိုသည်မှာ (ဖန်ခါးသီး) ဖြစ်ပါကြောင်း၊ သစ်စေ့သဘောသဘာဝက မျိုးဆက် အသစ် ပေါက်ဖွားခြင်း အဓိပ္ပာယ်ဆောင်၍ အမြိုက်ရေ စင်အိုးထဲမှ ရေစင်က နုပျိုလန်းဆန်းစေခြင်း၊ အိုသူကို နုပျိုစေပြီး ငယ်ရွယ်သူများ ကြီးပွားတိုးတက်စေည်စေ ခြင်း၊ ဘိသက္ကဂုရု ဆေးဘုရားထံတော်တွင် ယုံကြည်စွာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် သစ္စာပြုဆုတောင်းလျှင် အသက်ရှည်ရာ အနာမဲ့ကြောင်းနှင့် ဆေးသမားပေးနှင့် လူနာများ ကျန်းမာချမ်းသာစေပါကြောင်း၊ ဆေးဝါးများ အစွမ်း အာနိသင် ထက်မြက်စေပါကြောင်း ဆရာကြီးသိပ္ပံ(ဦး) မင်းလွင်မှ ရှင်းလင်းပြသသဖြင့် သိရှိခဲ့ရကြောင်း ပြောပြ

သိရှိ ကြည်ညိုခဲ့ရပါသည်။

တစ်ဆက်တည်း သတ္တဝါအများ ကျန်းမာ ချမ်းသာ စေလိုသော ဆန္ဒမှန်ဖြင့် ဘိသက္ကဋ္ဌရု ဆေးဘုရား ဘုရား ရှိခိုး (၂)ဂါထာကိုလည်း ဆရာကြီး သိပ္ပံ(ဦး)မင်းလွင်မှ ဓမ္မဒါနပြုထားသည်ကို ဘိသက္ကဋ္ဌရုဆေးဘုရား ရုပ်ပွား တော်၏ ဓာတ်ပုံတော်ကျောဘက်တွင် ဖတ်ရှုပူဇော်နိုင် ပါရန် ဆရာကြီး ဦးအောင်သိန်းမှပင် ပူးမြော်ခွင့်ပြု ပြသသောကြောင့် ကြည်ညိုပူဇော်ခဲ့ရပါသည်။

ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်ပွဲ ပြီးဆုံးသည်နှင့်

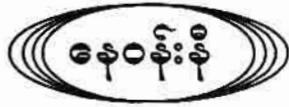
နံနက် ၁၁ နာရီလောက်တွင် စီးကုန်းမြို့နယ် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဦးညွန့် စိုး၊ အတွင်းရေးမှူး ရဲမှူးသက်ထွန်းတို့ အပါအဝင် မြို့နယ်မှ တာဝန်ရှိသူအချို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး ဘိသက္ကဋ္ဌ ရု ဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော်မြတ်အပါအဝင် ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်များကို ရွှေသင်္ကန်း ဆက်လက်ကပ် လှူ ပူဇော်ကြပါသည်။ ဆရာကြီးဦးစိန်မောင် (အထပြု- ငြိမ်း)က မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးပေးပါသည်။

နေ့လယ် ၁ နာရီလောက်တွင် ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူပူဇော်ခြင်း အခမ်းအနားပွဲလေး ပြီးဆုံးသွား ပါတော့၏။ မူလက ဘိသက္ကဋ္ဌရု ဆေးဘုရား ရုပ်ပွား တော်မြတ်အပါအဝင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် လေးဆူကိုသာ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူပူဇော်ရန် ဖြစ်သော်လည်း မမျှော် လင့်ဘဲ နောက်ထပ် ဂန္ဓကုဋီတိုက်တွင်ပင် သီတင်းသုံး ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူသော သစ်သားရုပ်ပွားတော်မြတ် ငါးဆူကို ရွှေသင်္ကန်းများ ကပ်လှူပူဇော်လိုက်ရသဖြင့် အလှူရှင် မြို့နယ်လျှပ်စစ်ဦးစီးမှူး ဦးခင်ဇော်အောင်မှာ ကုသိုလ်တရားများ ပိုမိုပွားများခွင့် ရလိုက်ရ၍ ဝမ်းသာ ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်သွားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ မှတ်တမ်း များ တိကျစွာမရှိသော်လည်း ဤကဲ့သို့ ဘိသက္ကဋ္ဌရု ဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော်မြတ် အပါအဝင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား တော်များကို ယခင်ကလည်း (သဟပုဏ္ဏကာရီ)အဖြစ်နှင့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ စုပေါင်းကပ်လှူ ပူးခဲ့ကြ ကြောင်း ရွာခံအချို့က ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ဖောင်တော်ဦး

ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်ကြီးကိုမူ ဗိုလ်မှူးသန်းတင်၊ ဒေါ်အေးအေးချို မိသားစု(ရန်ကုန်)မှ ရွှေသင်္ကန်းတော် ကပ်လှူပူဇော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူမှု အလှူမင်္ဂလာ အခမ်း အနားပွဲလေး ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် ဆရာကြီး သိပ္ပံ(ဦး) မင်းလွင်နှင့် တာဝန်ရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး စေတီတော် ကြီး၏ ရှေ့မျက်နှာစာရှိ ရွှေပြည်သာ၊ ချင်းတွင်းလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ဦးအောင်ကြည်၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်တို့မှ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့၌ လှူဒါန်းခဲ့သည့် ဝတ္တကမြေကွက်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုကြပြီး ယခုလက်ရှိ ဂန္ဓကုဋီတိုက်မှာ သေးငယ်ကျဉ်းကျပ်၍ အများပြည်သူ ပူးမြော်နိုင်ရန် အခက်အခဲရှိသည်ဟု ယူဆကြသည့်အတွက် ထိုဝတ္တမြေ ကွက်တွင် ဂန္ဓကုဋီတိုက်ပြောင်းရွှေ့တည်ဆောက် ပူဇော် ရန်၊ သာသနိကအဆောက်အဦများ ဆောက်လုပ်ရန်၊ မဟာရံတံတိုင်းခတ်ရန် လှူဒါန်းပူဇော်လိုသူ ကုသိုလ်ရှင် များကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်ကြိုဆို၍ အလွယ်တကူ လှူဒါန်း နိုင်ရန်အတွက် ကူညီပံ့ပိုးမှုများပေးရန် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း ကြပါသည်။

ထို့နောက် ၁:၃၀ နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော် တို့အားလုံး ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်ဝစေနိုင်သော ဘိသက္ကဋ္ဌ ရု ဆေးဘုရားရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး ကိန်းဝပ်စံပယ်ရာ လယ်မရွာကျေးရွာ ဖောင်တော်ဦး စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဦးခိုက်ပူဇော်၍ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါတော့သည်။

ယုံကြည်ပါလျှင်

ပြဒါးအောင်သိန္နီရှင်လာဘမုနိဘုရား

မြမြလှိုင်

- ၁။ သိရသို့ မေဗုဒ္ဓသေဠော၊
သာရိပုတ္တောစ၊ ဒက္ခိဏော၊
ဝါမအံသေ မောဂ္ဂလာနော၊
ပုရတော ပိဋကတ္ထယံ။
- ၂။ ပစ္စိမေ မမ အာနန္ဒော၊
စတုဒ္ဓိသာ ခိဏာ သဝါ၊
သမန္တာ လောကပါလာစ၊
ဣန္ဒာ ဒေဝါ သဗြဟ္မကာ။
- ၃။ တေသံ အနဘာဝေန၊
သဗ္ဗေ ဘယ ဥပဒ္ဓဝါ၊
အနေက အန္တရာယာပိ၊
ဝိနဿန္တု အသေသတော။

မိမိငယ်စဉ်က ကျန်းမာရေးချူချာ၍ အဘွားသည် ထိုသိရသို့ဂါထာတော်ကို အလွတ်ရအောင် ကျက်ခိုင်းပြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရွတ်ရသည်။ မိမိမှာ အဘွားကိုကြောက်၍ အလွတ်ရအောင် ကျက်မှတ်ပြီး ဆိုရသော်လည်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သေသေချာချာ မသိခဲ့ပေ။ အဘွားကို အကျိုးအကြောင်းမေးသည့်အခါတွင် နေမကောင်းသောသူ၊ လူမမာတွေ နေထိုင်ကောင်းအံ့အာင်၊ ကျန်းမာရေးကောင်းအောင် ရွတ်ဆိုသည်ဟုသာ ပြောခဲ့ဖူးလေသည်။ မိမိလည်း အဘွားအလေ့အကျင့်ပြုထားခဲ့သည့်အတိုင်း ဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့်အတူ ထိုသိရသို့ဂါထာတော်ကို သတိရတိုင်း၊ အထူးသဖြင့် နေမကောင်းသည့်အခါတွင် ရွတ်ဖတ်ရာ၌ အကျိုးထူးသည်ကို သေချာစွာ ခံစားရလေသည်။

ထိုဂါထာကိုရွတ်ရာတွင် (မေ) နေရာတွင် (တေ)ဟု သွင်းကာ ရွတ်ဆိုပြီး (မမ)နေရာတွင် (တဝ)ဟု သွင်းကာ ရွတ်ဆိုလျှင် မမာသော၊

ကျန်းမာရေးညံ့သော ဂီလာနုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆရာသမား အဆွေ ခင်ပွန်းတို့က ရွတ်ပေးလျှင် ထည့်ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရွတ်မှ လူမမာအတွက် ရွတ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ပကတိအတိုင်း မပြောင်းလဲဘဲရွတ်ပါက မိမိအတွက်သာ ရွတ်ဆိုသလိုဖြစ် သည်။

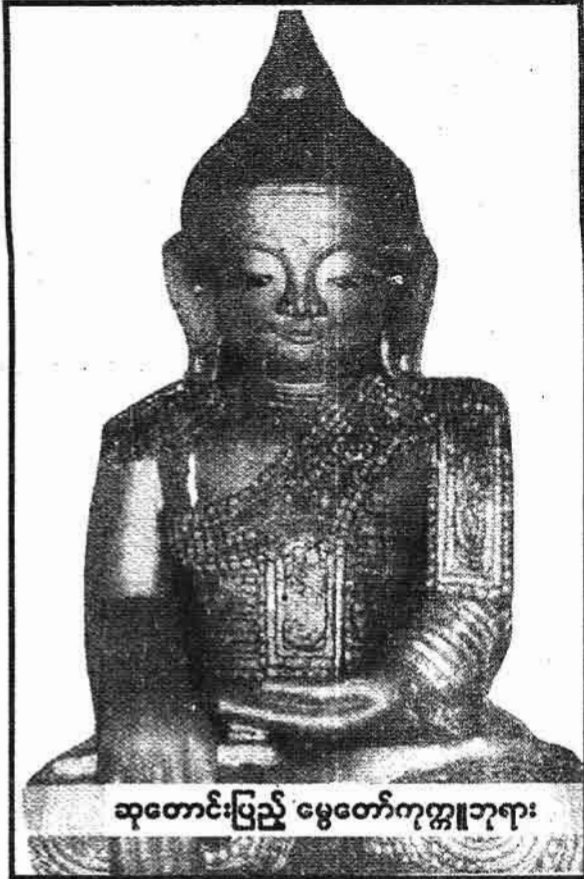
ထိုဂါထာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ ဦးခေါင်းထက်တွင် လူတကာတို့ထက် သာလွန်မွန်မြတ်သော မြတ်စွာဘုရားရှင် အား တည်ထားရှိစေသည်။ လက်ယာပခုံးထက်တွင် မြတ်စွာ ဘုရား၏ သားကြီးရတနာ ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီး တည်ရှိပြီး လက်ဝဲပခုံးထက်တွင် လွန်စွာမှ တန်ခိုးပြင်းထန် အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်ကြီး တည်ရှိကာ၊ နဖူးမှသည် ရင်ဝရေတစ်ခွင်တွင် ပိဋကတ်သုံးပုံကို တည်ရှိစေပါသည်။

ခန္ဓာကိုယ်၏ အနောက်ဘက် ဆိုအပ်သော လည် ကုပ်၊ လက်ပြင်၊ ကျောတစ်ခွင်တွင် တေဒဂ်ငါးဖြာရှိထား သော ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ် တည်ရှိပါသည်။ အရပ်လေး မျက်နှာ ကိုယ်အင်္ဂါတို့၌ ကိလေသာစင်သော ရဟန္တာအရှင် မြတ်တို့ တည်ရှိစေပါသည်။ ထက်ဝန်းကျင်ရှိ အရပ်ဆယ် မျက်နှာတွင် ဗြဟ္မာမင်းနှင့်တကွ သိကြား၊ နတ်၊ လောကပါလ ကိုစောင့်ရှောက်ရသော နတ်ကောင်နတ်မြတ်တို့ တည်ပါစေသည်။

ဤသို့ဆိုခဲ့ပြီးသော ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ သိကြား၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့၏ တန်ခိုးတေတော် မေတ္တာတော် အာန ဘော်တော်ကြောင့် ခပ်သိမ်းကုန်သော ရိက္ခာသည့် နှစ်ဆယ့် ငါးပါးသောဘေး၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော ဥပဒ္ဒေါတို့သည် လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးမက များလှစွာသော အန္တရာယ်ဟူ သမျှ အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း အကြွင်းအကျန်မရှိ လုံးဝကင်းစင် လွင့်ပျောက်ကာ အဝေးရောက်လျှင် ကင်းကွာ ကုန်စင်ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ထိုအနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မေ့စကြာ ဆယ့်ငါးစောင်တွဲ စာဒပ်တွင် မိမိဖတ်ရှုရသည့်အခါတွင် တန်ခိုးမဖြစ်နိုင်သော သိရသို့ဂါထာတော်ကြီး၏ အကျိုးတရားကို ကိုယ်တိုင်ခံစား ခဲ့ရသည့်အတွက် အဘွားကို လွန်စွာမှ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ လူမမာ၏အမည်ကို (မေ) (မမ)နေရာတွင် ထည့်ပြီးရွတ်ဆို ပေးပါက ပိုပြီးထိရောက်သည်ဟု အဘွားက ပြောဖူးသည်။

ထိုဂါထာ ရွတ်ဆိုရာတွင် ဖြစ်နိုင်လျှင် အနက်

ဆုတောင်းပြည့် မွေတော်ကုက္ကုဘုရား

အဓိပ္ပာယ်ကို သေသေချာချာ တစ်ပိုဒ်ချင်း သိရှိအောင်မှတ် သားပြီး ကိုးခေါက်ရွတ်ဆိုကာ ဆုတောင်းသစ္စာတိုင်တည်ပါ က ပိုပြီးအကျိုးထိရောက်သည်ဟု အဘွားက ပြောသည်။

ထိုဂါထာတော်ကြီးကို နေရာမရွေး၊ အချိန်အခါမရွေး လူမျိုးဘာသာမရွေး ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဆိုပါက အကျိုးထိ ရောက်မှု ရှိပါသည်။ ဘာသာကွဲမိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား နေထိုင်မကောင်း၍ လူမမာသတင်းသွားမေးသည့်အခါတွင် စကားစပ်မိရင်းက ထိုဂါထာကို ရေးပေးခဲ့သည်။ သုံးလေးလ ကြာ၍ ပြန်တွေ့သည့်အခါတွင် သူ့တွင် နှစ်ချီကာ ခံစားနေရ သော လေရောဂါဆေးဒနာမှာ နေ့စဉ် ကိုးခေါက် သီးညွှံ့ကို ရွတ်ဆိုခဲ့၍ ပျောက်သွားပြီဟု သတင်းကောင်းကြားရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘယ်အရာမဆို ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်ပြု လုပ်ပါက အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိမည်ကို ယုံကြည်စေချင်ပါသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဗြူတော်

ပဲခူးကျော်ကျော်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စာမေးပွဲကို ၁၃၅၇ ခုနှစ်တွင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်တော်မူနေသော
ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော် မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓေ
ကျောက်တံခါးမြို့ အာသောကာရုံ ဆရာတော်
ဆရာတော် ဦးကောသလ မထေရ်မြတ်

ညောင်လေးပင်မြို့ကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မြို့တော်ဟု တင်စားကြ၏။ ထိုမြို့တွင် ညောင်လေးပင် တောရကြီး တတိယပမာနနာယက ဆရာတော်ကြီး ဦးအရိယသည် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်သာသနာကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သည်။ အရသာကျမ်းပေါင်းများစွာ ပြုစုခဲ့သလိုပင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အခြေပြုကျမ်းကိုရေးသားပြီး ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထအဆင့်အလိုက် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ စာမေးပွဲများကျင်းပ၍ အောင်မြင်သူပေါများ၏။ ဆရာတော်ကြီး အစပြု ပျိုးထောင်ပေးခဲ့မှုကြောင့် ညောင်လေးပင်မြို့သူမြို့သားများ လူတိုင်းလိုလိုပင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စာမေးပွဲအောင်ပြီးကြောင်း တွေ့ရ၏။ တရားဓမ္မာများ နာယူကြရာ၌လည်း အလွန်သဘောပေါက်လွယ်ကြသည်။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး၏ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် အလုပ်ပေးဝိပဿနာတရား နာလျှင်လည်း နားလည်လွယ်၏။

ဘာသာ၊ သာသနာတို့ တိုးတက်၍ လိမ္မာယဉ်ကျေးသည့် သားသမီးများ သာသနာ့အမွေကိုဆက်ခံ၍ ဘာသာ၊ သာသနာ့အကျိုးကို ပိုမိုပြုလုပ်လာကြ၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စာမေးပွဲကို ဆရာတော်ကြီး ဦးအရိယမှစ၍ စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၃၁၀ ခုနှစ်တွင် မန္တလေး ပရိယတ္တိ သာသနာ့ဟိတအသင်း၏ နှစ် ၅၀ ပြည့် ရွှေရတုသဘင် အထိမ်းအမှတ် တံဆိပ်တော်ကပ်လှူပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့သည်။ ညောင်လေးပင်တောရ ဆရာတော်ကြီးကိုလည်း ပင့်ဖိတ်၍ မန္တလေးသို့ ကြွခဲ့ရသည်။ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဦးအရိယသည် ပုဇွန်မြောင်းသား ဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သော လူထုဦးလှလည်း ပုဇွန်မြောင်းသားဖြစ်သည်။ မန္တလေးရောက် ဆရာတော်ကြီးသည် လူထုဦးလှ၊ ဒေါ်အမာတို့ထံ၌ သီတင်းသုံးခဲ့၏။ ဒေါ်အမာက ဆရာတော်ကြီးကို ဆွမ်းကပ်ရင်း နားမလည်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ထဲမှ ကွင်းဆက်များကို လျှောက်ထားမေးမြန်းခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးမှ ဒေါ်အမာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် နားလည်အောင် ရှင်းပြခဲ့သည်။ လူထုဒေါ်အမာလည်း ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အမြတ်ရခဲ့သော

ကြောင့် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်ကြီး ညောင်လေးပင် ပြန်ကြွလာပြီးနောက် ညောင်လေးပင်က ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို “အစ်လိပ်စာ သင်ခဲ့ တက်ခဲ့တဲ့ မောင်လှ၊ မိန်းမအမာတို့လို လူတွေတောင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို စိတ်ဝင်စားဖော်ရလို့ ဝမ်းသာရတယ်”ဟု မကြာခဏမိန့်တော်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းအရာက လူပုဂ္ဂိုလ်များကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား သင်ပေးလိုသည့် ဆရာတော်ကြီး၏ ရှိရင်းစွဲ ဆန္ဒကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်အောင် တွန်းပို့လိုက်သော အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ “ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စာမေးပွဲအစ လူထုဒေါ်အမာက”ဟုပင် တင်စားပြောဆိုကြ၏။

၁၃၁၂ တွင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် လူပုဂ္ဂိုလ်များအား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော်များ တင်သင်ကြားပေးခဲ့၏။

၁၃၁၃ ခုနှစ်တွင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ရေးဖြေစာမေးပွဲ ကြီးကို စတင်ကျင်းပခဲ့သည့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အခြေပြု စာအုပ်ရေး၍ ပထမဆင့်၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထ အဆင့်အလိုက် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။

ပရိယတ္တိ နှစ် ၅၀ ပြည့် ပူဇော်ပွဲကအပြန် ဆရာတော်ကြီးက မုက္ခမူ၊ ကျူချောင်းစသည် ရွာများမှ ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမများကို ဥပုသ်နေ့ ကျောင်းသို့ သီလလာယူသည့်အခါ အလယ်တိုက်ကြီး အောက်ထပ်တွင် သီလပေးပြီး ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဆရာ၊ ဆရာမများကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော် သင်ကြားပေးပါသည်။ ဝါတွင်းကာလ သင်ကြားပေးပြီး နတ်တော်၊ ပြာသိုရောက်သော် စာမေးပွဲများကျင်းပပါသည်။ နောက်နှစ် နောက်နှစ်တွေတွင်လည်း ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် သင်ကြားပေးပြန်၏။ စာမေးပွဲအောင်မြင်ပြီးသော ဆရာ၊ ဆရာမများကို မိမိတို့ သက်ဆိုင်ရာနေရာများတွင် ဆင့်ပွားသင်ကြားစေ၏။ ဆရာတော်ကြီး နှစ်စဉ်ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဆရာတော်ကြီး မရှိတော်မူသည့်နောက် တိုက်တာရုံ သံဃာကြီးများက သင်ကြားပို့ချ၍ စာမေးပွဲများ ကျင်းပလာကြသည်။ မုက္ခမူ၊ ကျူချောင်း၊ ပုဇွန်မြောင်း၊ ဖိုးတဖွဲ့ စသောရွာများရှိ မြန်မာများရော၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကရင်များပါမကျန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို သင်ကြားကျက်မှတ်ပြီး စာမေးပွဲများ ဖြေလာကြသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော် ပြန်ပွားရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော်ကြီး၏ ထူးခြားသော ဆောင်ရွက်ချက်မှာ ကရင်၊ ဗမာ ချစ်ကြည်ရေး ဆောင်ရွက်ချက်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်တွင် ကရင်၊ ဗမာ အဓိကရုဏ်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုရောဂါဆိုးက ကရင်၊ ဗမာ ညီညွတ်စွာနေသော ညောင်လေးပင်နယ်မှ ကျေးရွာများကို ကူးစက်လာမည်ကို ဆရာတော်ကြီး စိုးရိမ်တော်မူခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ကရင်ဘာသာ ပြန်လိုသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ တရုတ်ဘာသာ ပြန်လိုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျူချောင်း၊ မုက္ခမူ၊ အင်းဝိုင်း စသောရွာများမှ ဦးတိုး၊ ဦးစံမြ၊ ဦးဘိုးစီစသော

ကရင်ခေါင်းဆောင် အကြီးအကဲများနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ကျူချောင်းရွာမှ ဦးမောင်တိုး၊ ဦးထွေးမောင်၊ အင်းဝိုင်းရွာက ဦးစောအောင်တင်တို့အား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အခြေပြုစာတမ်းကို ကရင်ဘာသာ ပြန်ခိုင်းပါသည်။ ထို့နောက် ကျူချောင်းရွာမှ ကရင်အမျိုးသားအဖွဲ့အား လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ကရင်၊ မြန်မာချစ်ကြည်ရေးအဖြစ် ညောင်လေးပင် မီးသတ်ရုံးတွင် ကျင်းပစေခဲ့၏။ ကရင်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများနှင့် ဗမာအမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားငယ်များကို ကရင်လိုတစ်ပိုဒ်ဆိုလျှင် ဗမာလိုတစ်ပိုဒ်ရွတ်ဆိုခိုင်းခဲ့သည်။

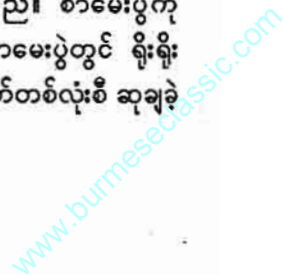
တစ်ရွာထဲတွင် ရောထွေးနေထိုင်ကြသော ကရင်၊ ဗမာများကို အဓိကရုဏ်းရောဂါများ ကူးစက်မလာစေရန် မေ့ဖြင့် တားဆီးပေးတော်မူသည်။ ဆရာတော်၏ ဆောင်ရွက်ချက်များ အောင်မြင်ကောင်းမွန်သဖြင့် မြန်မာအသံရေဒီယိုမှပင် အသံလွှင့်ပေးရသည်။

ဥပုသ်နေ့တိုင်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အင်္ဂါ ၁၂ ပါးမှ စက်ဝိုင်းများ လှည့်သည်အထိ အာဂုံရွတ်ဆိုသံများ တောရကြီးအလယ်တိုက် အောက်ထပ်တွင် ညံ့နေသည်။ စာမေးပွဲများ စနစ်တကျ စစ်ဆေးပြီး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် မောင်/မယ်ရွေးပါသည်။

ညောင်လေးပင်ရွာမက ကျောင်းဒကာ ဦးခင်မောင်၏ သမီး မဝင်းကြည်က ၁၃၁၃ ခု ပထမဆုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မယ်ဆု ထိုနှစ်က ဆွတ်ခူးရရှိသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြေ ဌာနများဖြစ်သည့် ကျူချောင်း၊ မုက္ခမူ၊ ညောင်လေးပင်တို့တွင် မကတော့ဘဲ အုတ်တွင်း၊ ဖြူး၊ ကညွတ်ကွင်း၊ တောကျွဲအင်း၊ ပဲနွယ်ကုန်း၊ ကျောက်တံခါး၊ မဒေါက်နှင့် ပဲခူးအထိ စာဖြေဌာနများ တိုးချဲ့ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။

ညောင်လေးပင်စာဖြေဌာနတွင် မြို့နယ်အတွင်းရှိ စာသင်ကျောင်းများအားလုံး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းများ အားလုံးနီးပါး ဝင်ရောက်ဖြေဆိုကြပါသည်။ စာမေးပွဲကို အဆင့်လေးဆင့် ခွဲထားပါသည်။ စာမေးပွဲတွင် ရိုးရိုးအောင်သူများကိုလည်း ကဝလွယ်အိတ်တစ်လုံးစီ ဆုချခဲ့

ပါသည်။ စတုတ္ထအဆင့်တွင် အမှတ်အများဆုံးရသူကို ရွှေတံဆိပ်တစ်ခုနှင့် စလွယ်တစ်ခု ချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။ ယခင်က စာဖြေငှာန ငါးခုသာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပထမဆင့်၊ ဒုတိယဆင့်၊ တတိယဆင့် စာမေးပွဲများကို အုတ်တွင်းစာဖြေငှာန၊ ဖြူးစာဖြေငှာန၊ ပိန်းဇလုပ်စာဖြေငှာန၊ တော်ဝိစာဖြေငှာန၊ ကျွန်းကြီးစာဖြေငှာန၊ ထော်နွတ်စာဖြေငှာန၊ ရေကြီးစာဖြေငှာန၊ မဒေါက်စာဖြေငှာန၊ အင်းဝိုင်းစာဖြေငှာန၊ ပုဇွန်မြောင်းစာဖြေငှာန၊ ပြန်တန်ဆာစာဖြေငှာန၊ ညောင်လေးပင် စာဖြေငှာန ၁၅ ခုတို့တွင် ဘစ်ပြိုင်တည်း ကျင်းပခဲ့သည်။

စတုတ္ထဆင့်ကို ညောင်လေးပင်တောရကြီး ဓမ္မာရုံတွင် ကျင်းပခဲ့ရာ ဖြူး၊ ပဲနွယ်ကုန်း၊ ကျောက်တံခါး၊ ပိန်းဇလုတ်၊ ကျွန်းကြီး၊ ထော်နွတ်၊ မဒေါက်၊ အင်းဝိုင်း၊ ယှဉ်ရေကြီး၊ ညောင်လေးပင်တို့မှ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုခဲ့ကြသည်။

ဆရာတော်ကြီး ယုံလွန်တော်မူပြီးနောက် ဆရာဒကာ လက်တွဲ၍ လက်ဆင့်ကမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရာ ၁၃၄၉ ခုနှစ်အထိ ၃၇ နှစ်တိုင်တိုင် ဖြစ်၏။ နှစ်စဉ် စတုတ္ထဆင့် အောင်မြင်သူများမှ အမှတ်အများဆုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် မောင်မယ် ၃၇ ဦးရှိပြီး ရွှေတံဆိပ် ၃၇ ခု ဆွတ်ခူးပေးခဲ့သည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ၁၃၅၀ မှ ၁၃၅၇ ခု နှစ်အထိ ခုနှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရသည်။

ဆရာတော်ကြီး တည်ထောင်လာခဲ့သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပြန်ပွားရေးလုပ်ငန်းသည် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သင့်သော သာသနာပြုလုပ်ငန်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ပြန်လည်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ ကျောက်တံခါးမြို့ အာသောကာရုံ ဆရာတော်ကြီးမှ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဆောင်ရွက်၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဗဟိုအကျိုးဆောင်အဖွဲ့ကို ၁၃၅၇ ခုတွင် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ၁၃၅၈/၅၉ ခုနှစ်များတွင် ပထမဆင့်မှ တတိယဆင့်အထိသာ စာဖြေငှာန ငါးခုနှင့်သာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့သည်။ ၁၃၆၀ ပြည့်နှစ်မစ၍ စတုတ္ထဆင့်ထိ ကျင်းပ

လာနိုင်ခဲ့သည်။
၁၃၅၇ မှ ၁၃၆၇ ထိ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မောင်/မယ် ငါးဦးသာ ရွေးချယ်နိုင်၏။ ယခင်ကကဲ့သို့ နှစ်စဉ်မရွေးချယ်ဘဲ ထူးချွန်ဆု ရွေးချယ်ရေး ဆရာတော်ကြီးများအဖွဲ့က အမှတ် ၉၀ ကျော်မှသာ မောင်/မယ်ရွေးခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးများပါဝင်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဗဟိုစာစစ်အဖွဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်သော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စာမေးပွဲကျင်းပရေး ဗဟိုအကျိုးဆောင်အဖွဲ့ ဒေသခံ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အဖွဲ့ခွဲများ၊ စတုတ္ထဆင့် မေးခွန်းပြုစုရေးနှင့် စစ်ဆေးရေး ဆရာတော်များအဖွဲ့၊ ထူးချွန်ဆု ရွေးချယ်ရေး ဆရာတော်များအဖွဲ့တို့ကို စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းကာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ရေးဖြေစာမေးပွဲကြီးကို ပြန်လည်ကျင်းပမြဲ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ စာမေးပွဲကို ခေတ်နှင့်လျော်ညီသော ဘည်းကမ်းမူများသာ အနည်းငယ်ပြင်ဆင်ပြီး ဆရာတော်ကြီး ချမှတ်ခဲ့သော မူအတိုင်း စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် မောင်/မယ်များ ရွေးချယ်၍ ရွှေတံဆိပ်နှင့် စလွယ်ဆုချပြီး အခြားအဆင့် ထူးချွန်သူများကိုလည်း ဗဟိုမှ ဆုပေးပွဲအခမ်းအနားဖြင့် ဆုချီးမြှင့်ခဲ့သည်။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်ကို စာမေးပွဲကျင်းပစရိတ်ငွေ သိန်းချီ အကုန်အကျခံ၍ သာသနာပြုနေကြပါသည်။ အားလုံးက ပရိယတ္တိ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဟု ခံယူသဘောထားကာ ဤလုပ်ငန်းကြီး အရည်တည်တံ့ကြာမြင့်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ကြပါမည့်အကြောင်း ထပ်လောင်း၍ ကတိပေးကြပါသည်။

မိဘများကလည်း မိမိတို့၏ သားသမီးများ အနာဂတ်တွင် လိမ္မာယဉ်ကျေးစေရေး၊ အသိဉာဏ် တိုးပွားစေရေးအတွက် ဘာသာရေးဆိုင်ရာစာမေးပွဲများ၊ သင်တန်းများကို ပါဝင်တက်ရောက် ဖြေဆိုစေခြင်းဖြင့် သာသနာပြုနိုင်ကြစေဟု ဆန္ဒပြုရင်း။

■ ပဲခူးကျော်ကျော်

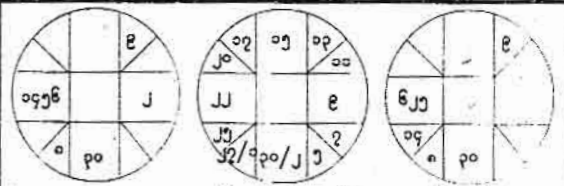

ရောင်ပြာရောင် ပြက္ခဒိန်

၁၃၇၆ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လ - တော်သလင်းလ

2014 AUGUST

သောကြာ Friday	1 ၆ ရက်ရာဇာ	
စနေ Saturday	2 ၇	
တနင်္ဂနွေ Sunday	3 ၈ အပြိတ္တရာတ်ရက်	
တနင်္လာ Monday	4 ၉	18 ၈
အင်္ဂါ Tuesday	5 ၁၀ ရက်ယုတ်ဟ	19 ၉
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	6 ၁၁ ရက်ရာဇာ	20 ၁၀ ရက်ရာဇာ ရက်ယုတ်ဟ
ကြာသပတေး Thursday	7 ၁၂	21 ၁၁
သောကြာ Friday	8 ၁၃ ရက်ရာဇာ	22 ၁၂ ရက်ရာဇာ
စနေ Saturday	9 ၁၄	23 ၁၃
တနင်္ဂနွေ Sunday	10 ၁၅ ဝါခေါင်လပြည့်	24 ၁၆ ဝါခေါင်လကွယ်
တနင်္လာ Monday	11 ၁ ဟောရက်ကြမ်း	25 ၁
အင်္ဂါ Tuesday	12 ၂	26 ၂ ဟောရက်ကြမ်း
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	13 ၃ ရက်ရာဇာ	27 ၃
ကြာသပတေး Thursday	14 ၄ အပြိတ္တရာတ်ရက်	28 ၄ အပြိတ္တရာတ်ရက်
သောကြာ Friday	15 ၅ ရက်ရာဇာ	29 ၅
စနေ Saturday	16 ၆	30 ၆ ရက်ရာဇာ
တနင်္ဂနွေ Sunday	17 ၇	31 ၇

၁၀. ၈. ၂၀၁၄ စန်းပြောင်းရက်စွဲ ၂၄. ၈. ၂၀၁၄

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွင်း ဂြိုဟ်ပြောင်းချိန်

တနင်္ဂနွေသည် - ၁၇. ၈. ၂၀၁၄ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၆ နာရီ ၅၅ မိနစ် ၁၄ စက္ကန့်တွင် သိဟ် ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

အင်္ဂါသည် - တုရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၁၂. ၈. ၂၀၁၄ အင်္ဂါနေ့ ည ၉ နာရီ ၅၄ မိနစ် ၃၄ စက္ကန့်တွင် သိဟ်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

၂၉. ၈. ၂၀၁၄ သောကြာနေ့ ညနေ ၄ နာရီ ၂၈ မိနစ် ၂၇ စက္ကန့်တွင် ကန်ရာသီ သို့ ပြောင်းသည်။

ကြာသပတေးသည် - ကြင်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

သောကြာသည် - ၇. ၈. ၂၀၁၄ ကြာသပတေးနေ့ ညနေ ၄ နာရီ ၄၉ မိနစ် ၃၅ စက္ကန့်တွင် ကြင် ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

စနေသည် - တုရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

ရာဟုသည် - ကန်ရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

(၃. ၈. ၂၀၁၄) (၁၄. ၈. ၂၀၁၄)ရက်နှင့် (၂၈. ၈. ၂၀၁၄)ရက်တို့သည် အပြိတ္တရာတ်ကျ၍ ၁၁ ရက်နေ့ နံနက် ၁၂:၀၇ နာရီမှ ၁၂:၅၉ နာရီအတွင်းသည် ဓနသိဒ္ဓိနက္ခတ် အား အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။

အပြိတ္တရာတ်ရက်မှာ လုပ်ဆောင်စရာ တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် မြောက်အရပ်တွင် ပုန်းညက် ပင် စိုက်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးသည် အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် ခရေပင် စိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးသည် အရှေ့အရပ်တွင် သရဖီပင် စိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် အရှေ့တောင်အရပ်တွင် ကွမ်းသီးပင် စိုက်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးသည် အနောက်တောင်အရပ် တွင် ဒန်းပင် စိုက်ပါ။

သောကြာသားသမီးသည် အနောက်မြောက်အရပ်တွင် အုန်းပင် စိုက်ပါ။

စနေသားသမီးသည် တောင်အရပ်တွင် ကံ့ကော်ပင် စိုက်ပါ။

သည်လအတွက်ကောင်းသောရက်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွက်

နွယ်သာကီအောင်

ဂျိုးတကျိပ်ကျိပ်နှင့် သိပ်သိပ်တုန်မှု ထစ်ချွန်းသော မိုးကြိုးသံများနှင့်အတူ လှုပ်ရှား တို့ ရိုးရိုးရဲရဲဖြင့် မိုးပုလဲပွင့်တို့ အဆင့်ဆင့် စီရီလာခဲ့ပါချေပြီ။

မိုးအခါကာလပေမို့ မိုးပသာဒတွေက မြန်မာ့ရေမြေတစ်ဝှမ်းကို လွှမ်းခြုံလို့ထား နေခဲ့သည်။ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေတည်၍ တိုင်းပြည်ရိက္ခာကို ဖူလုံစေသည်သာမက နိုင်ငံခြား ဝင်ငွေကိုပါ ရှာဖွေပေးနိုင်သည့် ကောက်ပဲသီးနှံများ၊ သစ်သီးဝလံများစွာတို့သည် မိုးရေကို တည်မှီ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော မြေဆီဩဇာတို့ကို စားသုံးရင်း အတွက်နှုန်းတွေတိုးပွားဖို့ရာ တာရှည်နေသည်ကိုက ဝမ်းသာအားရဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။

မိုးခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်း၌ ပြုစုစိုက်ပျိုးထားသော အပင်မျိုးစုံတို့မှာလည်း မိုးရေကို သောက်လိုက်ရ၍ အားသစ်တို့ဝေဆာလာမှာ သေချာသည်။ တောင်ကတုံးမှာလည်း သျှောင် ထုံးဖို့ရာ သစ်တောတွေ ခရီးဆန်လေပြီ။ ဥတုရာသီဆိုသည်မှာကား တောကိုပိုနေရလေရာ သစ်တောတွေ ပြုန်းတီးခြင်းမရှိဘဲ ဝေဆာအုပ်ဆိုင်းလာပြီဆိုလျှင် မိမိတို့နိုင်ငံအတွက် ရာသီဥတုဖောက်ပြန်ခြင်း သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တို့ ရိုက်ခတ်ခြင်းဆိုသည်မှာ မယုံချင်စရာ၊ ပုံပြင်ပမာဟုသာ ပြောရပေတော့မည်။

သည်အတွက်...

၁။ နေအိမ်တိုက်တာဝယ်ဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် နေအိမ်တိုက်တာများ ဝယ်ယူရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၃။ အမည်ပေးရာ၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရာ

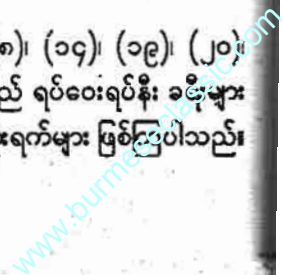
ဩဂုတ်လ (၅)၊ (၆)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အမည်ပေးရန်၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရန် အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၂။ ကား/ယာဉ်စုံစွာ ဝယ်ဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၃)၊ (၁၀)၊ (၃၀) စသောရက်များ သည် မော်တော်ကားနှင့်တကွ ယာဉ်အမျိုးမျိုးဝယ်ယူဖို့ ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၄။ ခရီးဝေးနီး ထွက်ဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၅)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် ရပ်ဝေးရပ်နီး ခရီးများ ထွက်ဖို့ရာအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၅။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၅)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုလုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များဖြစ်ကြပါသည်။

၆။ ရွှေတွင်း/ကျောက်တွင်းများ တူးဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၁)၊ (၅)၊ (၁၀)၊ (၁၃)၊ (၂၄)၊ (၁၈)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် ရွှေတွင်း၊ ကျောက်တွင်းများ တူးဖော်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၇။ ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၁)၊ (၈)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၁၈)၊ (၂၂)၊ (၂၈)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၈။ ကျောင်း/အိမ်ဆောက်ဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၁)၊ (၃)၊ (၅)၊ (၁၀)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၁၈)၊ (၁၉)၊ (၂၂)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် ကျောင်းများ၊ လူအိမ်အဆောက်အအုံများဆောက်လုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၉။ ရှင်ပြု၊ နားသ ပြုဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၁)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ရှင်ပြုနားသမင်္ဂလာများ ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၀။ သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၅)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် သီးနှံမျိုးစေ့များ ကြဲရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၁။ ရေတွင်းရေကန် တူးဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၁)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၈)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ရေတွင်းရေကန်များတူးဖော်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၂။ အတတ်ပညာ သင်ဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၁)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် အတတ်ပညာများ သင်ယူဖို့ရာအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၃။ အောင်ဘာလေထိ ထိုးဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၁)၊ (၄)၊ (၇)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် အောင်ဘာလေထိထိုးဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၄။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရာ၊ အိမ်သစ်တက်ရာ

ဩဂုတ်လ (၅)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၈)၊ (၁၉)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် အိမ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ အိမ်သစ်တက်ခြင်း စသောကိစ္စများ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၅။ ရေသတ္တဝါဖမ်းဖို့ရာ

ဩဂုတ်လ (၅)၊ (၆)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၂၂)၊ (၂၄) စသောရက်များသည် ရေနေသတ္တဝါများဖြစ်ကြသည့် ငါးများ၊ ပုစွန်များ အစရှိသည်တို့ကို ဖမ်းယူဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

■ နွယ်သာကီအောင်

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည့်လမှာ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက်

■ တောကကိုရင်

မိမိတို့ မြန်မာနိုင်ငံသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေလည်း ပေါများလှ၏။ လယ်ယာမြေတို့မှာ လည်း သြဇာမြေဆီကြွယ်ဝသဖြင့် စိုက်ပျိုးသမျှသီးနှံတို့ ဖြစ်ထွန်းကြသည်မှာလည်း အငြင်းပွားစရာ မရှိပါချေ။ သို့ရာတွင် စိုက်ပျိုးရေးရာကိစ္စ၌ နည်းစနစ်မှန်ကန်ဖို့လိုသလို အခါကာလကောင်းကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုပေသည်။ သည့်အတွက် ကိုင်းသမား၊ ယာသမား၊ လယ်သမား၊ ဥယျာဉ်မြေစိုက်ပျိုးကြသူများအတွက် ရည်စူးကာ ဤကာလ အခါသမယ၌ သတိပြုဖွယ် စိုက်ပျိုးရေးကိစ္စကို ဖော်ပြလိုက်ပါ၏။

၁။ သြဂုတ်လ (၂)၊ (၄)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၃)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အပွင့်၊ အသီးအနှံ အရွက်အပွင့်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် ကိုင်းကူးစိုက်ပျိုးခြင်း၊ နေရာ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက် များ ဖြစ်ကြပါသည်။

စိုက်ပျိုးရန်နှင့် အကိုင်းအခက်များ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၂။ သြဂုတ်လ (၅)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲ ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၄။ သြဂုတ်လ (၄)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် လယ်မြေ၊ ယာမြေ၊ ဥယျာဉ်မြေတို့ကို ထွန်ယက်ခြင်း၊ အပင်တို့အား ပိုးသတ်ဆေး ဖျန်းခြင်း၊ ပေါင်းပင်၊ ချွန်နွယ်၊ အမှိုက်သရိုက်တို့ကို မီးရှို့ခြင်း၊ အသီးအနှံတို့ကို စိတ်သိမ်းခြင်း၊ ဥအမြစ်တို့ကို တူးဖော်ခြင်း တို့အား ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၃။ သြဂုတ် (၃)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၄)၊ (၂၁)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် ဥ၊ အမြစ်၊ အပင်များ

□ တောကကိုရင်

အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်စေရန်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွက်

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

၁။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ
ဩဂုတ်လ (၁)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊
(၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၉)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် တနင်္ဂနွေ
သားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော
ရက်များဖြစ်ကြ၏။

၂။ တနင်္လာနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ
ဩဂုတ်လ (၂)၊ (၅)၊ (၇)၊ (၁၂)၊ (၁၄)၊ (၁၈)၊
(၂၁)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် တနင်္လာသားသမီး
တို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များ
ဖြစ်ကြ၏။

၃။ အင်္ဂါနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ
ဩဂုတ်လ (၂)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊
(၁၈)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် အင်္ဂါ
သားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော
ရက်များဖြစ်ကြ၏။

၄။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ
ဩဂုတ်လ (၂)၊ (၃)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊
(၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၈)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် ဗုဒ္ဓဟူး
သားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော
ရက်များ ဖြစ်ကြ၏။

၅။ ကြာသပတေးနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ
ဩဂုတ်လ (၂)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၅)၊ (၁၈)၊ (၂၂)၊
(၂၃)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် ကြာသပတေး
သားသမီးတို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင် မြင်စေသော
ရက်များဖြစ်ကြ၏။

၆။ သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ
ဩဂုတ်လ (၁)၊ (၃)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၄)၊ (၁၇)၊
(၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၃၁) စသော
ရက်များသည် သောကြာသားသမီးတို့အတွက် အလုပ်
အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များဖြစ်ကြ၏။

၇။ စနေနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ
ဩဂုတ်လ (၆)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၂၁)၊
(၂၃)၊ (၂၇)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် စနေသားသမီး
တို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များ
ဖြစ်ကြ၏။

၈။ ရာဟုနေ့တွင် မွေးဖွားသူများ
ဩဂုတ်လ (၂)၊ (၃)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊
(၂၄)၊ (၂၈)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် ရာဟုသားသမီး
တို့အတွက် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေသော ရက်များ
ဖြစ်ကြ၏။

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင် ■

သည်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက်

နေမျိုးထွင်ခေါင်

၁။ သြဂုတ်လ (၂)၊ (၇)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၁)၊ (၂၆) စသောရက်များသည် “နန္ဒာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ဘုရား၊ ဂူ၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်များ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ တံတားများခင်းခြင်း၊ ပျိုးကြဲခြင်း၊ ကောက်စိုက်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်း စသော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၂။ သြဂုတ်လ (၃)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် “ဘဒြာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခြင်း၊ နားထွင်း၊ မင်္ဂလာ ဆင်ယင်ကျင်းပခြင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

၃။ သြဂုတ်လ (၄)၊ (၉)၊ (၁၃)၊ (၁၈)၊ (၂၃)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် “ယောတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ စစ်ချီခြင်း၊ စစ်တက်ခြင်း၊ ကင်းလှည့်ခြင်း၊ ကင်းချခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်း၊ စုံမမ်းထောက်လှမ်းခြင်း စသော အမှုကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၄။ သြဂုတ်လ (၅)၊ (၁၀)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၄)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် “ရိတ္တာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ဆေးဖော်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း၊ လက်ဖွဲ့ထိုးခြင်း၊ သိဒ္ဓိတင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်ခြင်း၊ လှေကားထောင်ခြင်း စသောအမှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၅။ သြဂုတ်လ (၁)၊ (၆)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၅)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် “ပုဏ္ဏာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ငှက်ဖျားများ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရှင်ပြုခြင်း၊ ပွင်းခဲခြင်း စသောအမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၆။ သြဂုတ်လ (၃)၊ (၁၄)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် “အမြိတ္တစုတီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ မည်မျှပင် မကောင်းကြံ့စေကာမူ မည်သည်ကိစ္စမဆို ဆောင်ရွက်ရာ၌ အောင်မြင်ပြီးစီးနိုင်ပါသည်။

၇။ သြဂုတ်လ (၁)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၈)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် “ရက်ရာဇာ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးကိစ္စအဝဝတို့ကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပါက အောင်မြင်ပြီးစီးနိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင်တစ်ဝ ကောင်းသောကမ္ဘာမြေခံနှင့် တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ ကိတ် အစရှိသော တီထီမြေခံများတွင် အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်း လုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

နေမျိုးထွင်ခေါင်

သည့်တစ်လက ကံကြမ္မာ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွက်

■ ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

စုဆောင်းထားသည့်ငွေများ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်တတ်သည်။ စကားအပြောအဆို အမှားအယွင်းကြုံရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေမည်။ အချစ်ရေး အဆင်ပြေမည်။ သားသမီးများနှင့်ပတ်သက်၍ သောတရောက်စရာ ကြုံတတ်သည်။ သည်းခြေ၊ သလိပ်နှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စများ လုပ်ဆောင်ရာတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အထစ်အငေါ့ ကြုံရတတ်သကဲ့သို့ မလိုမုန်းထားသူလည်း ရှိနေတတ်သည်။ အမှုကိစ္စရှိက အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မည်။ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ အေးချမ်းမှုများ ကြုံလာမည်။

အလုပ်တွင် ဂုဏ်သိက္ခာတက်လာတတ်သည်။ ရွက်ပုန်းသီးပမာနေခဲ့ရာမှ ထင်ပေါ်မှုတွေ ရှိလာမည်။ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေးကိစ္စရပ်များကို ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။ အလှူဒါနပြုရတတ်သည်။ အောင်မြင်သော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်။ အလုပ်အကိုင်များ အဆင်ပြေလာလိမ့်မည်။ ရစရာရှိသော ငွေများ ရတတ်သည်။ ထိ (သို့မဟုတ်) ကံစမ်းမဲပေါက်တတ်သည်။ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေကိစ္စများ အဆင်ပြေမည်။ လုပ်ငန်းသစ် လုပ်ရတတ်သည်။ ရပ်ဝေးသို့ ခရီးသွားရတတ်သည်။ ဆွေမျိုးများကြောင့် အကုန်အကျ ရှိလာနိုင်ပါသည်။

ရွှေ၊ ကြေးနီ၊ သန္တာကျောက်တို့မှ အကျိုးအမြတ်များရလိမ့်မည်။ မျက်စိတွင် ဝေဒနာများခံစားရတတ်သည်။ မိမိအနေနှင့် ဝင့်ကြားနိုင်သော အခြေအနေများ ဖြစ်ပေါ်လာမည်။ အချို့သော စပ်တူလုပ်ငန်းများ၌ အိမ်၏နာမည်၊ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ ထိခိုက်စရာရှိ၍ ရွှေကြောင်း၊ နောက်ကြောင်း စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီးပါမှ လုပ်ဆောင်သင့်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ငွေကြေးအမြောက်အမြား ဆုံးရှုံးတတ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် လူမျိုးခြားကပြား၏ အကျိုးပြုခြင်း

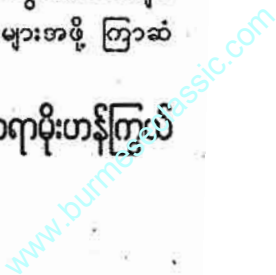
ကို ခံရလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေးအားဖြင့် ကောင်းမွန်သည့် အခြေအနေတွင် ရှိပါသည်။ ငွေကြေးရှာကြံမှုတွင် အခွင့်ကောင်းများ ကြုံရတတ်ပါသည်။ စပ်တူလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အဆင်ပြေမည်။ ငွေကြေးများ ရရှိတတ်သည်။ အကျိုးကျေးဇူးခံစားရတတ်သည်။ ကြီးသူများ၏ မစေမှုကို ခံစားရမည်။ ရပ်ဝေးဒေသသို့ ခရီးသွားရတတ်ပြီး ထိုဒေသများရှိ ထိခိုက်မှုမှ ထိထိုးပေးလျှင် ထူးခြားမှုကြုံရလိမ့်မည်။

မိဘများအဖို့ သားသမီးများ၏ သိတတ်မှု၊ ကူထောက်မှုတို့ ကြုံရမည်။ မင်္ဂလာကိစ္စ စကားပြောရတတ်သည်။ အလုပ်သစ်များ မိမိထံရောက်လာတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့လိုမည်။ ကား၊ အိမ်ကိစ္စများ အတွက် ဦးနှောက်ခြောက်ရတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက သင်တန်းတက်ရတတ်ပြီး အလုပ်အကိုင်၊ ရာထူး တိုးတက်တတ်ပါသည်။ ကြီးကဲသူများ၏ မစခြင်းကိုခံရတတ်သည်။ လက်ရှိနေထိုင်ရာမှ အခြားအရပ်ဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရတတ်သည်။ ရေ ရေထွက်ပစ္စည်းများနှင့် အကျိုးပေးမည်။ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာရှိသူများ၏ သူကောင်းပြုခြင်းကိုခံရမည်။ အလုပ်ကိစ္စများ၌ ဘာပဲလုပ်လုပ် အောင်မြင်တတ်သည်။ မိမိ၏ အတတ်ပညာသည် မိမိကို ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစေလိမ့်မည်။ တောင်ပေါ်ဒေသများရှိ တိုင်းရင်းသားများ၏ ကူညီမှုကို ရရှိတတ်သည်။

ယတြာပြုလိုပါက-မိမိမွေးနေ့၌ မွေးနံကျသော ဆွမ်းကို ကပ်လှပေးပါ။ (ဥပမာ တနင်္ဂနွေသားသမီးများအဖို့ အုန်းထမင်း၊ တနင်္လာသားသမီးများအဖို့ ကြာဆံကြော် . . . စသည်)

ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

ထိုင်းနိုင်ငံ နက္ခတ္တပေဒသရာဇ်ဦးစီးဌာနမှ ဖိနှိပ်ပိတ်သံ

လအလုပ်ကိစ္စအဟော

နီလိုင်လ

(အနောက်တိုင်းနှင့် မတူပါ။ မွေးသက္ကရာဇ်ကိုရှာ၍ အဟောကို ဖတ်ရပါ။)

မကာရ ရာသီဇာတ (ဆိတ်ရပ်)
ဇန်နဝါရီလ ၁၄ မှ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂

ကံရာသီဇာတ (ရေထမ်းယောက်ျားရုပ်)
ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ မှ မတ်လ ၁၄

ယခုလတွင်လည်း သင်၏ကြမ္မာဆိုးများ မရှိဘဲ ကံကောင်းနေပါမည်။ ယှဉ်ပြိုင်အရွေးခံခြင်း၊ လေလံအပြိုင် ဆွဲခြင်း၊ သို့မဟုတ် မည်သည့်ယှဉ်ပြိုင်ရမှုမျိုးတွင်မဆို ရလဒ် ကောင်းများ ရှိနေပေမည်။ ကန်ထရိုက်၊ ဘချုပ်တစ်ခုကို ချုပ် ဆိုရမည်။ သင့်အနေဖြင့် ကြီးပမ်းအားထုတ်သမျှ အရာထင် ပြီး အောင်မြင်ပြီးမြောက်သွားပါလိမ့်မည်။

စတော့ရှယ်ယာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုနှင့် အတိုးအပွား လုပ် ကိုင်ထားမှုများမှ သင့်တင့်သော အကျိုးအမြတ်များကို ရရှိ မည်။ မြေကွက်တစ်ကွက် ဝယ်ရကိန်းရှိသည်။ သို့မဟုတ် အမွေဆက်ခွင့် ရရှိမည်။ အစစအရာရာ အောင်မြင်မှုများ ရှိနေမည်။ ယှဉ်ပြိုင်ရသည့် ကိစ္စရပ်များ၊ လေလံဆွဲခြင်း အရွေးခံခြင်းတို့တွင် သင်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရလျှင် ကောင်းကျိုး

ရလဒ်များ ရှိနေသည်။ အကယ်၍ တရားတဘောင်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရလျှင်လည်း သင်နိုင်ပါမည်။ သင်လေ့လာသင်ယူနေသည့်ကိစ္စ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းမည်။

သို့သော်လည်း အလုပ်လျှောက်ထားလျှင် ရနိုင်ခြေမရှိပေ။ သင်၏ ချစ်မေတ္တာရေးမှာ ပြီးပြည့်စုံသွားပါမည်။ ကလေးလိုချင်သူများ ဆန္ဒပြည့်ဝမည်။ တောင့်တသည့်အတိုင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရမည်။

မိန်ရာသီဖွား (ငါးနှစ်ကောင်ရပ်)

မတ်လ ၁၅ မှ မတ်လ ၁၂

သင်ကံကောင်းနေမည်။ မျှော်ငှာထားသည်ထက် သင်လုပ်ကိုင်သမျှအားလုံး ကောင်းကျိုးရလဒ်များပေးမည်။ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှာ ငွေကြေးမတည်ရေးများနှင့် အိမ်ထောင်ပြုရေးအစီအစဉ်တို့တွင် အလားအလာကောင်းသည်။ သင်၏ကလေးရရှိရေး စိတ်ကူးအိမ်မက် တကယ်ပင် အကောင်အထည်ပေါ်လာပါမည်။

မိဿရာသီဖွား (သိုးထီးရပ်)

ဧပြီလ ၁၃ မှ မေလ ၁၃

ဇူလိုင်လ ၁ ရက်မှ ၁၅ ရက်အကြားတွင် သင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် ပျော်ရွှင်အချမ်းမြေ့ချမ်း ဖြစ်လာပါမည်။ သို့သော်လည်း ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက်မှ ၁၈ ရက်အတွင်း သင်ကံဆိုးနေပါလိမ့်မည်။ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်မှ စတင်၍ စတော့ရှယ်ယာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားမှုများ အစုပေါ် အမြတ်ခွဲဝေပေးမှုများ၊ ဝယ်ယူထားသည့် သဘောတူစာချုပ်တစ်ခု၊ သို့မဟုတ် လင်မယားကွာခြင်း စသည်တို့မှ ငွေများ လက်ခံရရှိပါလိမ့်မည်။

ပြီဿရာသီဖွား (နွားလားဥဿစရပ်)

မေလ ၁၄ မှ ဇွန်လ ၁၄

ယခုလတွင် သင့်အား ချီးကျူး၍ ဂုဏ်ပြုပေးလိမ့်မည်။ သင့်အား အဓိကအရေးပါသော ရာထူးတွင် ခန့်ထား

ခြင်းခံရဖွယ်ရှိနေပြီး ကန်ထရိုက်စာချုပ်တစ်ခုကို ချုပ်ဆိုချိန်တွင် ရ၍ သင်သည် ပျော်မဆုံး၊ မော်မဆုံး ဂုဏ်ယူနေရပါလိမ့်မည်။

မေထုန်ရာသီဖွား (အမြှောရပ်)

ဇွန်လ ၁၅ မှ ဇူလိုင်လ ၁၅

ဒုတိယအလုပ်အကိုင်တစ်ခုကို ရရှိလိုက်သဖြင့် နောက်ထပ် ဖြည့်စွက်လစာ ရရှိမည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဇူလိုင်လ ၁ ရက်မှ ၁၇ ရက် ဝန်းကျင်လောက်တွင် သင့်အား အထူးတာဝန်တစ်ခု ပေးအပ်လိမ့်မည်။ အပေးအယူ သဘောတူညီမှုလုပ်ခြင်း၊ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးကို ကမ်းလှမ်းမှုတစ်ရပ်၊ သို့မဟုတ် ယှဉ်ပြိုင်ရမှုတစ်ခုတို့တွင် ရလဒ်ကောင်းပေးမည်။ ဇူလိုင်လ ၁၅ မှ ၃၁ ရက်ကာလတွင် ထူးခြားသော ကံကောင်းမှုကြီး ရှိနေသည်။ သင်၏ လုပ်ငန်းကြောင့် ကျော်စောမှုကို ရရှိလိုက်မည်။ သင်လက်ဝယ်ထားရှိပြီး ဈေးတင်ရောင်းသမျှ အားလုံးအရုံးပေါ်လိမ့်မည်။

ကရကင်ရာသီဖွား (ပုစွန်လုံးရပ်)

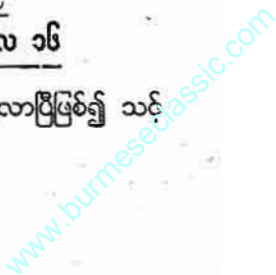
ဇူလိုင်လ ၁၆ မှ ဩဂုတ်လ ၁၆

ဇူလိုင်လ ၁ ရက်မှ ၁၅ ရက်အကြား ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လုပ်ကိုင်မှုသည် အောင်မြင်ပြီးမြောက်မည်။ သင်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ သို့မဟုတ် စီးပွားရေးတွင် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်နေကြသူများနှင့်အတူ စိတ်ကျေနပ်မှုရရှိမည်။ ယခုကာလ၌ စတော့ရှယ်ယာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ အတိုးအပွား လုပ်ထားမှုများမှ ပြန်လည်၍ အကျိုးအမြတ်ရှိစေပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဇူလိုင်လ ၁၆ မှ ၃၁ ရက်အကြားတွင် သင်ကံဆိုးနေပေမည်။ သင်သည် အရုံးများကြောင့် စိတ်ပျက်မှု ခံစားရမည်။ အကယ်၍ သင်ပြိုင်ပွဲဝင်နှံလျှင် ဒဏ်ရာများရရှိမည်။ မီးလောင်မှုဖြစ်၍ သင်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပေမည်။

သိဟ်ရာသီဖွား (ခြင်္သေ့ရပ်)

ဩဂုတ်လ ၁၇ မှ စက်တင်ဘာလ ၁၆

ကံကြမ္မာစက်ဝန်း တစ်ပတ်လည်လာပြီဖြစ်၍ သင့်

အတွက် အကျိုးရှိစေမည့် ကံကြမ္မာကောင်း ဖြစ်လာမည်။
ဇူလိုင်လ ၁ ရက်မှ ၁၆ ရက်အကြားတွင် ခရီးသွားခြင်း၊
အိမ်ထောင်ပြုမင်္ဂလာလက်ထပ်ရေးအစီအစဉ်၊ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းတိုးချဲ့မှု၊ စီမံချက်တစ်ခု စတင်ခြင်း၊ အလုပ်ပြောင်း
လဲခြင်း၊ ပြိုင်ပွဲဝင်ခြင်း၊ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်တွင် စာရင်း
သွင်းရန် ရှာကြံခြင်း စသည်တို့တွင် အောင်မြင်မှုရမည်။
ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်မှ ၃၁ ရက်အကြားတွင် ငွေဒလဟော
ဝင်လာလိမ့်မည်။ သင်သည် ခွဲစိတ်မှုကြီးတစ်ခု ခံယူရမည်။
ငွေအမြောက်အမြားကုန်ကျလိုက်ရသော်လည်း ယင်းကိစ္စ
ရပ်များသည် သင့်အား ပြဿနာပေးမည် မဟုတ်ပေ။

ကန်ရာသီပွား (အပျိုစင်ရုပ်)
စက်တင်ဘာလ ၁၇ မှ အောက်တိုဘာလ ၁၆

ယခုလတွင် မေခလာကယ်ဆယ်ကိန်းကြုံမည်။
နိုင်ငံခြားနှင့်ပတ်သက်၍ နိုင်ငံခြားရေးကိစ္စရပ်များတွင် သင်
ကံကောင်းနေပါမည်။ အရောင်းဦးတည်ချက်သည် ပြည့်စီ
နေပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ သင်သည် ခရီးသွားရင်း ရှယ်
ချစ်သူနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ရပြီး ချစ်ကျွမ်းဝင်သွားကြမည်။
သင့်အား ဂုဏ်ပြုမည်။ ထိဆုကြီးပေါက်ပြီး ငွေအမြောက်
အမြား ရက်န်းရှိနေပေမည်။

တူရာသီပွား (ချိန်ခွင်ရုပ်)
အောက်တိုဘာလ ၁၇ မှ နိုဝင်ဘာလ ၁၆

သင်၏ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း
ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိပြီး ပြည့်ဝသွားပါလိမ့်မည်။
သို့သော်လည်း ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်မှ ၁၉ ရက်ကာလ
အတွင်း မတော်တဆမှု ဖြစ်ပွားတတ်၍ သတိထားပါ။

ပြိစ္ဆာရာသီပွား (ကင်းမြီးကောက်ရုပ်)
နိုဝင်ဘာလ ၁၇ မှ ဒီဇင်ဘာလ ၁၅

ဇူလိုင်လ ၁ ရက်မှ ၁၅ ရက်အကြားတွင် ကံ
ကောင်းမည်။ ယခုကာလအတွင်း၌ သင်၏ အလုပ်အကိုင်၊

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု သဘောတူညီမှု၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
ဆောင်ရွက်မှုများ၊ အရောင်းဦးတည်ချက်တစ်ခု၊ သို့မဟုတ်
ယှဉ်ပြိုင်ရမှုတစ်ခုတို့တွင် အောင်မြင်မှုရမည်။ သို့သော်လည်း
ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက်မှ ၃၁ ရက်အကြား၌ ကံဇာတာ ညံ့ဖျင်း
နေပါမည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည့်တိုင်အောင် ဆိုးရွား
မှုဖြင့် ကြုံတွေ့ရမည် မဟုတ်ပေ။

နေရာသီပွား (လေးစွဲယောက်ျားရုပ်)
ဒီဇင်ဘာလ ၁၆ မှ ဇန်နဝါရီလ ၁၃

သင်သည် ယခုလတွင် ကံမကောင်းဘဲ ဖြစ်နေ၍
လောင်းကစားလုပ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် စတော့ရှယ်ယာ ရင်းနှီး
မြှုပ်နှံခြင်း၊ အတိုးအပွားလုပ်ခြင်းတို့ကို စွန့်စားရင်းနှီးမြှုပ်နှံ
ခြင်းကို ရှောင်ပါ။ ယှဉ်ပြိုင်ရမှုတစ်ခုမှ နုတ်ထွက်လိုက်ခြင်း
သည် မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ
ခြားသားတစ်ဦးနှင့် ရည်းစားဖြစ်မည်။ ယခင် စွပ်စွဲခံခဲ့ရမှုများ
အတွက် တရားရုံးတွင် ရင်ဆိုင်ရမည်။

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

Reference:
The Bangkok Post's LIFE
Year of the HORSE
Your month-by-month
horoscope for 2014
By MOHDU PAISARN

တရုတ်နတ်ပွေးပေဒင်ပညာ

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

တရုတ်နတ်ပွေးသူများအတွက်

ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်နှင့်သတိပြုရန်အချက်များ

■ ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဆိတ်နတ်ပွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ယခုလ ဆိတ်နတ်ပွေးသူများသည် လဆန်းရက်တွင် ကံညံ့နေတတ်၏။ လလယ်၊ သို့မဟုတ် လကုန်ရက်များတွင် ကံကြမ္မာဆန်းပွင့်လာတတ်သဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသစ်များ၊ ကုမ္ပဏီသစ်များ တည်ထောင်လုပ်ကိုင်နိုင်ပါသည်။ လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်တွင် အခက်အခဲ၊ အတားအဆီးများ ရှိသော်လည်း ဇွဲ၊ လုံ့လမလျှော့ဘဲ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သွားပါက အခက်အခဲဟူသမျှ ကျော်လွှားနိုင်ပါလိမ့်မည်။

မလုပ်ကိုင်ရ။ အထူးရှောင်ကြဉ်ကြရပေမည်။ ဇွတ်လုပ်လျှင် အရှုံးပေါ်နိုင်၏။ လေကြောင်းခရီးကို ရှောင်ပါလေ။ အန္တရာယ်များတတ်၏။ ထို့ပြင် ငွေကြေးအရင်းထုတ်မချေးရ။ ပြန်ရမည်မဟုတ်ပါ။ ငွေကြေးပြဿနာတက်တတ်၏။ ဆင်ခြင်ပါလေ။ အဖျိုးဖြစ်သူအဖို့ လင်ယောက်ျား အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ရာတွင် သေသေချာချာ၊ စေ့စေ့စပ်စပ်စုံစမ်းပါ။ အိမ်ထောင်ဖက်ယောက်ျားအရွေးအချယ်မှားတတ်လေသည်။ သားမယားရှိသူဟုတ်မဟုတ်၊ မုဆိုးဖို ဟုတ်မဟုတ် သေချာစုံစမ်းပြီးမှ လက်ခံပါလေ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်နိုင်ပါသော်လည်း အထည်ချုပ်လုပ်ငန်း၊ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းနှင့် မအပ်စပ်သဖြင့်

ပျောက်နတ်ပွေးသူများအတွက် ကောင်းရန်အချက်များ

ယခုလ သင်၏ကံကြမ္မာ ထွန်းလင်းတောက်ပနေ၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလျှင်

အကျိုးထူးမှုရှိမည်။ တွေးမနေနှင့်၊ လုပ်သာလုပ်ပါလေ။ အခွင့်ကောင်း လက်မလွတ်စေပါနှင့်။ လုပ်ငန်းသစ် စတင်လုပ်ကိုင်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန်အခါ ဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ငွေမည်းဝင်ကိန်းရှိသည်။ လက်ခံနိုင်သည်။ လောဘသိပ်မကြီးရ။ အသင့်အတင့်လက်ခံပါ။ သို့မဟုတ်ပါက ပြဿနာတက်တတ်၏။ အချစ်သစ်တွေ့တတ်၏။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်လိုက်ပါနှင့်။ မှားတတ်၏။ သတိနှင့် ဆင်ခြင်ပါ။

ကြက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ကံကောင်းနေတတ်သဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်နိုင်ပါသည်။ လခစားဝန်ထမ်းများအဖို့ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပါ။ ရာထူးတိုး၊ လစာတိုးဖွယ်ရှိ၏။ စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ပါလေ။ ဇွဲလုံ့လရှိပါ။ ဇွဲမလျော့သင့်ချေ။ သူတော်ကောင်း မစလိမ့်မည်။ စေ့စပ်နိုင်ပါသည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အိမ်ထောင်ရှင်များအဖို့ ပြောဆိုဆက်ဆံမှု ဆင်ခြင်ပါ။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားတတ်ပါသည်။ ရေကြောင်းခရီးရှောင်ပါ။ လှေ၊ သင်္ဘောမစီးကြရ။ ဘေးအန္တရာယ်များစောင့်ကြိုနေ၏။ စေ့စပ်နိုင်ပါသော်လည်း ချက်ချင်း လက်မထပ်သင့်သေးပါ။ အချိန်ယူပြီး သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ပါ။ အမှားအယွင်းဖြစ်တတ်၊ ကြုံတတ်ပါသည်။ ဆင်ခြင်ပါ။ သတိရှိပါ။

ပြင်းနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရုံးဝန်ထမ်း၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများအဖို့ အလုပ် ပြောင်းလျှောက်လျှင် ကောင်းမည်။ ထူးခြားမှုရှိမည်။

တက်လမ်းကောင်းမည်။ အလုပ်ပြောင်းလျှောက်ရန် အခွင့်ကောင်းကို လက်မလွတ်ပါစေနှင့်။ ဝင်ငွေကောင်းမည်။ မိုးရွာတုန်း ရေခဲထားပါ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အိမ်ထောင်ရှင် လင်မယား ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားတတ်ပါသည်။ ပြောဆိုဆက်ဆံမှု ဆင်ခြင်ပါ။ ကြားစကား မလုံပါနှင့်။ တို့မိးရွှံ့မိးရန်ကို သတိထားပါ။ ကုန်းချောစကားကို သတိနှင့် ဆင်ခြင်ပါ။ လုံးဝ လက်မခံသင့်ပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရန် မသင့်သေး။ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှု ခဏစောင့်ဆိုင်းပါဦး။ အရှုံးပေါ်တတ်၏။

မွေးနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

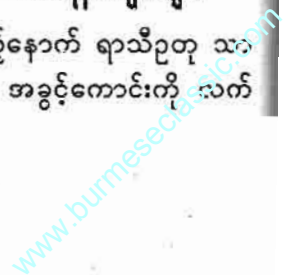
ဂြိုဟ်ဆိုးမှ လွတ်မြောက်မည်။ ကံကောင်းလာလိမ့်မည်။ စန်းပွင့်နေမည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်နိုင်၏။ အိမ်ရာနှင့် အလုပ်ပြောင်းရွှေ့လျှင် အကျိုးထူးမှုရှိမည်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေနိုင်ပါသည်။ သည်းခံခွင့်လွတ်ပါ။ ကျန်းမာရေးကောင်း၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အချစ်သစ်ပေါ်တတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များအဖို့ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်ဦးစီးလင်ယောက်ျားအဖို့ ခေါင်းအေးအေးထား ဆုံးဖြတ်ပါ။ အချစ်သစ်ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးသာယာမှုကို ထိခိုက်တတ်သည်။ သတိနှင့် ဆင်ခြင်ပါလေ။ ခရီးဝေးမသွားသင့်။ လေကြောင်းခရီးရှောင်ပါ။

ဝက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

မိုးကြီးလေကြီးပြီးသည့်နောက် ရာသီဥတု သာယာပွင့်လင်းလာပါလိမ့်မည်။ အခွင့်ကောင်းကို လက်

မလွတ်ပါစေနှင့်။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းသစ်လုပ်လျှင် အကျိုး ထူးမည်။ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်း၊ စက်မှုလုပ်ငန်းလုပ်လျှင် အကျိုးရှိမည်။ အချစ်ရေးအဆင်ပြေမည်။ လက်ထပ် နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ငွေမည်းဝင်လာလိမ့်မည်။ လုံးဝလက်မခံပါနှင့်။ မက်မောခြင်းမရှိရ။ အမှုအခင်းဖြစ်တတ်၏။ ကြပ်ကြပ် သတိထားရှောင်ရှားပါလေ။ ကံစမ်းမှုလည်း ခဏစောင့် ဆိုင်းပါဦး။ ငွေကြေးလိမ်လည်မှုပေါ်မည်။ ငွေအရမ်း ထုတ်ချေးခြင်း မပြုပါနှင့်။ ပြန်ရမည် မဟုတ်။

ကြွက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

မူလရှိရင်းစွဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း မပျက်မစီးရလေ အောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလုပ်ကိုင်ပါ။ လုံ့လစိုက်ပါ။ ဇွဲမလျှော့ပါနှင့်။ အခက်အခဲ အတားအဆီးများ ကျော် လွှားနိုင်ပါလိမ့်မည်။ အချစ်ရေး ပြေလည်မှုရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရေး သာယာမည်။ မြောဆိုဆက်ဆံမှု ဆင် ခြင်ပါ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

လူငယ်၏အချစ်ရေး အဆင်ပြေနေသော်လည်း မိဘ၊ အုပ်ထိန်းသူ လူကြီးများတို့၏ ကန့်ကွက်မှုနှင့် ကြုံ တွေ့ရင်ဆိုင်တတ်၏။ စိတ်မပျက်ပါနှင့်။ မိမိ၏အချစ် ရေး တည်မြဲ ခိုင်မြဲအောင် တည်ဆောက်ပါ။ မီးဘေး သတိထားပါ။ မီးလောင်တတ်၏။ ချက်ပြုတ်ဆင်ခြင်ပါ။

နွားနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ယခုလ သင်၏ကံကြမ္မာ ကျဆင်းနိမ့်ကျနေရှာ ၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ခဏရပ်နားထားသင့်ပါသည်။ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုသင့်ပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ပြိုင်

ဘက်ကို သတိထားပါ။ ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံပါ။ အမှုပြဿနာဖြစ်ပွားတတ်၏။ သတိပြုဆင်ခြင်ရာတည်း။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ငွေကြေးပြတ်လပ်မှု ကြုံမည်။ ငွေကြေးသုံးစွဲမှု စနစ်ကျပါ။ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် သုံးစွဲပါ။ ဗုံမှန်ဝင်ငွေရှိ သော်လည်း ငွေရတုန်း စုဆောင်းသင့်ပါသည်။ အချစ် ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး တတိယလူ(ကြားလူ) ဝင်ရှုပ်တတ် ၏။ သဘောကွဲလွဲမှု၊ အဆင်မပြေအောင် ကုန်းချော စကားဝင်မည်။ သတိထားပါ။ အစစအရာရာ ဦးနှောက် နှင့် ဆုံးဖြတ်ပါ။ နှလုံးသား ဦးစားမပေးအပ်။ ခေါင်း အေးအေးထား စဉ်းစားလုပ်ကိုင်သင့်၏။ အောင်မြင်ပါ လိမ့်မည်။

ကျားနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ကံကောင်းနေပါလိမ့်မည်။ အကောင်းနှင့်အဆိုး ဒွန်တွဲနေတတ်။ ပိုမိုပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရပါလိမ့် မည်။ ဈေးရောင်းသူ ကုန်သည်များ ကံကြမ္မာအလှည့် အပြောင်းရှိမည်။ ဝင်ငွေရွှင်မည်။ မိုးရွာတုန်း ရေခဲထား ပါ။ ငွေကြေးပြတ်လပ်မှုအား ကြိုတင်ကာကွယ်ထားပါ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အချစ်ရေးအချစ်ရာ၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ တတိယ ကြားလူ ဝင်ရှုပ်ဝင်မွေတတ်သဖြင့် အထူးသတိနှင့် ဆင် ခြင်ပါ။ ခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ။ အချစ် ပြဿနာတက်တတ်၏။ အိမ်ထောင်သစ် တည်ထောင် ရန် မပျာလောင်သင့်။ မှားယွင်းတတ်၏။ နောင်တရ တတ်၏။ အိမ်ထောင်မှုဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်၊ စုပ်ထိုး၊ ဤသုံးမျိုး၊ တစ်သက်ပြင်မရဟူသော ရှေးပညာ ရှိစကားကို အမြဲနှလုံးသွင်းထားပါလေ။

www.burmeseclassic.com

ယုန်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ယခုလ သင်၏ကံကြမ္မာ ထိုးတက်နေချာ၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ အကြံအစည်၊ အခက်အခဲမရှိ။ အဟန့်အတားမရှိ ချောမောပြေလည်စွာ ထမြောက်အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ စေတနာအကျိုးပေးမည်။ အစစအရာရာ စေတနာမေတ္တာ ရှေ့ထားပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပါ။ တိုးတက်ကြီးပွားလိမ့်မည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ငွေကြေး မမျှော်လင့်ဘဲ ကုန်ကျမှု၊ အထွက်မည်။ ငွေကြေးပြတ်လပ်မှု ကြုံမည်။ ငွေကြေးကို စနစ်တကျ ချွေတာသုံးစွဲပါ။ ငွေကြေးပြတ်လပ်မှုကို ကြိုတင်ကာကွယ်ပါ။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အသေးအဖွဲ့ကိစ္စဖြင့် ကြီးကျယ်တတ်ပါသည်။ အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်တတ်၏။ ဆင်ခြင်ပါ။

မြွေနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

စီးပွားရေး ဆုတ်ယုတ်တတ်၏။ တိုးချဲ့မလုပ်ကိုင်သင့်ဘဲ ခဏရပ်နားထားသင့်ပါသည်။ ဘာသာရေးလုပ်ငန်း၊ လောကီလုပ်ကိုင်ပါ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၊ အလှူအတန်း များများလုပ်ကိုင်ပေးပါ။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးပါ။ မကြာမီကာလအတွင်း၌ လကုန်ရက်ပိုင်းများ၌ ကံကောင်းလာပါလိမ့်မည်။ လကုန်ရက်တွင် ထိထိုးနိုင်ပါသည်။ ကံစမ်းနိုင်၏။ ထိပေါက်တတ်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အချစ်ရေးတွင် သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်တတ်၏။ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ၊ သင့်တော်ရာကို အမြန်ရွေးချယ်လိုက်ပါ။ အခွင့်ကောင်း လက်လွတ်ဆုံးရှုံးတတ်၏။ တတိယကြားစကား လုံးဝလက်မခံသင့်။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာတတ်၏။ အသစ်စေ့စပ်ခြင်း မပြုသင့်။ လက်ထပ်ရန် ခဏခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပါဦး။

မစောင့်ဆိုင်းနိုင်လျှင် ယုန်စီးဆုံးရှုံးတတ်ပါသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း မတိုးချဲ့သင့်သေး။ ရုံးဝန်ထမ်း အလုပ်နှင့် အိမ်ရာ မပြောင်းရွှေ့သင့်ပါ။

နဂါးနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် ကူညီမစမည်သူများ ပေါ်ပေါက်လာမည်ဖြစ်၍ အလုပ်အကြံအစည် ထမြောက်အောင်မြင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ အခက်အခဲ၊ အဟန့်အတားများကို ကျော်လွှားနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဖက်စပ်၊ စပ်တူလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နိုင်၏။ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် နောက်မဆုတ်ရ။ ဇွဲရှိရှိ၊ သတ္တိကောင်းကောင်း၊ လုံ့လ မလျှော့သင့်ပါချေ။ ပြည်တွင်းကုန်သွယ်မှုရော ပြည်ပနိုင်ငံခြား ငွေသွယ်မှုပါ လုပ်နိုင်၏။ ထူးခြားမှုရှိလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်ပါ။ နောက်ဆုံး၌ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်သို့ ချောမောပြေပြစ်စွာ ရောက်ရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် မပျာလောင်၊ သိပ်လည်းလောဘမကြီးရပါ။ သတိနှင့် ဆင်ခြင်ပါလေ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

အပူအစပ်၊ အချဉ်အစားအစာကို ရှောင်ပါ။ အစာအိမ်ရောဂါ ရတတ်ပါသည်။ စားသောက်နေထိုင်မှု အထူးဆင်ခြင်ပါ။ သေရည်သေရက် လုံးဝရှောင်ပါ။ ဆေးလိပ်ဆေးတံလည်း ဖြတ်ရမည်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ခရီးဝေးမသွားရ။ လေကြောင်းခရီးကို ရှောင်ကြရပါမည်။ အချစ်ပြဿနာ အရှုပ်အရှင်းတက်တတ်၏။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:-

တရုတ်နက္ခတ္တဗေဒင်ပညာ
၂၀၁၄ ခုနှစ်၊
စင်တီပူဇိုင်း။

တရုတ်ဂမ္ဘီရဆရာကြီး ကြူးကုံး

၏

အိပ်မက်အဖွင့်လှမ်း

တက္ကသိုလ်မောင်တံခွန်

(၁) မော်တော်ဘုတ်ဖြင့် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လှည့်လည်သည်ကို မြင်မက်ခြင်း

- (က) မော်တော်ဘုတ်ဖြင့် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လှည့်ပတ်(လှည့်လည်)သည်ကို မြင်မက်လျှင် ဈေးရောင်း ကောင်းမည်။ ငွေဝင်မည်။
- (ခ) မိမိသည် ဇနီးနှင့်အတူ မော်တော်ဘုတ်စီး၍ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လှည့်လည်ကြောင်း မြင်မက်လျှင် မိမိ၏ အိမ်ထောင်ရေး သာယာပျော်ရွှင်ပြီး သုခချမ်းသာမှုနှင့် ပြည့်စုံရပါလိမ့်မည်။
- (ဂ) သူများ၊ သူတစ်ပါး မော်တော်ဘုတ် စီးနေသည်ကို မြင်မက်လျှင် မကြာမီ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျရောက်လိမ့်မည်။
- (ဃ) အိမ်ထောင်ရှင်မက မိမိ၏ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျား မော်တော်ဘုတ် မောင်းနှင်နေသည်ကို မြင်မက်လျှင် အိမ်ထောင်ရေး ကတောက်ကဆ ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။
- (င) လူနာက မော်တော်ဘုတ်စီးနေသည်ကို မြင်မက်လျှင် ကျန်းမာရေး ကောင်းလာပါလိမ့်မည်။

(၂) (အောင်းခွား) အမွေးရှည်ခွားကို မြင်မက်ခြင်း

- (က) ကျောင်းသူ ကျောင်းသားက (အောင်းခွား) အမွေးရှည်ခွားကို မြင်မက်လျှင် အတိတ်နိမိတ်ကောင်းလေသည်။
- (ခ) လူနာက အောင်းခွားကို မြင်မက်လျှင် ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီးသကာလ တောင်ပေါ်ဒေသ (ဆိတ်ငြိမ်ဒေသ)သို့ သွားရောက်၍ အားမွေး အနားယူရပါလိမ့်မည်။
- (ဂ) ကုန်သည်က အောင်းခွားကို မြင်မက်လျှင် ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု အကျိုးဖြစ်ထွန်းမည်။ ဝင်ငွေကောင်းမည်။
- (ဃ) တရားခံ အကျဉ်းသားက အောင်းခွားကို မြင်မက်လျှင် မကြာမီ လျှော့ရက်ရရှိပြီး ထောင်မှ လွတ်မြောက်လာပါလိမ့်မည်။
- (င) လူပျိုက အောင်းခွားကို မြင်မက်လျှင် မကြာမီ အိမ်ထောင်ကျကိန်း ရှိသည်။
- (စ) အပျိုက အောင်းခွားကို မြင်မက်လျှင် ဖူးစာရှင်နှင့်

တွေ့ဆုံရပါလိမ့်မည်။

- (ဆ) အောင်းနွားကို ရိုက်နှက်ကြောင်း မြင်မက်လျှင် စိတ်ပူပင်သောက ရောက်ရပါလိမ့်မည်။
- (ဇ) အောင်းနွားက မိမိအား တိုက်ခိုက်လာသည်ကို မြင်မက်လျှင် ခရီးဝေး၊ ခရီးရှည် သွားရပါလိမ့်မည်။ ဘေးဒုက္ခများ တွေ့ကြုံမည်။

(၃) အိမ်ဝင်းကို မြင်မက်ခြင်း

- (က) ကျယ်ဝန်းလှသော အိမ်ဝင်းကို မြင်မက်လျှင် ဘေးဒုက္ခ အခက်အခဲပေါင်းများစွာ တွေ့ကြုံရင် ဆိုင်ရပါလိမ့်မည်။
- (ခ) အိမ်ဝင်းထဲတွင် အိပ်ပျော်နေကြောင်း မြင်မက်လျှင် ကျန်းမာရေးကောင်းမည်။ သက်ရှည်ကျန်းမာရပါလိမ့်မည်။
- (ဂ) အိမ်ထောင်ရှင်မက ကျယ်ဝန်းလှသော အိမ်ဝင်းကို မြင်မက်လျှင် မိမိ၏သားသမီး အလုပ်အကိုင်ကောင်း ရရှိပါလိမ့်မည်။
- (ဃ) လူနာက ကျယ်ဝန်းလှသော အိမ်ဝင်းကို မြင်မက်လျှင် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်လာပါလိမ့်မည်။
- (င) တရားခံအကျဉ်းသားက ကျယ်ဝန်းလှသော အိမ်ဝင်းကို မြင်မက်လျှင် မကြာမီ ထောင်မှလွတ်မြောက်လာပါလိမ့်မည်။
- (စ) သူတစ်ပါး၏ အိမ်ဝင်းကျယ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်း မြင်မက်လျှင် သြဇာအာဏာကြီးလိမ့်မည်။
- (ဆ) အိမ်ရှင်မ သမီးပျိုက သူများ၏ အိမ်ဝင်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြောင်း မြင်မက်ရပါလျှင် အစော်ကားခံရပါလိမ့်မည်။

(၄) ချည်မျှင်ကို မြင်မက်ခြင်း

- (က) ချည်မျှင်ကို မြင်မက်ရပါက ကြီးပွားတတ်မည်။ သုခချမ်းသာဖြင့် ပြည့်စုံပါမည်။
- (ခ) အိမ်ရှင်မက ချည်မျှင်ကို မြင်မက်လျှင် မိမိ၏

ခင်ပွန်းသည် ဝင်ငွေကောင်းမည်။ ကြီးပွားချမ်းသာမည်။

- (ဂ) အပျိုက ချည်မျှင်ကို မြင်မက်ရပါလျှင် အစော်ကားခံရပါလိမ့်မည်။
- (ဃ) တရားခံ အကျဉ်းသားက ချည်မျှင်ကို မြင်မက်ရပါက ထောင်ကျရက် ကြာရှည်ခန့်ရပါဦးမည်။
- (င) ကုန်သည်က ချည်မျှင်ပို့ကုန်တင်ပို့ရကြောင်း မြင်မက်ရပါလျှင် ဈေးရောင်းထိုင်းလိမ့်မည်။ စားဝတ်နေရေး အခက်ကြုံမည်။
- (စ) ချည်မျှင်လက်ဆောင်ရရှိကြောင်း မြင်မက်လျှင် ငွေရမည်။ နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကြီးပါလိမ့်မည်။
- (ဆ) စစ်သည်တော်က ချည်မျှင်ကို မြင်မက်ရပါလျှင် မကြာမီ ရှေ့တန်းရောက်ရှိရပါလိမ့်မည်။ တိုက်ပွဲပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြုံရမည်။

(၅) ဂျုံမှုန့်ကို ကစော်ဖောက်သည်ကို မြင်မက်ခြင်း

- (က) ဂျုံမှုန့်ကို ကစော်ဖောက်ပြီး ပေါင်မုန့်ဖုတ်နေသည်ကို မြင်မက်လျှင် ငွေကြေးပြတ်လပ်မှု ကြုံတွေ့ရပါလိမ့်မည်။
- (ခ) အိမ်ရှင်မက ပေါင်မုန့်ဖုတ်နေကြောင်း မြင်မက်ရပါလျှင် မိမိ၏ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျားနှင့် အချင်းများရပါလိမ့်မည်။
- (ဂ) ပေါင်မုန့်စားနေသည်ကို မြင်မက်လျှင် ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်လိမ့်မည်။
- (ဃ) လူနာက ပေါင်မုန့်စားနေကြောင်း မြင်မက်လျှင် ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဆိုးလိမ့်မည်။
- (င) သူများအား ပေါင်မုန့်လက်ဆောင်ပေးကြောင်း မြင်မက်ရပါလျှင် မိတ်ဆွေကောင်းရရှိမည်။ မိတ်ကောင်း တိုးလိမ့်မည်။

တက္ကသိုလ်မောင်တံခွန်

Ref:- တရုတ်ဂန္ထီရပညာရှင်ကြူးကုံး၏ အိပ်မက်အဖွင့်ကျမ်း၊ ဟိုင်နန်မြို့၊ တရုတ်ပြည်။ (၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ)

ဘဒ္ဒကပ် မြတ်စွာ ဤကမ္ဘာထက် အမျိုးကောင်းသားတို့သည် စီးပွားချမ်းသာ ဖြစ်စိမ့်သောငှာ
ဘုန်းကြီးသော မင်းတို့သည် ယတြာအဆန်းအကြယ်ကို စီရင်နိုင်သဖြင့် ဘုန်းငယ်သောမင်းတို့မခံနိုင်ကြောင်း
ရှေးဟောင်းရာဇဝင်တို့၌ များစွာ ထင်ရှားခြင်းရှိလေသည်။

မင်းအဆက်ဆက်တို့ ၏ ဘုန်းသမ္ဘာတောက်စေရန် အစီအမံများ မြန်မာဟိန်းကျော်

ယခင်လမှအဆက်

ယခုကာလ သဘောဉာဏ်ဖြင့် ချင့်ဆ၍ ထိုးထွင်း
နက်နဲသော သဘောဉာဏ်ရှိမှ သိနိုင်သော အတတ်ပညာ
ယတြာယာယီအကြောင်းများကို မျက်မြင်လက်တွေ့မဟုတ်
မကြုံဖူးသဖြင့် ယုံကြည်ကြသူ လုန့်စွာနည်းပါးကြလေသည်။
ထိုယတြာဆင်နည်းကိစ္စကား အလွန်ပင် သိမ်မွေ့
နက်နဲခက်ခဲလှချေသည်။ အမျိုးသား နောက်လူတို့သည်
ယတြာကို ဆောင်နိုင်ခဲ့လှလေသည်။ ဗေဒင်ဓာတ်ကျမ်းတို့ကို
လည်း နည်းအထူးထူး ဆန်းကြယ်သော ကျမ်းတို့၌ မလိမ္မာ၊
တိမ်သောပညာ ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မနာယူနိုင်ကြဘဲ
ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် အပြီးတိုင် တင်လည်း မတင်တယ်
ဖြစ်လေသည်။

နက်နဲသော ပညာရှိတို့ကား ဆန်းသစ်သော လက်သို့
မှတ်ရာသည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် တင်တယ်သည်။

ဘဒ္ဒကပ် မြတ်စွာ ဤကမ္ဘာထက် အမျိုးကောင်းသား
တို့သည် စီးပွားချမ်းသာ ဖြစ်စိမ့်သောငှာ ဘုန်းကြီးသော
မင်းတို့သည် ယတြာအဆန်းအကြယ်ကို စီရင်နိုင်သဖြင့် ဘုန်း
ငယ်သောမင်းတို့မခံနိုင်ကြောင်း ရှေးဟောင်းရာဇဝင်တို့၌ များစွာ
ထင်ရှားခြင်းရှိလေသည်။

(အစပုဒ် ယတြာပေါင်းချုပ်ကျမ်းရင်းကြီး)

ထိုကျမ်းကြီး၏ အဖွင့်တွင် ဤသို့ရေးသားထားသည်
ကိုတွေ့ရပြီး နောက်လည်း ရှေးမြန်မာမင်းတို့ ယတြာကြောင့်

အကျိုးဖြစ်ထွန်း ပုံများကိုလည်း တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

အတိတ်ထုံးပုံဟောင်းများသည်ကား မိုးမိတ် ဖော်ဘွားသည် ဇာတာလည်းမမှန်၊ တိထိလည်း ချွတ်ယွင်းသည်ကို မှားမှန်းမသိသဖြင့် ဘုရားတည်လေရာ ဘုရားမပြီးမီ သားစောအံ့ပိုင်၊ ဆုံးချေသည်။ အဘဖြစ်သော ဖော်ဘွားသည်လည်း ၃-နှစ် ရှိလျှင် လွန်ချေသည်။

မိုးညှင်းစားသည်လည်း ဇာတာလည်းမရှိဘဲ ဘုရားကည့်ရာ၌လည်း မဟာနောက်အမည် သမုတ်ရာ တိထိချွတ်သောကြောင့် အသက်တိုကြောင်း။

သူကောင်းတစ်ယောက်သည်လည်း ဇာတာ မရှိဘဲကို ယတြာ အိမ်ဆောက်ချေ၍ တစ်လတွင် ဆုံးပါးလေကြောင်း။ အခြားတစ်ယောက်သည်လည်း မိမိ၏အာယုသင်္ချိုင်းဖြစ်သော အရှေ့မြောက်ထောင့်မှာ စနေနံဘုရားကို ကောင်းမှုပြု မှားချေ၍ ကျားရဲရှိရာ ခရီးသွားသော ယောက်ျားကဲ့သို့ အသက်ဆုံးချေကြောင်း။ ကြာသပတေးသား တစ်ယောက်သည်လည်း ခေါင်းဆေးအံ့ဟု ထိမ်သားကို အောက်ခံပြု၍ ခေါင်းဆေးမှားလေရာ အကွရာပျက်သောကြောင့် ဆုံးပါးလေကြောင်း ဤသို့ စသော အမှားထုံးပုံများကိုလည်း သတိပြုအပ်လှပေသည်။

“ယတြာကောင်း မင်းလောင်းပျောက်”

ဆိုသော စကားအရ ယတြာအစီအရင် ကောင်းသဖြင့် အကျိုးဖြစ်ပွားသော အတိတ်ထုံးပုံများမှာ ဖွားဇာတာ ရင်းရှိသောကြောင့် လေ့စော်ဘွား ညီနောင်ကို ကျမ်းဆရာတို့ ယတြာပြုလေသည်။

ကြာသပတေးသား မင်းသည် စည်ပုတ္တရာ ကို လုပ်ကြံလိုသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဟူးနံကို နိမ်၍ စရဲဟူသော သစ်ကို နေရာတိုင်လုပ်၍ အဋ္ဌမုတ်ကို ချလေသည်။ စီးဆင် ကိုလည်း ရတနာပြောင်မှန်ဟူ၍ မိမိနံပင် ပေါ်စေ၍ အမည်ပေးသည်။ ထို မင်းသည် ထိုနှစ် ၎င်းဆင်ဖြင့် စစ်ထိုး၍ အလိုပြည့်ပွားလေ၏။

ရတနာပူရ အင်းဝပြည်ကြီးရှင် မင်းကြီးစွာစော်ကဲ လက်ထက် တနင်္လာသားဖြစ်လျက် မိမိ သင်္ချိုင်းအရပ်ထက်

ဘုရားရွှေဂူတည်မိမှားရာ ထို အပြစ်ကို ပျောက်စိမ့်သောက အရှေ့စူးစူး ပရိဝါရ မူလအရပ်၌ ရွှေဂူကြီးဘုရားကို တိထိ အမြို့တ္တရုတ် နှင့် တော်လှော်စွာတည်သောကြောင့် သက်တော် ရှည်၍ တိုင်းကားနိုင်ငံ ကျယ်ဝန်းလေ၏။

သံတွဲကတော် ကြာသပတေးသမီးကို ရခိုင်မင်း လိုချင်၍ သံတွဲကို စစ်ထိုးသော် မရနိုင်ဘဲ ဆုတ်ခွဲရ၏။ ရခိုင်မင်းသည် ခားရာနာဂသိမ်၊ ဆရာမြဟော၊ မောင်ငံဘဲ၊ ၎င်းအစသို့ သုံးယောက်တို့ကို တိုင်ပင်သော် မနီးရိမ်ပါလင့်ဟူ၍ သံတွဲကိုလည်း ရအောင် သံတွဲကတော်ကိုလည်းရအောင် စီရင်မည်ဟူ၍ လိပ်ကို ရအောင်ရှာပြီးလျှင် မင်းလိမ္မာချောင်း၌ ယတြာပြုသကာလ သံတွဲမြို့နှင့်တကွ သံတွဲကတော်ပါ ရဖူးလေ၏။

ထို့ပြင် ပုဂံပြည်သို့ ရခိုင် ရဟန်းတစ်ပါးလာ၍ သီတင်းသုံးသည့်အခါ တပည့်ရှင်ငယ် ရခိုင်တွင် ကျန်ရစ်သည်။

ထိုရှင်ငယ်သည် ဆရာတော် သင်သည့် အတိုင်း ယတြာအစီအရင်ကို တတ်ကျွမ်းသည်ဖြစ်၍ ပုဂံမြို့ပျက်စေလို သောကြောင့် “ကပဲ” ဟူသော အရပ်၌ အရှေ့သို့ မျက်နှာ မူ၍ ဂူတစ်လုံး တည်လေသည်။ ထိုအခါ ပုဂံပြည်သည် ရခိုင်ပြည်နှင့် ဝေးစွာလျက်ပင် ပုဂံပြည် တစ်နေ့သုံးကြိမ် ပြုလေသည်။

ဆရာလည်း ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် တပည့် ရှင်ငယ် အတတ်သာ ဖြစ်ရာသည်ဟူ၍ တပည့် ရှင်ငယ်ကို ဘုရား သာသနာတော်ကို ရွက်ဆောင်သော မင်းတကားဟူ၍ စာပေးမှ ဂူကိုဖျက်၍ အနောက်သို့ မျက်နှာပြု၍ တည်ပြန်လေသည်။ “ကပဲ” ဟူသော အမည်ကိုလည်း သစ်ပင် ဝါးပင် အစ ရှိသည်တို့ အမည်မည့်သည်။ ထိုသို့ပြုမှ ပုဂံပြည် ငြိမ်ဝပ် လေတော့၏။

ထိုမင်းသားကော် မင်းခေါင်ကြီးသည် ခမည်းတော် ရိုက်ရာကိုဆက်သံ၍ မင်းပြုသောအခါ မိမိ အင်္ဂါသားဖြစ်၍ အရှေ့တောင်ထောင့် ပရိဝါရ အရပ်၌ ရန်အောင်မြင်ဟူသော ပုထိုးကြီးစွာ တည်တော်မူလေရာ ရပ်စောက်၊ ညောင်ရွှေ၊ မိုးညှင်း၊ ရခိုင်ကို အလိုတော်ပြည့်ပွားလေ၏။

ထိုနောက် မိုးညှင်းမင်းတရားကြီးသည် တနင်္ဂနွေသား တည်း။ ထိုမင်းသည် အဝဟူသော ဗုဒ္ဓဟူးကို ပဒေသဖြစ် သော ဘုမ္မိအရပ်၌ သားစဉ်မြေးဆက် ကောင်းစေသောစာ ဟူ၍ မူလအရပ်၌ ကျိန်းခန်း ထပ်မိတော် လျော်သောကြောင့် ထိုအရပ်တွင် ရတနာစေတီကို စတုရန်းဖြင့်ခံ၍ တိထိ အမြီတ္တစုတ်နှင့် တော်ရော်စွာ တည်တော်မူကြောင်း။ ထိုက စ၍ သားတော် မြေးတော် အဆက်တိုင်အောင် ကောင်းစား ပူးလေ၏။

မိုးညှင်းစလုံသည် ရှေးထုံးစံကို ထောက်၍ စနေသား စစ်ကိုင်းမြို့ကို လုပ်ကြံလိုသောကြောင့် စကားသစ်ကို အရင်းအဖျားပြန်၍ လူရပ်တစ်ဘက်၊ စစ်ကိုင်းနံမြစ်သော အာယုသချိုင်းထက် နိပ်၍ အနောက်တောင် ထောင့်က ခေါင်းဆေးသည်။ ထို အရပ်၌ပင် မြှုပ်သည်။ ထိုနံသစ်ကို အဋ္ဌမုတ် အင်းချ၍ မိမိနေရာ အရပ်တွင်လည်း နေတော်မူ သည်။ ထိုကသည် မလုပ်မကြံဘဲ အလိုလိုချီပင်၍ တစ်လ အတွင်း အလိုတော်ပြည့်စုံလေ၏။

ထိုပြင် ၎င်းမင်းသည် အဝပြည်ကြီးကို လုပ်ကြံလို သောအခါ "စရဲ" ဟူသော သစ်ကို အညွန့်အရင်းပြန်၍ ဘုရားထုလျက် ထိုအရပ်တွင် အဝနံကိုနိပ်၍ မြှုပ်လေသည်။

ထိုဘုရားကို "ကတော်ပေါက်" အမည်ပေး၍ ဘုရား ပလ္လင်တော်တွင် အဋ္ဌမုတ်အင်းကို "သလ္လ" စင်မှာချ၍ ဣပနာ ပြီးလျှင် အိုးသစ်တွင်ထည့်၍ "လုံတော်ပေါက်" ဟူသော အရပ်တွင် ထိုဘုရားကို အိုးသစ်တွင်ထည့်၍ ကောင်းစွာ ဖုံးအုပ်လျက် ထိုအရပ်တွင် ဣပနာသည်။ အဋ္ဌမုတ်အင်းခံ၍ လည်း ခေါင်းဆေးတော်မူသည်။ ထိုအခါမှစ၍ ၃ လ အတွင်း အလိုတော်ပြည့်လေ၏။

သောကြာသား အမတ်တစ်ယောက်သည် အင်ကြင်း သစ်ကို "ဖတိုင်" လုပ်၍ အဋ္ဌမုတ်အင်းချပြီးလျှင် မြှုပ်သည်။ ထိုအမတ် တနင်္ဂနွေသားသည် ရခိုင်ကို အုပ်စိုးရဖူးကြောင်း။

ကြာသပတေးသား ရဟန်းတစ်ပါးသည် တစောင်း သစ်ကို နေထိုင်ရာ ကပ်ပြု၍နေသည်။ ထိုအင်းကိုလည်း မြှုပ်သည်။ ထိုနစ်ပင် ကျောင်းနှင့်တကွ လာဘ်ရဖူးလေ ကြောင်း။

စနေသား လေကြီးသည် ရွှေနန်းရှင် တနင်္လာသား နိုင်လိုသဖြင့် မအူသစ်ကို အရပ်ထုပြီးလျှင် အဋ္ဌမုတ်အင်းခံ၍ ရှေးနည်းအတို မြှုပ်လေသည်။ ထိုမအူသစ်ကိုပင် နေရာလုပ်၍ အဋ္ဌမုတ်အင်းချ ပြီးလျှင် နေလေ၏။ မအူပင်ကိုလည်း ဝီးတိုက်၍ အမြစ်အရင်းပါ တူးဖော်လျက် ရေတွင်မျှောလေ သည်။

ထိုသစ်ပင်ရာထက်တွင် ဦးခေါင်းဆေးလေသည်။ နစ်ခြင်းပင် အလိုပြည့်လေကြောင်း ထို ယတြာမုကို စီရင် သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း ရွှေကျောင်းဆောက်၍ လှူလေ၏။

စနေသား မိုးမြဲနရပတိသည် အဝဗုဒ္ဓဟူးနံတွင် နေလျက် စစ်ကိုင်းစား ဗုဒ္ဓဟူးသားမင်းကို ကြောက်စိမ့်ဟူ၍ ထူပါရံဆိပ်တွင် "စရဲရာ" ဟူသော သစ်ကို ပြောင်းပြန် ဇောက်ထိုးစိုက်လေသည်။ နှလုံးကျဉ်းမြောင်းကာသာ မနိပ်စက် နိုင်လေ။ အဝကို အုပ်စိုးသော စနေသားမင်းသည် ဗုဒ္ဓဟူးနံ ပျက်သည်။ မိုးမြဲနရပတိသည် ဇာတာမရှိဘဲ မစူးမစမ်း မဆင် မခြင်ပြုမှားချေ၍ ပျက်ဖူးလေသည်ဖြစ်၏။

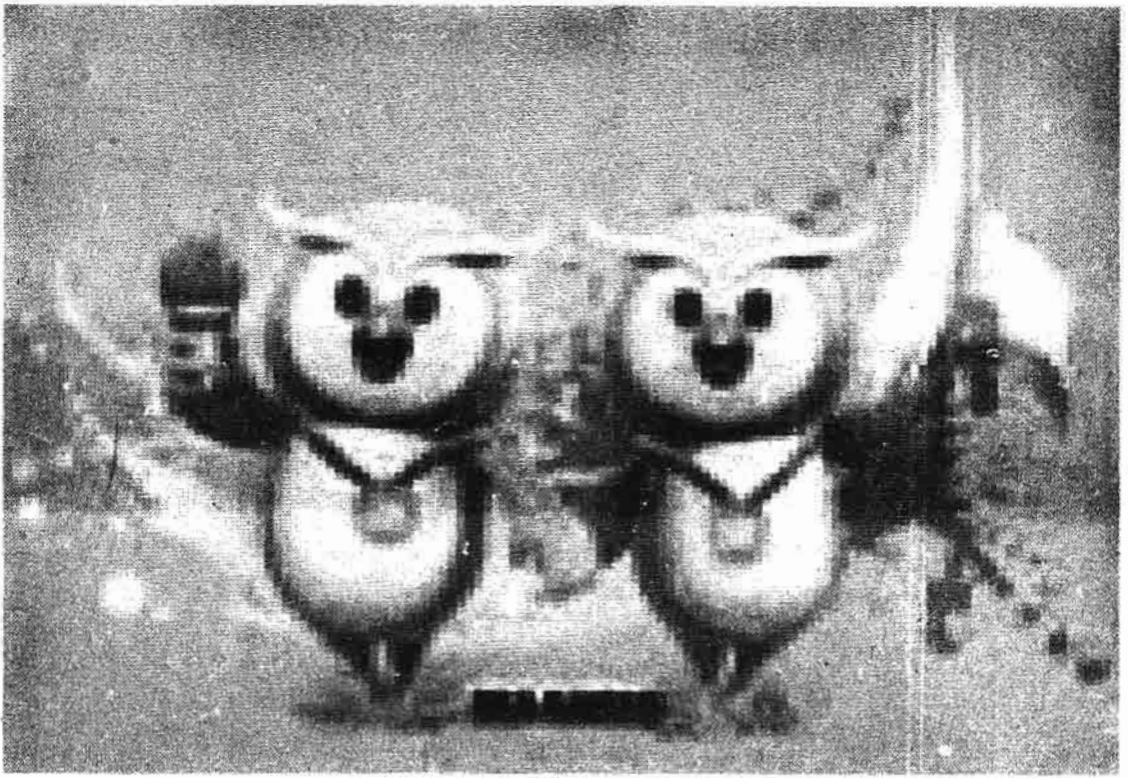
သောကြာသမီး မိဖုရားတစ်ယောက်သည် "စရဲ" ဟူသော သစ်ကို ပဉ္စပွတ်၊ ဆပွတ်ကျက်လျက် ဖတိုင်လုပ်၍ နေသည်။ များမကြာမီ ဘုန်းကံ စဲလေသည်။

သောကြာသား မင်းတစ်ဦးသည် တနင်္လာသား သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်ကို ပျက်ချေ၍ တနင်္လာသား တို့လည်း ပညာရှိကိုပို၍ ကောင်းပြန် စိမ့်သောစာ သောကြာ နံကို နိပ်၍ "သုဘောဂ" ဟူသော အမည်ကို ခံစေရာတွင် စည်ပင်ကောင်း ကြွယ်ပြန်လေ၏။

ထိုထုံးပုံကို အစိုပြု၍အခြားသော ကြာသပတေးသား တစ်ဦးသည် မိမိဇာတာနံပင် အာယီ၊ ဗျာယ၊ မရဏ နိမ့်ကျ နေသည်ကို နံပြိုဟ်ဟူ၍ ဘုရားထုပြီးလျှင် ဆောင်မှား ချေသောကြောင့် အကျိုးနည်းဖူးချေသည်။

တနင်္လာသား ရဟန်းတစ်ပါးလည်း စတုရန်းနံဖြစ် သော ပျဉ်းသစ်ကို "ဖတိုင်" လုပ်၍ အိပ်လေရာ အကျိုးများစွာ ရောက်ဖူးလေ၏။

ထိုပြင် ကြာသပတေးသား မင်းတစ်ပါးသည် အင်ကြင်း တွင်နေ၍ ဘုရားဟောင်းကို တိထိအမြီတ္တစုတ်နှင့် မူလ

အရပ်၌ တြိရန်းကို မှား၍ထီးတင်လေသည်။ သားကောင်း နှစ်ယောက် ဆုံးဖူးလေကြောင်း။

အာယု၊ သင်္ချိုင်းထက်၊ စရပ်ကျောင်း ဦးဆောက် မှားချေ၍ အသက်တိုဖူးလေကြောင်း...။

စနေသား မင်းတစ်ပါးသည် မိမိနံပင် ပဋိသန္ဓေ ပဝတ္တိ သမ သော မရဘဲကို စနေနံပင် နေထိုင်၍ ဆင်ကိုလည်း ဂဇမထီ၊ ဦးစီးကိုလည်း ဝေဗန္ဓုဟု မိမိနံပင် အဖျားပေါ်စေ၍ အမည်ပေးလေသည်။ ဘုန်းတန်ခိုး နည်းဖူးလေ၏။

တနင်္ဂနွေသားတို့သည် မိမိမူလထက် ...

ကြာသပတေးနံ၊ သောကြာနံ သစ်ပင်ကို စိုက်အံ့၊ အမျိုး ခုနစ်ဆက် ပြုတ်လေအံ့။ အာယုထက် ပြုမိမူကား သေအံ့။ အသရေထက်သော်ကား အသရေယုတ်အံ့ မလွဲတည်း။

ဘဝရှင်မင်းခေါင်ကြီးသည် အဓိပတိ၊ ပဋိသန္ဓေ၊ သမသောရသောကြောင့် အိမ်ရှေ့မင်းလက်ထက် တာတာရင်း လည်း မှန်သဖြင့် ပညာရှိတို့ကို တိုင်ပင်၍ အန္တရာယ်ပျောက်ပ၍ မင်းအဖြစ်ကို ရဖူးလေ၏။

***   ***   ***

ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး တွင်လည်း ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွင်းက အရှေ့တောင်အာရှ အားကစားပြိုင်ပွဲကြီးကို အောင်မြင်စွာကျင်းပနိုင်ခဲ့၏။ ၎င်း အားကစားပွဲကြီးသည် ယခင် အရှေ့တောင်အာရှ ကျွန်းဆွယ် အားကစားပြိုင်ပွဲကြီးဟု အသုံးအနှုန်းကို အင်္ဂလိပ်စကား မပါ ရေးသားသုံးစွဲခဲ့၏။ စာနယ်ဇင်းများ သတင်းစာများတွင် “ကျွန်းဆွယ်အားကစားပြိုင်ပွဲ” ဟု ရေးသား သုံးနှုန်းခဲ့၏။

ယခုအခါတွင် စာနယ်ဇင်းများ၊ သတင်းစာများ အသံလွှင့်ဌာနများက ဆီးဂိမ်း=Sea Games ဟု သုံးနှုန်း ဖော်ပြခဲ့၏။ ပရိသတ်အများ ပြည်သူများကလည်း “ဆီးဂိမ်း ဆီးဂိမ်း” ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခဲ့ကြ၏။

ထိုကဲ့သို့ ပြိုင်ပွဲကြီး ပြင်ဆင်ဆဲကာလ တစ်လျှောက် တွင်လည်း ဆီးဂိမ်းဟု သုံးနှုန်းခဲ့ သဖြင့် ဆီးဂိမ်း ဆိုသော စကားရပ်သည်အတည် ဖြစ်လာခဲ့၏။ လောကီ ပညာရပ်တွင် အမည်ပေး အရေးတိုင် ဆိုသော စကားရပ်ရှိခဲ့ရာ ဆီးဂိမ်းသည် အရေးအရာ ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် အမည်ပေးခြင်းခံရကာ အမည်တွင်ခဲ့ဟော့၏။

www.burmeseclassic.com

ဆီးဂိမ်း၏ အထိမ်းအမှတ် LOGO ရွေးချယ်ရာတွင် ဇီးကွက်ရုပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြ၏။

LOGO ခေါ် အမှတ်အသားသည် ကုန်ပစ္စည်း တစ်ခု နေအိမ်၊ နိုင်ငံလုပ်ငန်းတို့အပေါ်တွင် အဓိကကျသော အမှတ်အသားတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ ထိုအမှတ် အသားတို့၏ နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပါယ်များစွာ သက်ရောက်နေ၏။ အထူးသဖြင့် ရင်ဆိုင်ယဉ်ပြိုင်မှုတွင် အနိုင်ဓာတ်တို့ဖြင့် ဖုန်းလွှမ်းပြီး စီရင်ရေးဆွဲ တတ်ကြ၏။

|မှတ်ချက် ♦ ၎င်း နှင့်ပတ်သက်သော အကျယ်ကို နောက်ပိုင်းတွင် ဖော်ပြပါမည်။

ထိုကဲ့သို့ အရေးကြီးသော အမှတ်အသား ဖြစ်သော ဆီးဂိမ်းဆိုသော စာသားနှင့် လောကီပညာရပ်အရ ကက်ကင်းမီစေရန် ဇီးကွက်ကို ဆောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဇီးကွက် သည် မြန်မာတို့အယူအဆအားဖြင့် လာဘ်ကောင် ဟုခေါ်ကြ သည်ကိုလည်း တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

ဆီးဂိမ်း = ဇီးကွက် = ဈေးခေါ်

ဆိုသော ကက်ကင်းမီစေ၏။

ထို ကက်ကင်းမီစေရန် စီရင်ထားမှုသည် ဆီးဂိမ်း ပွဲကြီး အောင်မြင်စေရန် အထောက်အကူ ပြုစေ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာနေရသော ပြိုင်ပွဲကြီးမှာ အိမ်ရှင်နိုင်ငံ အဖြစ် ဝင့်ကြားခဲ့ရ၏။

ထိုကက်ကင်း၏ သဘောတရားကို အင်္ဂလိပ် အလင်းပြကျမ်းတွင် အောက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုထား သည်ကို စာဖတ်သူများ ဗဟုသုတရစေရန် ဖော်ပြပေးလိုက် ပါ၏။

*** **

ကက်ကင်း ဓာတ်ပြန်အဖွင့်

၎င်း "ကက်ကင်းဓာတ်" ဟူသည်ကား တနင်္လာနံ ဖြစ်သော ကြက်သတ္တဝါနှင့် ကင်းသတ္တဝါနှစ်ဦးတို့ကို မူလအခြေခံထားလျက် နံတူသော ဓာတ်သဘာဝအားဖြင့် မသင့်မတင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးရာဓာတ်က နိုင်ခြင်း အစွဲပြု၍ "ကက်ကင်း" ဟူ၍ခေါ်သည်။

ထို့ကြောင့် "ကြက်က ဦးလျှင် ကင်းသေသည်။" "ကင်းက ဦးလျှင် ကြက် သေသည်" ဟူ၍ ရှေးထုံးစကား ထင်ရှားရှိလေသည် မှတ်ကြပါကုန်။

"ဓာတ်ပြန်" ဟူသည်ကား မည်သည့် သစ်ပင် သစ်ခက် ဝတ္ထုပစ္စည်း သက်ရှိသက်မဲ့မဆို ဓာတ် စီစဉ်သော အခါမှာ အရင်းမှ အဖျားသို့ နံသင့်အလိုက် ကောက်ယူလျက် ထိုမှတစ်ဖန် အဖျားနံကို အရင်းမှာထား၍ အရင်းနံကို အဖျားဘက်သို့ ပြောင်း၍ထားခြင်း သဘာဝမျိုးကို "ဓာတ်ပြန်" ဟူ၍ ခေါ်သည်။ အမြဲတမ်း မှတ်သားကြပါလေ။

ထို့ကြောင့် မူလကျမ်းရင်း၌ . . .

"ကက်ကင်း သေရင်သူ၊

ထက်အောက်ပြန် လှန်ကူ

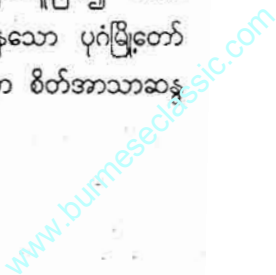
နံတူသတ်က အသေရ"

ဟူ၍ တောင်တွင်းအမော် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော် ဆရာတော်က ရေးသားစီရင်ခဲ့လေသည်။ သို့အတွက် ၎င်း ကက်ကင်း ဓာတ်ပြန် အကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပညာလိုက်စား အမျိုးသားတို့ ကိုးကား အခြေမိလေအောင် မသွေတိတ်ထုံး လင်္ကာကုံး၍ ပုံနုနု သေချာဆောင်၍သာလျှင် မြွက်ကာ ရှေးကြောင်း သိရန်လောင်းအံ့။

*** **

အနော်ရထာမင်း လက်ထက်

ရှေးခေတ် အခါသမယက အရိမဒ္ဒနမည် ပုဂံပြည် အနော်ရထာမင်းမြတ်သည် စိုးစံအုပ်ချုပ်လျက် အကြီးအမှူး ပြုလုပ်နေခိုက်အခါတွင် ရခိုင်ပြည်က အင်္ဂလိပ်ပညာ အတတ်ကို နားလည်သော ရဟန်းတော်တစ်ပါးသည် အကြောင်းအားလျော်စွာလာ၍ သီတင်းသုံးနေခိုက် ထို ပုဂ္ဂိုလ်၏ တပည့်ငယ် သာမဏေသည် ရခိုင်မြို့တွင် ကျန်ရှိ နေသဖြင့် ထိုရှင်ငယ်အား ဆရာသခင်ကျေးဇူးရှင်က အင်္ဂလိပ် တက်ပညာကို သင်ကြားပေးသောကြောင့် ဓာတ် ယတြာ အစီအရင်များကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသူဖြစ်၍ မိမိ၏ ဆရာအရှင် ကျေးဇူးရှင် သီတင်းသုံးနေသော ပုဂံမြို့တော် ကြီးကို ပြုပျက် ချောက်ချား စေလိုသော စိတ်အာသာဆန္ဒ

ဖြစ်ပေါ်၍လာသဖြင့် ၎င်းပုဂံမြို့ကို ကက်ကင်းဓာတ်ပြန် မည်သော "ကန်ပဲ" ဟူသော အရပ်အမည်ကို သမုတ်လျက် ထိုကန်ပဲ အရပ်မှာပင် အရှေ့ဘက်သို့မျက်နှာမူ၍ ဂူတစ်လုံးကို တည်ထားလေရာ တည်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုဂံမြို့တော်သည် ရခိုင်ပြည်နှင့် အလွန်ဝေးကွားသော ဒေသပင်ဖြစ်ပါငြားသော်လည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တုန်လှုပ် ချောက်ချား ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆရာတော်ကလည်း "ဤကဲ့သို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ခြင်း သည် ငါ့တပည့်ရှင်ငယ်ကလေး၏ အတတ်ပညာသာ ဖြစ်ရမည်" ဟူ၍ သိရှိသောကြောင့် တပည့်ထံသို့ "ငါ့ရှင်သာမဏေ ပုဂံပြည်ကြီးကို စိုးစံထိန်းအုပ် မင်းလုပ်နေသော အနော်ရထာမည် ခေါ် ရေမြေရှင် ဒကာတော်သည် မြတ်စွာဘုရား သခင်ထံတော်မြတ်၏ သာသနာအကျိုးကို အမျိုးမျိုးသော လုံ့လစီရီဖြင့် အမြဲမပြတ် ဆည်းကပ် ဆောင်ရွက်လျက် နေထိုင်သော မင်းတစ်ပါးဖြစ် ပါသည်"

ဟူ၍ မေတ္တာ စာစကားလွှာပေးသဖြင့် ၎င်း ဆရာ၏ အထံကစာကို ရရှိသောကြောင့် မိမိ တည်ထားသော ဂူကို ပျက်ပြီးလျှင် တစ်ဖန် အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် အသစ်တစ်လုံး ပြန်တည်ပြန်လေမှ ပုဂံပြည်ကြီးသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ငြိမ်ဝပ်လေ သတည်း။

[အထက်က ကက်ကင်းဓာတ်ပြန်အားဖြင့် အမည်ပေးသော "ကန်ပဲ" ဟူသော စကားမှာ သစ်ပင်၊ ဝါးပင် အစရှိသည်တို့ကို အမည်ပေး၍ သမုတ်ခြင်းဖြစ်သည် မှတ်ပါလေ။]

*** **

အနောက်ဘက်လွန် မင်းတရားကြီးလက်ထက်

သက္ကရာဇ် ၉၇၆ ခုနှစ်တွင် စစ်ကိုင်းမြို့တော်၌ အနောက်ဘက်လွန်မင်းတရားကြီးသည် ဘားမဲ့အကျော် ဆရာတော်ကို အားကိုးတစ်ခု သဟဲပြုလျက် စိုးစံအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်၍နေရာဝယ်အခါ တစ်ပါးသော တောင်ငူမြို့ကို တိုက်ခိုက်လိုသဖြင့် ဘားမဲ့ဆရာတော်အား ပင့်၍ ကိုးကြောင်း အရာ အဖြာဖြာတို့ကို လျှောက်ထားတိုင်ပင်ရာ တောင်ငူ

ကိုနိုင်လိုသော် "ငူတောင်" ဟု ပြောင်းပြန်ပြု၍ ၎င်းတောင်ငူ နှင့် နံတွက်ရာလျှင် ခံတက်ကိုရရှိသဖြင့် မိမိ၏ နေနံနှင့် သက်ဆိုင်သော တေဇအရပ်ခံတက်ပင်ရှိရာတွင် မူလအခြေခံ သဖွယ် တပ်ချ တပ်စွဲလျက် လုပ်ကြံရသော် အောင်လိမ့် မည်ဟု အမိန့်တော်ရှိသောကြောင့် အနောက်ဘက်လွန်မင်း တရားကြီးသည် စစ်သည်တပ်သားတော် အမြောက် အမြားတို့နှင့် ချီတက်တော်မူလေ၏။

မင်းတရားကြီးလည်း တောင်ငူမြို့သို့ ရောက်ရှိ၍ဆိုင်ရာ တေဇအရပ်၌ ခံတက်ပင်ကို ရှာစေသော် မတွေ့သည်နှင့် ခေတ္တဆိုင်းငံ့လျက်နေရာ နောက်အနည်းငယ်ကြာသော အခါ၌ သစ်သားပျဉ်ပုံတစ်ခုကို တပ်တည် တပ်ချမည့် အနေဖြင့် ယူကြသည်တွင် အခန့်သင့် ခံတင်ပင်တစ်ပင် တွေ့ရှိလေလျှင် ၎င်းအပင်နေရာမှာ တပ်စွဲမိအောင် ချလေသည်။

ထို့နောက် ညနေ သုံးချက်တီးအချိန်သို့ ကျလျှင် တောင်ငူမြို့ရှိ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ရှင်မုန့်ယို မည်သော ဓာတ်ဆရာကြီးက ယတြာအဖြစ်ဖြင့် ပြုလုပ်စီမံသော ကျွဲခေါင်းရိုး၊ နွားခေါင်းရိုးပုံဣန္ဒာန် တို့သည် လာလတ်၍ လူ ဆင် မြင်း ဟုဆိုအပ်သော တစ်ဖက် စစ်သည်များသည် လိုက်၍ပစ်ခတ်ကြသဖြင့် တပ်လည်း ခေတ္တခဏ လန့်ဖျပ်နေရာ ထိုအကြောင်းအရာ ဘားမဲ့ ဆရာတော်ရှိရာ အင်းဝပြည်သို့ မြင်းစစ်သည်တော်များကို လွှတ်လျှောက် ထားစေသည်တွင် ဆရာတော်က မည်သို့မျှ စကားမဆို မမိန့်မကြားဘဲ ဒေါက်ချာတစ်ခုကို ယူ၍ ဦးခေါင်းကို စွပ်ထားပြီးသော အတန်ကြာမှ ခေါင်းကချွတ်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချပြီးလျှင် ကျက်သရေခန်းထဲသို့ ဝင်၍ သွားရာ ပြန်မထွက်လာသဖြင့် မြင်းစစ်သည်တော်တို့လည်း မဆိုင်းမငံ့ နိုင်ကြသောကြောင့် ပြန်၍လာကြရာတွင် တပ်တော် သို့ ပြန်ရောက်ကြသည့်အခါ အကြောင်းမျိုးစုံကို မင်းကြီးအား လျှောက်ထားလေသော် မင်းကြီးကလည်း ငါ့ဆရာတော်သည် သာသနာရေး သာသနာမူဖြစ်၍ မမိန့်ကြားလိုက်ကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိရှိသဖြင့် ဒေါက်ချာကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချသည့် အတိတ်နိမိတ်ကို တောက်ဆလျှင် ၎င်းတောင်ငူမြို့၌ တည်ရှိ

www.burmeseclassic.com

သော မြတ်စောညီနောင်စေတီတော်မြတ်၏ ထီးတော်ကို အောက်သို့ချရမည် သဘောမျိုးကိုဆိုလိုသည် ဖြစ်ရမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြတ်စောညီနောင်ဘုရားသည် တောင်ငူမြို့နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တည်သော ခုနစ်ဌာန အပါအဝင်ဖြစ်ရာ ထီးတော်ကိုချစေဟု အမိန့်ရှိသောကြောင့် ထီးတော်ကိုချလျှင် ယခင် ဓာတ်ဆရာကြီး ရှင်မုန်ယို သည် ယတြာအားဖြင့်စီရင်၍ လွှတ်ထားသော ကျွဲခေါင်းရိုး၊ နွားခေါင်းရိုးတို့မှာ တစ်ခါတည်း ပျောက်ပျက်လေ၍ တပ်တော်လည်း အထိတ်တလန့်မရှိတော့သဖြင့် ခိုင်မြဲတည်ကြည်စွာနှင့် ရဲရဲဝံ့ နေထိုင်ကြရာ တောင်ငူမင်း နတ်ရှင်နောင် သည် စစ်မပက်ဝံ့၍ အညံ့အရူးခံလေသော် အနောက်ဘက်လွန်မင်းတရားကြီးသည် အရေးတော်သာပြီးလျှင် တပ်စဉ်အတိုင်း မိမိ၏ မြို့တော်သို့ ပြန်တော်မူသည်။

အထက်ပါ ကက်ကင်းဓာတ်ပြန်စီမံခြင်းနှင့် ဆက်သွယ်အတိတ်ထုံး မှတ်တမ်းစာ အကြောင်းအရာ နှစ်ပုဒ်တို့မှာ ရှေးဟောင်း ရာဇဝင် ယတြာကျမ်းများ၌ အထင်အရှားလာသည်ဖြစ်ပါ၍ ၎င်းအင်္ဂါစွာ ပညာအတတ်ကို လိုက်စားကြည့်ရှုလေ့လာမှု ပြုလုပ်ကြသော အမျိုးသားအပေါင်းတို့သည် အကိုးအကား အခြေခံ အမှီသဟ် ယူစွဲလျက် အသိအမြင် မြကြစေရန် ကောင်းမြတ်သော စိတ်ထားနှင့် ရေးသားထည့်သွင်းခြင်း ပြုလိုက်ပါသည်။ သို့ပါ၍ အောက်ပါ ရှင်းလင်းချက်များကို မိမိတို့၏ သဘောဉာဏ်မှာ ထင်ရှားအောင်ကြည့်ရှုလေ့လာကြပါလေကုန်။

“ပုဂံ” ဟူသော ၅-တေး အရင်း ၂-လာ၊ အဖျားပေါ်သော ပုဒ်ကို ဓာတ်ပြန် သဘာဝအားဖြင့် ပြောင်းပြန် ပြုလိုက်လျှင် “ပုဂံ”ဟူသော ၂-လာ အရင်း ၅-တေး အဖျားပေါ်သော ပုဒ်ကို တစ်ဖန်ဓာတ်ပြန်အနေအားဖြင့် ပြောင်းလွဲလိုက်ပါက “ပဲကန်”မည်သော ၅ - တေးခံအရင်း ၂-လာခံ အဖျားပေါ်လာသော သဘာဝမျိုးကို “ဓာတ်ပြန်” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ် ပညတ်အမှတ် ပြုကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် “ကန်ပဲ” ဟူသော ဒုတိယနောက်ပုဒ် တနင်္လာနံ ကြာသပ

တေးခံ နှစ်မျိုးတို့နှင့် “ဂူပြု”မည်သော ၂-လာခံအရင်း ၅-တေးခံ အဖျားပေါ်သော ပုဒ်သည်လည်း နံတူဓာတ်အားဖြင့် ခိုက်အောင် ကြံစည်ပြုလုပ်ထားသော အရာဖြစ်သည်ဟူ၍ အမြဲတမ်း မှတ်သားနုလုံးသွင်းကြပါလေ။

“ကတ်ကင်း သေရှင်သူ၊
ထက်အောက် ပြန်လှန်ကျ၊
နံတူ သတ်က အသေရ”

ဟူ၍ မိန့်ဆိုလေသည်။ “တောင်ငူ” မည်သော စနေအရင်း ၂-လာခံ အဖျားပေါ်ပုဒ်ကို ဓာတ်ပြန်အနေအထားဖြင့် ပြောင်းပြန် ပြန်လိုက်ရာ “ငူတောင်”ဟူသော ၂-လာအရင်း စနေခံ အဖျားလာသည်ကို အစွဲပြုလျက် ၎င်းနှင့် အကွာရာနံတူများကိုသက်ဆိုင်ရာမှာ ရှာကြံလိုက်သော ၂-လာ အရင်း အဖျား ပေါ်သော “ခံတက်” ပင်ကို ကောင်းစွာ ရရှိ၏။ ထိုသဘာဝမျိုးကိုပင် ဓာတ်ပြန်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုလေသည်။

သို့ပါသောကြောင့် မိမိတို့ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်၏ တေဇအရပ်၌ ပေါ်ပေါက်နေသော ဓာတ်ပြန်ခေါ် “ခံတက်” ပင်ကို အခြေပြုလျက် တပ်စွဲချ၍ စစ်ဘက်ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို ကြံစည်ပြုလုပ်အားထုတ် ရွက်ဆောင်သဖြင့် အနောက်ဘက် သာလွန်မင်း တရားကြီးမှာ အရေးတော်သာပြီးလျှင် တောင်ငူမြို့ နတ်ရှင်နောင်မင်းသည် စစ်မပက်မပြိုင်ဝံ့၍ အညံ့ခံ အရူးပေးကြောင်းကို ကောင်းစွာပြန်လည်လျက် စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြပါလေ။

[သို့ပါ၍ အောက်ပါ ဓာတ်မုန် ဓာတ်ပြန် စီမံ ပုံကို ထင်ရှားအောင် ကြည့်ကြရမည်။]

(အမည်)	(ဓာတ်မုန်)	(အမည်)	(ဓာတ်မုန်)
ပုဂံ	၅-၂	ကန်ပဲ	၂-၅
တောင်ငူ	၀-၂	ခံတက်	၂-၀

ထို့ကြောင့် “ကတ်ကင်း သေရှင်သူ၊ ထက်အောက် ပြန်လှန်ကျ၊ နံတူ သတ်က အသေရ” ဟု ဆိုလေသည်။
ဆက်ပါဦးမည်...

မြန်မာဟိုင်းကျော်

ဆုတောင်းပြည့်ပါ၏

ပြာသာဒ်တော်၊ ဖောင်တော်အပြည့်အစုံဖြင့် ဖူးမြင်ရပုံ

“ဆရာကို ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆောင်းပါးရေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တုန်းက တော့ ရွေးဟောင်းဆင်းတုတော်တွေ၊ ဘုရားတွေအကြောင်းလောက်သာ ရေးပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတာ။ အခုတော့ ဆရာက နာမ်လောကရော၊ ဂမ္ဘီရလှိုင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ ရေးပေးနေတာကိုတွေ့ရလို့ ကျွန်တော် အံ့ဩနေမိပါတယ်”

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် တစ်နှစ်ခန့်မျှ ဆောင်းပါးများ ဆက်တိုက် ရေးသားပြီးချိန်တွင် ဖြစ်၏။ တစ်

ရက်သ၌ ယင်းမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာဦးမောင်မောင်မြင့်အေးနှင့် အစည်းအဝေးတစ်ခု ဆုံမိကြရာ ဆရာက အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်တော်ကို ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာ ဦးမောင်မောင်မြင့်အေးရဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဝန်ထမ်းဘဝနဲ့ချည်းပဲ အနှစ် ၄၀ ကျော် ကုန်လွန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီသက်တမ်းကာလအတွင်း ပြည်တွင်းရော၊ ပြည်ပကိုပါ နေရာအတော်များများရောက်အောင် ခရီး

မနုဿကျော်ဝင်း (အမျိုးသားစာပေဆုရှင်)

သွားခဲ့ရတယ်။ ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတော်များများနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရသလို ထူးဆန်းလှတဲ့ ဖြစ်ရပ်အမျိုးမျိုးတွေနဲ့လည်း ကြုံခဲ့ရဖူးတယ်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေကို စကားဝိုင်းတွေမှာ အဲဒီအကြောင်းတွေ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်တွေကို ပြောပြတဲ့အခါ အတော်များများက သံသယမျက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ ကျွန်တော်ကို ကြည့်ကြတယ်။ တမင်လုပ်ကြံပြီး ပြောတယ်လို့ ထင်ကြပုံရတယ်။ မလွဲသာလို့ အားနာလို့ နားထောင်နေကြရတဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေကို မကြာခဏ ကြုံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အတွေ့အကြုံဖြန့်ဝေချင်တဲ့သဘောကုသိုလ်ပွားပေးချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ အားတက်သရော ပြောခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် ရည်ရွယ်ချက် မမြောက်ခဲ့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဖိုးတန် အသိတရားတစ်ခု ရလာတယ်။ စိတ်မဝင်စားတဲ့လူ၊ မယုံကြည်တဲ့လူတွေကို တန်ဖိုးရှိတဲ့ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတတွေအကြောင်း ပြောပြနေရင် လေကုန်ရုံပဲရှိမယ်။ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းအနှစ်သာရပြည့်ဝတဲ့ မဂ္ဂဇင်းမျိုးမှာ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ဆောင်းပါး

ရေးရရင် စိတ်ဝင်စားသူတွေက ဖတ်ကြလိမ့်မယ်။ ယုံကြည်သူတွေအတွက် ကုသိုလ်ပွားပေးရာ ရောက်မယ်။ ဒါအပြင် နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံး ဆိုသလို ပုံနှိပ်မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ထဲမှာ မှတ်တမ်းမှတ်ရာအနေနဲ့ ကျန်ခဲ့မယ်။ အဲဒီလို အသိတရားမျိုး ရလာချိန်မှာ ဆရာက ဆောင်းပါးရေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်လေတော့ ကျွန်တော်အတွက် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ၊ ငိုချင်ရက် လက်တို့ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့ခင်ဗျာ။”

ကျွန်တော်က အထက်ပါ အတိုင်း ရှင်းပြပြီးနောက် ယခုဆက်လက်ရေးသားမည့် အကြောင်းအရာ အကျဉ်းကိုပါ ဆရာဦးမောင်မောင် မြင့်အေးအား ပြောပြခဲ့၏။ ထိုအခါ ဆရာက -

“ကောင်းတယ်ဆရာ။ ရေးဖြစ်အောင်ရေးပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီဆောင်းပါးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဓာတ်ပုံကိုပါ ထည့်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ဓမ္မဒါနဖြစ်အောင် ဖော်ပြပေးနိုင်တာပေါ့ ဆရာရယ်” ဟူ၍ အားပေးစကား ပြောကြားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်ဘဝ၌ ထူးထူးခြားခြားကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုအကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပေသည်။

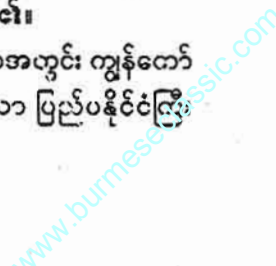
ရှေးဘဝ အကုသိုလ်ကံကြောင့် လားမသိ။ ကျွန်တော်သည် ရောက်လေရာအရပ်တိုင်း၌ သောက်ရေ၊ သုံးရေ ဒုက္ခနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်မှာ

၁၉၇၆ မတိုင်မီအထိ ဖြစ်၏။ ကလေးဘဝတုန်းက နယ်မြို့တစ်မြို့တွင် နေထိုင်စဉ် ကျွန်တော်တို့၏ နေအိမ်ခြံဝင်းအတွင်း၌ ရေတွင်းတစ်တွင်း ရှိသော်လည်း ရေထွက်မကောင်းသဖြင့် သူများခြံဝင်းထဲရှိ ရေတွင်းမှ ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားရောက်ခပ်ယူ သယ်ဆောင်သုံးစွဲခဲ့ရ၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်ရောက်သည့်အခါ ပြင်ပပုဂ္ဂလိကပိုင် ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခု၌ နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ ယင်းဘော်ဒါဆောင်အနီးတွင် ရေတွင်းတစ်တွင်း ရှိသော်လည်း ရေထွက်မကောင်းသဖြင့် သောက်ရေ သုံးရေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလွန်ပင် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရ၏။ လမ်းထဲရှိ စက်ရုံတစ်ရုံတွင် ခွင့်တောင်းပြီး ရေချိုးရ၏။ အဝတ်လျှော်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုစက်ရုံကို ရက်ရှည်ပိတ်ထားတတ်ရာ ထိုအခါမျိုး၌ ဝေးလံသည့် အရပ်ရှိ အသိများနေအိမ်တွင် ရေသွားချိုးခြင်း၊ အဝတ်ဖွပ်လျှော်ခြင်းများ ပြုရ၏။ သောက်ရေကိုမူ ရေထမ်းရောင်းသူတို့ထံမှ ဝယ်ယူသောက်သုံးရ၏။

အလုပ်အကိုင်ရ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့၏။ ထိုတိုက်သည် လေးထပ်တိုက် မြင့်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနေထိုင်ရသော အခန်းမှာ အပေါ်ဆုံးအထပ်ရှိ အခန်းဖြစ်၏။ တိုက်ပိုင်ရှင်သည် မြေညီထပ်နှင့်ပထမထပ်တွင် နေထိုင်ပြီး ရေစက်မော်

တာတစ်လုံးတည်းဖြင့် လေးထပ်စလုံးကို ရေတင်ပေးနေခြင်းဖြစ်ရာ အပေါ်ဆုံးထပ်ဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့အခန်းသို့ ရေအရောက်နေောက်ဟူ၏။ ရေအရ နည်း၏။ သည်ကြားထဲတွင် ဝန်နှင့်အားမမျှဘဲ ဝန်ဆောင်နေရသဖြင့် ရေစက် မကြာခဏပျက်ပြီး ရေပြတ်သောပြဿနာနှင့် ကြုံတွေ့ရ၏။ အဆိုးဆုံး ပြဿနာကြီးကို ၁၉၇၆ ခုနှစ်၏ တိုက်ပိုင်ရှင်နှင့် ယင်းတိုက်၏ သုံးထပ်၌ ငှားရမ်းနေထိုင်လျက်ရှိသူ အိမ်ငှားတို့ တိုက်ခန်းခနှင့်ပတ်သက်၍ အချင်းများကြရာ တိုက်ပိုင်ရှင်က သုံးထပ်သို့ ရေတင်ပေးခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် သုံးထပ်မှအိမ်ငှားအား ရေဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ လေးထပ်(ဝါ) အပေါ်ဆုံးအလွှာ၌ နေထိုင်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်တို့မိသားစုပါ ရေလုံးဝမရကြတော့။ သုံးထပ်မှ ရေတိုင်ကီပြည့်မှ လေးထပ်ဆီသို့ ရေဆက်၍ တက်ရမည်ဖြစ်ရာ သုံးထပ်သို့ ရေလုံးဝ မတင်သောအခါ လေးထပ်ရေလှောင်တိုင်ကီဆီသို့ အဘယ်မှာလျှင် ရေရောက်နိုင်တော့မည်နည်း။ ရေလှည်းများမှ ရေဝယ်ယူ၍ သုံးစွဲရာတွင်လည်း အထပ်မြင့်ဆီသို့ သယ်ပို့ရသဖြင့် မတန်တဆ ဈေးပေးရ၏။ ကျွန်တော်အပါအဝင် မိသားစုလက်ခံလုံး အလွန်ပင် စိတ်ဆင်းရဲကြရ၏။

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်တော်သည် ဝေးလံသော ပြည်ပနိုင်ငံကြီး

တစ်ခုဆိုသို့ ခြောက်လကြာမျှ ပညာ
တော်သင်အဖြစ် သွားရောက်ရမည်
အကြောင်းကိစ္စတစ်ရပ် ပေါ်လာ၏။
ကျွန်တော်ပြည်ပသို့ ပညာတော်သင်
သွားနေခိုက် အိမ်၌ကျန်ရစ်ခဲ့သူ
မိသားစုအဖို့ သောက်သုံးရေဒုက္ခကို
မည်သို့ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းကြမည်နည်း
ဟူသော အတွေးတစ်ရပ်က ကျွန်
တော့်ကို ခြောက်လှန့်လျက်ရှိ၏။
ကိုယ်ပိုင်ရေစက်မော်တာတစ်လုံး
တပ်ဆင်ခွင့်ရရန် သက်ဆိုင်ရာဌာန
သို့လျှောက်ထားခဲ့သော်လည်း အောက်
ခြေ၌ ကြန့်ကြာနေပြီး အကြောင်း
ပြန်ကြားချက်မရသဖြင့် စိတ်မောနေ
ခဲ့ရ၏။ ထိုရက်များအတွင်း ကျွန်
တော်သည် ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာရန်
ပတ်စပို့ကိစ္စ၊ ဝီဇာကိစ္စများ ဆောင်
ရွက်နေရင်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပြည်ပ
သို့ထွက်ခွာမည့် အရာရှိ ဦးမောင်
မောင်သိုက်၏ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိ
သွားခဲ့၏။

သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း
ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက ကြွက်
လျှောက်တန်းပေါ်မှ အရာဝတ္ထုတစ်
ခုဆိုသို့ စူးစိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွား
ရ၏။ အနီးသို့ကပ်သွားပြီး ထိုအရာ
ဝတ္ထုကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကောက်ယူ
ကြည့်ရှုလိုက်မိရာ ကြေးဖြင့်သွန်း
လှဲထားသော ဉာဏ်တော်တစ်မိုက်
(ပြာသာဒ်တော်ထိပ်ဖျားမှ ဖောင်း
တော်အောက်ခြေ အဝိုင်းအထိ)ရှိ
ရွေးဖောင်းရှင်ဥပဂုတ္တ ဆင်းတု
တော်တစ်ဆူဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိ

ရ၏။ ပုံတော်အနေအထားအရ
အင်းဝခေတ်မှ လက်ရာဖြစ်မည်ဟု
ခန့်မှန်းမိ၏။

“ပြီးခဲ့တဲ့လ ကျွန်တော် အင်းဝ
ဘက်ကိုခရီးထွက်တော့ ထူးခြားလှ
တဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးကို ဖူး
တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီဆရာတော်ကြီး
က ကျွန်တော်ကိုးကွယ်ဖို့ဆိုပြီး စွန့်
လွှတ်လိုက်လို့ရခဲ့တာခင်ဗျာ။ မအား
သေးလို့ အိမ်ကို မယူနိုင်သေးဘဲ
ဒီတန်းပေါ်မှာ တင်ထားမိတာပါ”

ဦးမောင်မောင်သိုက်က ရှင်းပြ
ခြင်းဖြစ်၏။ ရဟန္တာဆင်းတုတော်
တစ်ဆူကို ယခုကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့တန်
တန်ထားရကောင်းသလားဟူ၍ သူ
ကို စိတ်ထဲမှ အပြစ်တင်လိုက်မိ၏။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲ၌ -

“အင်း . . . ဒီရှင်ဥပဂုတ္တဆင်း
တုတော်ကို ငါ့အိမ်မှာထားပြီး ပူဇော်
ခွင့်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”ဟူ၍
တွေးလိုက်မိ၏။

“ဘာလဲ . . . ခင်ဗျားလိုချင်လို့
လား။ ပင့်သွားလေ ကျွန်တော် လှူ
လိုက်ပါ့မယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်ဆန္ဒကို သိနေ
သလို ဦးမောင်မောင်သိုက်က အထက်
ပါအတိုင်း ပြောကြားပြီး ပေးလှူ
လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် အိမ်သို့ ပင့်
ဆောင်လာခဲ့၏။ ထိုနေ့ နံနက်တုန်း
က ရပ်ကွက်သမဝါယမဆိုင်မှ ကြွေ
လေ့ငယ်တစ်ခုကို မဲပေါက်ပြီး ဝယ်

လူရရှိထားရာ အခန့်သင့် ဖြစ်သွား
ခဲ့ရ၏။ ထိုကြွေလေ့ငယ်အသစ်ထဲ၌
ရေဖြည့်ပြီး ရှင်ဥပဂုတ္တဆင်းတုတော်
ကို ထည့်သွင်းပူဇော်ထားလိုက်၏။
ချက်ချင်းပင် ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊ အမွှေး
နံ့သာတို့ဖြင့် ပူဇော်ကန်တော့ပြီး-

“ဤဆင်းတုတော်ကို သွန်းခဲ့
လှူခဲ့သော အလှူရှင် ကုသိုလ်ရှင်
ခေတ်အဆက်ဆက် ပူဇော်လှူဒါန်းခဲ့
ကြသော လှူဒါန်းပူဇော်လျက် ရှိကြ
သော အလှူရှင်များနှင့် သာသနာ
စောင့်နတ်များအား အမျှ အမျှ အမျှ
ပေးဝေပါ၏” ဟူ၍လည်း မေတ္တာပို့
အမျှဝေ၏။

ရှင်ဥပဂုတ္တသည် အဏ္ဏဝါ
သမုဒ္ဒရာထဲ၌ ဖောင်တော်စီးရင်း
သီတင်းသုံးသည်။ တရားအားထုတ်
တော်မူသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်
ရေနှင့်ပတ်သက်သော ရဟန္တာတစ်
ဆူဖြစ်သည့် ဤဆင်းတုတော် ငါ့
အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းသည် ငါတို့
မိသားစုကို ရေဒုက္ခမှ ကယ်တင်ပေး
ရန်ဖြစ်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ယုံ
ကြည်ချက်နှင့်အတူ -

“တပည့်တော်တို့သားအမိ ရင်
ဆိုင်တွေကြုံနေရသော ရေပြတ်လပ်
မှုဘေးဒုက္ခမှ အမြန်ဆုံးလွတ်မြောက်
ရန် ကယ်တင်စောင့်မ စောင့်ရှောက်
တော်မူပါဘုရား”ဟူ၍လည်း ဆု
တောင်းလိုက်မိ၏။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုနေ့
ညနေပိုင်း၌ ကျွန်တော်၏ နေအိမ်သို့
ဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။

“ကျွန်တော်က ညွှန်ကြားရေး မှူးချုပ် ဒေါက်တာခင်မောင် ညွှန်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ ဦးကျော်ဝင်း လာမယ့်လ ၁၄ ရက်နေ့မှာ ဟာဝိုင် ယီပြည်နယ်၊ ဟိုနိုလူလူမြို့ကို ပညာ တော်သင်သွားမယ့်အကြောင်း ဒေါက် တာခင်မောင် ညွှန်က ပြောပြ ပြီး သူ့လွတ်လိုက်လို့ ဒီအိမ်ကို ကျွန် တော် ရောက်လာခဲ့ရတာပါ . . . ။ အကြောင်းကိုစွဲကတော့ ဟိုနိုလူလူ မြို့မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ အစ်ကိုကြီးတပ် ယောက် ရှိတယ်။ သူ့အရေးတကြီး လိုအပ်နေတဲ့ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေး တစ်မျိုးကိုလူကြုံပါးလိုက်ချင်လို့ ကျွန် တော်လာခဲ့တာပါ။ စာတိုက်ကပို့ရင် သိပ်ပြီးကြာနေမှာစိုးလို့ အပန်းမကြီး ဘူးဆိုရင်တော့ ယူသွားပေးစေလိုပါ တယ်”

ထိုဧည့်သည်က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြောကြားရာ သူသည် ထို ခေတ်ထိုအခါတုန်းက ရေသွယ်ယူ ခွင့်၊ ရေစက်တပ်ခွင့် ပါမစ်ချပေးနိုင် သော ဌာနကြီးမှ အရာရှိ တစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်းသိရ၏။ သူ့လူကြုံပါး လိုက်သောပစ္စည်းမှာ ဝန်မကျယ် ရုံသာမက ဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်း သည့် ပစ္စည်းမျိုးလည်း မဟုတ်သော ကြောင့် ပြောဆိုလက်ခံလိုက်၏။ သူ က သူ့ထံမှ “ဘာအကူအညီ လိုပါ သလဲ” ဟုမေးရာ ကျွန်တော်က မိမိ တိုက်ခန်းအတွက် ရေသွယ်ခွင့်နှင့် ရေစက်ပါမစ်လျှောက်ထားကြောင်း ပြောပြ၏။ ထိုဧည့်သည်က မနက်ဖြန်

ရုံးချိန်အတွင်း သူ့ရုံးခန်းအတွင်းလာ ခဲ့ပါဟုမှာကြားပြီး ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၉ နာရီ ၃၀ မိနစ်တွင် ကျွန်တော်၏ ဆန္ဒများ လုံးဝပြည့်သွားခဲ့ရ၏။ ထိုအရာရှိချုပ် က သူ့ရုံးအောက်ခြေဌာနခွဲမှ တာ ဝန်ရှိသူအား ဆင့်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော် တင်ထားခဲ့သည့် လျှောက်လွှာကို တောင်းယူကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။

“သူ့လျှောက်လွှာမှာ လိုအပ် တဲ့ စာရွက်စာတမ်း၊ အထောက် အထားတွေ၊ ထောက်ခံစာတွေအား လုံး ပါရှိပါတယ်။ အခုချက်ချင်း ပါမစ် ထုတ်ပေးလိုက်ပါ” ဟု အမိန့်ချမှတ် ပေးလိုက်၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် ရေသွယ်ယူခွင့်နှင့် ရေစက်မော်တာ တပ်ဆင်ခွင့်ပါမစ် ရရှိခဲ့ပြီး ပြည်ပသို့ ခရီးမထွက်မီ တိုက်ခန်းအတွက် လို အပ်သည်များကို အချိန်မီ ဆောင် ရွက်နိုင်ခဲ့၏။

မိသားစုအတွက် နောက်ဆဲ မတင်းရတော့ဘဲ တိုင်းတစ်ပါးသို့ ရက် ရှည်လများ သွားရောက်နိုင်ခဲ့ရ၏။

ဤရှင်ဥပဂုတ္တ ဆင်းတုတော် အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသည့် ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ဘယ်အရပ်သို့ ရောက်ရောက် ရေအခက်အခဲပြဿနာ နှင့် လုံးဝ ကင်းဝေးသွားခဲ့ရတော့ သည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် နာဂစ်မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သည့် မေလ ၃ ရက်နေ့ တုန်းက တာမွေမြို့နယ်၊ နတ်ချောင်း

ရပ်ကွက်ရှိ ဆယ်ထပ်တိုက် ခုနစ်လွှာ ပေါ်တွင် မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင် လျက်ရှိသော ကျွန်တော်သည် ရေ ဒုက္ခအတွက် အလွန်ပင် ပူပင်လျက် ရှိခဲ့ရ၏။ လျှပ်စစ်မီး ပြတ်တောက် သွားပြီး အောက်ခြေရေလှောင်ကန် ထဲ၌ ရေမရှိတော့ကြောင်း သိရသော အခါ ခေါင်းမီးတောက်သွားခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားကျောင်းဆောင်၌ ပူဇော်ထားသော ရှင်ဥပဂုတ္တ ဆင်း တုတော်မြတ်အား ဘုရားဝတ်ပြုသည့် အခါတိုင်း ဆွမ်း၊ ဆီမီး၊ ရေကြည် တော်မပြတ် ကပ်လှူပူဇော်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေခြင်း၊ နေအိမ်၌ ရေ မပြတ်လပ်စေရန် ယုံယုံကြည်ကြည် နှင့် ဆုတောင်းခြင်းများကို ပုံမှန် အတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့၏။ မုန်တိုင်းမကျမီ က မိမိတိုက်ခန်းတွင် သိုလှောင်ထား သော သောက်ရေသုံးရေများ မပြတ် လပ်မီ အချိန်တိုကာလအတွင်းမှာ ပင် ရေနှင့် လျှပ်စစ်မီးတို့ကို ပုံမှန်ပြန် လည်ရရှိခဲ့သဖြင့် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ (ဆောင်းပါး နှင့်အတူ ပူးတွဲဖော်ပြထားသော ရှင် ဥပဂုတ္တပုံတော်ကို ဖြတ်ယူ၍ ပလတ် စတစ်လောင်းပြီး မိမိတို့အိမ်တွင် ကိုး ကွယ်က လျှင် ယုံယုံကြည်ကြည် နှင့် ဆုတောင်းလျှင် သောက်သုံးရေ ပြတ်လပ်မှုဒုက္ခမှ ကင်းဝေးနိုင်လိမ့် မည်ဟု စေတနာမွန်ဖြင့် အကြံပြု လိုက်ရပါကြောင်း . . .)။

မနုဿကျော်ဝင်း (အပျိုးသားစာပေဆရာ)

အံ့ဖွယ်ထူးဆန်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ (၁၀)

မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေကြို)

သူကြီးများလည်း ရပ်ရေး၊ ရွာရေး လုပ်ငန်းများ၊ အားလပ်ကြံ့ခိုင် သမားတော်ကြီး ဦးစံမတူထံတွင် ချိန်းဆိုထားသလို မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရောက်ရှိ စုရုံးမိကြပါတော့၏။

“သူကြီးမင်းများ ထိုင်ကြပါ။ အကြမ်းရည်နဲ့ လက်ဖက်သုပ်လည်း သုံးဆောင်ကြပါဦး။”

“စံမတူ . . . တကုပ်ကုပ်နဲ့ ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေလဲ”

“သွေးသောက်ကြီးရယ် . . . သမားတော်ဆိုတော့ ဆေးဖော်ရ တာပေါ့”

“တို့သူကြီးတွေကိုလည်း ပြော ပြပါဦး။ ဆေးစွမ်းကောင်းများရှိလည်း မှီဝဲချင်လို့ပါ . . . ဟဲဟဲ”

“ဘာရောဂါလဲ၊ တဏှာရောဂါ လား”

“ဝါး . . . ဟား . . . ဟား”

“စကားကောင်းကောင်းပြော ပါ နဲ့မတူရ။ အသက်ရှည်ရာ၊ အနာ မဲ့ကြောင်း ဆေးစွမ်းကောင်းတွေကို ပြောတာပါ။ တို့လည်း အသက်ကြီး ပါပြီကွာ”

“အသက်ကြီးရင်လည်း ဘာ

သာရေးလိုက်စားသင့်ပြီ။ ကိလေ သာတွေ လျော့ဦး”

“တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ဘုရားရှိခိုး တယ်လေ”

“ဘုရားရှိခိုးရုံတင် မပြီးသေး ဘူး။ သေရင်ပါအောင် လှူရတန်းရ မယ်။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ပွားများ ရမယ်”

“ဒါတွေထားပါတော့။ ဆေးဝါး အကြောင်း ဆွေးနွေးရအောင်ပါ”

ဦးစံမတူမှ -

“အခုဖော်စပ်နေတာက အနာ မျိုး ငြိမ် ပါးရောဂါအားလုံးပျောက်တဲ့ ဆေးတစ်မျိုး ဖော်စပ်နေတာ”

“ဘာတွေနဲ့ ဖော်စပ်နေတာ လဲ။ ထူးဆန်းတဲ့ ဆေးဝါးတစ်လက် ပါလား။ ကမ္ဘာကျော်သွားနိုင်တယ် နော် သမားတော်ကြီး”

“ကမ္ဘာမကျော်ရင်လည်း နေပါ စေ။ လက်လှမ်းမီသလောက်ပဲ ကုသ ခွင့်ပြုပါ။ နာမည်ကြီးရင်လည်း မလို လားအပ်တဲ့ပြဿနာတွေ ရှိတယ်လေ”

“ဆေးဝါးတွေကို ဘာတွေနဲ့ ဖော်စပ်တာလဲ မိန့်ပါဦး”

“တောက်တဲ့အန်ဖတ်နဲ့ ပျား

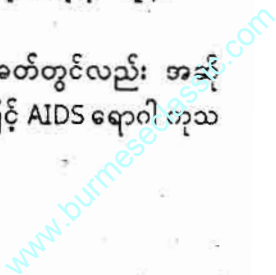
ရည် ရောစပ်ထားတာပါ။ တောက် တဲ့က သုံးရက်တစ်ကြိမ် အန်ဖတ် အန်ဖတ်။ တောက်တဲ့က အပူ ကောင်လေ။ အပူကောင်ရဲ့အန်ဖတ် က ရောဂါတွေကို အပူနဲ့ သတ်တဲ့ သဘောပဲ။ အန်ဖတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ စားရင်လည်း ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်နိုင် တယ်။ ဒါကြောင့် ပျားရည်နဲ့ တေပြီး စားရတာပဲ။

ဒီလိုတေပြီးစားရင်လည်း ချက် ချင်းစားလို့မရသေးဘူး။ နေပူမှာ သုံး လ လှန်းရတယ်။ ပြီးရင် လရောင်မှာ သုံးလလှန်းရတယ်။ တောက်တဲ့ရဲ့ တေလောဓာတ်က အရမ်းပူတယ်။ တေလောဓာတ်ကုန်အောင် နေလှန်း ရတာပေါ့။ အပူအပူချင်းတွေတော့ အေးမြတဲ့အရသာ ဖြစ်စေတယ်”

“ဘာရောဂါတွေ ပျောက်လဲ”

“ရောဂါအားလုံး ပျောက်တယ်။ အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်တွေ လက်လျှော့ ကဲ့ ရောဂါအားလုံးပျောက်တယ်။ အန်ဖတ်တစ်ခုစာဆိုရင် လူနာတစ် ဦးပဲ”

(ယခုခေတ်တွင်လည်း အဆိုး ပါ အန်ဖတ်ဖြင့် AIDS ရောဂါ ဟုသ

နေကြပါ၏။ တောက်တဲ့ဈေးလည်း အလွန်ကောင်းသွားဖူးပါ၏။)

“တောက်တဲ့သဘာဝက အသိ ဉာဏ်က လူတွေနဲ့ နီးစပ်တယ်။ သူ့ တိုဖမ်းမယ်လို့ လူတွေကပြောလိုက် ရင် တောက်တဲ့တွေက တခြားကို ထွက်သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ လာဘ် တောင်တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်တယ်။ ခြံ လှောင်တာတို့ လုပ်လို့မရဘူး။

သူ့သဘာဝအလျောက် ရှိတဲ့ နေ့နာတော်ကို ရှာဖွေပြီး အန်ဖတ်ကို ယူရတယ်။ သစ်ခေါင်းတွေ၊ ထန်းလျက် ထားတဲ့ မြေနီတိုက်တွေ၊ ပူလောင်တဲ့ နေရာတွေမှာ နေကြတာများတယ်”

“သမားတော်ကြီး၊ အန်ဖတ်က ဘယ်လိုစွမ်းတာလဲ ရှင်းလင်းပါဦး”

“သဘောကတော့ တောက်တဲ့ တွေရဲ့သွားထဲက မလိုတဲ့ အပူအပုပ် တွေကို အန်ထုတ်တာပါပဲ။ အန် ထုတ်တဲ့ အန်ဖတ်ရဲ့ ဓာတ်သဘာဝ တွေက ရောဂါပိုးတော်တော်များများ ကို သေစေတာပါပဲ။ တေဇာဓာတ် များတာကို ငြိမ်းအောင်လုပ်ပေးပြီးမှ ဆေးဝါးအဖြစ်နဲ့ အသုံးပြုရတာလေ။ ဒီဆေးကို များများဖော်နေတယ်။ ရောဂါကျွမ်းတဲ့လူနာတွေရယ်၊ ဆေး ချဲ့ ဆေးခန်းက လက်လျှော့လိုက်တဲ့ လူနာတွေကို ကုမယ်ဗျာ”

“တောက်တဲ့က သက်တမ်း ရှည်တဲ့ သတ္တဝါလား”

“လူ့သက်တမ်းထက် ပိုရှည် တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အတိအကျ တော့ မလေ့လာရသေးဘူး။ သေချာ တာက တောက်တဲ့အန်ဖတ်က လူ

တွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ရောဂါပိုး ကုသရာမှာ အစွမ်းထက်ဆုံး ဆေး ဝါးလို့ ဆေးကျမ်းမှာလည်း တွေ့ရ တယ်။ ဆရာတော်လည်းမိန့်ဖူးတယ်”

“စံမတူ . . . မင်းတစ်ခါကုဖူး တဲ့ သွေးတိုးရောဂါပျောက်တဲ့ အရွက် ရဲ့အမည် ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် ရွာထိပ်က ပရ ဆေးဥယျာဉ်မှာလည်း စိုက်ပျိုးထား တယ်။ ပျားမီးစွဲရွက်လို့ ခေါ်တယ်။ တစ်လလောက် စွဲပြီးသောက်ပါ။ ပျောက်ပါတယ်”

(ပျားမီးစွဲအရွက်ဆိုရင် လူ တိုင်းသိပါ၏။ ပြင်ဦးလွင်တွင် ပေါ များပါ၏။)

“သမားတော်ကြီး၊ ပုလင်းထဲ မှာ ကင်းမြီးကောက်တွေ စိမ်ထားပါ လား”

“အဲဒါ . . . ဆရာခဲဆေးတစ် မျိုးလေ”

ဦးထွန်းလှ မျက်လုံးပြူးလာပါ ၏။ လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားကြမည် ထင် ပါ၏။

“တကယ်တော့ . . . လူတွေက အသက်ကြီးလာရင် ရိုးတွင်းခြင်ဆီ တွေ ခန်းလာတယ်။ အဲဒီတော့ အား ဆေးကို မှီပဲလိုကြတယ်။ အမျိုးသမီး တွေလည်း သောက်သုံးသင့်တယ်။ အမျိုးသမီးတွေက အသက် ၄၀ ကျော်လို့ သွေးဆုံးတာကို သဘာဝ လို့ ထင်ကြတယ်။ အမှန်က သွေး မဆုံးသင့်ဘူး။ သွေးမဆုံးတော့ အသက် ရှည်တယ်။ နုပျိုလန်းဆန်းကြတယ်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားတွေကို ထိန်း

သိမ်းနိုင်ကြတယ်။

ဒီပုလင်းက ဆန်နဲ့ချက်တဲ့ အရက်ထဲကို ကင်းမြီးကောက်အသေ ကို စိမ်ထားတာပဲ။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ တစ်နေ့ကို လက်ဖက်ရည်ဇွန်း နှစ်ဇွန်းကျ သောက်သင့်တဲ့ဆေးပဲ။ အရက်ဆိုတာကလည်း ဆေးဝါး အဖြစ်တော့ သုံးလို့ရပါတယ်”

“သမားတော်ကြီး၊ ကျွန်တော် တို့သူကြီးတွေလည်း ပေးပါဦး”

“သက်တမ်းက တစ်နှစ်ပဲ ရှိ သေးတော့ အာနိသင်နည်းသေး တယ်။ အမှန်က သုံးနှစ်အထိ ဆေး စိမ်ပြီးသောက်မှ ပိုကောင်းပါတယ်”

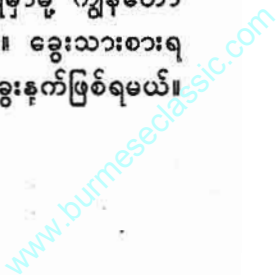
“ကျန်တဲ့ပုလင်းတွေက ဘာ တွေစိမ်ထားတာလဲ”

“ဒီပုလင်းက တောရှောက်မြစ် စိမ်ထားတာပါ။ ဒူးနာ၊ ခါးနာ၊ အရိုး အဆစ် နာကျင်ကိုက်ခဲရင် လိမ်းရ တာပါ။

ဒီပုလင်းက ဆင်တုံးမနွယ် ရယ်၊ ကြက်သွန်ဖြူရယ်၊ ပျားရည် ရယ်၊ အရက်ရယ်ပေါ့။ အားဆေး တစ်မျိုးပါပဲ။ လူတွေရဲ့ ရောဂါ၊ အသက်အရွယ်အမျိုးမျိုးပေါ် မူတည် ပြီး တိုက်ကျွေးရတာပေါ့ဗျာ”

“သမားတော်ကြီး၊ ကျွန်တော့် မှာ ရင်ကျပ်ရောဂါရှိတယ်။ ဆေးဝါး လုပ်ပါဦး”

“ရင်ကျပ်ရောဂါအတွက် ဆေး နည်းတော့ ပေးလိုက်မယ်။ သတ္တဝါ တွေနဲ့ ဖော်စပ်ရမှာမို့ ကျွန်တော် မဖော်ဖြစ်တာပါ။ ခွေးသားစားရ မယ်၊ ခွေးက ခွေးနုကဖြစ်ရမယ်။

နောက်တစ်ခုက ခိုသားစားရမယ်။ ခိုဖြူဆိုရင် ပိုကောင်းတယ်။ ခွေးတို့၊ ခိုတို့ဆိုတာက အပူကောင်ဖြစ်တယ်။ ရင်ကျပ်ရောဂါ အမြန်ပျောက်တယ်။ အအေးပိုင်းဒေသက လူတွေဆိုရင် ခွေးသားအရမ်းစားကြတယ်။ ရင်ကျပ်တာက အအေးရောဂါ၊ ဒါကို အပူနဲ့ ကုရမယ်”

“သမားတော်ကြီး ကျွန်တော်က မျက်စိမှုန်တယ်။ ဆေးဝါးလေး မိန့်ပါဦး”

“မျက်စိမှုန်တယ်ဆိုတာက အပူကြောင့်လည်း ပါတယ်။ ညအိပ်ရာဝင်ရင် မျက်လုံးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ကွမ်းရွက်ဖုံးပြီးအိပ်ပါ။ ကွမ်းရွက်က မျက်စိထဲက အပူတွေကို စုပ်ယူလိမ့်မယ်။ ၁၅ ရက်၊ နှစ်ပတ်လောက်မှာ မျက်မှန်မတပ်ဘဲ စာဖတ်ရလိမ့်မယ်။ မျက်စိနာရင်လည်း ကွမ်းရွက်အုံပါ။ ချက်ချင်းပျောက်ပါလိမ့်မယ်”

“တကယ်တော့ လူတွေမှာရှိတဲ့ ရောဂါတွေမှာ ဆေးဆိုတာ ရှိပြီးသားပါ။ သဘာဝတရားကြီးက အနာရှိရင် ဆေးရှိရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ပြထားပြီးသားပါ။ လူတွေက မသိကြလို့ မကုတတ်လို့ ဖြစ်နေတာပါ။ သဘာဝတရားကြီးက ရောဂါရော၊ ဆေးဝါးရော ယှဉ်တွဲပြီး မွေးထုတ်ပေးလိုက်တာပါ”

“သမားတော်ကြီး . . . ဆီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆီးအောင့်တာတို့၊ ဆီးအကြိတ်တည်တာတို့ ရောဂါကို ဘယ်လိုကုပါသလဲ”

“လွယ်လွယ်လေးပါ။ သံမဏိ

ကျောက်မဏိအရွက်ရယ်၊ ထိကရုန်းအရွက်ရယ်ကို ရေနဲ့ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုသောက်၊ ရေသောက်သလို သောက်ပေါ့။ နှစ်ရက်အတွင်း ဆီးသွားရင် ဆီးကြိတ်တွေကြေပြီး ပါလာလိမ့်မယ်”

“သမားတော်ကြီး စောစောပိုင်းက မိန့်ကြားတဲ့ တောက်တဲ့ရဲ့ ဆေးဝါးအစွမ်းထက်မှုကို ထပ်ပြီး ပြောပေးပါဦး”

“သတ္တဝါတွေအားလုံးထဲမှာ တောက်တဲ့အန်ဖတ်က ဆေးစွမ်းအထက်ဆုံးပဲ။ အန်ဖတ်တစ်ခုစာ ဆေးတစ်ဖုံကို တစ်ပတ်စာသောက်ရမယ်။

လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ရောဂါကြီးကြီး ဆေးတစ်ဖုံသောက်ရင် လုံးဝပျောက်တယ်။ ကျွန်တော်ဖော်စပ်တဲ့ ဆေးထဲမှာ အစွမ်းထက်ဆုံးဆေးပဲ။ ပြီးရင် မြို့ကြီးတွေက ဆေးရုံတွေကို သွားမယ်။ ဆရာဝန်လက်လျှော့တဲ့ ရောဂါသည်တွေကို အခမဲ့စမ်းသပ် ကုသမယ်”

“အောင်မြင်မှုရလာရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ သူကြီးတွေကို ပြောပါဦး”

“သူကြီးတွေက ရောဂါတွေရှိရင်လည်း ခေါ်ခဲ့ပေါ့။ တောက်တဲ့တွေရဲ့ သဘာဝကို လေ့လာကြည့်တယ်။ ရောဂါကင်းတယ်၊ အသက်ရှည်တယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရောဂါပိုးတွေသေစေတဲ့ ဂုဏ်သတ္တိစွမ်းတွေ ရှိနေပြီဆိုတာ ယူဆရတာပေါ့”

“တောက်တဲ့အန်ဖတ်ကို ဘယ်လိုယူရလဲ”

“တောက်တဲ့ဟာ ညသန်းခေါင်ကျော်ချိန်မှာ အန်တယ်။ အန်ပြီးရင် အစာရှာထွက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အန်ဖတ်ကို ရှာပြီးယူရတယ်။ အချိန်ကြာရင် အန်ဖတ်ဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ပျက်စီးသွားတတ်တယ်။ နေ့ခင်းဘက်မှာ သူတို့ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ လေ့လာထားရတာပေါ့။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တောက်တဲ့ကိုက်ရင်တော့ ဆေးမရှိဘူးနော်။ အဲဒီဆေးနည်းတော့ ကျွန်တော့်မှာ မရှိသေးဘူး။ တောက်တဲ့က သူ့ကို အန္တရာယ်မပြုဘူးဆိုရင်တော့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ သတ္တဝါက သိပါတယ်။ ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလားဆိုတာကို”

“သမားတော်ကြီး အန်ဖတ်တွေ တော်တော်စုဆောင်းပြီးပြီလား”

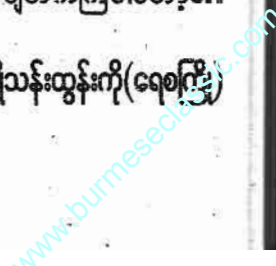
“လူနာ ၁၀၀ ဦးလောက် ကုသလို့ရပါပြီ”

ဦးထွန်းလှမှ - စကားပြောလို့လည်း ကောင်းတယ်။ တို့လည်း အလုပ်ရှိလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ကွာ။ နောက်ထပ် ဆေးစွမ်းကောင်းများရှိရင်လည်း တို့ကို ပြောပါဦး”

“စိတ်ချပါ သွေးသောက်ကြီး၊ အချိန်အားလပ်ရင် ကြွမြန်းခဲ့ပါဦး”

သူကြီးများလည်း မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လိုရာသို့ ချီတက်ကြပါတော့၏။

ပျိုသန်းထွန်းကို(ရေစကြီး)

အချစ်ကြီးချစ်ကြွေ ဓာတ်ပန်းချီ

ချစ်ဖွယ်(တောင်ငူ)

သစ်ပင်မှန်လျှင် အမြစ်နှင့် မကင်းနိုင်သကဲ့သို့ “လူမှန်လျှင် အချစ်နှင့် မကင်းနိုင်” ဆိုသောစကားကို ကျွန်တော်တို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြားဖူးခဲ့ပေသည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ငယ်ရွယ်စဉ်က အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ခံစားဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်အချို့ကို ယခုအချိန် ပြန်တွေးသည့်အခါ ရယ်ချင်ပက်ကျိ ပြုံးယောင်သန်းမိသွားရသည့် အခါများလည်း ရှိတတ်လေသည်။

ယခုအခါ ရယ်ချင်စရာဟု ဆိုနိုင်သည့်တိုင် ထိုစဉ်ကတော့ ချစ်သူစွန့်ခွာသွားလို့ “ကျွန်တော့်အသည်းကြီး ဟက်တက်ကွဲပါပြီ” ဟု မျက်ရည်လည်ရွဲ ခံစားခဲ့ကြရသည်။ အချို့ဆိုလျှင် အရက်သမားကြီးလုံးလုံးဖြစ်ကာ ဘဝတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးသွားရသည်များပင် ကျွန်တော် တွေဖူးပေသည်။

ထိုထက်ပို၍ ဆိုးသည်မှာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်ကြပြီးခါမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စွန့်ခွာကြရသော အဖြစ်အပျက်မျိုးပေတည်း။ ကျွန်တော်တွေ့သလောက် ပြောရလျှင် ယောက်ျားဖြစ်သူက မိမိဇနီး

ဘုရားပလ္လင် ခုတင်တံကဲကြေးကွေး၏ အလယ်ဗဟို တုရင်အောက်ခြေ ဗဟိုချက်ရှိ ကိန္နရာပုံ

မန္တလေးမြို့၊ ရွှေအပ်ပင်ကျောင်းမှ သစ်ပန်းကိန္နရာပုံ

မယားအပေါ် သစ္စာပျက်ယွင်းသည်များရှိသလို၊ ဇနီးမယားက မိမိလင်သားအပေါ် သစ္စာဖောက်ဖျက်သည်များလည်း အမြောက် အမြား ရှိပေ၏။

အဆိုပါကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခါသော် ဦးအောင် ချမ်းသာကို ကျွန်တော် မေးမြန်းခဲ့ဖူးပေသည်။

“အတိတ်၊ နိမိတ်၊ တဘောင်၊ စနည်း၊ ဘဝေါ အစရှိ တဲ့ လောကီရေးရာကိစ္စတွေမှာ ဦးဟာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင် နှံ့စပ်လှတာမို့ ကြုံကြိုက်တုန်း ကျွန်တော် သတိရတာလေး တစ်ခု မေးပါရစေခင်ဗျား”

ရေတွင်ရှိသော အနီရောင် ယွန်းကွမ်းအစ်ကြီးကို အဖုံးပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း ဦးအောင်ချမ်းသာသည် ထုံးစံအတိုင်း သူ၏ ထူထဲနက်မှောင်သော နှုတ်ခမ်းမွေးရည်ကြီးများ အပေါ်

သို့ တွန့်ကွေးသွားအောင် ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်အကြိမ် ကြိမ်ရေးပြဖူးသည့်အတိုင်း ဦးအောင်ချမ်းသာ ထိုသို့ပြုံးလိုက် လျှင် မျက်လုံးများတောက်ပလျက် ကြည်နူးကျေနပ်မှုကို အထင်အရှားဖော်ပြနိုင်ပြီး သူ၏မျက်နှာသည် လွန်စွာခဲညား ၍ ကျက်သရေရှိသွားတတ်ပေသည်။

“မေးပါ မောင်ရင်”

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျား။ အိမ်ထောင်မှ ဘုရားတည်၊ ဆေး မင်ရည် စုတ်ထိုး ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ အရေးကြီးပုံကို မြန်မာလူမျိုး တိုင်း နားလည်ကြပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အိမ်ထောင်မှုဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော်က ပြောချင်တာပါ။ အိမ်ထောင်မှုကိစ္စဟာ လူသားအားလုံး နီးပါးနဲ့ မကင်းနိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီးကြလို့ အိမ်ထောင်ရယ်လို့ ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးရည်းစားဘဝမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက် အပေါ်တစ်ဘက် နားလည်မှုရှိဖို့ သစ္စာရှိရှိနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခင်ကြဖို့ လိုချင်တယ်ထင်ပါတယ်”

“မှန်ပါတယ် မောင်ရင်”ဟု ကျွန်တော့်စကားကို ဦးအောင်ချမ်းသာက ထောက်ခံချက်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော် က ဆက်၍ -

“အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပျက်စီးကွဲကွာသွားကြရတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေ၊ ချစ်သူရည်းစားတွေကို တွေ့ရတိုင်း ကျွန်တော် အလွန်ပဲ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပါတယ်။ တချို့ ဘဝပျက်သွားတာတို့၊ အရက်သမားဘဝရောက်သွားရတာတို့ တချို့ဆို မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားတာတို့အထိ ဖြစ်ရတာ တွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဒီတော့ ဦးရယ်၊ ကျွန်တော်သိလို တာက အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေအတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်တဲ့ လောကီနည်းလမ်းတွေ ရှိမရှိဆိုတာကိုပါ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ဦးအောင်ချမ်းသာ၏ ကျက်သရေရှိလှသော အပြုံးကို မြင်ရပြန်ပါသည်။ ယခုတစ်ခါ ဦးအောင်ချမ်းသာက အသံထွက်၍ပင် ပြုံးပါသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့၊ မောင်ရင်မေးခွန်းကို သဘောကျသကွယ်၊ ဒါပေါ့လေ၊ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီမေးခွန်းဟာ အမေး သင့်ဆုံး မေးခွန်းပဲကွယ်”

ထို့နောက် ဦးအောင်ချမ်းသာက သူ၏ အောင်မြင် ခဲညားသောအသံဖြင့် ဆက်၍ ဖြေလာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟောဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးအတွက် မေးခွန်းတွေ၊ အဖြေတွေ၊ အခက်အခဲတွေ၊ အဲဒီအခက်အခဲတွေမှန်သမျှ ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့နည်းတွေကို ဘုရားရှင်က ဖန်ဆင်းပေးပြီးသားပါ မောင်ရင်။”

ဒါတွေကို ဦးတို့တွေက တွေ့အောင်ရှာ၊ မြင်အောင် ကြည့်နိုင်ဖို့သာ လိုတာပါ။ ဒါကို မောင်ရင် သေသေချာချာ နားလည်ထားဖို့လိုတယ်။ သမီးရည်းစားတွေ ကွဲကွာကြတယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေ ကွဲကွာကြတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ချစ်ခြင်း တရားနဲ့ သစ္စာတရားက အရေးအကြီးဆုံးပဲကွယ်။ အဲဒီ တရား နှစ်ခု ခိုင်ခြံနေသရွေ့ သမီးရည်းစားတွေ အိမ်ထောင်သည်တွေ လည်း အမြဲတမ်းခိုင်မြဲနေကြမှာပဲ။

အဲဒီလို ခိုင်မြဲနေအောင် ကြိုတင်ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းရှိပါတယ်။ ချစ်ခြင်းတရားနဲ့ သစ္စာတရား၊ အဲဒီတရား နှစ်ပါးကို ကိုယ်စားပြုနိုင်တဲ့ ဓာတ်ပန်းချီကို ဆောင်ထားလိုက် ရုံနဲ့ ဖြစ်ပါတယ် မောင်ရင်။ အဲဒီ ဓာတ်ပန်းချီဟာ ဘာဖြစ်မလဲ၊ မောင်ရင်သိလား။”

ရုတ်တရက်မို့ ဦးအောင်ချမ်းသာကို ကျွန်တော် အဖြေ မပေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပေသည်။

“ဒါဆိုရင် အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒ္ဒီး၊ သမ္ဗူလ ဆိုတာတော့ မောင်ရင်သိမှာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တော်လေးဝဝင်တဲ့ ဝိန်းမမြတ်တွေပါ။” ဟု ကျွန်တော်က ခပ်သွက်သွက်ဖြေလိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ သူတို့လေးယောက်လုံးဟာ ဝိပိလင်သား အပေါ်မှာ ချစ်ခြင်းနှင့် သစ္စာတရား နှိုင်းစရာမရှိအောင် ကြီးမား ခဲ့သူတွေပေါ့။”

“သူတို့ပုံတွေ ဆောင်ထားရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဦး” ဟု ဦးအောင်ချမ်းသာစကားအဆုံး ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါပေါ့ မောင်ရင်။ သူတို့လေးယောက်ထဲက တစ် ယောက်ယောက်ရဲ့ပုံကို ဆောင်ထားလိုက်တာနဲ့ကို လုံလောက် နေပါပြီ။ ကိန္နရီမောင်နဲ့ပုံတွေကတော့ နေရာအတော်များများ မှာ အလွယ်တကူရနိုင်တာမို့ အဲဒီပုံသာဆောင်ထားလိုက်ပေါ့ မောင်ရင်။ ဒါဟာ အလွယ်ကူဆုံးပဲပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးရယ်။ နောက်ဆိုရင် အဆင်မပြေဖြစ်

နေတဲ့ သမီးရည်းစားတွေ အိမ်ထောင်သည်တွေကို ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ပြီပေါ့နော်”

တက်ကြွရွှင်လန်းစွာ ပြောနေသော ကျွန်တော်စကား ကို ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်ရင်း ဦးအောင်ချမ်းသာက ယခုကဲ့ သို့ ဆက်ပြောပြန်ပါသည်။

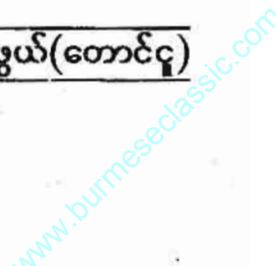
“နေဦးမောင်ရင်၊ ကိန္နရီမောင်နဲ့ ဓာတ်ပန်းချီကို ပိုပြီး အစွမ်းထက် ထိရောက်ရလေအောင် ဆောင်ထားရမယ့်နေရာ နဲ့ ရွတ်ဖတ်ရမယ့် ဂါထာလေးတစ်ပုဒ်ကိုပါ ဦးက ထပ်ပေး လိုက်ဦးမယ်။ ကဲ... စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့သာ လိုက်မှတ်ပေတော့”

ကျွန်တော်ကလည်း အသင့်ပါလာသော လွယ်အိတ် ထဲမှ စာရွက်နှင့် ဘောပင်ကို အလျင်အမြန်ထုတ်ကာ အသင့်ပြင်ရလေ၏။ ဦးအောင်ချမ်းသာပါးစပ်မှ ရွတ်ပေး၍ ကျွန်တော်က လိုက်လံရေးမှတ်ခဲ့ရသည့် ဂါထာမှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂါယီ မနုည သဒ္ဓေန။
ဝါဒယံ ဝေဠုဒဏ္ဍကံ။
စန္ဒောနိစ္စိစ ဂါယီစ။
မာလိနိ စန္ဒကိန္နရီ။

အထက်ပါဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ စန္ဒကိန္နရီ မောင်နှင့် မယ်တို့ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အချစ်ကြီး၊ သစ္စာကြီးကြပုံကို ဖွဲ့ဆို ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဦးအောင်ချမ်းသာက ကျွန်တော်ကို ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် ကိန္နရီမောင်နဲ့တို့၏ ရုပ်ပုံဓာတ်ပန်းချီ ကို မိမိတို့၏ အိပ်ခန်းအတွင်း သင့်လျော်ရာ တစ်နေရာ၌ ကပ်ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်မှုနှင့်ပြုလုပ်သော ကိစ္စ အားလုံး အောင်မြင်ရိုးထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း ယခုဆောင်ရွက်မှု ကို စိတ်ဝင်စားသူတို့ကလည်း ယုံယုံကြည်ကြည် ဆောင်ရွက် ကြဖို့ အထူးလိုအပ်ကြောင်း ဦးအောင်ချမ်းသာက ကျွန်တော် ကို အလေးအနက် မှာကြားခဲ့ပေသတည်း။

ချစ်ဖွယ်(တောင်ငူ)

ကိန္နရာ ကိန္နရီ ဆောင် အောင်မှန်ကောန်မလွဲ

ပန်းမောင်(မြန်မာစာ)

ကိန္နရာ ကိန္နရီတို့အကြောင်းကို ပြောကြတော့မည် ဆိုပါက ကိန္နရာနှင့် ကိန္နရီတို့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို စတင်ပြောသင့် သည်ဟု ထင်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ “ကိန္နရာ ကိန္နရီ”ဆို သောစကားကို မြန်မာစကားအဖြစ် အမှတ်မှားနေသူများရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်မှာ “ကိန္နရာ ကိန္နရီ” ဆိုသောစကားသည် မြန်မာ

စကားစစ်စစ် မဟုတ်ပါ။ ပါဠိ(မဂဓ)ဘာသာစကား ဖြစ်ပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ...

ကိ = အဘယ်နည်း

နရာ = လူလော၊ နတ်လော

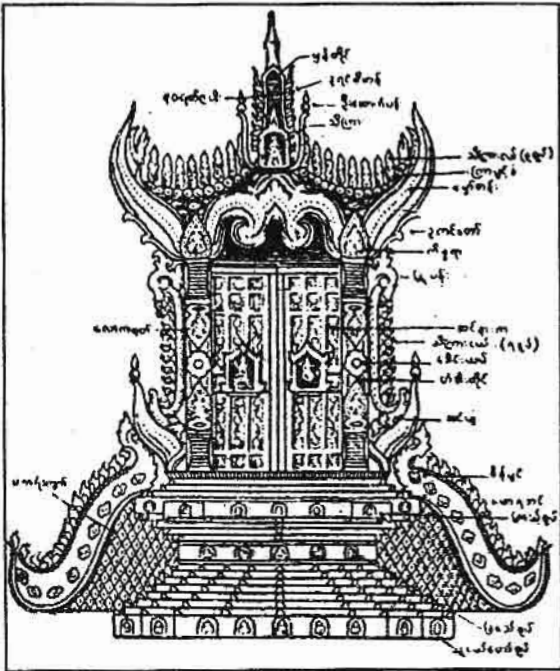
ထို့ကြောင့်ပင် လူလော၊ နတ်လောဟု ယုံမှားသဖွယ် ရာ လူတို့၏အသွင်ကိုဆောင်နေသောသူဟု အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆို ကြပါသည်။

ထိုပြင် ပါဠိသဒ္ဒါစည်းကမ်းအရ ကိန္နရာမှာ ပုလ္လိင် (ယောက်ျား အစုံ)ဖြစ်ပြီး ကိန္နရီမှာ ဣတ္ထိလိင် (မိန်းမ၊ အမ) ဖြစ်ပါသည်။

ကိန္နရာတို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးတွေ့ရှိရပါသည်။ ပါဠိအဘိဓာန်ထဲတွင် မြင်းမျက်နှာ၊ မြင်းအသွင်ရှိပြီး စက်ဆုပ်အပ်သောကြောင့် ကိန္နရာဟူ၍လည်း ကောင်း၊ အဘိဓာန်ဦးကာထဲတွင် မြင်းမျက်နှာ၊ လူကိုယ်ရှိသည် ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

ကိန္နရာတို့သည် လူသားများကဲ့သို့ ၄၂ သတ္တဟ၊ ၂၃၄ ရက် အစိမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေရသည်ကို အာဒိကပ္ပကမ္ဘာ ဦးကျမ်း၌ ဖော်ပြထားပါသည်။ သို့ပေမယ့် လူကဲ့သို့ မွေးဖွား ခြင်းကား မဟုတ်ပေ။ အန္ဓလပဋိသန္ဓေ (ဥခုံပေါက်ဖွားခြင်း) မျိုးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ကိန္နရာ၊ ကိန္နရီတို့၏ သက်တမ်းသည် အနစ်တစ် ထောင် ရှိပါသည်။ အနစ်တစ်ထောင်ကာလအတွင်း၌ အသက် သေစေနိုင်သော ရောဂါဝေဒနာမရှိကြောင်းကို ဒဗ္ဗဒိကပ္ပ

ရာလေလွင်ပေါ်တွင်ပါရှိသည့် ကိန္နရာ

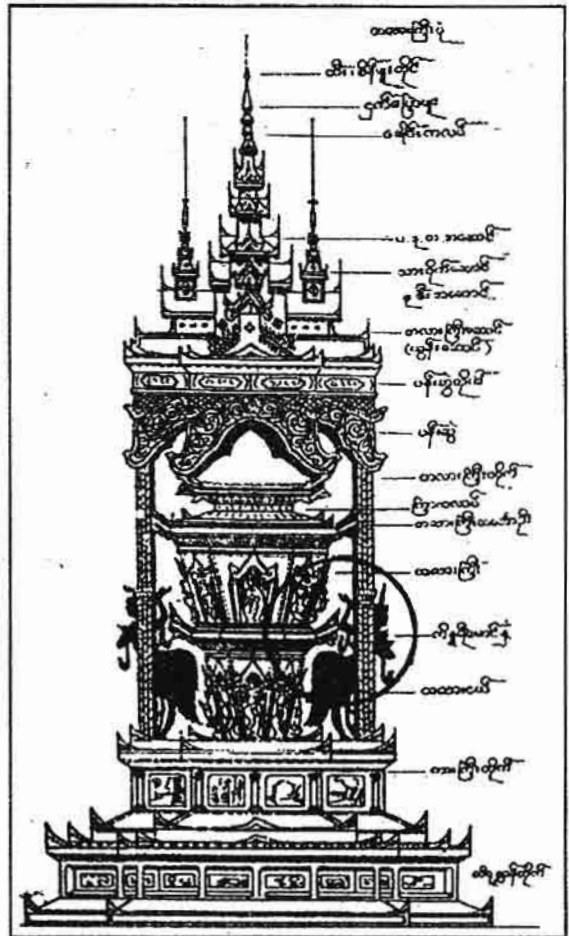
နယုန်လတွင် ကိန္နရာကို သရုပ်ဖော်ထားပုံ

ကမ္ဘာဦးကျမ်းမှာ ဖော်ပြထားပါသည်။

မြန်မာတိုင်းရင်းသား ကယားလူမျိုးတို့က သူတို့သည် ကိန္နရာမျိုးနွယ်များဖြစ်သည်ဟု အခိုင်အမာ ယူဆထားကြပါသည်။ ကယားပြည်နယ်၊ လွိုင်ကော်မြို့နှင့် ၁၀ မိုင်ခန့်ဝေးသော ငွေတောင်သည် ကယားလူမျိုးတို့၏ အဆက်အနွယ် ကိန္နရာ ကိန္နရီတို့ ပျော်စံရာတောင်ဟု သတ်မှတ်ဂုဏ်ယူထားကြပါသည်။

ရှေးစာဆိုကြီးများ၊ ပညာရှင်များက ကိန္နရာ၊ ကိန္နရီ အရုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖော်ပြထားသည်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

- (၁) မင်္ဂလာကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံစေခြင်း
- (၂) ကြည်ညိုပူဇော်ခံရခြင်း
- (၃) အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာအောင် ပြည့်စုံခြင်း
- (၄) ဘေးအန္တရာယ်ကင်းခြင်း
- (၅) ကြံတိုင်းအောင်၍ ဆောင်တိုင်းမြောက်ခြင်း
- (၆) အသက်ရှည်၍ အနာကင်းခြင်း
- (၇) မျက်နှာပွင့်လန်းခြင်း၊ လှချစ်လှဆင်များခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

အညာဒေသ ဘုန်းကြီးပျံတပလာကြီး၌ တပ်ဆင်အသုံးပြုသည့် ကိန္နရာ ကိန္နရီပုံ

ထို့ကြောင့်ပင်...
 ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ပန်းဝေတာ၊ ပန်းတမော့၊ ပန်းတဉ်း၊ ရွှေချည်ထိုး၊ စဉ် စသော လက်ရာများတွင် အနုပညာမြောက်စွာဖြင့် ကိန္နရာ၊ ကိန္နရီအရုပ်တို့ကို ပညာရှင်များက သရုပ်ဖော်ရေးဆွဲ ထုလုပ်သွန်းလောင်း၍ အလှဆင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 သို့ဖြစ်၍ "ကိန္နရာ၊ ကိန္နရီဆောင် အောင်မှန်ကောက်မလွဲ" ဟု စာရေးသူက ဆိုလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းမောင်(မြန်မာစာ)

ဒဏ္ဍာရီထဲက ကိန္နရီ ကိန္နရာ

နန္ဒာမိုးကြယ်

[၁]

အသက်အရွယ်က စကားပြော
လေပြီလားမသိ။

တော်ရုံတန်ရုံ သီချင်းတွေက
ဦးနှောက်ထဲ သိပ်မတိုးတော့။ အထူး
သဖြင့် နားကွဲလှမတတ် ဖျစ်ညှစ်အော်
ဆိုနေကြသည့် ခေတ်သီချင်းတွေဆို
လျှင် ပို၍ပင် အာရုံမရောက်။ သည်
လို အကွာအဟာတွေ၊ အစေးမကပ်မှု
တွေ ဖြစ်နေသည့်သမယ။ တစ်နေ
တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့

ရောက်ရာမှ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကြား
လိုက်ရ၏။ အဆိုတော်၏ အမည်က
မြန်မာမဆန်သော်လည်း ဆိုဟန်ဆို
ပေါက်က မဆို။ သည့်ထက် ၎င်းသီဆို
သော သီချင်းက အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်
စေခဲ့တော့သည်။ ဘာတဲ့... “**ကိန္နရာ
ချောင်းခြား**” ဆိုပါလား။

သည်သီချင်း၏ အတွင်းစာသားမှ
ကိန္နရာဆိုသည့် စကားလုံးကို ကြားရ
သည်သမယဝယ် မိမိတို့ မြန်မာအနု
ပညာရှင်တော်တော်များများသည် ချစ်

သူနှင့် တအင်ခဏတာ ဝေးကွာလျှင်
ဖြစ်စေ၊ သစ္စာပြုစရာ အကြောင်းကိစ္စ
ပေါ်လာလျှင်ဖြစ်စေ စာပေကျမ်းဂန်
တွင်းမှ ဒဏ္ဍာရီဆန်လှစွာသော ကိန္နရီ၊
ကိန္နရာ ဇာတ်ကြောင်းကို ထုတ်နုတ်
ဖော်ကျူးလေ့ ရှိတတ်ကြသည်။ အထူး
သဖြင့် နှလုံးသားရေးရာနှင့် ပတ်သက်
လာပါက ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာသည် စံပြု
ဇာတ်ဆောင်များ ဖြစ်လာကြသည်
မဟုတ်ပါလား။

[၂]

မိမိစားဝတ်နေရေးကို အထောက်အကူပြုလျက်ရှိသော လစဉ်ထုတ်ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသည် တစ်အုပ်နှင့်တစ်အုပ် အကြောင်းအရာ၊ အပြင်အဆင်မရှိ၊ မထပ်ရလေအောင် ဖတ်သူ၊ မှတ်သူ၊ သိမ်းဆည်းသူတို့ စိတ်ကျေနပ်မှု အပြည့်အဝ ရရှိလေအောင် နိစ္စရူပဆိုသလို ကြီးပမ်းလျက်ရှိသည်။ အပြောနှင့်မဟုတ်၊ အလုပ်နှင့် သက်သေပြရလျှင်ဖြင့် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည်မှ ယခုကာလထိ တစ်အုပ်တလေမျှပင် လမကျော်ခဲ့။ သည်လိုနှင့် ခုနစ်ဆယ့်ငါးအုပ်မြောက် ရောင်ပြန်အထူးထုတ်ကို ကြားဝင်ဝေဆာစွာ မှတ်ကျောက်တင်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သည်တစ်လတော့ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းအား မြန်မာမှုအနုပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်အသီးသီး၌ စိမ့်ဝင်လျက်ရှိသော ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာတို့နှင့် ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်၊ လေ့လာသင့် လေ့လာထိုက်သည်တို့ကို လောကီအတတ်ပညာဖြင့် ချဉ်းကပ်ပြီး စေ့စေ့စုံစုံ၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာကလေးတွေ ဖော်ပြဖို့ စဉ်းစားမိကြရင်း စာပေပညာရှင်တွေထံမှ စာမူတွေ စုဆောင်းခဲ့သည်။ စာမူတွေကား သူ့ရှုထောင့်နှင့်သူ တင်ပြပုံ အကွက်စေ့လှပါတ်၊ ထိမိလှပါတ်။ အချို့ တင်ပြချက်တွေဆိုလျှင် မိမိတို့အဖို့ နီးလွန်း၍ မမြင်သလိုပင် ဖြစ်သွားရသည်။

စင်စစ် ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာ ဆိုသော စကားလုံးသည် မိမိတို့ လူမျိုးများနှင့် ရှေးမဆွကတည်းကပင် ရင်းနှီးခဲ့ပြီးသား

ဖြစ်သည်။ ကလေးဘဝတုန်းက အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်များစွာ၌ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးခံစားမှုအပေးနိုင်ဆုံးမှာ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာပဲ ဖြစ်သည်။ သည်နောက် ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာတို့၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ဖော်ကြည့်နေမိသည်။ ပန်းချီ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ ဇာတ်သဘင်၊ စာပေ ဒါတွေကို အခြေပြု၍ လည်း ပုံရိပ်ထင်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ သည်လို ကာလတစ်လျှောက် (အရွယ်ကလည်း နနယ်လှသေးသည်မို့) စိတ်ကူးတိမ်တိုက်တို့သည် ကြည့်နူးတိမ်းမက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် မျောလွင့်လျက်ရှိနေတော့သည်။

ခုတော့လည်း စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ အိမ်ကလေးသည် အခြေယိမ်းယိုင်ခဲ့ပေပြီ။ စိတ်ကူးယဉ်မှုအစား အရင်းခံတစ်မြစ်နှင့် သမိုင်းကြောင်းအစစ်အမှန်တို့ကိုသာ မြားဦးက လှည့်သွားပြန်ပြီကော...။

[၃]

“ယဉ်ကျေးမှုဟူသည် ကိုယ့်နိုင်ငံ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်တွင်းမှာသာ လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေသည်မဟုတ်။ နယ်နိမိတ်ချင်းထိစပ်လျက်ရှိသည့် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေနှင့်လည်း ယဉ်ကျေးမှုချင်း နီးနွယ်ကောင်း နီးနွယ်မိတတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဇာတကဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော ဇာတ်တော်များ။

မိမိတို့၏ စိတ်ကူးယဉ် ရေယာနယ်နိမိတ်ထဲ၌ အခြေချနေထိုင်လျက်ရှိသည့် ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာတို့ ပျော်စရာတောင်တန်းကြီးကား အဘယ်နည်း။ ဟိမဝန္တာ မဟုတ်တုံလော။ အဆိုပါ

ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်း၌ တည်ရှိနေ၏။ ထိုကဲ့သို့ပင် ဘုရားဟော ဇာတက ဇာတ်တော်များစွာသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်းမှ မြစ်ဖျားခံလျက် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံအသီးသီးထံ ဖြန့်ကြက်လွှမ်းပတ်ကုန်သည် မဟုတ်ပါလော။

အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် ဘာသာ၊ သာသနာသာမက စာပေယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာတွင်လည်း စံထားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်ထွန်းကားခဲ့သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်၌လည်း ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာတို့ ရှိနေကြ၏။ ကွန်းဆိုနေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဤ၌ ၎င်းတို့နိုင်ငံရှိ ယဉ်ကျေးမှုသုတေသီတို့က အသို့ဆိုပါသနည်း။

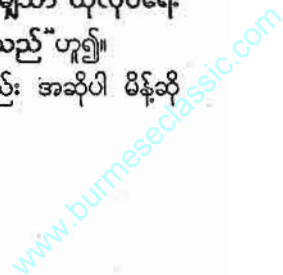
“ကိန္နရာဟူသည် ဇာတကနှင့် ရှေးကျေသော စာပေများတွင်သာ တွေ့ရသော်လည်း ရှေးသူဟောင်းတို့၏ အစဉ်အလာ ပုံပြင်သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်။”

ဟု ဆိုခဲ့မိန့်ခဲ့၏။ သို့ဆိုကာ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာသည် ဒဏ္ဍာရီ၏ သားကောင်လော စဉ်းစားဖွယ်တော့ ကောင်းနေသည်။

အိန္ဒိယသုတေသီတို့က ဆိုပြန်ပါသေးသည်။

“ရှေးအစဉ်အလာမှ ပေါက်ဖွားလာချက်များကို အခြေခံ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနိကအဆောက်အအုံတို့၌ အလှအပသဘောမျှသာ ထုလုပ်ရေး ခြယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်”ဟူ၍။

တကယ်လည်း အဆိုပါ မိန့်ဆို

ချက်မှာ ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်။ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာတို့သည် သက်ရှိထင်ရှား မိမိတို့ မြင်မှ မမြင်ဖူးကြပေ။ မိမိတို့ မြင်ဖူး ကြ၊ တွေ့ဖူးကြသည်တို့ကား သက်မဲ့ ရုပ်တုများ၊ ပန်းချီကားချပ် ရုပ်ပုံလွှာများ။

ပန်းချီပန်းပု အနုပညာရှင်တို့က လည်း ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာတို့နှင့် ပတ်သက် လျှင် မြင်းမျက်နှာနှင့် လူကိုယ်ပါသော ပုံ၊ လူမျက်နှာနှင့် ငှက်ကိုယ်ပါသောပုံ များ ရေးဆွဲထုလုပ်ပြီး ထိုကိန္နရီ၊ ကိန္နရာ များသည် ပန်းဆိုင်းများကို ကိုင်၍ က နေပုံ၊ သီချင်းဆိုနေပုံ၊ အတီးအမှုတ် ကိရိယာများကို တီးမှုတ်ပျော်ရွှင်နေပုံ စသည်ဖြင့် ရေးဆွဲခဲ့ကြ၏။ ထုလုပ်ခဲ့ ကြ၏။ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာ ဇာတ်ကောင် များပါဝင်သော ဇာတ်လမ်းဇာတ်ထုပ် များကို ဇာတ်သဘင်စင်မြင့်ထက်သို့ တင်ခဲ့ကြ၏။ သည်လိုနှင့် အနုပညာမှ ပေးစွမ်းသောရသကို စွဲမက်ခဲ့ကြသော လူသားတွေ ဖြစ်နေကြသည်မို့ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာတို့၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် ကြည်လင် ပီသနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ကောင်းသည်။

[၄]

“ကိန္နရာ” ဆိုသည် အဘယ်နည်း။ ပညာရှိ သုခမိန်တွေကတော့ ကိန္နရာဟူသည် သင်္သကရိုက်ဘာသာမှ မေးစကားတစ်ခွန်းဖြစ်သည် . . . “ကမ်း(မ်)နရ” ဆိုသောပုဒ်မှ ဆင်းသက် လာသည်ဟု ဆိုကြ၏။ “ကမ်း(မ်)နရ” မှသည် အခေါ်အဝေါ်သံစဉ်တို့ ရွှေ့လျား ပြီး “ကိန္နရာ” ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်တန်ရာ ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ “လူလား အရုပ်ဆိုး လှချည်လား” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

သို့ဆိုလျှင် ကိန္နရာသည် လူနှင့် သဏ္ဍာန်တူသူ၊ အရပ်ဆိုးသူဟူ၍ ကောက်ချက်ချစရာရှိသည်။ ဤ၌ အခြားအခြားသော သုတေသီပညာရှင် တို့၏ စူးစမ်းလေ့လာမှုကိုလည်း သိထား စရာ ကောင်းလှပါသည်။

အိန္ဒိယပြည်ဖွား သုတေသီတစ် ဦးဖြစ်သော ဒေါက်တာ အက်(စ်)အာရ် ဒတ်(စ်)က . . .

ကိန္နရာဆိုသည်မှာ ယခုအခါ အိန္ဒိယပြောက်ပိုင်း၊ စက္ကလစ်မြစ်ဖျား ကက်၊ ကနောရ်(KANAUR) မြစ် ဝှမ်းတွင် နေထိုင်သော ကနောရ်(၇) KANAURIS လူမျိုးတို့ ဖြစ်ဟန်တူ ကြောင်း . . . .

ကနောရ်လူမျိုးတို့၏ မျက်နှာ ရှိ မေးရိုးနှင့် နှာတံတို့မှာ အခြားလူ များနှင့် မတူဘဲ ထူးခြားကြောင်း၊ မြင်းမျက်နှာရှိသော ကိန္နရာတို့နှင့် နီးစပ်ကြောင်း၊ ကနောရ်(၈)တို့ သည် မြင်းခေါင်းပုံ၊ သမင်ခေါင်းပုံ ခေါင်းများကို စွပ်ကာ ကပြလေ့ရှိ ကြောင်း၊ ကခုန်သီဆိုခြင်းများကို အလွန်နှစ်သက်ကြကြောင်း။

ထိုကနောရ်(၈)တို့သည် . . . ပဟာရီဘာသာစကားနှင့် ရောယှက် နေသော တီဘက် မြန်မာစကား (TIBETO-MYANMAR) ကို ပြော ဆိုကြကြောင်း။

ဟူ၍ သူ့အယူအဆကို တင်ပြ ပြီးနောက် ကိန္နရာဟူသည် လူမျိုးစုတစ် စု ဖြစ်ဖွယ်ရှိပုံ၊ ထိုမှ အဆင့်ဆင့်ပေါက် ဖွားလာခဲ့ပုံ၊ ခနောရ်(၈)တို့မှာ ကိန္နရာ မျိုးနွယ်ဆက်များ ဖြစ်ပုံကို တင်ပြသွား

ခဲ့သည်။ ထိုအဆိုကို ပညာရှင်အတော် များများပင် ခိုင်လုံသည်ဟု မယူဆကြ။ ကနောရ်(၈)လူမျိုးတစ်မျိုးသက်သက် သာ ဖြစ်သည်ဟုပင် ယုံကြည်ထားကြ သည်။ (ကနောရ်မြစ်ဝှမ်းမှာ ဘားရှပ် ပြည်နယ်ထဲတွင် တည်ရှိပါသည်။)

အမှန်တကယ်လည်း (မည်မျှပင် ကျိုးကြောင်းယုတ္တိဖော်ပြ၍ တွေးခေါ် ယူဆထားသော်လည်း) ဒေါက်တာ အက်စ်အာရ်ဒတ်(စ်)၏ အဆိုမှာ စွဲလွန်း သည်ဟူ၍သာ ကောက်ချက်ချရပေ လိမ့်မည်။

[၅]

တကယ်တော့ ပီဇကစာပေ၊ ကျောက်စာ၊ မင်စာ၊ အုတ်ခွက်စာ၊ ပုရ ပိုဒ်၊ နံရံဆေးရေးပန်းချီ၊ အုတ်ခွက်ပန်းချီ စသည့် အကိုးအကားအထောက်ပြု စရာ သက်သေသာကေများကို အခြေ ပြုလျက် ကိန္နရာ ကိန္နရီဟူသည် လူ လိုလို၊ နတ်လိုလို၊ ငှက်လိုလို သတ္တဝါ တစ်ဦးသာ ဖြစ်ကြောင်း ရှေးစာပေများ ၌ သက်ရှိအနေအထားဖြင့် ရှိခဲ့ဖူး ကောင်း ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ကာလ သက်တမ်း ပြတ်ရွှေ့နှင့်အတူ မျက်မြင် ကြုံတွေ့ဖို့ရာ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီမို့ . . .

မိမိအဖို့မူ “ဒဏ္ဍာရီထဲက ကိန္နရီ ကိန္နရာ” ဟူ၍သာ ဆိုလိုက်ချင်ပါတော့ သတည်း။ ။

နန္ဒာမိုးကြယ်

တော်လေးဝဝင်

စန္ဒကိန္နရီ

ရေကျော်စိုးအောင်

ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မေတ္တာသည် ဆန်းကြယ်၏။ အရာရာအတွက် ရင်ဆိုင်နိုင်၏။ မေတ္တာတန်ခိုးတွင် သစ္စာ တရားတို့ ပြည့်နက်နေ၏။ အခက်အခဲဟူသမျှ အောင်မြင်ခဲ့ ရသည့် သာဓကထုံးများက အံ့ဩဘာနန်း ရှိခဲ့ကြပေပြီ။

ဖြူစင်သော မေတ္တာတရားတွင် အချစ်စစ်၊ အချစ် မှန်ဖြစ်သည့် ကိလေသာတဏှာ ကင်းသော မေတ္တာတို့က တန်ခိုးထက်၍ သစ္စာတရားတို့လည်း စူးစူးရှရှ ရှိခဲ့ရသည့် သာဓကထုံးများကလည်း အနတ္တက ရှိခဲ့ကြ၏။

အထူးသဖြင့် ဖြူစင်သည့်မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သည့် အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်တို့ကို ယုံကြည်ကြသူများ၊ လေးစားကြသူများ အတွက် ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်လာ “စန္ဒကိန္နရီ”မောင်နံ တို့ကို ချန်လှပ်ထား၍ မရကောင်းသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

မိမိချစ်ခင်မြတ်နိုးအပ်သော ခင်ပွန်းသည်သည်သာ လျှင် မေတ္တာရှင်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းတရား တို့က ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်တွင် အတိအပ ဆိုအပ် လှပေစွ။

စာရေးသူငယ်စဉ်က “ပုံမာ”တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို နားဆင်ခဲ့ရဖူး၏။ တေးရေးဆရာကား ကျွန်တော်၏ ကြီးမိတ်ဆွေ တယောဦးပါ ဖြစ်၏။ ဆရာသည် အဝတ်အစား ဝတ်ရာ၌ သေသပ်၏။ စတစ်ကော်လာ အဖြူရောင်ရှပ်နှင့် ကျေးတစ်ရာပုဆိုးကား ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ရှိခဲ့သည်ကိုလည်း မြင် တွေ့ခဲ့ရ၏။

ဆရာရေးစပ်သီကုံးခဲ့သည့် “ပုံမာ”တေးကို အဆို တော် “ကိုမင်းသူ” သီဆိုခဲ့သည်ကို ကြားခဲ့ဖူး၏။ ဤတေးသည် မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်ခဲ့ရသည့် အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်၏။ စာရေးသူ မှတ်မိသော တေးစာပိုဒ်သည်... .

ကိန္နရီ ကိန္နရာ မောင်နှံနှစ်ဦး၏ ဖြူစင်သော မေတ္တာ ဓာတ်ကား လွမ်းဆွေးဖွယ်ကောင်းလှပါဘိ။ ကြည်နူးဆွတ်ယုံ ဖွယ် ရှိလှပါဘိ။

လေပြင်းမုန်တိုင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ကိန္နရီမောင်နှံ တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြည်နူးကြစဉ်မှာ ဟိုမှာဘက်ကမ်း မှာ တကွဲတပြား တစ်ညဉ့်တာဝေးကွာခဲ့ကြသည်ကိုပင် နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာတိတိ ဆွေးခဲ့ရသည်ဟု ညွှန်းဆိုပြထား သည်မှာ မေတ္တာစစ်၏ ဖြူစင်မှုသဘောမျိုးပင် ဖြစ်သည်ဟု ခံစားမိခဲ့ရပါသည်။

တော်လေးဝဝင် စံတင်ထားရသည့် ချစ်ဇနီးသစ္စာရှိ မှုတို့ကို ညွှန်းဆိုပြပါဆိုလျှင်... .

အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒီ၊ သမ္ဗူလတို့ကို မြင်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ မိမိချစ်လင်မှတစ်ပါး တစ်ပါးသော ယောက်ျားမှန်သမျှ ဖွဲ့၊ ဆန်ကွဲမာ သဘောထားရှိကြသည်မှာ စံတင်စံထားကြ ရမည်သာ ဖြစ်၏။ ရှေးဟောင်းထုံးတမ်း၊ နိပါတ်တော်များမှာ စာပေပညာရှိတို့က ထင်ရာမြင်ရာ ကမ္မည်းတင်ထားခဲ့ကြ သည် မဟုတ်ကြသည်ဟု နားလည်မိပါသည်။

အထူးသဖြင့် အဆိုတော်ကြီး မလှရွှေ သီဆိုထားခဲ့ သည့် စန္ဒကိန္နရီ တေးသည်လည်း မိမိ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ဗာရာဏသီ မင်းဗြဟ္မဒတ်က လေးနှင့်ခွင်းမိ၏။ ခင်ပွန်းသည် ကိန္နရာ သေဆုံးသွားသည့်အခါ မင်းဗြဟ္မဒတ်က မိမိသည် ဗာရာဏသီဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်၍ ကိန္နရီမလေးအား မိဖုရား မြှောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း အတန်တန်ဆိုခဲ့ပြားလည်း ကိန္နရီမ က မိမိခင်ပွန်းမှတစ်ပါး မချစ်နိုင်ကြောင်း ပြောဆို၍ သစ္စာဆို

၏။ သစ္စာစကားကြောင့် နတ်သိကြားမင်းက လာရောက် ကူညီခဲ့၍ ခင်ပွန်းသည် အသက်ရှင်ခဲ့ရပြီး စုံနံ့သာမြိုင်တော သို့ ပျံသန်းခဲ့ကြရသည်မှာလည်း ဖြူစင်သော မေတ္တာ၏ အချစ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ယနေ့ အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်ဟု ဆိုအပ်သော ဖြူစင် သော မေတ္တာတရားတို့ကို ယုံကြည်ကြသူများ အေးချမ်း သော တွင်လင်၊ တစ်မယားစနစ်ကို ကျင့်သုံးလိုကြသူများ အဖို့ ဤတော်လေးဝဝင် ချစ်ဇနီးကောင်းများ၏ စံနမူနာ ယူကြ၍ ဘာယာသော အိမ်ထောင်သစ်ကို ထူထောင်နိုင် ကြမည်ဟု ယုံကြည်သက်ဝင်မိပါသည်။

အချစ်ကို အချစ်လိုသဘောမထား၊ ဆန်စဉ်ရာ ကျည်ပွေလိုက်နေသော အချစ်မေတ္တာတရားတို့သည်ကား ဘဝထိုထိုတွင် ဖြူစင်ဖြောင့်တန်းသော အိမ်ထောင်ရေးကို ကြံ့တွေ့ကြရမည်မဟုတ်သည်က အမှန်ဖြစ်မည်သာ ဖြစ်၏။

လူ့ဘောင်၊ လူ့ဘဝကို စည်းကမ်းကောင်းများနှင့် တားဆီးထား၏။ လူ့ယဉ်ကျေးမှု၊ လူ့နယ်နိမိတ်နှင့် ဘောင် ခတ်ထား၏။ မိမိတို့နေလိုရာ၊ နေချင်ရာကို စည်းကမ်းမဲ့စွာ နေထိုင်ကြမယ်ဆိုလျှင် လူ့ဘောင်ဘဝတစ်ခုလုံး ကောင်းကျိုး ထက် ဆိုးကျိုးများစွာ ကြုံရမည်သာ ဖြစ်သည်။

အခြားတစ်ပါးသော ယဉ်ကျေးမှုသဘောတရားမျိုး ကား မိမိတို့ ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်လိုမှ ဖြစ်မည်ဖြစ်၏။ အံမဝင်၊ ခွင်မကျလျှင် လွဲချော်မှုများနှင့် ဆုံရမည်သာ ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ မိမိယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ် အတွင်းမှပင် စံနမူနာယူထိုက်သော တော်လေးဝဝင် ဇနီး ကောင်း၊ ခင်ပွန်းကောင်းတို့၏ အကျင့်သီလစရိုက်များကို စံနမူနာယူ၍ မွေးဖွားလာကြမည့် သားသမီးရတနာကလေး များကို သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးခြင်းဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ် လှပလာမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ရေကျော်စိုးအောင်

ချစ်သူဇနီးမောင်နှံ သစ္စာခိုင်မြဲကြည်လင်အောင် ကိန္နရာ ကိန္နရီဆောင်

■ ဂမ္ဘီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)

မြန်မာ့ရိုးရာ လောကီပညာရပ်တွင် အဆောင်
အမျိုးမျိုးရှိပါသည်။ အဆောင်များကို ခွဲခြားလေ့လာပါ
က စီးပွားရေးလတ်လာဘအဆောင်၊ ခရီးသွား
အဆောင်၊ ကျန်းမာရေးအဆောင်၊ အချစ်ရေးအိမ်ထောင်
ရေးအဆောင် စသည်ဖြင့် အကြောင်းအရာအလိုက် ခွဲခြား
သတ်မှတ်ထားကြပါသည်။ ယခု စာရေးသူ ရေးသား
တင်ပြမည့် အကြောင်းအရာမှာ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်
ရေး သစ္စာခိုင်မြဲတည်ကြည်အောင်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
နှစ်သက်မြတ်နိုးကြည်လင်အောင် ကိန္နရာ ကိန္နရီအကြောင်း
ဖြစ်ပါသည်။

မင်္ဂလာခန်းမအချို့တွင် ကိန္နရာ ကိန္နရီပုံ ချိတ်ဆွဲ
ထားတာ တွေ့မြင်ရသလို အိမ်ထောင်ရေး သာယာခိုင်မြဲ
နေသော ချစ်ဇနီးမောင်နှံအချို့တွင်လည်း အိပ်ခန်း၊ ဧည့်
ခန်းမှာ ကိန္နရာကိန္နရီပုံ ကပ်ထား၊ လှပတင့်တယ်အောင်
ထားတာ တွေ့မြင်ရပါသည်။ အချို့လည်း မြန်မာ့ယဉ်
ကျေးမှုပုံအဖြစ် ဧည့်ခန်းမှာ အလှပုံအဖြစ်ထားကြသည်။

ဦးစွာပထမ ကိန္နရာ ကိန္နရီဟူသော ပါဠိအဓိပ္ပာယ်
ကို ရှင်းပြလိုပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ကိ-အဘယ်နည်း၊
နရာ-လူလောနတ်လော”ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ လူလား၊
နတ်လားဟု ယုံမှားလောက်ဖွယ်ရာ လူတို့အသွင်ကို
ဆောင်လျက် ရှိခြင်းကြောင့် ကိန္နရာ ကိန္နရီ မည်သည်
ဟူ၏။

ကိန္နရာမှာ ယောက်ျား(အဖို)၊ ကိန္နရီမှာ မိန်းမ
(အမ)ဖြစ်ပါသည်။ ကိန္နရာ ယောက်ျား(အထီး)၊ ကိန္နရီ
မိန်းမ(အမ)ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကိန္နရာ အမျိုး
အစားများကို လေ့လာပါကလည်း ဒေဝကိန္နရာ၊ စန္ဒ
ကိန္နရာ၊ ဒုမကိန္နရာ၊ ဒဏ္ဍမာဏဝိကာ ကိန္နရာ၊ ဇောန္တိသ
ဇာဏကိန္နရာ၊ ကဏ္ဍပါဝုရဏကိန္နရာ၊ အဿမုခိကိန္နရာ၊
နာရီပုပ္ဖကိန္နရာ စသည်ဖြင့် (၈)မျိုးရှိပါသည်။

စာပေကျမ်းဂန် အဆိုအမိန့်များအရ ကိန္နရာ
ကိန္နရီတို့၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ -
(၁) ငှက်ကိုယ် လူခေါင်း

(၂) လူကိုယ် မြင်းခေါင်း

(၃) မြင်းကိုယ် လူခေါင်းဟူ၍ သုံးမျိုးခွဲခြားနိုင်ပြီး လူလိုလို၊ နတ်လိုလို၊ တိရစ္ဆာန်လိုလို သတ္တဝါအထူးအဆန်း ဖြစ်သည်။

ကိန္နရာတို့သည် မဇ္ဈိမဒေသ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးအတွင်း၌လည်းကောင်း၊ ယင်းနှင့်စပ်သည့် တောင်ကြီးများ၌လည်းကောင်း နေထိုင်ကြသည်ဟု ဇာတ်တော်များ၌ ဖော်ပြထားသည်။

ကိန္နရာကိန္နရီတို့သည် မြစ်၊ ချောင်း၊ ရေကန် စသည်တို့၌ မြူးထူးပျော်ရွှင်လေ့ရှိကြကြောင်း စာပေသမိုင်းများအရ သိရှိရသည်။ ကယားတိုဌာနီ ငွေတောင်ပြည်ဟောင်းတွင် ကိန္နရာတို့ ပျော်မြူးခဲ့ရာ ဒွေးမယ်နော်ကန်ဟု ယနေ့တိုင် တည်ရှိနေ၏။ ထို့ပြင် မြန်မာပြည်တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ အပါအဝင်ဖြစ်သည့် မြတ်မော်တင် ဘုရားအနီးတွင်လည်း “နတ်ကန်”ဟု ခေါ်တွင်ကြသည့် ရေကန်တစ်ခုတည်ရှိနေသေး၏။ ကိန္နရာ ကိန္နရီတို့သည် ပန်းပွင့်များကို စားသောက်သုံးဆောင်ကြကြောင်း အပါဒါန်ပါဠိတော်အဋ္ဌကထာများတွင် ဖော်ပြထားသည်။ ကိန္နရာ ကိန္နရီနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်းအရာများစွာကို ဖတ်မှတ်လေ့လာရပါသည်။ စာပေဗိမာန်စာမူဆရာ ကိန္နရာ ကိန္နရီ စာအုပ်တွင် အတော်အတန် ပြည့်စုံပါသည်။ ရေးသားပြုစုသူမှာ စိတြဖြစ်သည်။

ကိန္နရာ ကိန္နရီသည် အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် မည်သို့ဆက်စပ်နေသည်ကိုလည်း လေ့လာတင်ပြလိုပါသည်။ ဘလ္လာတိယဇာတ်တွင် ဗာရာဏသီမင်း ဘလ္လာတိယ(ဘုရားလောင်း)သည် သမင်သားစားလိုသဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်ကို မင်းမှူးမတ်တို့အား အပ်နှံပြီး ကိုယ်တိုင် တောထွက်တော်မူ၏။ ဂန္ဓမာတောင်သို့ အရောက်တွင် တစ်ခုသော မြစ်ကမ်းနား၌ ကိန္နရာမို (ကောသလမင်း)နှင့် ကိန္နရီမ(မလ္လိကာမိဖုရား)တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွေ့ဖက်လျက် ရှိကြပြီးတင် ငိုကြွေးနေသည်ကို မြင်ရ၏။

အနီးသို့ကပ်ပြီးလျှင် ငိုကြွေးခြင်းအကြောင်းကို မေးကြည့်သည်။ ကိန္နရီမက မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း

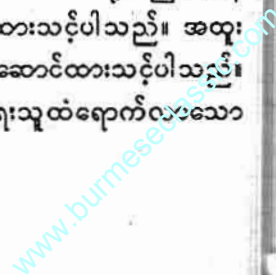
နေစဉ် မြစ်ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ကိန္နရာမို ကူးသွားသည်။ ကိန္နရီမမှာ ပန်းခူးနေသဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရေစီးပြင်းထန်လာသဖြင့် မြစ်ကိုမကူးနိုင်ဘဲ တစ်ညည့်မျှ ခွဲခွာနေကြရသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ရေလျော့ကျတော့မှပင် မြစ်ကိုကူးပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြန်လည်တွေ့ကြပြီး ငိုကြွေးခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ငိုကြွေးခဲ့ကြသည်မှာ အနှစ်တစ်ထောင်ပြည့်ရန် သုံးရာမျှသာလိုတော့သည် စသည်ဖြင့် ပြောကြားရာ “တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကုန်သော ဤကိန္နရာတို့သည် တစ်ညည့်မျှ ကွေကွင်း၍ နေကြရသဖြင့် နှစ်ပေါင်းခုနစ်ရာခန့် ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ငါ၏ပြည်ကိုစွန့်ခဲ့သည်မှာ မှားလေစွ”ဟု နောင်တရပြီး ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်ခဲ့တော့၏။

ဤသလ္လာတိယဇာတ်ကို ကောသလမင်းကြီးနှင့် မလ္လိကာမိဖုရားကြီးတို့ အငြင်းအခုန်ဖြစ်ပြီး မလ္လိကာမိဖုရားအား အမျက်ထွက်၍ မကြည့်မရှု ဖြစ်နေသည်ကို မြတ်စွာဘုရား သိမြင်တော်မူသဖြင့် နန်းတော်သို့ ကြွရောက်ကာ အတိတ်ကိုဆောင်၍ ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ယခင် ကိန္နရာကိန္နရီဘဝက နှစ်ဦးအတူ သေမကွာ ရှင်မကွဲ မခွဲမခွာနေခဲ့ကြပြီးမှ ယခုအခါ စကားမပြော၊ ချစ်စောပျက်ပြယ် အမျက်တွယ်နေခြင်းမှာ မသင့်လျော်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူရာ တရားတော်၌ နှစ်သက်ကြည်လင် ချစ်ချစ်ခင်ခင် သင့်မြတ်ခဲ့ရ၏။

ဤသည်ကို အထောက်အထား အမှတ်အသားပြု၍ ဇနီးမောင်နှံ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မခွဲမခွာ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းသင်းနိုင်ကြစေရန် ကိန္နရာ ကိန္နရီစုံတွဲကို ဆောင်ထားသင့်ပါသည်။

ကိန္နရာတွင် ကျားအမည်၊ ဓာတ်ပုံကပ်၊ ကိန္နရီတွင် မအမည်(ဇနီးအမည်)၊ ဓာတ်ပုံကပ် ဆောင်ထားသင့်ပါသည်။ ကိန္နရာကိန္နရီဟူသည် တနင်္လာအစ၊ ဗုဒ္ဓဟူး(ရာဟု)အဆုံး ဖြစ်နေ၍ အောင်ပ-ကုလား (၂+၄) မိတ်ဓာတ်-ကိုရှာ(၂+၈) အိမ်ထောင်ဖက်တို့လည်း မိနေပါသည်။ ယုံကြည်စွာ ဆောင်ထားသင့်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမ(အမျိုးသမီး)များ ဆောင်ထားသင့်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စာရေးသူထံရောက်လေသော

အသက် ၃၀၊ ၄၀၊ ၅၀ ကျော် အရွယ်မျိုးစုံတို့မှာ အိမ်ထောင်ဖက်ယောက်ျား၏ သစ္စာဖောက်၊ အငယ်အနောင်းကိစ္စ ပြဿနာတွေ များနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကိန္နရာ ကိန္နရီပုံပေါ်တွင် ဇနီးမောင်နှံ မွေးနံ့ နံ့တုံ့ဓာတ်ပုံ အဆင်ပြေသလို ကပ်ထားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သလ္လာတိယပျို့နိဂုံး(ခ)၌ ...

“မယွန်းသစ္စာ၊ ကိန္နရာတို့၊ ကြင်နာစုံမက်၊ တစ်ညတွက်ကြောင့်၊ သက်ခုနစ်ရာ၊ ပူဆာမိန်းပြတ်၊ ငိုအားသတ်သား၊ မိန့်လွှာသံနက်၊ နှုတ်ရွှေထွက်ကို၊ အချက်ကျကျ၊ အရအမိ၊ နှိုင်းရှိဆင်ခြင်၊ မော်ကွန်းတင်ရှင်၊ သောင်းပြင်ဇမ္ဗူ၊ မိတ်ဆုံသူတို့၊ သည့်တူနီးနီး၊ နည်းယူခိုးလျက်၊ ချစ်ကြီးမပြတ်၊ တင့်တင့်ပတ်၍၊ ကြင်ပြတ်လေးကြစေသတည်း” ဟု ဆန္ဒမွန်ပြုခဲ့၏။

သလ္လာတိယဇာတ်တော်သည် လင်နှင့်မယားစိတ်ထားကြည့်ဖြူ အတုယူနိုင်ရေးအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ စွမ်းဆောင်ပေးနေသည့် ပြည်သူ့အကျိုးပြုဇာတ်ဖြစ်၏။ ချစ်မေတ္တာဇာတ်လမ်းတွင် ဂန္ထဝင်တွင်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်၏။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ‘စန္ဒကိန္နရာဇာတ်’ကို ညွှန်းဆိုရပေမည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် စံထား၍ ပြောကြသည့်ဇာတ်ဖြစ်သည်။

စန္ဒာမည်သော ငွေတောင်၌နေသည့် စန္ဒာအမည်ရှိ ကိန္နရီမ(ယသော်ဓရာ)နှင့် စန္ဒကိန္နရာ(ဘုရားလောင်း) တို့သည် နွေရာသီရောက်သည့်အခါတွင် ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်ပြီး ပျော်ရွှင်ကခုန် သီဆိုနေလေ့ရှိကြ၏။ ကိန္နရာက ဝါးလုံးကိုတီးခေါက်သီဆိုသည်ကို ကိန္နရီမက မြူးမြူးကြွကြွက၏။

ဗာရာဏသီမင်း(ဒေဝဒတ်) တောလိုက်ထွက်လာရာ ကိန္နရီမောင်နှံ မြူးထူးပျော်ရွှင် ချစ်ခင်နေကြပုံကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် စန္ဒကိန္နရီမအပေါ် တပ်မက်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ “သူ့မယားလိုချင် သူ့လင်လုံနှင့်ထိုး” ဆိုရိုးရှိသည့်အတိုင်း ဗာရာဏသီမင်းက စန္ဒကိန္နရာအား ခြားဖြင့်ပစ်လိုက်၏။ စန္ဒကိန္နရာမှာ သွေးအိုင်ထဲ လဲကျသွားရသည်။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းက မျက်နှာချိုဆွေး၍ စန္ဒကိန္နရီပျို၏ အနီးသို့ကပ်ပြီး နေပြည်တော်သို့

ခေါ်ဆောင်ကာ မိဖုရားမြှောက်မည့်အကြောင်း ဖျောင်းဖျာပြောဆို၏။ သို့သော်လည်း ချစ်လင်မှတစ်ပါး အခြားသောသူများကို စိတ်ကူးထဲသို့ပင် မထည့်ကြောင်း ပြောဆိုရာ ဗာရာဏသီမင်းကြီးမှာ အမျက်တော်ရှကာ “ဟယ် သစ်ရွက်ကိုစားသော ကိန္နရီမ၊ သင့်ကို ငါအလိုမရှိပြီ။ သွားလေတော့” ဟုဆိုကာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးရလေတော့သည်။

စန္ဒကိန္နရီမကသစ္စာဆိုသဖြင့် သိကြားမင်း(အနုရုဒ္ဓါ) ရောက်ရှိလာပြီး နတ်ရေစဉ်ပက်ဖျန်းရာ စန္ဒကိန္နရာမှာ မြားဆိပ်ပြယ်ပြီး အသက်ရှင်ခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မဃဒေဝလင်္ကာ၌ “သစ္စာနှုတ်သီး၊ မန္တန်ကြီးကား၊ သေပြီးသော်မှ၊ ရှင်ပြန်ရ၏” ဟု သစ္စာ၏အာနိသင် ထက်မြက်ပုံကို ရေးဖွဲ့စပ်ဆိုတော်မူခဲ့၏။ ကိန္နရာကိန္နရီတို့ကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သစ္စာမဖောက်၊ မေတ္တာမပျက် ချစ်သဒ္ဓါဆက်၍ အချစ်ကမ္ဘာတွင် နှစ်အကြာရှည်ဆုံး ပေါင်းဖက်နိုင်ကြသည့် မြိုင်နန်းသူ ကိန္နရာတို့ပေတည်း။

ကိန္နရာ ကိန္နရီ ဆောင်ထားသူတိုင်း အချစ်ရေးအဆင်ပြေစေသည်ဟု ရာဇုန်းပြည့် မဆိုနိုင်သော်လည်း အများအားဖြင့် တိုက်ဆိုင်မှု ရှိနေပါသည်။ ယုံကြည်စွာ ဆောင်ထားသင့်ပါသည်။ အဓိကမှာ နှစ်ပုံတွဲ ဆောင်ထားဖို့လိုပါသည်။ ကိန္နရီမတစ်ဦးတည်း လွမ်းခန်းဖွင့်နေပုံကိုတော့ ဆောင်မထားသင့်ပေ။ ကိန္နရာ ကိန္နရီသည် တိုင်းရင်းသားတို့လည်း စိတ်ဝင်စားကြသည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အနုပညာကိုလည်း ဖော်ပြထားပါသည်။ မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့လည်း ကိန္နရာ ကိန္နရီကို ယုံကြည်ကြသလို အာရှတစ်လွှားမှ ကိန္နရီအကမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ အာရှနိုင်ငံသားများလည်း ယုံကြည်စွာ ဆောင်ထားလေ့ရှိကြပါသည်။ အိမ်ထောင်မှု အချစ်ရေးရာ ခိုင်မြဲတည်ကြည်အောင် ကိန္နရာ ကိန္နရီပုံကို ဆောင်ထားကြပါဟု အကြံပြုလိုက်ရပါသည်။

ဝတ္ထိရသရာလှမျိုး(B.Sc)

MYA THIT AUNG IN L YA.

ချစ်ပန်းပွင့်

ချစ်မေတ္တာ သစ္စာတရား

(ကျေးဇူးတော်ရင် ဆရာသခင်မြတ်အား ဦးထိပ်မှာ ပန်ဆင်အပ်ပါသည်။)

သုံးလူထွတ်ထား . . . ရင်တော်
ဂေါတမ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်
ခြင်းမေတ္တာ မဟာကရုဏာတော်ကြီး
မားလှသည်ဖြစ်၍ လောကီလူသားတို့
အား ရင်ဝယ်သားခဲသို့ အကြင်နာတရား

ပွားများစွာဖြင့် ဆင်းရဲကင်းရာ ချမ်းသာ
အမှန် ပြည်ရွှေနှိုဗွာန်သို့ ကိုယ်တူစံစား
စေကြောင်း သစ္စာရေလောင်းကာ ဓမ္မ
စကြာတရားတော်မြတ်ကို ဟောကြား
တော်မူခဲ့ပေသည်။

သည်မှဆင့်ပွား သာသနာတော်
ပြတ်အား ဦးထိပ်ထား၍ ရထားဉာဏ်
ပွေ၊ ဖြန့်ဝေသစ္စာ၊ အောင်ကြောင်းဖြာ
စေလိုသော ဆန္ဒတော်တို့ဖြင့် သာသနာ
တစ်ဝက် ပေါ်ထွက်ခဲ့လေသော တရား

မင်းဆက်များ ပီသစွာ ပဲ့ပြားမပါ။ နိုင်မာ သစွာ ရင်မှာသံနက်၊ ချစ်ပန္နက်ထူ၊ စိုက် လှူကြီးပမ်း၊ ဉာဏ်ရွှင်လန်း၊ သာသနာ ဝန်ထမ်း ပီသကြပါပေသည်။

သစ္စာတော်ရှင် ဆရာသခင်၊ ဦး ထိပ်မှာတင်ထား၍ သာသနာအကျိုး သယ်ပိုးသည်မှ ရသည့်ဉာဏ်မွေ့ ထွန်း တင့်စေကြောင်း၊ ထပ်လောင်းသဒ္ဓါ၊ သီလဖြာဝေ၊ ရင်မှာသမာဓိတွေနှင့် ပညာဉာဏ်ရှိလေ၍ မြတ်စွာဘုရားမှ ဟောကြားနာယူ ဆုံးမတော်မူခဲ့သည့် သာသနာတော်အသိမှ မြတ်သည့်ပမာ ဆောင်ယူလာသော တရားမှန်တရား စစ်၊ သည်အချစ်၊ သည်သစ္စာဆိုသည် မှာ...

အချစ် ဆိုရာဝယ်၊ ကိလေသာ မတွယ်၊ အတ္တဖယ်၍၊ ပစ်ပယ်ကိုယ် ကျိုး၊ ဉာဏ်မညှိုးရလေအောင်၊ လမ်း ပြဆောင်သည့် အသစ်အသစ်လော သတ္တိများ။

မေတ္တာ ဟူသည် ပူသည်မရှိ၊ အေးငြိမ်းဘိသည်၊ ပြန်လည်ရယူ၊ မငြူ စုသော၊ ကြည်သောသဘော၊ မနော ဘဝင်၊ သန်စင်ထွန်းတောက်၊ အစွမ်း ရောက်လေအောင်၊ လမ်းပြဆောင်သည့် ဉာဏ်မျက်စိ၏ စွမ်းအင်များ။

သစ္စာ တရား၊ ရင်ဝယ်ထားကာ၊ ချစ်သဒ္ဓါပွား၊ လှည့်စားငြိငြင် မထင်လေ ပါ၊ မြင်ပါကြည့်ပါ၊ ရှုလှည့်ပါ၊ သည်မှာ စွဲမြဲ ငွေအသည်းနှင့်၊ ဖျစ်ညစ်ကြည်ဖြူ၊ သက်ပေးလှူနိုင်၊ မြမ္မာတိုင်၊ စွဲနိုင်ယိုင် ပါ၊ ပဲ့ပြားမမြဲ၊ အချစ်စစ်၏ စွမ်းပကား။

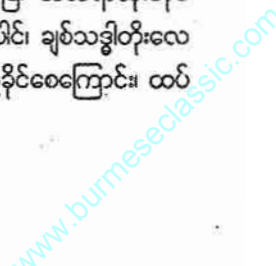
ပုထုဇဉ်တို့၌ မမြဲသော ရုပ်နာမ် တည်သလို ပုထုဇဉ်တို့၏ ရုပ်နှင့်နာမ်

သည် ဖြစ်ပြီးပျက်နေသော သဘာဝ တရားများ ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြစ်ပေ၍ ပုထုဇဉ်တို့၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော တစ်ဦး ပေါ်တစ်ဦး ထားဖူးလေသည့် ချစ် မေတ္တာ၊ သစ္စာတို့သည်လည်း ဖြစ်ပြီး ပျက်လွယ်လေ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်မျှပင် ချစ်မေတ္တာ၊ သစ္စာတွေ ထား ကြသော်လည်း အတ္တနှင့် ယှဉ်လာသည့် အခါတွင် “ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင် ချွန်း” စကားရင်းဖြင့် သစ္စာသွေဖည် ချစ်မေတ္တာတွေ ပြယ်ကြရလေကုန် သည်။ အကြောင်းမူကား ပုထုဇဉ်တို့၏ ချစ်မေတ္တာ၊ သစ္စာတို့သည် ကိလေသာ မီး လောင်ငြီးနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကိလေ သာငြိတွယ်၍ သံယောဇဉ်ထားရာမှ သမုဒယသစ္စာ အခြေခံ၍ ချစ်ခဲ့သည် ကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာ ကြုံလာသည့်အခါ တွင် အတ္တယှဉ်ကာ ချစ်မရ မုန်းကြရ လေသည်။ သည်မှာတွင် သစ္စာတွေ လည်း မခိုင်မမြဲနိုင်တော့ပါ။

အရိယာတို့သည်ကား စိတ်ချုပ် ဉာဏ်မြင် စွမ်းအားရှင်များပီပီ မြတ် စွာဘုရားရှင်၏ တရားတော်စစ်လာ အတိုင်း ကျင့်ကြံကြသည်။ ဆုံးမနာယူ ကြသည်ဖြစ်၍ ပုထုဇဉ်တို့ ခင်တွယ် လေသော မိမိရုပ်နာမ်ကို မခင်တွယ်၊ မြေဝယ်မကျ ဆုံးမနာယူ၊ သာသနာ တော်အား ပေးလှူထားသည်ကြောင့် ရုပ်နာမ်နှင့် ပတ်သက်သမျှ အတ္တဟူက မြူတစ်စမျှ မကျန်အောင်၊ အမှန်ကို ဆောင်ထား။ ဉာဏ်ပွားရှုသတ်၊ မပြတ် လပ်သည်ဖြစ်၍ ချစ်မေတ္တာသစ္စာတရား တို့၌ ကိလေသာကင်းစင်၍ အပူမီးငြိမ်း အေးလေ၏။

အရိယာတို့၏ ချစ်မေတ္တာတွင် ကိုယ်ကျိုးမပါ။ မိမိရုပ်နာမ်အား လျစ် လျူရှုထား၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်၊ မြတ် စွာဘုရား၏ သစ္စာတရားကို ရင်မှာထား လိုသည်။ နိဗ္ဗာန်ဝင် ချမ်းသာမြင်လို သည်(ဉာဏ်မျက်စိဖြင့်)ဆိုပါက မိမိ ရုပ်နာမ်ကို လိုအပ်လျှင် ကျောပြင်ကို လမ်းထင်ကာ လျှောက်ကာလှမ်း နောက် များသည်ဖြစ်အင်၊ နောင်တတွေဝင်၊ ကျေးဇူးရှင် ပြစ်တင်မှားမိတာကြောင့် ကျေးဇူးတင်၊ ဆပ်လျှင် ကျေရပါ ကြောင်း၊ ဆင့်လောင်း၍ သဒ္ဓါတို့၊ အား ကိုးရသီလဖြာ၊ သမာဓိမှာခိုင်မာ၊ ဉာဏ် ပညာပြည့်လေပြီ၊ ဆပ်မဝသည့်တန်ဖိုး၊ တိုးလိုသာပင်။

ဤသို့လျှင် မြင်မြတ်သော ပမာ ဆောင်လေသည့် အရိယာတို့၏ ချစ် မေတ္တာသစ္စာတရားတွေကို မျက်ဝါးထင် ထင် မြင်တွေ့လာရသည့်အခါ ဟိုး... ယခင် မြတ်ဘုရားရှင် လက်ထက်တော် က ချစ်မေတ္တာသဒ္ဓါမိုး သွန်းဖြိုးရွာ သစ္စာထားလေသည့် ကိန္နရာကိန္နရီ၊ ချစ်လှသည့် မောင်နှံဖြစ်အင်ကို လှမ်း မြင်လာ၊ ယှဉ်ကာတွေ့၊ ရေးရေးပြေးမြင် ယောင်မိသည်ကြောင့်၊ ပုထုဇဉ်အချစ် မှာဖြင့် ရာဇဝင်တွင်ကာ စာဖွဲ့ရေး လောက်အောင် ချစ်မေတ္တာတိုးကာပွား။ သစ္စာတရားအရာမှာ စံတင်လောင်ကာ၊ တစ်ညတာခွဲရတာကြောင့်၊ ဆွေးနှောင့် ပူဗျာ၊ ကူလှည့်ပါကွယ်၊ လွမ်းဝေဒနာ အသည်း၊ လူးလဲကာ ဖြေမရွှင်တာမို့၊ ချစ်လိုဖြင့် မဝနိုင်ပြီ၊ သံသရာဆုံးတိုင် အောင်၊ မုန်းနိုင်ပေါင်၊ ချစ်သဒ္ဓါတိုးလေ သည်၊ သစ္စာတည်ခိုင်စေကြောင်း၊ ထပ်

လောင်းဆုရည်၊ အတည်တေ မေတ္တာ
တရားတွေနဲ့ အချစ်ဖွဲ့ကာ ဘုရားထား
သော်လည်း၊ ပုထုဇဉ်မေတ္တာတရားတွေ
မို့၊ ဘဝခြားသည်နှင့် ခိုင်မတည် ပျက်
ပြယ်သွားရသည်။ ဂန္ထဝင်အချစ်ပလ္လင်၊
သူရဲကောင်းတွေရဲ့ သည်ဖြစ်အင်၊ တွေး
မိမြင် မရှင်နလုံး။

စွမ်းအားရှင် အရိယာများတွေက၊
စိတ်ချုပ်ကာ ဉာဏ်မြင်၊ ဉာဏ်ပိုင်ရှင်
စွမ်းအင်တိုးပွားတာမို့ သုံးပါးကာလ မြင်
ရရှိ ဖန်လေပြီ၊ နောင်သွေဖည်၊ ချစ်
သဒ္ဓါတရားတွေ ပျက်ကာသွားပေမယ့်၊
သံသရာသည်အဆုံးမှာဖြင့်၊ မောင့်ဖုန်း
မေတ္တာတွေကြောင့်၊ မြတ်နိုးချစ်ကြင်၊
သဒ္ဓါဝင်၊ သီလတိုးသည်မို့ သမာဓိဝင်၊
ပညာရည်စုံရလေပြီ၊ တိုးမဝချစ်သဒ္ဓါ။
မေတ္တာရည် ပြည့်ကာဖြိုး၊ သစ္စာမိုးရွာ
လေပြီ။ အနာဂတ်တွင် ကံထပ်လျှင်
ဉာဏ်ရည်တိုး၊ မေတ္တာအိုးအတူ၊ ပွေ
ကာပေးလှူရအောင်၊ ကိန္နရာမောင်သိ
စေကြောင်း၊ ပြန်ပြောင်းသက်သေတင်။
လှစ်ဟကာ ဖွင့်လှာသဘော၊ စော
ကြောအပြစ်မဝင်၊ သစ္စာပင်စိုက်သူက၊
အရိယာပင်ဖြစ်သည်ကြောင့်၊ စိုးနောင့်
ဗျာပူ၊ မယ့်သည်အူ မယူစေကြောင်း၊
ဆင့်လောင်း မေတ္တာတရားတွေနဲ့ သစ္စာ
ထား စာတင်ပါပြီ သံသရာသည် အဆုံး
မှာဖြင့်၊ သစ္စာအပြုံးတွေနဲ့ ချစ်သဒ္ဓါဆုံး
အံ့မထင်။

ကိန္နရာ ကိန္နရီတို့၏ စံတင်
လောက်သည်အချစ်၊ ဂန္ထဝင်မြောက်
သည့် အချစ်ပေမယ့်၊ ပုထုဇဉ်အချစ်မျိုး
တွေမို့၊ ဘဝခြားသည်နှင့် ပျက်ပြယ်ခဲ့
ကြရလေသည်။

အကယ်၍များ အဆိုပါ ကိန္နရာ၊
ကိန္နရီတို့သည် ချစ်သစ္စာမှာ မှန်ကန်စွာ
ဖြင့် ကံပါရမီ ဆင့်ကာပွားတာမို့ နောက်
ဆုံးဘဝသံသရာမှာ ပြန်လည်ကာဆု
လာတွေ့ရင်ဖြင့် သည်သို့လျှင် အပြစ်
မဝင် သစ္စာပန္နက်ထူးတွေနဲ့၊ မပျက်ဘူး
ချစ်သဒ္ဓါဖူးတွေဝင်ကာ၊ နိဗ္ဗာန်နန်းမှာ
ချမ်းသာအမှန်၊ အတူစံဝင်ရပါကြောင်း၊
ထပ်လောင်းမေတ္တာရည်၊ အတည်တေ
ဘဝများရယ်က။ ထားဖူးသည့် သစ္စာဦး
သခင်၊ ကိန္နရာအရှင် အသွင်ထူးရယ်နဲ့
မြတ်နိုးချစ်ကြင်၊ စံတင်လောက်သည်
ဂန္ထဝင်မြောက် အချစ်ရယ်ကြောင့်၊ ဝိုး
နောင့်ဗျာပေ၊ အပူမီးဖြာဝေသီ၊ သစ္စာ
တွေ တည်စေကြောင်း၊ ထပ်လောင်းဆု
ရည်ခဲ့ပါသော်လည်း ပုထုဇဉ်ပါရမီ နည်း
သေးတာမို့၊ ပျက်ဖို့ဖြစ်ရ ပုထုဇဉ်သမား
တွေမို့ ဘဝခြားလွန်ထေးကွာ၊ နှစ်တစ်ရာ
မက မနီးလှသည်၊ ထောင်ချီကာနှစ်တွေ
ပြောင်း၊ အဟောင်းမှအသစ်၊ တစ်ချစ်
မှတစ်ချစ် လှစ်ဟကာ ကွာစေကြောင်း၊
မပေါင်းဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ခုတော့လေ သစ္စာရည် အမှန်
တည်ပြီထင်၊ အတည်တေ သည်နှစ်
တွေက ချစ်သဒ္ဓါရည်ဆုခြေကာ တောင်း
ခဲ့တာမို့၊ သာသနာပွင့်လို့ ချိန်ခါတင့်ခဲ့
ပြီ၊ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည် စံရစေကြောင်း၊
ဆုတောင်းခါခါ ရည်ခဲ့တာကြောင့်၊ စိုး
နောင့်ဗျာပေ မပွေနိုင်ဘူး တောင်းဆုက
ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ကိန္နရီသည်အချစ်တွေဖြင့်၊
ဖွင့်လှစ်၍ ပြောနိုင်ပြီ၊ သစ္စာတည် ခိုင်
ပြီမောင်ဘုရား၊ ကြောက်အားမပိုတော့
ပြီ၊ မေတ္တာကြည် အရိယာဖြစ်ပြီမို့၊
နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည် အတူလှမ်းရပြီ၊ လွမ်းလှ

ပြီ၊ ချမ်းလှပြီ၊ ပြောရန်မလိုတော့ပြီမို့၊
ချမ်းသာပြီ၊ မြန်းကြာမမီ ရွှမ်းရွှမ်းရည်
ဉာဏ်ကြည်ကာတောက်၊ ပြည့်မောက်
သည့် သည်ပါရမီ၊ ဖုန်းမောင့်ရဲ့ မေတ္တာ
ရည်၊ ချစ်သဒ္ဓါတည် အောင်စေကြောင်း၊
သစ္စာရည်ခါခါ လောင်း၍ တောင်းဆု
တွေချီ။

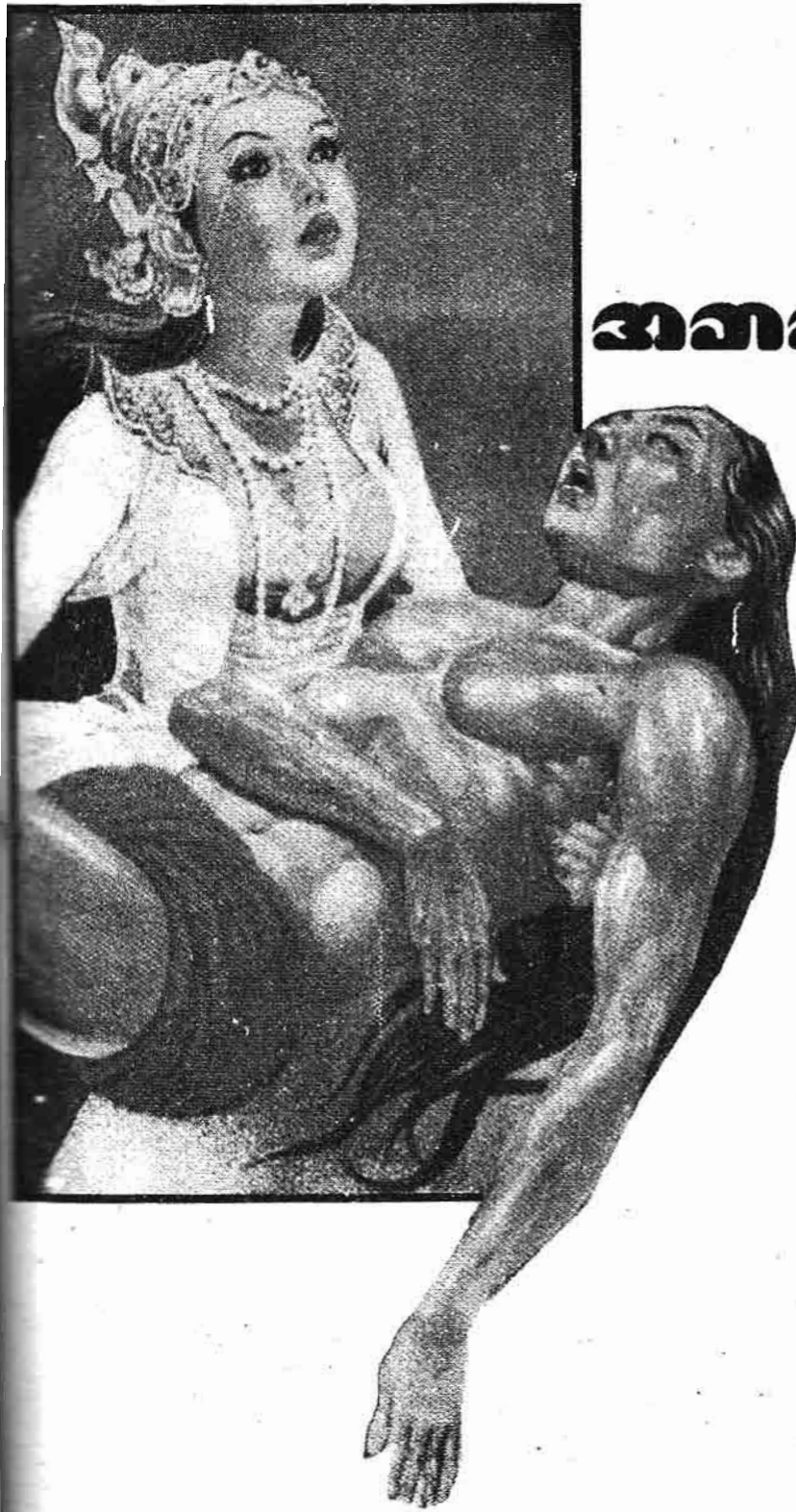
ချစ်ဆုံးရေ၊ ကမ္ဘာမြေသွင်းတော့၊
တွေနိုင်ပေါင် လွမ်းထောင်ရာဖြစ်၊ သည်
သနစ်က လွတ်ခဲ့ပြီ သစ္စာတည် မေတ္တာ
ရည်စစ်တာမို့၊ သံသယတို့ လွင့်ကာစင်၊
ချစ်သဒ္ဓါဝင်၊ ရွှေစင်နမကိုဖြင့်၊ လှမ်း
လင့်လို့ ကမ်းကာကြို၊ မြတ်နိုးကြည်စင်
စွာ၊ သည်ကမ္ဘာသာစေကြောင်း၊ စုပေါင်း
၍ ပေးကာလှူ၊ ရုပ်နာမ်တူ သည်
အဖြစ်ကြောင်းကိုက၊ နှစ်တစ်သောင်း
ရယ်မှ ချစ်ကြောင်းသက်သေတင်၊ ထား
သခင်၊ သည်သနစ်ဟောင်းကိုဖြင့် ကမ်း
ဆင့်၍ သိစေကြောင်း၊ ထပ်လောင်း၍
ဆုပန်တင်၊ နိဗ္ဗာန်ဝင် တူယှဉ်တွဲရပြီမို့၊
ပျော်စို့တူတူ ချစ်ကြည်သူ မောင်ဘုရား
ကိုလ၊ ချစ်ရသည်မဝတာကြောင့်၊
မရောင့်သည် မေတ္တာရည်ခါခါလောင်း၊
အရိယာသစ္စာအပေါင်း ခညောင်းစေ
သော်။

“ချစ်မေတ္တာသစ္စာတရားကို
ရင်ဝယ်သားလို
ဝိုက်ကာထွေးမြတ်လေးမှုပိုင်မို့
မတူနိုင် ပြိုင်စရာမတွေးပါနဲ့
တူနိုင်မှ ယှဉ်ပါလေး။”

မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ သစ္စာတို့ဖြင့်

ချစ်ပန်းပွင့်

အာဇာနည်ကြီး

မဏိပေခလာ

မောင်လင်းသစ်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ပျင်းစရာကောင်းသော ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေရင်း အိပ်ပျော်သွားမိလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လွန်စွာ ကတ်သီးကတ်ဖဲ့နိုင်၍ ခွတီးခွကျပြောတတ်သော ဒေါ်နေကြည်ဦးဆိုသည့် ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး ရောက်လာလေတော့၏။ ထိုကျောင်းဆရာမသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူတကွ သင်တန်းဆင်းခဲ့သော ဆရာမဖြစ်ပြီ။ အလုပ်စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည့် ကျောင်းမှာလည်း အတူတူပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုဆရာမအကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိခဲ့လေသည်။

ပင်ကိုစိတ်ရင်း ကောင်းသော်လည်း လွန်စွာ ခွတ်ခွတ်ပြောတတ်သဖြင့် အခြားသော ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် မကြာခဏဆိုသလို ပြဿနာတက်တတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်ကား လွန်စွာမှ ရင်းနှီး၍ ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ ဖြစ်နေလေတော့၏။ ထိုဆရာမသည် ကျွန်ုပ်၏ ကျောကုန်းအား ဖြန်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်လိုက်ပြီး...

“အောင်မယ်လေးတော်၊ ကုလား၊ သေ ကုလားမော အိပ်နေလိုက်တာ။ ကျုပ်သာ သတ်မယ့်လူဆိုရင် ရှင်ကြီးသေတာ ကြာလှပြီ”

ဟု အသံပြုကြီးနှင့် အော်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လန့်ဖျပ်သွားပြီး ပြုံးပြဲကြည့်လိုက်တော့မှ ထိုဆရာမ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည်...

“ဟဲ့...မယ်အနောက်၊ နင်ဘာ လာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ။ ငါအိပ်နေရင် နောင်ယုက်တာလောက် စိတ်ဆိုတာ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတာ နင်သိတယ်နော်။ ငါစိတ်တိုလာရင် နင်မလွယ်ဘူး”

“အောင်မလေးတော်...ပြဿနာ ရှာရဲရင် ရှာကြည့်ပါလား။ အမျိုးသမီး

ရေးရာနဲ့တွေ့သွားမယ်၊ ဘာအောက်မေ့နေလဲ”

“နင့်ကိုလည်း ပိုင်နက်ကျူးလွန် မှုန့်ဖမ်းချင်လိုက်မယ်၊ ဘာအောက်မေ့လဲ”

ဟူ၍ အားမနာတမ်း ပြောဆိုနေမိလေ၏။ ထိုဆရာမသည် ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့တိုင်း ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်ရမည့် အရာများကို ရပ်တန့်စေကာ သူဖြစ်ချင်တာများကို အကူအညီတောင်းတတ်လေ၏။ ယုတ်ဆွအဆုံး ကျွန်ုပ်ဖိုက်ပြဿနာ တက်နေစဉ်မှာပင် ကိစ္စဖြတ်၍ သူ့အား ကူညီစရာရှိက လိုက်ကူညီရလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက်ပင် ြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ မူလနာမည် နေကြည်ဦးကို မခေါ်ဘဲ အနောက်ဟုသာ နာမည်ပေးထားလေတော့၏။ ထိုအနောက်ဟူသော ဆရာမသည် ဖြစ်ရပ်မှန် စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုင်၍ -

“ဒီမှာ ဆရာစာမူ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ဆရာဝန်စုံထောက်နဲ့ နေလိုလလို မိန်းကလေး ဟုတ်လား။ မသိရင် ဆရာကြီးမင်းသိခံ ရေးထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ဖတ်လို့အတော် ကောင်းတာပဲ”

ဟူ၍ ပြုံးသလို၊ မဲ့သလို ပြောလေတော့၏။ ၎င်း၏ဆိုလိုရင်းကို ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းသိလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စာမူသည် အဘဆရာကြီးမင်းသိခံ၏ စာမူများကို ဤသည်-၍ မလွဲ ကူးချထားသည်ဟု ပြောလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မိမိချစ်ခင်လေးစားရသောသူ၏ အမူးအကျင့်၊ ဓလေ့စရိုက်များကို ပုံစံယူ လိုက်လုပ်ကြသည်မှာ လူသဘာဝပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသည်လည်း အဘဆရာကြီးကို လွန်စွာ အလေးထားသဖြင့် ရေးဟန်များတူသွားသည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ရောက်လာရသနည်းဟု မေးလိုက်လေရာ အနီ ဆရာမသည်

“ဆရာတို့ပဲ အေးတယ်။ စာလေးရေးလိုက်၊ ဗေဒင်လေးဟောလိုက်၊ ကျောင်းသားတွေကို စာသင်လိုက်နဲ့ ဟန်ကိုကျလို့။ ကျွန်မတို့များ ရတဲ့လခအပြင် အခြားဝင်ငွေလေးတွေရှိတာတောင် မလောက်ချင်ဘူး။ ဝင်သမျှငွေတွေကလည်း အကြွေးတွေဆပ်နေရတယ်။ ဒါလည်း ကြွေးတွေက မကျေသေးဘူး။ အခုလည်း အကြီးကောင်ကြီးက မိန်းမခိုးလာလို့ မင်္ဂလာဆောင်ပေးရဦးမယ်။ သားလတ် ဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ကောင်လေးက အခု ရန်ဖြစ်လို့ အချုပ်ထဲရောက်နေတယ်။ သမီးငယ် ရှစ်တန်းကောင်မလေးကလည်း . . . ကျန်းမာရေးက မကောင်းဘူး။ ဒီကြားထဲ အိမ်က ဟိုဟာကြီးက အရည်လေး တမြဲမြဲနဲ့ စမောလည်း ဆွဲနေတယ်လို့ ကြားတယ်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖမ်းအဝင်

“ခင်ဗျားကိုမေးရဦးမယ်။ မဟာဇနုက္ကမင်းသား ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘောပျက်တော့ ဘယ်သူကယ်လဲ”
“ကြယ်ငါးပွင့်သင်္ဘောကြီးနဲ့တွေ့လို့ ကယ်လိုက်တယ်လေ”

အားလုံးနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်နေတယ်။ ဒီလကုန်ရင်လည်း အိမ်ရှင်က ပြောင်း ခိုင်းနေပြီ။ နောက်အိမ်လည်း မရှာရ သေးသလို၊ နောက်ထပ် စပေါ်တင်စရာ လည်း မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မမှာ မယ်ပဏ္ဍမီးဝိုင်းလို့ ဇနက္ကသင်္ဘောပျက် သလို ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေတော့ တာပါပဲ။

ဟု သူ၏ အခက်အခဲများကို ညည်းညူပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သူ့အား -

“နင်က ငါ့လို အေးအေးဆေး ဆေးမနေဘဲ လင်ယူသားမွေးလုပ်တာ ကို။ ငါတို့ဘဝဆိုရင် ကြည့်စမ်း။ ဘယ် လောက်အေးချမ်းလဲ”

ဟု နောက်ပြောင်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူမသည် ညှိုးရော်နေ သော အခြေအနေမှ ချက်ချင်းပင် ကျားသစ်မလေးအသွင်ပြောင်းကာ ဆတ်ဆတ်ထိမခဲဘဲ -

“အောင်မယ်လေး... ဆရာရယ်၊ အကြောင်းသိတွေများ။ ဆရာ ဟိုတုန်း က လုပ်အားပေး ဆရာမလေးကို အတင်းလိုက်ကြိုက်တာ၊ ဟိုကပြန် မကြိုက်လို့ မဟုတ်လား။ ချစ်သူက ပစ် ခဲ့လို့ အသည်းကွဲပြီး ကျန်ခဲ့လို့ အဖြစ် မရှိတဲ့ လူကများ ဓာတ်သိကို ကပ်ဖိ ချင်သေးတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဟားတိုက်၍ ရယ်မိလေတော့၏။ ထို နောက် ၎င်းကို ဗေဒင်တွက်ပေးရလေ တော့၏။ ထိုဆရာမသည် စနေသက် ရောက်ဖြစ်နေပြီး မွေးနံမှာ နိစ်ကြီးနေ ရာသို့ ရောက်နေလေတော့၏။ ထိုအခါ

“ဆရာယတြာကိုလုပ်ပြီး နှစ်ပတ်အကြာမှာ ဒူဘိုင်းရောက်နေတဲ့ မောင်လေးက အစ်မထံကို ငွေဆယ်သိန်းပို့လိုက်တယ်တော့။ ကျွန်မကိုတော့ မေခလာ ကယ်တာမဟုတ်ဘူး ဆရာရေ။ မောင်ခလာကယ်တာ၊ မောင်ခလာကယ်တာ”

ကျွန်ုပ်သည် စနေသက်ရောက်၏အဟော များကို ဟောပြုပြီးနောက်...

“ဟဲ့... ဒီမှာ အနောက်၊ နှင့်သက် ရောက်က စနေသက်ရောက်လို့ခေါ်တယ်။ ဒီသက်ရောက်ကို ငါတို့ရဲ့ အဘဆရာ ကြီးမင်းသိခံရဲ့ အဟောမှာတော့ လွန်စွာ ဒုက္ခရောက်ရတယ်တဲ့။ ဘယ်လောက် တောင် ဒုက္ခရောက်ရသလဲဆိုရင် မဟာ ဇနက္ကမင်းသား ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ အတွင်းမှာ သင်္ဘောပျက်သလိုပဲတဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်။ ဒီဒုက္ခ ပင်လယ်အတွင်းက လွတ်ချင်လို့ ဆရာ ဆီ အကူအညီတောင်းတာပေါ့။ ဆရာ တတ်ထားတဲ့ ပညာတွေနဲ့ ကူညီပါဦး။ ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူမအား ယတြာမပေးမီ အဘဆရာကြီး မင်းသိခံ ၏ မနောမယ လက်ဆောင်ပေါင်းချုပ် စာအုပ်တွင်ပါသော ပျားစွဲသောမှတ် ဆိတ် ဓာတ်ဘိသိက်ယတြာအကြောင်း ကို ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ထိုနောက်... “ခင်ဗျားကိုမေးရဦးမယ်။ မဟာ ဇနက္ကမင်းသား ပင်လယ်ထဲမှာ သင်္ဘော

ပျက်တော့ ဘယ်သူကယ်လဲ”

“ကြယ်ငါးပွင့်သင်္ဘောကြီးနဲ့တွေ့ လို့ ကယ်လိုက်တယ်လေ”

“မနောက်နဲ့၊ ငါစိတ်တိုလာပြီ နော်။ ဒါ နှင့်အတွက်ယတြာပေးမလို့ အကောင်းမေးတာ၊ ကောင်းကောင်းဖြေ၊ ဘယ်သူကယ်လဲ”

“မေခလာနတ်သမီး”

“ဟုတ်တယ်။ အခုလည်း ခင်ဗျား ကို ဒုက္ခပင်လယ်ထဲက မေခလာကယ် အောင် ဓာတ်ဆင်ရမယ်”

“ဘယ်လိုဓာတ်ဆင်ရမှာလဲ”

“ပင်လယ်ပြင်မှာ မဟာဇနက္ကကို မေခလာနတ်သမီး ပွေ့ချီထားတဲ့ပုံကို ပန်းချီဆရာကို အပ်လိုက်”

“လုပ်ပြီ...။ ဒုက္ခရောက်နေလို့ ဗေဒင်မေးပါတယ်။ ငွေကုန်ပေါက်ကို ရှာကြပြီး ယတြာပေးရလား။ ပန်းချီဆွဲ ရင် လက်ခက သေးတာမဟုတ်ဘူး။ ပန်းချီဆရာ နာမည်ကြီးရင် ကြီးသ လောက်ပေးရတာ ဆရာရေ။ ငွေသိပ် မကုန်ဘဲနဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့ နည်းလေး ဘာလေးပေးပါ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်။ ကျုပ်ပြော တာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး ဒေါ်မယ်

နောက်ရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလက ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း အဟောင်းကိုရှာ မျက်နှာဖုံးက ဘုန်းရှင်ကံရှင်လို့ ရေးထား တယ်။ အဲဒါ ဇနက္ကကို မေခလာကယ် နေတဲ့ပုံပဲ။ အဲဒီပုံကို ကွန်ပျူတာဆိုင်ကိ ယူသွား။ ခင်ဗျားရဲ့ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံပါ ယူသွား။ ဟိုရောက်ရင် ဇနက္ကခေါင်းနေ ရာမှာ ခင်ဗျားခေါင်းကို ကွန်ပျူတာနဲ့ ပြောင်းတပ်လိုက်။ အောက်မှာလည်း ဒီဇာတန်းကို ရေးခိုင်းလိုက်ဦး။ ရလာရင် မွေးနေ့နံနက် ၉း၄၅ ကျရင် အိမ်ရဲ့ ထင်သာမြင်သာတဲ့ နေရာမှာချိတ်”

ဟုဆိုကာ အောက်ပါဇာတန်း လေးကို ရေးပြလိုက်လေသည်။

“အင်္ဂါနေ့သမီး ဒေါ်နေကြည်ဦး အား ဒုက္ခပင်လယ်အတွင်းမှ မထိ မေခလာ ကယ်လေပြီ”

ထို့နောက် ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်အား ဤသို့ အတွန့်တက်လေတော့၏။

“ဆရာ...မထိမေခလာကယ် တာ မဟာဇနက္ကလေ။ မဟာဇနက္က ဆို တာလည်း ယောက်ျားကြီးလေ။ ကျွန်မ က မိန်းမလေ။ ကျွန်မကို မေခလာ ကယ်ပုံမလား”

“ဒါဓာတ်ဆင်တာပဲ။ မိန်းမ မက လို့ အခြောက်ကြီးဆိုရင်တောင် ကယ် တယ်။ မယုံကြည်ရင် မလုပ်နဲ့”

ဟု ဒေါ်နမောနဲ့ ပြောမိလေတော့ ၏။ ထိုအခါ ၎င်းသည် အပိုးမသေသော မျက်နှာထားဖြင့် -

“ဆရာကလည်း ဒေါသကြီးပဲ။ ယုံပါတယ်။ ယုံလို့ သယ်နန်းကျွန်းကနေ မြောက်ဥက္ကလာကို လာမေးရတာ။ သေချာအောင်တော့ မေးကြည့်ရတာ

ပေါ့။ ဒါနဲ့ အိမ်ကလူတွေလည်း ကျွန်မ လို သက်ရောက်ဖြစ်ရင် ဒီလိုလုပ်လို့ ရလား”

“ရတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခုနစ်ရက်သား သမီးတွေ ကျွန်မလို သက်ရောက်ဖြစ် မယ့် နှစ်တွေကို တွက်ပေးလိုက်ပေ တော့။ ဒါမှ ဘာနေသား အသက်ဘယ် လောက်မှာ ဒီယတြာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အရန်သင့်တွက်ချက်ထားသော စာရွက် ကလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဉာဏ်ပူဇော်ခကိုတော့ လကုန် မှ ယူပါဟုဆိုပြီး ကော့လန်ကော့လန် ဖြင့် ပြန်သွားလေတော့၏။ ထိုသို့ပြန် သွားပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင်... အနောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြန်ရောက် လာပြန်၏။ ထိုအခါ အခြေအနေ ဘာ ထူးလဲဟု မေးကြည့်လေရာ -

“ဆရာယတြာကိုလုပ်ပြီး နှစ်ပတ် အကြာမှာ ဒုတိယရောက်နေတဲ့ မောင် လေးက အစ်မထံကို ငွေဆယ်သိန်းပို့ လိုက်တယ်တော့။ ကျွန်မကိုတော့ မေခ လာ ကယ်တာမဟုတ်ဘူး ဆရာရေ။ မောင်ခလာကယ်တာ။ မောင်ခလာ ကယ်တာ”

ဟု ဆိုပြီး ဒိတ်လွန်နေသော အိုဗာတင်းတစ်ဘူးဖြင့် ကန်တော့ကာ လိန်ဖယ်၊ လိန်ဖယ်နှင့် ထွက်သွားလေ တော့သတည်း။

ဤအသက်ပိုင်သည် သင့်အတွက် အလွန်ဒုက္ခများစေသည့် စနေသက် ရောက်ပင် ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေသားသမီး

၅၊ ၁၃၊ ၂၁၊ ၂၉၊ ၃၇၊ ၄၅၊ ၅၃၊ ၆၁၊ ၆၉၊ ၇၇၊ ၈၅၊ ၉၃

ကနလာသားသမီး

၄၊ ၁၂၊ ၂၀၊ ၂၈၊ ၃၆၊ ၄၄၊ ၅၂၊ ၆၀၊ ၆၈၊ ၇၆၊ ၈၄၊ ၉၂

အင်္ဂါသားသမီး

၃၊ ၁၁၊ ၁၉၊ ၂၇၊ ၃၅၊ ၄၃၊ ၅၁၊ ၅၉၊ ၆၇၊ ၇၅၊ ၈၃၊ ၉၁

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး

၂၊ ၁၀၊ ၁၈၊ ၂၆၊ ၃၄၊ ၄၂၊ ၅၀၊ ၅၈၊ ၆၆၊ ၇၄၊ ၈၂၊ ၉၀

ကြာသပတေးသားသမီး

၈၊ ၁၆၊ ၂၄၊ ၃၂၊ ၄၀၊ ၄၈၊ ၅၆၊ ၆၄၊ ၇၂၊ ၈၀၊ ၈၈၊ ၉၆

သောကြာသားသမီး

၆၊ ၁၄၊ ၂၂၊ ၃၀၊ ၃၈၊ ၄၆၊ ၅၄၊ ၆၂၊ ၇၀၊ ၇၈၊ ၈၆၊ ၉၄

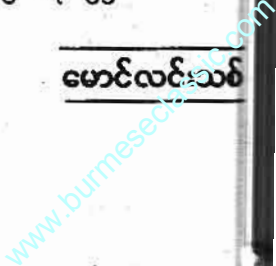
စနေသားသမီး

၁၊ ၉၊ ၁၇၊ ၂၅၊ ၃၃၊ ၄၁၊ ၄၉၊ ၅၇၊ ၆၅၊ ၇၃၊ ၈၁၊ ၈၉

ရာဟုသားသမီး

၇၊ ၁၅၊ ၂၃၊ ၃၁၊ ၃၉၊ ၄၇၊ ၅၅၊ ၆၃၊ ၇၁၊ ၇၉၊ ၈၇၊ ၉၅

မောင်လင်းသစ်

ခြေပေါ်တော် စံဆိပ်

↗ ကျော်သူ ↖

ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများအနေဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏ ခြေတော်ရာ၊ မိခင်၏ ခြေတော်ရာ ဟူ၍ အထွဋ်အမြတ် ဆောင်ရွက် ဦးစိုက်ပူဇော်တတ်ကြလေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ ခြေတော်ရာ မိခင် ဖခင်တို့၏ ခြေရာတို့အား ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်ကင်း ဆေးကင်းစွာဖြင့် သွားလမ်းလာလမ်းပြောင့်၍ အကြံအစည် ဟူသမျှအား အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာဖြင့် အောင်မြင်နိုင်ကြသည် ဖြစ်လှသည်။ ယုံကြည်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်အနေနှင့်မူကား မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ခြေတော်ရာ မိခင် ဖခင်တို့၏ ခြေရာများအပြင် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားထက်တွင် သေချာပင်သွားမည့် ခြေရာတစ်စုံ ရှိခဲ့သည်။ ထိုခြေရာသည်ကား ကျေးဇူးတော်ရှင် ရွှေပေါက် ခြေတော်ရာတော်ကြီး သန္ဓေပူဇော်ကလေး ဘဒ္ဒန္တ သောမာစာရ၏ ခြေရာတော်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

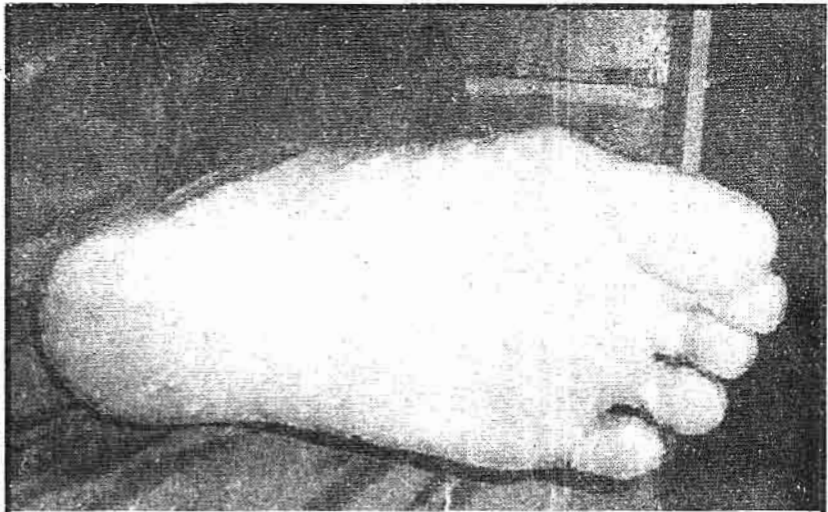
ကျွန်တော်သည် ၁၉၈၄-ခုနှစ်မှ ၂၀၀၇ စက်တင်ဘာလအထိ အနုပညာ လောကတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရင်း မူးရစ်သောက် စားခြင်းများ ရှိခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လူချစ်လူခင် ပေါများသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင်မူကား အပေါင်းအသင်း ကင်းမဲ့သည်။ ထိုထိုသော မတည်ငြိမ်လှသည့် ယမကာ၏ လက်ချက်ကြောင့် ဆေးရုံသို့ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ရသည်။ အလုပ်အကိုင်များလည်း ပျက်ပြားခဲ့ရသည်။ ဇနီးနှင့် သားသမီး မျက်နှာ ငယ်ခဲ့ရသလို မိဘဆွေမျိုးများလည်း လူကြား ထဲ မျက်နှာမပြပုံခဲ့ရချေ။

ထိုအကြောင်းအရာများအား ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ စွဲလန်းမှုအား ကျွန်တော် ဖြတ်တောက်၍ မရနိုင်ခဲ့ချေ။ နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် ဖြတ်

ဆောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ထိုယမကာအရက်အား ကျွန်တော် မဖြတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ အရက်ကို ကျွန်တော် သောက်သည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်အား အရက်က ပြန်သောက်နေပြီဖြစ်သည်။

၂၀၀၇ စက်တင်ဘာလ သံဃာ့အရေးအခင်းနောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အဖမ်းခံခဲ့ရပြီးနောက် ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ အနုပညာလုပ်ငန်းများ ရပ်ဆိုင်းခံလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် နေ့စဉ်လိုလို ယမကာ မှီလဲလျက်ရှိသည်။

၂၀၀၈-ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်၏ နာရေး ကူညီမှုအသင်း(ရန်ကုန်)၏ သင်းလုံး ကျွတ် အစည်းအဝေးတွင် ကျွန်တော် အား ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ပေးခြင်းခံခဲ့ ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာမိသည်။ ထိုအရာ ကား လူမှုရေး ပရဟိတ တည်းဟူသော ဒုက္ခရောက်နေသော ပြည်သူလူထုတို့ အား ကူညီဖေးမပေးမည့် သူတော် ကောင်းလမ်းစဉ်အား လိုက်နာကျင့်သုံး ကြရမည့် လူငယ်လူရွယ်များ၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် အနေဖြင့် အဖက်ဖက်တွင် “စံပြ” ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရန် အရေးကြီးလှပေသည်။

ရွှေပေါက်ပင် ဆရာတော်ကြီး၏ ခြေဖဝါးတော်

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အရက်ကိုဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မရခဲ့ပါချေ။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးမင်းသိင်္ခ၏ “ဖြတ်ခနဲပေါ် ဆတ်ခနဲလုပ်” ဟူသော စကားရပ်အား သတိရမိတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့သော မကောင်းမှု လုပ်ရပ်အား မိမိအနေဖြင့် ဆက်လက်လုပ်ရန် မသင့်တော် ကြောင်း မိမိ၏စိတ်ထဲတွင် “ဖြတ်ခနဲ” ပေါ်လာသည်။ သို့သော် “ဆတ်ခနဲ” ကောင်းမှုပြုလုပ်ရန် မိမိ၏ စိတ်အလျဉ်တို့ လွန်ဆွဲ နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့အသင်းတွင် လုပ်အားပေး နေသော ကင်မရာဆရာ ဦးသက်မွန်(TV)မှ ကျွန်တော်အား စကားတစ်ခွန်း ပြောလာသည်။ ရွှေပေါက်ပင် ဆရာတော်ကြီး ရွှေတီဂုံဘုရား တောင်ဘက်မှန်က အင်းလေးဓမ္မာရုံမှာ ရောက် နေတယ်ဟူ၍ ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ယခင် ဘဝအခါကဆက်မှ သိရှိတော်စပ်ခဲ့သော ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆရာ သမားတစ်ပါးအား ပြန်လည်တွေ့ဆုံ ဖူးတွေ့ခွင့် ရရှိတော့မှာပါ လားဟူ၍ စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာကာ မဆိုင်းမတွဘဲ ချက်ချင်း ပင် အင်းလေးဓမ္မာရုံသို့သွားကာ ဆရာတော်ကြီးအား တွေ့ဆုံ ဖူးမြော်ခဲ့သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ကျွန်တော်အား ပြုံးရောင်သန်း

သောမျက်နှာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရှုကာ “မင်းဆီမှာရှိတဲ့ မကောင်း တဲ့အရာတွေကို ထုတ်ပစ်ရမယ်” ဟု မိန့်ကာ ကျွန်တော်အား အနားသို့ ကပ်လာရန်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် ပါလာသော သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူအား ကျွန်တော်၏ နောက်ကျောကို ရှေ့သို့တွန်းထားစေ ရန် မိန့်ကာ ကျွန်တော်၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့် နှလုံးသားနေရာသို့ ဆရာတော်၏ ခြေဖဝါးအစုံဖြင့် တွန်းဖိလေတော့သည်။ ထိုအချိန် တွင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်တုန်ရီရီဖြစ်ကာ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အပူငွေ့များ ပြင်ပသို့ လွင့်စဉ်ကုန်ကြသည်။ ထိုအချိန်က ဆရာတော်ကြီး၏ လက်သုံးတော် တောင်ဝှေးနှင့် ကြေးစည်ထူသော သစ်သားဘု မပါ၍ ကျွန်တော်အား “ခြေဖဝါး” ဖြင့် ကုသပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရှိခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော် ဝတ်ဆင်ထားသော လည်ကတုံး ရှပ်အင်္ကျီအဖြူ၏ ရင်ဘတ်တွင် ထင်ကျန်ခဲ့သော ဆရာတော်ကြီး၏ ခြေရာအား ဆရာတော်ကြီး မှ “မင်း ဒီအင်္ကျီကို မလျှော်နဲ့၊ မဆေးပစ်နဲ့ ဒီအတိုင်း ပြန်ဝတ် သွား” ဟူ၍ မိန့်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်အား “မင်းဘဝ ပြောင်းဖို့ အချိန်ကန်ပြီ၊ ရေတစ်ပတ် ပြည်မြို့၊ ရွှေပေါက်ပင် ကျောင်းမှာ သက်သတ်လွတ် ဆွမ်းလောင်းပွဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီနေ့ မှာ မင်းဘဝပြောင်းရတော့မယ်၊ ဘဝသစ်၊ စိတ်သစ်၊ ပူသစ်နဲ့

www.burmeseclassic.com

အများအကျိုးကို ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သယ်ပိုးပေးဖို့ အချိန်ကျပြီ” ဟူ၍ မိန့်ကြားလေတော့သည်။

ထိုသက်သတ်လွတ် ဆွမ်းလောင်းပွဲနွေဦးပင် ကျွန်တော် လူ့ဘဝမှ သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။ ထိုစဉ် အခါက ကျွန်တော်နောက်ကို ရဲထောက်လှမ်းရေးများ တောက် လျှောက်လိုက်နေချိန်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ဦးပဉ္စင်းဘဝဖြင့် သင်္ကန်းရုံထားသော်လည်း တရားဘာဝနာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန် အနှောင့်အယှက်သဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။ ရဲထောက်လှမ်းရေး များကြောင့် အခက်အခဲ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သဖြင့် ဆရာတော် ကြီးအား ခွင့်ပန်ကာ ရန်ကုန်မြို့သို့ သင်္ကန်းဝတ်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ တော့သည်။

ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော်၏ မွန်မြတ်လှသော သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းကြောင့်ပေလား။ ဆရာတော် ကြီး၏ မေတ္တာကြောင့်ပေလား။ ဆရာတော်ကြီးမှ ကျွန်တော်အား စောင့်ရှောက်ရန် ထည့်ပေးလိုက်သော သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်များ ကြောင့်ပေလားမသိ။ ကျွန်တော် ထွက်ခွာသွားခြင်းကို ရဲထောက် လှမ်းရေးများ ချက်ချင်းမသိလိုက်ကြပေ။ ထို့အပြင် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဦးပဉ္စင်းဘဝဖြင့် တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံး နေရာတွင် ကျွန်တော် နေထိုင်သီတင်းသုံးရာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တွင်လည်း ကျွန်တော်ဘေးတွင် အဖော်တစ်ယောက် ရှိနေ ကြောင်း၊ ကျွန်တော်အားလည်း မြင်လိုက် မမြင်လိုက် ဖြစ်နေ ကြောင်း၊ သူတို့၏ သတင်းပေးသံများ ကြားခဲ့ရသူ ကျွန်တော်၏ အသိမိတ်ဆွေများမှ ပြောပြ၍ သိရှိခဲ့ရတော့သည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျွန်တော်သည် ရွှေပေါက်ပင် ဆရာတော်ကြီး ချမှတ်ပေး သော တရားဘာဝနာ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ် အားထုတ်မှုများကို အဓိဋ္ဌာန်မပျက် ဆောင်ရွက်ရင်း ပရဟိတနာယပယ်တွင် ကျင်လည်ခဲ့လေတော့သည်။

ထို့အပြင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားပြီး မကျွတ် မလွတ် ဖြစ်နေကြသော သူတို့အတွက်လည်း အကျွတ်အလွတ် ကျင့်စဉ်များ ကျင့်ကြံအားထုတ် အမှုပေးဝေခြင်း မေတ္တာအစဉ် ပို့သပေးခြင်းတို့ကြောင့် ထူးခြားလှသည့် အတွေ့အကြုံများလည်း များစွာအံ့မခန်း တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်မှာ (၆)နှစ်သာကာလသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာကြီးမင်းသိင်္ခ၏ “ဖြတ်ခနဲပေါ် ဆတ်ခနဲလုပ်” ဟူသော စကားအား ကျွန်တော် အကောင် အထည်ဖော်ဆောင်နိုင်သွားပြီ ဖြစ်တော့သည်။ မကောင်းမှု အကုသိုလ်လုပ်ငန်းများအား ဖြတ်ခနဲ သိလိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ငန်းများအား ဆတ်ခနဲ ကူးပြောင်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နည်းတူ ရွှေပေါက်ပင်ဆရာတော်ကြီးထံတွင် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုများ ပြုလုပ်နေဆဲဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မျက်မြင်တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ မကောင်းမှုနွံထဲမှ ရန်းထွက်နိုင်သော သူတော်ကောင်း သူတော်စင်များ အဖြစ်လည်း ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ယခု သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သူ ပါလား။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အခက်အခဲများစွာ ကို ရဲခံစွာဖြင့် သစ္စာဆို၍ ကျော်ဖြတ်နိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဦးဆောင်ပေးဆပ်လာခဲ့သော နာရေးကူညီမှု အသင်း(ရန်ကုန်)သည်လည်း အများပြည်သူတို့နှင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ များက သိရှိလာခဲ့ပေပြီ။ မြန်မာပြည်တွင်လည်း အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တွင် ကျွန်တော်တို့အသင်းအား အားကျဂုဏ်ယူ၍ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ပရဟိတအသင်းများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ထိုထိုသော ကောင်းမှုအကျိုးဆက်၏ အကြောင်းတရားသည်ကား ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားထက်ဝယ် သေရာပါ တံဆိပ်ခတ်နှိပ် လိုက်သော ကျေးဇူးတော်ရှင် ပြည်မြို့ ရွှေပေါက်ပင်တောရ ဆရာ တော်ကြီး၏ ခြေဖဝါးမှ အစပြုခဲ့ခြင်းဟုဆိုလျှင် မမှားတော့ချေ။

(ကျေးဇူးတော်ရှင်ဆရာတော်ကြီး သဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဇ ဘဒ္ဒန္တသောမာစာရ၏ ရွှေပေါက်ပင်တောရကျောင်းတိုက် တည် ထောင်ခြင်း ၂၅ နှစ်ပြည့် ငွေရတု မင်္ဂလာနေ့မြတ်အတွက် ဆရာတော်၏ ခြေတော်ရင်းဝယ် ရိုသေဝပ်တွားစွာဖြင့် ဦးခိုက် ပူဇော်သည့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။)

ကျော်သူ(နာရေးကူညီမှုအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ)

ပြည်မြို့၊ နဝဒေးနယ်မြေ၊ ရွှေပေါက်ပင်တောရကျောင်းတိုက်
ပဓာန နာယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသောမာစာရ၏

ဝိဇ္ဇာကျမ်းစဉ်

ဤကျမ်းစဉ်သည် စာပေပညာ လေ့လာသူများအတွက် အလွန်ကောင်းမွန်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော် ရှစ်ပါးကို အာရုံပြု၍ ပွားရပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသည် ဉာဏ်တော်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် လူသားထဲက လူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း လူသာမညကို မရရှိသော ဉာဏ်တော်များကို ရရှိထားပါသည်။ ဉာဏ် ဆိုသည်မှာ ထိုးထွင်း၍ သိစေသောအရာ၊ သဘောတရားကို ဉာဏ်ဟု ဆိုပါသည်။

မွေစင်္ကြာသုတ်၌ -

စက္ခု၊ ဥဒပါဒိ

ဉာဏံ ဥဒပါဒိ၊

ပညာ ဥဒပါဒိ

ဝိဇ္ဇာ ဥဒပါဒိ

အာလောကော ဥဒပါဒိ

ဟု ဟောတော်မူရာ ဉာဏ်၏အရာကို ချဲ့ထွင်၍ ဟောခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကျမ်းစဉ်ကို ကျင့်သူတို့သည် ထူးခြားသောအသိ၊ ထိုးထွင်းသောပညာများ ရရှိနိုင်ပါသည်။ ပွားနည်းကို အတိုကောက်ပွားနည်းပြုထားပါသည်။ အင်းဆံ၌ အဝံ့ပြုလည်း ရပါသည်။ အင်္ဂဝိဇ္ဇာ အချိန်ပိုင်းနည်းဖြင့် သုံးနိုင်ပါသည်။ ကျင့်စဉ်၏ အကျဉ်းအဓိပ္ပာယ်မှာ "ဥုံ၊ အရာဥသံ၊ အထုံးစုံ ပြီးမြောက်ပါစေသား" ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

ပု - ပုဗ္ဗေဝနဿတိဉာဏ်ကို ယူပါသည်။

ဒိ - ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကို ယူပါသည်။

အာ - အာသဝက္ခဉာဏ်ကို ယူပါသည်။

ဝိ - ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ယူပါသည်။

စေ - စေတောပရိယတ္တဉာဏ်ကို ယူပါသည်။

မ - မနောမယိဒ္ဓိဉာဏ်ကို ယူပါသည်။

ဣ - ဣဒ္ဓိဝိဒဉာဏ်ကို ယူပါသည်။

ဤဉာဏ်တော်ရှစ်ပါးကို ရည်ရွယ်၍ ပွားပါသည်။ တစ်ပါး တစ်လုံး ပွားပါသည်။

ဝိဇ္ဇာကျင့်စဉ် ဆုတောင်း

ကိလေသာ အပိုက်အမှောင်ကို ဉာဏ်အလင်းဆောင်၍ အောင်မြင်ခြင်း ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် -
----- နေ့ သား/သမီးသည် ----- ခုနှစ်၊ ----- လ၊ ----- ရက်နေ့မှစ၍ (၉)ရက်တိုင်တိုင်
တစ်နေ့ (၉)ပတ်တိတိဖြင့် ဝိဇ္ဇာအကျင့်မြတ်ကို ပွားများအားထုတ်ပါမည်ဟု သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုအပ်ပါသည်။ အရှင်မြတ်ဘုရား။
ဤသစ္စာစကားသည် မှန်ကန်ပါ၏။ ထိုသစ္စာအရ၌ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်း ဆရာအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်သိ
ပညာရှိတို့သည်လည်းကောင်း၊ သူရဿတီ စန္ဒီ စသော ဒေဝီအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ စောင့်ကြပ်ကြ
ကုန်သော နတ်မင်းကြီးလေးပါးတို့သည်လည်းကောင်း၊ တောစောင့် တောင်စောင့် မြို့စောင့် နယ်စောင့် သာသနာစောင့်တို့သည်
လည်းကောင်း၊ ဘဝအထိုထို၌ တော်စပ်ကြသော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သက်သေအရာ တည်ပါစေသော
အရှင်မြတ်ဘုရား။

ဤသစ္စာမကျိုးပေါက်ခဲ့သော် တပည့်တော်အား (လိုသောဆု) ပြည့်စုံပါစေတည်း။

အကျဉ်းပွားနည်း - “ဥ - ပု - ဒိ - အာ - ဝိ - စေ - မ - ဒိ - ဣ” တစ်ပုဒ်တစ်လုံး (၉)လုံးပွားပါ။

လျှောက် - ပွင့်သောပန်း။

- အကျယ်ပွားနည်း - ပု - ပုဗ္ဗေနိဝါသ နဿတိ ဉာဏံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဒိ - ဒိဗ္ဗစက္ခု ဉာဏံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
အာ - အာသဝေက္ခယ ဉာဏံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဝိ - ဝိပဿနာ ဉာဏံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
စေ - စေတောပရိယတ္တိ ဉာဏံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
မ - မနောမယိဒ္ဓိ ဉာဏံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဒိ - ဒိဗ္ဗသောတ ဉာဏံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဣ - ဣဒ္ဓိ ဝိဓ ဉာဏံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

ဘဒ္ဒန္တ သောမာစာရ(ရွှေပေါက်ပင်ဆရာတော်)

ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ

မ န သ ဣ န် ဝ င် : (အ မျိုး သား စာ ပေ ဆ ရ)

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း နှစ်ဦးပိုင်း၏ လတစ်လ၌ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က စာရေးသူသည် ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ မြို့နယ် တစ်ခုတွင် နေထိုင်လျက်ရှိ၏။ အစိုးရဌာနကြီးတစ်ခုတွင် အရာထမ်းတစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ဝါသနာ အလျောက် စာပေရေးသားလျက်ရှိ၏။ ထိုနှစ်တွင် မြန်မာ နိုင်ငံ၌ စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပေးရန် မ · ဆ · လ

အစိုးရက စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ မြို့နယ်အလိုက် စာပေလုပ် သားအဖွဲ့များကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း စတင်ဖွဲ့စည်းမည်ဖြစ်ရာ စာရေးသူက မိမိနေထိုင်ရာ မြို့နယ်၌ ကော်မရှင်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။ ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် လုပ်ငန်း တာဝန်မှာ မြို့နယ်အတွင်းရှိ စာပေလုပ်သားများ၏ စာရင်းကို ကွင်းဆင်းကောက်ခံခြင်း၊ ယင်းအဖွဲ့ဝင်များကို ဖိတ်ကြားပြီး

အကြံအစဉ်အစားများ ကျင်းပခြင်းနှင့် မြို့နယ်များမှာစုံညီ အစည်းအဝေးကျင်းပသည့်အခါနှင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်သည့်အခါ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲပေးခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်၏။ မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ရမည့်လုပ်ငန်း တာဝန် ကိစ္စအရပ်ရပ်တို့ကို မြို့နယ်ပါတီယူနစ်က အနီးကပ် ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မှု ပြုလုပ်၏။

“မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေးနဲ့ ရွေးချယ်တင်မြှောက် ပွဲ အခမ်းအနားမှာ သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် လိုအပ်တယ်။ ဒီမြို့နယ်မှာနေထိုင်တဲ့ သန္တာရင့် ဝါရင့် စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ကို သဘာပတိ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံ မေတ္တာရပ်ခံပါ”

မြို့နယ်ပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌက လမ်းညွှန်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို အခါ မြို့နယ်ပါတီယူနစ်အတွင်းရေးမှူးက -

“ဒီမြို့နယ်မှာတော့ ဦးဂွစာ (နာမည်လွဲ)ဟာ သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ပဲလို့ စာနဲ့တော်မြင်တယ်။ ဒီတော့ ဆရာဦးကျော်ဝင်းက သူနဲ့ သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး မေတ္တာရပ်ခံပေးပါ”

သူပြောသော ဦးဂွစာသည် ဝါရင့်စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦး ဖြစ်၏။ လုံးချင်းဝတ္ထု ဒဿနိကကျမ်းစာအုပ် စသည် သူတို့ ရသ စာအုပ်များကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ သူ့ခေတ်တွင်တော့ အတော်အသင့် အောင်မြင်ခဲ့သော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ ရုပ်ရှင် အိမ်ကိတာလုပ်ရန် စိတ်သန်သွားပြီး ရုပ်ရှင်သင်တန်းတွေ ဖွဲ့၏။ ၎င်း၏တပည့် သူဌေးသားတစ်ဦး မတည်ပေးသော ငွေကြေးဖြင့် ထိုသူဌေးသားကိုပင် မင်းသားတင်၍ ရုပ်ရှင် အတ်ကား နှစ်ကား ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ခွက်ခွက်လန်အောင် အရုံး ဆီသွားခဲ့ရလေ၏။ ဤဆရာကြီးကား အလွန်ဘုကျသော ငွေချယ်ဆောင်ရွက်စေရမည်ဟု ပါတီယူနစ်ကော်မတီက သဘောထားပေးလာသောအခါ ကိုကျော်ဝင်း အတော်ပင် စိတ်အိုက်သွားခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ပြောသင့်ပြောထိုက်သည် ဆိုက် ပြောပြရန်မှာ မိမိ၏တာဝန်ဖြစ်သည်ဟု သဘောပိုက် နီသည့်အလျောက် -

“ခက်တာက . . . ဦးဂွစာဟာ နောက်ပိုင်းမှာ စိတ်

ပြောင်းသွားပြီး ဘေးထိုင်ဘုပြောတာမျိုးပဲ လုပ်နေတယ်။ တော်ကြာ သဘာပတိမိန့်ခွန်းထဲမှာ မတော်မသင့်တာမျိုးတွေ ကို ထည့်ပြောလိုက်ရင် ပြဿနာတက်ကုန်မှာ စိုးရိမ်ရတယ် ခင်ဗျ”ဟု တင်ပြလိုက်ရာ မြို့နယ်ပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌက မျက် မှောင်တစ်ချက်ကြတ်သွား၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ် စဉ်းစား ဟန်ပြုပြီးနောက် -

“ဒီအတွက် စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး။ သူပြောဖို့ အတွက် အဖွင့်မိန့်ခွန်းရော၊ အပိတ်မိန့်ခွန်းကိုပါ ကျုပ်တို့ ပါတီယူနစ်ကော်မတီဝင်တွေက ရေးပေးမယ်။ အဲဒီမိန့်ခွန်း တွေကို သူက ဖတ်လိုက်ရဲ့ပဲ။ ဒါဆိုရင် ဘာမျှပြဿနာပေါ် နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

သို့ဖြင့် စာရေးသူသည် အထက်ပါကိစ္စကို ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းရန်အတွက် ဦးဂွစာနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရလေ၏။

“အင်း . . . ကျုပ်က ဒီမြို့နယ်မှာနေထိုင်တော့ ပါတီ တို့၊ ကောင်စီတို့နဲ့ ကင်းလို့မရဘူးလေ။ ဒါကြောင့် သူတို့ခိုင်း တဲ့အတိုင်း သဘာပတိတော့ လုပ်ပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ရေးပေးတဲ့ မိန့်ခွန်းကိုတော့ ကျုပ်က ဖတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ပြောစေချင်တဲ့စကားကို ကျုပ် ရဲ့ပါးစပ်နဲ့ လိမ်ညာမပေးချင်တဲ့အတွက်ပဲ။ ရှင်းပြီလား။”

ဦးဂွစာကား ပြတ်သားလှ၏။ သို့နှင့် စာရေးသူသည် ပါတီယူနစ်ရုံးသို့သွားပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် သံတော်ဦးတင် ရပြန်၏။

“ကျုပ်တို့ရေးပေးတဲ့ မိန့်ခွန်းကို သူက မဖတ်ချင် ဘူးဆိုရင် သူဟာသူ စိတ်ကြိုက်ရေးပါစေ။ ဒါပေမယ့် ရေးပြီး ရင် ကျုပ်တို့ဆီ အဲဒီမိန့်ခွန်းကို ကြိုတင်ပို့ပေးရမယ်။ ကျုပ် တို့ ဖတ်ရှုတည်းဖြတ် ပြင်ဆင်ပြီးတဲ့မှုကိုသာ အစည်းအဝေး မှာ သူဖတ်ရမယ်။”

စာရေးသူကား ဟိုပြေးသည်ပြေးနှင့် ရွာဆော်ကြီးခွေး ပမာပင်။ ဦးဂွစာထံသို့ သွားရောက်ပြီး ပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌ၏ သဘောထားကို ပြန်ကြားပြောဆိုရပြန်၏။

“ဒီမှာ ကိုကျော်ဝင်း၊ ဂွစာဆိုတဲ့ဒေကောင်ရဲ့ မိန့်ခွန်း ကို ဘယ်သူမှ တည်းဖြတ်ခွင့်မရှိတုန့်ဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည် ထားပါ။ နောက်ပြီး ကျုပ်က မိန့်ခွန်းကို ပါးစပ်နဲ့ လက်တန်း ပြောလေ့ရှိတဲ့ အကောင်ဗျာ၊ ဘယ်တော့မှ စာနဲ့ရေးပြီး ဖတ်တဲ့

www.burmeseclassic.com

ကောင်မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ မှုနဲ့ အကျင့်ပဲ။ မကြိုက်ရင် ကျုပ်အစား အခြားတစ်ယောက်ကို သဘာပတိလုပ်ခိုင်း ပေတော့”

ထိုစကားကို ပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ ပြန်၍တင်ပြ သောအခါ...

“ကိုင်း... ဒီလောက်ခေါင်းမာပြီး ဝှက်ကျတဲ့ စာရေး ဆရာ၊ ဒါရိုက်တာကြီးကို ကျုပ်တို့တော့ လက်လျှော့လိုက်ပြီ။ သူ့ဟာသူ ပြောချင်တာတွေ ပြောပါစေတော့။ သူ့ဖြစ်သူခံ ပေါ့ဗျာ”

ပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌကလည်း သူ့ထက်ပင် ပြတ်သား လှ၏။

သည်လိုနှင့် တကယ်အရေးကြီးလှသည့် နေ့သို့ ရောက်လာရလေ၏။ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် မြို့နယ်အလိုက် စာပေ လုပ်သား မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေးများနှင့် ရွေးချယ်တင် မြှောက်ပွဲများ ကျင်းပကြသလို၊ မိမိတို့၏ မြို့နယ်၌လည်း ကျင်းပပြုလုပ်၏။ မြို့နယ်ပါတီယူနစ်ရုံး၏ ခန်းမကြီးထဲတွင် ဖိတ်ကြားထားသော ညွှန်ပရိသတ်များနှင့် မိမိတို့ မြို့နယ်မှ စာပေလုပ်သားများဖြင့် ပြည့်နေ၏။ ပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌအပါ အဝင် အခြားလူများ၏ ရင်ထဲ၌ မည်သို့ရှိမည်ကို မခန့်မှန်း နိုင်သော်လည်း ကော်မရှင်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရသည့် စာရေးသူ၏ ရင်ထဲ၌ ဘလောင်ဆူလျက်ရှိ၏။ အကြောင်း ကား သဘာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်မည့် ဦးဂွစာ ဘာတွေ မိန့်ခွန်းခြွေမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အကယ် ၍ ဦးဂွစာကသာ မ.ဆ.လ ပါတီကိုသော်လည်းကောင်း။ အစိုးရကိုသော်လည်းကောင်း ထိခိုက်ပုတ်ခတ်သောစကား မျိုး ပြောလိုက်လေလျှင်... ဘုရား... ဘုရား။ မတွေးရဲ စရာပါတကား။

သည်လိုနှင့် အစည်းအဝေး စလေပြီ။ အစီအစဉ် အတိုင်း သဘာပတိကြီးဦးဂွစာ အဖွင့်မိန့်ခွန်းခြွေရန် မတ်တတ် ထုလုပ်လိုက်သည်။ ထိုနောက်...

“စာရေးဆရာဆိုတာ မျက်စိရှိတယ်၊ နားရှိတယ်၊ အသိညာဏ်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှပြောစရာမလိုတဲ့ အကြောင်း ပြောကြားရင်း နိဂုံးချုပ်ပါတယ်”

ဤကား ဦးဂွစာ၏ သဘာပတိအဖွင့်မိန့်ခွန်းပင် ဖြစ်

တော့သည်။ စုစုပေါင်း စက္ကန့် ၃၀ ပင် ကြာမည်မထင်ပါ။ အစည်းအဝေးကျင်းပရာ ခန်းမတစ်ခုလုံးရှိ ပရိသတ် များ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ၏။

“အဖွင့်မှာ ဘာမှ ရိတာ၊ ထေ့တာ၊ ခန့်တာတွေ မပါပေမယ့် အပိတ်မိန့်ခွန်းကျမှ အားပါးတရ ဆော်ထည့် လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဤကား စာရေးသူအပါအဝင် အများ၏အထင်ဖြစ်၏။ မြို့နယ်အစည်းအဝေး၏ အစီအစဉ်တွေအလိုက် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆောင်ရွက်သွားခဲ့ပြီး ရွေးချယ်တင် မြှောက်ပွဲကို ကျင်းပ၏။ မြို့နယ်စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ကို အောင် မြင်စွာ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပြီး အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ကို လည်း ဖွဲ့စည်းပြီးလေပြီ။ ထိုအဖွဲ့တွင် ဦးဂွစာတစ်ယောက် ပါမလာ။ မည်သူကမျှ သူ့ကို အဆိုမပြုသလို၊ သူကလည်း ဆန္ဒပြုခြင်းမရှိ။ ဖွဲ့စည်းပြီးသွားသော မြို့နယ်စာပေလုပ်သား အဖွဲ့ အလုပ်အမှုဆောင်ကော်မတီကိုလည်း သူက အမြင် ကြည်လင်ပုံမပေါ်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ မကြာမီပင် အစည်း အဝေးအခမ်းအနားကြီးက ပြီးဆုံးတော့မည်။ အရေးအကြီးဆုံး အစီအစဉ်ကြီးတစ်ခုတော့ ကျန်သေး၏။ သဘာပတိကြီး ဦးဂွစာ အပိတ်မိန့်ခွန်းခြွေမည်ကိစ္စ ဖြစ်၏။ ပါတီယူနစ်ဥက္ကဋ္ဌ အပါအဝင် တာဝန်ရှိသူတွေအားလုံး ရင်ထဲ၌ စိုးရိမ်စိတ်ဖုံး နေမည်မှာ သေချာလှ၏။ အချို့ကလည်း ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်ရတော့မည်ထင်ပြီး ရင်တုန်နေကြ၏။ အခမ်းအနားမျိုး ပန်ကြားလိုက်သည်နှင့် သဘာပတိ ဦးဂွစာက နေရာမှထပြီး အပိတ်မိန့်ခွန်း ခြွေလိုက်ပုံမှာ...

“လုပ်နေကြတယ်ဆိုတာက မပြီးသေးလို့ လုပ်နေကြ ခုတာ။ ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲလို့ ပြောကြားရင်း နိဂုံးချုပ် ပါတယ်ခင်ဗျား”... ဟူ၍တည်း။

မြို့နယ်စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ မျက်နှာစုံညီအစည်းအဝေး နှင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲသို့ တက်ရောက်ကြသူများအားလုံး ငိုအားထက် ရယ်သားသန် ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ သဘာပတိကြီး ဦးဂွစာ၏ အဖွင့်မိန့်ခွန်းနှင့် အပိတ်မိန့်ခွန်းတို့ကြောင့် ဘာ ပြဿနာမျှ မပေါ်ခဲ့ရပါ။ သို့ရာတွင် အဆိုပါ မိန့်ခွန်းသတင်း သည် စာပေလောက၌ တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ရလေ၏။

“ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ” ဟူသော စကားရပ်သည် ထိုအခါ

www.burmeseclassic.com

၌ အလွန်ပင် ရေပန်းစားသည့်စကားဆိုတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရ တော့၏။

အကယ်တန္တအားဖြင့် “ပြီးတော့လည်း ပြီးတာ ပါပဲ”ဟူသော စကားရပ်၏ မူရင်းပိုင်ရှင်သည် ထိုခေတ်က အလွန်ထင်ရှားကျော်ကြားအောင်မြင်သူ စာရေးဆရာ မင်းသိင်္ခံ ဖြစ်၏။ သူရေးသားခဲ့သော “မြိုင်ရာဇာတာတေ” နှင့် “ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား” လုံးချင်းဝတ္ထု စာအုပ်များထဲမှ ဇာတ်ကောင် သုဘရာဇာဆိတ်ဖွား၏ လက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။ “ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ” သည် ထိုခေတ်က အလွန်ပင် ရေပန်းစားခဲ့၏။

စာရေးသူတို့ မြို့နယ်မှ စာရေးဆရာ၊ ဒါရိုက်တာ ဦးဂွဏသည် ဆရာမင်းသိင်္ခံ၏ အားကိုးလုံးချင်းဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုပြီး ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား၏ လက်သုံးစကားဖြစ်သော “ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ”ကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မြို့နယ်စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေးနှင့် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲတွင် သဘာပတိ နိဂုံးမိန့်ခွန်းအဖြစ် သုံးစွဲပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စာရေးသူကိုယ်တိုင်လည်း သုဘရာဇာ ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား၏ “ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ”ကို အလွန် သဘောကျနှစ်ခြိုက်မိခဲ့ပါ၏။ သာမန်တွေ့လျှင် ယင်းစကားရပ် သည် ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောမျိုးလို ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် သေသေ ချာချာတွေ့လျှင် လေးနက်သော ဒဿနတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း ဆန်းစစ်သိရှိနိုင်မည် ဖြစ်၏။ အနိစ္စသဘောနှင့် သင်္ခါရသဘော ကိုဆောင်သော တရားဓမ္မမျိုးလည်း ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်တွေ့ ရှိရမည် ဖြစ်၏။ ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ ကြသော ပကာသနသဘောဆောင်သည့် နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ အခမ်းအနားကြီးများ အစည်းအဝေးကြီးများကို ကြည့်ပါ။ ယင်းအခမ်းအနားကြီးများကို နွေကုန်း၊ ပစ္စည်းကုန်း၊ အချိန် ကုန်း၊ လူ့အပင်ပန်းခံ၍ ပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘယ် ဟာအဓိက၊ ဘယ်ဟာ သာမညဆိုသည်ကို မခွဲခြားဘဲ ပုံကြီးမခွဲသင့်သည့် ကိစ္စတို့ကို ပုံကြီးခွဲခဲ့ကြသောကြောင့် တိုင်းပြည်နှင့် ပြည်သူတို့အတွက် ဘာအကျိုးမျှ သက် ရောက်မှုမရှိဘဲ “ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ”သဘောမျိုး ဖြင့်သာ နိဂုံးချုပ်ခဲ့ကြရ၏။ အလှူဒါနပြုလုပ်ရာတွင်လည်း

သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ဥပမာ- ပကာသနဖက်သော ရှင်ပြုပွဲကို ကြည့်ပါ။ အဓိကပြုလုပ်ရမည့် ကိစ္စတို့မှာ မောင်ရင် လောင်းကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ တစ်ပတ်ခန့် ကြိုတင်ပို့ထား ပြီး သင်္ကန်းတောင်း၊ ရှင်ကျင့်ဝတ် စသည်တို့ကို သင်ယူစေ ခြင်း၊ ကျက်မှတ်စေခြင်း၊ လှေကျင့်စေခြင်းတို့ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် သာမဏေဘဝ၌ စောင့်ထိန်းရမည့် ၁၀ ပါး သီလနှင့် ပတ် သက်၍ သေချာစွာ နားလည်စေရန်နှင့် တိတိကျကျ စောင့်ထိန်းလိုက်နာစေရန် ရှင်လိင်မပြန်မီ ကာလတစ် လျှောက်လုံး ကြပ်မတ်ပေးရမည်ဖြစ်၏။

အဓိကဖြစ်သော အထက်ပါကိစ္စတို့ကိုလည်း ဥပေက္ခာ ပြုထားပြီး သာမညကိစ္စတွေဖြစ်သည့် မဏ္ဍပ်ကို အလွန် ခမ်းနားအောင်ဆောက်ခြင်း၊ မောင်ရင်လောင်းအား အလွန် တန်ဖိုးရှိသည့် အဝတ်အစား အဆင်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်စား ဆင်မြန်းပေးခြင်း၊ အလှူမဏ္ဍပ်တွင် ဆိုင်၊ အငြိမ့် စသည် တို့ကို ငှားရမ်းဖျော်ဖြေစေခြင်း၊ တန်ဖိုးကြီးမားလှသော စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ဖြင့် ညှပ်ပရိသတ်တို့အား ကျွေးမွေး ညှပ်ခံခြင်း၊ ဆင်မြင်း (သို့မဟုတ်) ဝိမ်ခံကာကြီးများဖြင့် ရှင်လောင်းလှည့်ခြင်း စသော ပကာသနကိစ္စကိုသာ အလေး ထားချေက အနှစ်သာရပြည့်ဝသည့် အလှူမျိုးဖြစ်လာမည် မဟုတ်။ ပကာသနကဲ့သော ဂုဏ်ပြိုင်ပွဲသာ ဖြစ်ချေမည်။ အကယ်၍ မောင်ရင်လောင်းသည် ရှင်ကျင့်ဝတ်တို့ကို ကြိုတင် မလေ့လာ၊ မသင်ယူခဲ့သောကြောင့် သာမဏေဘဝတွင် ချိုးဖောက်မှုတစ်ခုခု ပြုမိလေလျှင် ရှင်လိင်ကျမည်။ ငွေကုန်း၊ အချိန်ကုန်းခံ၍ ခြိမ်ခြိမ့်သဲ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ရှင်ပြုပွဲကြီးတစ်ခု လုံးသည်လည်း သဲထဲရေသွန် အလှူမျိုး ဖြစ်သွားရပေတော့ မည်။ အလှူပွဲအတွက် ရေစက်ချ အမှုဝေခဲသော်လည်း “ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ”သာ ဖြစ်မည်။ ကုသိုလ်ရမည် မဟုတ်ပါ။ လောကတွင် မည်သည့်အမှုကို ပြုသည်ဖြစ်စေ အဓိကနှင့် သာမညကို ခွဲခြားနားလည်နိုင်ကြဖို့ အရေး ကြီးလှပါသည်။

မနုဿကျော်ဝင်း (အမျိုးသားစာပေဆရာ)

ပြည် ရွှေပေါက်ပင်တောရ

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသောမစာရ

(သဒ္ဓမ္မဇောတိကဝဇ)

ပြည်မြို့၊ ရွှေပေါက်ပင်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသောမစာရ (ဓမ္မာစရိယ)၊ သဒ္ဓမ္မဇောတိကဝဇသည် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ဝမ်းဘဲအင်းကျေးရွာနေ ခမည်းတော် ဦးသန်းမယ်တော် ဒေါ်ငွေကျော့တို့မှ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၂ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၉ ရက်တွင် မွေးဖွားသန့်စင်ခဲ့ပါသည်။

အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တွင် ဝမ်းဘဲအင်းကျေးရွာ၊ ဘာဝနာရုံကျောင်းတွင် ရှင်သာမဏေပြုပြီး အသက် ၂၀ အရွယ်တွင် ရွာကျောင်း၌ ရဟန်းဘဝခံယူခဲ့ပါသည်။

ပဲခူးမြို့၊ သာသနာ့မဏ္ဍိုင်စာသင်တိုက်၊ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်တို့တွင် ပရိယတ္တိစာပေများ သင်ကြားခဲ့ပြီး ထိုစာသင်တိုက်များမှပင် အလတ်တန်း စာချတန်းတွင် ပရိယတ္တိတာဝန်များ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ရမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ တောင်ကြီးမြို့ရှိ ရပ်တော်မူကျောင်းတိုက်၌ ခုနစ်နှစ်မျှ သီတင်းသုံးခဲ့ပြီးလျှင် ပြည်မြို့၊ ရတနာမန်အောင်ကျောင်းတိုက်၊ ရွှေမျှင်းနားဆရာတော်ကြီးမှ ပြည်မြို့သို့ပြန်ခေါ်ကာ သာသနာ့လမ်းကြောင်းပြောင်းလဲ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည်မှာ... အသားဟင်းမပါ

လျှင် ဆွမ်းဘုဉ်းမပေးနိုင်သော ဆရာတော်၏ မနောဓာတ်အား သိရှိသော ရွှေမျှင်းနားဆရာတော်မှ တံတွေး “ဗျစ်” ခနဲ သပိတ်အတွင်းထွေးထည့်ပြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခိုင်းစေသည့်အချိန်မှစ၍ သက်သတ်လွတ်ကိုယ်တော်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားပြီ ဝိဇ္ဇာအကျင့်စခန်းသို့ ကူးပြောင်းခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ယခု ရွှေပေါက်ပင်တောရကျောင်း ဖြစ်လာမည့် တောအုပ်နေရာတွင် ဆီးပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ဝါးခြမ်းခေါင်းအုံးအိပ်၍ ရုက္ခမူတင်ကို ကျင့်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်သည် ဓူတင် ၁၃ ပါးလုံး ကျင့်ဆောင်တော်မူခဲ့ပြီး လက်ရှိကာလမှာပင် ဓူတင်နှစ်ပါး၊ သုံးပါး ကျင့်ဆောင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်အား ဆက်သွယ်ဖူးမြော်လိုပါက... ပြည်မြို့၊ နာဒေးရပ်၊ ပွဲရုံတန်းအနီး၊ ရွှေပေါက်ပင်တောရကျောင်းတိုက်။ ဖုန်း - ၀၅၃-၂၄၂၅၁။

■ မြန်မာ့ရှင်

နဝမအကြိမ်မြောက်

သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ (ယော)

(၆)

၁၀၈ ရက်အဓိဋ္ဌာန်ထွက်အောင်ပွဲ

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓကို မြန်မာဝေါဟာရ အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟူ၍ ကျမ်းဂန် များ၌ ဖော်ပြပါရှိသည်။ မြတ်စွာဘုရား သည် မြင့်မြတ်သူများတွင် အမြင့်မြတ် ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် “ပါရမီ” မြတ်သော ဆောင်ရွက်ချက်များကြီး ဖြစ်ကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သုမေတရှင်ရသေ့ဘဝဗျာဒိတ်ရချိန်မှ စ၍ သမ္မာညုတဉာဏ်တော်ကို ရတော် မူသည့်တိုင် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ် သိန်းပတ်လုံး “ပါရမီတော်” ဆယ်ပါး ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။ “ပါရမီ” ကယ်ပါးမှာ ...

- (၁) စွန့်လွှတ်ခြင်း (ဒါန)ပါရမီ။
- (၂) ကိုယ်ကျင့်ကောင်းခြင်း (သီလ) ပါရမီ။
- (၃) တပ်မက်မှုကင်းခြင်း (နေက္ခမ္မ) ပါရမီ။
- (၄) အမှန်အတိုင်းသိခြင်း (ပညာ) ပါရမီ။
- (၅) ဇွဲလုံ့လရှိခြင်း (ဝီရိယ)ပါရမီ။

သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ(ယော) အဓိဋ္ဌာန်အောင်ထွက်အပြီး ဆံတော်များပယ်ပြီးပုံ

မရည်မွန်(ကျိုပျော်)

**သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမထိဇောတ(ယော)
ကိုးကြိမ်မြောက်အဓိဋ္ဌာန်အောင်ထွက်ပြီးပုံအား ဖူးမြင်ရပုံ**

ရွက်ခဲ့ကြသော မြတ်စွာဘုရားအစရှိ
သော အရိယာတို့၏ အတိတ်ဘဝ
အတိတ်ကာလက ဆောင်ရွက်ချက်
အားလုံးကိုလည်း “ပါရမီ” ဟူ၍ပင်
ကျမ်းဂန်များ၌ ဖော်ပြကြပါသည်။

“ပါရမီ” မြောက်သော ကျင့်ကြံ
ဆောင်ရွက်ချက် ဟုတ်/မဟုတ် သိနိုင်
ရန်အတွက် ပဓာနကျသော အင်္ဂါနှစ်ရပ်
ရှိလေသည်။ ထိုအင်္ဂါနှစ်ရပ်မှာ သူတစ်
ပါးအပေါ် ‘ကရုဏာ’ ရှိခြင်းနှင့် သံသရာ
မှလွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ချက်
ရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအင်္ဂါနှစ်ရပ်
အပေါ် အခြေခံ၍ ဒါန၊ သီလ စသည့်
လုပ်ငန်းများကို လုပ်မှသာလျှင် ပါရမီ
ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက ပါရမီ

- (၆) သည်းခံခြင်း (ခန္တီ)ပါရမီ။
- (၇) မှန်ကန်ခြင်း (သစ္စာ)ပါရမီ။
- (၈) ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိခြင်း (အဓိဋ္ဌာန်)
ပါရမီ။
- (၉) မေတ္တာထားခြင်း (မေတ္တာ)ပါရမီ။
- (၁၀) လျစ်လျူရှုခြင်း (ဥပေက္ခာ)ပါရမီတို့ ဖြစ်ကြပါ
သည်။

မဖြစ်ချေ။

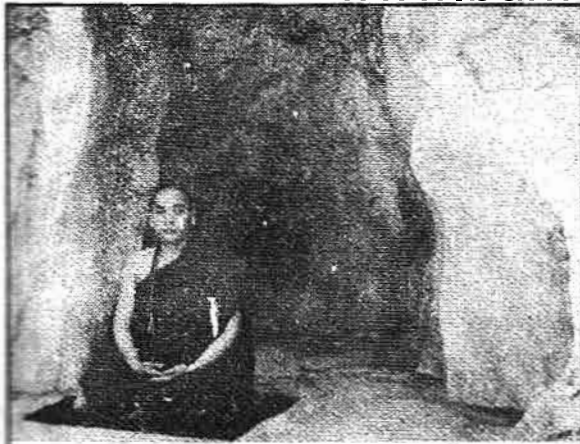
ပထမအင်္ဂါအရ ကိုယ်ကျိုးကို ပဓာနမထားဘဲ
သူတစ်ပါးအကျိုးအတွက် ကျင့်ကြံဆောင်ရွက်ဖို့ဆိုသည်မှာ
တော်ရုံတန်ရုံ မေတ္တာမျိုး၊ တော်ရုံတန်ရုံ ကရုဏာမျိုး

အမှန်အားဖြင့် ကလျာဏပုထုဇဉ်များမှစ၍ ပစ္စေက
ပုဒ္ဓတိုင်အောင် သူမြတ်တို့၏ ဆောင်ရွက်ချက်များအားလုံး
သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဆောင်ရွက်ချက်များ၌ “ပါရမီ”
သဘာဝအနေဖြင့် အားလုံးပါဝင်ကြသည်။ ဆင်ခြင်ရာ၌
အားလုံးသောသတ္တဝါတို့၏ ခြေရာများအတွင်း ဝင်သည့်
သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။

တိတိကျကျဆိုရပါလျှင် တကယ်တမ်း မြင့်မြတ်သူ
များမှာ ကိလေသာ အာသဝေါကုန်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ
ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အာသဝေါကုန်ရန် ကျင့်ကြံအားထုတ်
နေဆဲဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း မြင့်မြတ်သူများစာရင်း
၌ ထည့်သွင်း၍ ရေတွက်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိလေ
သာ အာသဝေါကုန်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရား အစရှိသော
အရိယာများ၏ လုပ်ငန်းများကိုသာ “ပါရမီ” ဟူ၍ ဆိုသင့်
သော်လည်း ကိလေသာကုန်ခန်းအောင် ကျင့်ကြံဆောင်

**သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမထိဇောတ(ယော)
ကိုးကြိမ်မြောက်အဓိဋ္ဌာန်အောင်ထွက်ပြီး
တရားဟောပလ္လင်ပေါ်၌ တရားဟောနေစဉ်**

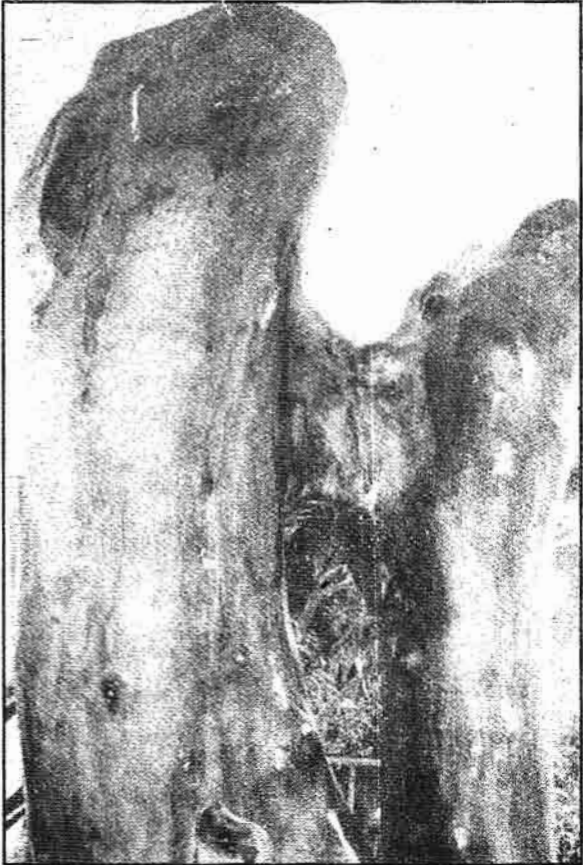
**သစ်တံခါးဆရာတော် တောတောင်များသို့
ကြွရောက်၍ တရားကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်ခဲ့ပုံ**

တော်ရုံတန်ရုံ စေတနာမျိုးဖြင့် သူတစ်ပါးအတွက် ကျင့်ကြံ ဆောင်ရွက်နိုင်သည် မဟုတ်ချေ။ ပုထုဇဉ်တို့သဘောအရ လောကတွင် မိမိသည်သာလျှင် မိမိအတွက် ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လေရာ၊ မြင့်မြတ်သူမဟုတ်ပါက သူ တစ်ပါး၏အကျိုးစီးပွားထက် မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို ပဓာန မထားဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါးကို မိမိထက်ပိုပြီး ချစ်တတ်၊ ကြင်နာတတ်မှ ဖြစ်ပေမည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို ပဓာနမပြုဘဲ သူတစ်ပါး၏ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ဖို့ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြစ်နိုင်သော အရာ မဟုတ်ပါချေ။

လောကသားတို့၏ အနှိုင်းမဲ့ ကျေးဇူးဖြစ်တော်မူ သော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သားသံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့ သည် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တပည့်သားများပီပီ ပါရမီတစ်ပါးပါးကို ဝိရောဓိကြောင့်အောင် ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ဆောင် နှက်ကြသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသံဃာတော်အရှင်သူ မြတ်တို့အထဲတွင် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ လှိုင်သာယာ မြို့နယ်၊ အမှတ်(၁၀)ရပ်ကွက်၊ စစ်ကိုင်းလမ်းရှိ အောင်မြေ သီဟသူမဏိဇောတာရာမ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီး၏ ဦးစီးပဓာန နာယကဆရာတော်ဖြစ်တော်မူသော သစ်တံခါး ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ(ယော)လည်း တစ်ပါးအပါ အဝင် ဖြစ်ပေသည်။

သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ(ယော) သည် သာမန်လူသားတို့ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်နိုင်ခဲ့လှ

သော သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ရက်ရှည် ၁၀၈ ရက်ကို ကျင့်ကြံပွား များ အားထုတ်ခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ကိုးကြိမ်မြောက် အဓိဋ္ဌာန်ကြီး အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သစ်တံခါး ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ(ယော)၏ ကိုးကြိမ်မြောက် အဓိဋ္ဌာန်အောင် ထွက်ပွဲအား ၁၀၊ ၁၁၊ ၂၀၁၃ ရက်နေ့က ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ရာ ထိုအဓိဋ္ဌာန်အောင်ထွက်ပွဲသို့ ကျွန်ုပ် မရောက်ရှိသွားပါသည်။ သစ်တံခါးဆရာတော်၏ ကိုးကြိမ် မြောက် အဓိဋ္ဌာန်အောင်ပွဲ၌ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင်များ ဖြစ်ကြသော ဟိန်းဝေယံ၊ မိုးရန်အောင်၊ ခိုင်နှင်းဝေ၊ မိုးဟေ ကို၊ စရိဒီယိုတေးသံရှင် ဟဲလေး၊ လင်းလင်းနှင့် သရုပ် ဆောင်သစ်များ တေးသံရှင်သစ်များအပါအဝင် ပရိသတ် ထောင်ပေါင်းများစွာ ရောက်ရှိနေကြပါသည်။

**သစ်တံခါးဆရာတော်၏ အောင်မြေယေျ
မဏိဇောတာရာမ စာသင်တိုက်ကြီးအတွင်း၌
တွေ့မြင်ရသည့် သစ်တံခါးကြီး**

မဏိဇောတာရာမ စာသင်တိုက်ဝန်းအတွင်းရှိ မြတ်စွာဘုရား ရုပ်တုပုံ

သစ်တံခါးဆရာတော်သည် ထိုနေ့နံနက် ၉း၁၀ နာရီ၌ အဓိဋ္ဌာန်ကျောင်းဆောင်ဖြစ်သည့် လင်းရတနာ ကျောင်းဆောင်လေးအတွင်းမှ ထွက်ကြွလာသည်ကို သံဃာတော်အရှင်မြတ်များနှင့် တပည့်ပညာသိင်္ဂါများမှ ထီးဖြူတော်များမိုးကာ စောင့်ကြိုနေကြပါသည်။ သစ်တံခါးဆရာတော်သည် အဓိဋ္ဌာန်ကျောင်းဆောင်အတွင်းမှ ထွက်ကြွလာပြီးနောက် သုံးလူထွဋ်ခေါင် ရွှေနဂါးရုံ မြတ်စွာဘုရားအား ပူးမြော်ကြည်ညိုပြီးသောအခါ ဝစီတော်ကို ဖွင့်ဟကာ ဝေနယျများစွာ သတ္တဝါအနန္တတို့အား မေတ္တာတော်ဓာတ်ကို ပေးဝေငှပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာတော် အရှင်သူမြတ်သည် တရားဟောမဏ္ဍပ်ရှိရာသို့ ကြွရောက်ပါသည်။ တရားဟောမဏ္ဍပ်အတွင်း၌ ကြိုတင်ရောက်နေကြသည့် ညော်ပရိသတ်

အပေါင်းတို့အား ဆေးသိဒ္ဓိ မေတ္တာဓာတ်ပါရမီရှင် ဘဒ္ဒန္တဝါယမ(မင်းတုန်း) ဓမ္မသုခကျောင်းတိုက် ပတ္တမြားမြို့သစ်ဆရာတော်မှ ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်စေပါသည်။ ဆက်လက်၍ သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ(ယော)နှင့် သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်တို့မှ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြပြီးသောအခါတွင် သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ(ယော)မှ ခန္တီနည်း အစဉ်သုံး၍ မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် လောကီ လောကုတ္တရာ ဂေဂင်းကျိုးဆောင်ရွက်ကြရန်နှင့် ဖြူစင်သော ကာယကံမေတ္တာ၊ ဝစီကံမေတ္တာ၊ မနောကံမေတ္တာဟူသော စစ်မှန်သည့် ဝိပဿနာကုသိုလ်မှလွဲလျှင် အကျိုးတရား အကြီးမားဆုံးဖြစ်ကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ထိုမှဆက်လက်၍ သစ်တံခါးဆရာတော် အရှင်သူမြတ်သည် ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ရဟန်းဒါယိကာမကြီး ဒေါ်မိုးမိုး(6WI ၇၂၅၃ MD)နှင့် အနုပညာရှင်များ အလှူရှင်အလှူအမ အပေါင်းတို့၏ လှူဒါန်းမှုအစုစုတို့အတွက် အလှူတော်ရေစက်ချ အမျှမေတ္တာပေးဝေကြကာ သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ၏ ကိုးကြိမ်မြောက် အဓိဋ္ဌာန်အောင်ထွက်ပွဲ မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြီးဆုံးပါသည်။ အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသောအခါ၌ ဘုရားကျောင်း၊ ရဟန်းဒါယိကာမ ဒေါ်မိုးမိုး (6WI ၇၂၅၃ MD) မိသားစုမှ ရွှေလက်စွပ် အကွင်း ၃၀ ကို ဝတ္ထုငွေများနှင့်ရောကာ ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာသွန်းပြီးပေးခဲ့ကြပါသည်။

သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ(ယော) လောင်းလျာအား မကွေးတိုင်းဒေသကြီး ယောဒေသဖြစ်သော ထီးလင်းမြို့နယ်၊ ထလင်းကျေးရွာ၌ ခမည်းတော် ဦးလှသန်း၊ မယ်တော် ဒေါ်အုံးမြိုင်တို့မှ ၁၃၃၂ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလ်ပြည့်ကျော် ၁၀ ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် မွေးဖွားသန်စင်ခဲ့ပါသည်။ မွေးချင်းညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိသည့် အနက် ဆရာတော်လောင်းလျာမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ငယ်မည်မှာ မောင်ဟန်ဝင်းဖြစ်သည်။ လောကီအတန်းပညာကို စတုတ္ထတန်းအောင်မြင်သည်အထိ သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့သည်။

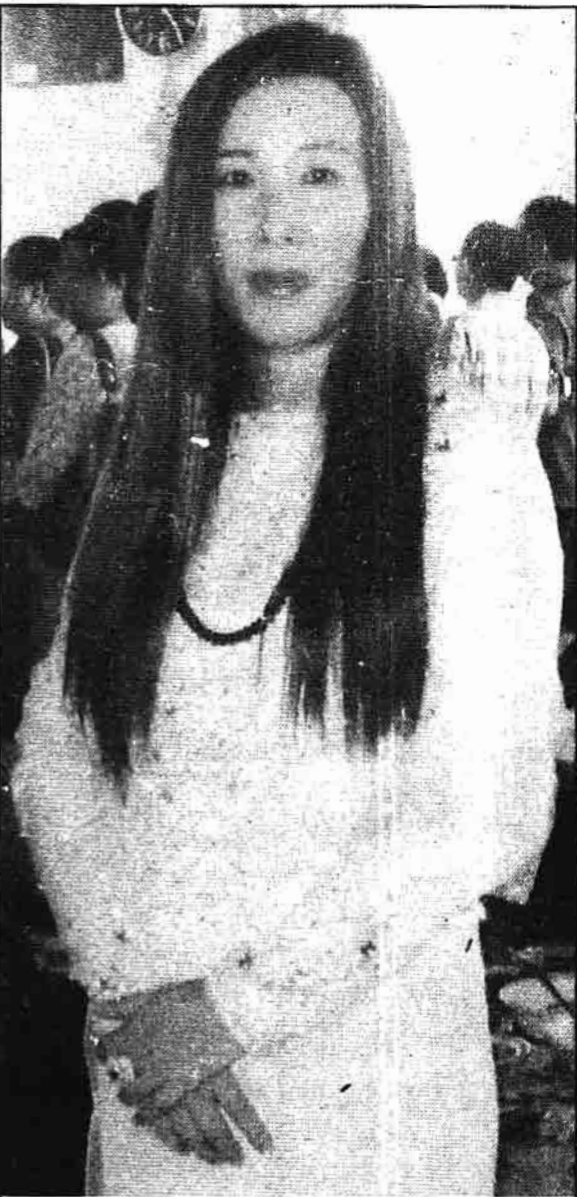
ထို့နောက် ဆရာတော်လောင်းလျာသည် အသက် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်၌ အဘိုး ဦးကျော်သစ် အဘွား ဇော်ငွေလှတို့၏ ပစ္စယနဂူဟကို ခံယူကာ ထလင်းကျေးရွာ သဒ္ဓါ

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသီရိအရှင်မြတ်အားဥပဇ္ဈာယ်
ပြု၍ သာမဏေဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ သာသနာ
ဥက္ကရာဇ် ၂၅၃၄ ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၅၂ ခုနှစ်၊
ဆုန်လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့တွင် အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ငွေလှ
နှင့် သားသမီးတစ်စုတို့မှ ပစ္စည်းလေးပါးဒါယကာအဖြစ်
ဆွဲကြကာ ယောဒေသ၊ ထီးလင်းမြို့နယ်၊ ထလင်းကျေး
ရွာ သဒ္ဓါဝိကကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ခဏ္ဍာသိမ်တော်၌
ပိဋကတ်စာပေပညာရပ်များကို သင်ကြားခဲ့ပြီးနောက်
ပိဋကတ်စာပေပညာရပ်များကို သင်ကြားခဲ့ပြီးနောက်
ပိဋကတ်စာပေပညာရပ်များကို သင်ကြားခဲ့ပြီးနောက်

ဆရာတော်လောင်းလျာသည် အသက် ၁၅ နှစ်
သာမဏေဘဝမှ စတင်ကာ ပဲခူး၌၊ ကျွန်းသာယာ
ရပ်တွင်၊ အောင်ဇေယျပရိယတ္တိစာသင်တိုက်သို့ ရောက်ရှိ
ကာ အခြေခံမူလတန်းကျောင်း၊ ပထမငယ်တန်း၊ ပထမ
ထောင်တန်းနှင့် ပဲခူးမြို့၊ ဝံနယတံခွန်စာမေးပွဲတို့ကို အောင်
မြောက်မှုခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ဆရာတော်လောင်းလျာ
သည် ၁၃၅၆ ခုနှစ်တွင် ပဲခူးမြို့၊ အောင်ဇေယျ ပရိယတ္တိ
စာသင်တိုက်မှ ရန်ကုန်မြို့၊ သစ်တောလမ်း၊ အလုံ၌ရှိသော
အောင်မင်္ဂလာပါဠိတက္ကသိုလ် တိုက်သစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ
ပရိယတ္တိစာဝါများကို ဆက်လက်သင်ကြားတော်မူခဲ့ရာ
အကြီးတန်းကို ၁၃၅၆ ခုနှစ်၌ပင်လျှင် ဖြေဆိုအောင်မြင်
တော်မူခဲ့သည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာသည် အောင်မင်္ဂလာ ပါဠိ
တက္ကသိုလ်တိုက်သစ်၌ပင် ဓမ္မစရိယ ပရိယတ္တိစာပေများကို
ဆက်လက်သင်ယူနေရင်းမှ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်၏
ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။
ဆရာတော်လောင်းလျာသည် နံနက်စောစောထပြီး ဆွမ်း
စားပြီး သံဃာ့ဝေယျာဝစ္စများကို ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်
ပြီးနောက် တရားဘာဝနာ အားထုတ်လိုသည့် ဆန္ဒနှင့်အညီ
ပုဂံသို့ရောက်ရှိ၍ အခြားသံဃာတော်များ ကျန်းစက်ချိန်မှသာ
ပုဂံသို့ရောက်ရှိ၍ မေတ္တာဘာဝနာကို စီးဖြန်းခဲ့သည်။
ပုဂံ၌ တစ်နေ့သောညတွင် “ကိုယ်တော်လေး အဓိဋ္ဌာန်
ဆုတောင်းပါ” ဟူ၍ အိပ်မက်မြင်မက်လေသည်။
ဆရာတော်လောင်းလျာသည် အိပ်မက်မြင်မက်ရာ
အိပ်မက်အခန်းနှင့် ကိုယ်နေရပါက ဒီထက်ပို၍ အားထုတ်

ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ရဟန်း ဒါယိကာမကြီး
ဒေါ်မိုးမိုး(6WI ကုမ္ပဏီ MD)အား
အဓိဋ္ဌာန်အောင်ထွက်ပွဲခန့် တွေ့ရပုံ

ပါမည်ဟု သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ တစ်ဝါတွင်းလုံး သက်သတ်
လွတ်စားပြီး တစ်ရာရှစ်လုံးပုတီးကုံးဖြင့် “အရဟံ သိဒ္ဓိ
ဘဂဝါအောင်” ကို နေ့စဉ် ဆယ်ပတ်ပွားများခဲ့သည်။
အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဆရာတော်

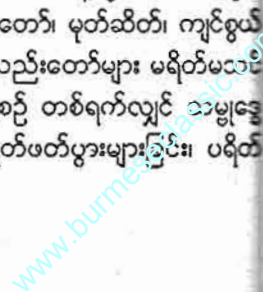
လောင်းလျာသည် မကြာခင်မှာပင် တစ်ပါးနေ အခန်းကလေးကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုသောအခါ ဆရာတော်လောင်းလျာသည် သမထ၊ သမာဓိ ကျင့်စဉ်တို့ကို ပိုမို၍ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ဆရာတော်လောင်းလျာသည် သမထ၊ သမာဓိ၊ မေတ္တာပေါက်ပြီး သာသနာပြုအလှူကြီးပေးကာ ဝေနေများစွာ သတ္တဝါတို့အား ကယ်တင်ခဲ့ကြသော ယက္ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်ကြီး၊ သာမညဆရာတော်ကြီး၊ ကုံလုံဆရာတော်ကြီး၊ ရွှေပေါ်ကျွန်းဆရာတော်ကြီး၊ မိုင်းဖုန်းဆရာတော်ကြီးများကဲ့သို့ ကျင့်ကြံပွားများ အောင်မြင်မှုများ ရခဲ့ကြသည်ကိုလည်း လွန်စွာ အားကျမိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်လောင်းလျာသည် တကယ်ဖြစ်ချင် တကယ်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်ရမည်ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြုကာ ဆွမ်းစားဆောင် အနုနာယကအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရင်းမှ အချိန်အားသည်နှင့် ဗုဒ္ဓအားဖြည့် အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ရန်ကုန်မြို့၊ နယ်နိမိတ်အတွင်းရှိ ရွှေတိဂုံစေတီတော် နေလစကြာဘုရားများ၊ ဆူးလေစေတီတော်၊ ဣဒ္ဓိမန္တလုံဏီဂူတော်၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်စေတီတော်၊ ကျိုက္ကဆံစေတီတော်၊ ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်၊ ကိုးထပ်ကြီးဘုရား၊ ဘားမဲ့ဂူဘုရား၊ အောင်ချမ်းသာဓာတ်ပေါင်းစုစေတီ၊ ဝင်ဒါမိယာ အောင်သိဒ္ဓိကုန်းတော်၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရား၊ ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရား၊ ရန်ကင်း မိုးကောင်းဘုရား၊ ဥက္ကလာပစေတီ၊ အောင်စေတီ၊ သာကေတ အောင်တော်မူစေတီ၊ ကျိုက်ဝိုင်းစေတီ၊ ကမ္ဘာအေးစေတီ၊ သုဝဏ္ဏမြို့ဦးစေတီ၊ သာဓုကန်စေတီ အလုံသစ်တောဝင်း ရန်မျိုးအောင်ညောင်ပင်ကြီး၊ စော်ဘွားကြီးကုန်းလမ်းမတော် ဝါဠုကစေတီ၊ အိမ်တော်ရာစေတီကုန်း၊ အာလိန် ၅ ဆင့် ဆေးဝက်ပါဘုရား၊ အောင်စေတီ၊ စမ်းချောင်းရှင်စောပုစေတီ၊ သွေးဆေးကန် အောင်ချမ်းသာစေတီ၊ ရွှေကြက်ယက်စေတီ၊ ဘုရားငါးဆူများ၌ အချိန်ရလျှင် ရသကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ် သွားရောက်ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ခဲ့သည်။

ထို့အပြင် ဆရာတော်သည် အခွင့်အခါရသည့် အခါတိုင်း၌ ပဲခူးမြို့၊ ရွှေမော်ခေစေတီ၊ ဟင်္သာကုန်း မဟာစေတီ၊ နန်းဦးစေတီ၊ ရွှေဂူလေးစေတီ၊ အကျွတ်အလွတ်စေတီ၊ ကျွက်ထီးရိုးစေတီ၊ ကျိုက်ထို မှဲ့ရှင်စေတီ၊ ကျီးပါးစပ်၊ မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိ၊ ရွှေကျီးမြင့်၊ ချမ်းသာကြီး၊

ချမ်းသာရစေတီ၊ မန္တလေးတောင်၊ ပြည်ရွှေစာရုံ ဝန်ချတောင်၊ ရွှေဘုံသာမုနိ၊ ငွေတောင်စေတီ၊ တွံတေးရွှေဆံတော်၊ ပေါင်းတော်ချုပ်ဌာနများ၊ ဒလ၊ ရွှေစာရုံ၊ မဟာသကြန်ဘုရားကြီး၊ ရှေးဟောင်းမောင်းတီးစေတီတော်၊ မှော်ဘီမြို့ မော်တင်မြတ်ဘုရား၊ ပုသိမ်ရွှေမုဋ္ဌော၊ ပခုက္ကူသီဟိုဠ်ရှင်၊ ဖောင်တော်ဦး မြတ်မော်တင်စွန်း၊ လွန်ပြည်တော်ပြန်၊ နေဖြူကျွက်က လွန်ပွန်းစေတီ၊ ငပုတော ကွမ်းစားတော်၊ ဟင်္သာတ၊ ဦးပါရုံစေတီ၊ ဝိဇ္ဇာဌာန အလုံပြည်တံခါးပေါက် ဒီပါရုံစေတီ၊ ရွှေရင်အေးစေတီ၊ ရန်မျိုးအောင်စေတီ၊ သန်လျင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရား၊ ကျွက်ကမော့တောင်စေတီ၊ ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရား၊ ဘီလူးတစ်ထောင်ဘုရား၊ ကျိုက်ကလို့ ကျိုက်ကလဲ့စေတီတော်များ၌ တရားကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်သည် အင်းတကော်တောထဲ၌ ရုက္ခမူတင်ဆောင်၍ တရားအားထုတ်ခဲ့ရာမှ သစ်တံခါးပင် ဘယ်နေရာ၌ ရှိနေသည်ကို အမြင်ထူး အာရုံထူးများ ရရှိခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ဆရာတော်သည် ၅ နှစ်တာမျှ အမြို့မြို့အနယ်နယ်ရှိ ဘုရားစေတီတော်များ၌ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ် တရားဓမ္မများ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်နေရာမှ ၁၃၆၆ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လတွင် တေးရေးတေးဆို လင်းလင်းမှ လှူဒါန်းသည့် လှိုင်သာမြို့၊ အမှတ် ၁၀ ရပ်ကွက် 'လင်းရတနာ'ကျောင်းကလေးအား အလှူခံတော်မူကာ အောင်မင်္ဂလာပါဠိတက္ကသိုလ်တိုက်သစ်မှ ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံးခဲ့ပါသည်။

သစ်တံခါး ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ(ယော)သည် မိမိ၏ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းကလေးရရှိသည်နှင့် ၁၃၆၇ ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှ စတင်ကာ ထိုလင်းရတနာကျောင်းကလေး၌ ၁၀၈ ရက်တိုင်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ကြီးကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်အရှင် သူမြတ် ထိုသို့အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီးများကို ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ရာ၌ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်များမှာ "တိစိဝရိတ်ဧကသနီက" ဝစီပိတ်၍ သီတင်းသုံးခြင်း၊ မည်သည့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမကိုမျှ အားတွဲမခံခြင်း၊ တစ်နေ့တွင် သစ်သီးဆွမ်း တစ်နပ်သာ ဘုဦးပေးခြင်း၊ ဆံတော်၊ မုတ်ဆိတ်၊ ကျင်စွယ်တော်များ၊ လက်သည်း၊ ခြေသည်းတော်များ မရိတ်မသင် မလှီးမဖြတ်ခြင်းနှင့် နေ့စဉ်ညစဉ် တစ်ရက်လျှင် သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော် ၁၀၀၈ ခေါက် ရွတ်ဖတ်ပွားများခြင်း၊ ပရိတ်

သ သုတ် ရွတ်ပွားခြင်း၊ မဟာသရဏဂုဏ်တော်ကြီး ရွတ်
ပွားခြင်း၊ မဟာဗုဒ္ဓဝင် ဓမ္မက္ခန္ဓာကျမ်းမြတ် ရွတ်ပွားပူဇော်
ခြင်း၊ ပဋ္ဌာန်းပစ္စယနိန္ဒေသပါဠိတော် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွားများ
ခြင်း၊ မဟာသမယသုတ်ရွတ်ပွားပူဇော်ခြင်း၊ ဓမ္မစကြာပါဠိ
တော် ရွတ်ပွားပူဇော်ခြင်း၊ အနတ္တလက္ခဏာသုတ် ရွတ်ပွား
ပူဇော်ခြင်း၊ ၁၀၈ လုံး ပုတီးကုံးဖြင့် အရဟံဂုဏ်တော်
၂၇ ပတ်စိပ်ခြင်း၊ မဟာဒွိကျင့်စဉ်ပုတီး ၁၀၈ ပတ်စိပ်ခြင်း၊
မီးကသိုဏ်း ရှုကျင့်ပွားများ အားထုတ်ခြင်း၊ ကမ္ဘာမေတ္တာ
ဇာတ်ကို ပွားများအားထုတ်ခြင်း၊ အမျှဝေငှခြင်းတို့ကို ပြု
လုပ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ဖြင့် သစ်တံခါးဆရာတော်သည် တစ်နှစ်ထက်
တစ်နှစ် အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီးများကို ပို၍ပွားများအားထုတ်
ခဲ့သည်မှာ ယခု ၁၃၇၅ ခုနှစ် အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီးများ
အောင်မြင်ခဲ့သည်မှာ ကိုးကြိမ်မြောက် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ
သည်။ သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ(ယော)
သည် ထိုသို့ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကြီးများ တစ်နှစ်ဝင်ပြီးတိုင်း
သာသနာအကျိုးပြုလုပ်ငန်းများ ပွရဟိတလုပ်ငန်းများကို
လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ ဖော်ပြနိုင်အောင် များပြားလှပြီဖြစ်ပါသည်။

သစ်တံခါးဆိုသည်မှာ သစ်တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်၊ တစ်
တိုင်းနှင့်တစ်တိုင်း မပြုပြင်ဘဲ သဘာဝအလျောက် ထိုး
ဖောက်ဝင်ရောက်ကာ အလယ်ဗဟိုတွင် တံခါးပေါက်
သဖွယ် ဖြစ်နေခြင်းကို သစ်တံခါးဟု ခေါ်ပါသည်။

သစ်တံခါးဆောင်ရာတွင် သိဒ္ဓိတင်ပြီး သရဏဂုံ
တည် မေတ္တာသုတ်ရွတ်ကာ ဆောင်ပါက ပို၍ အစွမ်းထက်
ပြီး ကောင်းပါသည်။ ဆရာတော်၏အာရုံတွင် တွေ့မြင်ရ
သည်မှာ “အခွက်ဘက်က လာဘ်ခေါ်ပြီး အခုံးဘက်က
ရန်ကာသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်
နေသော ဂမ္ဘီရပစ္စည်းဟု ရှေးဆရာတော်ကြီးများ သူတော်
င်များမှ သမုတ်ကြပါသည်။

သစ်တံခါး၏ အစွမ်းသတ္တိများမှာ အခက်အခဲမှန်
သမျှကို ထိုးဖောက် အောင်မြင်ပေါက်ရောက်ကာ လာဘ်
ရွှင်ခြင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ခြင်း ဂုဏ်သတ္တိထူးများ
ရှိနေပါသည်ဟု ရှေးဆရာတော်ကြီးများ သူတော်စင်
သူတော်ကောင်းများ၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ တပည့်အပေါင်းတို့၏
ဆိုစကား ရှိခဲ့ဖူးကြောင်းကိုလည်း သိရပါသည်။

“တကယ်ကြိုးစား အားထုတ်သော ဒကာ၊ ဒကာမ

များအတွက် တကယ်ခရီးပေါက်စေချင်ပါတယ်။ အဓိဋ္ဌာန်
စယူတာနဲ့ ဗုဒ္ဓဇာတ်အားကို အစပြုပါ။ နောက်ပိုင်း အချိန်ရ
လျှင် ရသလို လက်နဲ့ပုတီး သရဏဂုံကို ပါးစပ်က တရစပ်
ရွတ်နေပါ။ ပါရမီရှင်များ နည်းယူကာ မရမနေ ကြိုးစား
အားထုတ်ပါ။ သတိမပျို့ ဝီရိယမလျော့သမျှ အောင်ပါ
သည်။ အောင်မြင်ချင်လျှင် ဆန္ဒပြင်းပြရပါတယ်။ ဇွဲရှိရပါ
တယ်။ မရတာ ရတာ သူ့အလုပ်။ အားထုတ်ရမှက ငါ
အလုပ်ဟု သဘောပေါက်ပါ။ မတွေ့ဝေပါနဲ့။ ကိုယ့်အလုပ်
သာ ကိုယ်လုပ်ပါ။ လောကီလောကုတ် တွဲ၍ကြိုးစားပါ။
ဒါမှ ပိုကောင်းမယ်။ ပိုပြီးစိတ်ချရမယ်။ တပည့် ဒကာ၊
ဒကာမအပေါင်းနဲ့ ပါရမီများ ကြိုးစားကြပါလို့ တိုက်တွန်းမှု
ပြုပါရစေ။ ရည်မှန်းချက်၊ ဆောင်ရွက်ချက်များ အောင်မြင်
ပြီးမြောက် ခရီးပေါက်ကြပါစေ”ဟူ၍ သစ်တံခါးဆရာ
တော် ဘဒ္ဒန္တမဏိဇောတ(ယော)၏ မိန့်မှာစကားကို နောက်
ဆုံး ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

သစ်တံခါးဆရာတော် မဏိဇောတ(ယော)၏

ဗုဒ္ဓဇာတ်ကိန်းယူ အားထုတ်နည်း

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သဗ္ဗာ
သမ္ဗုဒ္ဓဿ၊

- သရဏဂုံ ရွတ်တည်ပြီး၊
- ဖိဝိတ ပရိယန္တိကံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
- ဖိဝိတ ပရိယန္တိကံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
- ဖိဝိတ ပရိယန္တိကံ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
- ဖိဝိတ ပရိယန္တိကံ -အသက်ထက်ဆုံးထိတိုင်

အောင်၊ ဗုဒ္ဓဿ-မြတ်စွာဘုရားကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်
ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဒု၊ တ ဆိုပါ။ ငါးပါးသီလ အနည်းဆုံး ခံယူပါ။
အတိုနည်း ငါးပါးသီလခံယူပုံ ...

“ဣမံ ပဉ္စသီလံ သိက္ခာပဒံ သမာဓိယာမိ” အာမ
ဘန္တေပါ အရှင်ဘုရား။

ခုနှစ်ရက်သာသမီးအပေါင်း အဓိဋ္ဌာန်ပေါက် စိတ်
အကြံမြောက်ပါစေ။

■ **မရည်မွန်(ကျုံ့ပျော်)**

ဝိဇ္ဇာဓရ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများထံမှ ပညာစဉ်ယူခဲ့သော ဗုဒ္ဓမြတ်အောင်ဆရာတော်

မြန်မာ့ဗုဒ္ဓ

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ မုံရွာခရိုင်၊ မုံရွာမြို့နယ်၊
ပေါက်ပင်ကျေးရွာအုပ်စု၊ ပေါက်ပင်ရွာတွင် ခမည်းတော်
ဦးစောအောင်၊ မယ်တော်ဒေါ်သိန်းညွန့်တို့မှ ၁၃၂၀ ခုနှစ်၊
တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်၊ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊
အောက်တိုဘာလ ၇ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့၊ နံနက် ၉ နာရီ ၃
မိနစ်မှာ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်းခုနစ်ယောက်ရှိရာ စတုတ္ထ

မြောက် သားရတနာဖြစ်ပါသည်။
၁၃၃၂ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၁၂ ရက်၊ ဗုဒ္ဓ
နေ့တွင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော် လယ်တီဆရာတော်ဦး
သလ္လထံမှာ ရှင်သာမဏေအဖြစ် အရှင်ဉာဏောဘိ
ဘွဲ့အမည်ဖြင့် ခံယူခဲ့ပြီး ဇာတိမြေဖြစ်သော ပေါက်
ကျောင်းတွင် နှစ်ဝါဆိုခဲ့သည်။ ၁၃၃၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်

လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်၌ အမရပူရမြို့ 'တူမောင်း'ကျောင်း တိုက် မဏိရတနာအလယ်တိုက်ကြီးတွင် ပဓာန နာယက ဆရာတော် လယ်တီဦးနန္ဒိယ (ဦးကောသလ္လ၏ဆရာတော်) ထံ၌လည်းကောင်း စာချဆရာတော်ကြီး ဦးဇာဂရဗဒ္ဒိထံ၌ လည်းကောင်း ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

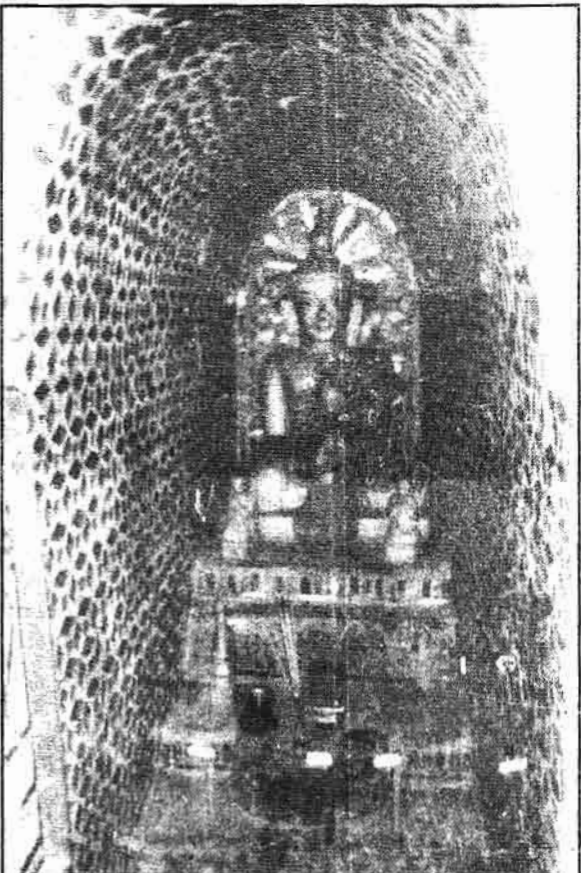
မြို့နယ်လုံးဆိုင်ရာ အခြေပြုမူလတန်း၊ ဝိနယ အငယ်တန်း၊ ဝိနယအလတ်တန်း၊ ဝိနယအကြီးတန်း၊ ရွှေဘိုမြို့နယ်လုံးဆိုင်ရာ ဝိနယအနုဂ္ဂဟ အာဂုံပြန်ပွဲငယ်၊ ငယ်၊ လက်၊ ကြီး သုံးတန်းလုံး အောင်မြင်ခဲ့သည်။

နိုင်ငံတော်အစိုးရ ပါဠိပထမပြန်စာမေးပွဲအား အသက် ၁၅ နှစ်တွင် ပထမငယ်တန်း၊ ၁၆ နှစ်တွင် ပထမလတ်တန်း၊ ၁၇ နှစ်တွင် ပထမကြီးတန်း အောင်မြင် ခဲ့သည်။ ၁၈ နှစ်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရ မြွေစရိယ စာမေး ပွဲကျမ်းရင်း နှစ်ကျမ်း၊ ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရ ၏ 'သာသနဓမ္မာစရိယ'ဘွဲ့တံဆိပ်တော် ဆွတ်ခူးအောင် မြင်ခဲ့သည်။

၁၃၄၀ ပြည့်နှစ်၊ နှောင်းတန်ခူးလပြည့်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၈ နာရီ ၄၀ မိနစ်တွင် အမရပူရမြို့၊ တူမောင်း ကျောင်းတိုက် မဏိဇောတဏှာသိမ်တော်၌ စစ်ကိုင်းမြို့ အနန္တသူရိယချောင်ဆရာတော် နိုင်ငံတော်ဩဝါဒစရိယ၊ နိုင်ငံတော် မူလသံဃာ့ဝန်ဆောင် ၆၆ ပါး၊ အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ အဘိဓမ္မမဟာရဋ္ဌဂုရု အနန္တသူရိယဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းဒကာမှာ မိုးကုတ် မြို့၊ အနောက်ပိုင်း ကျပ်ပြင်မြို့မရပ်၊ ရဟန်းဒကာ ဦးအုန်း ဆွေ ရဟန်းဒကာမ ဒေါ်ခင်မေဦး မိသားစုနှင့် အမရပူရမြို့ တရုတ်တန်းရပ် ဦးမောင်ကြီး၊ ဒေါ်မိုးရီမိသားစုတို့မှ ပစ္စယာ နုဂ္ဂဟခံယူ၍ ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းခဲ့သည်။

ဆရာတော် အရှင်ဉာဏောဘာသသည် ငယ်စဉ် တလေးဘဝကတည်းက ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ မွေစကြာရွတ်ပွားခြင်းများ အထုံပါခဲ့လေသည်။

၁၉၈၃ ခုနှစ်မှာ မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ မှာ တိပိဋကတ်ဖြေဆိုရန်၊ ပညာသင်ကြားရန် ရောက်ရှိခဲ့ သည်။ သို့သော် ကျန်းမာရေးညံ့လာခြင်းကြောင့် ဆရာဝန်မှ အနားယူခိုင်းထားစဉ် မိုးမိတ်ကုန်းရှိ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ပဋ္ဌာန်းပူဇော်နေခဲ့သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ စာကျက်လျှင် ဖျားနာပြီး၊ စာမကျက်ဘဲ ပုတီးစိပ်ပွားများ

ဖူးပြည့်အောင်ဆရာတော် သီတင်းသုံးရာ ဘိုးဘိုးအောင်ဇာတိရွာ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားလိဏ်ဂူတော်

လျှင် အဖျားအနာမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ပဋ္ဌာန်းအောင်ခါနီး မှာ ဝိဇ္ဇာရေဆရာတော်များ အိပ်မက်ဖြင့် ဆက်သွယ်လာ ခြင်း၊ ကြွလာခြင်း၊ မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရှိခဲ့ပါ။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ အာရုံပေးလာခြင်း၊ ရှင်မထီးဆရာတော်၊ အဘပထမံဘိုးဘိုးအောင် အာရုံပေး လာခဲ့ပါသည်။ မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီး ကျန်းမာရေးအခြေ အနေ စိုးရိမ်ချိန်မှာ ပဋ္ဌာန်းရည်စူးရွတ်ဆို၊ မေတ္တာပို့ပေးနေ စဉ်မှာ ဆရာတော်ကြီးအနီးမှာ ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင် စောင်ခြံနှင့် ထလာခြင်း၊ ထိုင်နေတာ မြင်နေရသည်။ 'စောင်'ဆိုတာ မေတ္တာ၏သဘောပဲဟု မြင်ပါသည်။

ထိပ်တန်းရောက်စေသော အဂ္ဂကျင့်စဉ်တော်များ နောက်စာမျက်နှာမှာ ဖွင့်ဖော်ပေးထားပါသည်။

ထိပ်တန်းရောက် အဂ္ဂကျင့်စဉ်
ပါဠိဂါထာတော်များ

“နမော အဂ္ဂဿ၊ နမော အဂ္ဂဿ”
၁၂ ခေါက် ရွတ်ဆို၊ ၁၂ ပတ် ပုတီးစိပ်ပါ။

နိဿယအနက်မြန်မာပြန်

အဂ္ဂဿ = မြင့်မြတ်ကောင်းကျိုး၊ ကုသိုလ်မျိုးတို့၊ စိုက်ပျိုးတည်ထောင်၊ အရင်းအနှီးဆောင်ရွက်၊ ဂုဏ်ရောင်ပွင့်ဓာတ် အလင်းဓာတ်ဟု၊ မြင့်မြတ်ထိပ်တန်း၊ အထက်တန်းသို့ တက်လှမ်းနိုင်ကြ၊ စုံပြည့်ဝသည် ‘အဂ္ဂဿဗုဿ’ သယမ္ဘူ’ဟု အောင်သူထိပ်ထား၊ မြတ်စွာဘုရားအနန္တ မှန်သမျှအပေါင်း အားလုံးအား။

နမော = ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ထား၊ ကျင့်တရားဖြင့်၊ လေးစားကြည်ညို သဒ္ဓါပိုလျက်၊ ရိုသေမြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး၍၊ ရိုခိုးပူဇော် ဖူမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်မြတ်ဘုရား။

အဂ္ဂဿ = တန်ဖိုးကြီးစွာ ရတနာတို့၊ စိုက်ကာ မြှုပ်ထား အရင်းအနှီးများကြောင့်၊ ကြီးပွားဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်တိုးပြီး၊ တန်ဖိုးကြီးမား တန်ဖိုးထွား၍၊ အင်အားကြီးလှ စုံပြည့်ဝသည်၊ ‘အဂ္ဂဿဗုဿ’ သယမ္ဘူ’ဟု၊ အောင်သူထိပ်ထား၊ မြတ်စွာဘုရား အနန္တ မှန်သမျှအပေါင်း အားလုံးအား။

နမော = ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ထား၊ ကျင့်တရားဖြင့်၊ လေးစားကြည်ညို သဒ္ဓါပိုလျက်၊ ရိုသေမြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး၍၊ ရိုခိုးပူဇော် ဖူမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်မြတ်ဘုရား။

(၁၃၆၈ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၈ ရက်၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၅ ရက်၊ သောကြာနေ့၊ ည ၁၂ နာရီတိတိအချိန် နေပြည်တော် အဂ္ဂတောင်တော်တွင် ရှင်မထီးခေါ် ရှင်အဇ္ဈကော ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီဝရနှင့် ပဌမ ဘိုးဘိုးအောင်တို့က ချီးမြှင့်ပေးတော်မူကြပါသည်။)

၁။ နမော တေ အဂ္ဂဝိမုတ္တ

အဂ္ဂဝိမုတ္တ = အထွတ်ထိပ်လွတ်မြောက်၊ ထွက်ရပ်ပေါက်၍၊ ထွန်းတောက်အာဏာ၊ ဘုန်းတေဇာနှင့်၊ ပညာပြည့်ဝ၊ ကြီးမြတ်လှသည် ‘အဂ္ဂဿဗုဿ’ သယမ္ဘူ’ဟု

အောင်သူထိပ်ထား၊ မြတ်စွာဘုရားအနန္တ မှန်သမျှအပေါင်း အားလုံးတို့ဘုရား။

တေ = အကျဉ်းအကျပ်၊ အထပ်ထပ်မှ၊ လွတ်လပ်ရေးရ၊ အောင်ပွဲရ၍၊ ဝဋ်မှထွက်မြောက်၊ ကင်းလွတ်မြောက်ပြီး၊ ပေါက်ရောက်တော်မူငြား၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအနန္တ မှန်သမျှအပေါင်း အားလုံးတို့ဘုရား။

နမော = ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ထား၊ ကျင့်တရားဖြင့်၊ လေးစားကြည်ညို သဒ္ဓါပိုလျက်၊ ရိုသေမြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး၍၊ ရိုခိုးပူဇော် ဖူမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်မြတ်ဘုရား။

[အမှတ်(၁)ဂါထာကို ပဌမ ဘိုးဘိုးအောင်နှင့် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီဝရတို့က ချီးမြှင့်သည်။]

၂။ နမော ဝိမုတ္တာနံ နမော ဝိမုတ္တိယာ

ဝိမုတ္တာနံ = ကိလေသာ အကျပ်တည်း၊ ကျဉ်းမြောင်းဝဲမှ၊ လွှဲထွက်လွတ်မြောက်၊ သိဒ္ဓါပေါက်၍၊ ပြီးမြောက်ပြည့်စုံ၊ တန်ဖိုးဂုဏ်နှင့်၊ လွှမ်းခြုံကျော်ကြား၊ ပေါ်ထင်ရှားသည့် ဘုရားအဂ္ဂအနန္တတို့အား။

နမော = ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ထား၊ ကျင့်တရားဖြင့်၊ လေးစားကြည်ညို သဒ္ဓါပိုလျက်၊ ရိုသေမြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး၍၊ ရိုခိုးပူဇော် ဖူမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်မြတ်ဘုရား။

ဝိမုတ္တိယာ = ကျဉ်းကျပ်မရှိ၊ ကင်းလွတ်ဘိ၍ ‘ဝိမုတ္တိ-အလွတ်’ ထိပ်တန်းမြတ်သည်၊ အထွတ်ထိပ်ဓာတ်၊ တရားဓာတ်အား။

နမော = ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်ထား၊ ကျင့်တရားဖြင့်၊ လေးစားကြည်ညို သဒ္ဓါပိုလျက်၊ ရိုသေမြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး၍၊ ရိုခိုးပူဇော် ဖူမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်မြတ်ဘုရား။

[အမှတ်(၂)ဂါထာကို ပဌမဆရာကြီး ဘိုးတော်သော် ဇင်မိုင်းက ချီးမြှင့်ပေးပါသည်။]

ဝါဆိုသက်နိုး လက်ရွှင်လန်း

နန္ဒာမိုးကြယ်

ဖြစ်လေရာ ဘုံဘဝ
ကြုံရတဲ့ခန္ဓာ
သိင်္ဂနိတ် ဆင်းရွှေဝါ
ဝင်းပေလာ အသွေး
မြူမမြီ ဖြူအိလွင်တယ်
လှူသည်ရှင် ကောင်းမှုရေး။
စီဝရမြတ်ဒါနာ
မှတ်ကြပါလေသေး
ရွှေတောင်မှာ နေရောင်ပေးသလို
ပြောင်အသွေးကိုယ်ရေ
ဖဲကတ္တီန အပါးလို
သူအသား နူးညံ့ခဲ့ပေ။
အထည်ပေါင်း သိန်းကုဋေ
ကိန်းအခြေမရေတွက်နိုင်ဘာ
ခြွေလျက် မိုးပြန်ခေါင်မှာ
ပိုးဖဲနှင့် ကတ္တီပါ
လိုရာရာ ရကြောင်းပလေး။ ။
အရှင်ဇေန(ပဲခူး)
နေတာအရှည်ဆုံးဖြစ်သည် ဝါဆို
သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ဝါဆိုလသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်း
ကားပြန်ပွားသည့် စာရေးသူတို့နိုင်ငံ
အဖို့ ထူးကဲမွန်မြတ်လှစွာသော လတစ်
လ ဖြစ်ချေ၏။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ကား
မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်သည်
မယ်တော်၏ ဝမ်းကြာတိုက်၌ ကိန်း
အောင်းသန္ဓေယူသော နေ့ဖြစ်၏။ သည်
ဝါဆိုလသမယ၌ အလောင်းတော်သည်
“သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း”တည်း
ဟူသော နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို မြင်၍
တောထွက်တော်မူခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်
အဖြစ် ရောက်ရှိတော်မူပြီးသကာလ
တရားဦးတရားမြတ် ဓမ္မစကြာတရား
တော်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ တု
ဖက်ယှဉ်ပြိုင်လာကြကုန်သော တိတ္ထိ
တို့အား ဆုံးမနှိမ်နင်းရန်အတွက် ရေမီး
အစုံ တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို ပြတော်မူ
ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ “သန္ဓေ တောထွက်၊
ဓမ္မစက်၊ တစ်ချက်ပြာဋိဟာ”ဟု မှတ်
သားခဲ့ကြကာ အမွန်အမြတ်ပြုခဲ့ကြ

ချေ၏။
စင်စစ် ဝါဆိုလသည် ရဟန်းသူ
မြတ်တို့အဖို့ ဘုရားရှင်ပညတ်တော်မူ
သော လထူးလမြတ်ဟု ဆိုရပေမည်။
အကြောင်းမူ ရဟန်းသူမြတ်တို့အဖို့ မိမိ
တို့ ဝါကပ်ကျောင်းမှ ညဉ့်အိပ် ပြင်ပသို့
မထွက်ကြရန် ဝိနည်းတော်က ချုပ်ကိုင်
ထားသော လဖြစ်ချေ၏။ ကရကင်္ဂရာသီ
ဖြစ်ပြီး အသန္တိနက္ခတ် ယှဉ်ပြိုင်ထွန်းပ
သော လဖြစ်၍ ရှေးက ဝါဆိုလအား
“နွယ်တာလ”ဟု သညာပြုကြလေ၏။
ထူးမြတ်သော လဖြစ်၍လည်း ဗုဒ္ဓဘာ
သာဝင်များအဖို့ ဤလအခါသမယ၌
ဘုရားသွား၊ ကျောင်းတက်၊ ဥပုသ်စောင့်၊
သီလယူကာ နိဗ္ဗာန်စခန်းရှိရာ တက်
လှမ်းကြချေ၏။ တောတောင်ရပ်မှာ
တော့ မိကျောင်းပန်း၊ ပုန်းညက်ပန်း၊
မြတ်လေးပန်း၊ အနန်းပန်းတို့သည် ဝါဆို
၏ မိုးရေစက်များအောက်၌ လန်းလန်း
စိစိ ရှိနေကြသည်။ ဝါဆို၏ ညင်းခလ

ပြည်၌ မွေးမွေးကြိုင်ကြိုင် တလှိုင်လှိုင် သင်းနေကြတော့သည်။

ဝါဆိုလအခါဝယ် “ပွင်းတော် ခံပွဲ” များ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ ပွင်းဖြစ် ဖို့ရန် အင်္ဂါရပ် ငါးပါးလိုအပ်၏။ ယင်း တို့မှာ...

- (၁) ရဟန်းလောင်းဖြစ်ရန် အင်္ဂါ နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- (၂) ဉာဏ်၏ ပြည့်စုံခြင်း။
- (၃) ကမ္မဝါစာ၏ ပြည့်စုံခြင်း။
- (၄) သိမ်၏ ပြည့်စုံခြင်း။
- (၅) ပရိသတ်၏ ပြည့်စုံခြင်း။

တို့ ဖြစ်ကြ၏။ အဆိုပါ အင်္ဂါရပ် ငါးပါး ပြည့်စုံပါမှ ပွင်းအင်္ဂါရပ်နှင့် ကိုက်ညီသည်ဟု သတ်မှတ်ကြကုန်၏။ ပွင်းတော်ခံသည်ပွဲ၊ ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းတို့ ဝိကင်္ဂရသညာကာလ စသည် တို့ကြောင့် ဝါဆိုကာလသမယသည် သာသနာ့အမွေခံ ဖြောစည်တို့ ညံ့ညံ့ ကာလသမယ ဖြစ်ချေ၏။ ဝါဆိုဝိကင်္ဂ ကြသည့် ရဟန်းသံဃာတို့အား လှူ ဖွယ်ဝတ္ထု အစုစုတို့ လှူဒါန်းကြသည် လည်းဖြစ်ပေရာ ဆရာနှင့် ဒကာတို့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေသည့် သာသနာပြုပွဲ တော် လထူးလမြတ်ဟုဆိုရလျှင် မမှား နိုင်ချေ။

ဆွမ်းခဲဖွယ်တို့ကို ပူဇော်လှူဒါန်း ကြ၏။ ဝါဆိုပန်းများ ကပ်လှူကြ၏။ ထို အထဲမှ အထူးလေးနက်စွာ တမ္ပန် တမြတ် လှူဒါန်းသည်ကား “ဝါဆို သင်္ကန်း”ပင် ဖြစ်လေ၏။ သင်္ကန်းဟူ သည် ရဟန်းသံဃာတော်တို့အတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်လှစွာသော ပစ္စည်း လေးပါးအနက်မှ တစ်ပါးဖြစ်၏။ ထိုတစ်

ပါးကို ဒါယကာတို့မှ “ဝါဆိုသင်္ကန်း” အဖြစ် ထူးကဲလေးနက်စွာ လှူဒါန်း ကြချေ၏။ ဝါဆိုသင်္ကန်းလှူဒါန်းသည့် အတွက် ထူးကဲစွာ ရရှိမည့်အကျိုးကား ရှစ်ပါးရှိကြောင်း မှတ်သားရဖူး၏။

“ရွှေသို့အဆင်း၊ ညစ်ကြေးကင်း ၍၊ ရောင်ဝင်းထိန်ပ နှည့်ရ၍၊ မကသိန်း ဖိုး၊ ပုဆိုးရလေ၊ ညိုရွှေဖြူနီ၊ ဤရှစ် မည်သည်၊ ကျမ်းညီသင်္ကန်း၊ လှူကျိုး တည်း။”

ဟူသည့် လင်္ကာအပေါ် ပိုင်းဆစ် သရုပ်ခွဲကြည့်ပါက ဝါဆိုသင်္ကန်း လှူ ဒါန်းရသည့်အတွက်...

- (၁) ဖြစ်လေရာဘဝဆက်တိုင်း ဆင်း တိုင်း၌ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တောက် ပကုန်၏။
- (၂) ခန္ဓာကိုယ်၌ မည်သည့်အညစ် အကြေးမှ ကပ်ငြိခြင်းမရှိဘဲ သန့် ရှင်းစင်ကြယ်၏။
- (၃) ရောင်ဝင်းထိန်ပ ဘဝဆက်တိုင်း ခုနစ်ဆောင်တိုက်ခန်း မီးမထွန်း ဘဲ အလင်းရောင်ရရှိနိုင်၏။ (ပမာ ဆောင်ရလျှင် ဥမ္မာဒန္တတို့၊ ပပ ဝတီတို့မှာ သင်္ကန်းလှူရသည့် အကျိုးကြောင့် ခုနစ်ဆောင်တိုက် ခန်း မီးမထွန်းရဘဲ ထိန်လင်း တောက်ပသူများ ဖြစ်ကြကုန်၏။)
- (၄) အသားအရေမှာ ကြမ်းကြမ်းရှုရှု မရှိဘဲ နှည့်ပျော့ပျောင်းကုန်၏။
- (၅) အဖိုးတစ်သိန်းမကသော အညို ရောင်ပုဆိုးကို ရရှိနိုင်၏။
- (၆) အဖိုးတစ်သိန်းမကသော အဝါ ရောင်ပုဆိုးကို ရရှိနိုင်၏။
- (၇) အဖိုးတစ်သိန်းမကသော အဖြူ

ရောင်ပုဆိုးကို ရရှိနိုင်၏။
(၈) အဖိုးတစ်သိန်းမကသော အနီ ရောင်ပုဆိုးကို ရရှိနိုင်၏။

ဟူသည့် အကျိုးထူး အကျိုးမြတ် ရှစ်ပါးကို ခံစားရမည်ဖြစ်၏။ ယင်းသည် ပင် ဝါဆိုသင်္ကန်း လှူဒါန်းသည့်အတွက် ထူးမြတ်သော လာဘ်လာဘမဟုတ်ပါ လော။ စင်စစ် လာဘ်လာဘဟူသည် ငွေကြေးသက်သက်ချည်း မဟုတ်ချေ။ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ကျန်းမာ ချမ်းသာခြင်းသည်လည်း လာဘ်လာဘ ဖြစ်ချေသည်။ သုတ္တန်နည်းအလိုအရ ဝါဆိုသင်္ကန်း လှူဒါန်းရသည့်အကျိုးမှာ ရှစ်ပါးရှိသကဲ့သို့ အဘိဓမ္မာနည်းအရ အကျိုး ခြောက်ပါး ရရှိခံစားရကြောင်း မှတ်သားရချေ၏။

အဘိဓမ္မာ၊ ကျမ်းအလာကား။ ကောင်းစွာအဆင်း၊ ကောင်းခြင်းအသံ၊ အတန်အနံ၊ မွှေးပျံ့ကြိုင်စွာ၊ ရသာ ဘောဂ၊ သုံးဆောင်ရလျက်၊ ဖဿကိုယ် မှာ၊ နှည့်စွာနှင့်၊ ပမာဂွမ်းလား၊ ကင်း ပြားအနာ၊ ချမ်းသာသုခ၊ ဤခြောက်ဝ ကို နိစ္စမလွဲ၊ ခံရပြီ။

သို့ဖြစ်၍ ပုန်းညက်ညီမာလာမင်း တို့ ပုံသင်းသည့် လဝါဆို၌ ဝါဆိုသင်္ကန်း လှူဒါန်း၍ ကုသိုလ်ယူပြီးသကာလ ဥပသံသီတင်းသီလ ဆောက်တည် မည်ဆိုပါလျှင် သံသရာဘဝခရီးလည်း ပြောင့်တန်းရုံမက ပစ္စုပ္ပန်အနေအထား ၌လည်း မပူမပင် မကြောင့်မကြဘဲ လာဘ်သက္ကာများ ရွှင်လန်းနိုင်ပါကြောင်း ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပေတော့၏။

ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ

အင်ကြင်းမေ

ယခုနှစ် သင်္ကြန်ကာလမှာ တရားစခန်းဝင်မည့်သူများ အလွန်များ၍ ရိပ်သာများတွင် ကန်သတ်ထားသည့် အရေအတွက်ထက် ကျော်လွန်နေကြောင်း သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်များတွင် ဖတ်ရသည်။ ကျွန်မသည် မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် တောင်ကိုးလုံးသဒ္ဓမ္မအလင်းရောင်ကျောင်း အင်းတကော် မြို့နယ်တွင် တရားစခန်းဝင်ရန် ပြင်ဆင်၍ တရားအားထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအတူ ကျွန်မ၏ သားငယ်ဖြစ်သူကလည်း သူ၏ သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ ပဲခူးမြို့၏ တောတွင်းတစ်နေရာရှိ တရားစခန်းတစ်ခုတွင် တရားအားထုတ်လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ သူ၏ သူငယ်ချင်းအဘွားမှလည်း ကျွန်မတို့အိမ်သို့ လာ၍ အစစအရာရာ စိတ်ချစွာ ထည့်လိုက်ပါရန်နှင့် သားငယ်ကိုလည်း ပြန်ချင်သည်ဆိုသောစကား မပြောရန် မှာကြားကာ ထိုတရားစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။

မိဘဖြစ်သူ ကျွန်မအနေဖြင့် သားသမီးမျှ ကောင်းမွန်သော တရားအားထုတ်လိုခြင်းဟူသော လမ်းကို ရွေးချယ်ခဲ့၍ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သားငယ်သည် သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်ဖြင့် မိဘနှင့် တကွစီသွားခဲ့သော်လည်း သူ၏ သူငယ်ချင်း၏အဘွားနှင့်လည်း ရင်းနှီးသဖြင့် ယုံကြည်စိတ်ချမှု ထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မသွားခင်မှာ ဆေးအပါအဝင် ပစ္စည်းပစ္စယ စုံလင်စွာ ထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။ သူ့ရွတ်ဖတ်ပုထိုးနေကျ ပတ္တန်းစာအုပ်ကိုလည်း သတိထား၍ ထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။ တရားအားထုတ်သည့်အခါ စိတ်မပျံ့လွင့်ရန်နှင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှုရရှိစေရန် ကျွန်မ သီထားသမျှ ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ သားငယ်သည် အသက် ၁၅ နှစ်ကျော်ရှိပြီး တရားရိပ်သာနှင့်လည်း တစ်ခါမျှ ထိတွေ့

ခြင်းမရှိသေးပါ။ သည်တစ်ကြိမ်သည် ပထမဦးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏မ စိတ်ထဲတွင် တရားထိုင်၊ တရားမှတ်ရခြင်းအပေါ် ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်သွားမှာ စိုးရိမ်နေပြီး တရားဓမ္မ၌ စိတ်ပါဝင်စား ပျော်မွေ့နိုင်ပါစေဟုသာ အထပ်ထပ်ဆုတောင်းနေခဲ့ပါသည်။

ဤသို့နှင့် နှစ်ဆန်းနှစ်ရက်ရောက်သောအခါ တရားစခန်းအသီးသီးမှ ပြန်လာ၍ ညဘက်တွင် သားငယ်မှ မိခင် တရားစခန်းမှ ရှုမှတ်ပုံနှင့် တရားစခန်းအကြောင်းကို မေးမြန်း ဆွေးနွေးကြသောအခါ ကျွန်မမှာ သားငယ်၏ တရားကို မြတ်နိုးလေးစားခြင်းကို သိရ၍ ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူ၏ တရားစခန်းတွင် ဖိနပ်ချုပ်ချယ်ခံရခြင်း၊ ပြစ်ဒဏ်ပေးခံရခြင်းများကို ရင်ဖွင့်သောအခါ ကျွန်မ များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတော့သည်။ မိသားစုအားလုံး သားငယ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ ဒေါသများလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဤသည်ကိုပင် သားငယ်က ပြန်လည်နှစ်သိမ့်နေပါသေးသည်။

ကျွန်မ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ရသနည်းဆိုသော် ကျွန်မ တွေ့ကြုံထားဖူးသော တရားစခန်း၊ ရိပ်သာများတွင် ယောဂီများကို မေတ္တာကို နှလုံးသွင်း၍ ပြောဆိုခြင်း၊ တရားအားထုတ်ပုံနည်းစနစ်များကိုလည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ သင်ပေးခြင်း၊ တရားအားထုတ်သည့်အခါ မည်သည့်စိတ်ဖိစီးမှုမျိုးမှ မရှိစေရန် စီမံဆောင်ရွက်ပေးခြင်းနှင့် လာရောက်လှူဒါန်းကြသော အလှူရှင်များကလည်း သဒ္ဓါထက်သန်စွာကျွေးမွေးခြင်းများဖြင့် တရားရရေးအတွက် ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်စေခဲ့ပါသည်။

ဤတရားစခန်းမှ ယောဂီတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ရခဲ့ပါက တရားစခန်းဖွင့်သည့်သူများ မည်မျှကုသိုလ်ရမည်၊ တရားစခန်းဖွင့်ကျိုးနပ်မည် ဆိုသည်

မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း နားလည်ခံစားတတ်ကြပါသည်။ တစ်မင်တစ်ပိုလ် မရခဲ့သော ယောဂီများ ရှိခဲ့သော်လည်း ၎င်းတို့၏ရင်ထဲတွင် ဆွမ်းအလှူရှင်၊ ကျောင်းအလှူရှင်များ အဖြစ် ပါရမီဖြည့်ကြသည်များလည်း တွေ့ရပါသည်။

ယခုတော့မူ သားငယ်သွားခဲ့သော တရားစခန်းတွင် တရားရိပ်သာပိုင်ရှင်၊ တရားပြဆရာကြီးမှာ လူငယ်တချို့ကို “ဓမ္မလုပ်သား” အဖြစ် ခန့်အပ်၍ ယောဂီများအား ဖျက်ခြည် မပြတ် စောင့်ကြည့်စေခြင်း၊ တရားအားထုတ်ပြီး မိမိနားနေရာ အဆောင်ရောက်သည်အထိ လိုက်ကြည့်၍ စကားပြောဆိုခြင်း ရှိမရှိ၊ ရှိခဲ့လျှင် ချက်ချင်းသတင်းပို့ တိုင်ကြားခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဤနေရာတွင် ဆရာကြီး၏သမီးမှ ယောဂီများကို ကြိမ်းမောင်းအုပ်ချုပ်၍ အပြစ်ပေးသင့်သူများအား အခန်းဖော်များနှင့်ခွဲ၍ တစ်ဦးတည်းနေရသော အခန်းငယ်များသို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူစေပါသည်။

တရားကိုရလို၍ ငြိမ်းချမ်းသောတရားစခန်းကို ဝင်ရောက်ခိုလှုံခဲ့သော်လည်း ထိုတရားရိပ်သာစခန်းမှာ ထောင်တစ်ခုသဖွယ် တည်ထောင်၍ “ဓမ္မလုပ်သား” ဟူသောအစောင့်များ၊ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းနှင့် အမှုစီရင်သူများ၏ ပြောဆိုသည့် စကားများမှာလည်း ရင့်သီး၍ မငြိမ်းချမ်းသော တရားစခန်းအဖြစ် ခံစားမိပါသည်။ သားငယ်မှာလည်း တရားရုမှတ်ချိန်၌သာ စိတ်ချမ်းသာခဲ့သော်လည်း ကျန်သည့်အချိန်များတွင် ထောင်သားတစ်ယောက်လို အပြစ်ရှာခြင်းများကို ခံခဲ့ရပါသည်။ သူ၏အခန်းဖော် ဘကြီးအရွယ်၊ ဦးလေးအရွယ်များနှင့် လူမှုရေးအရ သူတို့မေး၍ ဖြေမိသည်ကို စကားပြောသည်ဟုဆိုကာ အစွန်ဆုံးအခန်းတစ်ခုတွင်ထား၍ အပြစ်ပေးခြင်း ခံရပါသည်။ သူ၏အခန်းတစ်ဖက်တွင် တောကြီးဖြစ်၍ ကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် မည်မျှ စိတ်ချောက်ချားမည်ကို တွေးကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်ပါသည်။

ညဘက် သားငယ်က ပဉ္စာန်းရွတ်သောအခါ ခြေသံများ ကြားရပြီး ရွတ်ဆိုပြီးသွားပါက တိတ်ဆိတ်သွားကြောင်း ပြောပါသည်။ နေမကောင်းပါက အိမ်အကြောင်းပဲနေပြီး ဆက်လက်၍ တရားအားထုတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သေပါက မြေမြှုပ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း တရားပြဆရာကြီးမှ ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

သားငယ်အပါအဝင် ကျွန်မတို့သည် ပုထုဇဉ်များသာ ဖြစ်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်များရကာ ဘဝကူးကောင်းရန် တရားအားထုတ်ကြခြင်းဖြစ်ရာ နနယ်သော ကလေးများကို ထိတ်လန့်စိတ်ပျက်ဖွယ် စကားများဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုခြင်းမှာ တရားစခန်းနှင့် မတူတော့ပေ။ ဓမ္မမဖြစ်ဘဲ အဓမ္မဖြစ်နေပါတော့သည်။ တရားအားထုတ်ခြင်းအပေါ်၌လည်း စိတ်ကုန်ခန်းမှာ စိုးမိပါသည်။ တရားမသိ၍ သိရန်အားထုတ်လေ့လာသူ ဖြစ်သေးသော ကျွန်မ၏ သားငယ်အား ရိပ်သာမှ အာဏာပိုင်များက “ဘာမှမသိမတတ်တဲ့ စုန်းပြူးတွေ ခေါ်မလာခဲ့နဲ့” ဟု သားသူငယ်ချင်း၏ အတွားကို အမိန့်ထုတ်ခဲ့ပြီး သားငယ်ကိုလည်း “နောင် ဤတရားစခန်းတွင် တရားအားထုတ်ခွင့်မရှိ” ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ကိုယ်ရည်သွေး၍ ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏သားသည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ မှန်းတီးခြင်း၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း မရှိပါ။ လူချစ်လူခင်ပေါ့ပါသည်။ ဤတရားစခန်းရောက်မှ နာမည်ပျက်စာရင်း ဝင်ရပါတော့သည်။ ဘာမှမသိမတတ်သော စုန်းပြူးဖြစ်ရပါတော့သည်။

လာမည့်နှစ်များတွင် မိမိတို့၏ သားသမီးများ၊ ငှားအားထုတ်လို၍ တရားစခန်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးမည့် မိဘများကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် အသိပေးချင်ပါသည်။ မိမိတို့ဝင်လိုသည့် တရားစခန်းတွင် ထေရဝါဒနှင့်အညီ တရားအားထုတ်ရပါမည်လား၊ အပြိုင်အဆိုင်စိတ်စိုးမိုးသော “ဘယ်သူဘယ်နှုနာရိတရားထိုင်နိုင်လဲ၊ ဆုပေးမယ်၊ ဘယ်သူစကားပြောလဲ၊ အမှားလုပ်မိလဲ၊ ဒဏ်ပေးမယ်” ဆိုသော တရားစခန်းများဖြစ်နေလျှင် စဉ်းစားဖို့လိုမည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်မ၏သားငယ် ရောက်ခဲ့ရသော တရားစခန်းမှာ မူကား ကျွန်မတို့မိသားစု စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် သားငယ်၏ ဘုရားရှိခိုး၊ တရားမှတ်ခြင်းကို ခုံမင်ခြင်းကိုမြင်ရတော့ ဝမ်းသာခဲ့ရပါသည်။ ဝမ်းသာနေရပါဦးမည်။ ။

■ အခါကြမ်းခေ

“ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဒါကျောက်တောရ မဟာအောင်မြေ” အတွက် အလှူရှင်များဖိတ်ခေါ်ခြင်း

ဆရာတော်ဦးအာစာရလင်္ကာသီရိသည် ၁၃၅၆-ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၂ ရက် (၁၆.၂.၁၉၅၅) ကြာသပတေးနေ့တွင် ရခိုင်ပြည်နယ် သံတွဲမြို့ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ် ပဌာန်းဆက်ပါရမီရှင်များအား စောင့်မျှော်လျက်ရှိသော ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဒါကျောက်တောရ မဟာအောင်မြေသို့ စတင်ရောက်ရှိပြီး တောရစုတင် အကျင့်မြတ်ပဋိပတ်ဖြင့် စတင်ကြွရောက် သာသနာပြုတော်မူပါသည်။

၁၃၅၇ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၁ ရက်(၂၅.၈.၁၉၅၅) သောကြာနေ့တွင် ပန္နက်တင်၍ ၁၃၅၈ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့ (၂၃.၃.၁၉၅၅)နေ့တွင် ဆုတောင်းပြည့် အနောက်ရွတ်ပုံစေတီတော်နှင့် အရှေ့စေတီရှစ်ဆူတို့ကို တီးကြားကုသိုလ်ဖြစ် ထီးတော်တင်အဖွဲ့နှင့် ရွှေထီးတော်တင်လှူခြင်း၊ ကုန်ကျငွေ ၇၅ သိန်းကျပ်၊ ၁၃၆၁ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့် (၂၄.၁၀.၁၉၅၉) တနင်္ဂနွေနေ့တွင် မူလသစ်ကောက်ရွာ အများကောင်းမှု ကိုးနဝင်းစေတီတော်အား ကျောက်ထီးတော်ဟောင်းချ၍ ရွှေထီးတော်အသစ်တင်လှူခြင်း၊ ကုန်ကျငွေ ၁၀ သိန်းကျပ်ကျော်၊ ၁၃၆၂ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၁ ရက်(၁၂.၉.၁၉၅၉) သောကြာနေ့တွင် ပန္နက်တင်၍ ၁၃၆၅ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၁၁ ရက်(၂၇.၃.၂၀၀၃) တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အမြင့် ၂၁ တောင်ရှိ ရွှေထီးတော် ဘုံနှစ်ဆင့်မြင့် ဓာတ်ပေါင်း ၄ အနောက်ကျိတ်ထီးရိုးစေတီတော်အား တီးကြားကုသိုလ်ဖြစ် ထီးတော်တင်အဖွဲ့နှင့် ရွှေထီးတော်တင်လှူခြင်း၊ ကုန်ကျငွေ ၃၀၀ သိန်းကျပ်ကျော်၊ ၁၃၆၂ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၅ ရက် (၂၈.၃.၂၀၀၁) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် နှစ်ပေါင်း ၈၀ ကျော် ရွှေထီးတော်ကင်းပုံနေသော ဝှံ့ဗြူ ရေကျော်ကျေးရွာရှိ ရွာလယ်မင်းဟင်္ကါးကောင်းမှုစေတီတော် ရွှေထီးတော် အသစ်တင်လှူခြင်း၊ ကုန်ကျငွေ ၁၅ သိန်းကျပ်ကျော်၊ ၁၃၆၈ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၄ ရက် (၄.၁.၂၀၀၇) ကြာသပတေးနေ့တွင် နှစ်ပေါင်း ၉၀ ကျော် ဗြူကျယ်စီးနေသော ဝိန်းတောလေးကျေးရွာ လျောင်းတော်မူရပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးအား စတင်ပြုပြင်ဆောင်ရွက်၍ ၁၃၇၀ ပြည့်နှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်နေ့(၉.၂.၂၀၀၉) တနင်္လာနေ့တွင် မွှားရုံကြီးအပါအဝင် ရေစက်သွန်းချပြီးစီးခြင်း၊ ကုန်ကျငွေ ၁၀၀ သိန်း ကျပ်ကျော်၊ ၁၃၇၀ ပြည့်နှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၄ ရက်(၁၆.၁၀.၂၀၀၈) တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဉာဏ်တော်အလျား ၅၄ ပေရှိ အေးငြိမ်းချမ်းသာလျောင်းတော်မူ ရပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးအား စတင်တည်ထားဆောင်ရွက်ပြီး ၁၃၇၁ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၂ ရက် (၃၀.၁.၂၀၁၀)နေ့တွင် ငွေကျပ်သိန်းပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော် ကုန်ကျခဲ့ပြီး အားလုံးကောင်းမှုအတွက် ရေစက်သွန်းချ အဖျားပေးဝေခဲ့ပြီး ဆက်လက်၍ တောင်ခြေရင်ပြင်တော်တွင် သက်ကြီးရွယ်အိုများ တောင်ပေါ်တက်ရောက်ပူဇော်ခြင်း မပြုနိုင်သူများအတွက် ဉာဏ်တော် ၁၅ ပေ အမြင့်ရှိ မုလေိန္ဒာနဂါးရုံ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ တောင်တော်၏ ကျက်သရေဆောင် အဝင်ပုခံဦးတစ်ဆောင်နှင့် သောက်ရေ သုံးရေအတွက် အစိစိစက်ရေ ထွင်းအား အနက်ပေ ၄၀၀ တူးဖော်သော်လည်း ရေချိုးမရရှိပါသောကြောင့် သောက်ရေအတွက် ဂါလံ ၅၀၀၀ ဆုံ ကွန်ကရစ်သောက်ရေကန်တစ်လုံး ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လိုပါသောကြောင့် စသည့် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို တစ်ဦးတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ အသင်းအဖွဲ့နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဖိတ်ခေါ်လှူဒါန်းနိုင်ကြပါရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။

လှူဒါန်းနိုင်သော ပစ္စည်းအမျိုးအမည်နှင့် တန်ဖိုး

- ဉာဏ်တော် ၁၅ ပေ အမြင့် ရုပ်ပွားတော်အပါအဝင် ရောင်တော်ဖွင့်အပြီး ၅၀ သိန်းကျပ်
- အကျယ် ၁၅ ပေ အမြင့် ၁၂ ပေ မုခ်ဦးအလှူရှင်အမည်ပါပြီး ၄၅ သိန်းကျပ်
- ဂါလံ ၅၀၀၀ ဆုံ ကွန်ကရစ်သောက်ရေကန် ၁ လုံး ၄၀ သိန်းကျပ်

ဆက်သွယ်လှူဒါန်းလိုသူများ

- လွတ်မိုးစွေစာပေ ဖုန်း - ၀၉-၄၃၀၇၅၃၁၁၊ ၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅
- နာယကဆရာတော် ဖုန်း - ၀၉-၇၃၁၃၉၃၃၆၊ ၀၉-၄၂၀၂၃၅၄၅၈
- ဦးကျော်သူထိုက် ဖုန်း - ၀၉-၅၁၁၉၄၀၇

ဒုတိယမြောက် ကိုသောင်း

အိမ်

ရီရီဌေး

ဒုတိယမြောက်

ကိုးသင်္ချိုင်းသံစား

■ ရီရီငွေ

မြန်မာ့ရာဇဝင်တွင် သူရဲကောင်းများကို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားသကဲ့သို့ သူရဲကောင်းနှင့်အတူ ထပ်တူအမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားသည့်အရာကား . . .

‘မြန်မာ့စား’ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာ့ရာဇဝင်တွင် ကျော်ကြားခဲ့သော စားများကား မင်းကြီးရန်နောင်၏ ယိမ်းနွဲ့ပါစား . . .

ထိုစားသည် အထုတစ်ထောင်မျှရှိသည့် ကျောက်သားကိုပင် ‘တိ’ခနဲနေအောင် ခုတ်ပိုင်းနိုင်သည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။ ထို့အပြင် အကျော်ကြားဆုံးစားမှာ ‘ကိုးသင်္ချိုင်းသံစား’ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုးသင်္ချိုင်းသံစားတား ဝန်းသိုစော်ဘွားကြီးကို ဂမ္ဘီရပညာရှင်တစ်ဦးက ခက်ခက်ခဲခဲစီရင်ဝေးခဲ့သည့်စား ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကိုးသင်္ချိုင်းသံစား၏ အစွမ်းကား မည်သည့်သံကိုမဆို ပိုင်းဖြတ်နိုင်ခြင်း၊ တာယသိဒ္ဓိပြီးသူများကိုပင် ခုတ်ပိုင်းနိုင်ခြင်း၊ စားအိမ်ထဲမှ စားကိုမထုတ်ဘဲ စားအိမ်နှင့်ခုတ်ရုံမျှဖြင့် လူကို ဒဏ်ရာရစေနိုင်ခြင်း၊ သေစေနိုင်ခြင်း၊ ထို့အပြင် ရာသီဥတုအလိုက် အဖြူရောင်၊ အနီရောင်၊ အနက်ရောင်

များသို့ ပြောင်းလဲစေနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အပြာရောင်သို့ပြောင်းလျှင် ထိုတိုက်ပွဲသည် အလွယ်တကူအနိုင်ရချေမည်။ အနက်ရောင်သို့ပြောင်းလျှင် သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ရမည့်ပြင်းထန်သည့်တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေမည်။ အနီရောင်သို့ ပြောင်းလျှင် ကိုယ့်ဘက်သူ့ဘက် အထိနာကာ သွေးချောင်းစီးအောင်တိုက်ရမည့် တိုက်ပွဲဖြစ်ကြောင်း နိမိတ်ပေးသည့်အရောင်ဖြစ်ပေသည်။ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဝင်နေလျှင် စားသွားမှာ အရောင်တလက်လက် လင်းလက်လာပြီး တွေ့သမျှရန်သူများကို စက်ရဟတ်သဖွယ် ထိုးခုတ်နိုင်သည့် အစွမ်းသတ္တိရှိသည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။ ဤသည်ကား ပထမကိုးသင်္ချိုင်းသံစား ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစားကဲ့သို့ပင် အစွမ်းသတ္တိထူးရရှိစေရန် စီရင်ခဲ့သော စားတစ်ချောင်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုစား၏ အမည်မှာ ‘ဒုတိယမြောက် ကိုးသင်္ချိုင်းသံစား’ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ရာဇဝင်တွင် မထင်ရှားသော်လည်း ဤစားသည် မြန်မာနိုင်ငံအား ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည့် နယ်ချဲ့တို့၏ အသက်ပေါင်းများစွာကို ဝိဝိန်မြွေခဲ့သည့် စား

ကောင်းတစ်လက် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစားအကြောင်းကို နယ်ချဲ့တို့အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် တော်လှန်ရေးသမား အတော်များများ သိခဲ့ကြပါသည်။ ထိုစား၏ ရာဇဝင်ကို တင်ပြရသော် . . .

အချိန်ကား . . .

အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်တို့ သိမ်းပိုက်ထားပြီး အထက်မြန်မာနိုင်ငံ၌လည်း နန်းတွင်းရေး ရှုပ်ထွေးနေပါသည်။ မင်းတုန်းမင်းကြီး နတ်ရွာစံပြီးနောက် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် သီပေါမင်း နန်းတက်လာပါသည်။ သို့သော် သီပေါမင်းမှာလည်း နန်းသက်သိပ်မရှည်လှပေ။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့သည် သီပေါမင်းအား ကြက်ကလေး ငှက်ကလေး ဖမ်းသကဲ့သို့ ဖမ်းဆီး နန်းချကာ အထက်မြန်မာပြည်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ပါသည်။ ဤတွင် သူ့ကျွန်မခဲလိုသည့် တပ်မှူးကြီး နန္ဒသီဟမှာ အသည်းဆတ်ဆတ်တုန်မျှ နာကြည်းရကား နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို တော်လှန်ရန် စစ်သည်အင်အား တစ်သောင်းကျော်နှင့်အတူ နန်းတော်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ တပ်မှူးကြီး

နန္ဒသီဟတို့အုပ်စုသည် အလယ်ရိုးမ
တောကြီးအတွင်း စခန်းချကာ နေ
ထိုင်ရင်း လက်နက်လူသူအင်အား စု
ဆောင်းခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြင့် လူအင်
အားစုဆောင်းခဲ့ရာ နှစ်နှစ်အတော
အတွင်း လူအင်အား နှစ်သောင်းကျော်
ခန့် ရရှိခဲ့ပါသည်။ တပ်မှူးကြီးမှာ လူ
သူအင်အားများလာသည့်အလျောက်

“ငါတို့မှာ . . . လူသူအင်အား
အတော်ပင် စုဆောင်းရရှိခဲ့ပြီ။ ထိုလူ
များအတွက် ဓားနှစ်သောင်းကျော်
လိုအပ်သည်။ ဓားနှစ်သောင်းကျော်
ရရှိရန် ရွာဆယ်ရွာရှာရမည်။ တစ်
ရွာလျှင် ပန်းပဲဖို အခုနှစ်ဆယ်ရှာပြီး
တစ်ဖိုလျှင် ဓားအချောင်းတစ်ရာစီ
လုပ်ဆောင်ခိုင်းရမည်”

“မှန်ပါ တပ်မှူးကြီး”
“ဒါပေမယ့် . . . ဒီအစီအစဉ်ကို
အလွန်လျှို့ဝှက်ရမည်”

“မှန်ပါ တပ်မှူးကြီး”
ထို့နောက် တပ်မှူးကြီး နန္ဒ
သီဟ၏ တပ်သားများသည် ရွာဆယ်
ရွာသို့ တိတ်တဆိတ်သွားကာ ဓား
များကို အပ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ် အလယ်
ရိုးမတောကြီးအတွင်း၌ ရသေ့ကြီး
တစ်ပါးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ရသေ့
ကြီးအား တပ်မှူးကြီးက ဆွမ်းများ
ကပ်လှူခဲ့ပါသည်။

“ဒကာကြီးဟာ ဒီတောကြီး
အတွင်းမှာ လူသူလက်နက်များ စု
ဆောင်းနေမှန်း အရှင်သိပါတယ်။
အရှင်ဟာ ဒကာကြီးကို ကူညီနိုင်
တာ တစ်ခုရှိပါတယ်”

“မိန့်တော်မူပါ ဘုရား”
“စစ်တိုက်တဲ့နေရာမှာ ဓား
ကောင်းများရရှိဖို့ လိုအပ်တယ်ဆို
တာ ဒကာကြီး လက်ခံပါသလား”

“လက်ခံပါတယ် အရှင်”
“ဓားကောင်းရဖို့ဆိုရင် ပြင်
စည်ရွာက သံက အလွန်ကောင်းလို့
ဓားကောင်းများကို နိုင်ပါတယ်”

“တင်ပါဘုရား”
“ဒါအပြင် ခေါင်းဆောင်တစ်
ယောက်မှာ အလွန်ကောင်းမွန်တဲ့
ဓားကောင်းတစ်လက်ရရှိဖို့ ပိုပြီးမလို
အပ်ဘူးလား”

“လိုအပ်ပါတယ် အရှင်”
“ဒါဆိုရင် ဒကာကြီးကို ပြင်
စည်ရွာက ဂမ္ဘီရအဘိုးနဲ့ တွေ့ပေး
မယ်။ သူ့ကို ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓား ပြု
လုပ်ခိုင်းပေးမယ်”

“ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓား ဟုတ်ပါ
သလား အရှင်”
“ဟုတ်ပါတယ်ဒကာကြီး။ အဲဒီ
ဓားကတော့ ယိမ်းနွဲ့ပါဓားထက်
အစွမ်းထက်တယ်။ တိုက်ပွဲတိုင်း
အောင်မြင်အောင် တိုက်နိုင်တယ်”

“တင်ပါဘုရား”
သို့ဖြင့် ရသေ့ကြီးသည် တပ်
မှူးကြီးအား ဤသို့ပြောပြီး ပြန်သွားခဲ့
သည်။ မကြာမီပင် ဂမ္ဘီရဆရာမြဆို
သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဒကာကြီး သူကတော့ ဂမ္ဘီရ
ဆရာမြပဲဖြစ်တယ်။ ဒကာတို့အချင်း
ချင်း စကားပြောကြပါ”
“တင်ပါဘုရား”

ထို့နောက် ဂမ္ဘီရဆရာမြဆိုသူ
နှင့် စကားပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

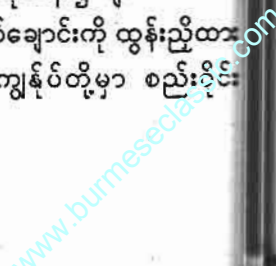
“အရှင်ဟာ တိုင်းပြည်ကိုချစ်တဲ့
တပ်မှူးကြီးမှန်း သိရတဲ့အတွက် အခု
လိုလာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကိုးသင်္ချိုင်း
သံဓားအကြောင်း ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ဖခင်ဟာ
မင်းတုန်းမင်း သက်ထက်က တပ်မှူး
ငယ်တစ်ဦးပါ။ ဖခင်ဟာ ဓားကောင်း
ဘစ်လက်လိုချင်တယ်လို့ ခဏခဏ
ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂမ္ဘီရ
အတတ်ပညာရှင် အဘိုးတစ်ဦးထံ
မှာ ဂမ္ဘီရပညာရပ်သင်ကြားပြီး ကိုး
သင်္ချိုင်း သံဓားတစ်လက်လုပ်ဖို့ စိတ်
ကူးခဲ့ပါတယ်”

“အင်း . . . ဆက်ပြောပါဦး”
=====

ကျွန်ုပ် ဂမ္ဘီရဆရာမြသည် ဆရာ
ကြီးနှင့်အတူ ကိုးသင်္ချိုင်း၌ အစိဋ္ဌာန်
ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ပထမဦးစွာ ဘုရင်နှင့်
တကွ မင်းဆွေမင်းမျိုးများ မြှုပ်နှံခဲ့
သည့် ဆွေတော်မျိုးတော် သင်္ချိုင်းတော်
သို့သွားကာ သင်္ချိုင်းစောင့် 'ကာလီ
ပိုက်'အား ကွမ်းရာအချို့ ကပ်လှူပြီး
အစီအရင် စတင်ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။
ထိုအစီအရင်မှာ လကွယ်ည၌သာ
ပြုလုပ်ရသဖြင့် ကောင်းကင်တစ်ခု
လုံး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေပါ
သည်။ ဇရပ်ကြီးပေါ်တွင် ကန်တော့
ပွဲပေးကာ ထိုအနီး၌ ပျားဖယောင်း
တိုင်ကြီး နှစ်ချောင်းကို ထွန်းညှိထား
ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ စည်းခိုင်း

အတွင်း၌ ပုတီးစိပ်နေပါသည်။ ညဉ့် ၉ နာရီမှ စတင်၍ ပုတီးစိပ်ခဲ့ရာ ည ၁၁ နာရီကျော်သည်အထိ ဘာမျှ မပြောင်းလဲပေ။ ည ၁ နာရီခွဲခန့် အချိန်တွင် အနောက်ဘက်မှ လေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

“ဟူး . . . ဟူး . . . ဟူး”

တစ်စထက်တစ်စ လေပြင်း တိုက်လာရာ သင်္ချိုင်းတော်ထံရှိ သစ်ပင်ကြီးများမှာ တစ္ဆေများယိမ်းကနေ သည့်နှယ် လှုပ်ရှားနေပါသည်။ ကျွန်ုပ် သည် အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်း သွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိ သည်။ အမှောင်ထုကြီးစိုးနေသဖြင့် အမှောင်ပေါ် အနက်ဆင့် ဆိုသလို မြင်မြင်သမျှမှာမည်းမှောင်နေသည်။

မကြာမီ အမှောင်ထုထဲမှ အဖြူ ရောင် သဏ္ဍာန်တစ်ခု လှုပ်ရှားနေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မောင်မြ . . . ဟိုမှာ အဖြူ ရောင်သဏ္ဍာန်ကိုတွေ့ပြီ။ သတိနဲ့ နေပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စည်းဝိုင်းအပြင် ဘက် မထွက်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုသဏ္ဍာန် များမှာ ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။ ရှေ့ဆုံးမှပုဂ္ဂိုလ်မှာ မင်း ညီမင်းသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား ပြီး ၎င်း၏နောက်ဖက်မှ မိဖုရားနှင့် စစ်သူကြီး၊ စစ်သား အစရှိသည် နောက်လိုက်နောက်ပါများ ပါဝင် သည်။ ၎င်းတို့အုပ်စုမှာ ရှေးခေတ် နန်းတွင်းအဝတ်အစား ဝတ်ဆင်

ထားသော်လည်း မျက်နှာများမှာ လူ့ မျက်နှာနှင့်မတူဘဲလွန်စွာ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှသည်။ ခြေလက် များမှာ ထူပျစ်သော အမွေးအမှင် များရှိသည်။ ၎င်းတို့ကိုမြင်သည်နှင့် ဆရာကြီးက ကျွန်ုပ်အား . . .

“ဒါဟာ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဘုရင် သရဲကြီးဖြစ်မယ်။ ဘာအကြောင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် စည်းဝိုင်းအပြင်သို့မထွက်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ထိုစဉ် ဘုရင်သရဲကြီးက ကြောက် မက်ဖွယ်အသံကြီးဖြင့် . . .

“မောင်မင်းတို့ ငါ့ပိုင်နက်က ထွက်သွား”ဟု အော်ဟစ်လေရာ တော်ရုံတန်ခုံလူဆိုလျှင် လိပ်ပြာလွင့် စဉ်မတတ် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် သည် အသံဆိုးကြီးနှင့် အော်ဟစ် လိုက်သဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား ပြီး ဆရာကြီးအနီးသို့ ပိုပြီးကပ်လိုက် ပါသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်သရဲကြီး နှင့် အဖွဲ့သည် . . .

“ဟီး . . . ဟီး . . . ဟား . . .

ဟား . . . ငါ့ပိုင်နက်က ထွက်သွား”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ဝိုင်း ရံထားရုံမက ဘုရင်သရဲကြီးက သန် လျက်ကြီးကို တဝင့်ဝင့်ကိုင်ဆောင် ကာ ထိုးခုတ်မည့်ပုံသဏ္ဍာန် လုပ်ပြ သည်။ နောက်လိုက် စစ်သူကြီးနှင့် စစ်သားများကလည်း ဓားလှံများကို ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား ထိုးခုတ်မည်တကဲ့ကဲ့ လုပ်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ကြောက်စိတ်လွန်ကဲနေ သဖြင့် ဒူးနှစ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ်

တုန်နေသည်။ ဤတွင် ဆရာကြီးက “အသင် သရဲကြီး ကျွန်ုပ်သည် ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓား စီရင်ရန်အတွက် ဤသင်္ချိုင်းတော်မှ သံကိုယူဆောင် ရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အသင် အခုပင် ဖယ်ရှားပါလော့”

“ရာရာစစ ငါ့ကိုယ်တော်ကို အသင်ဟု ရင်သီးစွာခေါ်သူကို ငါ သန်လျက်နှင့် ပိုင်းလိုက်ရ”

ဟု ပြောဆိုပြီး သန်လျက်ကို မြှောက်လိုက်ရာ ဆရာကြီးက . . .

“အသင်သည် ဘုရင်မဟုတ် တော့ပဲ အခု ဘဝပြောင်းပြီး ဤ သင်္ချိုင်း၌ သရဲကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဒါ ကြောင့် အသင်ဖယ်ရှားပါ။ ငါသည် ဘုရင်သင်္ချိုင်းမှ သံကိုယူတော့မည်”

“အသင်က ဒီသင်္ချိုင်းကပစ္စည်း ကို ယူဆောင်လျှင် ငါတို့ အဲဒီပစ္စည်း နှင့်အတူ လိုက်လံစောင့်ရှောက်ရပေ မည်။ သည့်အတွက် ငါတို့ပစ္စည်းကို ယူဆောင်ခွင့် မပြုနိုင်”

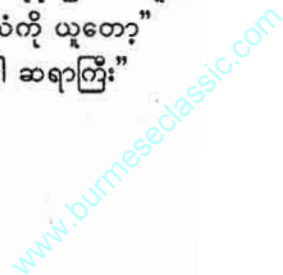
“ကဲ . . . ဒါဆို ကျုပ်က အသင် ကိုကို ယခုပင် ဖယ်ရှားအံ့”

ဟု ဆရာကြီးကပြောပြီး အသင့် ယူဆောင်လာသည့် ‘အင်း’ဖြင့် ပေါက် လိုက်ရာ . . .

“အား”ဆိုသော ကျယ်လောင် သော အသံကြီးဖြင့် အားလုံးပျောက် ကွယ်သွားခဲ့သည်။ သည်တော့မှ ဆရာကြီးက . . .

“မောင်မြ ငါတို့နိုင်ပြီ။ ဒီသင်္ချိုင်း က အခေါင်းကသံကို ယူတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွေတော်မျိုး
တော် သင်္ချိုင်းမှ အခေါင်းကိုတူးဖော်
ပြီး အခေါင်းတွင်ရိုက်ထားသည့် သံ
များကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို့
နောက် ထိုအခေါင်းကို ခြေရာလက်
ရာမယုတ် ပြန်ပြီး မြေဖို့လိုက်သည်။

အားလုံး ပြီးသွားသောအခါ
ကျွန်ုပ်နှင့်ဆရာကြီးတို့ နှစ်ဦးသည်
သင်္ချိုင်းမြေမှ ပြန်လည်ထွက်လာခဲ့
သည်။ ညအချိန်လည်းဖြစ်ပြီး အမှောင်
ထုအတွင်း၌ မီးတုတ်ကိုဆွဲကိုင်၍
ပြန်လာသော ကျွန်ုပ်တို့အား သင်္ချိုင်း
အနီးရှိ ခွေးများက ဟောင်လျက်
ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်
ကြီးအား သတိရမိသလို ဘာကြောင့်
များ ဒီလောက်ခက်ခဲလှသည့်အားကို
လုပ်ချင်ပါလိမ့်ဟု တွေးတောမိပါသည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင်
သူဌေးများ မြှုပ်နှံရာ သင်္ချိုင်းသို့ သွား
ခဲ့ပြန်သည်။ သင်္ချိုင်းစောင့်အား
ကွမ်းယာများ လှူဒါန်းပြီးနောက်
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ပြန်သည်။ ဤသင်္ချိုင်း
၌လည်း ဥစ္စာပစ္စည်းကို စွဲလမ်းကာ
သေပြီးနောက် သစ်ကြီးဖြစ်နေသည့်
နောက်ပါနောက်လိုက်များက ခြောက်
လှန်ကြပါသည်။ ဆရာကြီးမှ အရင်
ကလိုပင် အင်းဖြင့်ပစ်ပေါက်ကာ တား
ဆီးနှိမ်နင်းခဲ့ပါသည်။ ထိုသင်္ချိုင်းမှ
သံကိုယူဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာကြီး၏ အစီအစဉ်အတိုင်း
လူဆင်းရဲအများစုနေသော သင်္ချိုင်း
သို့သွားကာ သံကိုယူဆောင်ခဲ့ပါ
သည်။ ထို့နောက် အနာကြီးရောဂါ

သည်များ အများဆုံး နေထိုင်သည့်
ရွာကလေးရှိ သင်္ချိုင်းမှ သံကိုလည်း
ယူဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုမှ ပုဏ္ဏား
အများစု နေထိုင်သည့်ရွာရှိ သင်္ချိုင်း
မှ သံကိုလည်းကောင်း ယူဆောင်ခဲ့
ပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သင်္ချိုင်းငါးခုရှိ
သံများကိုရယူပြီးနောက် လူမျိုးခြား
သင်္ချိုင်းလေးခုမှ သံများကို ယူဆောင်
ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုးသင်္ချိုင်း
မှသံများကို စုဆောင်းပြီးချိန်တွင်
ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့
သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုးသင်္ချိုင်း သံကား
ကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရန် ဆန္ဒ
မရှိတော့သဖြင့် ရပ်တန့်ထားလိုက်
သည်။ ယခုအခါ ရသေ့ကြီးအရှင်
လာဘ ရောက်လာပြီး နိုင်ငံတော်
အတွက်လိုအပ်သည်ဟု ပြောသဖြင့်
တပ်မှူးကြီးနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အရှင် သူရဲကောင်းအတွက်
အလွန်လိုအပ်တဲ့ ဒုတိယမြောက်
ကိုးသင်္ချိုင်းသံစားကို ပြင်စည်ရွာက
အကောင်းဆုံးသံများနဲ့ ရောစပ်ကာ
ပြုလုပ်ပေးပါမည် ဘုရား”

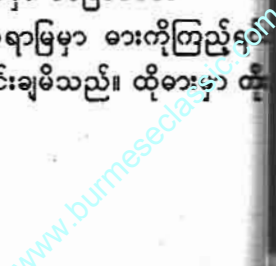
ပြင်စည်ရွာမှာ ဓားလုပ်ရန်
အကောင်းဆုံးသံများ ထွက်ရှိသဖြင့်
ပြင်စည်ဓားသည် ဓားလောက၌
အလွန် နာမည်ကြီးပေသည်။ တပ်
မှူးကြီးသည် ၎င်းကိုင်ဆောင်မည့်
ဓားဖြစ်၍ ရွှေချိန်တစ်ပိဿာနှင့်
ရတနာခုနစ်ပါးကို ပေးကာ ဓား
အနှောင့်နှင့် ဓားအိမ်တွင် ရတနာ
ခုနစ်ပါး စီခြယ်ပေးရန် ဆရာမြအား

အပ်နှံလိုက်ပါသည်။
“ထိုဓားမှာ ဘီလူးနက္ခတ် အဝင်
အထွက်၌ စီရင်ရမည်ဖြစ်၍ ချက်
ချင်းမရနိုင်ပါ။ အဝင်ဘီလူးနက္ခတ်
တိုက်ရန် အချိန်တစ်ခုကို စောင့်ရ
ပါမည်ဘုရား”

“ကောင်းလင့်တည်း”
ထိုအချိန်မှစ၍ ဓားလုပ်ရန်
အစီအစဉ်ကို စတင်ပြုလုပ်ခဲ့ပါ
သည်။ ဓားလုပ်ရန်အတွက် ပြင်စည်
တောကြီးအတွင်းမှ သံများကို တူး
ဖော်ကာ မီးဖြင့် အဆင့်ဆင့်ကျိုပြီး
နောက် စင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ရပါ
သည်။ ထို့နောက် ကိုးသင်္ချိုင်းသံများ
ဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ စင်ကြယ်အောင်
ပြန်၍ကျိုရပါသည်။ ပြီးလျှင် အလွန်
ပါးသော ဓားတစ်ချောင်းကို ဘီလူး
နက္ခတ်နှင့် စန်းယုဉ်ကာ ထုလုပ်ခဲ့
သည်။ ဓားကြီးပြီးစီးသွားခဲ့လေပြီ။
အနှောင့်နှင့် ဓားအိမ်တွင် ရွှေနှင့်
ရတနာခုနစ်ပါး စီခြယ်ပြုလုပ်ထား
သဖြင့် ပန်းပဲဖိုမှ မီးအရောင်ဖြင့်
တလက်လက် တောက်ပနေချေပြီ။
ဂမ္ဘီရဆရာမြသည် ဓားကြီးပြီးမြောက်
သွားပြီဖြစ်၍ ဓားကြီးကိုကြည့်ကာ
ပီတိဖြာဝေနေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် နေရောင်
ခြည်၌ ဓားအိမ်မှဓားကို ချွတ်၍
ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ အရောင်
တလက်လက် ထွက်နေသော်လည်း
အရောင်မှာ မပြောင်ပေ။

ဆရာမြမှာ ဓားကိုကြည့်ရုံ
သက်ပြင်းချမိသည်။ ထိုဓားမှာ ထို

သင်္ချိုင်းသံဓားဖြစ်ရန် တစ်ခုခုလိုနေမှန်း သိလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ လူပျိုတစ်ယောက်၏သွေးပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာမြသည် ဓားကို ဖူးစိုက်ကြည့်နေစဉ် သူ၏သားဖြစ်သူ ကျော်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျော်စွာသည် သူ့အဘိုးက ဤဓားအကြောင်းကို မကြာခဏ ပြောပြနေသဖြင့် လူပျိုတစ်ယောက်၏ သွေးလိုအပ်မှန်းသိသည်။

“အဖေ . . အဖီနိုင်ငံမှာရောက်နေတဲ့ နယ်ချဲ့တွေရဲ့ရန်က ကာကွယ်မယ့် တပ်မှူးကြီးကိုပေးမယ့်ဓားဟာ အရောင်မပြောင်ဘူးဆိုရင် အဖေရဲ့ဓားဟာ ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓား မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားဖြစ်အောင် သားတာဝန်ထားပါ အဖေ”

ကိုကျော်စွာသည် ပြောပြောဆိုဆို ထိုဓားကိုဆွဲယူပြီး ဓားအိမ်မှ ဓားကို ချွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အရောင်တလက်လက်ထနေသော ဓားကို သူ၏ရင်ညွန့်ဆီသို့ တအားတုန် ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ဆရာမြသည် မည်သို့မျှ မတားဆီးနိုင်မီ ထိုဓားမှာ ကိုကျော်စွာ၏ ရင်မှာ စိုက်ဝင်နေသည်။ ရင်ဘတ်မှ သွေးများ စီးဆင်းလာပြီး ဓားတစ်ခုလုံးမှာ သွေးများဖြင့် ရဲရဲနီနေသည်။ ထိုအခိုက် . . .

တလက်လက်နေသော ဓားမှာ ထပြည်းဖြည်းနှင့် ပန်းနုရောင်သို့ ပြောင်းလာသည်။ ထိုမှ နီရဲသော ဝတ္ထုများရောင်၊ ထိုမှ ကြက်သွေးရင့်

ရောင်သို့ ပြောင်းပြီး တခဏအကြာတွင် ငှက်ခါးရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

“အဖေ . . . အဖေရဲ့ဓားဟာ သားရဲ့သွေးကြောင့် အရောင်ပြောင်းသွားပြီ။ ဓားမှာ အရည်အချင်းအပြည့်အဝရှိနေပြီ။ အဖေ အခုပင် ဓားကိုဆွဲနုတ်ပြီး တပ်မှူးကြီးထံ ယူသွားပါတော့”

“သား . . . သားလေး လုပ်မှလုပ်ရက်ပေဇာယ် သားရယ်”

“အဖေ . . သား ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး။ လူ့ဘဝခန္ဓာစဲတော့မယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် အသံမှာ တိမ်ဝင်သွားသလို ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားခဲ့သည်။ ဆရာမြသည် သားအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဝမ်းနည်းလှသော်လည်း ကိုး သင်္ချိုင်းသံဓားစစ်စစ် ရရှိခဲ့ပြီဖြစ်၍ ထိုဓားကို နုတ်ယူလိုက်သည်။

“သားရယ် . . တော်လှန်ရေးအတွက် အသက်ပေးခဲ့တဲ့ အညကြသူရဲကောင်းအဖြစ် အဖေ အုတ်ဂူတစ်ခုပြုလုပ်ပြီး ဂုဏ်ပြုပေးပါမယ် သားရယ်”

ထို့နောက် တိုင်းပြည်၏ အန္တရာယ်များကို တိုက်ခိုက်ဖြိုခွင်းမည့် တပ်မှူးကြီးထံသို့ အညကြသူရဲကောင်းလေး၏ ဘခင်ဖြစ်သူ ဂမ္ဘီရဆရာမြသည် သွားရောက်၍ ထိုအဖိုးအနဂုထိုက်တန်သည့် ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားကို ဆက်သခဲ့ပါသည်။

တပ်မှူးကြီးလည်း ထိုဓားကိုရ

သောအခါ လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ဂမ္ဘီရဆရာမြကို ရွှေတစ်ပိဿာဆုချခဲ့ပါသည်။ ဆရာမြသည်

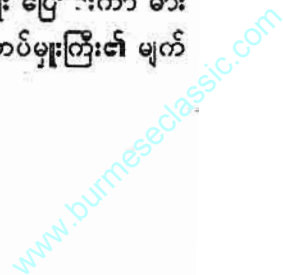
“တပ်မှူးကြီး၊ ဤရွှေစင်တစ်ပိဿာကို တော်လှန်ရေးအတွက် ရန်ပုံငွေအဖြစ် ကျွန်တော်မျိုး ပြန်လှူခဲ့ပါတယ်။ ဤဓားဖြင့် ရန်သူအပေါင်းကို နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်တော်မူပါ”

“ကောင်းလင့်တည်း”

ထို့နောက် တပ်မှူးကြီးနန္ဒသီဟသည် နယ်ချဲ့များကို ရွှပ်ရွှပ်ချွန်ချွန် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခဲ့သည်။ နယ်ချဲ့မိစ္ဆာများ အမှတ်မထင် ပေါ်လာသည် ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးကြောင့် တိုက်ပွဲများစွာ၌ အသက်ပေါင်းများစွာ ပေးဆပ်ခဲ့ကြပါသည်။ တိုက်ပွဲတိုင်းတွင် ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားကြီးကို တဝင့်ဝင့်ကိုင်ကာ တိုက်ပွဲဝင်နေသော တပ်မှူးကြီးနန္ဒသီဟကို မြင်နိုင်ပါသည်။

တိုက်ပွဲတိုင်းပင် . . .

“ကိုးသင်္ချိုင်း သံဓားဟေ့”ဟူသော ဟိန်းထွက်နေသည့် ဩဇာသံပါသည့် တပ်မှူးကြီးအသံကို ကြားနိုင်ပါသည်။ တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာကို တိုက်ပါများသော် ‘ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓား’ မှာ နာမည်ကျော်ကြားလာပြီး ထိုဓားကိုမြင်ရုံနှင့် ကြောက်လန့်ကာ ထွက်ပြေးကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုဓား၏ စွမ်းရည်မှာ အထူးတိုက်ရသော တိုက်ပွဲများတွင် အရောင်များတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းကာ ဓားကိုင်ထားသည့် တပ်မှူးကြီး၏ မျက်

နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲကာ ရန်သူမှန် သမ္မုကို အသေချေမှုန်းသည်ဟု ကျော်ကြားခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင် သွေးသောက်ဓား၏ ထုံးစံအရ ဓားအိမ်မှ ဓားကို ထုတ်လိုက်သည်နှင့် သွေးမစွန်းဘဲ ဓားအိမ်ထဲထိုးသွင်း၍ မရဟု ဆိုပါသည်။ ဓားထုတ်ပြီးသည်နှင့် နယ်ချဲ့မိစ္ဆာ လေးငါးဦးခန့်၏ အသက် ဇီဝိန်ကို ခြွေယူပြီးခဲ့လေပြီ။

တိုက်ပွဲများစွာတွင် အနိုင်ရခဲ့သော်လည်း တစ်ခုသောတိုက်ပွဲတွင် အမြောက်လက်နက်ကြီးဖြင့် တိုက်ခိုက်သဖြင့် တပ်မှူးကြီးနန္ဒသီဟမှာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရကာ ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုဒဏ်ရာနှင့်ပင် တပ်မှူးကြီး နန္ဒသီဟ ကျဆုံးခဲ့ပါသည်။ ၎င်း၏ တပည့်များက ၎င်း၏အလောင်းနှင့်အတူ ကိုးသင်္ချိုင်းဓားကို ထည့်သွင်းကာ ထိုဂူကြီးအတွင်း၌ အုတ်ဂူပြုလုပ်၍ မြှုပ်နှံခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် တော်လှန်ရေးကာလတွင် အကျော်ဒေးယျဖြစ်ခဲ့သည့် ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားကြီးမှာ အလယ်ရိုးမတောင်ကြီးအတွင်း၌ အဆုံးသတ်ခဲ့ပါတော့သည်။ တပ်မှူးကြီးကွယ်လွန်ချိန်တွင် ၎င်း၏တပ်သားတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးလှမောင်မှာ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပါသည်။

=====

တပ်သားဦးလှမောင်မှာ ရွာသို့ပြန်ကာ မထင်မရှားနေရင်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သားများ၊ မြေးများ ရလာခဲ့သည်။ ဦးလှမောင်

မှာ ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားအကြောင်းကို မကြာခဏပြောပြသဖြင့် ၎င်းတို့ မိသားစုမှာ ထိုဓားအကြောင်းကို အားလုံးသိခဲ့ကြပါသည်။ ၎င်း၏မြေးဖြစ်သူသည် ထိုနေရာသို့သွားရန် စိတ်ကူးရှိသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံမှာ လွတ်လပ်ရေးမရသေးသဖြင့် ထိုနေရာသို့ မသွားရဲခဲ့ပေ။

ဦးလှမောင်၏ တီဖြစ်သူ ဖိုးထင်တစ်ယောက် အရွယ်ရောက်ချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဖိုးထင်သည် အလိုသောဘရမ္မကြီးသူဖြစ်ပြီး တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ သူတစ်ပါး၏ပစ္စည်းကို လိုချင်တပ်မက်သူဖြစ်သည်။

သူသည် ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဤဓားအကြောင်းကို ပြောသဖြင့် ရွှေတစ်ပိဿာနှင့် ရတနာမျိုးစုံကို တပ်မက်မောသဖြင့် ထိုနေရာသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း မိတ်ဆွေ ၁၀ ဦးနှင့်အတူ ထိုကျောက်ဂူကြီးရှိရာသို့ တောအထပ်ထပ်ဖြတ်သန်းကာ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကျောက်ဂူကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ တရားထိုင်နေသော ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ကဲ . . . ဖိုးတင်ရေ မင်းပြောတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးမှာ ရသေ့ကြီးရှိနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရသေ့ပဲကွာ။ မှုမနေပါနဲ့။ ဒီဓားကိုလိုချင်ရင် ဒီရသေ့ကြီးကို

ရှင်းလိုက်ရုံပေါ့”
ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ဖိုးထင်တို့ အုပ်စုသည် ရသေ့ကြီး၏ အနောက်ဘက်မှ ချွတ်နင်းကာ ဓားကို အသင့်ကိုင်ကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဖိုးထင်သည် ခြေသံလုံအောင်နင်းသော်လည်း သစ်ရွက်ခြောက်ကို နင်းလိုက်မိရာ “ချွတ်”

ရသေ့ကြီးသည် အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဖိုးထင်တို့ လူစုကို တွေ့သွားပြီး -

“အသင်တို့ . . . အဘယ်ကိစ္စကြောင့် ငါ့ကို ရန်ပြုသနည်း”

ရသေ့ကြီးက တည်ကြည်သော အသံဖြင့် မေးလိုက်ရာ ဖိုးထင်မှာ မလိမ်ဝံ့တော့ဘဲ -

“တပည့်တော်တို့ ဒီဂူကြီးအတွင်းမှာရှိတဲ့ ကိုးသင်္ချိုင်းသံဓားကို လိုချင်လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ရသေ့ကြီးရှိနေတော့ အတားအဆီးလုပ်မှာစိုးလို့ ရန်ပြုမိတာပါ ဘုရား”

“အိမ်း . . . လောဘဇောတက်နေတဲ့ ဒကာတွေပဲ။ မင်းတို့နဲ့ထိုက်ရင် ယူပေါ့”

ရသေ့ကြီးသည် ဤသို့ပြောပြီးနောက်ပြန်လှည့်ကာ မူလအတိုင်း တရားထိုင်နေခဲ့ပါသည်။ ဖိုးထင်တို့ အုပ်စုလည်း ဂူထဲသို့ဝင်ကာ တပ်မှူးကြီး၏ အထိမ်းအမှတ်ဂူကြီးကို ဖျက်စီးလိုက်ကြပါသည်။

“ဒုန်း . . . ဝိုင်း . . . ခလွမ်း”

အုတ်ဂူကြီး ကျိုးပဲ့ပြီးနောက် အုတ်ဂူမှာ အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားပါ

သည်။ ထိုနောက် ၎င်းတို့အုပ်စု အလွန် မျှော်လင့်နေသော ကိုးသင်္ချိုင်းသံဃား ကြီးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ . . . ဟိုမှာဓားကြီး”

ဖိုးထင်သည် ဓားကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ဓားကြီးကို ကောက်ကိုင်ပြီး အရူးတစ်ယောက်လို ဂူကြီးအပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဂူကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင် မတ်တပ်ရပ်ကာ အသင့်စောင့်နေသော ရသေ့ကြီးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ရှင်ရသေ့ကြီး . . . ဒီမှာ ကိုးသင်္ချိုင်းသံဃားကို ရပြီ”

ဖိုးထင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ဓားကြီးကို ဓားအိမ်မှ ချွတ်လိုက်ရာ အနည်းငယ်ဟသွားစဉ် ရသေ့ကြီးမှ

“ဒကာလေး ဒီဓားကို ဓားအိမ်ထဲ မချွတ်နဲ့။ ပြန်သွင်းလိုက်ပါ”

ထိုစဉ် ဖိုးထင်သည် ဓားအိမ်မှ ဓားကိုချွတ်လိုက်ရာ ဓားသွားမှ ဝင်းလက်သော အရောင်များ ထွက်လာပြီး ဖိုးထင်၏မျက်နှာပေါ်သို့ အလင်းရောင်များ ကျရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုအလင်းရောင်ကြောင့် ဖိုးထင်မှာ လူစိတ်ကင်းသွားပြီး ၎င်း၏လူများကို ရန်သူများဟုထင်ကာ -

“ကျား . . . ကျား”

ဟုဆိုကာ မည်းမည်းမြင်ရာ လိုက်ခတ်ပါတော့သည်။

ရသေ့ကြီးမှလွဲ၍ ကျန်သူများမှာ အပြေးအလွှား တိမ်းရှောင်ခဲ့ကြပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဖိုးထင်၏

သူငယ်ချင်းများမှာ ဒဏ်ရာများရရှိကာ လဲကျသွားခဲ့ပါသည်။ ဤတွင် ရသေ့ကြီးမှာ မနေသာတော့ဘဲ အနီးရှိ နွယ်ကြိုးနှင့်ပစ်၍ ဖမ်းလိုက်ရာ ထိုဓားမှာ ရသေ့ကြီးလက်ထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါကျမှ ဖိုးထင်သည် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူကဲ့သို့ သတိပြန်ရလာခဲ့ပါသည်။

“တပည့်တော် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဘုရား”

“ဒီဓားဘာ မိစ္ဆာရန်သူတွေကို တွန်းလှန်ဖို့အတွက် ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ဓားပဲ။ မင်းတို့လို လောဘဇောတက်နေတဲ့လူတွေ မထိုက်ဘဲနဲ့ယူရင် အဲဒီလို အကုသိုလ်ဂြိုဟ်ဆိုး ဝင်မယ်။ ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလား”

“မသိပါဘူး ဘုရား”

“မသိရင် မှတ်ထား။ ငါဟာ ဂမ္ဘီရဆရာမြရဲ့သား ကျော်စွာပဲ”

“ဗျာ”

“ကိုင်း . . . သွားပေတော့။ ဒီဓားက မိစ္ဆာတွေတင် မကဘူး။ မင်းတို့လို လောဘသားကောင်တွေရဲ့ သွေးကို သောက်ချင်လှပြီ”

ဤသို့ပြောပြီး ရသေ့ကြီးက ဓားဖြင့်လိုက်ရာ ဖိုးထင်တို့အုပ်စုမှာ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရပါသည်။ ဤတွင် လေနီကြမ်းများ တိုက်လာပြီး မိုးမှောင်ကျကာ တဖြည်းဖြည်း အမှောင်ဖုံးလာပါသည်။ ဖိုးထင်တို့ အုပ်စုသည် ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြေးရင်းလွှားရင်း နောက်ကိုလှည့်

ကြည့်ရာ ရသေ့ကြီးနှင့်တကွ ကျောက်ဂူကြီးအပါအဝင် အားလုံး အမှောင်ဖုံးကာ မည်သည့်အရာမျှ မမြင်ရတော့ပေ။ မကြာခင် တောင်ခြေသို့ ရောက်လာပါသည်။ ၎င်းတို့အုပ်စုမှာ အမောဆို့နေသဖြင့် ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ခေတ္တအမောဖြေပြီးမှ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ရွာသို့ရောက်သောအခါ ဤအဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အဘိုးဖြစ်သူ ဦးမှတ်ကြီးအား ပြန်ပြောပြရာ

“မင်းတို့က ဂမ္ဘီရဆရာမြရဲ့သား ကျော်စွာနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်တာ လူလေးရယ်။ သူက ဒီဓားကြီး မပြီးမြောက်မီက တည်းက ဒီဓားနဲ့သတ်သေခဲ့တဲ့သူပဲ”

“အဘိုးရေ . . . ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိဘူး။ သူမသတ်ချင်လို့ ကျွန်တော်တို့ အသက်ဘေးက လွတ်လာတာ”

“အိမ်း . . . ပြောရခက်သားပဲ။ သူက ဒီဓားရဲ့ အစောင့်ဆိုတော့ ဒီဓားကို တခြားသူတွေရဲ့လက်ထဲမရောက်အောင် ကာကွယ်တာများလား”

ထိုရသေ့ကြီးမှာ ဝိညာဉ်လား။ လူလား ခွဲခြား၍ မသိသော်လည်း ဒုတိယကိုးသင်္ချိုင်းသံဃားကား အလယ်ရိုးမတောင်ကြီး၏ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း၌ ယနေ့တိုင်ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

■ ခိုခိုဌေး

www.burmeseclassic.com

ဈေးရောင်းကောင်းသော အစီအရင်များ

✳ ဆရာဝေယံဦး

စာရေးသူ၏ ရန်ကင်းတိုက် ခန်းရှေ့ ဗေဒင်ဟောခန်းသို့ အမျိုး သမီးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာသည်။

“ဆရာဝေယံဦး ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ဒီလိုပါဆရာ။ သမီးက ပဲခူး မြို့မှာနေပါတယ်။ ပဲခူးမြို့ရဲ့ ရန် ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးပေါ် မှာ စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ထားပါ တယ်။ ဆိုင်မှာက မြန်မာထမင်း ဟင်း၊ လက်ဖက်ရည်၊ အအေးမျိုးစုံ နဲ့ မုန့်ဟင်းခါးလည်းရောင်းပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒံပေါက်လည်း ရောင်းပါ တယ်ဆရာ။ အစားအသောက် ပစ္စည်း အမယ်တွေကတော့ စုံပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့် ဒီနှစ်မှာ အရောင်းအဝယ် မကောင်းဘူး။ လူဝင်နည်းတယ် ဆရာရဲ့။ အဲဒါ ကျွန်မလည်း ဘာ လုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ မိတ်ဆွေတစ် ဦးက ညွှန်လိုက်လို့ ဆရာ့ကို အား ကိုးပြီး လာခဲ့တာပါ”

“ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“ဆိုင်ကို မောင်လေးနာမည်နဲ့

ထားပါတယ် ဆရာ”

“သူက ဘာလုပ်လဲ။ ဆိုင်ကို ဦးဆောင်လုပ်သူလား”

“ပြောရရင်တော့ မိသားစုအား လုံး ပိုင်းဝန်းလုပ်ကြပါတယ်။ အလုပ် သမားတွေလည်းထားပါတယ်ဆရာ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ။ အခု ဟာက ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ် အပြည့်အစုံနဲ့ ဗေဒင်တွက်ချက်ကြည့် ရဦးမယ်။ ဒီနှစ်ထဲမှာ စီးပွားရေးလုပ် ငန်း အခြေအနေ ကောင်း/မကောင်း စစ်ဆေးကြည့်ချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်ကို ဦးဆောင်သူ”

“ဒါဆို သမီးကိုပဲ ဗေဒင်တွက် ပေးပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သမီး က ဦးဆောင်နေတာပဲ”

“ကောင်းပြီ။ မွေးသက္ကရာဇ် အပြည့်အစုံကို ပြော”

“၁၃၄၄ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လ ဆန်း ၄-ရက်(၁၁.၁၀.၁၉၇၂) ဗုဒ္ဓဟူး သမီးပါ”

စာရေးသူလည်း ဗေဒင်တွက် ချက်ကြည့်ရာ ၄ ကြွင်း၊ မဟာဘုတ်

ဘင်္ဂပွားဖြစ်ကြောင်းနှင့် အသက် ၃၀ နှစ် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

	၁	
၃	၆	၂
၀	၄	၅

မူလမဟာဘုတ်

၃	၆	၆	၄	
၆	၂	၅	၃	= အညွန့်
၂	၅	၄	၂	= မွေးနံ
၅	၁	၃	၁	
၁	၄	၂	၀	
၄	၀	၁	၆	
၀	၃	၀	၅	
နာ	ကော	အတ္တ	မရ	

၁	
၅	
၂	= နဝင်း(အထက်ဆောင်ပန်း)
၄	
၀	
၃	
၆	= အောက်နင်းကြမ်း

“အခု အသက် ၃၈ နှစ်ဟာ ၁ နှစ် သက်ရောက်ဖြစ်တယ်။ ဆန်းတိုင်မှာ မွေးနံ ၄ ဟူးရဲ့ အညွန့်ဂြိုဟ် ၅ တေးက ပြခွင်မှာရှိပြီး ကောဇာဇေယျတိုင်က ကိစ္စဂြိုဟ် ၃ ဂါက ထပ်ထားတယ်။ ဒီတော့ ဒီနှစ်ထဲမှာ သမီးအနေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ကောင်းတဲ့ အချက်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ ကပ်ထားတဲ့ ၃ ဂါက ဆန့်ကျင် ဂြိုဟ်ဆိုတော့ ပိုမကောင်း ဖြစ်ရပြန် ရော။ မွေးနံ ဗုဒ္ဓဟူးက တန်းစီးမှာ ၂ လာ ဝရဂြိုဟ်ကပ်ထားလို့ တော် သေးတယ်”

“ဒါဆို ဆရာရယ်၊ ယတြာတို့၊ အဆောင်တို့ လုပ်ပေးပါလား။”

“အင်း ...ယတြာကို ပေးလိုက် ပါမယ်။ လောလောဆယ် ဈေးဆိုင် တို့ သန့်ရှင်းရေး စလုပ်ရမယ်။ သန့် ရှင်းရေးဆိုလို့ ... ဆိုင်တစ်ခုလုံးကို တံမြက်စည်းလှည်းတာတို့၊ ရေဆေး တာတို့ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဆဲဒါက လုပ်နေကျပဲ။ အခုဟာက အစီအရင်တစ်မျိုး ခေါ်တယ်။ ဈေး ဆိုင်ကို စပြီးလားဖွင့်တယ်လို့ ခေါ် တယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ သမီးက အောက်ဓာတ်နဝင်းက တနင်္လာဂြိုဟ် ဖြစ်တယ်။ အထက်ဆောင်ပန်းလည်း ခေါ်တယ်။ ၂ လာနံဆိုတော့ ကံကော် ဝန်း အညွန့်ကိုယူမယ်။ ဂြိုဟ်သက် တာ ၁၅ ဆိုတော့ ကံကော် ၁၅ ညွန့်၊ အခက်တွေအသုံးပြုမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ရှေးဦးစွာ ပြင်ဆင်ထားရမှာ ထာ ဖလားတစ်လုံးမှာ တရော် ကင် ဇွန်းပါတဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည်တစ်ထုပ် လုံးထည့်၊ ရေအနည်းငယ်ထည့်၊

အမွှေးနံ့သာ၊ ရေမွှေးရှိရင် စတိထည့်၊ နောက်ပြီး ရွှေရည်ငွေရည်ဖြစ်အောင် ရွှေနဲ့ ငွေမတ်စေ ခဏထည့်ပေါ့။ အဲဒါကို ကံကော်ညွန့် ၁၅ ညွန့်၊ ၁၅ ခက်နဲ့ ဈေးဆိုင်ကို ပက်ဖျန်းမှာ ဖြစ်တယ်”

“ဘယ်လိုစပြီး ပက်ဖျန်းရမှာလဲ ဆရာ”

“အဲဒီလို ပက်ဖျန်းရမယ့်သူက တနင်္လာသမီး တစ်ဦးဦးဖြစ်ရမယ်။ ဈေးဆိုင်ဘက် အဝင်ဘက် ညာဘက် ကနေ စတင်ပက်ဖျန်းမယ်။ ကံကော် ၁၅ ညွန့်ကို ရေဖလားထဲက ရေကို ထိပြီး ဈေးဆိုင်ရဲ့ အပေါ်ပိုင်း နံရံ တွေကို ပက်ဖျန်းမယ်။ ဖလားထဲက ရေကို ကံကော်ညွန့်နဲ့ထိလိုက်၊ ပက် ဖျန်းလိုက် လုပ်ရမှာနော်။ နှုတ်က ဖြစ်စေ၊ စိတ်ကဖြစ်စေ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းပါစေ၊ ဈေးရောင်းကောင်းပါစေ၊ လာဘ်ရွှင်ပါစေလို့ ရွတ်ဆိုရင်း ပက် ဖျန်းရမယ်။ အခန်းတွေရှိလည်း အဲဒီ အခန်းထဲဝင်ပြီး ပက်ဖျန်းလို့ ပြန်ထွက် မယ်။ အောက်ထပ်၊ အပေါ်ထပ်ရှိ လည်း အောက်ဘက်၊ ဘယ်ဘက် အခြမ်းတွေ ဖျန်းပြီး အပေါ်ထပ်တက် ပြီး ပက်ဖျန်း။ အပေါ်ထပ် တစ်ခုလုံး ပြီးရင် အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းပြီး ဘယ် ဘက်မှ ညာဘက်နံရံတွေ ပက်ဖျန်း မယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဈေးဆိုင်အဝ ပြန် ရောက်လာတဲ့အခါ ဖလားထဲမှာကျန် တဲ့အရည်တွေ အားလုံးကို ကံကော် ၁၅ ညွန့်အပေါ် လောင်းချလိုက်ပါ။ လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ကံကော် ၁၅ ညွန့်ကို ဈေးဆိုင်ရဲ့ ကောင်တာရှိ ရေသန့်ထည့်ထားတဲ့ ပန်းအိုးမှာ ထိုး

စိုက်ထားရင် ဒီအစီအရင်ပြီးပြီ။ ဒါက ဈေးဆိုင်သန့်ရှင်းရေး အစီအရင်တစ် ခုပဲ။ ဒီအစီအရင်ကို ဗုဒ္ဓဟူးသမီး ဖြစ်လို့ စနေနဲ့ နံနက် ၆ နာရီမှ ၇ နာရီခွဲအတွင်း ဆောင်ရွက်ရမည်။ လောလောဆယ် တစ်လတစ်ကြိမ် ဆောင်ရွက်သင့်တယ်။ ဒုတိယ အစီ အရင်က ဈေးဆိုင်ရဲ့ အရှေ့ဘက် အရပ်မှာ ကြံပင်စိုက်ရမယ်။ ဈေးဆိုင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးတာနဲ့ ကြံပင်နှစ် ပင် စိုက်ရမယ်။ စိုက်သူက တနင်္လာ သားသမီးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကြံပင်စိုက် ပြီး အမွှေးနံ့သာရည်လောင်းပါ။ ကြံ ပင်ကို ရှင်သန်အောင် နေ့စဉ်ရေ လောင်းပြုစုပေးရမယ်”

“ရေလောင်း ပြုစုတာကလည်း တနင်္လာသမီးပဲလား ဆရာ”

“မလိုဘူး။ ဘယ်သူမဆို ရ တယ်။ ဆိုင်နဲ့ပတ်သက်လို့ အစီအရင် တွေ ပြီးသွားတဲ့အခါ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို လည်း ယတြာပေးရလိမ့်မယ်။ ဒီ ယတြာကတော့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် တန်ခိုးကြီးတဲ့ ဘုရားစေတီကို သွားရ မယ်။ ပဲခူးမှာဆိုတော့ ရွှေမော်ဓော၊ ရွှေသာလျောင်းဘုရားကို သွားပေါ့။ သွားတဲ့အခါ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်က မွှေးနံ့ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်တိုင်မှာ ယတြာဆောင် ရွက်ရမှာဖြစ်တယ် သမီး”

“ဘယ်နေ့သွားရမှာလဲ။ ဘယ် အချိန် ယတြာဆောင်ရွက်ရမလဲ”

“နေဦး နောက်ကျပြောမယ်။ လောလောဆယ် ၄ ဟူး မွေးနံ့ဂြိုဟ် တိုင်မှာ ယတြာဆောင်ရွက်ပုံထို့ စ ပြောမယ်”

၁။ ဘုရားစေတီ မွှေးနံ့ ၄

ဟူး ပြိုဟ်တိုင်တွင် ပန်းအိုးထဲမှာ ကုံကော် ၁၅ ညွန့်လှူပါ။

၂။ မွေးနံ ရွက်လှတစ်ညွန့်ကို ဘုရားဆင်းတုတော် လက်ဖဝါးမှာ ထည့်ပါ။

(ဗုဒ္ဓဟူးသမီးရဲ့ ရှေ့ဖျားက ဆံပင်အနည်းငယ်ကိုဖြတ်၍ စက္ကူ သေးသေးနှင့် ထုပ်ပါ။ ၎င်းကို ရွက် လှအဖျားနားမှာ အပ်ချည်ကြိုးအဖြူ နဲ့ ချည်ထားပြီး ဖြစ်ရမည်။)

၃။ သီဟိုဠ် ၂၁ ညွန့်ကို ပြိုဟ် ရုပ် (ဆင်ရုပ်)မှာ မှီထားပါ။

၄။ အမွှေးတိုင် ၅ တိုင်၊ ဖယောင်းတိုင် ၅ တိုင်ကို ထွန်းညှိ ပူဇော်ပါ။ ပြီးနောက် ရေသက်စေ (တစ်ခွက်အပို) အသက် ၃၈ နှစ်ဆို တော့ ၃၉ ခွက်လှူပါ။

၅။ ဘုရားရှိခိုး၊ ငါးပါးသီလခံ ယူ၊ မေတ္တာပို့ဆုတောင်းပါ။

(ဗုဒ္ဓဟူးပြိုဟ်စောင့် နတ်မင်းကို မေတ္တာပို့ရန် မမေ့နှင့်။)

၆။ ဗုဒ္ဓဟူး(မွေးနံ)နံနက် ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီခွဲအတွင်း ဆောင် ရွက်ရမည်။

၇။ တစ်လတစ်ကြိမ် ဆောင် ရွက်က ပို၍ကောင်းမွန်တယ်။ အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်ပေါက်ကလည်း ဒီအစီအရင်ယတြာကို ဆောင်ရွက် နိုင်တယ်။

“အဆောင်ကော မပေးတော့ ဘူး၊ ဟား ဆရာ”

“ဘာလဲ။ သမီးက အဆောင်ပဲ အားကိုးချင်တာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ လူ ကလည်း ကောင်းအောင်နေ၊ နောက်

ပြီး ကြိုးစားလုပ်တော့ အဆောင်က စွမ်းမယ်လို့ သမီးထင်တယ်”

“အဆောင်ဆိုတာကလည်း သီလ ရှိသူတွေမှ စွမ်းတာသမီး။ သီလနည်း ရင် အဆောင်ကလည်းမစွမ်း။ ကောင်း ကျိုးတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ အထူး သဖြင့် ငါးပါးသီလ လုံခြုံသင့်တယ်”

“ငါးပါးသီလမြဲအောင် အတတ် နိုင်ဆုံး သမီးကြိုးစားနေထိုင်ပါတယ် ဆရာ။ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် အတတ် နိုင်ဆုံး ထားပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတရားမလုပ်ပါဘူး။ ဆိုင်ကအလုပ် သမားတွေကို ထမင်းကျွေးတဲ့အခါ ကိုယ်က အကောင်းစား၊ သူတို့ကို အညံ့ကျွေး ဒါမျိုးလည်း မလုပ်ပါ ဘူး။ ကိုယ်စားသလို သူတို့ကိုလည်း ကျွေးပါတယ်”

“သမီးစိတ်ဓာတ်က မွန်မြတ်ပါ တယ်။ တစ်နေ့ သမီးအောင်မြင်မှာ ပါ။ အဆောင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ပြောပြ မယ်။ လိုက်မှတ်ထားဦး။ သမီးက ၄ ဟူးဆိုတော့ လက်ခုပ်အသားကို တနင်္လာနေ့မှာ ယူဆောင်ပြီး ဝက်ရုပ် ကလေး ထုလုပ်ပါ။ ကိုယ်မှာ အမြဲ မကွာ ဆောင်ထားရမယ်။ တနင်္လာ နေ့မှာ ဝက်ရုပ်ကလေးထုလုပ်ဖို့ ပန်းပု ထုတဲ့ဆိုင်မှာ အပ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ။ ပြီးရင် အဲဒီဝက်ရုပ်ကလေးကို နေအိမ် ယူလာပြီး မြတ်ဘုရားရှေ့မှာ သဗ္ဗ ဇယ မင်္ဂလာဂါထာကို ၉ ခေါက် ရွတ် ဆိုပေးရမယ်။ ဝက်ရုပ်ကလေးကို လက် မှာကိုင်ထားပြီး ရွတ်တာမျိုးနော်”

“သဗ္ဗဇယမင်္ဂလာဂါထာ ဆို တာ ဒီဝါတပတိနဲ့ စတဲ့ဂါထာလား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ...သမီး။ အဲဒါ ဘုရားဂါထာ အစစ်ပဲ”

“လက်ခုပ်အသားက ရှားတယ် နော်”

“ပန်းပုထုတဲ့ဆိုင်မှာ သေချာ အောင် မေးနော်။ အသားမှားလို့မရ ဘူး။ လက်ခုပ်သားစစ်စစ် ဖြစ်ရ မယ်။ မရှိရင် အဆက်အသွယ်နဲ့ရှာ ကြည့်ပေါ့။ လက်ခုပ်အသားရမှ ဝက် ရုပ်ကလေး ထုခိုင်းဦး”

“လောလောဆယ်တော့ ဒါ လောက်ပါပဲ။ နောက်မှ ဆိုင်အမည် ပြောင်းရမယ်”

“သမီး လာခဲ့ပါဦးမယ် ဆရာ။ သမီးပြန်ပါဦးမယ်။ ဆရာကို ဉာဏ် ပူဇော်ခနဲ့ ကန်တော့ခဲ့ပါတယ် ဆရာ”

အမျိုးသမီးကလေးသည် စာ ရေးသူ၏ ဗေဒင်ဟောခန်းမှ ပြန် ထွက်သွားပါတော့သည်။

*** **

ကုန်ပစ္စည်းတစ်မျိုး ရောင်း သော ဆိုင်များ၊ ကုန်ပစ္စည်းနှစ်မျိုး ရောင်းသောဆိုင်များ၊ ကုန်ပစ္စည်း သုံးမျိုး-လေးမျိုးနှင့် အမည်မျိုးစုံ ရောင်းသောဆိုင်များ၊ စတိုးဆိုင်၊ ကုန်မျိုးစုံဆိုင်၊ အလှကုန်ဆိုင်နှင့် စားသောက်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စသည်တို့မှာ ဈေးဝယ်လာသူ အလာ နည်းခြင်း၊ အရောင်းကျခြင်းတို့ ခြံကြောင့် စိတ်ပျက်ပြီး ငေးငိုင်းနေသူ များအတွက် အောက်တွင် ဖော်ပြပါ အစီအရင်ယတြာနှင့် အဆောင်ကိစ္စ များ ဆောင်ရွက်ပုံကို ဖော်ပြလိုက်ပါ သည်။

ခုနစ်ရက်နေ့သားသမီးများ၏ အထက်ဆောင်ပန်းဂြိုဟ်/ဂဏန်းပြဇယား

မွေးနံ	ဘင်္ဂိဖွား	မရဏဖွား	အထွန်းဖွား	သိုက်ဖွား	ရာဇဖွား	ပုတိဖွား	အဓိပတိဖွား
တနင်္ဂနွေ	၆	၂	၆	၅	၂	၅	၆
တနင်္လာ	၀	၃	၀	၆	၃	၆	၀
အင်္ဂါ	၁	၄	၁	၀	၄	၀	၁
ဗုဒ္ဓဟူး	၂	၅	၂	၁	၅	၁	၂
ကြာသပတေး	၃	၆	၃	၂	၆	၂	၃
သောကြာ	၄	၀	၄	၃	၀	၃	၄
စနေ	၅	၁	၅	၄	၁	၄	၅

ခုနစ်ရက်နေ့သားသမီးများ၏ အောက်ဆောင်ပန်းဂြိုဟ်/ဂဏန်းပြဇယား

မွေးနံ	ဘင်္ဂိဖွား	မရဏဖွား	အထွန်းဖွား	သိုက်ဖွား	ရာဇဖွား	ပုတိဖွား	အဓိပတိဖွား
တနင်္ဂနွေ	၃	၀	၃	၄	၀	၄	၃
တနင်္လာ	၄	၁	၄	၅	၁	၅	၄
အင်္ဂါ	၅	၂	၅	၆	၂	၆	၅
ဗုဒ္ဓဟူး	၆	၃	၆	၀	၃	၀	၆
ကြာသပတေး	၀	၄	၃	၁	၄	၁	၀
သောကြာ	၁	၅	၁	၂	၅	၂	၁
စနေ	၂	၆	၂	၃	၆	၃	၂

ဥပမာ-၁ နွေနေ့ သားသမီး ဘဝံ ဖွားသည် အထက်ဆောင်ပန်း ၆ ကြာ ဂြိုဟ်ဖြစ်ပြီး အောက်နင်း ကြမ်းမှာ ၄ ဂါဂြိုဟ် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး သိုက်ဖွားသည် အထက်ဆောင်ပန်းမှာ ၁ နွေ ဂြိုဟ် ဖြစ်ပြီး အောက်နင်းကြမ်းမှာ စနေ ဂြိုဟ်ဖြစ်ကြောင်း အထက်ပါဇယား နှစ်ခုတွင် တွေ့ရှိရပေလိမ့်မည်။

ဈေးဆိုင်များကို သန့်ရှင်းရေး ဆောင်ရွက်ရာ၌ အသုံးပြုသော အညွန့် အခက် ဂြိုဟ်တို့မှာ အထက်ဆောင် ပန်း(နဝင်းအောင်ဓာတ်ရသော ဂြိုဟ်) ဖြစ်၍ စာဖတ်သူများ ရွေးချယ်အသုံး ပြုရန် ဖြစ်ပါသည်။

သက်ဆိုင်သော အညွန့်အခက် များနှင့် အသုံးပြုသော အရေအတွက် ကို ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

- ၁ နွေနံ- အုန်းညွန့် = ၆
- ၂ လာနံ- ကံ့ကော်ညွန့် = ၁၅
- ၃ ဂါနံ-ဆီး/ဇော်စိမ်းခက် = ၈
- ၄ ဟူးနံ- ရွက်လှ = ၁၇
- ကြာသပတေးနံ- ပျဉ်းမ/ပေါက်/ပန်းဖြူ/ပိန်းညွန့် = ၁၉
- သောကြာ- သီဟိုဠ်- ၂၁
- စနေ- ထန်း/တည်ခက်- ၁၀
- အစီအရင်ဆောင်ရွက်သော နေ့

နှင့် အချိန်မှာ ပုံသေသက်ဆိုင်ရာ မွေးနံနှင့် နံနက် ၉ နာရီမှ ၁၀ နာရီ ခွဲအတွင်း ဖြစ်ပါသည်။

တန်ခိုးကြီးသော ဘုရားရှိ မိမိ တို့၏ သက်ဆိုင်ရာ ဂြိုဟ်တိုင်တွင် ဆောင်ရွက်ရာမှာ ရှေးဦးစွာ ဂြိုဟ် တိုင်ရှိ ပန်းအိုးမှာ လှူသော အညွန့် အခက်မှာ အထက်ဆောင်ပန်း အညွန့်

အခက်ဖြစ်၏။ ဂြိုဟ်တိုင် အောက် နားတွင်ရှိသော ဂြိုဟ်ရုပ်မှာ မှီထား သော အညွန့်အခက်မှာ အောက်နင်း ကြမ်း အညွန့်အခက်တို့ ဖြစ်၏။

ဂြိုဟ်တိုင်ရှိ ဘုရားဆင်းတု တော်၏ လက်ဖဝါးတွင်ထည့်၍ထား သော အညွန့်တစ်ခက်မှာ သက်ဆိုင် ရာ မွေးနံအညွန့်အခက်ဖြစ်ကြောင်း သိထားရမည်။

ဥပမာ-အင်္ဂါသမီး အထွန်းဖွား ၏ အထက်ဆောင်ပန်းမှာ ၁ နွေဖြစ် ၍ အုန်း ၆ ညွန့်ကို ပန်းအိုးမှာ လှူပါ။ အောက်နင်းကြမ်းမှာ ၅ တေး ဖြစ်၍ ပျဉ်းမ ၁၉ ခက်ကို ဂြိုဟ် ရုပ် ဖြစ်သော ခြင်္သေ့ရုပ်မှာ မှီထားပါ။

မွေးနံအညွန့် ဇော်စိမ်းတစ်ခက် ကို ဘုရားဆင်းတုတော်၏ လက် ဖဝါးမှာ တင်ထားရမည်။

ရန်စရက်သားသမီးတို့၏ ယတြာ ဆောင်ရွက်မှု ဤတွင်ပြီး၏။

ဘေးရန်ကင်း၍ အကြံအစည် များ ပွင့်လင်းလာစေရန်အတွက် တနင်္ဂနွေသားသမီးတို့သည် အောက် မဲဖြူအသား လက်တစ်ဆစ်ကို ကြာ သပတေးနေ့မှာ ယူဆောင်လျက် ဥဩရုပ်ကလေးထုလုပ်၍ အမြဲမကွာ အဆောင်ပြုထားရမည်။

တနင်္လာနေ့သားသမီးတို့သည် ကန်ဗလာသား လက်တစ်ဆစ်ကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ယူဆောင်လျက် ကျား ရုပ်ကလေး ထုလုပ်၍ အမြဲမကွာ အဆောင်ပြုထားရမည်။

အင်္ဂါသားသမီးတို့သည် ... ဆပ်သွားအသား လက်တစ်ဆစ်ကို သောကြာနေ့မှာ ယူဆောင်လျက်

ဆင်ရုပ်ကလေးထုလုပ်ပြီး အမြဲမကွာ ဆောင်ထားကြရမည်။

ကြာသပတေး သားသမီးတို့ သည် မအူအသား လက်တစ်ဆစ်ကို တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ယူဆောင်လျက် ဘဲ ရုပ်ကလေး ထုလုပ်ပြီး အမြဲမကွာ ဆောင်ထားရမည်။

သောကြာသားသမီးတို့သည် သစ်ဆိမ့်အသား လက်တစ်ဆစ်ကို အင်္ဂါနေ့မှာ ယူဆောင်လျက် သိန်းရုပ် လေး ထုလုပ်ပြီး အမြဲမကွာ ဆောင် ထားရမည်။

စနေသားသမီးတို့သည် ထောက် ရှာအသား လက်တစ်ဆစ်ကို အင်္ဂါ နေ့မှာ ယူဆောင်၍ နွားရုပ်ကလေး ထုလုပ်၍ အမြဲမကွာ ဆောင်ထားရ မှာ ဖြစ်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ မွေးချိန်ဟောနည်း စနစ် (လောကစံရှစ်ပါး)/မြန်မာ့ရိုးရာ ဗေဒင်လက်စွဲကျမ်းပြုစုသူ ဆရာပရ မတ်(အေးချမ်းသူတို့ စံပျော်ရာ)အား ဤစာစုဖြင့် ကန်တော့အပ်ပါသည်။ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ဆရာဝေပံဦး (လူမှုထူးချွန် ဒုတိယဆင့်)

ကျမ်းကိုး

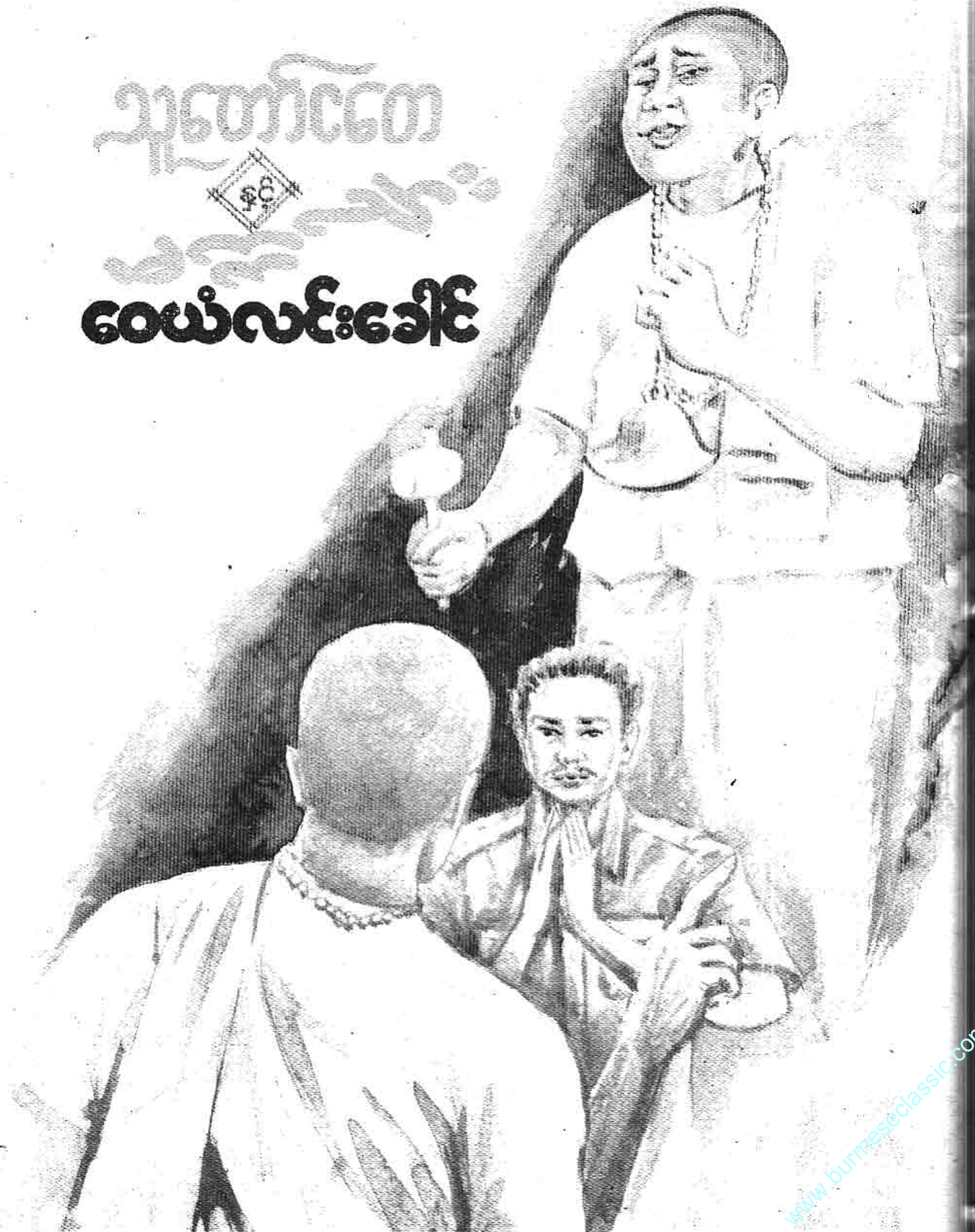
အရှင် ဣန္ဒဝံသ မထေရ်၏ အင်္ဂဝိစွာအလင်းပြ ယတြာဓာတ်ရိုက် ကျမ်း။

အုတ်တော်တော်

ဝေယံလင်းခေါင်

ပန်းချီ စံလွင်မောင်

■ ဝေယံလင်းခေါင် သူတော်တေ (၅) မဏ္ဍလျား

ကမ်းလွန်သာမြို့က ဌာနာအုပ်
လျား၊ နန်းမတိန်ရွာသူကြီး ဦးရွှေ
သူ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးငွေ၊ ဂါတ်
အေး မောင်ကောက်တို့သည် မိုးမ
တောင်ရွာကို အမှုကိစ္စတစ်ခုနှင့် ထွက်
ကြ၏။

ဆီးခါးပြင်နား အရောက်တွင်
ညောင်ကြတ်ပင်အောက် အရိပ်ထဲ၌
သူတော်တေသည် သူလက်တစ်ဖက်
ကို ခေါင်းအုံးကာ မြေပြင်တွင် ပက်
လက်ကြီးအိပ်နေသည်ကို မြင်ကြရ၏။
သူအနားတွင် သူ့ကိုယ်ရုံကိုလည်း ဖြန့်

လှန်းထား၏။ တေသည် ဘယ်ကိုး
ကျင်းကိုးတောက ဆေးမြစ်ရှာပြီး ပြန်
လာသည်မသိ။ ချွေးရွှဲနေသော သူ့ကိုယ်
ရုံကို သူမအိပ်မီကပင် ဖြန့်လှန်းထားပုံ
ရ၏။

မြို့က ဌာနာအုပ်တို့အဖွဲ့ ရောက်

လာချိန်မှာ နေ့မှန်းစောင်းသွားပြီ ဖြစ် သဖြင့် သူတော်ငတေ၏ ကိုယ်ရုံတစ် ခြမ်းမှာလည်း နေ့ပထမ ရှိတော့ဘဲ နေ ရိပ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ သို့သော် သူတော် ငတေကား ဘူမိကမ္မလာ မြေမွေ့ရာ ထက်တွင် အိပ်ကောင်းတုန်း။

လေညင်းခံ၍ ညောင်ပင်အောက် တွင် အိပ်နေသော သူတော်ငတေမှာ ယခုထိ အိပ်ကောင်းတုန်း။ တရူးရူး တဟင်းဟင်းနှင့် နေ့ခင်းကြောင်တောင် တွင် ဟောက်ပင်ဟောက်နေသေးသည်။

သူတော်ငတေ အိပ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသောအခါ ဌာနာအုပ် မက္ကလျားက မလိုမုန်းထားစွာ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့၏။ ပြီးတော့ ယခင်သုံးလလောက်က ချောင်းကောက် ရွာသွား လေ့ဆိပ်တွင် သူ့ကို ဖထိမဲ့မြင် လုပ်သွားသည်ကိုလည်း သတိရလိုက်၏။

ထိုစဉ်က သူတို့အဖွဲ့ ချောင်း ကောက် မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာကြရာ သူတော်ငတေကို ကူးတို့လေ့သူကြီး ဦးမဲလုံး၏ လေ့ပေါ်တွင် လူစောင့်ထိုင် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူလေးငါး ယောက် မရသေးသဖြင့် ဦးမဲလုံးက သူ့ ကို ခဏစောင့်ရန် ပြောထားခြင်းဖြစ် မည်။ မက္ကလျားတို့အဖွဲ့ လေ့နားကို ဆင်းလာကြရာ သူတို့အဖွဲ့ကို သူတော် ငတေက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

ရွာသူကြီးနှင့်တကွ တခြားလူများ မှာ ရေစပ်နားကို ရောက်သည်နှင့် ခြေ ထောက်ကို ရေမစိုအောင် အသီးသီး ဦးမဲလုံး၏ ကူးတို့လေ့ပေါ်ကို ခုန်တက် သွားကြသည်။ မက္ကလျားကမူ ဗိုက်ပူ နံကား ကိုယ်လုံးကြီးကြောင့် သူများလို

လေ့ပေါ်ကို ခုန်မတက်နိုင်။ ရေထဲဆင်း ပြီး လေ့ပေါ်တက်လျှင်လည်း သူ့ခြေ ထောက် ရေစိုမည်။ ဖိနပ်လည်း ချွတ်ရ မည်။ ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် အကြံ အိုက်သလိုဖြစ်နေစဉ် အုန်းတောရွာ သူကြီး ဦးငပြားက -

“ဟေ့ကောင် မဲလုံး သခင်ကြီးတို့ က နေပူကလာတာကွ။ ခြေထောက် ရေစိုရင် အပူရှုပ်တော့မှာပေါ့။ ဌာနာ အုပ်သခင်ကြီးကို မင်းလေ့ပေါ် ပွေတင် ပေးလိုက်လေကွာ။ ဘာငေးကြည့်နေ တာလဲ”

ဟု အထာတသိနှင့် ဖားပြော လိုက်၏။

ဗိုက်ပူနံကား မက္ကလျားကို ဦးမဲ လုံးမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်ကို ချီပွေ သလို ဘယ်လိုမှ လေ့ပေါ်သို့ ပွေမတင် နိုင်။ မက္ကလျားမှာ ဗိုက်ပူနံကား ဖြစ် သဖြင့် လူနစ်ယောက်စာမျှ အလေးစီး သည်။ ထိုအခါ သူ့အား ဤကူးတို့ဆိပ် ၌ လေ့ပို့ခွင့်ရအောင် အင်္ဂလိပ်မင်းများ ဆီ ပတ္တာခဲ(ကန်ထရိုက်)ပေးထားသော ဦးငပြား၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့သော လေ့ကူးတို့သမားကြီး ဦးမဲလုံးမှာ ဌာနာ အုပ် မက္ကလျားကို ဒယီးဒယိုင် မနိုင် မနင်းနှင့် လေ့ပေါ်ကုန်းပိုးတင်ပေးလိုက် ရလေသည်။

ဤသည်ကို ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် သရော် ကြည့် ကြည့်နေသော သူတော်ငတေက “ဟေ့... ကိုပြား ခင်ဗျားတို့နဲ့ မကောင်းဆိုးရွားတစ်ကောင်ကောင်များ ကပ်ပါသလားဗျ။ လေ့ကို တစ်ဝက် လောက်တောင် နစ်ဆင်းသွားပါလား”

ဟု ဌာနာအုပ် မက္ကလျားကို

စောင်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူတော်ငတေမှာ အင်္ဂလိပ် ဟု ဟူသမျှကို ကြည့်မရသူဖြစ်ရာ ယခု မက္ကလျားအား မကောင်းဆိုးရွားဟု စောင်းပြောလိုက်သည်ကို သူကြီးဦးငပြား က ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်၏။ သို့သော် မက္ကလျားက သူ့ကို သူတော်ငတေ စောင်းပြောသည်ကို ရိပ်မိမှာစိုးသဖြင့်

“ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ ဦးသူတော်ရာ။ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူ့ထာန် နားကမှ ဖြတ်မလာကြပါဘူးဗျာ။ လူ သွားလမ်းအတိုင်းသာ လာကြတာပါ”

ဟု ဖြေပြောလိုက်၏။

ကျွန်လူများကမူ သူတော်ငတေ အကြောင်းကို သိပြီးသားဖြစ်ကြသဖြင့် မြို့က ဌာနာအုပ် ကုလားလူမျိုးမက္က လျားနှင့် သူတော်ငတေတို့တော့ တစ်ခု ခုဖြစ်ကြတော့မှာပဲဟု မျက်စိပျက်၊ မျက် နှာပျက် ဖြစ်သွားကြ၏။

“မသိဘူးလေဗျာ။ ကျုပ်တို့လူ တွေ ထိုင်နေကြတုန်းမှာ ခင်ဗျားလေ့ လှုပ်တောင်မလှုပ်တာ။ ကိုပြားတို့ တက် လိုက်ကြတော့မှ ချက်ချင်းလေးဆင်း သွားလို့ မကောင်းဆိုးရွားတစ်ကောင် ကောင်များ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကပ်ပါလာ သလားလို့ စိုးရိမ်ပြီး ပြောတာပါ”

ဟု ထပ်ပြီးတစ်ခါ ပြောနေပြန် သည်။

“ဟာ... ဦးသူတော်ကလည်းဗျာ။ လူလေးငါးယောက် တစ်ပြိုင်တည်း တက်စီးလိုက်ကြတာ ဒီလောက်တော့ လေးဆင်းသွားမှာပေါ့ဗျ”

ဟု လေ့ပြေထိုးသံနှင့် မက္ကလျား မရိပ်မိအောင် ပြောလိုက်ရ၏။

မက္ကလျားကလည်း ယခုချိန်ထိ သူတော်ငတေ သူ့ကိုဆိုလိုမှန်း မရိပ်မိသေး။ သူတို့ ရပ်လေ့ ရွာလေ့အရ နောက်ပြောင်ပြောဆိုနေကြခြင်းဟုသာ ထင်သွားပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် လေ့ပေါ်တွင် ခပ်တည်တည်သာ ထိုင်လိုက်ပါလာသည်။

ထိုသို့ ထိုင်လိုက်ပါလာသော မက္ကလျားအား သူ့ကြီးဦးငပြား၏ လက်စွဲတော် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ပါလေရာက ဖားပြီး ထီးမိုးပေးလိုက်၏။ ဤသည်ကို မြင်သောအခါ သူတော်ငတေက -

“သူကြီးမင်းလည်း ထီးပါတယ် နှုတ်လား။ ကျုပ်လည်း ပူတယ်ဗျာ။ ထီးဖြန့်စမ်းပါ။”

ဟုပြောကာ သူ့ကြီးဦးငပြားနှင့် ပါလေရာတို့အနားကို တမင်တိုးကပ်လာ၏။

သူ့ကြီးဦးငပြောမှာ ပင်ကိုကလည်း ပျော်ပျော်နေတတ်သူ။ သဘောနေရာကောင်းသူဖြစ်ရာ မက္ကလျားကို အခွဲတိုက်ပြီး သူတော်ငတေက သူ့ကို ထီးမိုးခိုင်းနေသည်ကို သိသော်လည်း မက္ကလျားရိပ်မိသွားမှာစိုး၍ တဟားဟား ချယ်မောလိုက်ကာ သူ့ထီးကို ဖြန့်ရပြန်၏။ သူတော်ငတေလုပ်ပုံမှာ မက္ကလျားအား “မင်းက ဆယ်အိမ်ခေါင်းလောက်ထီးမိုးတာ။ တွေ့လား။ ငါ့ကို သူ့ကြီးထင် ထီးမိုးပေးရတယ်ကွ” ဟု ပြောထိုက်သလိုပင်။

သူတော်ငတေကား ဤမျှနှင့် ချစ်သေး။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း မချီမချဉ် နှုတ်နာနှင့် သူ့ကြီးထီးရိပ်ကို ဝင်ခိုသလို ထီးနှင့် သူ့ကြီးဦးငပြားကိုပါ သူ့ကိုယ်လုံး

နှင့် မှီထားလိုက်သည့်အပြင် ချိတ်ထားသော ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုလည်း မက္ကလျားဘက် လှည့်ထားလိုက်ပြန်၏။ ဤသည်ကို မက္ကလျားများ ရိပ်မိသွားလေပလားဟူသော အထင်နှင့် စိုးရိမ်သွားပြီး သူ့ကြီးဦးငပြားက -

“ငါ့သူငယ်ချင်း ဦးသူတော်ကလည်း ခုထိ အရင်အကျင့်တွေ မပျောက်သေးပါလား။ ဟံ့ . . . ဟံ့။ ပူရအိုက်ရတဲ့ အထဲ ဖယ်စမ်းပါဗျာ”

ဟု တွန်းပစ်လိုက်ရာ သူတော်ငတေ၏ ခြေဖျားက မက္ကလျားမျက်နှာနား ဝဲသွားသည်။ ဤသည်ကိုတော့ မက္ကလျားက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီ။

သည်လိုနှင့် ဦးမဲလုံးကလည်း လေ့ကိုခတ်လာရာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၏။ ပါလေရာနှင့် ဦးငပြားတို့ ထီးရိပ်လိုက်ကြ၏။ အားလုံးမှာ စောစောကလိုပင် ခြေထောက်ကို ရေမစိုအောင် လွှားခနဲ လွှားခနဲ လေ့ပေါ်က ခုန်ဆင်းသွားကြ၏။ မက္ကလျားကိုမူ ကူးတို့သည်ကြီး ဦးမဲလုံးက အလာတုန်းက သူ့ကြီးဦးငပြား သင်ထားသလို ကုန်းပိုး၍ တစ်ဖက်ကမ်းပေါ် တင်ပေးလိုက်ရသည်။

ဌာနာအုပ်မက္ကလျားနှင့် သူ့ကြီးတို့အဖွဲ့အားလုံး ကမ်းပေါ်တက်သွားကြပြီဖြစ်သော်လည်း သူတော်ငတေကား ယခုထိ လေ့ပေါ်က မဆင်းပြန်သေး။ ဤသည်ကို လေ့သူကြီးဦးမဲလုံးက -

“ဦးသူတော်၊ လေ့ပေါ်က မဆင်းသေးဘူးလား။ မင်းရွာဘက်သွားမယ်ဆို”

“အေး . . . သွားမယ်ကွ ငမဲလုံး။ မင်း ငါ့ကိုလည်း ကုန်းပိုးပြီး ရေလွတ်တဲ့နေရာ ချပေးစမ်းပါ။ မင်းက လူ့ပြည့်

အောင် လေ့ခဏပေးစောင့်ပါဦးဆိုလို့ နေပူကြီးထဲ အကြာကြီး လေ့ပေါ်ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရတာ။ ခု ငါအပူရှုပ်ပြီး ဖျားချင်နာချင်သလို ဖြစ်လာလို့”

သူ့ပြောသလို မလုပ်လျှင် တစ်ခုခု ပြဿနာရှာတတ်သော သူတော်ငတေအကြောင်းကို သိထားသူ ဦးမဲလုံးမှာ မက္ကလျားကို ကုန်းပိုးချပေးခဲ့ရသလို သူတော်ငတေကိုလည်း ပခုံးထိုးခံပြီး ကုန်းပိုးရပြန်၏။ ဤသည်ကိုပင် သူတော်ငတေက -

“မကောင်းဆိုးရွားတွေကို ခေါ်လာတာနဲ့ မင်းတော့ ဒီနေ့ အကုသိုလ်ဝင်တာပဲ” ဟု ပြောလိုက်သေး၏။

သူတော်ငတေက အကျယ်ကြီးပြောလိုက်သောအသံကြောင့် သူ့ကြီးဦးငပြားက “သူတော်ငတေ ဘာပြဿနာ ရှာနေပြန်ပါလိမ့်” ဟု လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မက္ကလျားကလည်း လှမ်းကြည့်၏။ စောစောက သူ့ကို ဦးမဲလုံး ကုန်းပိုးပေးသလို သူတော်ငတေကိုလည်း ကုန်းပိုးပေးသည်ကို မြင်သောအခါ သူ့ကိုတုပြီး ဦးမဲလုံးကို ကုန်းပိုးပို့ခိုင်းနေမှန်း သိသွား၏။ ထိုအခါ မက္ကလျားသည် ကွဲပြီးတိုသွားပြီး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

သို့သော် မြန်မာလူမျိုးများထဲ၌ လည်း သူတော်ငတေဆိုသည်မှာ သူတို့အိန္ဒိယက ဆာဒူးကြီးများလို လေးစားမှုရှိကြသလို အလေးထားကြသည်ဟု နားလည်ရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတော်ငတေသည် ကုန်းပေါ်တက်လာပြီး မက္ကလျားနား ရောက်သောအခါ -

“အလယ်ပူ အောက်ရှုနဲ့ ခြောက်
ပူးမတန်တဲ့ အကောင်ကလည်း ဘုန်းမီး
နေလ တောက်ပနေလိုက်တာ”

ဟု တမင်ကြားအောင် ပြောသွား
လိုက်သေး၏။

ဤသည်ကို မက္ကလျားက စိတ်
ဆိုးပြီး “ဦးသူတော်က ဘာလဲသူကြီး”
ဟု မေး၏။

ဦးငြိမ်းက မက္ကလျားနားနားကပ်
ပြီး “အရူးကြီးပါ သခင်”ဟု တီးတိုး
ပြောလိုက်၏။

ဤသည်တို့ကြောင့်လည်း ယနေ့
ညောင်ပင်အောက်တွင် သူတော်ငတေ
အိပ်ပျော်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ
မက္ကလျားမှာ အနာဟောင်းဒေါသ ပြန်
ပေါ်လာပြီး သွားရင်းလာရင်း ညောင်ရိပ်
ခိုသလိုလိုနှင့် သူတော်ငတေ ဖြန့်လှန်း
ထားသော လမ်းနားက ကိုယ်ရံတစ်စွန်း
ကို သူဖိနပ်နှင့် တက်နှင်းထားခဲ့၏။
ထိုအခါ သူတော်ငတေအကြောင်းကို
သိနေကြသော သူကြီးဦးရွှေလူနှင့်
ဆယ်အိမ်ခေါင်း ပါလေရာတို့မှာ မျက်စိ
မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားကြသည်။
သည်လိုနှင့် မက္ကလျားတို့အဖွဲ့သည် နေ
မွန်းစောင်းကြီးလောက်တွင် ခိုးမတောင်
ရွာကို ရောက်သွားကြသည်။

ခိုးမတောင်ရွာကို ရောက်ကြ
သောအခါ ထုံးစံအတိုင်းပင် ရွာသူကြီး
ဦးဖြူအိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် လေ
ညင်းခံ အမောဖြေနေ၏။ သူတို့ရွာကို
ရောက်လာသော ဌာနာအုပ် မက္ကလျား
နှင့် နန်းမတိန်ရွာသူကြီး ဦးရွှေလူတို့ကို
ခိုးမတောင်ရွာသူကြီး ဦးငြိမ်းမှာ ရေပူ
ရေချမ်းနှင့် ကြိုဆိုညှော်ခံရလေသည်။

မြို့က ဌာနာအုပ် မက္ကလျားတို့
အဖွဲ့ ရောက်လာကြသည်ကို ကြားကြား
ချင်း ခိုးမတောင်ရွာ ဆယ်အိမ်ပျားတို့မှာ
ကြက်ရှာ၊ အရက်ရှာ အလုပ်ကို စတင်
လုပ်ကြရ၏။ ဆယ်အိမ်ခေါင်းများက
ကြက်ရှာ၊ အရက်ရှာအလုပ်ကို အပူ
တပြင်း လုပ်နေကြရသလို သူကြီးအိမ်
နားရှိ မိန်းမသူများကလည်း ရေကန်ကို
ပြေး၍ မက္ကလျား ညနေရေချိုးရန် ရေ
ပြေးခပ်ကြရသည်။ မက္ကလျားမှာ တခြား
လူများလို ရေကန်ကိုသွား၍ ရေချိုးသူ
မဟုတ်။ သူကြီးအိမ်နားတွင်ပင် ရွာသူ
များ ခပ်ပေးထားသော ရေအိုးတစ်ဆယ့်
ကိုးလုံးကို စိမ်ပြေနေပြေ အကုန်ချိုးကောက်
သူဖြစ်၏။

မက္ကလျား အမောပြေ ရေချိုးပြီး
သည်နှင့် ကြက်သည်းကြက်မြစ်၊ အရက်
က အဆင်သင့်ဖြစ်ရမည်။ မက္ကလျား
သည် ကြက်သားနှင့် ထမင်းမစားမီ
ကြက်သည်းကြက်မြစ်ကို ဖိမ်ကျကျ
အရက်နှင့်မြည်းကာ သူကြီးအိမ်ရှေ့
ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် စကားဖောင်လောက်
အောင်ပြောပြီး ရွာသူ၊ ရွာသားများ၊ ရေ
ခပ်ပေးသော မိန်းမများနှင့် ဟေးလားဝါး
လား လုပ်နေဦးမည်။ ည ၈ နာရီ
လောက်မှ အိမ်ပေါ်တက်၍ စားတော်
ခေါ်မည်။ စားပြီးသည်နှင့် တနင့်တပိုး
တခေါခေါ အိပ်တော့မည်။ ဟောက်
တော့မည်။

အိပ်ရာကတစ်ရေးနိုးလျှင် သူကြီး
အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာပေါ်က သေးပန်းချ
မည်။ သူ ဝရန်တာပေါ်က သေးပန်းချ
သည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း
ညဦးက တဝတပြ မှားထား၍ အိအိ

ပါချင်လျှင် သူကြီးအိမ်ရှေ့က ပြောင်
သလင်းခါအောင် လှည်းကျင်းထားသော
မြေပြင်တွင် မက္ကလျား၏ ချေးပုံကို မိုး
မလင်းမီ ကျုံးပစ်ရမည်။ မက္ကလျားမှာ
မြို့ကြီးပြုကြီး နိုင်ငံကြီးသားဖြစ်သဖြင့်
တခြားလူများလို အလေးအပေါ့ကို
တောထဲသွား မပါရဲ။ မြွေပါးကင်းပါး
အလွန်ကြောက်တတ်လို့၊ တစ္ဆေသရဲ
ဆိုလျှင်လည်း သူက သေမလောက်
ကြောက်တတ်သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ညအိအိ
ပါချင်လာလျှင် သူကြီးအိမ်ရှေ့ ပြောင်
သလင်း မြေပေါ်၌သာ ပါထားတတ်
သည်။ ဤသည်ကိုသိသော သူကြီးမဟု
မနက်မိုးမလင်းမီကပင် မက္ကလျား ည
က ဘယ်နေရာမှာ အိအိပါထားသည်
ကို ဂေါ်ပြားတစ်လက်နှင့်ရှာ၍ လူမမြင်
သူမမြင်မီ ကျုံးပစ်ရပြန် ဖြစ်၏။

မနက် မက္ကလျားနိုးလာ၍ ညက
သူပါထားသော ချေးပုံကို မြင်ရလျှင်
သူကြီးက သူ့ကို သက်သက်အရက်
ခွဲသည်။ သူ့သိက္ခာချသည်ဟု သူကြီး
နှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းတို့ကို ငြိုငြင်မည်း
အလိုက်ကန်းဆိုးမသိကြ။ သူမှာ မြွေ
ပါးကင်းပါး သရဲတစ္ဆေကြောက်၍ ညည
တောထဲ၊ ခြံထဲ မသွားရဲသည်ကို သိ
ကြပါလျက်နှင့်၊ ကြိုပြောထားပါလျက်
နှင့် အလိုက်မသိ၊ အထာမကျွမ်းကြဟု
အအော်အငေါက် ခံကြရမည်။

ထို့ကြောင့် မြို့က ဌာနာအုပ်
မက္ကလျား ဘယ်ရွာကိုရောက်ရောက်
ညအိပ်ညဉ့်နေ နေတော့မည်ဆိုလျှင်
သူကြီးမှာလည်း သူငယ်နိုင် ဆယ်အိမ်
ခေါင်းတစ်ယောက်ယောက်ကို မနက်

www.burmeseclassic.com

နိမလင်းမီ မက္ကလျားချေးပုံကို စောင့်
ဖစ်ရန် ညနေကပင် ချေးစောင့်သက်
သက်တစ်ယောက် ချစားရသည်။

ထိုသို့သော မြို့ကဌာနာအုပ်
မက္ကလျား ယခု နိမတောင်ရွာကို ရောက်
နေသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း သူကြီး
ဦးငဖြူက မက္ကလျားအနားတွင် ရေပူ
ရေချမ်း ကမ်းလှမ်းပြီး မေးသမျှ ဖြေ
ကြား ပြောသမျှစကား နာခံနေနေရ
သလို ဆယ်အိမ်ခေါင်းများက ကြက်
ရွာ အရက်ရှာ။ မိန်းမသူများက ရေ
ပြေးခပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

ဒိုးမတောင်ရွာသူကြီး အိမ်ရှေ့
ကွပ်ပုစ်ပေါ်တွင် ရေပူရေချမ်း သောက်
သုံးပြီး အမောဖြေနေသော မက္ကလျား
က “သူကြီးမင်း၊ သခင်ရေချိုးတော့
မယ်”ဟု ပြော၏။ ရေချိုးပြီးသည်နှင့်
ဤကွပ်ပုစ်ပေါ်တွင် ကြက်သည်း ကြက်
မြစ်နှင့် ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစား
ရာ ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

မက္ကလျားက ရေချိုးတော့မည်
ဆိုသဖြင့် သူကြီးက “ဟုတ်ကဲ့ပါ။
အသင့်ပါပဲသခင်”ဟု ပြောရ၏။ ထိုအခါ
မက္ကလျားက ရေချိုးရန် ဘွတ်ဖိနပ်တစ်
ဖက်ကို ချွန်လိုက်သည်။ နောက်တစ်
ဖက်ကိုလည်း ချွတ်လိုက်ရာ “အာ
ယာ ယာယာ”ဟု အော်လိုက်၏။ သူ
အနားတွင် ဖိနပ်ချွတ်ပေးမတတ် ဝိုင်း
နေကြသော ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ သူကြီး
နှင့် လူများအားလုံး အထိတ်တလန့်
ဖြစ်ကာ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

စောစောကမှ အကောင်းကြီး။
ရယ်လို့မောလို့။ နောက်လိုက်၊ ပြောင်
လိုက် လုပ်နေသေးတာ။ ခုချက်ချင်း

ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်ဟု ဝိုင်းကြည့်နေကြ
သူတွေမှာ မက္ကလျားအဖြစ်ကိုကြည့်ကာ
ခြေကိုင်ရမလို၊ လက်ကိုင်ရမလို ဖြစ်
ကုန်ကြသည်။

မက္ကလျားမှာ သူညာခြေတစ်ဖက်
က ဘွတ်ဖိနပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်တိုင်း
“ဟမ်မာလေး...လေး၊ အာယာယာ”
ချည်း အော်နေရ၏။ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို
ဘယ်လိုမှ ချွတ်မရတော့။

“သ...သခင်ကြီး၊ ဘယ်လိုဖြစ်
တာလဲ။ သူကြီးမင်း ကြည့်ပါဦး။ လုပ်
ပါဦး။ အာ...အာ...ယာယာယာ”

မက္ကလျားက ဖိနပ်ချွတ်မရသော
ခြေတစ်ဖက်ကို ကိုင်မြှောက်ကာ သူကြီး
ကို အကူအညီတောင်း၏။

ထိုအခါ ဒိုးမတောင်ရွာသူကြီး ဦးငဖြူ
အပြင် မက္ကလျားနှင့် အတူပါလာသူ
နန်းမတိန်ရွာသူကြီး ဦးရွှေလူရော၊
ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေအပြင် ဂါတ်စာရေး
မောင်ကောက်တို့ကပါ မက္ကလျား၏ ခြေ
ထောက်ကို ပြေးကိုင်ကြကာ ဝိုင်း၍
ဆွဲချွတ်ကြရ၏။

မက္ကလျား၏ ဖိနပ်ကို လူသုံးလေး
ယောက် ဆွဲချွတ်ကြသော်လည်း ဖိနပ်
က ကျွတ်ကျမလာဘဲ မက္ကလျားမှာသာ
“အမ်မာလေး...လေး၊ အာယာယာ”
အော်နေရာက “တော် . . .တော်ကြပါ
တော့။ မ...မချွတ်ကြပါနဲ့တော့။ သ
သခင်ကြီး နာလို့ သေပါတော့မယ်။
အာယာယာ . . .”ဟု ကုန်းအော်ကာ
တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်းခွေးပြန်လာသည်။

ဘာဖြစ်မှန်းမသိသူ ဒိုးမတောင်
သူကြီး ဦးငဖြူက မက္ကလျား၏ ခြေ
ထောက်ကို ရွရွလေးကိုင်ကြည့်ကာ-

“သခင်ကြီး၊ လမ်းမှာ ဒီဘက်ခြေ
ထောက်က ခလုတ်ကန်သင်းများ တိုက်
မိ၊ ခိုက်မိလာပါသလား။”

“ကျုပ် . . .ကျုပ် ဘာခလုတ်
ကန်သင်းမှ မတိုက်မိ၊ မထိခိုက် . . .
ဟာ . . .အာယာယာ”

သူ့ခြေထောက်က ဖိနပ်ကို ရလို
ရငြား တစ်ခါထပ်ချွတ်ကြည့်ပြန်ရင်း
မက္ကလျားက အော်ပြန်၏။

နန်းမတိန်ရွာသူကြီး ဦးရွှေလူနှင့်
ဆယ်အိမ်ခေါင်းတို့ကမူ သူတော်ငတေ
၏ အကြောင်းကို သိကြသူ၊ ဒိုးမတောင်
ရွာကို လာကြစဉ်က သူတော်ငတေ
လှန်းထားသော ကိုယ်ရုံတစ်စွန်းကို
မက္ကလျား ဖိနပ်နှင့် တက်နင်းသွားသည်
ကို မြင်ခဲ့ကြရသဖြင့် ကေန္တ ဟုတ်ပါပြီ
ဟု တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်
တို့လိုက်ကြ၏။ ပြီး မက္ကလျားနှင့် အရင်း
နီးဆုံး နန်းမတိန်ရွာသူကြီး ဦးရွှေလူက

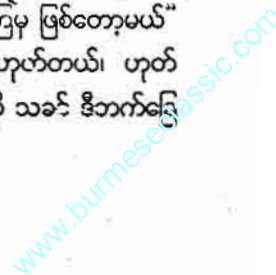
“သခင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးတို့
ဒီရွာကို လာကြတုန်းက သူတော်ငတေ
ကိုယ်ရုံလှန်းထားတာကိုများ နင်းမိခဲ့
သေးလား။”

“ကျုပ် . . .ကျုပ် တမင်နင်းတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ နေရိပ်က သွားရင်း
မတော်တဆ နင်းမိခဲ့တာပါ သူကြီးမင်း။”

သူတော်ငတေအား မထိမဲ့မြင်
လုပ်မိခဲ့သည်ကို သတိရ၍ မက္ကလျားက
မလုံမလဲနှင့် ပြော၏။

“ဟာ . . .ဒါဆို ဟုတ်ပါပြီသခင်။
သခင်ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုရအောင် သူတော်
ငတေကို သွားပင့်ကြမူ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟင် . . .ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်
တယ်။ သူ့ကိုယ်ရုံကို သခင် ဒီဘက်ခြေ

ထောက်နဲ့ နင်းမိခဲ့တာ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ လုပ်ကြပါဦး။ အာယာယာ... အရမ်းနာလာတယ်”

သူတော်ငတေအကြောင်းကို ကြားဖူးသူ၊ သိသူများကလည်း ဝိုင်းလာကြပြီး -

“ဟုတ်ပါပြီတော်။ ဦးသူတော်အကြောင်းကို သိသားနဲ့ သခင်ကြီးက သူ့ကိုယ်ရုံကို ဘာလိုသွားနင်းရတာတုံး၊ ဒုက္ခပဲပဲတော်။ ဦးသူတော်ကို သွားပင့်ကြပြီး ကန်တော့မှ သခင်ကြီးဖိနပ်က ချွတ်လို့ရတော့မယ်။ မဟုတ်လို့ကတော့ မိုးကြိုးကြီးပစ်ချတောင် ကျွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရွာသူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ... မက္ကလျား၏မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သွားတော့သည်။

“ဟင်... ဒီအရူးသူတော်က ဒီလို လုပ်တတ်...”

“သခင်ကြီး... သခင်ကြီး ဦးသူတော်ကို ဒီလိုမပြောကောင်းဘူး။ ခု သခင်ကြီးပြောတာ ဦးသူတော်ကြားတယ်။ ပိုပြီးဒုက္ခရောက်ကုန်ကြပါလိမ့်မယ်တော်”

“မ... မဟုတ်ဘူး။ အရင်တစ်ခါ ဒီသူကြီးကပဲ ဒီသူတော် အရှက်ကြီးပါလို့ ပြောလို့ ကျုပ်ပြော... ပြောရ... အာယာယာ... ဟမ်မာလေး။ မြန်မြန်လုပ်ကြပါဦး”

ပြောနေရင်းက သူ့ဖိနပ်ကို လက်နှင့်ထိသွားသော မက္ကလျားက ထအော်ပြန်၏။

“ကျုပ်ပြောသားပဲ။ သခင်ကြီး ခု

ပြောလိုက်တာ သူ့ကြားပါတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်။ ဒီသူတော်က သိပ်အစွမ်းရှိတယ်။ ခု... သခင်ဘက်က သူ့ကိုယ်ရုံကို တက်နင်းလာလို့ ဒီလိုဖြစ်တာ။ ဦးသူတော်ကို မြန်မြန်သွားပင့်ပြီး ကန်တော့လိုက်ရင် ဒီဖိနပ်ချွတ်လို့ရမှာပါ။ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ သခင်ကြီးခြေထောက် ဖြတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

ဆယ်အိမ်ခေါင်းတစ်ယောက်၏ စကားမဆုံးမီပင် မက္ကလျားမှာ ငိုတော့မလို မျက်နှာမည်းကြီးနှင့် -

“ဒါ... ဒါဆို၊ သူကြီး... ဦးသူတော်ကို မြန်မြန်ပင့်ပေးကြပါ။ သခင်ကြီး ကန်တော့ပါမယ်။ လုပ်ကြပါ။ မြန်မြန်လုပ်ပေးကြပါ”

မက္ကလျားမှာ အငိုတစ်ဝက်နှင့် ပြောနေ၏။

မက္ကလျားဆီက အမိန့်ရပြီးဖြစ်သဖြင့် သူကြီးဦးရွှေလူနှင့် ပါလေရာတို့က သူတော်ငတေရှိရာ ယာတောင်ရွာကို ပြေးသွားကြသည်။ ထိုအချိန်ထိ မက္ကလျား၏ ညာခြေထောက် တစ်ဖက်ကို မက္ကလျားနှင့် အခြားလူများက ဆွဲချွတ်ရန် ကိုင်ကြည့်လိုက်ကြသည်နှင့် မက္ကလျားမှာ နာကျင်၍ လူးလှိမ့်အော်နေရ၏။ ထို့ကြောင့် အားလုံးက လက်လျှော့၍ ဦးရွှေလူနှင့် ပါလေရာတို့ သူတော်ငတေ ပင့်အလာကိုသာ စောင့်နေကြရတော့သည်။

တစ်နာရီလောက်အကြာမှာ... သူကြီးဦးရွှေလူနှင့် ပါလေရာတို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတော်ငတေကို ပင့်၍မရခဲ့ကြ။ သူတော်ငတေမှာ နေ့လယ်

က ညောင်ပင်အောက်တွင် ကိုယ်ရုံချွတ်ပြီး လေညင်းခဲ အအိပ်လွန်သွားသဖြင့် အအေးပတ် ဖျားနေသည်။ လူနာပြုချင်လျှင် သူ့ဆီခေါ်လာခဲ့ကြပါဟု မှာလိုက်သည့်အကြောင်း ပြန်ပြောကြ၏။

ထိုအခါ မက္ကလျားအား သူတော်ငတေဆီ သွားပြရန် သူကြီးနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းတို့က အမြန်စီစဉ်ကြရပြန်၏။ အချိန်မှာ ငါးချုပ်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ကမန်းကတန်း မက္ကလျားကို သူတော်ငတေရှိရာ ယာတောင်ရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အထမ်းနှင့် ခေါ်လာကြရသည်။ သူတော်ငတေကို ကျောင်းရှေ့ စခွဲ(ကွပ်ပျစ်)၌ အနင်းအနိပ်ခံ၍နေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

စောင်တစ်ထည်ကို ဝါးလုံးတစ်လုံး၌ နစ်ဖက်အစွန်ချည်၍ ထမ်းလာကြသော ဆယ်အိမ်ခေါင်းနှစ်ယောက်က စခွဲရှေ့ မြေပြင်တွင် အသာအယာ ချလိုက်ကြ၏။ သူကြီးဦးရွှေလူက -

“ကဲ... သခင်ကြီး၊ ဦးသူတော်ကို ကန်တော့လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဘယ်လိုကန်တော့ရမန်း မသိသော မက္ကလျားက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဦးရွှေလူ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေလူက -

“ဪ... အေးအေး၊ ဒီလိုဆိုပါ။

ဦးသူတော်အား ကျွန်တော်မျိုး ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့နှင့် ပြစ်မှားမိခဲ့သည် ရှိပါသော် အပြစ်ဆယ်ပါး အမှားကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါလို့ ဆိုရပါတယ် သခင်”

ဟု သင်ပေး၏။

ဦးရွှေလူသင်ပေးသလို မက္ကလျားက လက်ဖျားပြီး မိန်းမထိုင် ထိုင်ကာ ဦးချတောင်းပန်သည်။ ထိုအခါမှ စဆွဲတွင် မှောက်လျက် အနင်းခံနေရာက ကျောင်းသားကြီးများအား “တော်ကြပါပြီ ကွယ်ရီ”ဟု ပြောကာ သူတော်ငတေထထိုင်၏။

“ဂျာတူးဝါလားကြီးက ဘာအပြစ်ရှိလို့ ကျုပ်ကို လာကန်တော့တာတဲ့”

“နေခင်းက ဦးသူတော် ကိုယ်ရုံလှန်းထားတာကို နေရိပ်ခိုသွားရင်း မတော်တဆ ဖိနှပ်နဲ့ နင်းမိသွားပါတယ်တဲ့ ဦးသူတော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါစွယ်။ သခင်အဲ...အေး၊ ဦးဆူဒေါ်ကြီး၊ ချွန်တော်မျိုး နင်းမိခဲ့ပါဒယ်”

ဦးရွှေလူ၏ ကြားဝင်အပြောကို မက္ကလျားက ထောက်ခံစကားဆို၏။

“ကျုပ်လည်း မသိလိုက်ရပါလား”

“ဦးသူတော် အိပ်ပျော်နေလို့ မသိလိုက်ပေမယ့် အပြစ်က ရှိနေလို့ပါ”

“မှန်လှပါ ဦးဆူဒေါ်၊ ချွန်ဒေါ်မျိုးအပြစ်ဆိပါတယ်”

သူကြီးဦးရွှေလူ၏ စကားကို လက်ဖျားထားသော မက္ကလျားက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် အလိုက်သင့် ဝန်ခံစကား ထပ်ဆို၏။

“သူကြီးမင်း ဦးရွှေလူ သိပါတယ်။ ရိုခိုးကန်တော့တယ်ဆိုတာ ဖိနှပ်မချွတ်ဘဲ ရှိခိုးကန်တော့လို့ ကံမြောက်ပါလော့”

“မမြောက်ပါဘူး ဦးသူတော်”

“ဒါဆို ခင်ဗျားလူကို ဖိနှပ်ချွတ်

ခိုင်းလိုက်ဦးလေဗျာ”

“သခင်ကြီး၊ ဦးသူတော်က ဖိနှပ်ချွတ်လိုက်ပါတဲ့ခင်ဗျား။ သခင်ကြီး ဖိနှပ်ချွတ်လိုက်ပါခင်ဗျာ”

သူတော်ငတေကရော ဦးရွှေလူကပါ ဖိနှပ်ချွတ်လိုက်ပါဟု ပြောသော်လည်း စောစောက ဖိနှပ်ချွတ်လိုက်တိုင်း နာကျင်ခဲ့သဖြင့် မက္ကလျားမှာ မရဲတရဲနှင့် ဖိနှပ်ကို ချွတ်လိုက်၏။ ဘာမှ နာကျင်မှုမရှိတော့ဘဲ ယခုမှ ဖိနှပ်က အလွယ်တကူ ကျွတ်ပါလာသောအခါ မက္ကလျားနှင့် အားလုံးတို့မှာ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်သွားကြသည်။

“ကဲ...ငါတို့ မကန်တော့မီ မင်းကို ငါတစ်ခုပြောမယ်။ အေး...ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကတိတောင်းတာ။ ငါတောင်းတဲ့ကတိကို မင်းလိုက်နာနိုင်ပါ့မလား”

မည်သို့သော ကတိကို ဦးသူတော် တောင်းမည်မှန်းမသိရသေးသော မက္ကလျားမှာ လရောင်ထဲက သူတော်ငတေ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်၊ ဦးရွှေလူ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက် ဖြစ်နေစဉ် ဦးရွှေလူက -

“သခင်ကြီးဆီက ဦးသူတော် တောင်းမည်ကတိကိုလည်း အမိန့်ရှိပါဦး။ သူက မင်းခစားဖြစ်နေလို့ပါ ဦးသူတော်”

ဦးရွှေလူက ကြားဝင်မေး၏။

“ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး ဦးရွှေလူရဲ့ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေမှာ ကံငါးပါးရှိတယ်မှတ်လား”

“မှန်လှပါ။ ရှိပါတယ် ဦးသူတော်”

“အေး...အဲဒီ ကံငါးပါးထဲက

သေရည်သေရက်ကို ဒီနေ့၊ ဒီအချိန်က စပြီး...ယာဝတီ-အသက်ထက်ဆုံး မသောက်စား မပီဝဲတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတစ်ခုတည်းကို ကျုပ်တောင်းတာ။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ပေးနိုင်ပါ့မလား ဌာနာအုပ်ကြီး”

“ပေးပါဒယ် ဦးဆူဒေါ်၊ ချွန်ဒေါ်မျိုး ဦးဆူဒေါ်တောင်းတဲ့ ကတိကို ပေးနိုင်ပါတယ်။ ပေး...ပေးပါဒယ်... ပေးပါဒယ်”

ဤတစ်ခါတော့ ဦးရွှေလူပင် သင်ပြစရာမလိုတော့ဘဲ မက္ကလျားက အားရဝမ်းသာနှင့် ရိုအကြိမ်ကြိမ်ခိုး၍ ကတိပေးလိုက်၏။

“ကဲ...ဒါဆို ပြန်ကြတော့။ မိုးချုပ်နေပြီ။ ကျုပ်လည်း အလုပ်ရှိသေးတယ်”

သူတော်ငတေ ထရပ်လိုက်သော အခါ မက္ကလျားကလည်း ရိုရိုသေသေပင် ထရပ်ပြီး လက်အုပ်ချီနေလိုက်၏။

သူတော်ငတေက နောက်ထပ် မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်ဆက်စကားမပြောတော့ဘဲ သူ့ဖိုရုံရိုရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအောက်ကိုသာ ဖုတ်ဖတ်ခါဝင်သွားလေသည်။

ထိုနေ့၊ ထိုအချိန်အခါက စ၍ ဌာနာအုပ် မက္ကလျားသည် တောတက်လာတိုင်း သူတော်ငတေကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနှင့် အမြဲလာကန်တော့ပြီး ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြကာ ဝပည့်ခံပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝေယံလင်းခေါင်

နှစ်တစ်ရာငါးဆယ်ပြည့် ဘုံဘေးမား

ထရိုက်ဒင်း ကော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက်

■ လျှမ်းထက်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွင်း ရှမ်းပြည်နယ်(မြောက်ပိုင်း)၊ လားရှိုးမြို့နယ် နှင့် မိုင်းရယ်မြို့တို့တွင် တရားမဝင်သစ်များ တင်ဆောင်လာသောယာဉ် ၃၄ စီးနှင့် သစ် တန် ၃၀ ကျော် ဖမ်းဆီးရမိသည့် သတင်း အား ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေ သော သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များတွင် ဓာတ်ပုံသာဓက အထောက်အထား စုံစုံ လင်လင်နှင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖော်ပြ ခဲ့ပါသည်။ ထိုသတင်းကိုပင် ရုပ်သံလွှင့် အစီအစဉ်များကလည်း ထုတ်လွှင့်ပေးခဲ့ သည်။ ထိုတရားမဝင်သစ်များကို တစ်ဖက် နိုင်ငံသို့ ပို့ဆောင်ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

မှန်ပါသည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်ဆန်းက စ၍ ၂၀၁၄ ခုနှစ်အထိ မြန်မာနိုင်ငံမှ တစ်ဖက်နိုင်ငံများသို့ သစ်များခိုးထုတ်မှုနှင့် သစ်များကို သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများ က ဖမ်းဆီးရမိသည့် သတင်းများအား ကျွန် ဘော့တို့သည် ဖန်တစ်ရာတေအောင် ဖတ် ရှုခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် မြန်မာ့သစ်လောက တွင် မြန်မာ့ကျွန်းသစ် (Tectona Grandic)သည် အကောင်း ဆုံးသစ်တစ်မျိုးအဖြစ် လူသိများခဲ့သည်။ အပြင်အကာအသား မှာ အဖြူ၊ အညိုမှ အဝါရောင်ရှိသည်။ အနစ်သားများ

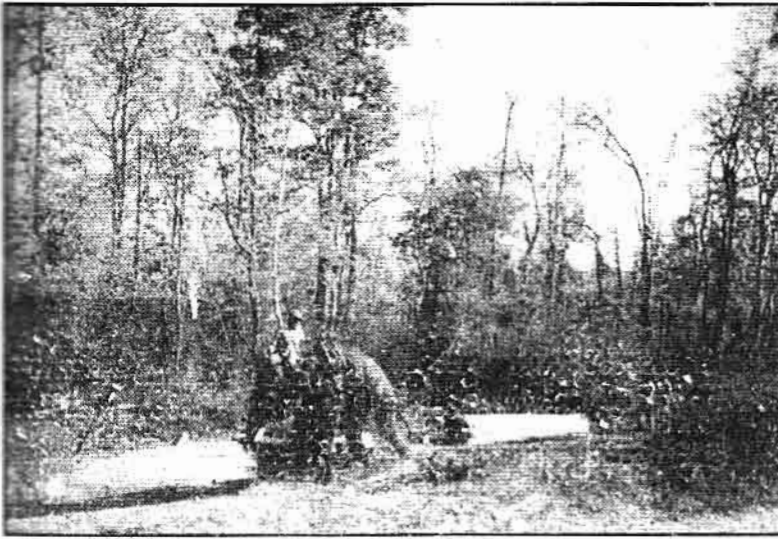
THE
BOMBAY BURMAH TRADING
CORPORATION LIMITED

1863-1963

by A. C. POINTON

ရွှေရောင်ရင့်ရင့်မှ အညိုရင့်ဖြစ်ပြီး အနက်အစင်းများ တတ်သဖြင့် အများက "ကျွန်းရွှေဝါ" ဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြသည်။ မှိုတက်ခြင်းလည်းမရှိ၊ ခြလည်းမစား၊ ဆွေးမြည့်ခြင်းလည်း

မရှိ ရေစိမ်လည်း ခံနိုင်သည်။ သဘော၊ လှေ တည်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက် လုပ်ခြင်း၊ ပရိဘောဂပြုလုပ်ခြင်း၊ ရုပ်တု နှင့် အလှအပ အနုပညာထည်များတွင် ပင် အသုံးပြုကြသည်။

မြန်မာဘာသာဖြင့် “ကျွန်း”၊ ကရင်ဘာသာဖြင့် “ပဟီ”၊ မွန်ဘာသာ ဖြင့် “ဆုကလေ”ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြပြီး သစ်တောပညာရှင်အများကမူ ဤ ဆောင်းပါးအစတွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း တက်တိုနာ ဂရင်းဒစ်(စ်) Tectona Grandic ဟု ခေါ်ကြ၏။ ကျွန်းပင်များ သည် သဘာဝအားဖြင့် အပူပိုင်းဒေသ အနံတွင် အခြားသစ်များ၊ ဝါးများနှင့် ရောနှောပေါက်ရောက်ကြသည်။ အိန္ဒိယ နိုင်ငံတွင် ဘုံဘော(မွန်တိုင်း)ပြည်နယ်၊ ကရာလာပြည်နယ်နှင့် မြောက်ဘက် ဟိမဝန္တာတောင်ခြေအထိ ပေါက် ရောက်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရခိုင် ကမ်းမြောင်ဒေသနှင့် တနင်္သာရီတောင် ပိုင်းကလွဲ၍ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး သဘာဝအတိုင်း ကျွန်းပင်များ ပေါက်၏။

ယိုးဒယား(ထိုင်း)၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဂျာဗား၊ စုမတ္တရာကျွန်းတို့တွင်လည်း ကျွန်းပင် များ ပေါက်သည်ဟု သိရသည်။ ကျွန် တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျွန်းအပါ အဝင် လူတို့အသုံးပြုသော သစ်မျိုး ပေါင်း ၄၀၀ မျိုး ရှိသည်ဟု သစ်တော သုတေသီအများက ခန့်မှန်းကြသည်။ ယင်း ၄၀၀ မျိုးအနက် သစ်အမျိုးပေါင်း ၂၅၀ ကိုသာ သစ်တောသုတေသနက လေ့လာ၍ မှတ်တမ်းတင်ထားနိုင်ခဲ့ပြီဟု မြန်မာနိုင်ငံ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းများ လက်စွဲစာအုပ် (၁၉၅၁ ခုနှစ်ထုတ်) တွင် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မြန်မာ နိုင်ငံမှ သစ်မျိုးပေါင်း ၄၀ သာ ကမ္ဘာ့ ဈေးကွက်သို့ တင်ပို့နိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်းသစ်အား အလောင်းဘုရား လက်ထက် ၁၇၅၂ ခုနှစ်တွင် တော်ဝင် သစ်ပင်ဟု အမိန့်တော်ထုတ်၍ သတ် မှတ်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားက လည်း ခရစ်နှစ် ၁၈၅၅ ခုနှစ်တွင် ကျွန်း သစ်အား နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်းဟု ကြေညာ ခဲ့သည်သာမက ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင်

ပြဋ္ဌာန်းထားသော သစ်တောဥပဒေအရ ကျွန်းပင်အား တားမြစ်ထားသော သစ် ပင်ဟု ဆိုသည်။ ယင်းဥပဒေအရ ကျွန်း ပင်သည် မည်သည့်နေရာတွင် အလှေ ကျပေါက်သည်ဖြစ်စေ အစိုးရက ပိုင် ဆိုင်သည်။ သာဓကအားဖြင့် မိမိအိမ် ခြံဝန်းအတွင်း ပေါက်ရောက်သည်ဖြစ် စေ သစ်တောဌာနအမိန့်ပါမစ်၊ လိုင်စင်၊ စာချုပ်၊ အထူးသဘောတူညီချက်အရ သာ ခုတ်လှဲဖြတ်တောက်နိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

သမိုင်းမှတ်တမ်းများအရ ရှေး ပဝေသဏီကမူ ဥရောပတိုက်သားများ နှင့် ကမ္ဘာ့ရေကြောင်း စွန့်စားသွားလာ ကြသော နယ်သစ်ရှာဖွေသူများ၊ ကုန် သည်များသည် လှေသင်္ဘောများ တည် ဆောက်ရာတွင် Oak အုတ်(ခဲ)ခေါ် ဝက်သစ်ချသားဖြင့်သာ တည်ဆောက် ခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် နေမဝင် သော အင်ပါယာကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ် ခံရသော လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့သော ဗြိတိသျှဘုရင် အစိုးရသည် ထိုအင်ပါယာကြီးကို ကာ ကွယ်ရန် မဟာရေတပ်မတော်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။ သင်္ဘောများ လက်ဆစ်ချိုး၍ ရေတွက်မရအောင် တည်ဆောက်ခဲ့ကြရာ သင်္ဘောများ တည်ဆောက်ရာတွင် ဝက်သစ်ချသား သည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ယူဆ ထားကြသည်။

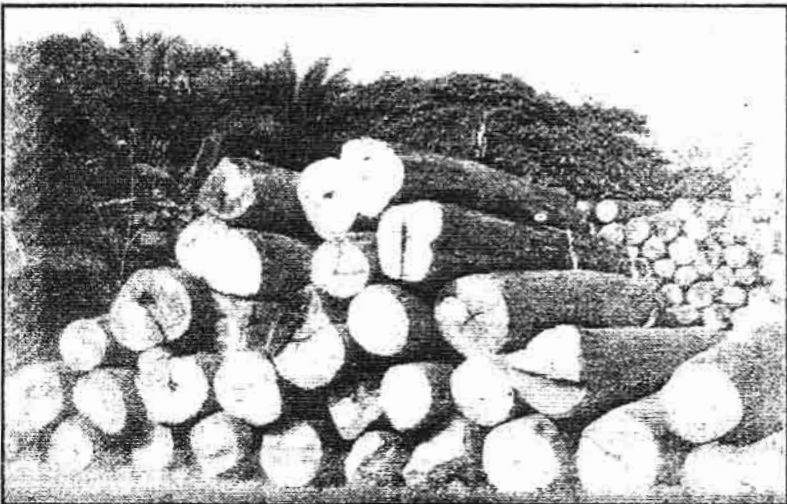
သို့သော် အာရပ်ကုန်သည်များနှင့် ပေါ်တူဂီကုန်သည်များသည် သင်္ဘော တည်ဆောက်ရာတွင် အုတ်(ခဲ)ခေါ် ဝက်သစ်ချသားထက် ကျွန်းသစ်က ပို၍

www.burmeseclassic.com

အရည်အသွေးကောင်းသည်။ ကြံ့ခိုင်သည်ဟု သိထား၍ သင်္ဘောများအား ကျွန်းသစ်ဖြင့် တည်ဆောက်ခြင်းပြုခဲ့ကြ၏။ ဤတွင် သမုဒ္ဒရာ၊ ပင်လယ်ပြင် စိုးမိုးရေးအတွက် ရေတပ်မတော်ကြီး တည်ဆောက်ရာတွင် ကျွန်းသစ်သည် အရေးပါ အရာရောက်သောကြောင့် ကျွန်းသစ်ကို အလှအယက် ရှာဖွေဝယ်ယူရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။ အရှေ့အာရှ ဒေသတွင် ကျွန်းသစ်နှင့် ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်များ ဝယ်ယူရန် ဗြိတိသျှ အမျိုးသားပိုင် အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီနှင့် အာရပ်ကုန်သည်များ ပေါ်တူဂီကုန်သည်များသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် အရှေ့တောင် အာရှသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အာရပ်နှင့် ပေါ်တူဂီ ကုန်သည်များကလည်း နယ်မြေသစ်ရှာဖွေရင်း မြန်မာနိုင်ငံ၊ တနင်္သာရီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ဗြိတိ မြို့ဆိပ်ကမ်းတွင် သင်္ဘောများ ပြုပြင်ခြင်း၊ သင်္ဘောများတည်ဆောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့သည်လည်း ၎င်းတို့ သင်္ဘောပျက်များအား ဗြိတိဆိပ်ကမ်းသို့ လာရောက်

ပြုပြင်ခဲ့ကြ၏။ ဤတွင် ဗြိတိသျှတို့သည် ရေတပ်ဆောက်လုပ်ရာတွင် ကျွန်းသစ်အရာရောက်မှုကို သိရှိလာကြပြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင် သုံးမကုန်နိုင်သော ကျွန်းတောများရှိသည်ဟု သိလာကြ၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံအား ကျွန်ုပ်ပြု၍ ကုန်သွယ်ရေးချဲ့ထွင်လာသော ဗြိတိသျှတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံအား ကျူးကျော်ရန်စ၍ စစ်ပွဲဆင်နွှဲရန် ပြင်ဆင်လာခဲ့ကြသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးရာ၍ ကျူးကျော်စစ်ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ ခရစ်နှစ် ၁၈၂၆ တွင် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး မြန်မာတို့ အရေးနိမ့်ခဲ့သဖြင့် ရန္တပိုစာချုပ်အရ ရန်ငါးနှင့် တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းဒေသများကို ဗြိတိသျှတို့အား ပေးအပ်ခဲ့ရသည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရက တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းဒေသကို တည်ငြိမ်အောင် ဆောင်ရွက်နေသည့်အချိန်တွင် စီးပွားရေးအမြင်ရှိသော အိန္ဒိယကုမ္ပဏီသည် မော်လမြိုင်ခရိုင်နှင့် သံလွင်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ရှိ သစ်တောကြီးများကို ကြည့်ရှုစူးစမ်းလေ့လာစေရန် ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး

ကို စေလွှတ်လိုက်သည်။ ထိုသူမှာ ကာလကတ္တားမြို့ သစ်ပင်မျိုးစုံ စိုက်ပျိုးထားသော သုတေသနဥယျာဉ်ကို အုပ်ချုပ်ရသော ဒေါက်တာဝေါလေ့စ်(ချ်)ဆိုသူဖြစ်၏။ စီးပွားရေးအမြင်ရှိသော ဒေါက်တာဝေါလေ့စ်(ချ်)သည် မော်လမြိုင်သစ်တောကြီးများအတွင်း ဆင်တစ်စီးနှင့် ခြေကူးထပ်မျှ သွားလာ၍ ကျွန်းပင်များကို ရေတွက်မှတ်သားခဲ့၏။ သူမှတ်တမ်းအရ ကိုက်ကကျယ်၍ အလျားနှစ်ပိုင်ရှိသော တောတန်းတစ်ခုတွင် ပျမ်းမျှကျွန်းပင် ၂၅၀ တွေခွဲရသည်ဟုဆိုရာ ဒေါက်တာဝေါလေ့စ်(ချ်)မှာ မော်လမြိုင်ကျွန်းတောကြီးက သစ်မည်မျှလောက်ထွက်ရှိမည်ကို ပထမဆုံး ခန့်မှန်းနိုင်သူဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရသည် နာမည်ကျော်ကြားသော သထုတ်ရောင်းချသည့် ကုမ္ပဏီကြီးများကို နှစ်ရှည်သစ်ထုတ်ခွင့် ပေးခဲ့သည်ရှိသော်လည်း ထိုသစ်ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီးများသည် အစိုးရပိုင် သစ်တောများအား ကုမ္ပဏီပိုင်သစ်တောများအဖြစ် သဘောထား၍ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းလိမ့်မည်။ ကုမ္ပဏီက အကျိုးအမြတ်အတွက် ခုတ်သင့်သည့် သစ်များကို ခုတ်၍ ကုမ္ပဏီမှခုတ်သင့်သော သစ်ပင်များကို ပြုစုပျိုးထောင်ထားမည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်းသစ်တောများ တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် လုပ်ဆောင်မည့် သစ်ကုမ္ပဏီများကို သစ်ထုတ်ခွင့် မည်ဟုလည်း ကြေညာခဲ့သည်။ ဤသို့အတွင်း အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် စီးပွားရေးလမ်းများ တိုးချဲ့ဖောက်ထု

ခြင်း။ အဆောက်အအုံများ တည်ဆောက်ခြင်း။ အဝေးပြောတယ်လီဖုန်းနှင့် စာတိုက်လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့သည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်တွင် စကော့တလန်နိုင်ငံသား မစ္စတာဝီလီယန်ဝေါလေ့(စ်)မှာ ဘုံဘိုင်(မွန်ဘိုင်)မြို့တွင် မစ္စတာဂျေဂျီဖရစ်ဆိုသူနှင့်တွဲ၍ အထွေထွေရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီ တည်ထောင်ထား၏။ ထိုကာလက မစ္စတာဝီလီယန်ဝေါလေ့(စ်)မှာ အသက် ၂၄ နှစ်အရွယ်သာရှိပြီး စီးပွားရေးလာဘ်မြင်သူဖြစ်သည်။ ခရစ်နှစ် ၁၈၅၀ တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ မော်လမြိုင်သစ်တောများနှင့် ပတ်သက်သည့် ကြေညာချက်ကို တွေ့ရှိသည်နှင့် မစ္စတာဝီလီယန်ဝေါလေ့(စ်)သည် ချက်ချင်း မော်လမြိုင်သို့ သွားရောက်၍ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စူးစမ်းလေ့လာခဲ့သည်သာမက မော်လမြိုင်သစ်တောမှ သစ်မာတန် ၅၀၀ ကို အိန္ဒိယသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ သစ်ထုတ်လုပ်မှု၏ သောက်သောက်လဲအကျိုးအမြတ်ရမှုကို လက်တွေ့ဖြစ်ခဲ့သော မစ္စတာဝီလီယန်ဝေါလေ့(စ်)သည် ဘုံဘိုင်မြို့သို့ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် သူတို့ညီအစ်ကို ခြောက်ယောက်နှင့် အိန္ဒိယငွေရှင်ကြေးရှင်များ ပူးပေါင်းကာ ဘုံဘောဘားမားထရေးဒင်းကော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက် (Bombay Burmah Trading Corporation Limited) အား ခရစ်နှစ် ၁၈၆၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ထို ဘီဘီတီအယ်(လ်) စတင်တည်ထောင်စအချိန်တွင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံ မင်းတုန်းမင်းနှင့် သီပေါ

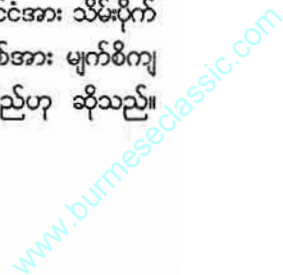
မင်း လက်ထက်တော်များမှ သစ်ထုတ်လုပ်ခွင့်ပါမစ်များ မော်လမြိုင်ခရိုင်၊ အတ္တရံမြစ်ကြောင်း ဝဲယာရှိ ကျွန်းသစ်တော နှစ်ခုမှ သစ်ထုတ်ဝေခွင့် ပါမစ်များရရှိထားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့တော်၊ ဒလတွင် သစ်ခွဲစက်တစ်လုံး တည်ထောင်ထားပြီး မော်လမြိုင်မြို့တွင်လည်း သစ်စက်ကြီးတည်ဆောက်ထားခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ကာလက ဘီဘီတီအယ်(လ်) ရုံးချုပ်မှာ ရန်ကုန် ကမ်းနားလမ်း၊ ယခု စထရင်းဟိုတယ်နေရာတွင် ရှိသည်ဟု သိရ၏။ ကုမ္ပဏီပိုင် ဆင်အစီး ကိုးဆယ်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံမှ ကျွန်းသစ်နှင့် အခြားသစ်များ၊ မော်လမြိုင်ခရိုင်မှ ကျွန်းသစ်နှင့် သစ်တောထွက်ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့သဖြင့် ကုမ္ပဏီအဖို့ အမြတ်အစွန်း စိုစိုပိုပို ရလာခဲ့သည်နှင့် ကုမ္ပဏီ၏ လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်မှုများလည်း တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာသည်။ ခန့်တောရှိ ဆန်စက်များကို ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့ပြီး၊ သစ်စက်ကြီးတစ်လုံးကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ထိုသစ်စက်မှာ ဒုတိယစစ်ကြိုကာလထိ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ (ယခင် မြန်မာနိုင်ငံ သစ်လုပ်ငန်းအဖွဲ့ပိုင် အမှတ်(၃)သစ်စက်ဖြစ်သည်။) ဘုံဘောဘားမားထရိုင်ဒင်းကော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက်သည် ထိုကာလက မော်လမြိုင်၊ မုပွန်ရပ်ကွက်၊ သံလွင်မြစ်ဆိပ်ကမ်းတွင် ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက်ကြီးကို သက်ဆိုင်ရာ ဗြိတိသျှအစိုးရ အာဏာပိုင်များထံ လျှောက်ထားတောင်းဆိုခဲ့ရာ တာဝန်ရှိ

သူများက ဂရန်ချထားပေးသဖြင့် သစ်များသိုလှောင်သော သစ်ဆိပ်ကြီးတည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ထိုကာလက မုတ်တမ်းများအရ ဘီဘီတီအယ်(လ်) ကုမ္ပဏီပိုင် သစ်ဆိပ်ကြီးမှာ အထင်ကရဖြစ်ပြီး ဗြိတိသျှအစိုးရသစ်တောဌာနပိုင် သစ်ဆိပ်ကြီးထက် ကြီးမားသည်ဟု သိရ၏။

ဘီဘီတီအယ်(လ်)နှင့် အခြားသစ်ကုမ္ပဏီများသည် ခရစ်နှစ် ၁၈၆၂ ခုနှစ်နှင့် ၁၈၆၃ ခုနှစ်အတွင်း သံလွင်မြစ်၊ စစ်တောင်းမြစ်နှင့် ရောဝတီမြစ်တို့မှ ကျွန်းသစ်လုံးရေ စုစုပေါင်း ၉၇၃၉၇ မျှောချ၍ နိုင်ငံခြားဈေးကွက်သို့ တင်ပို့ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ အချို့ကျွန်းသစ်များကို ရန်ကုန်သင်္ဘောကျင်းတွင်ပင် သင်္ဘောများတည်ဆောက်ခဲ့ကြ၏။ မုတ်တမ်းများအရ ပထမအင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲကြား နှစ်များတွင် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘော ၂၄ စင်း တည်ဆောက်ခဲ့၏။ တန်ခိုးန် ငါးရာကျော်ရှိသော မာရီယန်းဆိုသော သင်္ဘောမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ဗြိတိသျှတို့သည် အကြောင်းအမျိုးကြောင့် အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို ဆက်လက်သိမ်းပိုက်ခြင်း မပြုသေးသော်လည်း အထက်မြန်မာနိုင်ငံရှိ ကျွန်းသစ်တောများနှင့် အခြားသစ်တောကြီးများအား စိတ်ဝင်စားသည်ဆိုသည်မှာ ဘာဆန်းသလဲဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာမျိုးချစ်သခင်တို့ကမူ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စာမား မြန်မာနိုင်ငံအား သိမ်းပိုက်ရခြင်းသည် ကျွန်းသစ်အား မျက်စိကျသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဘီဘီစီအယ်(လ်)ကုမ္ပဏီ အပါအဝင် အခြားကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် သစ်ကုန်သည် ဝိသမလောဘသားတို့ကြောင့် မော်လမြိုင်ခရိုင်နှင့် အောက်မြန်မာနိုင်ငံက သစ်တောများ ပျက်ပြုန်းခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဘုံဘောဘားမားထရိုက်ဒင်းကော် ပိုရေးရှင်းလီမိတက်သည် မင်းတုန်းမင်းနှင့် သီပေါမင်းတို့ထံမှ သစ်ထုတ်ခွင့်ရ ရှိရန် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကြံဆခဲ့သဖြင့် သစ်ထုတ်ခွင့်ပါမစ်များရရှိခဲ့သည်။

သုတေသီအချို့ကမူ မြန်မာနိုင်ငံအား ကျွန်ုပ်နိုင်ငံဖြစ်အောင် “ကျွန်းသစ်” ကပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုခဲ့သည်။

မှန်ပါသည်။ စာဖတ်သူများသိရှိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ပျဉ်းမနား နင်းကြမ်း သစ်တောကြီးပိုင်းအတွင်း သစ်ထုတ်ခွင့်ရထားသော ဘုံဘောဘားမားထရိုက်ဒင်းကော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက်(ဘီဘီစီအယ်(လ်))၏ သစ်ခိုးထုတ်မှုကြောင့် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ တတိယစစ်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ရပြီး အင်္ဂလိပ်တို့သည် အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းယူခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ သမိုင်းသုတေသီအချို့ကမူ ဂြိုဟ်မွှေသော ဘုံဘောဘားမားထရိုက်ဒင်း ကော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက်ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုကာလက သမိုင်းမှတ်တမ်းအရ မြန်မာနိုင်ငံသစ်တောများမှ နှစ်တိုနှစ်ရှည် သစ်ထုတ်ခွင့်ရရှိသော နိုင်ငံခြားသားပိုင် သစ်ကုမ္ပဏီကြီးများမှာ (၁) ဘုံဘောဘားမားထရိုက်ဒင်း ကော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက်၊ (၂) စတီးဘရားသားကုမ္ပဏီ၊ (၃) ဖူကာသစ်ကုမ္ပဏီ၊ (၄) မဂ္ဂရီကာသစ်ကုမ္ပဏီနှင့် (၅) တိဒ်ဖင်

လေအင်ဆန်းသစ်ကုမ္ပဏီကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုသစ်ကုမ္ပဏီကြီး ငါးခုသည် မြန်မာနိုင်ငံရှိ အကောင်းဆုံး သစ်တောများမှ သစ်ထုတ်ယူခွင့်ရရှိခဲ့ကြ၏။

သစ်ထုတ်ခွင့်သာမက နိုင်ငံခြားသို့ သစ်များတင်ပို့ခွင့် ရကြ၏။ ၁၉၂၄ ခုနှစ် စာရင်းများအရ ထိုကြီးငါးကြီးဟု အရပ်ခေါ်ခြင်းခံရသော သစ်ကုမ္ပဏီကြီး ငါးခုသည် မြန်မာနိုင်ငံမှ သစ်လုပ်ငန်းများအတွက် မြှုပ်နှံထားသော ငွေပေါင်း ဆယ်ကုဋေရှိခဲ့သည်။ အထက်ဖော်ပြပါ ကြီးငါးကြီးသစ်ကုမ္ပဏီကြီးများတွင် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးအလုပ်သမားပေါင်း ၅၅၀၀၀ ရှိသည်။ ထိုသစ်ကုမ္ပဏီကြီးများသည် ၁၉၁၄ ခုနှစ်မှ ၁၉၂၄ ခုနှစ်ထိ ငါးနှစ်တာကာလတွင် ကျွန်းသစ်တန်ချိန် ငါးသိန်းကျော် ထုတ်ယူခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

ကြီးငါးကြီး ကျွန်းသစ်ကုမ္ပဏီကြီးများတွင် နံပါတ်(၁) နေရာယူထားသော သစ်ကုမ္ပဏီမှာ ဘုံဘောဘားမားထရိုက်ဒင်းကော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက် ဖြစ်သည်။ အခြားသစ်ကုမ္ပဏီများက မော့ကြည့်ခဲ့ရပြီး သစ်ထုတ်လုပ်ရေးတွင် အစစအရာရာ ထိုကုမ္ပဏီကြီးကပင် ဦးဆောင်ခဲ့သည်။ ထိုကုမ္ပဏီကြီးတွင် သစ်ထုတ်ရေးအတွက် စစ်ကြိုခေတ်ကာလက ဆင်ပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော် ရှိခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ရက်ပေါင်း ၂၀ ကျော်အကြာ (၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့တွင် လွတ်လပ်သော မြန်မာနိုင်ငံအစိုးရက သစ်တောများကို

ပြည်သူပိုင်အဖြစ် သိမ်းယူမည်ဟု ကြေညာချက်ထုတ်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းတွင် ထိုကြေညာချက်သည် မှတ်တိုင်တစ်တိုင်းဖြစ်ခဲ့ပြီး အထက်ဖော်ပြပါ ကြီးငါးကြီးသစ်ကုမ္ပဏီများအပါအဝင် ကျွန်းသစ်လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်နေသည့် ကုမ္ပဏီငယ်များ၏ လုပ်ငန်းများ၊ ဆင်၊ အဆောက်အအုံ၊ သစ်စက် စသည်တို့ကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းယူခဲ့သည်။ ထိုသစ်တောလုပ်ငန်းကို သစ်လုပ်ငန်းအဖွဲ့က လွှဲပြောင်းယူခဲ့ပြီး သစ်ကုမ္ပဏီများအား ထိုက်သင့်သော လျော်ကြေးငွေ ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ဘုံဘောဘားမားထရိုက်ဒင်း ကော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက်အား လျော်ကြေးငွေ ခုနစ်သိန်းလေးသောင်းငါးထောင်ကျော် ပေးခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ၁၈၆၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလက စတင်တည်လောင်ခဲ့သော ဘုံဘောဘားမားထရိုက်ဒင်း ကော်ပိုရေးရှင်းလီမိတက်သည် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် နှစ် ၁၅၀ ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း။

လျှမ်းထက်

- ကျမ်းကိုး
- (၁) The Bombay Burmah Trading Corporation Limited by A.C. Pointon.
  - (၂) ကျွန်တော် သံလွင်ဖောင်စီး (လူထုဦးလှ)။

စပွါယ်ဖူး ဆေးတိုက်မှ

အစွမ်းထက်လိမ်းဆေးများ

၀၄၀၈ (Y) ဝဂ္ဂဇ်၅

အရိုးကြီးပေါင်းလိမ်းဆေး

ဤဆေးကို သက်ရင်းကြီး၊ ပညာလင်္ကာအပါအဝင် ထူးခြားအစွမ်းထက်သော တိုင်းရင်းဆေးစစ်ဆေးမှန်များဖြင့် စီမံဖော်စပ်ထားသော ဆေးစွမ်းကောင်းတစ်လက် ဖြစ်ပါသည်။

လည်ပင်းကျီးပေါင်း၊ ခါးဆစ်ကျီးပေါင်း၊ အဆစ်အမြစ်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ခါးကိုက်ခါးနာ၊ လေးဘက်နာဖြစ်ခြင်းကြောင့် အဆစ်အမြစ် ရောင်ရမ်းကိုက်ခဲခြင်း၊ ဇက်လေးခြင်း၊ ဇက်ကြောတက်ခြင်း၊ ကြောပြင်တစ်ဝိုက် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း။

ဇက်ကြောနာကျင်ခြင်း၊ ဇက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခေါင်းတစ်ခြမ်း ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာများ၊ ခြေလက်ထုံကျင်ခြင်း၊ လက်မောင်း၊ ကြောရိုး၊ တင်ပဆုံနှင့် ပေါင်ကိုက်ခြင်း၊ ရင်သားနှင့် ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်းနှင့် 'လေဖြတ်ဝေဒနာ' များအတွက် ထိရောက်လျှင်မြန်စွာ ပျောက်စေသည့်အပြင် တရားမထိုင်မိနှင့် အားကစားမလုပ်မီ ကြိုတင်လိမ်းထားခြင်းဖြင့် အကြောများလျော့၍ ပျော့ပျောင်းစေပါသည်။ ဤဆေးကို တိုင်းရင်းပညာ 'အအေးနည်း' ဖြင့် ဖော်စပ်ထားပါသည်။

ခွဲသလိပ်ကြေ ရင်လူးဆေး

၀၄၀၈ (Y) ဝဂ္ဂဇ်၄

ဤခွဲသလိပ်ကြေ ရင်လူးဆေးသည် လူကြီး၊ ကလေး အသက်အရွယ်မရွေး အသုံးပြုနိုင်သည့် ဆေးစွမ်းကောင်းတစ်လက် ဖြစ်ပါသည်။

ခွဲထ၊ ခွဲကျပ်၊ ရင်ကျပ်၊ သလိပ်ကပ်၊ သလိပ်ပုပ်ထ၊ ကြက်ညာချောင်းဆိုး၊ ခွဲပူထ၊ လည်ချောင်းယား၊ ခွဲသံကြား၊ အစာမကြေ ပျို့အန်၊ ရင်ပြည့်၊ ရင်ကယ်၊ အဆုတ်ပွ၊ အဆုတ်အအေးမိခြင်း၊ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင်၊ ခိုက်အောင့်၊ ခိုက်ပူနံ့ကာ၊ လေပြင်နာ၊ လေဆန်နာ၊ လေထိုးလေအောင့်၊ လေပွလေထ၊ လေနှင့်ဝမ်း မကွဲသော ရောဂါများအတွက် အထူးလိမ်းဆေးဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆေးကို လည်ပင်းမှ ဆီးစပ်အထိ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် လိမ်းပေးပါက ရောဂါကို ယူပစ်သလို ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

ပင်ရင်းဌာန - "စပွါယ်ဖူးဆေးတိုက်"၊ အမှတ်(၆၄) သရပိလမ်း၊ (၃/က)ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာဒုံ။
ဖုန်းနံပါတ်များမှာ - ၀၉-၅၁၃၇၅၅၇၊ ၀၉-၅၁၉၇၀၇၇ တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဤဆေးကို ရွှေဘုံသာလမ်းရှိ တိုင်းရင်းဆေးဆိုင်များမှာ ရရှိနိုင်ပါသည်။ အရိုးကျီးပေါင်းနှင့် လေဖြတ်ဝေဒနာရင်များ ရောဂါအမြစ်ဖြတ်လိုလျှင် "တကယ်ထူးတဲ့ စပွါယ်ဖူးဆေးတိုက်" သို့ လာရောက် ဆွေးနွေးကုသနိုင်ပါသည်။
ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် - နံနက်(၉-၁၁)နာရီ၊ ညနေ(၄-၈)နာရီအထိ ရှိပြီး အခမဲ့ ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။

အာယုဗ္ဗေဒ
မာဝေန်ဒါန်း
ရန်ကုန် မြင့်ဆွေ

ပန်းချီဆွဲစာပေ

ဘာယုဗေဒ မာဓဝနိဒါန်း

■ ရန်ကုန်မြင့်ဆွေ

ပြောရဦးမယ် သူငယ်ချင်းရေ။
ထိတွေ့ကြုံခဲ့ရလေသမျှကတော့ အဆန်း
တွေချည်းပါပဲ။ မယုံနိုင်စရာ ဆန်းကြယ်
တဲ့ အဖြစ်တွေကိုလည်း မင်းနဲ့ငါ ကြုံ
တိုင်း ဆုံတိုင်း မင်းကိုငါ ပြောပြခဲ့တယ်
မဟုတ်လား။

အခုပြောပြမယ့် အဖြစ်အပျက်
ထလည်း ဖြစ်ရပ်မှန်လိုပြောလိုရပါတယ်။
မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ငါက
တိုင်းရင်းဆေးဆရာ ဖြစ်ချင်တဲ့သူဆို
တော့ တိုင်းရင်းဆေးနဲ့ပတ်သက်လို့
လေ့လာရမယ်။ သင်ယူရမယ်ဆိုရင်
ဘယ်ကိုပဲသွားရသွားရ၊ ဘာပဲလုပ်ရ
လုပ်ရ ငါက ဘယ်တော့မှ မညည်းမညူ
ဘူးဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ငါမိတွေနဲ့ ခွဲ
ထွက်ပြီး ကျောက်ဆည်မြို့က တိုင်းရင်း
ဆေးရာကြီး ဦးဒီပဆီမှာ တပည့်ခံပြီး
တိုင်းရင်းဆေးပညာကို သင်ယူခဲ့တာဆို
ရင် သုံးနှစ်တောင်ကျော်လို့ လေးနှစ်
ဆောင် ပြည့်တော့မယ်။

ဆရာကြီးဦးဒီပဆိုတာကလည်း
အညာဒေသတစ်ကြောမှာတော့ နာမည်
ကြီး ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးပေါ့ကွာ။
သူနာမည်ကြီးတာလည်း မပြောနဲ့လေ။
ဆရာကြီးက လူနာတစ်ယောက်ကို
ဆွေးစမ်းလိုက်တာနဲ့ လူနာမှာ ဖြစ်ပေါ်

ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေကို ဘယ်နေ
ရာမှာ ဘယ်လိုခံစားနာကျင်နေရတယ်
ဆိုတာ တစ်ခုချင်းပြောပြနိုင်တယ်။

နောက်ပြီး ဘာရောဂါစွဲကပ်နေ
တယ်ဆိုတာကိုလည်း အတပ်ပြောနိုင်
တယ်။ အဲဒီလို ရောဂါဝေဒနာတွေကို
သိသလို၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ထားတဲ့
ဆေးတွေကလည်း တကယ်ကို တန်ဖိုး
ရှိပြီး အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးတွေပဲကွ။

ဆေးကောင်းရင် သန်းခေါင်းဆို
သလို လူနာတွေကို ဆေးပေးရင်လည်း
ရွေးစေအရွယ်ရှိတဲ့ ဆေးကနေ အများ
ဆုံး မန်ကျည်းစေ့အရွယ်ရှိတဲ့ ဆေး
လောက်ပဲ ပေးလေ့ရှိတယ်။

ဆရာကြီးရဲ့ဆေးတွေကို အများ
ကြီးသောက်စရာမလိုတဲ့ ဆေးနည်းနည်း
နဲ့ ထိရောက်တယ်။

မကြာခဏဆိုသလိုပဲ လူတွေ
အားလုံးမရတော့ဘူးလို့ လက်လျှော့
ထားလိုက်ရတဲ့ လူနာတွေဟာ ဆရာ
ကြီးဦးဒီပဆီ ရောက်လာရင် ရောဂါ
သက်သာသွားတဲ့သူတွေရှိသလို၊ ရောဂါ
အရှင်းပျောက်သွားတဲ့သူတွေလည်း ရှိ
ကြတယ်။

အဲဒီလောက် ဆရာကြီးရဲ့ဆေး
တွေက အစွမ်းထက်တာ။ ဒါတွေဟာ
လည်း ငါ့မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါပဲ။ လူနာ

တွေကို ဆေးကုသရင်းနဲ့ပဲ ရောဂါနဲ့
ဆေးချက်ချ ကုသနည်းတွေကို လက်
တွေ့ ငါ့ကို သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။

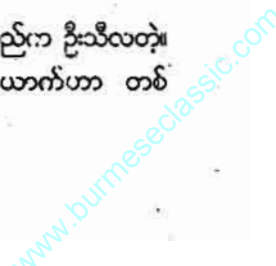
ဆရာကြီးဟာ ပဲခူးရိုးမနဲ့ ပုပ္ဖား
တောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှာ ဆေးဥ၊ ဆေးမြစ်
တွေ သွားရှာရင်လည်း ငါ့ကိုအမြဲခေါ်
သွားတယ်။

ပရဆေးပင်၊ ဆေးဥ၊ ဆေးမြစ်
တွေအကြောင်းကိုလည်း သေသေချာ
ချာ အသေးစိတ် ငါ့ကို လက်တွေ့ရှင်
ပြသင်ပေးရုံတင်မကဘူး။ သူတတ်
မြောက်လေ့လာထားတဲ့ တိုင်းရင်းဆေး
ပညာတွေကို ဆရာစားမချန်ဘဲ အိတ်
သွန်ဖာမောက် သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ဆရာကြီးဦးဒီပဆီမှာ
တိုင်းရင်းဆေးပညာတွေ သင်ယူနေတုန်း
တစ်နေ့မှာတော့ ဆရာကြီးဦးဒီပက
သူ့မှာ အမြဲညီအစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိ
သေးကြောင်း ငါ့ကိုပြောပြတယ်။

ဆရာကြီးဦးဒီပက လူပျိုကြီး တစ်
ကိုယ်တည်းသမားဆိုတော့ သူ့မှာ ဆွေ
မျိုးညတီ မရှိဘူးလို့ ငါကထင်ခဲ့တာ။
ဆရာကြီးပြောပြမှ သူ့မှာ အမြဲညီ
အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိသေးကြောင်း ငါ
သိလိုက်ရတယ်။

သူ့အစ်ကိုနာမည်က ဦးသီလတဲ့။
သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ တစ်

ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်နာရီခြား ပြီး မွေးလာကြတာတဲ့။ တစ်နာရီကြီး၊ တစ်နာရီငယ်သတဲ့။

အညာဒေသမှာရှိတဲ့ ထန်းပင် တန်းရွာလေးရဲ့ ရွာသူကြီး ဦးထူးသာ ဟာ သူတို့ရဲ့ ဖခင်လို ပြောတယ်။ မိခင် ကတော့ ဒေါ်အေးမြင့်...တဲ့။

ဦးထူးသာနဲ့ ဒေါ်အေးမြင့်တို့မှာ လည်း သားသမီးဆိုလို့ သူတို့အမြှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ ရှိသတဲ့။

သီလနှင့် ဒီပ ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်ဟာ ရုပ်ရည်ချင်း ရွေးမရ အောင် တူကြသလို၊ ဝါသနာချင်းလည်း တူကြသတဲ့။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆေးပညာ ကို ဝါသနာပါကြသတဲ့။ ဆော့ကစားရင် တောင် ဆေးဆရာလုပ်တမ်း၊ ဆေးကု တမ်း ကစားကြသတဲ့။

သူတို့ညီအစ်ကို တစ်ဆယ့်ခြောက် နှစ်သားအရွယ် မြို့ကျောင်းမှာ ဆယ် တန်းတက်နေတုန်း ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးထူး သာဟာ ဖိုက်ကြီးပူပြီး မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ဖော ရောင်တဲ့ရောဂါ စွဲကပ်သတဲ့။

မြို့ကဆေးခန်း၊ ဆေးရုံတွေမှာ တက်ပြီး ကုသပေးမယ့်လည်း ရောဂါ ဟာ မသက်သာတဲ့အပြင် ပိုလို့တောင် ဆိုးလာသတဲ့။

တစ်နေ့မှာ ဦးထူးသာဟာ မခံ မရပ်နိုင်အောင် ရင်ထဲက အောင့်တက် လာသတဲ့။ အဲဒီနာကျင်မှုကို မခံနိုင်လွန်း လို့ အသံကုန်အော်ဟစ်နေရသတဲ့။

ဦးထူးသာရဲ့ အသံနက်ကြီးနဲ့

အော်နေတဲ့အသံဟာ ရွာထိပ်ရွာဖျားက တောင် ကြားရသတဲ့။ အိမ်ကိုလာ ကြည့်တဲ့ ညဉ့်ပရိသတ်တွေဟာလည်း တစ်အိမ်လုံးပြည့်နေသတဲ့။

လူနာလာကြည့်တဲ့ လူအုပ်ကြား ထဲက လူစိမ်းတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ကျွပ်ဟာ တိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ဦးပါ။ ဒီလူနာကို ကျွပ်ကုပါရစေ။ ကျွပ်မှာပါ တဲ့ ဆေးနဲ့ ကုသလိုက်ရင် အခုလို ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေ သက်သာ ပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွပ် ထင်ပါတယ်။ လူနာရှင်များက လူနာ ကိုသာ ကျွပ်ကိုအပ်ပါလို့ ပြောသတဲ့။

ဆေးဆရာပါလို့ ပြောတဲ့ လူစိမ်း ကို သူတို့ရွာမှ မမြင်မတွေ့ဖူးကြပေမယ့် လည်း ဒေါ်အေးမြင့်က လင်ယောက်ျား ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို မကြည့်ရက်၊ မမြင်ရက်သလို သူတို့အမြှာညီအစ်ကို ကလည်း ဖခင်ကြီးအော်ဟစ်နေရတဲ့ ရောဂါကို ပျောက်ကင်းသက်သာစေ ချင်ကြသတဲ့။ ဒါကြောင့် လူစိမ်းဖြစ်သူ ဆေးဆရာကို ဆေးကုသခွင့် ပြုလိုက် ကြသတဲ့။

ဆေးဆရာကလည်း သူ့ကို လူနာ အပ်ပြီး ဆေးကုသခွင့်ပြုလိုက်တာနဲ့ သူ့မှာပါလာတဲ့ ဆေးအိတ်ကို ဘုရား ကျောင်းဆောင်ရှေ့မှာ ထားလိုက်သတဲ့။ နောက်ပြီး ဘုရားကို ရှိခိုးဝတ်ပြုသတဲ့။

ဘုရားရှိခိုးပြီးတဲ့နောက် လူနာ ခေါင်းရင်းမှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက် သတဲ့။ လူနာကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခေါင်း ကိုကိုင်ပြီး ဂါထာမန္တန်တွေ ရွတ်သတဲ့။ နောက်ပြီး သူ့ဆေးအိတ်ထဲက ဆေး ပုလင်းတချို့ကိုထုတ်ပြီး ဆေးတွေကို

ရောစပ်လိုက်သတဲ့။

မန်ကျည်းစေ့လောက်ရှိတဲ့ ဆေး ကို အကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲမှာ ရေအေး နဲ့ဖျော်ပြီး လူနာကို တိုက်လိုက်သတဲ့။

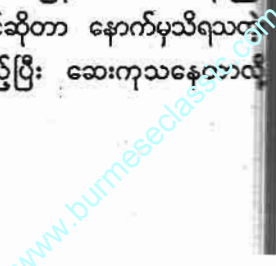
နောက်ပြီးတော့ ကနဖော့ပင်ကို ပဉ္စငါးပါး ပါအောင်ခူးခိုင်းပြန်သတဲ့။ ခူးလို့ရလာတဲ့ ကနဖော့တွေကို သုံးခွက် တစ်ခွက်တင် ကျိုခိုင်းလိုက်သတဲ့။ လက်တစ်ဝါးလောက်ရှိတဲ့ သစ်မြစ်တစ် ခုကို ဆရာကြီးရဲ့ ဆေးအိတ်ထဲက ထုတ်ပေးပြီး ကျောက်ပျဉ်မှာ သုံးခွက် တစ်ခွက်တင် ကျိုထားတဲ့ ကနဖော့ ရည်နဲ့ မပျစ်မကျဲ သွေးခိုင်းပြန်သတဲ့။

ကျောက်ပျဉ်မှာ သွေးလို့ရလာတဲ့ ဆေးမြစ်ရည်တွေနဲ့ သူ့မှာပါလာတဲ့ ဆေးပုလင်းထဲက ဆေးကို ဆီးစေ့ လောက်ယူပြီး ရောမွှေလိုက်သတဲ့။

အဲဒီဆေးရည်တွေကို သူ့ကိုယ် တိုင်ပဲ ဦးထူးသာရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လိမ်းကျံပေးလိုက်သတဲ့။ ဆေးရည်တွေ လိမ်းပြီးတဲ့နောက် ဦးထူးသာကို စောင် ခြံအိပ်ခိုင်းလိုက်သတဲ့။

ဦးထူးသာလည်း ဆရာတိုက် ထားတဲ့ ဆေးကြောင့် ခဏအကြာမှာ ပဲ အိပ်ပျော်သွားသတဲ့။ အတိုချုပ်ပြော ရရင်တော့ ဦးထူးသာရဲ့အိမ်မှာပဲ အဲဒီ ဆရာက ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက် နေပြီး ဦးထူးသာကို အနီးကပ်ကုသ လိုက်တာ ဦးထူးသာမှာ စွဲကပ်နေတဲ့ ရောဂါတွေဟာ ယူပစ်သလို ပျောက် သွားသတဲ့။

သီပေါမြို့က ဆေးဆရာကြီး ဦးစောနိုင်ဆိုတာ နောက်မှသိရသတဲ့။ နယ်လှည့်ပြီး ဆေးကုသနေတာလို့

ပြောကြသတဲ့။

အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတွေ၊ ကင်းတွေ၊ ပိုးမွှားတွေ ကိုက်ခံရတဲ့ လူနာတွေကို အသက်ချမ်းသာရာရအောင် ဆရာကြီးဦးစောနိုင်က ကုသပေးခဲ့သတဲ့။

ရောဂါကြီးလို့ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်နေရတဲ့သူတွေကိုလည်း သူ့ဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးတွေနဲ့ ကုသပြီး လူတွေကို ကယ်တင်လာခဲ့တဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့ တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဆိုတာ သိလိုက်ရသတဲ့။

ဦးထူးသာလည်း သူ့ကို ငေးတွင်းက ကယ်တင်ထားတဲ့ ဆရာကြီးဦးစောနိုင်ကို ရိုသေလေးစားပြီး ဆရာကြီးရဲ့ ဆေးပညာကိုလည်း အရမ်းယုံကြည်အားထားသတဲ့။ ဒါကြောင့် ဆေးပညာကို ဝါသနာပါတဲ့ သူ့သားနှစ်ယောက်ကို ဆေးပညာတွေသင်ပေးဖို့ ဆရာကြီးဆီမှာ အပ်နှံလိုက်သတဲ့။

သူတို့ညီအစ်ကိုလည်း ဆေးဆရာဦးစောနိုင်နဲ့ သီပေါမြို့ကို လိုက်သွားပြီး ဆေးပညာတွေ သင်ကြသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ သီပေါမြို့မှာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးကြာခဲ့သတဲ့။ ဆယ်နှစ်ကျော်အချိန်ကာလမှာ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ ဆေးပညာကို ကြိုးကြိုးစားစား လေ့လာသင်ယူလိုက်ကြလို့ ဆေးဆရာကြီးတွေ အဆင့်ကိုတောင် ရောက်သွားသတဲ့။

ဆရာကြီးဦးစောနိုင်ကလည်း အသက်အရွယ်က အိုမင်းလာပြီဖြစ်တော့ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အစစအရာရာ အားကိုးသတဲ့။ ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥတွေ ရှာဖွေတာက

အစ လူနာတွေ ဆေးကုတာအဆုံး ဆိုပါတော့။

ဪ... ငါပြောဖို့ ကျန်နေတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဆရာကြီးဦးစောနိုင်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူ့သမီးလေး နာမည်က “နန်းမိုး” တဲ့။

နန်းမိုးဟာ ဦးဒီပတို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ သက်တူရွယ်တူပဲတဲ့။ တော်တော်လေး လှတယ်လို့ ပြောတယ်။ နန်းမိုးရဲ့ မိခင်ကတော့ နန်းမိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပိုးထိပြီး သေဆုံးသွားသတဲ့။

ဒါကြောင့်လည်း ဆရာကြီးဦးစောနိုင်က လူတွေကို သူ့ဝေးလို့ ပိုးထိပြီ မသေရအောင် ဆေးကျမ်းထဲမှာပါတဲ့ အဆိပ်ဖြေကုမုန်းကို ပဲခူးရိုးမတစ်ကြောမှာ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေခဲ့တာ သုံးနှစ်သုံးမိုးတောင် ကြာခဲ့သတဲ့။

အဲဒီ အဆိပ်ဖြေကုမုန်း ရပြီး ကတည်းက ပိုးထိတဲ့သူ၊ အဆိပ်မိတဲ့ သူတွေရဲ့ အသက်ပေါင်းများစွာကို ဆရာကြီးဦးစောနိုင်က ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သတဲ့။

ဆရာကြီးဦးစောနိုင်ဟာ သူ့ဖော်စပ်ထားတဲ့ တိုင်းရင်းဆေးတွေနဲ့ ဝေဒနာရှင်လူနာတွေကို သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်တဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ ဆရာကြီးဦးစောနိုင်ရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် မျိုးရိုးက တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးတွေ ဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ အလွန်ရှေးကျတဲ့ “အာယုဗ္ဗေဒ မာဝေနိဒါန်း” ဆေးကျမ်းကြီးကို လက်ဝယ်ရှိထားတာကတစ်ကြောင်း၊ အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့်ဆိုတာ ငြင်းလို့

မရဘူးတဲ့။ နောက်ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာကြတဲ့ မျိုးရိုးတဲ့။ အခု ဆရာကြီးနေထိုင်တဲ့ “စကြာဘုံ” လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ အိမ်ကြီးဟာဆိုရင် သီပေါမြို့နယ်တစ်ခုလုံးမှာ အဲဒီအိမ်ကြီးလောက် ကြီးကျယ်တဲ့အိမ် တစ်အိမ်မှ မရှိဘူးတဲ့။ ဆယ်ကေလောက်ရှိတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးရဲ့ အလယ်ဗဟိုမှာ ဆောက်ထားတဲ့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဟာ ဟော်နန်းလို့ပဲတဲ့။

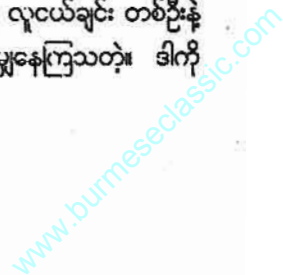
ဆရာကြီးဦးစောနိုင်မှာ ရှိနေတဲ့ “အာယုဗ္ဗေဒ မာဝေနိဒါန်း” ဆေးကျမ်းကြီးဟာလည်း သူတို့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်လက်ထက်ကတည်းက လက်ဆင့်ကမ်း သယ်လာခဲ့တာဆိုပဲ။

အဲဒီဆေးကျမ်းထဲမှာ အလွန်အစွမ်းထက်မြက်တဲ့ ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်၊ ဆေးဥတွေအကြောင်းကို အသေးစိတ်ဖော်ပြထားသတဲ့။ ဆေးဖော်စပ်ပုံ ဖော်စပ်နည်းတွေနဲ့ အနာရောဂါအကြောင်းတွေလည်း အစုံအလင်ပါသတဲ့။

အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဆေးတစ်မျိုးကတော့ လူသေအလောင်းကောင်ကို အကောင်းပကတိအတိုင်း နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ မပုပ်မသိုးဘဲ ထားနိုင်တဲ့ ဆေးဖော်စပ်တဲ့နည်းပဲတဲ့။

ဪ... ဆေးကျမ်းအကြောင်း ပြောနေတာနဲ့ပဲ နန်းမိုးအကြောင်း ပြတ်သွားတယ်။ နန်းမိုးဟာ ချောမောလှပသလောက် စိတ်ထားကလည်း ဖြူစင်သတဲ့။

တိုတိုပဲ ပြောကြပါစို့။ နန်းမိုးနဲ့ ဦးသီလကလည်း လူငယ်ချင်း တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မေတ္တာမျှနေကြသတဲ့။ ဒါကို

ဆရာကြီးဦးစောနိုင်က သိနေသတဲ့။

ဦးသီလတို့ ညီအစ်ကိုဟာ သူ့ဆီမှာ ဆယ်နှစ်ကျော် အတူနေထိုင်လာခဲ့တဲ့ သားတပည့်ရင်းတွေဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဦးသီလနဲ့ ဦးဒီပတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာရှိမှုနဲ့ ရိုးသားမှုတွေကို ဆရာကြီးက သဘောကျသတဲ့။

ဒါကြောင့် ဆရာကြီးဦးစောနိုင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဦးသီလနဲ့ နန်းမိုးကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးခဲ့သတဲ့။

ဆရာကြီးဦးစောနိုင်က ဆွေစဉ်မျိုးဆက် လက်ဆင့်ကမ်း သယ်လာခဲ့တဲ့ ဆေးကျမ်းကြီးကို သမက်ဖြစ်သူ ဦးသီလကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးအပ်လိုက်သတဲ့။

ဦးသီလကလည်း ဆရာကြီးဦးစောနိုင်တို့နဲ့အတူ သီပေါမြို့မှာပဲ နေထိုင်ခဲ့သတဲ့။ ဦးဒီပကတော့ အညာဒေသမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိဘများထံ ပြန်လာခဲ့သတဲ့။

ဦးဒီပ အညာရောက်တော့ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးပါးသွားကြတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဦးဒီပလည်း လူပျိုကြီး တစ်ကိုယ်ဘည်းဘဝနဲ့ ကျောက်ဆည်မြို့မှာ အခြေချပြီး ရောဂါဝေဒနာသည်တွေကို ဆေးကုသတဲ့ အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေလိုက်သတဲ့။

အဲဒီနောက် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါမှာ သီပေါမြို့က သူ့အစ်ကို ဦးသီလဆီကို တစ်ခေါက်ရောက်သွားခဲ့သတဲ့။

ဦးသီလနဲ့ ဒေါ်နန်းမိုးတို့မှာလည်း သမီးလေးယောက်တောင် ရနေပြီတဲ့။ ဆရာကြီးဦးစောနိုင်ကတော့ အသက်

၉၀ နီးပါးဖြစ်နေတော့ ဆေးကုသတဲ့ အလုပ်တွေကို မလုပ်တော့ဘဲ တရားပဲ အားထုတ်နေသတဲ့။

ဆေးကုသခြင်း၊ ဆေးဖော်ခြင်း အလုပ်တွေကိုတော့ ဦးသီလကပဲ ဆက်လုပ်နေရသတဲ့။

ဦးသီလနဲ့ ဒေါ်နန်းမိုးတို့ရဲ့သမီးတွေကလည်း ချောချောလှလှလေးတွေပဲတဲ့။ ညီအစ်မလေးယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှစ်နှစ်ကြီး၊ နှစ်နှစ်ငယ်တွေဆိုတော့ အရွယ်တွေက မတိမ်းမယိမ်းနဲ့ ရွယ်တူတွေလိုဖြစ်နေကြသတဲ့။

ညီအစ်မလေးယောက်ကလည်း သူတို့အဖေ ဦးသီလနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူနေတဲ့ ဦးဒီပကိုတွေ့လိုက်ရတော့ သိပ်အံ့ဩနေကြသတဲ့။ တစ်ခါမှ မမြင်မတွေ့ဖူးတဲ့ သူတို့ဦးလေး ဦးဒီပကိုလည်း ချစ်ခင်လေးစားပြီး တရီတသေ ပြုစုကျွေးမွေးကြသတဲ့။

ဦးဒီပကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ တူမလေးတွေကို ကြည့်ပြီး သူတို့ရဲ့ မျိုးဆက်တွေ ကျန်ရှိနေဦးမှာပါလားဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ဝိတ်ဖြစ်ခဲ့ရသတဲ့။

အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေတဲ့ ဆရာကြီးဦးစောနိုင်ကိုလည်း ဦးသီလတို့မိသားစုနဲ့အတူ ဦးဒီပက ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုခဲ့သတဲ့။

နောက်ပြီး ဦးသီလဆီမှာရှိတဲ့ လက်ဆင့်ကမ်းအမွေရထားတဲ့ “အာယုဗ္ဗေဒ မာဝေန်ဒါန်း” ဆေးကျမ်းကြီးကိုလည်း ဦးသီလက ပေးဖတ်လို့ ဦးဒီပသေသေချာချာ လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ရသတဲ့။

အဲဒီ ဆေးကျမ်းကြီးကိုလည်း

ဦးသီလက တရီတသေနဲ့ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားတာဆိုပဲ။ ဦးသီလက ဆေးကျမ်းကြီးကို ဆွေစဉ်မျိုးဆက် မပျောက်မပျက်ရအောင် အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းပိုမယ်လိုလည်း ဆရာကြီးဦးစောနိုင်ကို ကတိပေးထားရသတဲ့။

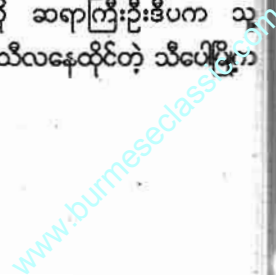
ဦးဒီပက ဦးသီလတို့ မိသားစုနဲ့အတူ ခြောက်လကျော်လောက် သီပေါမြို့မှာ နေထိုင်လာခဲ့သတဲ့။ အဲဒီနောက်တော့ ဦးဒီပလည်း ကျောက်ဆည်မြို့ကို ပြန်လာခဲ့သတဲ့။

ကျောက်ဆည်မြို့ ရောက်တော့ မှပဲ ရောဂါဝေဒနာသည်တွေကို ဆေးကုသတဲ့အလုပ် ပြန်လုပ်ရသတဲ့...။ ဆရာကြီးဦးဒီပက သူ့အစ်ကိုမိသားစုအကြောင်းကို အဲဒီလိုပြောပြခဲ့တာဟာ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲနဲ့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ငါ့ကို ဆရာကြီးက သူ့အစ်ကို ဦးသီလဆီမှာ ဆေးပညာတွေဆက်သင်ဖို့ စေလွှတ်တယ်လေ။

ဦးသီလဆီမှာ ဆေးကျမ်းကြီးလည်းရှိတယ်။ ဦးသီလက ဆရာကြီးဦးစောနိုင်ရဲ့ ဆေးပညာအမွေတွေကို ဆက်လက် လက်ခံရရှိတဲ့သူဆိုတော့ တေးပညာအရာမှာ ဦးဒီပထက် ဦးသီလက ပိုပြီးအစွမ်းထက်သတဲ့။

ဒါကြောင့်လည်း ဦးဒီပက ငါ့ကို ဦးသီလဆီမှာ ဆေးပညာတွေ ဆက်လက်ဆည်းပူးဖို့ စေလွှတ်တာဖြစ်မယ်လို့ ငါသိလိုက်ပါတယ်။

ငါ့ကို ဆရာကြီးဦးဒီပက သူ့အစ်ကို ဦးသီလနေထိုင်တဲ့ သီပေါမြို့မှာ

လိပ်စာအပြည့်အစုံကိုပေးပြီး သွားရ မယ်ခရီးစဉ်ကိုလည်း အသေးစိတ်ညွှန် ပြခဲ့တယ်။

နောက်ပြီး စာတစ်စောင်ကို သူ ကိုယ်တိုင် ရေးပြီး ဦးသီလဏှို ပေးခိုင်း လိုက်တယ်။ ငါလည်း ဆရာကြီးလမ်း ညွှန်တဲ့ခရီးစဉ်အတိုင်း သွားခဲ့တယ်။

သီပေါမြို့နဲ့ ငါးမိုင်လောက်အကွာ မှာရှိတဲ့ စကြာဘုံ အိမ်ကြီးဆီကို ငါ ရောက်သွားတယ်။

ခြံတံခါးမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ "စကြာဘုံ" ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင် လိုက်တာနဲ့ ဒါဟာ ဆရာကြီးအစ်ကို ဦးသီလနေတဲ့အိမ်ကြီးပဲ ဆိုတာ သိ လိုက်ရတယ်။

ဆရာကြီး ပြောပြထားတဲ့အတိုင်း ပါပဲ။ ဆယ်ဧကလောက် ကျယ်တဲ့ ခြံဝင်းကြီးအလယ်မှာ နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ လိုက်ရတယ်။

ခြံတံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားတာမို့ ငါလည်း တံခါးကို အသာကလေးတွန်း ပြီး ခြံထဲကို ဝင်သွားလိုက်တယ်။ ခြံထဲ ရောက်တော့ နှစ်ဆောင်ပြိုင် နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးဆီကိုသွားတဲ့ လူသွားလမ်းဟာ သစ်ရွက်ခြောက်တွေနဲ့ ဖုံးအုပ်နေတယ်။

အဲဒါကိုကြည့်ပြီး စကြာဘုံအိမ် ကြီးမှာ လူတွေမှ ရှိပါ့မလားလို့ ငါတွေး လိုက်မိသေးတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကြီး ဆီကို ရောက်အောင်သွားကြည့်လိုက် ဦးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ကြီးဆီကို ရောက်အောင်သွားလိုက်တယ်။

အိမ်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်ရောက် တော့မှ အိမ်ကြီးဟာ အလွန်ရှေးကျတဲ့

အိမ်ကြီးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ အိမ် အဝင်အဝ တံခါးရွက်ကြီးတွေမှာ ပန်း ခက်၊ ပန်းနွယ်တွေကို ဖောင်းကြွပန်းပု ထုလုပ်ထားတယ်။

ဒီလို လက်ရာပြောင်မြောက်တဲ့ ဖောင်းကြွပန်းပုတံခါးကြီးတွေကိုလည်း ငါတစ်သက် ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပါသေး တယ်ကွာ။ တံခါးရွက်တွေမှာ ထုလုပ် ထားတဲ့ ပန်းခက်၊ ပန်းနွယ်တွေကို ငေးကြည့်နေတုန်း တံခါးကြီးက တဖြည်း ဖြည်းချင်း ဖွင့်သွားတယ်။

အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ယောက်က ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်လို့ ငါက ထင်ပြီး အိမ်ထဲကိုဝင်လိုက်မိတယ်။ အိမ်ထဲလည်းရောက်ရော လူဆိုတာ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရဘူး။

ငါလည်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထ သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကို ပြန်ထိန်း ထားပြီး "အိမ်ရှင်တို့ခင်ဗျား" ဆိုပြီး နှစ်ခါ သုံးခါလောက် ဆက်ခေါ်လိုက်တယ်။ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။

အိမ်ထဲရောက်မှ အိမ်ကြီးက တော်တော်ကျယ်တာတွေ့လိုက်ရတယ်။ အပေါ်ထပ်ကိုတက်တဲ့ လှေကားကြီးက လည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တာ။ အနီရောင် ကော်ဇောကြီးကလည်း ခင်း ထားလိုက်သေးတယ်။

ညွှတ်ခန်းကြီးရဲ့ အလယ်မှာလည်း ပန်းခက်၊ ပန်းနွယ်တွေ ထွင်းထားတဲ့ ကုလားထိုင်ကြီးတွေနဲ့ စားပွဲတစ်လုံးချ ထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ညွှတ်ခန်းနံရံ မှာ ပန်းဖောက်မှန်ပေါင်နဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ချိတ်ဆွဲထားတာကို ငါလှမ်းကြည့်လိုက် တော့ အပေါ်ဆုံးပုံက ရှမ်းဝတ်စုံနဲ့

မိသားစုသုံးယောက်ပုံပဲ။ အောက်က ပုံ တွေကတော့ မိသားစုခြောက်ယောက် ပါတဲ့ ပုံကတစ်ပုံ။ အဲဒီမိသားစုထဲမှာ ဆရာကြီးဦးဒီပနဲ့ ခွဲမရအောင်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်းပါတယ်။

ကျွန်တို့ပုံလေးပုံကတော့ တစ်ဦး ချင်းစီရိုက်ထားတဲ့ ချောချောလှလှ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ပုံတွေပဲ။ အရွယ်တွေ ကတော့ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ပဲ။ အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို ငေးကြည့်နေတုန်း နောက်ကနေ ငါ့ပခုံးကို လူတစ်ယောက် က လက်နဲ့လာပုတ်လိုက်တယ်။

ငါလည်း လန့်ဖျပ်ပြီး လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာကြီး ဦးဒီပကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ငါလည်း သိပ်အံ့ဩသွားတာပေါ့။ နောက်တော့မှ ဆရာကြီးဦးဒီပမှာ ရှုပ်ချင်းရွေးမရအောင် တူတဲ့ အမြွှာညီအစ်ကို ဦးသီလရှိသေး တယ်ဆိုတာ ပြန်သတိရလိုက်မိတယ်။

"မင်းက ဘယ်သူလဲ။ ဒီကို ဘာ ကိစ္စလာတာလဲ" လို့ မေးလိုက်တဲ့အသံ ကလည် တကယ့်ကို ဆရာကြီးဦးဒီပရဲ့ အသံအတိုင်းပါပဲ။ "ဆရာကြီးဦးသီလ ပါနော်" လို့ ငါက ပြန်မေးလိုက်တော့ သူက ခေါင်းညှိတ်ပြတယ်။

ဒါနဲ့ ငါလည်း ဆရာကြီးဦးဒီပက လွှတ်လိုက်လို့ လာခဲ့ရတဲ့အကြောင်း၊ ဆရာကြီးဆီမှာ တပည့်ခံပြီး ဆေးပညာ တွေ သင်ယူဖို့ လာခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြရင်း ဆရာကြီးဦးဒီပရေးပေးလိုက် တဲ့ စာကို ဦးသီလကို ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့မှ ငါ့ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး သူလည်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက် တယ်။ နောက်ပြီး စာကိုဖောက်ဖတ်

www.burmeseclassic.com

တယ်။ စာဖတ်ပြီး ငါ့ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်တယ်။

“ဒီပက မင်းကို စာထဲမှာတော့ တော်တော်ကို ညွှန်းထားတာပဲ။ ဒီပရဲ့ လက်ရင်းတပည့်ဆိုတော့ ငါကလည်း မင်းကို တပည့်ရင်းလို့ သတ်မှတ်ရတော့မယ်” ဆိုပြီး ဦးသီလက ငါ့ကို သူတပည့်အဖြစ် လက်ခံလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ကွာ။

အဲဒီနောက် “ဒီအိမ်မှာ မင်းနေဖို့ အခန်းတစ်ခန်းပေးမယ်။ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့” ဆိုပြီး ဦးသီလက ငါ့ကိုခေါ်သွားတယ်။ ငါလည်း သူ့နောက်ကလိုက်သွားတာပေါ့။

အနီရောင် ကော်ဇောခင်းထားတဲ့ လှေကားကြီးအတိုင်း အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့ကြတယ်။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ တံခါးတွေပိတ်ထားတဲ့ အခန်းတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အခန်းပေါင်း ကိုးခန်းလောက်တော့ ရှိမယ်။

ငါနေထိုင်ဖို့အတွက်ဆိုပြီး ဦးသီလက အခန်းတစ်ခန်းပေးတယ်။ ငါလည်း ဦးသီလဖွင့်ပေးတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ လူအသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အပြည့်အစုံနဲ့ အိပ်ရာခင်းထားတဲ့ ခုတင်တစ်လုံးကိုပါ တွေ့လိုက်ရတယ်။

စာအုပ်တွေထည့်ထားတဲ့ ရှေးဗီရိုကြီးတစ်လုံးလည်း ရှိတယ်။ ဗီရိုထဲက စာအုပ်တွေကို ဖတ်ချင်ရင် ယူဖတ်နိုင်ကြောင်း ဦးသီလကပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ငါလည်း တစ်ယောက်တည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ခုတင်ပေါ် လှဲအိပ်လိုက်တယ်။ ခဏအကြာမှာ နံရံပေါ်က အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုကို အမှတ်

မထင် မြင်လိုက်ရလို့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ လန့်သွားမိတယ်။

အခန်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် စားသောက်စရာတွေ ထည့်ထားတဲ့ လင်ပန်းတစ်ချပ်ကိုကိုင်ပြီး ရပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အရိပ်မည်းကြီးက ဒီကောင်မလေးရဲ့ အရိပ်ဆိုတာ သိရတော့မှပဲ လန့်သွားတဲ့စိတ်တွေ ပျောက်သွားတော့တယ်။ ကောင်မလေးက အခန်းထဲဝင်လာပြီး ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ လင်ပန်းတင်ပြီး ဘာမပြော ညာမပြော ပြန်ထွက်သွားတယ်။

ကောင်မလေးကို ကြည့်ရတာ အိမ်ဖော်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်။ ငါလည်း ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ရှမ်းထမင်းချဉ်ကို စားလိုက်တယ်။ ဖန်ခွက်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ဖျော်ရည်ကိုလည်း သောက်လိုက်မိတယ်။ မကြာပါဘူး။ ငါ့မျက်လုံးတွေဟာ အရမ်းအိပ်ချင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်လိုက်တယ်။

ငါဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသလဲတော့ မသိဘူး။ အိမ်အပြင်ဘက်က ရယ်သံလိုလို၊ စကားသံလိုလိုကြားလိုက်တော့မှ ငါနိုးသွားတယ်။

ပြတင်းပေါက်ကို ထသွားပြီး အပြင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ကြီးဘေးက မြက်ခင်းပေါ်မှာ အဖျိုးသမီးလေးယောက် ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ပုတ်တလုတ်ကစားနေကြတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

တစ်ယောက်က မျက်နှာမှာ ပဝါ

စည်းထားပြီး ကျွန်သုံးယောက်က ပဝါစတစ်ခုနဲ့ လိုက်ရိုက်နေတာ မြင်ရတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ပျော်သလိုလိုပဲ။ သူတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကစားနေကြတာကို ငေးကြည့်နေတုန်း ပဝါစည်းထားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့မျက်နှာက ပဝါစကို ဖြုတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကို လှမ်းမြင်သွားတယ်။

ငါကလည်း သူ့ကို ငေးကြည့်နေတော့ သူနဲ့ငါ အကြည့်ချင်းဆုံသွားတယ်။ အဲဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ငါဒီနေ့ထိ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ငါ့မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ့ပုံရိပ်က မေ့မရအောင် စွဲလမ်းသွားမိတယ်။ မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတယ်ဆိုပါတော့။ သူလည်း ငါ့လိုပဲ ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ ငါနားလည်နေသလိုပဲ။ သူနဲ့ငါ မျက်လုံးချင်းစကားပြောမိတာတော့ သေချာတယ်။ သူနဲ့ကစားနေကြတဲ့သူတွေကလည်း ငါ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတယ်။

ဒါနဲ့ ငါလည်း ခန်းဆီးပိတ်ကို မြန်မြန်ပြန်ချပြီး အခန်းထဲဝင်လိုက်မိတယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်လှဲရင် မျက်လုံးချင်းဆုံခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့နေမိတယ်။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ပါဘူး။ အခန်းအဝင်ပေါက်ကနေ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက ငါ့ကိုခေါ်လိုက်တော့မှပဲ ငါ့စိတ်ကူးယဉ်နေတာတွေပျောက်သွားတယ်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

ရန်ကုန်မြင်

သက်သက်ပုံရိပ်. အိမ်
ခင်မောင်မောင်. (မန္တလေး)

ငယ်ငယ်က အတွေ့အကြုံ

ခင် မောင် အေး (မန္တလေး)

ရွှေညောင်ကနေ ညောင်ရွှေမြို့တို့ သွားတဲ့လမ်းထိပ်မှာ ကျွန်မတို့အိမ် ဝိုင်း ရှိပါတယ်။ အရှေ့ဘက်မှာပေါ့။ အနောက်ဘက်မှာလည်း တစ်ဝိုင်းရှိ တယ်။ နှစ်ဝိုင်း ဝယ်ထားတာပါ။ အရှေ့အိမ်နဲ့ အနောက်အိမ် နှစ်အိမ် ကြားမှာ မြေကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု ရှိ တယ်။ ဘယ်သူမှ မနေကြဘူး။ အိမ် တွေက ဝိုင်းကြီးတွေဆိုတော့ အကျယ် ကြီး။ ကျွန်မကလည်း အဲဒီတုန်းက အသက်ဆယ်သုံးနှစ်လောက်ပဲ ရှိ သေးတယ်။ ကျွန်မတို့ အမေအိမ်က နေ ဒေါ်လေးတို့အိမ်ကူးလိုက်။ အိမ် ကိုပြန်လိုက်နဲ့ ကူးချည်သန်းချည် လုပ်လုပ်နေတတ်တယ်။ ကျောင်း တက်နေတဲ့ အချိန်က လွဲလို့ပေါ့။

အနောက် အိမ်မှာက အဘွားရှိ တယ်။ ဒေါ်လေးရှိတယ်။ အဘွားက ကျွန်မကိုသိပ်ချစ်တော့ အနောက် အိမ်ရောက်ရင် ကျွန်မကို စားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေကျွေးနေကျ။ ကျွန်မ ကလည်း အဘွားဆီသွားပြီး အဘွား ရင်ခွင်ထဲဝင်လိုက်။ အဘွားကျွေးတဲ့ စားစရာတွေ စားလိုက်နဲ့ တပျော် တပါးကြီးပဲ။ ကျောင်းဆင်းမှ ကူးချည် သန်းချည်လုပ်တတ်တော့ တစ်ခါ တလေ မိုးချုပ်တယ်။ အမေက မိုးချုပ်

ရင် ကူးချည်သန်းချည်လုပ်တာ မကြိုက်ဘူး။ မတော်တရော် တွေမှာ ဖြစ်မှာ ကြောက်လို့လေ။ လူကြီးဆို တော့ စိတ်ပူတတ်တာပါ။ ကလေးဆို တော့လည်း စိတ်မချတာပါမှာပဲ။ အမေက ခဏခဏငေါက်တတ်တယ်။

“ဟဲ့ . . . ဥမ္မာ . . . သမီး မိုးချုပ် တော့မယ်။ အနောက်အိမ် မသွားနဲ့ တော့။ အိမ်စာတွေ ပါတယ်မဟုတ် လား။ တယ် . . . ဒီကလေးမဟာ လေ ပြောစကားကို နားမထောင်ဘူး။ ငါလည်း ဒီကလေးမကြောင့် စိတ် ပျက်ပါတယ်”

အမေပြောနေတဲ့ကြားက ကျွန်မ အိမ်ကထွက်ပြီး အနောက်အိမ်ကို ကူးသွားတယ်။ နေမဝင်သေးပါဘူး။ အလင်းကြီးရှိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်မ က အဘွားဆီရောက်တော့ အဘွား တို့ ညစာတောင် မစားကြသေးဘူး။ ဒေါ်လေးက ငါးထမင်းနယ်နေတယ်။ သားရေပွကတော့ ကြော်ပြီးသွားပြီ။ ဂျုံမြစ်တွေလည်း ရေဆေးပြီးပြီ။ ကြက် သွန်ဖြူတွေလည်း အခွံသင်ပြီးနေပြီ။

အမေတို့ အိမ်ဝိုင်းရှေ့ဘက်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရှိတယ်။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝိုင်းကြီးက အကျယ်ကြီး။ တံတိုင်းကြီးတွေလည်း လေးဘက်

လေးတန် ကာထားတယ်။ အုတ်တံ တိုင်းကြီးတွေကို ထုံးဖြူတွေ ဖွေးနေ အောင် သုတ်ထားတယ်။ ကျန်တဲ့နေ ရာက မြေလွတ်ကွက်လပ်ကြီး။ ယူက လစ်ပင်တွေက တန်းပြီး ပေါက်နေ တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က တမင် တကာ စိုက်ထားသလိုပါပဲ။ လေ တိုက်တဲ့အခါ ယူကလစ်ပင်ကြီးတွေ ဘယညာယိမ်းနဲ့ နေတာကို လက်ကြီး နှစ်ဖက်နဲ့ လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်တော့မှာ လေလား စိတ်ကထင်ရတယ်။ ဘုန်း ကြီးကျောင်းရှေ့ရောက်ရင် ကျွန်မ တအားပြေးတော့တာပဲ။ အဘွားတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့မှဘဲ အပြေးရပ် တော့တယ်။ ငယ်တဲ့အရွယ်ဆိုတော့ ကြောက်တာလည်းပါတယ်လေ။ အဲဒီ ညနေကတော့ နေကလည်း အလင်း ကြီးရှိသေးတယ်။ အဘွားတို့အိမ်မှာ ငါးထမင်းနယ်နဲ့ သားရေပွကြော်နဲ့ ဂျုံမြစ်၊ ကြက်သွန်ဖြူကိုက်ပြီး စားရ တော့ စားကောင်းကောင်းနဲ့ တအား ကြီး စားပစ်လိုက်တယ်။ စားပြီးတော့ ကောက်ညှင်းနဲ့သင်းနေတဲ့ အခါရည် ပူပူလေးသောက်ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့တောင် မေ့နေတော့တယ်။

“ဟဲ့ သမီးဥမ္မာ စားပြီးရင် ပြန် တော့လေ။ တော်ကြာ နင့်အမေ မျှော်

နေတော့မယ်။ ငါးထမင်းနယ်လည်း စတီးချိုင့်နဲ့ ထည့်ပေးထားတယ်။ နင့် အမေဖို့ ယူသွားဦး ကြားလား။”

ကျွန်မလည်း အဘွား နှစ်ခါ မပြောရဘူး။ ဒေါ်လေး အသင့်ယူလာ ပေးတဲ့ စတီးချိုင့်ကို လှမ်းယူပြီး အိမ် ထဲက ပြေးထွက်လာတယ်။ ကိုယ်က လည်း ဗိုက်ဝနေပြီ။ အမေကိုလည်း စားစရာပါလာပြီဆိုတော့ ပျော်ရွှင် ကြည့်နူးစွာနဲ့ပေါ့။

ဆည်းဆာအချိန်ဆိုတော့ နေ ဝန်းရဲ့ အလင်းနီနီတွေ ပတ်ဝန်းကျင် မှာ ဖြန့်ကြက်လွှမ်းမိုးထားတယ်။ အိမ် ကိုပြန်လာနေရင်းက ကျောထဲက စိမ့် လာတယ်။ နဖူးက ဆံစတွေလည်း ထောင်လာသလိုပဲ။ စတီးချိုင့်ကိုတော့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ကိုင်လာရတယ်။ ဟင်းခါးရည် ဖိတ်မှာစိုးလို့လေ။ ဘုန်း ကြီးကျောင်းဘက် မရောက်ခင် မြေ ကွက်လပ်ကြီးရှေ့က ဖြတ်လာတော့ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထလာ တယ်။ ယူကလစ်ပင်ကြီးတွေကို ရဲ့ရဲ့ တောင် မကြည့်ဘဲ။ ကိုယ့်ကိုများ သစ်ကိုင်းတွေက လက်တံရှည်ကြီး တွေလို လှမ်းဆွဲလိုက်လေမလားလို့။

စိတ်ကသာ ကြောက်နေတာ ပါ။ တကယ်ဆိုတော့ မြေကွက်လပ် ကြီးရှေ့ကဖြတ်လာတာ ဘာမှ မတွေ့ ရဘူး။ သစ်ပင်ကြီးတွေကလည်း သူ့ ဘာသာသူ လေတိုက်လို့ ယိမ်းနွဲ့နေ တာက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝိုင်းရှေ့ ရောက်တဲ့ အခါ ကျောင်းဝိုင်းထဲမှာလည်း ငြိမ်လို့။ ဦးပဉ္စင်းတွေ တံမြက်စည်း လှည်းနေ

တာလည်း မတွေ့ဘူး။ ကိုရင်လေး တွေရဲ့ အရိပ်အယောင်တောင် မှ မမြင်ရဘူး။ နေဝင်ပြီးတော့လည်း ဦး ပဉ္စင်းတွေ ကိုရင်တွေ ဝတ်တက်ကြပြီ နဲ့ တူပါတယ်။ ကပ္ပိယကြီး ဘိုးထိန်ကို တောင် မတွေ့ရဘူး။ အခါတိုင်းဆို ဦးပဉ္စင်း တစ်ပါး နှစ်ပါး။ ကိုရင် တစ် ပါးစ နှစ်ပါးစ တွေ နေကျ။ လူမတွေ့ ရလေ ကျွန်မ ကြက်သီးတွေထလေ ဖြစ်လာတယ်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား တွေရတာ မဟုတ်ပေမယ့်လို့ စိတ်က ကို ချောက်ချားလာတာတော့ အမှန် ပဲ။ ဆည်းဆာချိန်မို့ နေအလင်းရောင် က ပန်းဆီရောင်ပေါက်နေပြီ။ ဒါမေ တို့ပြောဖူးတာ ဒီအချိန်မျိုးဟာ အပုပ် ဆိုး လှချိန်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ အရုပ်ဆိုး တဲ့လူက လှရတာလဲ။ နေအလင်း နီနီ ကြောင့်လား။ မမှောင့်တမှောင့်မို့ ဝိုး တပါးပဲ မြင်ရလို့လား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဖြစ်မှာပါ။ လမ်းထိပ်ရောက် တော့ အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီ။ အိမ်ဝိုင်းထဲ ကို ဝင်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မ ကြက်သီး တွေ ဖျန်းခနဲထသွားတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်မ ခြံပေါက်ဝမှာ ရှိသေး တယ်။ ကျွန်မခြံထောင့်နားကနေ ခွေးမည်းမည်းလေးတစ်ကောင် ဝှစ် ခနဲဆို ဝင်သွားတယ်။ ဟင် . . . ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်။ ငါ့နောက်လည်း ခွေးတစ်ကောင်မှ ပါမလာဘူး။ ဒီခွေး က ဘယ်ကများ လိုက်လာပါလိမ့်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲ ပြောမိတယ်။ ဒါနဲ့ သေ သေချာချာ လိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ခွေးမည်းမည်းကလေးကို မတွေ့ရ တော့ဘဲနဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်

ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကလေးက ခေါင်းချွဲချွဲလေး။ ခေါင်းတုံးနဲ့။ မျက် နှာက လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်း။ လက်ကလေး တွေက သိမ်နေသလို သေးသေးလေး တွေ။ အောက်ပိုင်းကတော့ ရှူးသွား တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဟာ . . . ဒါဘာကောင်လေးပါလိမ့်။ ခွေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူနဲ့တူတယ်။ ဘယ်လို လူမျိုးလဲပေါ့။ အဲဒီကလေးလေးက သိမ်နေတဲ့ လက်ကလေးတွေကို မြှောက်ပြီး ကျွန်မကို လက်ပြုနှုတ် ဆက်သလိုမျိုး လုပ်ပြတယ်။ ကာတွန်း တွေထဲမှာ မြင်ရဖူးတဲ့ တစ္ဆေလေးတွေ လိုပဲ။ အရိပ်ကလေးလိုလို၊ မီးခိုးဖြူဖြူ တွေလို လေထဲမှာ လွင့်မျောနေသလို ပဲလေ။ ဝှစ်ခနဲ ဝှစ်ခနဲ ရွှေ့သွားတာ လေတိုက်လို့ လွင့်သွားတဲ့ သစ်ရွက် တစ်ရွက်နဲ့ တူလိုက်တာ။

ကျွန်မ ပထမတော့ ဘာပါလိမ့် လို့ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားတယ်။ ခွေး လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးလည်း မဟုတ်ပါဘူးပေါ့။ နောက်တော့ ကျွန်မ တအားလန့်သွားတယ်။ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထပြီး ခေါင်းက ဆံပင်တွေ ထောင်ထောင်သွားတယ်ထင်ရတယ်။ နောက်တော့ ဘာကိုမှ မစဉ်းစား တော့ဘဲ တစ်ချိုးတည်း ခြံဝိုင်းထဲကို ဝင်ပြေးသွားမိတယ်။ လက်က ကိုင် လာခဲ့တဲ့ စတီးချိုင့်ကို ဘယ်လို ဆွဲလာမိသလဲတောင် မသိတော့ပါ ဘူး။ ချိုင့်က ဝင်းထဲရဲ့နဲ့တိုက်၊ ခြံတံခါး နဲ့တိုက်နဲ့ ဟင်းခါးရည်တွေလည်း တစ် ဝိုင်းလုံး ပြန့်ကျဲနေအောင် ဖိတ်စဉ်ကုန် တယ်။ ခွေးမည်းမည်းလို ကောင်လေး

www.burmeseclassic.com

အအိမ်ထဲကို ဝင်ပြေးတဲ့ ကျွန်မရှေ့က ဖြတ်ပြီး ခြေထောက်တွေကိုပတ်ပြီး ဝှစ်ခနဲ ဝှစ်ခနဲ ကျွန်မကို ပတ်နေ တယ်။ ကျွန်မရှေ့ကဖြတ်တော့ ကျွန်မ လည်းလန့်ပြီး ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွား တယ်။ ကျွန်မ တုံ့နှေးတုံ့နှေးဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ အကောင်လေးက ကျွန်မ ထံ ပတ်လိုက်ပြန်တယ်။ တစ်ပတ်က နေ နှစ်ပတ်။ နှစ်ပတ်ကနေ သုံးပတ်။ တွန့်မခေါင်းတွေ နောက်လာတယ်။ တိုယ့်ရှေ့မှာ ဝှစ်ခနဲ ဝှစ်ခနဲပတ်နေတဲ့ ဒီအကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး မူးရိပ် မူးရိပ် ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။

စိတ်ထဲကလည်း အရမ်းကြောက် လာပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလောက် အောင် ချောက်ချားလာတော့တယ်။ ဒီအခါ ဖြုန်းခနဲ သတိရလိုက်တာက ဖြတ်ဘုရားရဲ့ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးပဲ။ တွန့်မကို ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း အမေက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ သူ့ကိုယ် တိုင်လည်း ဘုရားရှိခိုး၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး ဖိပ်ရင်းနဲ့ ကိုးလုံးပုတီး တစ်ပတ် စိပ် ခိုင်းတယ်။ အရဟံဂုဏ်တော်ပေါ့။ တွန့်မလည်း မည်းမည်းကောင်လေး တ ဝှစ်ခနဲလည်းပတ်ရော အရဟံလို့ ခွတ်လိုက်တယ်။ ဂုဏ်တော်ဟာ အယ်လောက် စာန်ခိုးအရှိန်အဝါ ငြီးမားလဲလို့ ကျွန်မ မမြှောနိုင်ပေမယ့် ဝှစ်ခနဲပတ်နေတဲ့ အကောင်လေးဟာ အားတစ်စီး အစိုတ်အစာစိုင်းလိုက် သလို တုံ့ခနဲ ရပ်သွားတယ်။ အရဟံ အရဟံ ကျွန်မ ဆက်ရွတ်တယ်။ ကြောက်ပေမယ်လို့ စိတ်အားကိုတင်း ငြီး ပီပီသသ ဆက်ရွတ်လိုက်တယ်။

မည်းမည်းအကောင်လေးဟာ ကျွန်မ ရှေ့ထောက်နားကနေ ခြံတံခါးဝအထိ လွင့်ထွက်သွားတယ်။ တစ်ယောက် ယောက်က ကောက်ယူပြီး ပစ်ပေါက် လိုက်သလို ထင်ရတယ်။ ခြံဝလည်း ရောက်ရော ဖြတ်ခနဲဆို ပျောက်သွား တယ်။ ကျွန်မလည်း “အမေရေ . . . အမေ . . . အမေ” လို့ အော်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင်ပြေးသွားတယ်။ အိမ်ထဲ လည်းရောက်ရော အမေက အိမ်ခန်း ထဲက ပြေးထွက်လာပြီး ပြေးဝင်လာ တဲ့ ကျွန်မကို ဆီးပြီးဖက်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ သမီးဥမ္မာ ဘာဖြစ် လာတာလဲ အမေ့ကို ပြောစမ်းပါဦး” ကျွန်မကို သိုင်းဖက်ထားရင်းက နေ မေးတယ်။ အမေက ကျွန်မကိုမေး တဲ့ အသံကြားလို့ထင်ပါရဲ့ အိမ်နောက် ဖေး မီးဖိုထဲကနေ ကျွန်မအစ်မကြီးနဲ့ အစ်မလတ်ပါ ထွက်လာကြတယ်။

“အကောင် မည်းမည်းလေး အမေ၊ ခြံမှာ သမီးဝင်လာတော့ သမီးရှေ့ကနေ ဝှစ်ခနဲဆို ဖြတ်ဝင်လာ တယ်။ ခေါင်းတုံးလေးနဲ့၊ ခေါင်းက ချွန်ချွန်။ ပထမတော့ မဟုတ်ဘူး အမေရဲ့။ လူသေးသေးလေး။ လက် ကလေးတွေကလည်း သေးသေး လေး။ အောက်ပိုင်း မပါဘူး။ ကာ တွန်းစာအုပ်တွေထဲက တစ္ဆေလေး တွေလိုပဲ။ သမီးကို ပတ်ပတ်နေတာ”

ကျွန်မ အမေ့ကို အဖြစ်သနစ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြလိုက်တယ်။ အစ်မကြီးက ကျွန်မလက်ထဲမှာ ကိုင် ထားဆဲရှိတဲ့ စတီးချိုင့်ကို လှမ်းယူ တယ်။ အစ်မလတ်က ရေအေးအေး

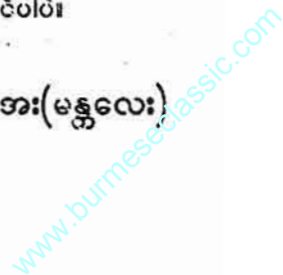
တစ်ဖန်ခွက် လာပေးတယ်။ ရေတစ် ဈေးကုန်နှစ်ကျိုက် သောက်လိုက်တော့မှ ရင်ဝက အလုံးကြီးကျပြီး အကြောက် ပြေသွားတယ်။

အမေနဲ့ အစ်မတွေက အဘွား ပေးလိုက်တဲ့ ငါးထမင်းနယ်ကို ဝိုင်း စားရင်းက ကျွန်မလည်းသိအောင် အစ်မတို့လည်းသိအောင် အမေက ပြောပြတယ်။

“သမီးဥမ္မာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ အကောင်မည်းမည်းလေးဟာ မှင်စာ ဖြစ်မယ်။ မှင်စာဟာ ကြောင်သာသာ ငယ်ငယ်လောက် ရှိတယ်လို့ အမေ မြေစူးတယ်။ သဘက်၊ သရဲ့ တစ္ဆေ ပြိတ္တာ၊ မှင်စာဆိုတဲ့ နာနာဘာဝတွေ က တစ်မျိုးပေါ့။ မှင်စာဟာ လူ့ကို ခုနစ်ပတ်ပတ်မိရင် သေတယ်လို့ လူ ကြီးသူမတွေပြောတာ အမေ ကြားဖူး တယ်။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ် တော်ကိုးပါးထဲက အရဟံဂုဏ်တော် ကို သမီးလေးဥမ္မာ ရွတ်လိုက်လို့ မှင် စာထွက်ပြေးတာတော့ သမီးတို့အား လုံး ကိုယ်စွေ့မျက်မြင်ပဲ မဟုတ်လား။ ရတနာသုံးပါးကို ယုံယုံကြည်ကြည် အားထားကိုးကွယ်ကြ ကြားလား။”

ကျွန်မအမေရဲ့ အမှာစကားကို က နေ့ထက်တိုင် ကြားယောင်နေဆဲ။ အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ထာဝစဉ် ထိပ်ထားပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါး အဓိ ဋ္ဌာန်ကို မပျက်မငွေ့က ဆောင်ရွက်ခဲ့ တာ ကနေ့ထက်တိုင်ပါပဲ။

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ဓာတ်ရိုက်ယတြာ ရွှေပညာ (၂၅)

ဘုန်းပွင့်ထွန်း

ယနေ့အဖို့ မောင်သန်းဇော်သည် အလုပ်အားလပ် ဟန်တူ၏။ ထို့ကြောင့် ညနေ ခပ်စောစောကပင် ရောက်ရှိ လာခဲ့လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရေခွေးကြမ်းပိုင်းဖွဲ့ကြလေ၏။

“မနေ့က ဆွေးနွေးခဲ့ကြတာကို ပြန်ဆက်ကြရ အောင်။ ဘာကို နောက်ဆုံးဆွေးနွေးခဲ့သလဲ”

“ပွဲခေါ် အစီအရင်ဖြစ်တဲ့ မကွေး မန်ကျည်း၊ ဘုန်းကြီး မေးကိုင်အကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ် အစ်ကို”

“အဲဒီ ရှေးမူလနည်းကို မှုတည်ပြီးတော့ ပွဲခေါ်အစီ အရင်ကို မောင်သန်းဇော်အနေနဲ့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ စီရင်ဖို့ အတွက် ကြံဆလို့ ရပြီလား”

“မရသေးပါဘူး အစ်ကို”

“မရသေးရင်လည်း ထားလိုက်တော့။ နောက်မှပဲ အချိန်ယူပြီး ကြံစည်စဉ်းစားကြံဆပေး။ အခု နောက်ထပ် တစ်နည်း ဆွေးနွေးပြောပြမယ်။ ဒါလည်း ရှေးရှေးက ထားခဲ့ တဲ့ စီရင်ထုံးတစ်ခုပဲ။ ပွဲခေါ်အဆောင် စီရင်ပုံ ရှင်းပြပြီးတော့ အခု ဈေးခေါ်အဆောင် စီရင်ပုံကို ရှင်းပြဦးမယ်။

“ရှေးက ဆရာတွေထားခဲ့တဲ့ ဈေးခေါ်အဆောင် စီရင်ထုံးကတော့ စစ်ကိုင်းမြို့က စောင်ချမ်းသားကို ဇော်ဂျီ ဆေးကြိတ်တဲ့ပုံ ထုလုပ်ပြီး ဆောင်ထားရမယ်တဲ့။ အဲဒီ အဆောင်ဟာ ဈေးခေါ်ကောင်းတယ်တဲ့။ ဒီအဆောင်အစီ အရင်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်စမ်းပါဦး မောင်သန်းဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို။

ဈေးခေါ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးမှာ ‘ဈေး’က အင်္ဂါနံ (၃) ဖြစ်ပြီး ‘ခေါ်’က တနင်္လာနံ (၂) ဖြစ်တာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ စစ်ကိုင်း၊ စောင်ချမ်း၊ ဇော်ဂျီ၊ ဆေးကြိတ်

ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေအားလုံးဟာလည်း ‘ဈေးခေါ်’ဆိုတဲ့ စကားလုံးအတိုင်းပဲ အရင်းက အင်္ဂါနံ(၃) အဖျားက တနင်္လာ နံ(၂)ချည်း ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရပါတယ် အစ်ကို။ ဒါကြောင့် မို့ ဓာတ်မှန်တွေ အတည့်တွေချည်းဖြစ်ပြီး လေးဆင့်တင်ထား တာကို တွေ့ရပါတယ်”

- ဈေးခေါ် = အင်္ဂါ(၃) + တနင်္လာ(၂)
- စစ်ကိုင်း = အင်္ဂါ(၃) + တနင်္လာ(၂)
- စောင်ချမ်း = အင်္ဂါ(၃) + တနင်္လာ(၂)
- ဇော်ဂျီ = အင်္ဂါ(၃) + တနင်္လာ(၂)
- ဆေးကြိတ် = အင်္ဂါ(၃) + တနင်္လာ(၂)

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ဒီရှေးမူလနည်းအရ ယခု ခေတ်မှာ ဈေးခေါ်အစီအရင်ကို တစ်မျိုးတီထွင် ကြံဆအသုံး ပြုကြတာ တွေ့ရတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ ‘ဈေးခေါ်’ဆိုတဲ့ ပညတ်ဓာတ်နံနဲ့တူတဲ့ ‘ဇီးကွက်’ အရပ်ကို စီရင်အသုံးပြုနေ ကြတာ တွေ့ရတယ်။

ဈေးခေါ်နဲ့ ဇီးကွက်ဟာ ဓာတ်မှန်အတည့် ကက်ကင်း ပိနေတယ် မဟုတ်လား။ တချို့ကလည်း ဇီးကွက်ကို လာဘ် ကောင်ဆိုပြီး ဈေးဆိုင်တွေမှာ အလှထားကြတာလည်း တွေ့ ရတယ်။

‘ဈေးခေါ်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးဓာတ်မှန်လေးဆင့်ဝင် အောင် ...

ဇီးကွက်(ရုပ်ကို) ဆန်ခါနဲ့အုပ်ပြီး ဆွဲခြင်းထဲထည့် ကာ ဆွဲချိတ်တာဟာ ဈေးခေါ်ကောင်းတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါက တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဈေးခေါ်အစီအရင်ကို ကြံဆထားကြ တာ စာစောင်တွေမှာ ဖတ်ဖူး၊ တွေ့ဖူးတာကို ပြောပြတာပါ။

မောင်သန်းဇော်လည်း ကြံစည်ကြည့်ပေါ့။ ကိုယ်စီရင်တဲ့ အစီအရင်က သဘာဝလည်းကျ၊ မူလထုံးနည်းကိုလည်း မဆန့်ကျင်တဲ့အပြင် အောင်မြင်မှုရင်တော့ အင်္ဂုဏ်ဇာတ်ရိုက်ယတြာပညာမှာ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်ပြီပေါ့ကွယ်”

မောင်သန်းဇော်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခေတ္တဆွေးနွေးခြင်းကို ရပ်ပြီး ရေခွေးကြမ်းကို သောက်ကြလေ၏။ ရေခွေးကြမ်းသောက်ပြီး နှစ်ခွက်သုံးခွက်ခန့်အပြီးမှာ စကားကို ထပ်ဆက်ကြလေ၏။

ဓာတ်တူနံ့တူ ဆေးချက်ယူ

“မောင်သန်းဇော်ရေ . . . ဟောဒီလင်္ကာလေးကို ရေးမှတ်ကျက်ကွဲ့။ အခု ဆက်ဆွေးနွေးမယ့်အပိုင်းက မှတ်စရာတွေများတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြသွားမယ်။ မှတ်စရာရှိတာတွေ လိုက်မှတ်သွား။ ပညာရပ်ဆိုတာ တွေတဲ့ ဆရာ၊ တွေတဲ့စာအုပ်တွေမှာ တွေ့သမျှ ရှာဖွေစုဆောင်းမှတ်သားပြီး အတုယူရမှာကိုး။

တစ်မည်ဓာတ်နံ့၊ ပုံတူမုန်လည်း။ အားမာန်ကြီးပြင်းနိုင်ကြခြင်းကား။ ကင်းကိုကြက်ပင်၊ ကြက်လျှင်ကြောင်ဖား၊ ကြောင်အားခွေးယူ၊ ခွေးမူကျားညှဉ်း၊ ထိုအခင်းကြောင့်၊ နံ့ချင်းသတ်လို့၊ ဆေးကပိုဟု၊ လိုရာသောဓာတ်၊ ဆိုဆုံးဖြတ်သည်။ ကျမ်းမြတ်ဝိဇ္ဇာလက်သုံးတည်း . . . တဲ့”

မောင်သန်းဇော် ရေးမှတ်နေ၍ ကျွန်ုပ် ခေတ္တစောင့်ရ၏။

“ရေးမှတ်လို့ ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ အစ်ကို”

“စောစောက နံ့တူဓာတ်ကို အဆင့်ဆင့် အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် သက်ဆိုင်ရာဓာတ်အားအစွမ်းကို ပို၍အားရှိစေပြီး စွမ်းရည်မြင့်မားစေကြောင်း ပွဲခေါ်အစီအရင်နဲ့ ဈေးခေါ်အစီအရင်မှာ ပြောပြခဲ့ပြီးပြီနော်။

အခုက နံ့တူနဲ့ အခြားနံ့တူကို ပြန်သတ်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြမယ်။ ဒီနည်းကို ရောဂါကုတဲ့နေရာမှာ ရောဂါပျောက်ကြောင်းအတွက် အသုံးပြုကြတယ်။

လောကကြီးထဲမှာ နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ သက်ရှိအရာဝတ္ထုနဲ့ သက်မဲ့အရာဝတ္ထု။ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတွေ

ရဲ့ နံ့တူအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဓာတ်တူအားဖြင့်ဖြစ်စေ ရွေးချယ်စိစစ်ရမယ်။

ပြီးရင် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အားဗလအကြီးအငယ်အလိုက် ဓာတ်နဲ့ အစီအစဉ်အနေအထားတို့ကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်ပြီး အသုံးချရမယ်။ လင်္ကာမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ကင်းထက် ကြက်က အားဗလကြီးပြီး နိုင်တယ်။ ကြက်ထက် ကြောင်ဖားက အားဗလကြီးပြီး နိုင်တယ်။ ကြောင်ဖားထက် ခွေးက အားဗလကြီးပြီး နိုင်တယ်။ ခွေးထက် ကျားက အားဗလကြီးပြီး နိုင်တာကို တွေ့ရမယ်။

ကင်း၊ ကြက်၊ ကြောင်၊ ခွေး၊ ကျားတို့ဟာ တနင်္လာနံ့တူချည်းပဲလေ။ အားဗလချင်းကတော့ မတူဘူး။ ကင်းကို သတ်ချင်ရင် ကြက်ကိုသုံးရမယ်။ ဒါဟာ နံ့တူချင်းသတ်တာပဲ။ တစ်ခါ ကင်းကိုသတ်ချင်ရင် ကျားကိုတော့ သုံးလို့မရပြန်ဘူး။ ကင်းနဲ့ကျားဟာ နံ့တူချင်းဖြစ်ပြီး ကင်းထက် ကျားက အားဗလကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် ကင်းကို ကျားက သတ်လေ့မရှိဘူး။ ကင်းကိုသတ်တာ ကြက်ပဲရှိတယ်။ ကျားနဲ့ နံ့တူချင်းပေမယ့် သတ်လို့မရဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်ရမယ်။

ဒါကြောင့်မို့ နံ့တူသတ်တာ အသေရဆိုတိုင်း တွေကရာနံ့တူတွေနဲ့တော့ သတ်လို့မရဘူးလို့ မှတ်ပါ။ သူ့ကို သတ်လို့ရမယ့် နံ့တူနဲ့ပဲသတ်ရမယ်ဆိုတာတော့ သတိပြုဖို့ လိုတယ်”

“အင်း . . . နံ့တူချင်းသတ်တဲ့နေရာမှာတောင် သတ်လို့ရတဲ့ နံ့တူကို ရှာပြီးသတ်ရမယ့် သဘောပေါ့ အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာအလီလီ၊ ကျမ်းအစောင်စောင်က နံ့တူသတ်တဲ့နည်းနဲ့ ဆေးချက်တွေကို မှတ်စုပြုထားတယ်။ မောင်သန်းဇော် ကူးယူမှတ်သားပေတော့။ အစ်ကိုလည်း အိမ်အလုပ်လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ လုပ်လိုက်ဦးမယ်။ မရှင်းတာရှိရင်တော့ မေးပေါ့”

မောင်သန်းဇော်လည်း ကျွန်ုပ်ပေးသော မှတ်စုကို ကူးယူလေတော့၏။

ဓာတ်တူနံ့တူ ဆေးချက်များ

၁။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရေယုန်အနာပေါက်ရင် နံ့တူဓာတ်ဖြစ်တဲ့ ယုန်ရိုးကိုသွေးပြီး မကြာခဏ လိမ်းပေးရင် ထိုရေ

ယုန်နာ ပျောက်ကင်းတယ်။

၂။ တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ ဆင်ရုံဝေဒနာ စွဲကပ်ရင် တော့ နံတူဓာတ်ဖြစ်တဲ့ ဆင်ရိုးကို မကြာခဏ သွေးလိမ်းပေးရင် ပျောက်ကင်းတယ်။

၃။ ဆင်သမာလိုခေါ်တဲ့ ဆင်ကူရောဂါ စွဲကပ်ရင် ဆင်ရေကိုသွေးပြီး မကြာခဏ သုတ်လိမ်းပေးရင် ကောင်းသွားမယ်။

၄။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ ကမ်းကိုက်ရင် ဓာတ်နံတူတဲ့ ကြေးခွက်ကို အသံထွက်အောင် တီးခတ်ပေးရင် ပျောက်တယ်။

၅။ ခြေထောက်မှာ ကြွက်တက်ရင် ကြောင်ပန်းဖြစ်စေ၊ ကြောင်မီးတူဖြစ်စေ၊ ကြွက်နာမောင်းပင်ဖြစ်စေ၊ အရွက်များကို ခူးပြီး အရည်ညှစ်ကာ ကြွက်တက်သောနေရာမှာ လိမ်းပေးပါက ပျောက်ကင်းသွားမယ်။ ရှုနန်းပေးလို့လည်း ရတယ်။

၆။ ကင်းကိုက်ရင် ဓာတ်နံတူတဲ့ ကျည်းရွက်ကို အရည်ညှစ်ပြီး သုတ်လိမ်းပေးရင်ဖြစ်စေ၊ ကျည်းရွက်ကို ကင်းကိုက်တဲ့ နေရာမှာ အုံပေးရင်ဖြစ်စေ အမှန်ချမ်းသာရာ ရမယ်။

၇။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို ဂျပ်ကောင်ကိုက်မိရင် ခရာဖြစ်ကို သွေးပြီးလိမ်းပါက ပျောက်ကင်းမယ်။

၈။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှာ နင်းခူအနာဖြစ်ရင် ဓာတ်နံတူတဲ့ ထန်းနို့ကို ပြာချပြီး သိပ်ထည့်ပေးပါက ပျောက်ကင်းချမ်းသာမယ်။

၉။ ပျော့သတ္တဝါကို ပျားရည်နဲ့ထိပါက အမှန်ထွက်ပြေးမယ်။

၁၀။ အရက်သောက်၍ မူးယစ်နေပါက ကေရာင်မြစ်ကို သွေး၍တိုက်ပါက အရက်မူးပြေလိမ့်မယ်။

၁၁။ အိမ်မှာဖြစ်စေ၊ ခြံမှာဖြစ်စေ ပျားစွဲပါက ဓာတ်နံတူဖြစ်သော ပျဉ်းမကိုးကို အနားမှာ ဆွဲချည်ထားရင် ထိုပျားဟာ အမှန်ပျံသွားလိမ့်မယ်။

၁၂။ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ စိန်ကို မျိုမိ သောက်မိရင် ကျောက်စိမ်းကို သွေးပြီးတိုက်ပါက ပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မယ်။

၁၃။ သီးသီးကို သံထည့်ပြီးကျိုရင် အဲဒီအပင် အသီးမသီးတော့ဘူး။

၁၄။ သံစူးရင် သံဖြစ်စေ၊ သံချောင်းအဟောင်းကို ဖြစ်စေ မီးရဲအောင်ဖုတ်ပြီး ရေထဲချ။ ထွက်လာတဲ့အငွေ့နဲ့ သံစူးတဲ့နေရာကို ခံပေးရင် သံဆိပ်ကျပြီး မရောင်တော့ဘူး။

၁၅။ ဆီးပင်ကို စိုင်ရိုးနဲ့ ရိုက်ပေးရင် အပင်သေတယ်။

၁၆။ သွားကိုက်ရင် ကသုန်မြစ်ကို ရေနဲ့ကျိုပြီးတော့ ငုံ့ပေးရင် ပျောက်တယ်။

၁၇။ “ဝက်ထမ်းလူမျိုး၊ ရေမချိုးရာ၊ ဓာတ်သာခိုက်ရိုး၊ ရေချိုးသောခါ၊ ဝက်သေရာ” လင်္ကာအရ ဝက်ကို စားနဲ့ ထမ်းပြီး ရေချိုးရင် ယိုဝက်ကို ခိုက်ပြီး သေတယ်။

အခါတစ်ပါးမှာ ဗုဒ္ဓဟူးနံမည်တဲ့ ဝက်တစ်ကောင်ကို ဝါးလုံးနဲ့ စွပ်ပြီး လူနစ်ယောက် ထမ်းလာကြတယ်။ လူနစ်ယောက်ဟာ ရေတွင်းအနီးရောက်တဲ့အခါ ဖောပန်းပြီး ဝက်ကြီးကို ခဏချထားကာ ရေချိုးကြတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ထမ်းလာတဲ့ ဝက်ဟာ ဓာတ်ခိုက်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ သေလုပျော့ပါး ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အင်္ဂုဏ်တတ်ကျွမ်းလိမ္မာတဲ့ ဆရာတစ်ဦး ရောက်လာတွေ့ရှိတဲ့အခါ ရေချိုးနေတဲ့ လူနစ်ယောက်ကို ရေချိုးရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ရေသာ ဆက်ပြီးချိုးနေရင်တော့ ထမ်းလာတဲ့ဝက်ဟာ မကြာမီ ဓာတ်ခိုက်ပြီး သေမှာပဲ။ အင်္ဂုဏ်ဆရာက ရေချိုးရပ်ခိုင်းလျက် အမြန်မီးဖိုစေပြီး ထိုလူနစ်ယောက်ကို မီးလှုံစေလိုက်မှ ဝက်ဟာလည်း ဓာတ်ခိုက်ပြေပြီး ပြန်ကောင်းသွားတယ်။

၁၈။ ကြိုထိုးရင် ကမ်းပါးမြေကို ဖဲ့ပြီး ရေနဲ့ဖျော်တိုက်ပါက ကြိုထိုးတာ ပျောက်ကင်းစေတယ်။

၁၉။ အကြောလွှဲရင် ကျွဲတစ်ကောင်ကို ခဏခဏ စီးပေးပါက ပျောက်ကင်းချမ်းသာမယ်။

၂၀။ ခေါင်ကိုက်ရင် ခြေထောက်ကို ကန်ပေးပါက သက်သာသွားလိမ့်မယ်။

တုန်းပွင့်ထွန်း

www.burmeseclassic.com

မြွေနဂါး စာကယ်နှိသလား

တင်နိုင်တိုး

နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများထဲတွင် မြွေနဂါးခေါ် အမည်မသိ ထူးဆန်းသော သတ္တဝါကြီးများကို နှိုင်းယှဉ်ဖူးကြလေသည်။ ယင်းသို့သော သတ္တဝါများကို မြင်ဖူးကြသူများလည်း ရှိကြသည်။ သို့သော် ဒဏ္ဍာရီဆန်လှသည့် အလျောက် ယုံကြည်သူနည်းပါးလှပါသည်။ မြွေနဂါးဟူသည် အမှန်တကယ်ဆို အမြင်အာရုံမှားယွင်းမှုမျှသာဖြစ်ကြောင်း ဆိုကြသည်။ အချို့က မြွေနဂါးသည် မြွေဦးခေါင်းသဏ္ဍာန်ရှိသော အမည်မသိသတ္တဝါကြီးဖြစ်သည်ဟုဆိုကြသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်တချို့ကမူ မြွေနဂါး

ခေါ် ရှေးဟောင်းသတ္တဝါတစ်မျိုးကို လက်တွေ့ သုတေသနပြုနေကြသည်။ သို့သော် တိကျခိုင်မာသော သတင်းထုတ်ပြန်မှုမျိုးကို ထုတ်ပြန်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ နောက်ပြောင်တတ်သူအချို့ကလည်း လုပ်ကြံဖန်တီးထားသော ဓာတ်ပုံများဖြင့် မြွေနဂါးကို တွေ့ရှိဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာခဲ့ကြဖူးပါသည်။ အများစုကမူ မြွေနဂါးဟူသည် အမှန်တကယ်မရှိကြောင်း၊ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များတွင်သာရှိကြောင်း ဆိုကြသည်။ အချို့ကတော့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ ကြီးမားသော မြွေကြီး

များဖြစ်သည်ဟု ထင်ကြားပေးကြသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အဓွန့်ကြီးမားသော မြွေကြီးများ ရှိတတ်ပါသည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်က ကိုလံဘီယာနယ်မှ အရှည် ၃၇ ပေခွဲ၊ အစေးချိန် ပေါင် ၇၀၀၀ လေးသော မြွေကြီးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ဖူးပါသည်။ အလားတူ မြန်မာပြည်တွင်လည်း အလွန်ထူးဆန်းသော မြွေကြီးတစ်ကောင်ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း တစ်ကောင်ကို ဂျပန်ခေတ်က ဗုံးကြဲသတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် လူကြီးသူမများ ပြောကြဆိုကြသည်။ အချို့က မြွေကြီးများသတင်းကို အခြေ

အမြစ်မရှိကြောင်း ဆိုကြပါသည်။

၁၅-၁၂-၁၉၆၃ ရက်နေ့စွဲပါ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာမှ သတင်းတစ်ပုဒ်မှာ မိတ်ဆက်စာဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ယင်းသတင်းက ကျိုက္ခမီပင်လယ်အလွန်မှ မြွေနဂါးအကြောင်း သတင်းဖြစ်ပါသည်။ သတင်းဖော်ပြချက်အရ ၁၀ ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉၆၃

တွင် ကျိက္ခမီမြို့၊ စမင်းဆိပ်နေ ဦးကုလားနှင့် ဦးပြုံးဆိုသူတို့နှစ်ဦး ပိုက်မျောထွက်ခဲ့ ကြသည်။ ယနေ့ ည ၁၀ နာရီခန့်အချိန်တွင် နှစ်ဦးသား ကျိက္ခမီအလွန် ပင်လယ်ဝရှိ ရဲလှ ကျောက်ဆောင်အနီး၌ ပိုက်ချနေခဲ့ကြ သည်။

ထိုနောက် ည ၁၂ နာရီခန့်အချိန် တွင် ရေကျသွားသည်နှင့် ရဲလှကျောက် ဆောင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ် လုံးပတ် ၅ ပေခန့် မျက်လုံးများ မှာ နီရဲသော သပိတ်လုံးခန့်ရှိသော မြွေ နဂါးကြီးတစ်ကောင်က ကျောက်ဆောင် ကို ရစ်ပတ်လျက် ပါးပျဉ်းထောင်နေ သည်ကို တွေ့ကြရသည်ဆို၏။ မထင် မှတ်ဘဲ မြွေနဂါးကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးပြုံးမှာ လှေပေါ်၌ပင် မေ့မြောသွား သည်ဆိုပါသည်။ အလားတူ ဦးကုလား မှာလည်း ရေထဲသို့ ချထားသော ပိုက် ကိုပင် မယူရဲတော့ဘဲ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နှင့် ကျိက္ခမီဘက်သို့ လှော ခတ်ပြေးတော့သည်ဟု ဆိုသည်။

ဦးကုလားတို့သည် နံနက် ၄ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် စမင်းဆိပ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြီးနောက် သွေးရှူး သွေးတန်းဖြင့် ပါးစပ်မှ အော်ဟစ်ပြေး လွှားနေတော့သည်။ သို့ဖြင့် အရပ်က ပိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြရာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ သတ္တဝါအကောင်ကြီး အကြောင်း ပြောပြပြီး ဦးကုလားမှ လဲကျသတ်လစ်သွားပြန်လေသည်။ လှေထက်တွင် သတိမေ့မြောလျက်ရှိ သည့် ဦးပြုံးမှာ သတိရတစ်ချက်၊ မရ တစ်ချက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မကြာမီ ဦးပြုံးအား သင်္ကန်း တောင်ကျေးရွာမှ ဆရာဦးမြိုင်နှင့် ကုသ ပေးခဲ့ရာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီတွင် သတိပြန်လည် ကောင်းမွန်ကာ ကျန်းမာလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဦးပြုံးအား အကြောင်းစုံ မေးမြန်းကြည့်ကြသည်။ ဦးပြုံးက သူ တွေ့မြင်ခဲ့ရသမျှကို ပြန်လည်ပြောပြ လေသည်။ ဦးပြုံးပြောပြသည်ကား လုံး ပတ်အလွန်ကြီးသော မြွေနဂါးကြီးတစ် ကောင်သည် ကျောက်ဆောင်ဝှေ့ဝှေ့ ရှိနေသည်ကို မြင်တွေ့ပြီးနောက် မည် သို့မည်ပုံ ဆက်လက်ဖြစ်သွားသည်ကို မသိရကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဦးပြုံးတို့၏ ရဲလှကျောက်ဆောင် အနီးမှ အတွေ့အကြုံက ထူးခြားလှ သည်။ ဒေသခံများကလည်း ယုံကြည် ကြသည့်အလျောက် ရဲလှကျောက် ဆောင်ဘက်သို့ပင် ပိုက်ချသွားရဲကြ တော့ပေ။ ထိုကဲ့သို့ အဖြစ်အပျက်မျိုး မည်သည့်အခါမျှ မဖြစ်ပျက်ဖူးခဲ့သည့် အလျောက် အားလုံးက ကြောက်ရွံ့နေ ကြလေသည်။ အချို့က မယုံကြည်လို ကြပေ။ သို့သော် ဦးကုလားနှင့် ဦးပြုံး တို့သည် မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုတတ်ကြ သူများမဟုတ်သဖြင့် စဉ်းစားရကျပ်နေခဲ့ ကြသည်။

ယင်းနှစ်အတွင်း ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက်နေ့ညတွင် ၎င်းကမ်းစပ်နေရာမှပင် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ ကမ်းစပ်တွင် ပိုက်ချစဉ်အတွင်း လူနှင့်အတော်အတန် ဟူသော ထူးဆန်းသည့် ငါးတစ်ကောင် ကို ဖမ်းမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဆို၏။ ငါးမှာ

လေးပေအရှည်ရှိပြီး အောက်ပိုင်းက ငါးပုံစံဖြစ်သော်လည်း အထက်ပိုင်းမှာ လူဦးခေါင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသည် ဆိုပါ သည်။ ယင်းငါးကို ရေလုပ်သားများဖြစ် ကြသော မောင်သောင်းနှင့် ဘဦးဆိုသူ တို့က ဖမ်းဆီးရမိလာခြင်း ဖြစ်သည် ဆို၏။

လူမျက်နှာနှင့် ငါးကိုယ်သဏ္ဍာန် ရှိသော ငါးကို အားလုံးက ရေသူမဟု အမည်ပေးကြသည်။ ၎င်းရေသူမနှင့် မြွေနဂါးတို့မှာ မည်သို့မည်ပုံ ဆက်စပ် နေသည်ကိုတော့ မသိရပေ။ ယင်းသို့ သော ရေသူမများ မြွေနဂါးများမှာ ရှေး အခါက ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များထဲတွင်သာ ရှိခဲ့ဖူးသည့်အလျောက် ယခုကဲ့သို့ မျက် ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ကြရသောအခါ သို့လောသို့လော ဖြစ်လာခဲ့ကြလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ အချို့ခေါင်း မာသူများက မြွေနဂါးဟူသည် တကယ် မရှိ၊ ရေသူမ ဟူသည် စိတ်ကူးယဉ်မှု သာ ဖြစ်ကြောင်း ငြင်းဆိုကြသည်။ မြွေနဂါးကြီးသတင်းကို သတင်းစာ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သကဲ့သို့ ၎င်းကမ်းစပ် နေရာမှပင် ရေသူမကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော ငါးကြီး တွေ့ရပုံသတင်းကိုလည်း ၂၇-၁၂-၁၉၆၃ ရက်စွဲပါ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သည့် တိုင် ယင်းကဲ့သို့သော ရေအောက် ထူးဆန်းသည့် သတ္တဝါကြီးများအကြောင်း ကို သိပ္ပံပညာရှင်များ မဖြေရှင်းနိုင် ကြသေးပေ။

www.burmeseclassic.com

ကြီးကြီးချစ် နဂါး

ကလေးကြီး

တိုးမောင်သည် ကလျာကို တွေ့တွေ့ချင်း ရင်ခုန်သွားသည်။ မည်သည့်ဘဝက ရေစက်မှန်းတော့မသိ။ သူငှားနေမည့် အခန်းပိုင်ရှင်၏သမီး ဖြစ်နေတော့ သူတို့အခန်းဖိုးငွေကို တောင်းသမျှ မဆစ်တမ်း မငှားမည်ကို စိုးရိမ်ပြီး ဝေးမိသည်ထိ တိုးမောင်ဘက်က လိုက်လျောခဲ့သည်။ ကလျာ၏ဖခင် ဦးလင်းအောင်မှာ သမီးပျိုလေး ရှိသဖြင့် လူပျိုလူလွတ်ကို အခန်းမငှားလိုသော်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦးလည်းဖြစ်၊ ရည်စွန့်စွာ ပြောဆိုကာ ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသည့် တိုးမောင်ကို အခန်းခလည်း ဈေးဆစ်သဖြင့် လက်မခံဟု ပြောမထွက်ခဲ့ပါ။

ကြီးချင်းထား၍ ကြီးချင်းငြိသလား။ အိုးချင်းထား၍ အိုးချင်းထိသလားတော့ မပြောတတ်။ တိုးမောင်နှင့် ကလျာသည် မကြာမြင့်လှသောအချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုအတွင်း ချစ်သူဘဝရောက်သွားကြသည်။ ကလျာ၏ ခင်ဦးလင်းအောင်သည် ချမ်းသာသည့် မိဘမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီး နှစ်ထပ်ယှဉ်ထောင်အိမ်ကြီးကို သေသပ်

ကောင်းမွန်စွာ ဆောက်လုပ်ထားပြီး အောက်ထပ်ကို နှစ်ခန်းကန့်ကာ ဈေးကောင်းတောင်းပြီး နှစ်ဦးငှားထား၍ အပေါ်ထပ်တွင် သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက် နေထိုင်ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ တိုးမောင်၏တစ်ယောက်ခန်းတွင် ဆန်းဦးနှင့် ခင်မတို့ နေထိုင်သည်။ သူတို့လင်မယားမှာ ထိုတောမြို့လေး၏ ဈေးထဲတွင် ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ တိုးမောင်က ကျေးလက်ကျန်းမာရေးမှူး၊ ဆန်းဦးက တိုးမောင်ကို ကံကောင်းသူတစ်ဦးအဖြစ် ပြောသည်။ ခင်မကလည်း တိုးမောင်ကို မောင်နှမသဖွယ် ခင်မင်နေရာ တိုးမောင်နှင့် ကလျာကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩသည်ဟု ဆိုသည်။

ရိုးသားအေးဆေးသော ကလျာ၊ စည်းကမ်းတင်းကြပ် ပြတ်သားသော ဦးလင်းအောင်တို့ သားအဖ၏ ချစ်ခင်မှုကိုရယူနိုင်သဖြင့် တိုးမောင်ကို သဘောကျနေကြသည်။

“ကိုမောင်ကို ချစ်ရတာ စိုးတထိတ်ထိတ်နဲ့ ကိုမောင်က တစ်ရွာသားမို့လား။ ကိုမောင်ကိုယုံလို့ ကလျာအချစ်တွေ

ပေးမိပေမယ့် ကိုမောင်အကြောင်းကို ကလျာ ဘာဆိုဘာမှ မသိဘူးလေ”

“ကလျာရယ် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့။ ကိုမောင် ဒီအရွယ်ထိ ချစ်သူဆိုတာ မထားခဲ့ဖူးဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဘာမှ မရှိဘူး ကလျာ၊ ကလျာတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတာ တစ်သက်လုံးအတွက် လက်တွဲသွားချင်တာပါ။ ကိုမောင်ကို ယုံပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကလျာကို ချက်ချင်းလက်ထပ်ယူမယ်ဆိုရင်ကော”

“ကလျာလည်း ကိုမောင်လိုပဲ အတူတူ နေချင်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ရှိသေးတယ်။ ဖေဖေသဘောထားကို မေးပါဦးမယ်”

“ဦးက ကိုမောင်ကို သဘောမဘူး ဆိုရင်ကော”

တိုးမောင် စိတ်ပူပန်ခဲ့ပေမယ့် လည်း ဦးလင်းအောင်သည် အပွေးမြင်အပင်သိကာ သဘောတူညီခဲ့သည်။ ထိုသောအခါဝယ် တိုးမောင်သည် လည်းကောင်း ကလျာသည်လည်းကောင်း ပျော်ရွှင်မဆုံး တပြုံးပြုံး၊ မိဘများ မရှိတော့သော်လည်း ဦးလေး

စာစီယောက်တော့ ရှိသေးသည်။ သို့သော် တိုးမောင်၏ ဦးလေးသည် ဟိုးအဝေးကြီးမှာ နေသည်မို့ မင်္ဂလာ ကိစ္စ သူ့အား အကြောင်းကြားရပေ ဦးမည်။

ကံကောင်းချင်တော့ ဦးလေးကို ဆက်သွယ်၍ ရသွားသည်။ မင်္ဂလာပွဲသို့ ရက်ကြိုပြီး အရောက်လာမည်ဟုလည်း ပြန်ကြားစာရသည်။ သို့နှင့်ပင် မင်္ဂလာ ပွဲအတွက် လိုအပ်သည်များကို စီစဉ် ဆောင်ရွက်ကြသည်။

တစ်နေ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် အဝတ် အစားများနှင့် လိုအပ်သည်များကို တိုးမောင်နှင့် ကလျာတို့ အနီးဆုံးမြို့ကြီး သို့တက်၍ ဝယ်ယူကြသည်။

ပြန်လာသောအခါဝယ် စယ်လာ သည့် ပစ္စည်းများကို ကြည့်နေစဉ် ခင်မ နှင့် ကိုဆန်းဦးတို့လည်း ရောက်လာပြီး ကြည့်သည်။

“ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကလည်း စုံနေတာပဲ။ ကိုတိုးမောင်ဝတ်မဲ့ အဝတ် အစားရော ညီမလေးဝတ်မှာပါ လှ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးဝတ်မဲ့အင်္ကျီနဲ့ ညာဆို ပန်းရောင်ကြိုးကြိုးချိတ်ထမိက သိပ်မလိုက်ဘူး အပြာရင့်ကြိုးကြိုးချိတ် မှ ပိုလိုက်မယ်ထင်တယ်”

ခင်မက ဇီသို့ ဝေဖန်လိုက်သည်။

“ကိုမောင် မပြောဘူးလား ကလျာ က ပန်းရောင်ကြိုက်နေတာကိုး။ ဒီလို လုပ်မယ် မနက်ဖြန် ကိုမောင် တစ်ခေါက်သွားပြီး အပြာရင့်ရောင် တစ်ထည်ထပ်ဝယ်လိုက်မယ်”

“ကိုမောင်ကလည်း အလကား ပိုက်ဆံ ကုန်အောင်”

“ဘာဖြစ်လဲ တစ်သက်မှ တစ်ခါ ကုန်တာ ကိုယ့်ဇနီးချောလေး လှဖို့ အတွက် ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပစ သွားဝယ်မယ်”

သို့နှင့်ပင် နောက်တစ်နေ့၌ ဆိုင် ကယ်ဖြင့် ထမီထပ်ဝယ်ရန် တိုးမောင် ထွက်ဖို့ပြင်သည်။ နေ့ချင်းပြန် သွားနေ ကြခရီး။

“ကိုမောင် စောစောပြန်လာနော် ကလျာ မျှော်နေမယ်”

“စိတ်ချပါ ကလျာရယ်။ ကိုမောင် တို့ဖိတ်စာဝေဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ရ ဦးမှာဆိုတော့ စောပြန်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“တားမရလို့ လွတ်လိုက်ရသာ ကလျာက ကိုမောင်တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ စိတ်မချဘူး မြို့ကြီးသူတွေက ချောတယ်”

“စိတ်ချစမ်းပါဗျာ။ မနက်ဖြန် သဘက်ခါဆိုသလို မင်္ဂလာဆောင် တော့မယ့် သတိုးသားကိုများ စိတ်ပူရ တယ်လို့ ဘာလဲ ကလျာက သဝန်တို့ တာလား”

ကလျာသည် ချစ်စဖွယ် မျက် စောင်းထိုးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သဝန်တို့တာ ချစ်လို့”

တိုးမောင်သည် ကလျာ၏ လက် ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားခဲ့ သည်။

***

အပြန်လမ်းတွင် လိုချင်သော ထမီကို ရလာသဖြင့် ပီတိဖြစ်ကာ ဆိုင် ကယ်စီးရင်း အပြင်းနှင့်လာသည်။

မကြာမီ ခရီးတစ်ဝက်ကျိုးလာ သည်။ ကလျာနှင့် သူ၏ အကြောင်း

တွေ့တော့ပျော်ရွှင်လာသည့် တိုးမောင် ကွေ့တစ်ခုမှ အချိုးတစ်ဖက်မှလာသည့် ကုန်စင်ကားကြီးကို တွေ့လိုက်သည်။ တစ်ခဏ ဆိုင်ကယ်ကို ဘေးသို့ ကမ်းနား တတမ်း ကွေ့ချလိုက်ရာ ကားကို ပွတ် ကပ်၍ လွတ်သွားသော်လည်း ဆိုင်ကယ် ဦးတည်ရာသည်ကား ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးသို့။

တိုးမောင် ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ လွင့် စင်ကျသွားသည်။ သတိပြန်အရတွင် ထမီထုပ်လေးကို ကောက်ကိုင်ရင်း အားယူပြီး ထမည်အပြု လဲကျသွားရာ ဘာဆို ဘာမှ မသိတော့ပေ။

“သမီးရယ် ဒီလောက်လည်း စိတ် ပူမနေနဲ့ မောင်တိုးမောင် ပြန်လာမှာ ပေါ့။ လာ အိမ်ထဲဝင်နေ”

“ဟုတ်သားပဲ ညီမ တိုးမောင် ဒီခရီးသွားနေကြ ဘာစိတ်ပူနေလဲ ဗိုက် မဆာဘူးလား ထမင်းသွားစားထားလေ”

“မဆာပါဘူး ကိုဆန်းဦး။ ကလျာ တော့ အစ်ကိုညီ ပြန်ရောက်မှပဲ စိတ် အေးမှာ ထမင်းလည်း စားဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သမီးကို မြောမရသဖြင့် ဦးလင်း အောင်သည် ခြံပေါက်ဝမှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ကလျာ၏ ပူပင်သောက ကို စော့မြင်ရသည့် ခင်မသည် သက် ပြင်းမောကို ချလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးအချိန်ကုန်သည်ထိ ပေါ်မလာတော့လည်း ကလျာသည် လက်လျှော့ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွား သည်။ ခေါ်သံကြားရနိုး အော်သံကြားရ နိုးနှင့် ကလျာ စောင့်စားရင်း အိပ်ပျော် သွားသည်။

***

“ဟင် ကိုမောင် ဘာလို့ အပေါက် ဝမှာ ရပ်နေတာလဲ အိမ်ထဲဝင်လေ”

ခြံပေါက်ဝတွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့အား ကြည့်နေသည့် တိုးမောင်ကို တွေ့သဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ထွက်တွေ့ပြီး မေးလိုက်သည်။ တိုးမောင် ကလျာ့ကို တွေ့တော့ ဖျော့တော့စွာ ပြုံးသည်။

“လာလေ ကိုမောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဆိုင်ကယ်ရော”

တိုးမောင် ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ရင်းလိုက်သည်။

“ကိုမောင်ကို ခြံစောင့်နတ်က အိမ်ထဲ အဝင်မခံဘူး ကလျာ”

“မဟုတ်တာပဲ ကိုမောင်ရယ်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ လာပါ”

“ကိုမောင် လာချင်တာပေါ့ ကလျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဝင်လို့မရဘူး၊ ကိုမောင်လေ ကလျာ့အတွက် ဒီမှာ ထမိဝယ်လာပြီ ရော ယူလိုက်”

ကလျာသည် တိုးမောင်၏စကားကို နားမလည်သော်လည်း ယူလိုက်ဆိုသည်နှင့် အထုပ်ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တိုးမောင် ပျောက်သွား၏။ အထုပ်လည်း ယူ၍မရလိုက်ပေ။

“ကိုမောင် ကိုမောင်”

ကလျာ အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ တိုးမောင် ပြန်မလာသဖြင့် အိပ်မက် မက်နေခြင်းပါလား။ ဘုရား ဘုရား အိပ်မက်က မကောင်းဘူး၊ ခြံစောင့်နတ်က အိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်မပေးဘူးဆိုတော့ တိုးမောင်သည် လူသားစစ်စစ် မဟုတ်၍ များလား ဒါဆိုလျှင်။

ကလျာ အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလဲထပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်၏။ မိုးသည် စင်

စင်လင်းလျက်ရှိပြီး ဧည့်ခန်းတွင် ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ဦးလင်းအောင် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦး၊ ဦးရဲ့သမီးနဲ့ ကိုတိုးမောင်နဲ့က သဘက်ခါဆို မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် ကြားပါတယ်”

“အေးကွယ် သတ္တဝါတစ်ခု က တစ်ခုကိုး၊ သင်္ခါရတရားဆိုတာကလည်း မှန်းဆလို့ မရနိုင်ဘူး၊ ဒါဆို မောင်တိုးမောင်ရဲ့ အလောင်းကရော”

“ကိုတိုးမောင် အလောင်းက အခင်းဖြစ်တဲ့ နေရာနဲ့ အနီးဆုံး ကျေးလက်ကျွန်းမာရေးဌာနမှာပါ။ အဲဒီက အပိုင်ရဲစခန်းက သတင်းပို့လို့ ကျွန်တော် ခုလို လာအကြောင်းကြားတာပါ”

“မောင်တိုးမောင်က မင်္ဂလာပွဲအတွက်လိုတဲ့ ပစ္စည်းထပ်သွားပယ်ရင်း ခုလိုဖြစ်သွားတာပါကွယ်၊ သမီးလေး သိရင်တော့ ရင်ကျိုးမှာ ဆိုင်ကယ်နဲ့ သစ်ပင်နဲ့မှ ဝင်တိုက်ရတယ်လို့ကွယ်”

နားထောင်ရင်း မျက်လုံးပြူးသထက် ပြူးလာသည့် ကလျာသည် နောက်ဆုံးတော့ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားပါလေတော့၏။

သည်လိုနှင့် ကလျာကို ဆေးရုံသို့ ပို့ရသည်။ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က ဂရုတစိုက် ပြုစုကုသပေးသဖြင့် ကလျာသည် စိုးရိမ်ရသည့် အဆင့်တွင် မရှိတော့။ သို့သော် နှလုံးအရမ်းအားနည်းနေသဖြင့် ဆေးရုံတွင် ဆက်လက်၍ ကုသမှုခံယူရပေဦးမည်။

“ကျွန်တော်တို့လေးအဖြစ်က ဆိုး

လိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် သူမတွေ့သွားရဘူး၊ ဒီကလေး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အစွဲအလန်း သိပ်ကြီးတာ၊ မိဘတွေ ဆုံးသွားကတည်းက ကျွန်တော့်လက်ပေါ်ကြီးလာတာဗျ”

“အေးဗျာ ဦးခင်ဇော်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင့်ကို တူလိုသားလို ဖြစ်နေတော့ ခံစားရပါတယ်၊ သူ့ဘက်က လူကြီးသူမတွေ ပါမလာသေးဘဲနဲ့ ကျွန်တော် သူ့တစ်မျက်နှာနဲ့တင် သမီးနဲ့ သဘောတူခဲ့တာပါ”

“မောင်တိုးမောင်တော့ ခင်ဗျား သမီးလေးရယ်၊ မင်္ဂလာပွဲရယ် ကြိုးကြိုးချိုက် ထမိအပြာရောင်ရယ်ကို စွဲနေမှာ သေချာတယ်”

“ဪ ဦးခင်ဇော် ကျွန်တော့် သမီးလေးရှိတဲ့ဆေးရုံကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်လေဗျာ”

“ဒီနေ့မှ ရောက်တယ်၊ နားနားနေနေ နေပါဦးဗျာ၊ အင်း ခင်ဗျားတူတော်မောင် မင်္ဂလာပွဲကို လာပေမယ့် အခုတော့ အသုဘ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ကို လာသလို ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ တနင်္လာနေ့ ရက်လည်လုပ်မယ်”

ဦးခင်ဇော်သည် တူဆိုသော်လည်း သားပမာဖြစ်နေသည့် မောင်တိုးမောင်၏ အဖြစ်ကို တွေးကာ သနားဂရုဏာ သက်ပြီး မျက်ရည်များရစ်ဝဲကာ ကျန်ခဲ့သည်။

***

“ဟင် ကိုမောင် ကိုမောင် လိုက်လာတယ်”

ဆေးရုံပေါ်တွင် ခုတင်ထက် လဲ

www.burmeseclassic.com

လျောင်းနေသော ကလျာသည် သူမ၏ ခုတင်ဘေးတွင် တိုးမောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ တိုးမောင်သည် ကလျာကို နွမ်းလျစွာပြုံးပြီး ထမိကို လှမ်းပေးပြန်သည်။

“ကိုမောင်ရယ်”

ကလျာသည် ကြေကွဲစွာ မျက်ရည်များကျလာသည်။ ကြိုးကြီးချိတ်ထမိ အပြာလေးကို သနားစဖွယ် လာပေးနေပါလား။

ကလျာသည် လက်လှမ်း၍ ယူလိုက်သည်။ ထိုသို့ ယူသော်လည်း မရပေ။ ထိုစဉ်တွင် ဆေးရုံတွင်းသို့ ဦးလင်းအောင် ဝင်ရောက်လာသည်။ သမီးအဖြစ်ကို သူ လှမ်းတွေ့သည်။ ကလျာကတော့ ဦးလင်းအောင်ကို မြင်ပုံမတူ။

“သမီး သမီး ဘာတွေလက်လှမ်းနေတာလဲ”

ဦးလင်းအောင် အသံ ကြား၍ ကလျာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုမောင်လေ ဖေဖေ ကိုမောင် လိုက်လာတယ်”

ဦးလင်းအောင်သည် သမီးပြသည် နေရာသို့ လှမ်းကြည့်ရာ ဘာမျှမတွေ့ရပေ။ ကလျာသည်လည်း မျက်မှောင်ကြည့်သွားသည်။ ကိုမောင် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

“ကိုမောင် ကိုမောင်”

ကလျာ၏ ခေါ်သံက ဆက်တိုက်ဖြတ်သည်။ သို့သော် ကိုမောင်ကို မတွေ့အခန်းပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ မျက်လုံးကို ဖြန့်ကျက်ကြည့်ပါသော်လည်း မတွေ့ရပေ။ ဦးလင်းအောင်သည် မျက်နှာပျက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။

“ကိုမောင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး ဖေဖေ”

“ဒီမှာ ကိုမောင် ဖေဖေ ကိုမောင် လိုက်လာတယ်”

သမီးငယ်၏လက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်ပြီး ဦးလင်းအောင်က ပြောရှာသည်။

“သမီး စိတ်ထင်လို့နေမှာပါကွယ်။ မောင်တိုးမောင်က ဘဝခြားသွားပြီ သမီးရဲ့။ ဖေဖေတို့ဆီကို လာလို့ မရတော့ပါဘူး”

“ဟာ ဖေဖေကလည်း လာပါတယ်။ လာတာမှ လက်ထဲမှာ ကြိုးကြီးချိတ်အပြာထမိထုပ်တောင် ကိုင်လာသေးတယ်။ သမီးကို လာပေးနေတာ”

ဦးလင်းအောင်၏ မျက်နှာမှာ ပို၍ ပို၍ပင် ပျက်လာသည်။ မောင်တိုးမောင်နှင့် ကလျာတို့နှစ်ယောက်၏ ချစ်ခင်မှု သံယောဇဉ်၊ မင်္ဂလာပွဲတွင် ကလျာဝတ်ဖို့ သွားဝယ်သည့် ကြိုးကြီးချိတ်ထမိ အပြာရောင်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက အစွဲအလန်း သိပ်ကြီးတတ်သည် ဆိုသည့် မောင်တိုးမောင်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သမီး၊ အရေးကြီးတာက သမီး နေကောင်းအောင်ကြိုးစားဆေးရုံက မြန်မြန်ဆင်းနိုင်မှ သမီးချစ်တဲ့ မောင်တိုးမောင်အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု များများလုပ်ပေးနိုင်မှာ သမီးရဲ့”

ဖခင်၏စကားကို နားထောင်ပြီး ကလျာသည် မျက်ရည်များကျလာသည်။ ထို့နောက် ရွှက်ကြီးတင်ငင် ငိုချလိုက်သည်။

***

“ဟင် လူတွေ လူတွေ လာနေကြပါလား။ တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလာတာနဲ့ တူတယ်။ သူတို့ ဝတ်လာတာကလည်း မင်္ဂလာဆောင်လာတဲ့ ပုံစံနဲ့လည်း မတူဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်မဲ့ ငါက ကလျာအတွက် ကြိုးကြီးချိတ်ထမိ ခုထိမပေးရသေးဘူး”

တိုးမောင်သည် ကြိုးကြီးချိတ်အပြာ ထမိအထုပ်လေးကိုင်ပြီး ခြံပေါက်ဝမှကြည့်ကာ တွေးနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် သံဃာတော်ငါးပါး ကြွလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“သံဃာတော်တွေ ကြွလာပါလား”

ထိုစဉ် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်သူငယ်ချင်း စိုးသန်းနှင့် အခြားလူတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့လည်း မင်္ဂလာပွဲသို့ လာသည်နှင့် တူသည်။

“တိုးမောင်ကြီး သနားပါတယ်ကွာ။ သတို့သမီးအတွက် ကြိုးကြီးချိတ်ထမိ အပြာ သွားဝယ်ရင်းက ဆိုင်ကယ်တိုက်ပြီး ဆုံးသွားတာကွာ။ တကယ်ဆို ဒီနေ့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်မဲ့နေ ခုတော့ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်တဲ့နေ့ ဖြစ်သွားတယ်ကွာ”

တိုးမောင်သည် ဖြစ်ရပ်မှန်တို့ သဘောပေါက်သိနားလည်သွားသည်။ သူသည် လက်ထဲရှိ ကြိုးကြီးချိတ်အပြာ ထမိထုပ်လေးကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။ တိုးမောင်သည် ယူကြိုးမရခြင်းများစွာ ဖြင့်...

တာတေကြီး

Professor Dr. ဦးစံတင်အောင်(ရွှေဘို)၏ တပည့်

ဒေါက်တာကျော်လွင် (လက္ခဏာပညာပါရဂူ)

Ph.D (Palmistry) (Kol-India)

▶▶ လက္ခဏာပညာဟောပြောမှု

သင့်လက်ဖဝါးအစုံကို စက္ကနိုဗိုင်းမျှ ဆရာထံမှာ ငြကြည့်ပါ သင့်ဘဝအတွက် ဆိုးကျိုးများကို ရှောင်ဖျက်၍ ကောင်းကျိုးများကို ဆောင်ရွက်ခွင့်ရရှိပေမည်။ လက္ခဏာလာကြည့်သူများအား ဆရာဟောပြောမှုနှင့် ဆွေးနွေးမှုအားလုံး (ချက်ချင်း) VCD ခွေသွင်း၍ ပေးပါမည်။ လက္ခဏာအကြောင်း သိကောင်းစရာ အနာဝတ် ငြတင်းပေါက် VCD ခွေလက်ဆောင်ပေးပါမည်။

▶▶ ပါရဂူမြောက် လက္ခဏာပညာ (ကျွမ်းကျင်မှု) အတတ်သင်တန်း

ကျွမ်းကျင်၍ ငြန်လည်ဟောပြောနိုင်သည်အထိ တာဝန်ယူသင်ကြားပေးမည်။
ကလေးအမည်၊ ဆိုင်အမည်၊ ကုမ္ပဏီအမည်၊ လုပ်ငန်းအမည်၊ ခွဲစိတ်မီးဖွားရက်၊ နေ့ကောင်းရက်မြတ် မင်္ဂလာအခါ ရွေးချယ်ပေးမည်။
တိုက်အိမ်၊ မြေမြေ၊ ယာဉ်၊ ကား၊ ရောင်းထွက်ရန် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်။ ဆရာကိုယ်တိုင် သတ်မှတ်ပေးသော ရက်အတွင်း ရောင်းထွက်ပြီးမှ ဉာဏ်ပူဇော်ပေးရပါမည်။

လက္ခဏာ ဟောခန်းနှင့် ဟောပြောချိန်

- ဟောခန်း (၁) - တိုက် (၂)၊ အခန်း (၁၀၅)၊ ပထမထပ်၊ ပါရမီအိမ်ရာ၊ ပါရမီလမ်း၊ (၁၆)ရပ်ကွက်၊ (ရန်ကင်းအင်းစိန်လမ်းနှင့် ပါရမီလမ်းထောင့်)၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။ 'စိန်ဂေဟာ' ကုန်တိုက်အနီး။
- ဟောပြောချိန် - နံနက် (၈:၀၀)နာရီမှ နေ့လယ် (၁:၀၀)နာရီအထိ
- ဟောခန်း (၂) - အခန်း (၆)၊ အဆောင် (၁၁)၊ မြောက်ဘက်မုခ်၊ မဟာဝိဇယဇေတီတော်၊ ရန်ကင်း။
- ဟောပြောချိန် - နေ့လယ် (၂:၀၀)နာရီမှ ည (၇:၀၀)နာရီအထိ (လပြည့်လကွယ်နေ့တိုင်းပိတ်သည်)

စုံစမ်းရန်နှင့် စာရင်းပေးသွင်းရန် 09-450025482, 01-522250 Ext : 364

ဒေါက်တာကျော်လွင် (လက္ခဏာပညာပါရဂူ)၏ ညီ

ဆရာသိန်းဌေး(ပါရဂူမြောက်လက္ခဏာပညာရှင်)

Expertise Palmist (Y.G .N)

- ▶▶ ဟောပြောမှု - သင့်လက်ဖဝါးအစုံကို ကြည့်၍ သင့်ဘဝအခက်အခဲအားလုံးဖြေရှင်းပေးမည်။
- ▶▶ ဟောပြောချိန် - နံနက် ၇:၀၀ တိုင် - ညနေ (၄:၀၀) နာရီမှ (၇:၀၀) နာရီ
နံနက် ၇:၀၀ တိုင် - နံနက် (၇:၀၀) နာရီမှ သန်း (၇:၀၀) တိုင်
- ▶▶ လိပ်စာ - တိုက်(၃၃)၊ အခန်း(၁) စံပယ်(၅)ရိပ်သာ၊ နေပြည်တော်။ 09-3118128၁

ကုန်သွယ်ရေး မေတ္တာရှင်

ယခင်လမှအဆက်

မိန်းကလေးနှင့် ခွဲခွာရမည်ဆိုသော အခါတွင်လည်း စိတ်တုန်လှုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။ မာလီကြီးမရှိတော့ကြောင်း သိရသော အခါတွင်လည်း စိတ်တုန်လှုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ယခုလည်း ရုံးနေသော သစ်စက် လုပ်ငန်းကို ဦးစီးပြီး တိုးတက်အောင် လုပ်ရမည့်ကိစ္စကိုလည်း စိတ်တုန်လှုပ် နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကို တုန်လှုပ်မှု မရှိအောင် ထိန်းရပေမည်။ စိတ်တုန် လှုပ်နေပါက အမှားအယွင်းများနှင့် ကြုံ တတ်၏။ အောင်မြင်မှုကို မရရှိအောင်ပေ။ စိတ်ကို တည်တံ့စည်ငြိမ်ထား၍ လုပ် သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ဆောင်သွား ရန် ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာတစ်ကြောင်းဖတ် တိုင်း ဆယ်ခေါက်မျှရွတ်၏။

ဆရာသခင်၏ အဆိုအမိန့် ခုနစ်ခု ကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ထပ်မံ၍ အကြိမ် ကြိမ်အခါခါ ရွတ်ဆိုနေလေ၏။ မန္တန် တစ်ခုရွတ်သလိုရွတ်၏။ ပုတီးစိပ်သလို ရွတ်၏။

ဤသည်မှာ မာလီကြီးက မန္တန် ရွတ်ခိုင်းခဲ့ခြင်း၏ အကျိုးဖြစ်လေ၏။

ကြာသောအခါ ဆရာသခင်ပေး လိုက်သော စာအုပ်ထဲက အချက်ခုနစ် ချက် (စာကြောင်းခုနစ်ကြောင်း) လုံး သည် ကျွန်ုပ်၏ရင်စေ့၌ သံမှိုစွဲထား သကဲ့သို့ ခွဲမြဲနိုင်စေနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ကိစ္စနှင့် ကျွန်ုပ် "ဘရေးချ ဘာ" ကို အကြိမ်အရေအတွက်အခေါက် ပေါင်းမည်မျှရွတ်နေခဲ့သည်ကိုပင် မမှတ်

မိ၊ အချိန်တွေမည်မျှကုန်သွားသည်ကို ပင်မသိတော့ဘဲ စိတ်ကျေနပ်အောင် ရွတ်လေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်ထပ် ဘာမျှမတွေးတော့ဘဲ အိပ်စက်လိုက် လေ၏။

(၅)

ကျွန်ုပ်သည် နေမြင့်မှ နီးလာခဲ့၏။ ညက ညဉ့်အတော်နက်မှ အိပ် စက်ခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဒီမနက်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ သစ်စက်သို့သွားရမည်ဖြစ် ၏။ သစ်စက်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင် မှာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာသစ်ရန် အတွက် ရေချိုးခန်းဆီသို့သွား၏။ ရေချိုး ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ လိပ် ပြာတစ်ကောင်သည် ရေချိုးခန်းထဲ၌ လှုပ်ရှားပျံသန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယနေ့ကိစ္စကို နိမိတ်ကောက်ကြည့်လိုက်

ထိုလိပ်ပြာကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။
လိပ်ပြာသည် ပျံသန်းလိုက် ရေချိုးခန်း
နံရံ၌ နားလိုက်ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လိပ်ပြာကိုကြည့်နေ
ရာမှ ရေချိုးခန်းနံရံမှ ထူးခြားမှုတစ်ခုကို
တွေ့ရှိလိုက်ရလေ၏။ ထိုထူးခြားချက်မှာ
အခြားမဟုတ်ပေ။ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်
ဖြစ်လေ၏။ ယင်းအိမ်မြှောင်မှာ လှုပ်
ရှားခြင်းမရှိပေ။ အမြီးပင်မလှုပ်ပေ။
အသက်မရှိသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေ၏။
သို့သော်လည်း မျက်လုံးနှစ်လုံးကတော့
ပြုံးနေသည်။ အိမ်မြှောင်၏ မျက်လုံးများ
ကြည့်ရာနေရာကို လေ့လာကြည့်သော
အခါ လိပ်ပြာထံသို့ဖြစ်လေ၏။

အိမ်မြှောင်သည် သူ၏အစာဖြစ်
သော လိပ်ပြာကို စောင့်ချောင်းနေခြင်း
ဖြစ်၏။

လိပ်ပြာပျံသလို သူမပျံနိုင်ပါ။ လိပ်
ပြာကို သူပျံပြီး မဖမ်းနိုင်ပါ။ သူက
နံရံပေါ်မှာသာ တွယ်ကပ်ပြေးလွှားနိုင်
သည်။ နံရံမှာ လိပ်ပြာနားသည်ကို သူ
၏စိတ်ရည်ရည်ဖြင့် စောင့်သည်။ ငွေ
ကောင်းကောင်းဖြင့်စောင့်သည်။ သူလှုပ်
ရှားနေသည်ကို လိပ်ပြာကမြင်လျှင်
အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိ၍ နံရံမှာ နားတော့
မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုအခါ သူစားရမည့်
အစာ လွတ်သွားမည်။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်
သက်စွာ အစာကို ချောင်းနေသည်။

ဘာဖြစ်ဦးမလဲဆိုသည်ကို မျက်နှာ
မသစ်ဘဲ ကျွန်ုပ်စောင့်ကြည့်နေ၏။

သိပ်မကြာလှသော အချိန်အတွင်း
မှာ လိပ်ပြာသည် အိမ်မြှောင်ကပ်နေရာ
အနီးနံရံ၌ နား၏။ ထိုအခါမှ အိမ်မြှောင်
သည် လှုပ်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားလိုက်၏။
လိပ်ပြာသည် အိမ်မြှောင်၏ ပါးစပ်
ထဲသို့ရောက်သွား၏။ မကြာမီ လိပ်ပြာ
တစ်ကောင်လုံးကို မျှီချလိုက်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်ရပြီး
နောက် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းထဲသို့ အကြံ
တစ်ခုပေါ်လာလေ၏။

ယခုပွဲစဉ်၌ သစ်စက်လုပ်ငန်း၏
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာစူးစမ်း
ရမည်ဖြစ်၏။ သစ်စက်လုပ်ငန်း အရှုံး
ပေါ်ရခြင်းအကြောင်းကို အဖြေထုတ်ရ
မည်ဖြစ်၏။ သစ်စက်မှာ လုပ်ကိုင်နေကြ
သူတို့၏ တစ်ဦးချင်းစိတ်နေသဘောထား
ကိုလည်း သိအောင်ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်
သစ်စက်ပိုင်ရှင်အဖြစ်နှင့် သွားမည်ဆို
ပါက လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိနိုင်မည်
မဟုတ်ပေ။ မည်သူမျှလည်း ကျွန်ုပ်ကို
ပြောပြကြမည် မဟုတ်ပေ။ အားလုံး
ဖုံးကွယ်ထားကြမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သားကောင်ကိုချောင်း
နေသော အိမ်မြှောင်ကဲ့သို့ ကျင့်ရပေ
မည်။

အိမ်မြှောင်သည် သားကောင်က
မရိပ်မိအောင် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နေပြီး
ဖမ်းယူ၏။ အကယ်၍ အိမ်မြှောင်သည်
အစာကို အငမ်းမရလိုက်လံဖမ်းဆီးနေ

ပါက လိပ်ပြာသည် အန္တရာယ်ကို
သိမြင်ပြီး ရှောင်သွားလိမ့်မည်။ အစာကို
ရရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း အိမ်မြှောင်၏
နည်းအတိုင်း ကျင့်ကာ သားကောင်
မသိအောင်လုပ်ရပေမည်။ တစ်ဖက်က
လုပ်ရပ်ရိပ်မိပြီး တန့်မသွားမှဖြစ်မည်။

ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်သင့်သည်ကို လိပ်
ပြာနှင့် အိမ်မြှောင်က သရုပ်ဆောင်ပြ
သွားလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် အထူး
ကြည်လင်သွားလေ၏။

ဆရာသခင်၏ စာတန်းများက
ကျွန်ုပ်ကိုလမ်းညွှန်ချက်ပေးပြီး ဖြစ်သည့်
အပြင် အိမ်မြှောင်နှင့် လိပ်ပြာတို့၏
နိမိတ်ပြချက်ကိုပါရပြီးဖြစ်၍ ရှေ့ဆက်
လုပ်ရမည့် အလုပ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်
မှုတို့ လျော့ပါးသွားလေ၏။

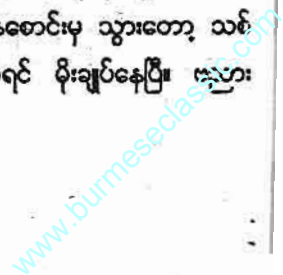
ကျွန်ုပ်သွားတိုက်သည်။ မျက်နှာ
သစ်သည်။ ရေချိုးခန်းမှ ပြန်ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

“ဗညား သစ်စက်ကို ဒီမနက်သွား
မယ်ဆို၊ နေတောင်အတော်မြင့်နေပြီ။
သစ်စက်မှာ စားဖို့တွေလည်း အဆင်
သင့်ထည့်ထားပြီးပြီ”

မိန်းကလေးက ဆီးကြိုပြောလေ၏။

“ဒီမနက်သွားမယ် အစီအစဉ်ကို
ဖျက်လိုက်တော့၊ ညနေစောင်းမှ သွား
မယ်။ ကိုယ့်အတွက် ခပ်စုတ်စုတ်၊ ခပ်
နွမ်းနွမ်းအဝတ်တစ်စုံကို ရှာထား”

“ညနေစောင်းမှ သွားတော့ သစ်
စက်ရောက်ရင် မိုးချုပ်နေပြီ။ ဗညား

ဘာအလုပ်မှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး။
ရောက်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ရပ်ရုံမှာပေါ့။ အဝတ်
အစားကောင်းကောင်းတွေ ရှိရဲ့သားနဲ့
အဝတ်အစား နွမ်းနွမ်းတွေကို ဘာလုပ်
မှာလဲ”

မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်၏ အစီ
အစဉ်ကို မသိသောကြောင့် ပြောလေ
၏။

“ကိုယ်ပြောသလိုသာ စီစဉ်ထားပါ
ဦး”

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ပြောလိုက်သော
အခါ မိန်းကလေးမှာ အလိုမကျသော်
လည်း ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်၏။

ထို့နောက် နံနက်စာကို စား၏။
ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးနှင့် ဒေါက်
အစဉ်ကို ပြောပြ၏။ မိန်းမသားနှစ်ဦး
ဖြစ်သော ဒေါ်သူဇာမိုးနှင့် မိန်းကလေး
တို့ကမူ ထိုအစီအစဉ်ကို သဘောမတူ
ချင်ကြပေ။ ကျွန်ုပ် ဆင်းရဲပင်ပန်းသည်
ကိုလည်း မမြင်တွေ့လိုကြပေ။

ဦးထွန်းလှိုင်ကတော့ ကျွန်ုပ်၏
အစီအစဉ်ကို သဘောကျ၏။

စိတ်ကူးကောင်းပုံကို သဘောကျ
၏။

“ငါ့သား ဗညား ဒီလောက်အထိ
စိတ်ကူးကောင်းလိမ့်မယ်လို့ အဖေ
မထင်ဘူး။ ငါ့သားကို အဖေလုံးဝ
ယုံကြည်သွားပြီ။ ငါ့သားလုပ်ရင်လုပ်ငန်း
တွေ ပြန်လည်အောင်မြင်မယ်လို့ အဖေ
သေချာပေါက် တွက်လို့ရတယ်”

ဦးထွန်းလှိုင်က ကျွန်ုပ်ကို ချီးကျူး
စကားဆို၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ ဘာမှထပ်မပြောတော့
ဘဲ လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကို ခေါင်း
ထဲအကုန်ထည့်ပြီးနောက် ညက အိပ်
ရေးပျက်ထားသည်မို့ ပြန်အိပ်လိုက်
လေ၏။

စာစု (၁၀)

ကျောက်ခဲတယ်ထူလဲ

ကားတစ်စီးက မနောသုခသစ်စက်
အရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။

ကားပေါ်မှ ဦးထွန်းလှိုင်နှင့် မေမြ
မိုးတို့ဆင်းလာ၏။ သူတို့၏အနောက်မှ
အဝတ်အစား စုတ်စုတ်နုတ်နုတ်နှင့်
ကောင်လေးတစ်ကောင် လိုက်ပါလာခဲ့
၏။

ကားသံကြား၍ သစ်စက်ဝင်းထဲမှ
လူတစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့၏။

“ဆရာတို့ပါလား။ လာမယ်ဆို
ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားမှပေါ့။
ခါတိုင်းလည်း အကြောင်းကြားနေကျပဲ။
ဆရာတို့စားဖို့ ဘာဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်
ထားလို့ရတာပေါ့”

ထိုသူက ဦးထွန်းလှိုင်ကို အလွန်
ချိုသောမျက်နှာဖြင့် ပြောလေ၏။

“ရုတ်တရက် အကြောင်းပေါ်လို့
လာခဲ့တာဆိုတော့ ကြိုတင်အကြောင်း
မကြားနိုင်ဘူးဖြစ်သွားတယ်။ သစ်စက်

က အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား
မောင်လုဖေ”

ဦးထွန်းလှိုင်က မေးလိုက်၏။

“အခြေအနေက ဒီအတိုင်းပဲဆရာ၊
တိုးတက်မှုမရှိဘူး။ သစ်အော်ဒါတွေ
လည်းမလာဘူး။ ဆရာတို့အတွက်
စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မောင်လု
ဖေရယ်”

စကားတပြောပြောဖြင့် သစ်စက်
အတွင်း ဘန်ဂလိုထဲသို့ရောက်လာခဲ့၏။
အားလုံးထိုင်မိကြချိန်မှာ ဦးထွန်းလှိုင်က
စကားစတင်ပြောလေ၏။

ဦးမှာ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူငယ်
ချင်းရှိတယ်။ သူကတော့ သေသွားတာ
ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်။ သူမသေခင်
ဦးကိုမှာသွားခဲ့တယ်။ သူ့သားတစ်ယောက်
ကိုစောင့်ရှောက်ထားပေးပါတဲ့။ ဦးက
တာဝန်ခံထားတယ်။ သူ့ရက်လည်ပြီး
တော့ သူ့သားကိုခေါ်ခဲ့တယ်။

ဦးက အေးအေးဆေးဆေးထားပါ
တယ်။ သူက အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပါရစေ
တဲ့ အခြားအလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ခိုင်းဖို့
ဆိုတာကလည်း မဖြစ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဦးရဲ့
သစ်စက်မှာ လုပ်မလားဆိုတော့ လုပ်
မယ်။ ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်ဆို
လို့ မောင်လုဖေဆီ ခေါ်လာခဲ့တယ်။
မောင်လုဖေကြည့်ပြီးတော့ ခိုင်းပေါ့ကွယ်။
ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်တွေတော့ တစ်ခု
မှမခိုင်းနဲ့။ တောက်တိုမယ်ရလေးတွေ

လောကပဲခိုင်းပါ။ ပြီးတော့ သင့်တော် သလို သူ့နေထိုင် စားဖို့ပါ စီစဉ်ပေးထား လိုက်ပါ”

“ဆရာကလည်း ဘယ်က ကလေး ကဝကို ခေါ်ထားရတာလဲ။ လူတစ် ယောက်ရဲ့တာဝန်ဟာ ဒီခေတ်ထဲမှာ မလွယ်လှဘူး။ ဆရာတို့လည်း အဆင် ပြေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဤသို့ မောင်လှဖေဆိုသူကပြော သောအခါ မေမြမိုးမှာ မခံချင်ဖြစ်သွား နေ၏။ သို့သော် ဘာမျှမပြောဘဲနေလေ၏။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မောင်လှဖေရဲ့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်း ပဲပေါ့။

“ဦးပြောတဲ့ ကောင်လေးဆိုတာ ဒီကောင်လေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ဆရာသမားက စီစဉ်တာဆို တော့လည်း အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေး ရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ မိုးအိမ်ထောင်ပြုရန်ပြီ ဆို၊ ကျွန်တော်တောင် မသိလိုက်ဘူး။ ပြန်းစားကြီး လက်ထပ်လိုက်တော့ ကျွန် တော်တောင် အံ့ဩသွားတယ်”

မောင်လှဖေဆိုသူက မေမြမိုးဘက် လှည့်ကာ ပြောပြန်၏။

“မိုးလည်း အကျယ်မချဲ့ချင်တာနဲ့ ဘုန်းကြီးပဲပစ်ပြီး ဆွမ်းကပ်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူမှတောင် မဖိစီးဘူး”

“မိုးက လူရာမဝင်တဲ့သူကို လက် ထပ်တာကိုး။ အများရှေ့ ဘယ်ပွဲထုတ်ရဲ

ပါ့မလဲ။ ဆရာကျော်ကျော်ကဆိုရင်လေ မိုးကိုတန်းတန်းစွာ ဆရာကျော်ကျော်က စီးပွားရေးသမား မိုးကဆရာကျော်ကျော် ကိုယူသင့်တာ၊ ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် တာနဲ့ယူတာ မိုးအတွက် နှမြောလိုက် တာ”

မောင်လှဖေဆိုသူက အတွန်းတက် စကားပြောလေ၏။

“ဒါက မိုးကိစ္စပါ။ ဦးလှဖေနဲ့ မဆိုင် ပါဘူး။ မိုးက ကျော်ကျော်ကိုချစ်လို့မှ မရဘဲ၊ မိုးတို့ပြန်ကြမယ်။ မှောင်သွားမှာ ကြောက်လို့ပါ”

မေမြမိုးက စိတ်ထဲမှာ ဒေါသထွက် နေသော်လည်း ဒေါသကို မျိုလိပ်ကာ စကားကို အဆင်ပြေအောင်ပြောလိုက် လေ၏။ မိုးက ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အားနာ နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော်အကောင်း ဆုံးစီစဉ်ပါ့မယ်”

မိုးက ကျွန်ုပ်ကို နောက်ဆံတတင်း တင်းဖြင့်ကြည့်ရင်း ထွက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မိုးတို့ကားပေါ်တက်စက် မောင်းထွက်သွားသည်အထိ ငေးကြည့် ရင်းကျန်ရစ်၏။

“မင်းကို ငါနေတဲ့ ဘန်ဂလိုမှာ တော့မထားနိုင်ဘူး။ ဟောဟိုမှာ အလုပ် သမားတန်းလျားရှိတယ်။ အဲဒီမှာ မင်း နေရမယ်။ အလုပ်သမားတွေက အမြဲ နေတာမဟုတ်ဘူး။

နောက်ပြီး မင်းကို ငါမှာထား ပြော ထားရဦးမယ်။ ဒီသစ်စက်ကိစ္စမှန်သမျှ

မင်းဘာမှသိစရာမလိုဘူး။ ဒီ ငါနေတဲ့ ဘန်ဂလိုကိုလည်း မင်းလာစရာမလိုဘူး။ ကိုထွန်းလှိုင်ဆို အဲဒီအခါ ငါခေါ်မယ်။ အဲဒီတော့မှလား။ ကျွန်ုပ်တို့လာလို့ မင်းကိုမေးရင် ဒီမှာ အောင်အောင် မွန်မွန်နေရ စားရတယ်လို့ မင်းပြော မယ်ကြားလား။ ငါပြောတဲ့အတိုင်း မဟု ဘူးဆိုရင် ငါ့လက်သီးစာမိမယ်။

ဦးထွန်းလှိုင်တို့ ပြန်သွားသည့်နေ့ နေနေရာ လှဖေသည်သူ၏ဇာတိဆရာ ပ် ကို အစွယ်ထုတ်ပြုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် သစ် စက်အလုပ်သမားတစ်ယောက် စက်ရုံ ထဲဝင်လာခဲ့၏။ ထမင်းချိုင့်လည်းပါ၏။

“ကိုကျော်စွာ ဟောဒီကောင်လေး ကို ကိုကျော်စွာတို့နားနေတဲ့ အလုပ် သမားတန်းလျားကို ခေါ်သွား။ သူထမင်း မစားရသေးဘူး။ ကိုကျော်စွာတို့မှာပါလာ တဲ့ထမင်း နည်းနည်းပါးပါး ကျွေးလိုက်” မန်နေဂျာလှဖေဆိုသူက ဦးကျော် စွာအား ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ခေါ်သွားပါ့ မယ်။ ဟော ကောင်လေး”

ဦးကျော်စွာဆိုသူက ကျွန်ုပ်ကို အလုပ်သမားတန်းလျားသို့ ခေါ်သွား၏။ အလုပ်သမားတန်းလျားနှင့် ဘန်ဂလိုမှာ သိပ်မထေးလှပေ။ တဆက်တည်းလိုဖြစ် ၏။ ဘန်ဂလိုမှ ပြောသောစကားကို အလုပ်သမားတန်းလျားက ကြားနိုင်သ ကဲ့သို့ အလုပ်သမားတန်းလျားကပြော

သော စကားကိုလည်း ဘန်ဂလိုက ကြားနိုင်လေ၏။

အလုပ်သမားတန်းလျာသို့ ရောက် သောအခါ ဦးကျော်စွာက နေရာချပေး ၏။

“ရော့ လူလေး၊ ဒီချိုင့်ထဲကထမင်း ကိုစားလိုက်။ အဘစားလာခဲ့ပြီးပြီ။ ည ဘက်အိပ်ရေးပျက်ရင် ဆာတဲ့အခါစားဖို့ ယူခဲ့တာ”

“နေပါစေ အဘရာ ကျွန်တော် ညနေမှာ စားခဲ့ပြီးပါပြီ။ မနက်ဖြန်စားဖို့ အလွန်ပဲ။ မန်နေဂျာကြီးက ကျွေးပါ၊ မလားမသိဘူး”

“လူလေးကို ကျွေးမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်တော့သိလာမှာပါ။ ဒါနဲ့ လူလေးရဲ့ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ကျောက်ခဲ”

“အင်း... လူလေးနဲ့ ဒီနာမည်က အလိုက်သားပဲ။ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာသလဲ”

“အဖေ၊ အမေဆုံးပါးလို့ ဘဦးထွန်း လှိုင်ဆီရောက်လာခဲ့တာ။ ဒါနဲ့ အဘက ညဘက်သစ်စက်စောင့်ဖို့ ရောက်လာ တာလား”

“မဟုတ်ဘူး စက်က ညဘက်မှ လည်တာ။ နေ့ဘက်မလည်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ညဘက်မှ လည်ရ တာလဲ”

“သိပ်မစပ်စုနဲ့ လူလေး အနေကြာ တော့သိလာမယ်။ မန်နေဂျာကြားရင်

အဘအလုပ်မြှုတ်လိမ့်မယ်။ လူလေး လည်း နေ့တတ်တိုင်တတ်အောင် ကြည့် နေ”

စကားမှာ ခပ်တိုးတိုး ပြောနေကြ ခြင်းဖြစ်၏။ အလုပ်သမားများလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက် လာကြလေ၏။

ထိုစဉ် အိုင်ကယ်တစ်စီး စက်ရုံထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်သော အခါ မသူတော်ကျော်ကျော် ဖြစ်နေ သည်ကိုတွေ့ရ၏။ မသူတော်ကျော်ကျော် နှင့် မန်နေဂျာဦးလှဖေတို့ မည်သို့ အချိတ်အဆက်ရှိနေကြသည်ကို မသိရ ပေ။ ထို့ကြောင့် စကားမပြောတော့ဘဲ အသာလေးနားစွင့်နေ၏။

“ဟာ . . . အာစရိ ဒီနေ့လာမှ လာပါတော့မလားလို့ လာအဆင်သင့်ပဲ သောက်စရာရော၊ မြည်းစရာရောလုပ် ထားတယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း မန်နေဂျာကြီး က တော်သားပဲ”

မသူတော်ကျော်ကျော်က ကျွန်ုပ်ကို မြင်ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် မသူတော်ကျော် ကျော် မတွေ့အောင် မှောင်ရိပ်ကျသော နေရာမှာနေ၏။

“လူလေး ဒီမှနေခဲ့ အဘတို့ အလုပ်ဝင်ရတော့မယ်”

ဦးကျော်စွာက သစ်ခွဲစက်သို့ ထွက် သွား၏။ မကြာမီ စက်သံများ၊ လူသံ များကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်

တည်းကျန်နေ၏။ မှောင်ရိပ်နေရာမှ ကြည့်လျှင် မသူတော်ကျော်ကျော်ကို ရော၊ မန်နေဂျာကိုရော မြင်နေရ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုသာ တစ်ခုခုကျွေးရန် မစီစဉ် သော်လည်း သူတို့က ကြက်ကြော်ကို အမြည်းလုပ်၍ အရက်သောက်နေကြ ၏။

“အာစရိက ဘာဖြစ်လို့ ကောင်မ လေးကို လက်လွှတ်လိုက်ရတာလဲ၊ ကောင်မလေးလို လုတာမျိုးက အတော် ရှားတယ်”

ကျော်ကျော်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ် လက်လွှတ်ပုံမလဲဗျာ။ အခုက ပတ္တမြား ကြီးကို အရင်ပိုင်အောင် လုပ်ရမှာမို့ ဒီပတ္တမြားက တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပတ္တ မြားဗျာ ကျုပ်အဖို့တော့ အချောင်ရသလို ပဲ။ ပတ္တမြားကြီးပိုင်ပြီးမှ မိုးကိုပိုင်အောင် ဆက်လုပ်ရမှာပဲ။ ဒီအတွက်က မခက် ပါဘူး။ မိုးယူထားတဲ့ ကောင်က မအူ မလည်ကောင်ပါ။ ဘာမှသိတာ၊ လုပ် တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။

အခုလည်း ဦးထွန်းလှိုင်ရဲ့ စည်းစိမ် တွေအကုန်လုံး ကျုပ်လက်ထဲရောက်နေ ပြီပဲ။ မိုး ကျွန်တော်လက်ထဲရောက်ဖို့ ရက်စိုင်းအလိုမှာ ဒီမအူမလည်ကောင် က မတ္တမြားတစ်လုံးနဲ့ ဝင်ရုပ်လိုက်လို့”

အရက်မူး ကျွဲခိုးပေါ်ဆိုသလို သူ တို့၏ မကောင်းမှုကို သူတို့ထုတ်ပြော နေကြလေ၏။

“ပတ္တမြားဟုတ်လား အာစရိ”

“ဟုတ်တယ် မန်နေဂျာကြီး”

“ဆရာတော့ ပွတာပဲ ဒီတစ်သက် ပြန်လို့ကုန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ နောက် ထပ်မိန်းမ အယောက်တစ်ရာယူတောင် ရတယ်”

“ဘယ်နှစ်ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးကို တော့ ကျွန်တော်လက်မလွှတ်နိုင်ဘူးဗျ။ မိုးလိုအလှက ရှာတွေ့ဖို့မလွယ်ဘူး ရှားတယ်”

နောက်ပိုင်းတွင် အရက်မူးမှူးဖြင့် မသူတော်ကျော်ကျော်နှင့် မန်နေဂျာ လှဖေတို့ပြောကြသော စကားတွင် ဦး ထွန်းလှိုင်တို့ ဝိသားစုအပေါ် သူတို့ဘယ် လောက်အထိ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာ သည်ဆိုသော စကားနှင့် ကောင်မလေး အပေါ်ဖြစ်မှားသောစကားများသာ ဖြစ် လေ၏။

မာလီကြီး ကျွန်ုပ်ကိုပြောခဲ့သော စကားအတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ ဦးထွန်းလှိုင်၏ စက်လှေကြီးနှစ်စီးကို မတရားရယူထား တာကအစပါလေ၏။ ဤသစ်စက်သို့ မာလီကြီးရောက်မလာဘဲနှင့် အလိုလို သိနေခြင်းမှာ အံ့ဩစရာကောင်း၏။ သို့ သော်လည်း မာလီကြီးလို မြေလျှောက် ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်အဖို့ ဤသို့သိနိုင်သည် မှာ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ကောက်ကျစ်သူကို ပြန်ကောက်ကျစ်ရန် မကောင်းစိတ်မွှေးမိ လိုက်လေ၏။ စားသောက်ပြီးသောအခါ မသူတော်ကျော်ကျော် ပြန်သွား၏။ မသူ

တော်ကျော်ကျော် ထသွားပြီးနောက်ပိုင်း နှင့် ကုန်ကားတစ်စီးရောက်လာလေ၏။ အလုပ်သမားများက သစ်ခွဲသားများကို ကားပေါ်သို့ တင်ကြလေ၏။

ထိုစဉ် အလုပ်သမားတန်းလျားထဲ သို့ မန်နေဂျာလှဖေသည် မည်သည့် အလုပ်သမား ကျန်နေသေးသလဲဟု လာကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်ကို တွေ့သွားလေ ၏။ ကျွန်ုပ်က ကွေးကွေးလေး အိပ်ချင် ယောင်ဆောင်နေ၏။

ကျွန်ုပ်အိပ်နေသည်ထင်၍ ခြေ ထောက်ဖြင့်ကန်၍ နှိုးလိုက်၏။

“ထစမ်းကောင်လေး၊ မင်းကိုယ်မင်း ကွေးထားရမှာဆိုတော့ ဒီအတိုင်းထား လို့မရဘူး သူများတွေကားပေါ် သစ်ထမ်း တင်နေတယ်။ မင်းလည်း သွားထမ်း”ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်နေရာမှ ထကာ သစ်ကိုသွားထမ်း၏။ ဤအလုပ်မှာ ကျွန်ုပ်မလုပ်ဘူးသော အလုပ်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းလှ၏။ မကြာမီ အချိန်အဆမ တော်၍ သစ်ချောင်းတစ်ချောင်း လွတ် ကျ၏။ ထိုသစ်ချောင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေဖမိုးအပေါ် ဒေါက်ကနဲကျရာ အသည်းဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာသွား ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သစ်ကိုဆက်မမ်းနိုင် တော့ဘဲ နေရာမှာတင် မထိုင်ဖြစ် လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကို မည်သူမျှ မသိဘဲ ဘေးစွာ သိသူများမဟုတ်၍ ကျွန်ုပ် ဤသို့ဖြစ်နေ သည်ကို တစ်ယောက်မှ အရေးမလုပ်

ကြဘဲ သူတို့အလုပ်ကို သူတို့လုပ်ကြ လေ၏။

မန်နေဂျာလှဖေက ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာ၏။

“မင်းလိုလူပိုတစ်ယောက်ဟာ သေ သွားရင်လည်း ကောင်းတာပဲ။ သွား တန်းလျားမှာပြန်နေ”ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အလွန်နာကျင်၍ အနိုင်အနိုင်ကြိုးစားထကာ တန်းလျား ဆီသို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

ခဏအကြာ၌ သစ်တင်ထားသော ကုန်တင်ကားမှာ မောင်းထွက်သွားလေ ၏။ သစ်စက်လည်း ရပ်သွား၏။ အလုပ်သမားတို့မှာ သစ်စက်ဝန်းကျင် အနီးမှာနေသော အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ပြန်ကြလေ၏။

အလုပ်သမားတန်းလျားထဲ၌ ကျွန်ုပ် တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရှိ၏။ သစ်ချောင်း ထိထား၍ ခြေထောက်မှာ ရောင်ကိုင်း နာကျင်နေသော်လည်း မည်သည့်ဆေး မျှလိမ်းရန် မရှိသောကြောင့် ကြိတ်မှိတ် ၍ခံနေရ၏။

“မောင်ကျောက်ခဲ ဘယ်လိုနေ သလဲ”

အသံကြား၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ ဦးကျော်စွာဖြစ်နေ၏။

“ခြေထောက်က ကိုက်ပြီးနာနေ တယ်”

“မင်းမလည်း မိဘမရှိတစ်ကောင် ကြွက်နဲ့ ဒီကြားထဲ ဒဏ်ရာကရလိုက်

ဆေး၊ မြေနိမ့်ရာ လုံစိုက်ဆိုတာ ဒါပဲ ဖြစ်မှာ။ ညတိုင်း ဦးကသစ်စက်လုပ်ငန်း ပြီးရင် ပြန်တာ။ ဒီညတော့ မောင် ကျောက်ခဲတစ်ယောက်တည်း ဒဏ်ရာ လည်းရထားတော့ မောင်ကျောက်ခဲနဲ့ပဲ အတူအိပ်တော့မယ်။ မုန်း ပြစ်မ်း မင်း ခြေထောက်”

ဦးကျော်စွာက ကျွန်ုပ်၏ ခြေ ထောက်ကို ကြည့်၏။

“ဒဏ်ရာက အတော်ပြင်းတာပဲ။ မဖြစ်ပါဘူး။ သေသေချာချာဆေးလိမ်း ဆေးကုမလုပ်ရင်တော့ မန်းလိုက်ပြီး အသက်ပါသွားနိုင်တယ်။ မင်းဒဏ်ရာ ပျောက်တဲ့အထိ အဘရဲ့အိမ်မှာ လိုက် နေ”

ကျွန်ုပ်စဉ်းစားကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်က သစ်စက်မှာနေပြီး အခြေအနေအရပ်ရပ် ကို ဖုံးရန်လော့ခဲ၏။ ကျွန်ုပ်အား သစ် စက်မှာသိသူမရှိ။ ကျွန်ုပ်သိလိုတာကို မေးမြန်းလျှင်လည်း ပြောကြမည်မဟုတ် ပေ။ အလုပ်သမားများထဲမှာ ရင်းနှီး အောင်လုပ်ရပေမည်။ ယခု ဦးကျော်စွာ က သူ့ကိုစေတနာထားသည်ကို တွေ့ရ ၏။ ဦးကျော်စွာ အိမ်မှာနေရင်း သစ် စက်ကိစ္စများ မေးမြန်းရတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ ဒုက္ခတွေ ပိုနေပါ့မယ် ဦးရယ်”

“ရပါတယ် ကျောက်ခဲရာ၊ မနက် ဖြန် အဘနဲ့လိုက်ဖို့သာပြင် မန်နေဂျာကို ပြောပေးမယ်”

“မန်နေဂျာက လွှတ်ပါ့မလား”
“ပိုတောင် သဘောကျဦးမယ်။ မောင်ကျောက်ခဲက ကိုထွန်းလှိုင်နဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်ဆိုတော့ သူတာဝန်ယူ ရမယ်လေ။ အခု သူတာဝန်ကပေါ့သွား တဲ့ဟာ မလွှတ်ဘဲနေပါ့မလား။ သူက ဘယ်သူ့အတွက်မှ ကြည့်တာမဟုတ် ဘူး။ သူ့အတွက်ပဲကြည့်တာ၊ ကဲ... မောင်ကျောက်ခဲအိပ်လိုက်တော့”

ထိုညမှာ ကျွန်ုပ်သည် ဒဏ်ရာ အရှိန်ဖြင့် မအိပ်နိုင်ဘဲ ညည်း၍သာနေ ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ထိုသို့မအိပ်နိုင်ဘဲ ညည်းညူနေသောအခါ ဦးကျော်စွာမှာ လည်း မအိပ်ဘဲနေလေ၏။ ဦးကျော်စွာ မှာ ဒီနေ့မှ ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့သိသော်လည်း ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်ကလည်း ဦးကျော်စွာကို ခင်မင်သွား မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ မိဘများမရှိလေရာ ဦးကျော်စွာကို ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်အဖြစ် အားကိုးတွယ်တာလိုသောစိတ်များ ဖြစ် ပေါ်လာရလေ၏။ ယခုလိုအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ကို ကူညီလိုသူရှိသေး၍ ကံကောင်း သေးသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်လေ၏။

စာစု (၁၁)

နှောင်ကြီးလေးတစ်မျှင်

(၁)

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကျော်စွာတို့သည် အတော်လေးသပ်ရပ်သော ပျဉ်ထောင် အိမ်တစ်လုံးရှေ့ပို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဒါက အဘတို့ရဲ့အိမ်ပဲ မောင် ကျောက်ခဲ”

ကျွန်ုပ်တို့ ခြံထဲဝင်ကာ အိမ်ပေါ် တက်၏။

“သမီးရေ ညှော်သည်ပါလာတယ် ဟေ့”

ကျွန်ုပ်မှာ လမ်းကို ကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်သောကြောင့် ဦးကျော်စွာ ကတွဲခေါ်ရလေ၏။

“ဘယ်ကညော်သည်လဲ အဘ၊ ည တုန်းကလည်း အဘမပြန်လာဘူး။ နွယ် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတာ”

မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်က နောက်ဖေးမှ ထွက်လာပြီးပြောလေ၏။

မိန်းမပျိုလေးမှာ ကျွန်ုပ်ကို မြင် တွေ့သောအခါ ခေတ္တကြည့်လေ၏။

“အဘကလည်း ဘယ်ကခေါ်လာ တာလဲ၊ လူကောင်းမုန်း လူဆိုးမုန်းမသိ ဘဲနဲ့ ဒီမှာကအဘနဲ့သမီး နှစ်ယောက် ပဲရှိတာ”

မိန်းမပျိုလေးက ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ပင်မျက်နှာမထား တတ်အောင် ဖြစ်သွား၏။

“နောက်ပြီး အဘက ညဘက် အလုပ်ဆင်းနေရတာ၊ နွယ်က ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

မိန်းမပျိုလေးက ထပ်ပြောလိုက် ပြန်၏။ မိန်းမပျိုလေးပြောသည်မှာလည်း မှန်နေ၏။ ဦးကျော်စွာညဘက်သစ်စက် လုပ်ငန်းသွားလုပ်လျှင် ထိုမိန်းမပျိုနှင့်

ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေမည် အရေးအတွက် မိန်းမပျိုက ကြံတွေးပြီး ပြောခြင်းဖြစ်၏။ မိန်းမပျိုမှာလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းမျှသာ ရှိမည်။ ကျွန်ုပ်ထက်တော့ ငယ်ပေလိမ့် မည်။

“ကျွန်တော် လူကောင်းပါဗျာ၊ အဘရယ်၊ သူပြောတာလည်း ဟုတ်သား ပဲ။ သူ့နဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ။ သစ် စက်မှာပဲ ကျွန်တော်ပြန်နေဖို့မယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကံနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ”

ကျွန်ုပ်က သစ်စက်ကို ပြန်မည်ဟု ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်တာဘဲ မောင်ကျောက်ခဲ ရာ၊ သမီးရေ မောင်ကျောက်ခဲမှာက မိဘတွေမရှိတော့ဘူး။ ကိုထွန်းလှိုင်က သူ သူငယ်ချင်းရဲသားဆိုပြီး ခေါ်ယူစောင့် ရှောက်ထားတာ။ အဲ့ဒါ အလကား ထမင်းမစားချင်ဘူး။ အလုပ်လုပ်ချင် တယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုထွန်းလှိုင်က မန်နေဂျာ လုဖေဆီ လာပို့ထားတာ”

ညက သစ်ထမ်းရင်းနဲ့ သစ်ချောင်း ပြုတ်ကျလို အော်ရာရထားတယ်။ မန် နေဂျာလုဖေဆိုတာ သမီးသိတဲ့ အတိုင်း ပဲ။ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီး ရောအစားက၊ ကျော်ကျော်ဆိုတဲ့ မသူ တော်ကောင်နဲ့ ပေါင်းမိနေတယ်။ ဒဏ် ရာကို ဘာမှလုပ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး။

ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒဏ်ရာဟာ စောစော စီးစီးထဲက မကုသရင် အသက်ကိုရန်ရာ တတ်တယ်။ ခုကွရောက်နေတဲ့သူဆိုတာ ကူညီကောင်းပါတယ်သမီးရဲ့”

ဦးကျော်စွာက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်၏။ ထိုအခါမှပင် မိန်းမပျိုက ကျွန်ုပ်နဲ့ ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကို သတိပြုမိသွားလေ၏။

“နွယ်က အဖြစ်ကိုပြောပြတာပါ။ နွယ်တို့သားအဖပဲရှိတော့ သူတစ်ပါး ပြောစရာဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ခုကွရောက်နေ တဲ့သူဆိုတော့လည်း ကူညီရတာပေါ့။ အစ်ကိုသစ်စက်ကို မပြန်ပါနဲ့။ ကောင်း တဲ့အထိတော့နေပါ။ နွယ်တို့က ဒီ လောက်အထိ မရိုင်းပါဘူး”

မိန်းမပျိုက ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ပြောနေရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ မောင် ကျောက်ခဲရဲ့ဒဏ်ရာက ဘာမှလိမ်းမ ထားရသေးဘူး။ ရေခွေးလေး၊ နနွင်းလေး ယူလာပါဦး”

ဦးကျော်စွာက ပြောလိုက်ရာ မိန်းမ ပျိုက သွက်လက်စွာ အိမ်ထဲဝင်ကာ နနွင်းနှင့်ရေခွေးကို ယူခဲ့ပေးလေ၏။ မိန်းမပျိုကိုယ်တိုင် ရေခွေးနှင့်ဆေးကြော ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးပြီး နနွင်းကို ညှစ် လိမ်းပေးလိုက်လေ၏။

မိန်းမပျိုမှာ အတွင်းစိတ် တော ကောင်းပြီး ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းပြောတတ် သူဖြစ်လေ၏ဟု သုံးသပ်မိလေ၏။

အစ်ကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမနေနဲ့ သွေးကျပြီး အနာပိုရင်းနေပါဦးမယ်။ လုံနေဟုဆိုကာ အိပ်ရာနှင့် ခေါင်းအုံး များချပေး၏။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်သည် အနာရိန်နှင့် ဖျားချင်သလိုဖြစ်နေ၏။

“အစ်ကိုရဲ့မျက်နှာတွေလည်း ရဲနေ ပါလား။ ကိုယ်ပူနေတာထက် ထင်တယ်”

မိန်းမပျိုက ကျွန်ုပ်၏နဖူးကို လက် ဖြင့် ဝှီးဝှီးဝတ်ဝတ် စမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုဆေး သောက်ပြီး အိပ်နေမှဖြစ်မယ်”

မိန်းမပျိုက အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား ၏။ ပြန်လာသောအခါ ဆေးလုံးများ ဆေးမှန်းထုပ်များ ပါလာ၏။ ယင်းတို့ကို ကျွန်ုပ်အား ရေခွေးဖြင့်တိုက်၏။ ထို နောက် စောင်ခြုံပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ် လည်း ညကတည်းက ဒဏ်ရာအနာနှင့် အဖျားရှိန်ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို မည်သည့် ဆေးမှမသောက်ရပဲ အံ့ကြိတ်ခဲနေရကာ စိတ်ကို တင်းထားသမျှ လျှော့ချလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် သတိလွတ်သည်လား။ အိပ် ပျော်သွားသည်လားမသိ၊ အားလုံးကို မေ့လျော့သွားလေတော့သည်။

(၂)

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာ ခဲ့၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်မှချွေးများ ထွက်နေသည်။ ကိုယ်အပူလည်း ကျ သွား၏။

ကျွန်ုပ်၏ ချွေးစိုနေသော ခပ်နွမ်းနွမ်းအဝတ်များကို ဦးကျော်စွာ၏ အဝတ်နှင့်လဲလှယ်ပေး၏။

“အစ်ကို ဘာမှမစားရသေးဘူး ကြက်သားဆန်ပြုတ်ပူပူလေး သောက်လိုက်”

မိန်းမပျိုက ကျွန်ုပ်ကို အငွေတထောင်းထောင်းထနေသော ဆန်ပြုတ်ပူပူလေးကိုပေး၏။ မနက်ကတည်းက အဖျားတက်ပြီး အိပ်ပျော်နေရာ အိပ်ရာမှန်းသောအခါ ညနေစောင်းနေပြီဖြစ်၏။

“ကျွန်ုပ်လည်း မိန်းမပျိုပေးသော ဆန်ပြုတ်ကိုသောက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာ ဦးကျော်စွာက ရေချိုနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးကျော်စွာကို ရော၊ မိန်းမပျိုလေးကိုပါ လွန်စွာကျေးဇူးတင်မိလေ၏။ ဤလိုဒုက္ခရောက်စဉ်မှာ ကူညီသည်အတွက် ဦးကျော်စွာတို့၏ ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးရန် စိတ်ကူးထားလိုက်၏။

လောကကြီးမှာ လူယုတ်မာတွေရှိသလို လူကောင်း သူကောင်းတွေလည်း ရှိပေသည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေးမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာသခင်နှင့် မာလီကြီးကို သတိရ၏။ ခဏ္ဍသာ ဖြစ်လေ၏။ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးမယားဖြစ်နေပြီဖြစ်သော မိုးဆိုသည် မိန်းကလေးကို ပိုသတိရလေ၏။ သူနှင့် မိန်းကလေးမှာ ချစ်စခင်စသာ ရှိသေး၏။ အခြေအနေအရခေတ္တခွဲနေချိန်မှာ သူသတိရနေ

သလို မိုးလည်း သူ့ကို သတိရနေမည်သာဖြစ်၏။

ဦးကျော်စွာ ရေချိုပြီးအိပ်ပေါ်တက်ကာ အဝတ်အစားလဲ၏။

“အဘ ထမင်းစားထားလိုက်တော့၊ အဘသွားတဲ့အခါ စားဖို့ ထမင်းချိုင့်လည်းပြင်ထားပြီးပြီ”

မြနင်းနွယ်က လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မင်းညီမက ဈေးကြီးမှာ အထည်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားတယ်။ ဒီနေ့ မင်းဖျားနေတာနဲ့ စိုးရိမ်လို့ဆိုပြီး ဆိုင်သွားမဖွင့်ဖြစ်ဘူး”

ဦးကျော်စွာက ကျွန်ုပ်ကို ပြောလေ၏။

“ကျေးဇူးလည်းတင်၊ အားလည်းနာလိုက်တာဗျာ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော့်လိုခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အားလုံးအလုပ်တွေပျက်နေကြတယ်”

ကျွန်ုပ်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နိမ့်ချ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“နွယ်တို့ကို အားနာစရာမလိုပါဘူး။ အစ်ကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကို နိမ့်ချတာကိုး။ လူဆိုတာ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကြီးစားရင်အမြင့်ကိုရောက်နိုင်ပါတယ်”

မြနင်းနွယ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ညီမလေးတို့ရဲ့ စေတနာကောင်းလို့ လားတော့မသိဘူး။ အဖျားက အတော်သက်သာသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခြေထောက်အနာကောင်းတဲ့ထိတော့ နေရဦးမှာပဲ”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

“အစ်ကိုတစ်ယောက်တစ်အတွက် ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူး။ နွယ်ရောအဘရော အလုပ်လုပ်နေတာပဲ။ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ကိုယ့်အနာပျောက်အောင်ပဲနေပါ”

မြနင်းနွယ်က ပြောဆိုပြီးသော အချိန်မှာ ဦးကျော်စွာစားပြီး၍ ထွက်လာခဲ့၏။

“သမီးရေ အဘအလုပ်သွားမယ်။ မောင်ကျောက်ခဲကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ။ သစ်စက်လည်ရင်တော့ အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်လာမယ်။ သစ်စက်မလည်ရင်လည်း ရောက်တာနဲ့ ပြန်လာမယ်”

ဦးကျော်စွာက ထိုသို့ပြောကြားပြီး အိမ်မှထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မြနင်းနွယ်တို့နှစ်ယောက်တည်းသာ အိမ်မှာကျန်ရစ်၏။ ထိုသို့ သွေးမတော်သားမစပ်ဖြင့် ညဘက်တစ်အိမ်တည်းမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေခြင်းအပေါ် မြနင်းနွယ် စိတ်ထဲ၌ မည်သို့ရှိမည်မသိပေ။ ကျွန်ုပ်ကမူ မြနင်းနွယ်အား ကိုယ်ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်မိသွား၏။ မြနင်းနွယ်လို သွက်လက်ချက်ချာသော ညီမလေးတစ်ယောက်ပင် လိုချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိလေ၏။

ရှေ့လဆက်ရန်

ဘုန်းပွင့်တေဇာ

စိတ်စွမ်းအားဖြင့် အောင်မြင်ကျန်းမာနည်း

□ အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

■ စိတ်၏မာယာ

စိတ်မည်သောအရာသည် လှည့်စားတတ်သော သဘောသဘာဝရှိလေ၏။ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ခေတ်အတတ်ပညာများကို မည်သို့ပင် တတ်မြောက်ထားပြီး အတွေ့အကြုံကြီးမားရင့်ကျက်သည် ဆိုသော်လည်း စိတ်မာယာ၏ လှည့်စားမှုများကို သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မသိဘဲနှင့်ဖြစ်စေ၊ သိသိသာသာဖြစ်စေ၊ မသိမသာဖြစ်စေ သံသရာလည်နေကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ စိတ်၏လှည့်စားမှုနှင့် ကင်းသူဟူ၍ မရှိနိုင်ပါ။

အလွန်စိတ်ခိုင်၍ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ကိုမှ ယုံကြည်တတ်သည်ဆိုသူများသည်ပင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် စိတ်၏ လှည့်စားမှုညွှတ်ကွင်းထဲ ရောက်နေမုန်းမသိဘဲ အလိုလို ရောက်နေတတ်၏။ စိတ်ဆိုသောအရာသည် စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်မှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အပြောင်းအလဲများကြောင့်လည်းကောင်း၊ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ မိနိုးဖလာ အစဉ်အလာများကြောင့်လည်းကောင်း၊ မကြာခဏ မြင်ရ၊ တွေ့ရ၊ ကြားရ၊ ထိတွေ့နေရခြင်းများကြောင့်လည်းကောင်း၊ အစွဲအလမ်းများကြောင့်လည်းကောင်း လှည့်စားခံရတတ်ပါသည်။

■ ယုံကြည်မှု၏ လှည့်စားခံခြင်း

လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဒုက္ခဆင်းရဲအခက်အခဲများ တွေ့ကြုံနေရချိန်မျိုး

တွင် ကယ်တင်ဖြေရှင်းပေးမည့်သူ မရှိသဖြင့် နတ်တစ်ပါးဖီးထံ၌ ယုံကြည်အားကိုးအားထားပြု၍ သွားရောက်ဆုတောင်းပတ္တနာပြုလေ၏။ ထိုနောက် မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်း ကံအားလျော်စွာ ဘဝကကြမ္မာအလှည့်အပြောင်း တစ်ချက်ကောင်းဖြင့် ဒုက္ခဆင်းရဲ အခက်အခဲများကြားမှ အဆင်ပြေလွတ်မြောက်သွားမည်ဆိုလျှင် ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တကယ်ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ထိုနတ်မစသည်ဟု ယုံကြည်သွားပြီးလျှင် တစ်သက်တာလုံး ယုံကြည်ကိုးကွယ်သွားမည်မှာ မလွဲပေ။ လူသည် အသိဉာဏ်အရှိဆုံး သတ္တဝါဖြစ်သကဲ့သို့ အယုံလွယ်ဆုံးသတ္တဝါလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ယုံကြည်မှုကို အခြေခံသော ပုံစံဖြင့် အသိစိတ်နှင့် မသိစိတ် နှစ်ပါးစလုံးကို တိုက်ဆိုင်လှည့်စားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အရာရာတိုင်း၌ သဘာဝ၏ အမုန်တရားများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ရန် လိုအပ်လှပါသည်။

■ သိခြင်းကြောင့် လှည့်စားခံခြင်း

လူတစ်ယောက်သည် နေရာဒေသတစ်ခုခုတွင် သရဲတစ္ဆေ ခြောက်တတ်သည်ဟု ကြိုတင်သိရှိထားမည်ဆိုလျှင် ထိုနေရာ ထိုဒေသသို့ ရောက်လေတိုင်း အလိုလို ကြောက်စိတ်များ ဝင်ရောက်ပူးကပ်လာပါလိမ့်မည်။ တောကျွမ်းသော တောလိုက်မုဆိုးများသည် သားရဲဘဏ္ဍန်ပေါများသော တောနက်ကြီးများအတွင်း နေနေညဉ့်ညဉ့် မကြောက်မရွံ့ သွားလာနိုင်ကြသူများ ဖြစ်သော်လည်း ရွာနှင့်မနီးမဝေးအရပ်၌ရှိသည့် သင်္ချိုင်းဟောင်း၊ သင်္ချိုင်းပျက်များကို ဖြတ်သန်းသည့်အခါ

မျိုးတွင် အနည်းနှင့်အများ ကြောက်စိတ်ဝင်ပြီး ကြောက်ဖူး တန်တတ်ကြ၏။ သင်္ချိုင်းဟူသော အသိစိတ်က လှည့်စား လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကြောက်ခြင်းသည် လူ ဓာတ်စာတစ်ပါးလည်း ဖြစ်သည်ဟူ၏။

လူသည် ညအမှောင်ထဲတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင် ကွင်းများကို မြင်တွေ့ရလျှင် (သို့) ထူးထူးခြားခြား အသံမျိုး ကို ကြားရလျှင် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားတတ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းကို စိတ်ပညာ အမြင်အရ သဘာဝတရားတို့၏ အတုအယောင် လှည့်စား ခြင်းများသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားကြပါသည်။

■ ဆေးရေမန်း

ရှေးအခါက မြို့နှင့်အတော်လှမ်းဝေးသော ရွာကြီး တစ်ရွာ၌ နာမည်ကြီး ရေမန်းဆရာတစ်ဦး ရှိလေ၏။ ထိုဆရာ ၏ ဆေးရေမန်းသည် ရောဂါမျိုးစုံကို ပျောက်ကင်းချမ်းသာရာ ရစေနိုင်သည်ဟူ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ ယုံကြည်ကြသူများ ရေမန်းရရှိရေးအတွက် လာရောက်ကြ သဖြင့် ရွာသည် ကြက်ပုံမကျ စည်ကားလှ၏။ မည်သည့် ရောဂါမျိုးကိုဖြစ်စေ ထွေထွေလီလီမပါ ရေမန်းပေးသည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုဆရာ၏ ရေမန်းကို ပွားယူ၍ လေးလေးနက် နက် ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် သောက်သုံးပေး၊ လိမ်းကျံပေး၊ မန်းပေး၊ ချိုးပေးခြင်းဖြင့် ရက်ပိုင်း (သို့) လပိုင်းအတွင်း ရောဂါပျောက်ကင်းသွားကြသူများ ရှိသလို အရှင်းမပျောက် ကင်းနိုင်သော်လည်း သက်သာကောင်းသွားကြသည်ဟူ၍ ဖြစ် လေ၏။ ဤသို့ သက်သာပျောက်ကင်းလာခြင်းသည် ရေမန်း ၏ သဒ္ဓိတန်ခိုး ဆေးစွမ်းသတ္တိကြောင့်မဟုတ်ဘဲ စိတ်၏ယုံ ကြည်မှု စွမ်းအားသတ္တိကြောင့် ဖြစ်သည်ကို လူတိုင်းက သိနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ စိတ်ပညာရှင်များကသာ သိနိုင်ကြ မည် ဖြစ်သည်။ စိတ်စွမ်းအားသည် အရာရာကို ဖြစ်စေနိုင် ပါသည်။

■ အောင်စိတ်မွှေးခြင်း

စိတ်၏ယုံကြည်မှုစွမ်းအားကို ကောင်းသည့်ဘက်သို့

အကောင်းမြင်ဝါဒဖြင့် ယုံကြည်မှုရှိလျှင် ရုပ်ခန္ဓာသည် ကောင်း သည့်ဘက်သို့ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာမည်ဖြစ်ပြီး မကောင်းသည့် ဘက်ကို အဆိုးမြင်ဝါဒခံယူလျှင် ရုပ်ရောစိတ်ပါ အားအင် ချည်နဲ့ ပျက်ပြားသွားရပြီး အဆိုးသံသရာထဲ တစ်ဝလည်လည် ဖြစ်သွားစေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် တတ်ကျွမ်းဆိုင်ရာ စိတ်ပညာ ရှင်များက စိတ်ဓာတ်နှင့် ရုပ်ဓာတ် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးစေရေး အတွက် စိတ်ကောင်းထားရန်နှင့် အကောင်းမြင်ဝါဒကို လက် ကိုင်ထားတတ်ရန် လမ်းညွှန်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

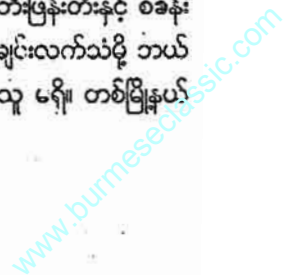
ယုံကြည်မှုနှင့် ကြိုးစားအားထုတ်မှု စွမ်းအားနှစ်ရပ် ပူးပေါင်းလိုက်လျှင် အရာရာတိုင်းကို အောင်မြင်ပြီးမြောက်စေ နိုင်ပါလိမ့်မည်။ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်သည် ဆရာဝန် ဖြစ်ရမည်ဟု လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်ခံယူထားသူဖြစ် လျှင် ဆရာဝန်ဖြစ်လာနိုင်မည့် နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် အစွမ်း ကုန်ကြိုးစားအားထုတ်သွားပေလိမ့်မည်။

အဆုံး၌ သမားတော်ကြီးဖြစ်သည်ထိ ရာနှုန်းပြည့် မအောင်မြင်သော်လည်း အတိုင်းအတာ အဆင့်အတန်းတစ် ခုထိ အောင်မြင်သူဖြစ်လာရလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ မာယာများ ပြီး စွမ်းအားကြီးမားသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး စိတ်စွမ်းအား တန်ခိုးကို အောင်ဓာတ်ဖြစ်အောင် အကောင်းဘက်လမ်း ကြောင်းလွဲယူ၍ ယုံကြည်မှုဖြင့် အသုံးချနိုင်လျှင် လောကီ လောကုတ္တရာ ကိစ္စအားလုံးတို့၌ ဝိဇ္ဇာဓာတ်လုံးပမာ အောင် မြင်ပေါက်မြောက် ကောင်းကျိုးရောက်စေမည် ဖြစ်ပါသည်။

■ စန္ဒရားလက်သံ

လွန်ခဲ့သော ကက်ဆက်စ်ပေါ်ဇီခေတ်က မြို့ငယ်လေး တစ်မြို့တွင် မြကြီးဆိုသော စန္ဒရားဆရာတစ်ဦးရှိလေ၏။ တစ် မြို့လုံးတွင် စန္ဒရားကောင်းကောင်းတီးနိုင်သူဟူ၍ သူတစ်ဦး တည်းသာရှိသဖြင့် ထိုမြို့နယ်အတွင်း၌ ပြုလုပ်သမျှ အလှူ မင်္ဂလာတီးဝိုင်းများတွင် ပြိုင်ဘက်မရှိ မြကြီး၏ လက်စွမ်းသံ ချည်း ဖြစ်လေ၏။

မြကြီး၏ သီချင်းဟောင်း တီးကွက်တီးလုံးသံများတွင် တီးလုံးအလိုက် မှန်သည်လည်းရှိ၏။ ဖြီးတီးဖြန်းတီးနှင့် စခန်း သွားရသည်လည်း ရှိ၏။ ကြားနေကျသီချင်းလက်သံမို့ ဘယ် သူကမှ အပြစ်မဆိုကြ။ ထောက်ပြမည့်သူ မရှိ။ တစ်မြို့နယ်

လုံးက မြကြီးရဲ့ စန္ဒရားလက်သံနဲ့ နားယဉ်နေပြီကို။ တစ်နေ့
ငွေကြေးချမ်းသာသော မြို့ပျက်နာဖုံးဝင်တစ်ဦး၏ ဧည့်ခံပွဲတစ်
ခုတွင် မြို့ကြီးမှ နာမည်ကြီးစန္ဒရားဆရာများ ခေတ်မီစက်
ကိရိယာများဖြင့် လာရောက်တီးခတ်ဖြေဖျော်သွားကြလေ၏။
အသံညီညွတ်မှု၊ ပစ္စည်းညီညွတ်မှု၊ လူညီညွတ်မှုများတွင်
ဆိုဖွယ်ရာမရှိအောင် ကောင်းပါသည်။

သို့သော် မြို့လူထုတစ်ရပ်လုံးက ကြားနေကျအသံမျိုး
မဟုတ်သည်။ တစ်ကြောင်း၊ နားစိုင်းဆူညံနေသည်ကတစ်
ကြောင်း၊ ခေတ်ဟောင်းခေတ်သစ် တေးသွေးမတူသည်က
တစ်ကြောင်းကြောင့် မြကြီး၏ စန္ဒရားလက်သံလောက်
မကောင်းဟု တစ်မြို့နယ်လုံးက တညီတညွတ်တည်း ဝေဖန်
ကြလေ၏။ ကြားနေကျအသံဖြင့် လှည့်စားခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။
စိတ်ပညာသဘောအရ ကြော်ငြာများတွင် ဤသဘောကို
ဆောင်၍ စိတ်ကိုလှည့်စား အမိအရ ညှိယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ
၏။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုကို ကြိမ်
ဖန်များစွာ ကြားနေ၊ မြင်နေ၊ တွေ့နေရလျှင် အသိစိတ်က
လက်ခံယုံကြည်သွားပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် အတွင်းစိတ်ထဲ ခိုင်ခိုင်
မာမာ လက်ခံသွားသဖြင့် တစ်သက်လုံး မြသွား၊ စွဲသွား၊
မှတ်သွား၊ အသိအမှတ်ပြုသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူသည်
ကြာကြာနေခဲ့ရဖူးသော နေရာဒေသ၊ ကြာရှည်စားသုံးခဲ့သော
အစားအသောက်၊ ကြာမြင့်စွာ ပေါင်းသင်းခဲ့ဖူးသူများကို စိတ်
ထဲက အမြဲသတိရ စွဲလမ်းနေတတ်ပါသည်။

■ ယုံကြည်မှုဖြင့် ဆေးကျခြင်း

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေလျှင်
စိတ်စွမ်းအားဖြင့် ကုသနိုင်ပါသည်။ "ငါသည် တဖြည်းဖြည်း
ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်လာပြီး အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားများကို
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုကောင်းမွန်စွာ ထမ်းဆောင်လုပ်ကိုင်
နိုင်သူ ဖြစ်လာရမည်" ဟူ၍ နေ့စဉ် စိတ်ထဲက လေးလေး
နက်နက် ယုံကြည်စွာဖြင့် ဂါထာရွတ်ဆိုသကဲ့သို့ ရွတ်ဆိုပေး
ရမည်။ ထိုသို့ ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဆိုပေးခြင်းဖြင့် ယုံကြည်
မှုစွမ်းအား အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ရောဂါဝေဒနာများ
သက်သာပျောက်ကင်းစေပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်း ကောင်းမွန်
ချမ်းသာလာပါလိမ့်မည်။ စိတ်စွမ်းအားသည် သုံးတတ်လျှင်

အောင်မြင်မှုနှင့် ကျန်းမာအသက်ရှည်ရေးအတွက်လည်း
ကောင်း။ တီထွင်ဆန်းသစ်မှုအတွက်လည်းကောင်း အစွမ်း
အထက်ဆုံး လက်နက်တစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။

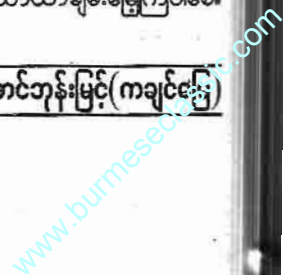
အကယ်၍ ယုံကြည်မှုစိတ်စွမ်းအားဖြင့် ရောဂါကုသ
လျှင် (၁) ရောဂါ တကယ်ပျောက်ကင်းရမည်ဟူသော
ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ရှိရမည်၊ (၂) အဆိုးအပျက် မတွေ့
ဘဲ အကောင်းဘက်ကိုသာ တွေးတတ်ရမည်၊ (၃) ကျန်းမာ
ရေးအတွက် ကောင်းသောနည်းလမ်းအားလုံးကို လိုက်နာ
ဆောင်ရွက်ပေးရမည်၊ (၄) အစာအာဟာရနှင့် ဆေးဝါး
ဓာတ်စာများကို မျှတစွာ စားသုံးတတ်ရမည်၊ (၅) ကိုယ်လက်
လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်
များကို လိုက်နာကျင့်သုံးတတ်ရမည်၊ (၆) သမားတော်ကြီး
များ၏ လမ်းညွှန်ပေးမှုများကို တိတိကျကျ လိုက်နာဆောင်
ရွက်သွားရပါမည်။ သို့မှသာ ရောဂါပျောက်ကင်းချမ်းသာရပြီး
လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝကြ၍ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိနိုင်
ပေမည် ဖြစ်ပေသည်။

■ ဘဝတက်လမ်းအတွက်

မိမိတို့၏ ဘဝတက်လမ်းအတွက် မည်သူမဆို
ကျန်းမာရေးအဓိဋ္ဌာန် ရွတ်ဆိုကြသည်အတိုင်း မိမိတို့ရယူ
လိုသောအရာ၊ ဖြစ်စေလိုသော အကြောင်းခြင်းရာ၊ အောင်မြင်
ပြီးမြောက်စေလိုသော ကိစ္စများအတွက် အဓိဋ္ဌာန်သကားစုများ
ကို နေ့စဉ် ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဆိုကြလျက် ဆောင်ရန်၊
အောင်ရန်များကို ကျင့်သုံးသွားကြခြင်းဖြင့် လိုရာကောင်းကျိုး
ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်စေနိုင်လိမ့်မည်။ စိတ်တန်ခိုးစွမ်းအားသည်
အရာရာကို ပြီးမြောက်စေနိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်၏
လှည့်စားခြင်းကို အသိနှင့်ယှဉ်၍ ရှောင်ရှားကြပြီး ဘဝအောင်
မြင်တိုးတက်ရေးအတွက် မောင်းနှင်အားအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်
ကြပါစေဟူ၍ . . .

ပန်းလှို၊ စမ်းလှို၊ လမင်းလှို သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်ပြေး)

အလှူမြဲ နှင့် ဆွေရင်း

တက္ကသိုလ်သစ်

“အလှူရေစက် လက်နှင့်မကွာ” ဟူသော ဆိုရိုးစကားသည် မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာဓလေ့ကို ဖော်ညွှန်းလျက် ရှိသည်ဟု ထင်သည်။ ခွေကြီးရက်ဖြစ်သည့် နှစ်ကူးသင်္ကြန် မတိုင်မီနှင့် သင်္ကြန်ကာလတို့တွင် အလှူအတန်းများ လုပ်လေ့ ရှိကြ၏။ တတ်နိုင်သူများက တစ်နိုင်တစ်ပိုင် လုပ်ကြသလို တစ်ဦးတည်း မတတ်နိုင်သူများက စုပေါင်းအလှူ လုပ်ကြသည်။

မည်သို့ရှိစေ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကိုကား မလွဲမသွေ ရရှိကြမည်မှာ ကေန်မုချ ဖြစ်ပါ၏။

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဘုန်းရောင်ဂျာနယ်တို့၏ ဦးစီးပုံကိုင် ဆရာဦးမောင်မောင်မြင့်အေးက သင်္ကြန်မတိုင်မီ လေးငါးရက်အလိုတွင် ကျွန်တော်ထံ ဖုန်းဆက်၍ နှစ်စဉ်ပြုလုပ်မြဲ အလှူပွဲသို့ လာရောက်ရန် ဖိတ်မန္တကပြုသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အခြေအနေပေးလျှင် လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမည်ဟု စကားပြန်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာနေအိမ်ရှိရာ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာသို့ အလှူပွဲ တက်ရောက်ရန် နှစ်စဉ်မပျက် ရောက်ရှိခဲ့ပါ၏။

ဆရာမောင်မောင်မြင့်အေး၊ ဆရာမ ဒေါက်တာ စောယုနွယ်နှင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးများ၏ နှစ်သစ်ကူးအလှူပွဲကို နှစ်စဉ် သင်္ကြန်အကြီးနေ့ မတိုင်မီတစ်ရက် ဧပြီလ ၁၂ ရက်နေ့

တွင် ပြုလုပ်မြဲ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သိထား၏။ နှစ်စဉ် အလှူပွဲသို့ ကိုယ်တိုင်တက်ရောက် အားပေးပြီး ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆောင်းပါးများ ရေးသားကာ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က “ပိတောက်လမ်းမှ လှူဒါန်းပွဲ” ဆောင်းပါးကို လည်းကောင်း၊ တစ်မြန်နှစ်ကမူ “ပိတောက်လမ်းမှ အံ့ဘာနန်းအလှူ” ဆောင်းပါးကိုလည်းကောင်း ရေးသားခဲ့သည်။ ယခင် ယခင်နှစ်များကလည်း အလားတူဆောင်းပါးမျိုးရေး၍ ချီးမြှောက်ခဲ့သည်။

ယခုနှစ်တွင်မူ စတုဒိသာ မုန်ဟင်းခါးကို သုံးဆောင်ချင်ပါလျက် လွဲချက်ကယ်နာခဲ့၏။ ခုနစ်ရက်သားသမီး အလှူပွဲကို ကြည့်ချင်ပါလျက် မကြည့်နိုင်၊ မခံစားနိုင်ခဲ့ချေ။ ဤအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ၏။ ကျွန်တော် လူမှုရေးတာဝန် ပျက်ကွက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမလား။ ဆိုနိုင်ပါ၏။

အကြောင်းရာသော် “ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်” ကို အပြစ်ဖို့ရန်သာ ရှိတော့သည်။ မှန်ပါ၏။ ယခုနှစ် နွေဥတုကား ပူပြင်းမက ပူပြင်းလျှင် မြေပူရာ ကင်းမှောင့် ဆိုသလို နွေအပူက လွန်ရသည့်အထဲ ဆန်းသစ်သော အမည်ဖြင့် လူအများကို ဒုက္ခပေးရန် ကျူးကျော်ရောက်ရှိလာသည့် “ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်” အပူဒဏ်က ရိုက်ချက်ပြင်းလွန်းလှသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်ဂျာနယ်တိုက်မှ သတင်းထောက်တစ်ဦး မျက်နှာနှင့် လက်တို့တွင် ရေကျောက်သဖွယ် အနာအဖုလေးများ ထွက်လာသဖြင့် ရုံးမတက်နိုင်ဘဲ ခွင့်တစ်ပတ်ယူလိုက်ရသည်။ သတင်းထောက်အလုပ်ဖြစ်၍ နေပူ မိုးရွာမရောင် သွားရသဖြင့် ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်နှင့် တွေ့တော့သည်။ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်က တွေ့သမျှ ကြီးငယ်မဟူ လူကို ဒုက္ခပေးလေသည်။ ကျွန်တော့် သမီး အလုပ်လုပ်သည့် ဂျာနယ်တိုက်မှ Marketing တစ်ဦး သည်လည်း လက်နှင့် ခြေတို့တွင် အနာအဖုအပိန်းလေးများ ထွက်လာသည်ဟု ဆိုသည်။ အနာအဖုရှိနိုင်ခြင်းလျှင် အဖျားပင် ဝင်လာတတ်သည်ဟုဆိုသည်။

ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနကလည်း ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည် နှင့် ပတ်သက်၍ သတိပေးချက်များကို သတင်းစာများ၊ ရုပ်မြင် သံကြားနှင့် FM ရေဒီယိုများမှ ထုတ်ပြန်ပေးခဲ့သည်။

ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်သည် အရေပြားကို ထိခိုက် စေရုံမျှမက မျက်လုံးကိုလည်း ထိခိုက်စေသည်။ သို့ဖြစ်၍ နံနက် (၁၀)နာရီမှ ညနေ(၃)နာရီအတွင်း ဖြစ်နိုင်လျှင် အပြင်မထွက်ရန် သတိပေးထားသည်။ မလွှဲမရောင်သာ၍ အပြင်ထွက်မည် ဆိုပါက အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ရန်၊ ထီးဆောင်းရန်၊ အလှတပ်မဟုတ်သည့် နေကာမျက်မှန် တပ်ဆင်ရန်နှင့် နေလောင်ဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် မျက်နှာနှင့် လက်တို့တွင် Lotion တစ်မျိုးမျိုးလိမ်းရန် စသည်ဖြင့် နှိုးဆော်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် နဂိုကပင် အပူဒဏ်ကို ကြောက် သည်။ မည်မျှအေးပါစေ အအေးဒဏ်ကို ကောင်းစွာခံနိုင်ရည် ရှိသည်။ ဥပမာအားဖြင့် တောင်ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံနှင့် တရုတ် ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတို့သည် ဆောင်းရာသီတွင် အလွန်အေးသည်။ ရေခဲသည့် အနေအထား။ ဒီဇင်ဘာလသည် အအေးဆုံးလဟု ဆိုသည်။ ကိုရီးယားနိုင်ငံသို့ မရောက်ဖူးသူများပင် ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်းတွဲများကို ကြည့်လျှင် ဆောင်းရာသီ၌ မည်မျှအေး သည်ကို တွေ့နိုင်၏။ ဤလိုအချိန်မျိုးပင် ကျွန်တော် ယင်းနိုင်ငံ များသို့ လေ့လာရေး ရောက်ဖူးသည်။ ယင်းနိုင်ငံများသို့ မသွားမီ သက်ဆိုင်ရာ သံရုံးများက ဆောင်းကာလတွင် အအေးဒဏ် မည်မျှရှိသည်ကို ကြိုတင်၍ အသိပေးလေ့ရှိသည်။ သူတို့ သတိ ပေးချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် မမူ၊ သွားဖြစ်အောင် သွားခဲ့သည်။

ဆိုလိုသည်မှာ အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်သည်။ အပူဒဏ် ကို မခံနိုင်ဟု ပြောလိုခြင်းဖြစ်၏။

မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ထိုင်းနိုင်ငံတို့သည် အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံများဖြစ်၍လား မဆိုနိုင်၊ ရာသီဥတုမှာ ထူးမခြားနားရှိသည်။ ယခုလို နွေရာသီမျိုးတွင် လေယာဉ်ပေါ်မှ လေဆိပ်သို့ ဆင်း လိုက်သည်နှင့် ပူပြင်းသည့်ဒဏ်ကို ခံရေ ကာသည်။ အပူဒဏ်မှ သက်သာလို သက်သာပြီး အအေးလွှတ်ထားသည့် အဆောက် အဦအတွင်းသို့ အမြန်ဝင်၍ အနားယူရင်း...

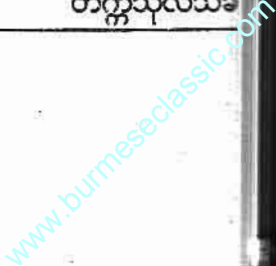
ကားစီးလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ဟိုတယ်များတွင် တည်းခိုလျှင်သော်လည်းကောင်း အဲယားကွန်းကောင်းမှုကြောင့် သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။ နေ၍ ထိုင်၍ အဆင်ပြေသည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် ဘတ်စ်ကားစီးလျှင် ကောင်းကောင်း အပူဒဏ်ခံရ၏။ နာမည်က အဲယားကွန်းဘတ်စ်ဟု ဆိုသော်လည်း အဲယားကွန်း မရှိသည်မှာ နှစ်ရာစုမကတော့ပြီ။ ယခုလို နွေရာသီ မျိုးတွင် “အဲယားကွန်းဘတ်စ်များ” စီစဉ်ပေးလျှင် မည်မျှကောင်း လေစွ။ ခရီးသွားပြည်သူများ သက်သောင့်သက်သာ ရှိစေရန် တာဝန်ရှိသူများက ပြုပြင်သင့်သည်ကို ပြုပြင်၊ စီမံသင့်သည်ကို စီမံပေးပါက နတ်လူသာခု ခေါ်မည်သာဖြစ်သည်။

ဆရာ မောင်မောင်မြင့်အေး။ ဆရာမ ဒေါက်တာ စောယုနွယ်နှင့် ခုနစ်ရက်သာသမီးများ၏ နှစ်သစ်ကူး အလှူပွဲနှင့် လွဲခဲ့ရသဖြင့် ကံအာဟာရဖြည့် လှူဒါန်းသည် ပစ္စည်းများကိုလည်း ကျွန်တော် မရရှိခဲ့ပါ။ ဆရာမောင်မောင်မြင့်အေး ပြောသလိုပင် “ကံအာဟာရ ဆိုတာက ကံမြင့်စေဖို့အတွက် လိုအပ်နေတဲ့ အာဟာရများကို ပေးလှူခြင်း” ဖြစ်သဖြင့် ခံယူထိုက်သော အလှူပင် မဟုတ်ပါလား။

ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်ကြောင့် လွဲခဲ့ရသည့် အလှူပွဲ အတွက် အလှူပွဲကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုသူ ဆရာမောင်မောင် မြင့်အေး နှင့် ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ် တို့အား ဤ ဆောင်းပါးဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်လိုက်ရပါ၏။

တက္ကသိုလ်သစ်

ငုတ်တုတ်မေ့ခြင်း

သို့မဟုတ်

ရပ်လျက်သေခြင်း

နှုတ်ထီးလှိုင်

ငုတ်တုတ်မေ့ခြင်းကို အံ့ဩလွန်း၍ မှင်တက်နေမိခြင်းမျိုးတွင် ဘန်းကောားအဖြစ် သုံးနေကြပါသည်။ မတ်တတ်ရပ်လျက်နှင့် သေသူအဖြစ် မောနေယျကျင့်သူ အရှင်(----)ကိုသာ ဖတ်ဖူး၊ သိရှိဖူးသည်။ သေသည်ဟု လျှောက်နှိုးနားလည်အောင် သုံးလိုက်လျှင် ရိုင်းသွားပါမည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သည်ဟု သုံးနှုန်းကြပါသည်။

ယခုခေတ်နှင့် ယခင်ခေတ်

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ပျံ့လွန်တော်မူနေသော ရဟန်းအကြောင်း ကြားဖူးပါသည်။ ဦးသုဝဏ္ဏ (၇၂ နှစ်) သည် နိစ္စသုခစံကျောင်း၊ ရွှေတိဂုံ အလယ်ပစ္စယံတွင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ရေချိုးချိန်ရောက်၍ သွားနှိုးမှ ပျံ့လွန်တော်မူနေကြောင်း သိရပါသည်။

ယခင်ခေတ်များက လဲလျောင်း

ရင်း အသက်ထွက်သွားသူများအကြောင်း သာ ကြားဖူးပါသည်။ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း၊ သွား၊ ဣရိယာပထ လေးမျိုးတွင် လျောင်းလျက်၊ ထိုင်လျက် စုတိစိတ်ကျ သေဆုံးသူသာ များပါ၏။ ရပ်လျက် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ခြင်းကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တတ်လမ်းအချို့တွင် ဖတ်ဖူးပါသည်။ သစ်ပင်ကိုမှီရပ်ပြီး စုတိစိတ်ကျခြင်းမျိုးပါ။

ယခုပြောမည့် လူမှာ သာဓု
ကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် ဂေါ်ပကလုပ်သွား
သည့် ဦးထွန်းကြည်အကြောင်းပါ။ သူ
သမီးကြီး(တစ်ဦးတည်းသောသမီး)
ဒေါ်ခင်ဌေးရီမှ ပြောပြချက် ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းဒကာကြီး ဦးထွန်းကြည်သည်
သာသနာ့ဂုဏ်ရည်ကျောင်းတွင် ကမ္မ
ဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးဆောက်ပြီး တရား
အားထုတ်သွားပါသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့်
ကျောင်းသို့လျှောက်လာပါသည်။ မိုးချုပ်
မှ အိမ်ပြန်ပါသည်။ အိမ်တွင်နေစဉ်မှာ
လည်း အချိန်ဇယားဆွဲပြထားပါသည်။
တစ်နေ့ လေးချိန် တရားထိုင်ချိန်အတွင်း
ညွှတ်သည်များ စောင့်နိုင်လျှင်စောင့်၊
မစောင့်နိုင်လျှင် ပြန်ကြရ၏။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးမှာ ၁၈
နှစ်ဖြင့် လင်နောက်လိုက်သွားသော်
လည်း ပစ်မထားခဲ့ပါ။ ၃၉ နှစ်တွင်
သားနှစ်ဦး၊ သမီးတစ်ဦးဖြင့် အိမ်ပေါ်
ပြန်တက်လာသော်လည်း ကောင်းစွာ
လက်ခံကျွေးမွေးထားပါသည်။ စီးပွားရေး
ကြီးကြီးမားမားမလုပ်ဘဲ စားနပ်ရိက္ခာ
နိုင်၊ လှူဒါန်းနိုင်ပါ၏။ သမီးကြီးမှာ
စီးပွားရေးဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ပြီး တိုး
တက်လာပါသည်။

အပေါင်းအသင်းကောင်းများ
ကြောင့် အလှပြင်လုပ်ငန်းမှ ကားပွဲစား
ပြောင်းလုပ်ကိုင်ပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကား
နှစ်စီးထိ ပိုင်ဆိုင်လာပါသည်။ သို့သော်
ကားလေးစီး ဖြစ်ချင်ပါသေးသည်။ သို့
နှင့် မလေးရှားသို့ အောက်လမ်းမှသွား
ပါသည်။ သားနှစ်ယောက်၊ သမီးတစ်
ယောက်ဖြင့် စားသောက်ဆိုင်၊ အလှပြင်
ဆိုင် ဖွင့်ပါသည်။ မိဘနှစ်ပါးကို ထောက်

ဆုံးပုံမှာလည်း
အိမ်သာတက်ရန်
တံခါးဝတွင်
ရပ်လျက်
ငုတ်တုတ်နှင့်ပင်
ဝိုင်းကူသည့်
ကလေးမက
“ဘကြီး၊
အိမ်သာထဲမှာ
လူမရှိဘူး”
ဟု ပြောပြီး
ကိုင်လိုက်မှ
အသက်မရှိမှန်း
သိရသည်။
အံ့ဩဖွယ်
သေနည်းမျိုးပင်။

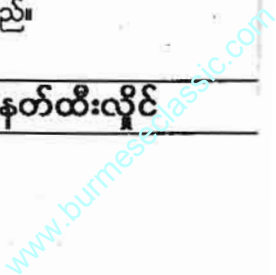
ပုံကျွေးမွေးနိုင်ပါသည်။ လစဉ် အမြတ်
ငွေများ ပို့ပေးပါသည်။

မိခင်ကြီးက ပြန်လာရန် မကြာ
ခဏ ခေါ်ပါသည်။ မခင်ကြီးဦးထွန်း
ကြည်ကလည်း ငွေမလိုပါ။ သမီးနှင့်
မြေးများသာ လိုသည်ဟု ဆိုသော
ကြောင့် ပြန်လာကြပါသည်။ နဂိုစီးပွား
ရေးများ ပြန်စလုပ်ပါ၏။ မခင်ဦးထွန်း
ကြည်မှာ တရားထိုင်ချိန် ပုံမှန်၊ စား
သောက်ချိန် ပုံမှန်ပင်။ အသက် ၈၂
နှစ်ထိ ခေါင်ခေါင်မြည်ရှိနေသည်။ မြေး
ကြီး ၃၈ နှစ်မှ အိမ်ထောင်ပြု၊ မြေး
လတ် သမီး ၃၆ နှစ်မှ အိမ်ထောင်ပြု
ကြသည်။ ဒေါ်ခင်ဌေးရီကိုယ်တိုင် ရှာဖွေ
ပေးစားရခြင်း ဖြစ်သည်။

သားကြီး မလေးရှားသို့သွား၍
ပြန်အလုပ်လုပ်ရာတွင် ဒေါ်ခင်ဌေးရီ
လိုက်ပို့ပေးသည်။ စရိတ်ကျေးအောင်
ခြောက်လခန့်လုပ်ရမည်မို့ လုပ်နေစဉ်
နှစ်လခန့်အကြာတွင် မခင်ဦးထွန်းကြည်
ဆုံးကြောင်း ကြားရပြီ။

ဆုံးပုံမှာလည်း အိမ်သာတက်ရန်
တံခါးဝတွင် ရပ်လျက်ငုတ်တုတ်နှင့်ပင်
ဝိုင်းကူသည့် ကလေးမက “ဘကြီး၊
အိမ်သာထဲမှာ လူမရှိဘူး”ဟု ပြောပြီး
ကိုင်လိုက်မှ အသက်မရှိမှန်းသိရသည်။
အံ့ဩဖွယ် သေနည်းမျိုးပင်။ ယခုမှ
ကြားဖူး၍ ငုတ်တုတ်မေ့နေမိကာ မည်
သူများ ရပ်လျက်သေနေသည်ကို တွေ့
ဖူးပါသနည်း။ အာဇာနည်ဆင်၊ မြင်းများ
သာ ထိုသို့ သေဆုံးကြောင်း မှတ်သား
သိရှိရပါသည်။

နတ်ထီးလှိုင်

သေလုအောင် ပြန်ချင်သည်

မောင်ကောင်း မြင့်

သားသမီးတွေက အလည်ခေါ်လို့ ရောက်လာကြရပေမယ့် တိုယ့်မြန်မာပြည်လို မဟုတ်တော့ ပျော်တယ်ရယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ သည်လိုပဲ အဆင်ပြေအောင် နေကြရတာပေါ့။ “မြန်မာပြည်ကို ပြန်ချင်တယ်” ဆိုသော စကားကို သက်ကြီးမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများထံမှ ကြားရသည်။

“တကာကြီး၊ တကာမကြီးတွေ သည်မှာနေရတာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွတဲ့ အချိန်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ အချိန် ဘယ်ဟာက ပိုများသလဲ”

“စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့ အချိန်က များပါသည် ဘုရား”

ဤကား မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်တွေ့ရသော သက်ကြီးများ (အချို့

လည်း ၄၀ ဝန်းကျင်များနှင့်သည်ထက် ငယ်သူများပါပါသည်) အနက်က ဖြေကြသောစကားသံကို ကြားရသည်။

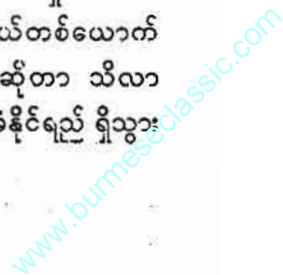
“ကျွန်တော်တော့ သည်မှာ အခြေအနေအရသာ စီးပွားလာရှာ နေတာပါ။ သားမယားက ခေါ်လို့လည်း မရသေးတော့ ပျော်တယ် မဟုတ်ဘူး။ နောက်လေးငါးလဆို တစ်ခေါက်ပြန်နိုင်အောင် လေယာဉ်ဖိုးစုနေတယ်” ဟု လူလတ်ပိုင်းအရွယ် တစ်ယောက်က ဆို၏။

“ကျွန်တော်တို့လင်မယား သည် ရောက်တာ လေးနှစ်ကျော်ပြီ။ ငါးနှစ်ပြည့်ပြီးရင် “အမေရိကန် နိုင်ငံသား” တရားဝင်လျှောက်လို့ရပြီ။ ဒါပေမယ့် မလျှောက်ပါဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံသား အနေနှင့်ပဲ နေသွားမယ်” ဟု အသိ

ဇနီးမောင်နှံက ဆို၏။

အခြားသော မောင်နှံကမူ “ကလေးတွေ ပညာရေးအတွက် ကောင်းတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ကျောင်းပြီးလို့ အခြေကျသွားရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ရတဲ့ စုဆောင်းငွေလေးတွေနှင့် Tax Claim လို့ ရတာ တွေစုပြီး ပြန်မယ်” ဟု ဆိုသည်။

မိမိကျန်းမာရေးကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးသော ဆရာဝန်ကလေး တစ်ဦးကမူ “ရောက်စက တော်တော်စိတ်ညစ်တယ်။ ဘယ်လောက် အထိလဲဆိုရင် ပန်းခြံမှာ သွားဆိုင်နေတဲ့ အချိန်တွေဟာ ထိ ရှိတယ်။ ဒီ အဖြစ်မျိုးဟာ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလာတော့ တော်တော် ခံနိုင်ရည် ရှိသွား

တယ်။ အခုတော့ ဖြစ်အောင်နေ တတ်လာပါပြီ”

ရင်းနှီးသော မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကမူ “အိမ်ကိုလွမ်းတယ်” ဆို သော ကဗျာလေးမျိုးကို တစ်မျိုး။ “အမေ့ကို သတိရတယ်” ဆိုသော စာမ်းတတမ်းလေးမျိုးကို တစ်သွယ်။ သူမ၏ Face book တွင် တင်ထား သည်။ သူကလေးမှာ အမေရိကား သို့ လာချင်လွန်း သူတို့ထဲတွင် မပါ။ Green card မဲပေါက်သော်လည်း ဝမ်းသာအားရမရှိလှဘဲ ‘ကံကောင်း ထောက်မမှု’ကို အလည်သဘောနှင့် စမ်းသပ်ချင်သော ဆန္ဒက ပိုရှာသည်။ သို့သော် တကယ်ရောက်လာတော့ မိမိအတွက် အိမ်က ကုန်ကျခဲ့သော ငွေကို စာနာထောက်ထားပြီး ကာမိ နိုင်သမျှ အလုပ်ရှာဖွေကာ ကြိုးစား လုပ်ရှာသည်။ အလုပ်ချိန် တစ်ရက် လျှင် ၁၀ နာရီမှ ၁၄ နာရီအထိ လုပ် နေသည်။ ငယ်သူမို့ တော်ပေသေး ၏။ ဝန်နှင့်အားတော့ မျှစေချင် သည်။ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်နှင့် အသိ တို့ ဖွန်တွဲ လွန်ဆွဲနေကြသဖြင့် “လူတစ်ကိုယ် စိတ်နှစ်မျိုး” ဖြစ်နေ ရှာ၏။

မိမိ၏အသိ ဆရာမတစ်ယောက် ကမူ မိမိနှင့်အတူ လေယာဉ်လက် မှတ် Booking လုပ်ထားသည်။ တကယ်ငွေသွင်းရသောရက် နီးကပ် လာသောအခါ စိတ်ပါပြောင်းသွား ကာ အမေရိကားသို့ မလိုက်ပါခဲ့ တော့ပေ။ သူမ၏ အခြေအနေမှာ

ရန်ကုန်တွင် အသားကျပြီးသား ‘တစ်ကိုယ်တည်း တက္ကသိုလ်ဆရာမ’ တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် မသေ ချာသော အလုပ်တစ်ခုအတွက် မစမ်း သပ်လိုတော့ပါဟု ဆိုသည်။ သေချာ တာက မသေချာတာထက် ပိုကောင်း တာ အမှန်။

ဤသို့ဤနယ် ပြန်ချင်သူတွေ ပေါလှသော အမေရိကား အခြေ အနေကို ဆင်ခြင်ကြည့်မိပါသည်။

အမေရိကန် နိုင်ငံသည် ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နံပါတ်-၁ ထိပ်ဆုံးက တိုင်းပြည်ဖြစ်သည်။ လောကနိဗ္ဗာန် ဟု ဆိုကြသည်။ (လောကနှင့် နိဗ္ဗာန် တွဲသောအသုံးကား ဓာတ်မတည့်လှ။)

နေချင်စရာ ကောင်းလောက် အောင် ကောင်းကွက်တွေ ပေါလှ သည်။ ငယ်ရွယ်သူတို့အတွက် ပညာ သင်မလား၊ ဥစ္စာရှာမလား၊ အပျော် ရှာမလား၊ အဖော်ရှာမလား၊ ဘာ လုပ်ချင်သလဲ။ သောကမထားဘဲ လောဘဖြင့်နေမည်ဆိုလျှင် ပျော် စရာပေါပါဘိ။ ပျော်စရာကောင်း ပါဘိ။

ဘဝကို လူငယ်တို့အမြင်သည် ‘သာယာသော နံနက်ခင်း’အမြင်ဖြစ် သည်။ နံနက်ခင်း နေခြည်နုနုအောက် တွင် နွေးထွေးစွာ နေချင်စရာ ကောင်းပါဘိ။ ငွေနှင့်အတူ ပျော် စရာလေးများကလည်း ပြည့်စုံသော ကြောင့် ပျော်စရာ။

သို့သော် ထိုသို့သော အခြေ အနေမှာ လူတိုင်းအတွက် မဖြစ်နိုင်။

အချိန်တိုင်း မဖြစ်နိုင်။ သည်နိုင်ငံ တွင် ‘အစိုးရ’အလုပ်ရဖို့ သို့မဟုတ် အတော်အာမခံချက် ခိုင်မြဲသော ကုမ္ပဏီ၊ ဌာနကြီးများတွင် ပညာဖြင့် အံ့ဝင်ခွင့်ကျရဖို့မှာတော့ ခက်သည်။ မိမိတတ်သောပညာ၊ ဝါသနာတို့ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်သူ နည်းသည်။ ရရာအလုပ်ဖြင့် ဝင်လုပ် နေကြရ၏။ သည်နိုင်ငံမှ ဒီပလိုမာ ဘွဲ့များဖြင့် အောင်မြင်ပြီးသော ဒေသခံတို့သည်ပင် ယခု ဆယ်စုနှစ် အတွင်း အလုပ်ရှားလာသည်ဟု ဆို ၏။ စီးပွားပျက်ကပ်ကြောင့် မကြာခ ကာ အလုပ်နားကြရ၏။ ပြောင်းကြရ ၏။ အလုပ်တစ်ခုမှ ပြုတ်(ဖြုတ်) မည်ကို ကြောက်ကြရသည်။

သည်နိုင်ငံသို့ ရောက်လာသူ နိုင်ငံသားအများစုမှာ ဖွံ့ဖြိုးဆဲ၊ ဖွံ့ဖြိုး စနိုင်ငံတို့မှသာ များလှ၏။ ဥရောပ သား နည်းသည်။ မိမိနေရပ်ထက် တော့သာသည် ဆိုသူက အနန္တ။ သည်တော့ အမေရိကားဆိုလျှင် ဖြစ် သည့်နည်းဖြင့် လာကြသည်။ တရား ဝင်ကော၊ တရားမဝင်ကော။ မြန်မာ များထဲ၌ပင် ဒုက္ခသည်စခန်းမှလာ သူ၊ နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့်ဖြစ်လာသူ၊ စီးပွားရေးဖြင့်လာသူ၊ ကျောင်းသား အဖြစ်လာသူ၊ ဒိုင်ဗင်ဖြင့်လာသူ (သင်္ဘောသားများကို ဆိုလိုသည်) နှင့် Green Card ဖြင့်လာသူ စသ ဖြင့် နည်းမျိုးစုံသည်။ လက်တင် အမေရိကနိုင်ငံများမှလာသူ အများ အပြားမှာ နယ်စပ်ဖြတ်လျော်နည်း

မြင့် များကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုနှစ်ဆန်းပိုင်း အမေရိကန်လွတ် တော်၌ တရားမဝင် ရွှေ့ပြောင်းလာ ရောက်သူ နှစ်သန်းကျော် အရေး သည် အလေးထားဆောင်ရွက်စရာ အဖြစ် ပါတီနှစ်ရပ်လုံး၌ သဘော တူကြသည်။ ဒီမိုကရက်ပါတီရော၊ ရီပတ်ပလီကန်ပါတီရောကပါ တစ် ကြိမ်တည်း သဘောတူညီကြသည်။ ဆိုသည်ကတော့ မိမိနိုင်ငံအတွက် အငြင်းပွားဖွယ်မဟုတ်သော ပြဿ နာဖြစ်ကြောင်း ခံယူထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လူကြီးများက မပျော်ကြသည် က ဘဝအမြင်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေကို ခင်တွယ် သော မွေးရာပါ သန္ဓေစိတ်ကြောင့် လည်းဖြစ်၏။ အရှေ့ရော၊ အနောက် ပါ တူညီသော စကားပုံတစ်ခုရှိ သည်။ East or West, Home is Best.

အားလုံးသော နိုင်ငံတိုင်းသည် အမေရိကန်မဟုတ်။ ထို့အတူ အမေ ရိကနိုင်ငံ၌ပင် အားလုံးသော ပြည် နယ်တိုင်းသည် နယူးယောက်မဟုတ်။ နယူးယောက်၌ပင် အားလုံးသော ဒေသကြီး (borough) များသည် Manhattan မြို့လယ်မဟုတ်။ သည် တော့ အားလုံးသည် Mahattan တွင်သာ နေချင်၍ဖြစ်။ နေချင်ကြ မည်လည်း မဟုတ်။ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် နေလိုသူတို့က နယူးယောက်၌ပင် Long Is Land ၌ နေလိုသူ ရှိသည်။

ဝင်းနှင့်ခြံနှင့် နေသူက လူရှုပ်သော နေရာကျဉ်းကျဉ်းမှာ မပျော်။ အား လုံးသာ နယူးယောက်မှာ နေကြမည် ဆိုလျှင်လည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင် စု၌ ပြည်နယ် ၅၀ ရှိတော့မည်မဟုတ်။ မြို့မှာချည်း နေကြလျှင် တောရွာ ကျေးလက် ရှိတော့မည် မဟုတ်။ တောရွာကလည်း အလှရှိသည်၊ ပျော် စရာရှိသည်။ တကယ်တော့ ပျော် တတ်သော နှလုံးသားပဲ ရှိဖို့လိုသည်။ ပျော်တတ်သော နှလုံးသားမရှိက ဘယ်မှာနေနေ ပျော်မည်မဟုတ်။ စေတနာချည်းပါပဲ။

ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေကို မချစ် တတ်လျှင် ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ။ မိမိ လူမျိုးကို မချင်ခင်လျှင် ဘဝဆိုတာ ဘာလဲ။ တကယ်တော့ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေကိုချစ်ဖို့ ငယ်စဉ်ကပင် သင် ကြားပေးဖို့ လိုသည်။

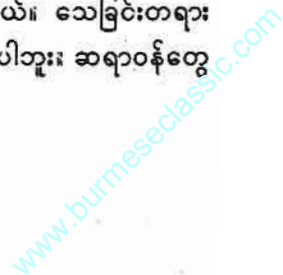
အသက်ကြီးလာမှ ကိုယ့်မြေကို ချစ်ပါဟု သင်၍မရ။ အသက်ကြီးသူ များထဲမှာပင် ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေကို အထင်မကြီးသူများ ရှိသည်။ အမေ ရိကန်က အားလုံးအကောင်းချည်း ဟု ပြောသူများ ကြုံဖူးသလို စိတ်ပျက် ဖွယ်သာ မြင်သူလည်း ကြားရ၏။ နေရာတိုင်းမှာ အဆိုးနှင့် အကောင်း၊ အဖြူနှင့်အမည်း၊ အနိမ့်နှင့်အမြင့် ရှိသည်ပင်။ ဆိုချင်သည်မှာ ဘဝ၏ ပျော်စရာဆိုသည်မှာ “နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာပါပဲ” ဟု ခံယူထားဖို့လို သည်။

မိမိနှင့်ရင်းနှီးသော အထူးကု

ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်။ သူက မိမိကိုဆေးကုသပေးသော ဆရာဝန် ကြီးဖြစ်၏။ ဘွဲ့တစ်လှေကြီးနှင့် ဖြစ် သော်လည်း မြန်မာဓလေ့နှင့် တော ရပ်ကို ခင်တွယ်မှု မပြတ်သူ ဖြစ်ပါ သည်။ မကြာခဏ စကားပြောဖြစ် ရာ သူ၏ငယ်စဉ်ဘဝက မိဘများက ဆုံးမခဲ့ပုံ၊ ဖခင်၏အား (ဓား)၊ မိခင် ၏မေတ္တာ(လမင်း)တို့ကို ပြန်ပြောပြ တတ်သည်။ နေထိုင်ခဲ့ရသော ဇာတိ မြို့ကို သတိတရ ဂုဏ်ယူပြောပြ တတ်သည်။

နယူးယောက်သို့ မိမိယခုရောက် ရှိနေသလို သူက ဝါရှင်တန်ဒီစီရှိ သားများထံ ရောက်ရှိနေသည်။ မကြာ ခဏ စကားပြောဖြစ်သည်။ အမေရိ ကန်နိုင်ငံတွင် သားများ၊ မိတ်ဆွေ များနှင့် တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာကြောင်း၊ ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ပျော်ရွှင်မှု အပြည့်အဝ မရကြောင်း၊ နံနက်စောစော ပဲပြုတ်၊ နံပြား (ပဲပြုတ်၊ ထမင်းကြော်)ကလေး စားရ သော အရသာကို သတိရနေကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိဇာတိမြေသို့ ပြန်ပြီး နေချင်စိတ်မှာ ပို၍ ပေါ်လာတတ် ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

(ဆရာကြီးသည် မိမိအား ဆေးကုသရင်း တစ်ကြိမ်တွင် ပြော သော စကားမှာ “ဆရာဝန်တွေက လူနာကို ဆေးကုသပေးတယ်ဆိုတာ ရောဂါကို သက်သာနိုင်အောင်သာ ကုသပေးပါတယ်။ သေခြင်းတရား ကို မကုသနိုင်ပါဘူး။ ဆရာဝန်တွေ

ဟာ သေခြင်းကို မတားနိုင်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဒီဆရာဝန်ဆီသွားရင် ရောဂါပျောက်ပြီး မသေတော့ဘူးဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ဆရာဝန်ဟာ လူနာကို ဆေးချည်းပေးပြီး ကုလို့မရပါဘူး။ စိတ်ကိုလည်း ကုသပေးရပါတယ်” ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။)

ဘဝအမြင်သည် အရေးကြီးလှသည်။ အထူးသဖြင့် သက်ကြီးပိုင်းတွင် မိမိ၏လက်ကျန် နည်းလှသော အချိန်များကို မည်သို့ အသုံးချရင်း ကုန်ဆုံးစေမည်နည်းဟူသော အမြင်ဖြစ်သည်။

ရေခြားမြေခြားတွင် နေရသူတို့ သာလျှင် လိုအင်ဆန္ဒသည် ပိုပေါ်လာတတ်၏။ ဓလေ့ဘာသာ အယူအဆ ခြားနားသဖြင့် မိမိအတွက် ‘စိတ်အဖော်’ လိုသည်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှု ကွက်လပ်ကို မိမိသာလျှင် သိ၏။ သားသမီးနှင့် ငယ်သူတို့ မသိပါ။ ထိုမသိမှုကြောင့် စေတနာသည် ဆေးမဖြစ်တော့။

မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပြောပြဖူးသည်။ “သားသမီးတွေက ခေါ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်ထားတာဆိုပေမယ့် မပျော်တဲ့ မိဘတွေရှိခဲ့တယ်။ ပြန်ချင်တယ် အကြိမ်ကြိမ်ပြောပေမယ့် မပို့ပေးဘဲ ရက်တွေကြာလာတော့ သည်အမေကြီးက ၉၁၁ ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”။ သားသမီးနှင့် မိဘနှစ်ဦး ရှင်းရမည့် ကိစ္စသာဖြစ်ပါသည်။

မိမိနှင့်သိကျွမ်းသော မိတ်ဆွေ

တစ်ဦးက အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပြောပြဖူး၏။ သည်က သမီးဆီ အလည်လာနေတဲ့ မိဘနှစ်ဦးအနက် အဖေလုပ်သူက သားသမီးတွေ သည်မှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ စနစ်ကို သဘောမပေါက်ဘူး။ ည ၁၀ နာရီကျော်မှ ပြန်လာတဲ့ သမီးနှင့် တကျက်ကျက်ပဲ။ မြန်မာလို စဉ်းစားတာကိုး။ နောက်ပြီး ရန်ကုန်မှာလို သားသမီးက ထမင်းပွဲရှေ့ရောက် ပြင်မကျွေးနိုင်တာကို ဘဝင်မကျဘူး။ သည်နိုင်ငံမှာက ဟင်းတွေကို တစ်ပတ်စာ ချက်ထားပြီး Oven နှင့် နွေးစားကြရတာ။ ယောက်ျားရဲ့ အလုပ်ချိန်က တစ်မျိုး၊ ဇနီးက တစ်မျိုးဆိုတော့ ထမင်းလက်ဆုံတောင် စားရတာ ရက်နည်းတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သည်းမခံနိုင်တဲ့ အဖေကြီးက တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားရောဗျာ။ အဲ . . . အမေကြီးပဲ ကျန်ခဲ့တယ် . . .”

ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်မည်ဆိုပါက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ချိန်ပင် နည်းသည်။ အလုပ်ချိန် ၈ နာရီ၊ ၁၀ နာရီ၊ (အချို့ဆို စနေနေ့ပါ လုပ်ကြရ၍) တနင်္ဂနွေတစ်ရက်သာ အားလပ်ရာလျှော်ဖွပ်။ ချက်ပြုတ်ဖြင့် မအားရ။ ရန်ကုန်မှာလို ဇနီးရုံးသွားလျှင် ပိုကြိုအတူပြန်၊ ထမင်းလက်ဆုံစား ဆိုသောဘဝ မရနိုင်ကြတော့။ မြန်မာလို တွေးကြည့်တော့ ‘သိင်္ဂီရ’ ရသပျောက်သော ဝတ္ထုမျိုး ဖြစ်နေမည်လား မသိ။

မြန်မာ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ‘ချစ်မြတ်နိုးမှု’ ကို အခြေခံသည်။ ရသပါသည်။ အချစ်ကို အဓိကထား၍ တည်ဆောက်သည်။ လင်နှင့်မယား ဖြစ်လာလျှင် သည်းခံမှု၊ နားလည်မှု၊ ခွင့်လွှတ်မှုနှင့် အပေးအယူကို မျှတစေသည်။ ကိုယ်ချင်းသာမက စိတ်ချင်းပါ ပေါင်းဖက်သောကြောင့် ‘ရိုးမြေကျ’၊ ‘ဆံဖြူ သွားကြွေ၊ ပါးရေနားရေ တွန့်ပါစေကွယ်’ ဟု ဆိုကြ၏။ ဘယ်နိုင်ငံမှ မရှိသော ရသဖွဲ့ဟု ဆိုချင်သည်။ (အိမ်ထောင်ဦးစီး မရှိသော အတူတူနေထိုင်ကာ ဝင်ငွေကို အချိုးကျ share လုပ်ကြသော၊ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ကို အလေးထားသော၊ ရုပ်ခန္ဓာပေါင်းစည်းမှုကို ဦးစားပေးသော အိမ်ထောင်ရေးမျိုး မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။)

ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာသက်ကြီးများနှင့် မြန်မာပြည်ကို မမေ့သူများသည် ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေကို တမ်းတကြသည်။ လွမ်းကြသည်။ သူများကောင်းတယ်ဆိုတာ မိခင်ရိုက်သလောက်(ဆုံးမခြင်းကို ဆိုပါသည်။) ရှိသည်ကို သတိချပ်သင့်ပါသည်။

မိမိမွေးရပ်မြေကို လွမ်းသူများ အကြောင်း ပြောရ၊ ရေးသည်မှာ ချမ်းမြေ့လှ၏။ ကျွန်တော်လည်း လွမ်းပါသည် ခင်ဗျား။ ။

မောင်ကောင်းမြင့်

အိမ်စိုင်းဆောင် အောင်စုံဆေး

ခရီးလွန်နေ၍ သည်ကနေမှပဲ အိမ်သို့ ပြန် ဖြစ်တော့သည်။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ကြားရသည့်စကားက နားဝမှာ မသက်သာ။ ခြေရင်းအိမ်က ဖိုးကလေး တစ်ယောက် မနေက ပျားတုပ်ခံရသည်ဆိုပဲ။ ရင်ထဲမှာ အတော်ကလေး ထိတ်သွားရသည်။ ပျားတို့၊ ပိတုန်းတို့ ဆိုသည်မှာ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများ မဟုတ်ပါလား။ သည့်အတွက် ဖိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ခြေရင်းအိမ်သို့ကူးခဲ့သည်။

“ဟင်...ဖိုးကလေး...”

ကြားရသည့်သတင်းနှင့် မြင်တွေ့ရသည့် မြင်ကွင်းက မကိုက်ညီ။

ဘာကြောင့်ဆို ပျားဆိပ်ကြောင့် အိမ်ရာထဲ လဲနေရမည့် ကလေးငယ်သည် ယခုမှ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်

ပင်ရင်း - အောင်နန်းရုပ်၊ မိုးကုတ်မြို့။ ၀၉-၆၅၃၈၄၀၅

ဖြင့် ဆော့ကစားမပျက်။ ပျားတုပ်ခံရတာကော ဟုတ်များမှ ဟုတ်ပါ့မလားဟု သံသယဝင်ချင်စရာ။ သည်တုန်းမှာပင် ဖိုးကလေး၏မိခင်က စကားဆိုလေသည်။

“အံ့ဩနေသလား အစ်ကို၊ ညီမလေးတို့လည်း ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ပူထူသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဘဲ ဆေးခန်းသွားမလို့လုပ်တုန်း အိမ်ရှေ့အိမ်က ဘကြီးဖြိုး ရောက်လာပြီး ဆေးခဲလေးတစ်ခဲကို ကျောက်ပျဉ်ပေါ်ကိုသွေးပြီး လိမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဖိုးကလေးကလည်း အင်္ဂုတ်တံသွားတော့တာပဲ။ နောက်တစ်ကြိမ်လည်းလိမ်းလိုက်ရော ဘာမှမဖြစ်တော့သလို ပျောက်သွားတော့တာပဲ အစ်ကိုရဲ့”

“ဟဲ့...တော်တော်လည်းစွမ်းပါလား။ ဘာဆေးများလဲ ညီမရဲ့...”

“ဒေါ်စိန်ရင်ရဲ့ မရှော့တံဆိပ် မန်းဆေးခဲ တဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ပျား၊ ပိတုန်း စတဲ့ အဆိပ်ရှိသတ္တဝါတွေ ကိုက်ခဲတာကို နိုင်တဲ့ အပြင် ခြင်ကိုက်ခဲရတာ၊ ဖိုးကောင်ကိုက်ခဲရတာ၊ လူငယ်တွေ၊ ဝက်ခြံ၊ မိတ်ဖု၊ သွေးယား၊ ဆီပု၊ ရေခွေးပူလောင်၊ ဆီးချိုကြောင့် အနာ ပေါက်တာ မန်းအနာပေါက်တာတွေလည်း နိုင်တယ်ဆိုပဲ”

“ဟာ...တယ်ဟုတ်တဲ့ ဆေးပါပဲလား”

“ဒါတင်မကသေးဘူး။ အပြေကျော်ဆေး ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ သွေးတို၊ ဆီးချို၊ အစားမှာ၊ ဆေးမှာ၊ မူးမော်၊ ပျို့အန်၊ အစာအိမ် လေထိုးလေအောင့်၊ အဆိပ်အတောက်ရှိတဲ့ အစာတွေအပြင် သတ္တဝါတွေရဲ့ ကိုက်ခဲမှုကြောင့်ဖြစ်တဲ့အနာတွေကိုတောင် သက်သာပျောက်ကင်းတယ်တဲ့။ ထိခိုက်ရှုနာများကတော့ ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ် အစ်ကိုရဲ့”

“တယ်လည်းကောင်းတဲ့ ဆေးပါပဲလား။ ဘယ်မှာများ ဝယ်လို့ရနိုင်မလဲဟင်၊ လူတိုင်း ဆောင်ထားနိုင်လို့ပါ”

“ညီမလေး မှတ်ထားတာကတော့ ပင်ရင်းဌာနဟာ မိုးကုတ်မြို့ အောင်နန်းရုပ်မှာ။ (ဖုန်း-၀၆၆-၂၁၁၀၀)ဖြစ်ပြီး တိုင်းရင်းဆေးဝါး မှတ်ပုံတင်အမှတ် TMR 012013(0516) နဲ့ ထုတ်လုပ်ထားတာ အစ်ကိုရဲ့...”

“ဟုတ်ပြီပု၊ အစ်ကိုတော့ အများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးဆောင်ဆိုသလို နီးစပ်ရာကို သတင်းကောင်းလေး ပြန်ပေးရဦးမယ်ဟေ့”

“ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

တစ်ခါတစ်ရံ
အိမ်ထဲမှာ
နေထိုင်နေ
နေတဲ့အခါ
အိမ်ထဲမှာ
နေထိုင်နေ
နေတဲ့အခါ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နတ်ကတော် စိန်မျက်ခုံး

(အ ဓ န်း ဆ က် ၀ ဣ ၇ ည်)

ကျော်မြသန်း

(ယခင်လမ္မအဆက်)

စိန်မျက်ခုံးတင်တင်က သူတို့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကမန်းကတန်းထ ထာပြီး အပြုံးတွေ တသီကြီးနှင့် နှုတ် ဆက်လာသည်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး သော အေးကို ငယ်ပေါင်းဖော်များ ဝမာသို့ လက်ကလေးကို တယုတယ ဆွဲပြီး သူနှင့်အတူ ထိုင်နေစေခဲ့၏။ စိန်မျက်ခုံး၏ ထွေးထွေးပိုက်ပိုက် ဂရု တစိုက်မှုကြောင့် အိမ်ရှင်များကလည်း ဗျာဗျာသလဲ ဆီးကြိုကြသည်။ ကိုသန့် ဇင်နှင့် စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုကြ သည်။ သူ့ကိုစွဲလေးပြီးရင် ပုလဲတို့ တိုက်ကို ပြန်မယ်။ အားရပါးရ စကား ပြောကြမယ်။ မနက်စာလည်း သူနဲ့ အတူ စားရမယ်ဟု ဖိတ်မန္တက ပြု လိုက်သလိုလို၊ အမိန့်ပေးသလိုလို တယုကယင်စကား ဆိုခဲ့၏။ စိန်မျက် ခုံး၏ စကားပြောပေါက် ပြောဟန်မှာ တကယ်မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တူ သလို ချစ်စရာလည်းကောင်းသည်ဟု အေးက တိတ်တခိုးမှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

အိမ်ရှင်များ တည်ခင်းလာသည့် စားသောက်ဖွယ်ပန်းကန်များ သူတို့ ရှေ့မှောက်သို့ ချလာသောအခါ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဇက်လုံးချင်းဆုံ၍ တိတ်တခိုးစကား

များ လျှပ်ဟစ်ပြက်အတွင်း ပြောဖြစ် လိုက်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်၊ ပလိန်းကိတ်၊ ကိတ်မုန့်၊ လီမော့ရည် စသော စားသောက်စရာများ မပါ။ အစိတ်ညီညီ ခွဲစိတ်ပြီး လှလှပပ ပန်းကန်ပြားကြီးထဲမှာ ယပ်တောင် အပိုင်းသဖွယ် ဖြန့်ကြက် အလှပြထား သော ပန်းသီးစိတ်များ၊ ပန်းသီးကို မြင်ရုံနှင့် ချင်းတောင်ပန်းသီး မဟုတ် သည်ကိုတော့ သိလိုက်သည်။ အင်္ဂလန် ပန်းသီးလား၊ ဩစတေးရီးယား ပန်းသီးလား တစ်ခုခုဖြစ်ဖို့တော့ သေ ချာသည်။ နှင်းဆီအပွင့်ကြီးများ ကြွ တက်နေအောင် ပုံဖော်ထားသည့် ရှည်မြောမြော ပန်းကန်လှလှထဲမှာ အထပ်လိုက်ထည့်ထားသော အပိုင်း၊ လေးထောင့်၊ သုံးထောင့်၊ လခြမ်းပုံ၊ ရှည်မြောမြော၊ ပုအိုင်အိုင်ပုံ အမျိုးမျိုး ဖော်ထားသည့် နိုင်ငံခြားဖြစ် မုန့်များ စက္ကူပတ်ပေါ်ကပုံကို မြင်ရုံနှင့်ပင် ဝါးစားချင်စရာကောင်းအောင် ပြုလုပ် ထားသော ချော့ကလက်တောင့်များ မှာ အထပ်လိုက်၊ အယ်တုံနေသော နို့ဖန်ခွက်ကြီးထဲမှာ စတော်ဘယ်ရီ အသီးအနီများ ပေါလောမျောနေသည်။

သည်သို့သော စားသောက်ဖွယ် ရာများကို သူတို့မြင်ဖူးသည်။ မစား

နိုင်ကြ။ စားဖို့ဝေးလို့ ဈေးကိုပင် မမေး ရဲကြ။ အမြဲစားဖို့ဆိုတာကို ထားဘိ ဘော့။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုသည်ကိုသော် မှ စိတ်မကူးဝံ့ကြပေ။ ခုတော့ သူတို့ ရှေ့မှောက်မှာ ပဲလှော်နှင့် ထန်းလျက် တည်သလို တည်ပေးကြသည်။

ရွှေပိန်းချ နတ်ရုပ်ကြီးတွေကို လည်း တန်းစီထားနိုင်သည့် တိုက်ကြီး ရှင်များမှာ သူတို့ဈေးမမေးရဲသည့် ချော့ကလက်များကို ပဲလှော်ဝါးသလို ဝါးစားနေမည်လား မသိ။

ချမ်းသာ၊ ဆင်းရဲဟူသည်မှာ စကားအရာအားဖြင့်၊ အကွရာအားဖြင့် နှစ်လုံးစီ ရှိပုံချင်း တူညီသော်လည်း ကွာဟမှုမှာ မတူညီပါလေ။

သူတို့ရောက်နေသော တိုက်ကြီး ချင်တို့ နေထိုင်မှုအဆင့်အတန်းနှင့် နတ်ရုပ်ကြီးများကို ယှဉ်တွဲကြည့်ပြီး လူပိန်းတွေအတွေးဖြင့် အဖြေထုတ်ခဲ့ သော် နတ်ကိုးလို့ ချမ်းသာနေသလား ဟု အထင်ရောက်စရာ ရှိပေသည်။ နတ်တွေမလို့ ချမ်းသာနေသည်ဟု ထင်မှတ်မှားနိုင်ရာ၏။

နောက်မှ စိန်မျက်ခုံးတင်တင် က တိုက်ကြီးရှင်တို့အကြောင်း ပြောပြ ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ တိုက်ကြီးရှင်တို့

လုပ်နေသည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း နှစ်ခု စလုံးမှာ အရှုံးလုံးဝမရှိဘဲ အမြတ်ကို မူသေတွက်နည်းဖြင့် အပိုင်ချည်၍လုပ် ရသော လုပ်ငန်းများဖြစ်သည့်အတိုင်း ချမ်းသာပြီးရင်း ချမ်းသာရင်း ဖြစ်နေ ကြသူများပါတည်း။

တစ်ခုသောလုပ်ငန်းမှာ ထိ လက်မှတ် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း၊ မန္တလေးတွင် အကြီးဆုံးသော ထိ လက်မှတ်အရောင်းလုပ်ငန်းများအနက် နာမည်ကြီး ထိအရောင်းဆိုင်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထား၏။

တရားဝင် ဝယ်ယူခွင့်ရသော ထိ စာအုပ်များပေါ်မှာ အမြတ်ငွေပင်လျှင် တစ်လတစ်သောင်းခန့် ဝင်ငွေရှိရာ အခြားနည်းများဖြင့် ထိလက်မှတ် သို့ လှောင်ရောင်းဝယ်သော ဝင်ငွေကိုပါ ထည့်တွက်လျှင် တစ်သောင်းအထက် ဝင်ငွေရှိပေသည်။ သည်ကနေ တရား ဝင်ဈေးနှုန်း တစ်စောင်နှစ်ကျပ်နှင့် ရောင်းသော ထိလက်မှတ်များမှာ လက်ကျန်ကျန်သည်ဟူ၍ မရှိပေ။ နောက်လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ စိန်ရွှေ အပေါင်ခံ၍ ငွေတိုးချေးဖြင့် လုပ်ငန်း ဖြစ်၏။ ရာလောက်၊ ထောင်လောက် ပစ္စည်းမျိုးကို အပေါင်မခံ။ သောင်း အထက် ပစ္စည်းမျိုးကိုသာ အပေါင်ခံ သည်။ အဲသည်က ဝင်ငွေကလည်း နည်းသည် မဟုတ်။ တစ်လ တစ်လ ငါးသောင်းအထက် ဝင်ငွေရှိသည်။ ထိ လုပ်ငန်းကမှ အမြတ်တော်ကြေး ပေး ရသေးသည်။ သည်လုပ်ငန်းက အမြတ်တော်ကြေး လွတ်သည်။ အရှုံး လုံးဝမရှိ။ အသားတင်ဝင်ငွေရသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ဒါ့အပြင် ထိတစ် ပတ်ကို ရာစည်းသုံးစည်းမှ ငါးစည်း

အထိ ကစားသေးသည်။ ရာစည်း တစ်စည်းကို နှစ်ထောင်။ နှစ်ထောင် ဖိုးကို ကိုယ့်အရင်းထဲကငွေနှင့် ကစား သည် မဟုတ်။ အမြတ်ထဲက ငွေနှင့် ကစားခြင်း ဖြစ်၏။

ရာစည်း တစ်စည်းကိုင်လျှင် ဂဏန်းလေးလုံး အပိုင်။ အက္ခရာနှင့် ဂဏန်းလေးလုံးတိုက်ပြီဆိုလျှင် နောက် ကနှစ်လုံး မကြည့်နဲ့တော့။ ဆုကြီး တိုက်ပြီဆိုရင်တော့ ဘာပြောကောင်း မလဲ။ ကဲ ... အမြတ်တော်ကြေး ကင်းလွတ်ခွင့်ငွေတွေဆိုတာ တိုးပြီး ရင်းတိုးရင်း။

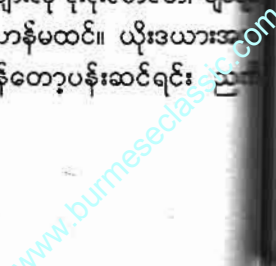
ကဲ .. ချောကလက်ကို ပဲဘော် ဝါးသလို စားနေကြသည်မှာ ဘာ ဆန်း။ ခု စိန်မျက်ခုံးတင်တင် ရောက် နေသည်ကိစ္စမှာ သူတို့ထိဆိုင်က ဆု ကြီးများများ ထွက်ဖို့နှင့် သည်အပတ် ကစားမည့် ရာစည်းနံပါတ်ပေးဖို့ အတွက် လုပ်ပေးရမည့် ကိစ္စဖြစ်၏။

ထိတစ်ပတ် စခါနီးတိုင်း စိန် မျက်ခုံးတင်တင် မန္တလေးသို့ တက်ရ စမြဲရှိခဲ့၏။ ကိုသန့်ဇင်ကိုလည်း မမျှော် လင့်ဘဲ ပွဲကောင်းလေးတစ်ပွဲနှင့် တိုး ခဲ့ရသည်။

စိန်မျက်ခုံးတင်တင်က ပန်းသီး တွေ၊ ချောကလက်တွေ အဝစားဖို့မှာ ပြီး အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားသည်။ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ အခန်းထဲဝင်သွားစဉ်က စိန်မျက်ခုံး တင်တင် မဟုတ်တော့။ တကယ့် မိန်းမတစ်ယောက် အပြင်အဆင်နှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ မိုးပြာရောင် ရှုပ် အကျီစပေါ်မှာ ငွေခြည်ပြောက် ကလေးများ လက်လက်ထနေအောင် ဖြန့်ကြဲထားသည့် ခါးထောင်အကျီနှင့်

လွန်းကျော်လွန်းပြန်၊ လွန်းလှ လွန်း လိပ်၊ မိုးရိပ်တိမ်ပြင်၊ နီလွင်ညိုမောင်း သက်တင်ချောင်းသို့ လွန်းပေါင်းတစ် ရာ၊ ငါးဆယ်သာသည်၊ ရွှေဝါပုလဲ၊ ယွန်းပြောက်ကျသည်ဟု စာစပ်ခဲ့သည့် အပြာနုရောင် လွန်းရာကျော် အချိတ် ထဘီကိုဝတ်ပြီး ဆိပ်လည်ကင် ဆံထုံး ပုံပုံကလေးနှင့် စိန်မျက်ခုံးတင်တင်၏ ပုံဟန်မှာ ကြွကြွရွှရွှာနေသည်။ ပန်း နှစ်ဘက်ပေါ်တွင် ရေတိရေတရ တင် လွမ်းထားသည့် ရွှေချည်ထိုး ဇာပဝါချ ထားပုံမှာ သူ၏ဟန်ကို ပို၍ဝင့်ထည် အောင် ပုံပိုးပေးထားသည်သို့ ရှိချေ၏။

ကိုသန့်ဇင်တို့ အပါအဝင် အား လုံးကို အပြုံးတစ်ချက်ဝင့်ပြပြီး နတ် ရုပ်ကြီးများရှေ့တွင် ပုံပုံရုံရုံ ပီပီပြားပြား ထိုင်ချလိုက်သည်။ နတ်ရုပ်ကြီးများကို ကန်တော့ပြီး စင်ပေါ်တွင် ရှိနေသည့် ပြောင်လက်နေသော ငွေဖလားလေး ကို ယူ၍ငွေဖလားထဲမှ သပြေနု အခက်ကလေး နှစ်ခက်နှင့် နတ်ရုပ် ကြီး တစ်ရုပ်ပြီးတစ်ရုပ် အမွှေးနံ့သာ ပက်ဖျန်းပေးနေပုံမှာ ညက်ညောပိတ်၊ အမွှေးနံ့သာ ပက်ဖျန်းပေးပြီးသည်နှင့် ခုနကအတိုင်း ပီပီပြားပြားလေး ထိုင် ချပြီး လက်အုပ်ချီလိုက်၏။ အသ မထွက်သော်လည်း ပါးစပ်က လှုပ်သ သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အထိ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက်။ ထိုမှနောက် လက် ကလေး စလှုပ်လာသည်။ တဖြည်း ဖြည်းချင်း ကိုယ်ကလေး ယိမ်းနွဲ့ထ သည်။ စိန်မျက်ခုံး၏ လက်လှုပ်ပုံနဲ့ ကိုယ်ယိမ်းနွဲ့ပုံမှာ တခြားသော နတ် ဝင်သည်များလို ဖိုးဖိုးတော်တော်၊ ဖျပ် ဖျပ် လူးလူး ဟန်မထင်။ ယိုးဒယားအ နှင့် ကန်တော့ပန်းဆင်ရင်း ည

ညောင်ညောင်ညောင် လှုပ်နေသည့် လှုပ်ပုံ
ကိုယ်လုံးကလေး ဘယ်ညာယိမ်း
လှုပ်ပုံမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လှလှ
ဝေကလေး။ ကြည့်နေရသည်ကိုက
စိတ်ဝင်စားစရာ။

ပြီးတော့မှ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူအား
ဆက်ယပ်၍ အနားသို့ခေါ်လိုက်ပြီး
မေ့တပွင့် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးနှင့် တိုး
ထိုး ညင်းညင်းလေး ပြောနေသည်။
နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ် ထင်
သွားသလို မဲ့ရိပ်လည်း ထင်သွား
သည်။ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးမှာ သူ
ပြုံးလျှင်ပြုံး၍ သူမဲ့လျှင် ကိုယ်ကလေး
တွန့်သွားသည်။

ပြောနေရင်း အသံနည်းနည်း
ကျယ်လာသည်။

“တို့များကိုချစ်ရင် တို့များက
လည်း ချစ်တတ်တယ်နော်”

“တို့များက ပေးမယ်ဆိုရင်
တကယ်ပေးတာ”

“တို့များရဲ့လူဖြစ်လာရင် တို့များ
ရဲ့အထာကို မိမှ”

“တို့များရဲ့ အထာငြိမ်မှ တို့များ
က ပိ(စ်)ဖြစ်တာ။ တို့များနဲ့ အထာ
မငြိမ်ရင် ပိ(စ်)မဖြစ်ဘူးနော်”

ပိ(စ်)အမှတ်အသားလည်း လုပ်
ပြလိုက်သေးသည်။

အေး လက်က ကိုသန့်ဇင်ပေါင်
ကို မသိမသာ တို့လိုက်သည်။ ကိုသန့်
ဇင်ကလည်း မသိမသာလေး ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ပြောလုံးက နတ်ဟန်မပါ။ နတ်
လိုမပြော။ ခုခေတ် ဇေအတွဲလေးတွေ
ပြောလုံးပြောဟန်မျိုး။ နတ်တွေလည်း
ခေတ်နှင့်အမီ ပြောကြဆိုကြသည်
လား ဒါမှမဟုတ် ကိုးကွယ်သူတွေက

သည်အပြောမျိုးမှ ကြိုက်သည်လား
ဆိုသည်ကို ဘယ်သို့ ဆိုရမှာပ။

ဆုကြီးတွေဝင်ဖို့ ဘာလုပ်ရမည်
ဆိုသည်များ ပြောသလို ဂဏန်းတွေ
လည်း ပါးစပ်မှ ရွတ်ဖတ်ပြသွားသည်။
မှတ်သူများကလည်း ကမန်းကတန်း
လိုက်မှတ်ရသည်။ သူတို့ဟာနှင့် သူတို့
တော့ အထာမိနေသည်။ အထာငြိမ်
နေသည်ဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။

ကိုစွက မပြီးသေး။ ကိုသန့်ဇင်
တို့ဘက် လှည့်လာပြန်သည်။

စိန်မျက်ခုံးတင်တင်၏ ဖြန့်ထား
သော လက်ဝါး အေးရှေ့ကို ရောက်
လာပြီး “ညီမတော်က ငွေစင်ငါး
ပိဿာပေး”ဟု တောင်းဆိုလာသည်။

အေး မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။
တောင်းလိုက်တာက နည်းနည်းနော
နော မဟုတ်ပါပေ။ ငွေစင်ပိဿာ
တောင်မှဆိုတော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်း
မသိ။ ကိုသန့်ဇင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ အေးအိတ်ထဲမှာ ပါလာမှ ငွေ
အစိတ်သုံးဆယ်။ ပါလာသည်ငွေက
လည်း စက္ကူတွေ။ ဟိုက တောင်းနေ
တာက ငွေစင်ငါးပိဿာ။ ချောက
လက်စားမိတာ ခုမှ ဒုက္ခလှလှကြီး
တွေ့ပါကောဟု ထင်လိုက်မိစဉ် အနား
က အမျိုးသမီးကြီးက ပြဿနာကို
ဝင်ရှင်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... ညီမက ငွေငါးကျပ်
ဆက်လိုက်တဲ့”

ချောကလက်နှင့် ပန်းသီးကို
လည်း စားပြီးနေပြီမို့ ငွေငါးကျပ်ကို
ဖြန့်ထားသော လက်ဝါးပေါ် တင်ပေး
လိုက်ရသည်။

အေး တင်ပေးလိုက်သည်က
ငါးကျပ်တန်။

အိမ်ရှင်မကြီးကို နတ်ကိုးငွေထဲ
က ကျပ်တန်ငါးရွက်နှင့် လဲခိုင်းလိုက်
သည်။ ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို နတ်ကိုး
ထားသည့် ရွှေခွက်ထဲထည့်ခိုင်းပြီး
ကျပ်တန်လေးရွက်ကို အေးလက်ထဲ
ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

အေးလက်ထဲကို ပြန်မထည့်ခင်
ကျပ်တန်ကို လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး
မှောက်ပြလိုက်သည်။ ကျပ်တန်တွေ
အောက်ကိုမကျ။ လက်ဝါးထဲမှာ ကပ်
နေသည်။

အေးရော ကိုသန့်ဇင်ပါ မျက်လုံး
ဝိုင်းသွားရသည်။

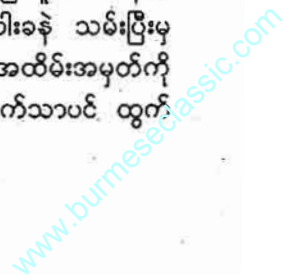
နှုတ်ခြေစကားမှာ ...

ဒီကအပြန် ထိဝင်ထိုး။ အကွရာ
က (ခ) ဂဏန်းက ‘သုံး’အစ၊ အလယ်
ကောင်က ‘ကိုး’ပါရမည်။ အဆုံး
ဂဏန်းမှာ ‘လေး’နှစ်လုံးထပ်။

အေးက နတ်လောကနှင့် မရင်း
နှီး။ အတွေ့အထိ မရှိသမို့ ဘာပြန်
ပြောရမှန်း မသိ။ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်း
ညိတ်ပြီး ပေးလာသောငွေကို လက်ခံ
ယူလိုက်ရသည်။ ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေ
သူများက သူတို့ကိုများ ပေးဦးမလား
အထင် မျှော်လင့်တကြီး မျက်လုံးများ
နှင့် စိန်မျက်ခုံးတင်တင်ကို ငေးကြည့်
နေကြသည်။ ငွေစင်တောင်းရင် ပေးဖို့
လက်ကလေးတပြင်ပြင်နှင့်ပေါ့။

ဒါပေသည့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေး
တော့။ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီ။

စိန်မျက်ခုံးတင်တင်က သူ၏
မျက်နှာကို လက်ဝါးလေးနှင့် ပွတ်
လိုက်သည်။ သူတို့မြင်ဖူးသော နတ်
ဝင်သည်များလို ဝါးခနဲ သမ်းပြီးမှ
ထွက်သွားသည့် အထိမ်းအမှတ်ကို
မပြု။ အေးအေးသက်သာပင် ထွက်

သွားဟန်ရှိသည်။

အားလုံးသော မျက်လုံးများမှာ အေးအပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည်။ နှုတ်က ဖွင့်မပြောကြသော်လည်း ကံ ကောင်းလိုက်တာဟု ဆိုလိုဟန် ရှိချေ ၏။ တကယ်တော့ အေးက နတ် လောကနှင့် မရင်းနှီးထားလို့သာ ငွေစင်ငါးပိဿာ တောင်းလိုက်သည် ကို လန့်သွားရခြင်းပါ။ နတ်အခေါ်က ငွေတစ်ကျပ်လို့ မခေါ်။ တစ်ကျပ်ကို တစ်ပိဿာ။ ပိဿာတစ်ရာ ထည့်ဆို ရင် ငွေတစ်ရာထည့်။ ငွေစင်တောင်း ပြီး ပြန်စွန့်လိုက်သောငွေမှာ နတ်ကိုး သူများအတွက် ရွှေစင်ဆယ်တင်းရ လိုက်ဘိသို့ ဝမ်းသာကြရ၏။ တန်ဖိုး ထားကြရ၏။ အနီသို့ ပြန်စွန့်သော ငွေစင်ကို မသုံးစွဲမီအောင် ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ်ထုပ်ပြီး အမြင့်နေရာမှာ သိမ်းဆည်းထားကြ၏။

ဈေးခေါ်ကောင်းသည်၊ လာဘ် ခေါ်ကောင်းသည်၊ သည်ငွေရှိရင် နောက်ထပ်ငွေ ပွားသည်ဟု အလွန် အမင်း ယုံကြည်ကြလေ၏။

နတ်ယုံသော မယားနှင့် နတ် မယုံသော လင်တို့ ပေါင်းမိသည့်အခါ ပြဿနာ ခဏခဏတက်သည်မှာ ထို ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ လင်လုပ် သူက နတ်ကိုးကွယ်သူမယား ငွေစင် ထားသည့်နေရာကို သိသည်။ အသုံး လိုသည့်အခါတိုင်း ထိုငွေကို ကစ်သွား တတ်သည်။ မယားဖြစ်သူက သိပြီဆို ရင်တော့ ပြီးပါလေရော။ ညအတူတူ အိပ်ခွင့်မပေးသည်အထိ ဒဏ်ခတ် တတ်သည်။

ကိစ္စပိစွဲပြီး၍ ချောကလက်တိုက် ကြီးမှ ထွက်လာသောအခါ ပုလဲတိုက်

သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ပုလဲတိုက် ရောက်တော့ ဘယ်အချိန်က ကြိုတင် စီစဉ်လိုက်သည်မသိ။ ဝမ်းတေ ဘယ်(လ်) သုံးလေးရာတန် ဟိုတယ် ထမင်းပွဲနီးပါး စားမြိန်စွာ ဖွယ်ဖွယ် ရာရာစီစဉ်ထားသည့် ထမင်းပွဲကြီးမှာ အဆင်သင့်။ ဟင်းလျာအမယ် စုံလင် လှသဖြင့် ဘယ်ဟင်းခွက် ခပ်ရမည် မသိ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရှင်များ၏ ဧည့်ခံမှုမှာ လိုလေသေးမရှိအောင် ထူး ထင်လှသည်ပြင် ဖော်ရွေပုံမှာလည်း ထမင်းလုတ်ကို ပါးစပ်ထဲ ဘယ်လို ထည့်ရမှန်းမသိအောင် ရှိခဲ့ချေ၏။

ထမင်းစားပြီးတော့မှ အေးအေး ဆေးဆေး စကားထိုင်ပြောဖြမ်းကြ သည်။ ကြားလိုက်ရသည့် နတ်လော က၏ ခေါင်းစဉ်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အတိရှိပေ၏။ သတင်းအစုံအလင်မှာမူ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ဟု ဆိုရမည်သို့ ရှိ လေသတတ်။ အေး၏မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့ဩရိပ်များ ထင်ပြီးရင်း ထင်ရင်း ဖြစ်ခဲ့ရသလို ကိုယ်တိုင် နတ်ကတော် လုပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်အထိ တဒဂ်ပဟာန်စိတ်အစဉ် ပြောင်းလဲခဲ့ရ ပေသည်။ မယုံလျှင် ပုံပြင်ပမာ နား ထောင်စရာများလည်း တစ်ပုံတစ်ပင် ပါသည်။ ဘယ်သူတော့ဖြင့် ဘယ်လို ဆိုသည် သက်သေသက်ကာယ၊ အထောက်အထားများဖြင့် ပြဆိုလာ သည်ကိုလည်း ကြားခဲ့ရ၏။ မလျာ လောက ဘယ်ကစ၍ ဘယ်အဆင့် ရောက်နေသည်များကိုလည်း အမှတ် သညာ ပြုခဲ့ရ၏။

အံ့ဩစရာတွေ အံ့ဩစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ပါရှိ၏။ နောက်အခန်း ထားဘိတော့။ နောက်အခန်း

များမှာ ဆက်ရအောင်။

အခုခေတ် နတ်ကနားပွဲ တစ်ပွဲ ၏ ကုန်ကျစရိတ်မှာ အနည်းဆုံး သုံး ထောင်မှ ငါးထောင် ပတ်ဝန်းကျင်မျှရှိ ၏။ သုံးရက်အတွက် ငါးထောင်၊ ဒါက အနည်းဆုံး။ ငါးထောင်ထက် ကုန် ကျစရိတ်သက်သာသည့် နတ်ကနား ပွဲဟူ၍ မရှိပေ။ သုံးရက်အတွက် ကုန် ကျသွားသော ငွေငါးထောင်ကို သုံးလ မပြောနှင့် သုံးနှစ်ရှာသော်မှ အိမ် စရိတ်နုတ်ပြီး ငွေငါးထောင် အသား တင် အပိုကုန်ဖို့ မလွယ်ကူပေ။ လုပ် ငန်းကြီးသမားများအတွက် ငွေငါး ထောင်ဆိုသည်မှာ အစွန်းထွက် ငွေ ပမာဏမျှသာဖြစ်သော်လည်း အလယ် အလတ်လုပ်ငန်းများအတွက်မူ ထို ပမာဏသည် ငွေလုံးငွေရင်း ဖြစ်၏။ ဒီကနေ့ နတ်ကနားပေးသူများကို ကြည့်။ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှာ ကိုယ် ပိုင်တိုက်၊ ကိုယ်ပိုင်ကား စီးနေနိုင်ကြ သူများ မဟုတ်ပေ။ ရရစားစား ရောင်း ဝယ်စားရသူများသာ ဖြစ်ပေသည်။

ပမာပြစရာ ဇာတ်ကြောင်းလေး တစ်ခု ထုတ်ပြပါမည်။

နတ်ကနားပေးလျှင် ရောဂါ ပျောက်မည်ဆိုသဖြင့် နတ်ကနားပေး ခဲ့ရာမှ ...

ကိုမောင်မောင်ကြည့်မှာ အစိုးရ ဌာနတစ်ခုမှ အရာရှိလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူတို့လင်မယားမှာ နတ်ကိုး ကွယ်သူများ မဟုတ်ကြ။ နတ်နှင့် လည်း မပတ်သက်ကြ။ ယုတ်စွအဆုံး အိမ်မှာ နတ်အုန်းဆွဲ၍ ကိုးကွယ်ပသ မှုမျိုးကိုသော်မှ မလုပ်ဖူးခဲ့။ ကိုမောင် မောင်ကြည့်မှာ အသောက်အစားမရှိ၊ ကျန်းမာရေးလည်း အလွန်လိုက်စား

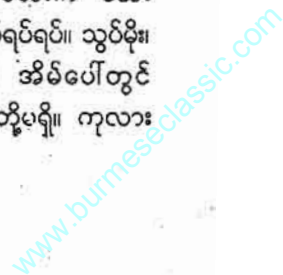

သူ ဖြစ်သည်အတိုင်း သူ့ကိုကြည့်
 ထိုက်လျှင် အစဉ်အမြဲ အသားအရေ
 ခြည်ပြည့်တင်းတင်း စိုစိုပြည်ပြည်နှင့်
 ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေသည်။
 သက်ငါးဆယ့်နှစ်နှစ် ရောက်သည်
 အချိန်တွင် ကျန်းမာရေး ချွတ်ယွင်းစ
 ပြုလာသည်။ နေရထိုင်ရသည်မှာ
 အရင်လို မကောင်း။ အစာစားပြီးတိုင်း
 နှိတ်ထဲက အောင့်တောင့်တောင့် ဖြစ်
 ထာသည်။ အောင့်တောင့် အောင့်
 တောင့် ဖြစ်လာသည်မှာ စွဲစွဲမြဲမြဲတော့
 မဟုတ်။ အောင့်လိုက်၊ ပျောက်လိုက်။
 အောင့်လာသည်အခါ လျက်ဆား
 သွေး လျက်လိုက်။ ပျောက်သလိုရှိ
 သွားလိုက် ဖြစ်ခဲ့ရာမှ အောင့်သည်မှာ
 သည့်အချိန်က ပို၍ပို၍ များလာသည်။
 ဆရာဝန်ကို ပြကြည့်သည်။ မာသော
 အစာများကို ရှောင်ပြီး ကျေလွယ်ချက်
 လွယ်သော အစာများကို စားရန် ညွှန်
 ကြား၍ ဆေးပေးလိုက်သည်။
 ဆရာဝန်ပေးလိုက်သော အင်္ဂလိပ်
 ဆေးကလည်း ပထမပိုင်းတော့ ဟုတ်
 သလိုလို အရှိသား။ အတော်လေး
 သက်သာသွားခဲ့သည်။ သက်သာလာ
 သည့်မှီ အစားအသောက်များကို သိပ်
 ရှောင်မိ။ ပါးစပ်အလိုသို့ လိုက်မိလာ
 သည်။ အအောင့်အနာလေး ပေါ်
 ထိုက်၊ ဆေးသောက်လိုက်၊ သက်သာ
 ထိုက်၊ ဆေးလွှတ်လိုက်နှင့် တစ်နှစ်
 ကျော်လောက်ကြာတော့ အအောင့်
 အနာမှာ တစ်ဆင့်တိုးပြီး အစာစားပြီး
 တိုင်း အန်စပြုလာသည်။ မတည့်တာ
 စားမိလို့ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့နေခဲ့သည်။
 နောက်တော့ ဆန်ပြုတ်လောက်
 သောက်သည်ကိုပင် ပြန်အန်လာသည်။
 မြန်မာ ဆေးမြီးတိုဘက် လှည့်

ကြည့်ပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပထမ
 ပိုင်း သက်သာသလို ရှိလာသည်။
 နောက်တော့လည်း မသက်သာပြန်။
 မိတ်ဆွေများက ဆေးရုံမှာ စစ်
 ဆေးစမ်းသပ်ဖို့ ဒါမှမဟုတ် အထူးကု
 ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဦးနှင့် ပြကြည့်ဖို့
 တိုက်တွန်းကြသော်လည်း ကိုမောင်
 မောင်ကြည်က ပေါ့ပေါ့ပဲနေခဲ့သည်။
 မြန်မာလူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူ
 တော့ ဘာဆေးနဲ့ပျောက်သည်၊ ဘယ်
 သူတုန်းကတော့ ဒီထက်ဆိုးတာပေါ့၊
 ဘာဆေးစားလိုက်တာ သုံးခွက်တောင်
 မသောက်လိုက်ရဘူး။ ပကတိ လူ
 ကောင်းဖြစ်သွားတာပဲ စသည်ဖြင့်
 အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်တိုင်း ကိုမောင်
 မောင်ကြည်ကလည်း လုပ်ခဲ့သည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် ကိုမောင်မောင်
 ကြည်နီး မမြသက်၏ အဒေါ်တစ်
 ယောက် ရန်ကုန်လာရင်း သူတို့အိမ်မှာ
 တည်းခိုခဲ့၏။ စကားပြောကြရင်းမှ
 ကိုမောင်မောင်ကြည်၏ ရောဂါ
 အကြောင်း ရောက်သွားခဲ့ရာမှ အဒေါ်
 ဖြစ်သူ၏ မှတ်ချက်မှာ အများနှင့်မတူ
 တစ်မူထူးခြားခဲ့သည်။
 “ဟဲ့... မြသက်ရဲ့ ရိုးရိုးမဟုတ်
 ဘူးထင်တယ်။ အမှောင့်ပယောဂ တစ်
 ခုခုဖြစ်နေသလား ဆိုတာလေး ဘာ
 လေးလည်း မေးစမ်းကြည့်ပါဦးလား။
 ရောဂါရိုးရိုးဆိုရင် ဒီလောက်ဆေးတွေ
 သောက်ပြီးပြီပဲဟာ။ ပျောက်ရမှာပေါ့။
 မပျောက်ရင်လည်း အိပ်ရာထဲ လဲပြီ
 ပေါ့။ ခုဟာက အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရုံ
 လုပ်ထားသလားမှ မသိတာ”
 “ဘယ်သူက အနှောင့်အယှက်
 လုပ်မှာလဲ ဒေါ်လေးရာ။ အစ်ကိုကြည့်
 အကြောင်းလည်း ဒေါ်လေး သိသားပဲ

ဟာ။ သူက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လည်း
 နေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်သူ
 လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ သူက အေး
 အေးနေတာ။ အလုပ်ထဲမှာလည်း
 အားလုံး အဆင်ပြေလို့ပဲဟာ”
 “ဟဲ့... မြသက်ရဲ့ ဒါမျိုးဆို
 တာက လူလူချင်း မလုပ်ပေမယ့် နတ်
 တွေ ဘာတွေက လုပ်တတ်တယ်ဟဲ့။
 မောင်ကြည့်တို့ဘက်က ဘယ်လိုရိုးရာ
 တွေ ဘာတွေရှိမှန်းမှ မသိတာ။ ဒါမျိုး
 ဆိုတာက ယောက်ျားက မလုပ်ပေ
 မယ့် မိန်းမက လုပ်ပေးရတယ်။ မေး
 စမ်းကြည့်ပါဦးလား”
 မမြသက် တွေသွားရသည်။
 နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားရသည်။
 ထဲထဲဝင်ဝင်တွေးလေ အဒေါ်စကားက
 စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာလေ။
 အစ်ကိုကြည့်ကို မေးရသည်။
 ရိုးရာအကြောင်း မိဆိုင်မဆိုင်အကြောင်း။
 အစ်ကိုကြည့်က ခေါင်းခါသည်။ ဒါ
 တွေ သူလည်းမသိ။ သူ၏မိဘများက
 လည်း ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ။ သူက
 တစ်ဦးတည်းသောသား။ အမေဘက်၊
 အမေဘက် အမျိုးတွေကို မေးကြည့်
 မှပဲ သိချင်သိမည်။ သူကလည်း သူ
 ခံစားနေရသော ရောဂါကြောင့် ဟုတ်
 လိမ့်နိုးနိုးများ ဖြစ်နေမလားလို့ သံသ
 ယဝင်လာသည်။
 မြသက်က ဒေါ်လေးဖြစ်သူကို
 ဒီအကြောင်း ပြန်ပြောပြတော့ ဒေါ်
 လေးက မမြသက်ကို တောင်ညွှာလာပ
 ( )ရပ်ကွက်မှ အိမ်တစ်အိမ်ကို ခေါ်
 သွားသည်။ အိမ်ကလေးက သေး
 သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ သွပ်မိုး၊
 ပျဉ်ကား၊ ပျဉ်ခင်း။ အိမ်ပေါ်တွင်
 ကုလားထိုင်တို့ ဘာတို့မရှိ။ ကုလား

ထိုင်တို့ ဘာတို့ ထားရမည့်နေရာတွင် နတ်စင်က နေရာယူထားသည်။ နတ်စင်ရှေ့မှာ ဖျာချောနှစ်ချပ် ခင်းထားသည်။ ဒီအိမ်က လူများနှင့် မမြဲသက် ဒေါ်လေးက ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်ဟန် ရှိသည်။ အိမ်ရှင်များက သူမ၏ဒေါ်လေးကို ယူယူငှာငှာပင် ဆီးကြိုကြသည်။

အာလာပသလ္လာမကား အနည်းငယ်ပြောဆိုပြီး လုပ်ငန်းစကြသည်။ အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်၊ မျက်လုံးအနည်းငယ် ပြူးသည်မှအပ မျက်နှာကျ အဆင်ပြေပြေ။ စကားပြောဟန်ပန်နှင့် လေယူလေသိမ်းက မော်လမြိုင်သူ ဆန်သည်။ ရွှေဆွဲကြီး ခပ်တုတ်တုတ်တစ်ကုံး ဆွဲထားပြီး မောင်နှံ့ခုနစ်ဖော် လက်ကောက်ကွင်း အပြည့်ဝတ်ထားသည်က ထိုအမျိုးသမီး၏ စီးပွားရေး ပြေပြေလည်လည်ရှိဟန်ကို ဖော်ညွှန်းနေသည်။ ဒေါ်လေးက အဆိုပါ အမျိုးသမီးအား အကျိုးအကြောင်း အနည်းငယ် ပြောပြပြီးသည့်နောက် အမျိုးသမီးက ပဝါစုံချထားသည့် အသက်ကြီးကြီး ရုပ်ပုံထုထားသော နတ်ရုပ်ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်၏။ ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးတစ်လိပ်နှင့် မီးခြစ်တစ်လုံးကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ပြီး အဆိုပါ နတ်ရုပ်တုရှေ့တွင် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်မြှောက်၍ အသံထွက်သော စကားပြောနည်းဖြင့် ဆယ်မိနစ်ခန့် ပြောဆိုနေသည်။ ပြီးမှ ဆေးလိပ်နှင့် မီးခြစ်ပါသော ပန်းကန်ပြားကို နတ်ရုပ်တုရှေ့တွင်တင်ပြီး ပုဆစ်တုပ်လျက် လက်အုပ်ချီထား၏။ သူမ၏

ပါးစပ်မှာ လှုပ်နေသည်။ သို့သော် အသံမထွက်။ ခဏကြာတော့ လက်တုန်လာသည်။ လက်အုပ်ချီထားသည့် လက်နှစ်ဖက်မှာ တုန်ရာမှ နဖူးပြင်ကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေသည်။

**လခစားတို့၏ဘဝမှာ
ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေကို
မျှတအောင်
အတော်ကြီး
တွက်ချက်ချင့်ချိန်
သုံးစွဲရသူများဖြစ်ရာ
အားဖြစ်ဖို့သည်
သာမည၊
မှိုက်ပြည့်ဖို့သည်
အဓိက။**

**ယနေ့အိမ်ရှင်မများကို
သင်္ချာတစ်ဘာသာတည်း
စစ်ကြည့်။**

ဂုဏ်ထူးရဖို့ သေချာ၏။

သူမ၏ နှုတ်ဖျားမှ “ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...” “ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...” ဆိုသော အသံမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညှင်းများ ထသွားသည်။ နတ်ဝင်သည် အမျိုးသမီးကြီးက “ဟင်း...” လေသူ့မှာ ကြက်သီးပိုထလေ။ ဒေါ်လေးကိုတစ်လှည့်၊ နတ်ဝင်သည် အမျိုး

သမီးကြီးကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။ မမြဲသက်၏မျက်နှာပေါ်မှာ ကြောက်ရွံ့နေသည့် သမီးရိပ်များ တရစပ် ပြေးလွှားလျက် ရှိချေ၏။

ဒေါ်လေးဖြစ်သူက တူမ၏ အနေအထားကို ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် အသာအယာ လက်တို့ သတိပေးလိုက်ရသည်။

“ဟင်း...” အသံကလည်း တရစပ် ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

ထိုသူတို့ဘက်သို့ ဝုန်းခနဲလှည့်လိုက်ရာ မမြဲသက်မှာ တုန်သွားသည်။ ရင်ထဲက ဒိန်းဒိန်း ဒိန်းဒိန်းမြည်သံမှာ နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ပြန်ကြားနေရသည်။

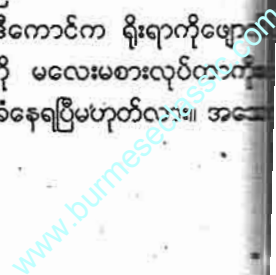
သူတို့ဘက်လှည့်ပြီး ထိုင်လိုက်မှာ ယေကျားထိုင် ဒူးတစ်ဖက်ကို ထောင်လို့၊ လက်တစ်ဖက်က ဒူးပေါ်တင်ပြီး မမြဲသက်ဘက်သို့ မကျေနပ်ဟန်နှင့် ကြည့်နေပုံမှာ ကြောက်စရာချက်ချင်းပဲ ထရိုက်တော့မင်းသိထင်ရသည်။

မျက်ထောင့်ကြီး ဂနီလို့၊ အကြီးက ကြိတ်လို့။ တင်းလိုက်သည့် မျက်နှာထား။ မမြဲသက်မှာ ဆက်မကြည့်တော့ ခေါင်းကလေး ငုံ့ထားလိုက်သည်။

“ဆေးလိပ်ဆက်စမ်း”

အမိန့်ပေးသံက မာသည်။ ထန်သည်။ ဒေါ်လေးက ကယူကသီ ပန်းကန်ပြားထဲက ဆေးလိပ်ကိုယူ၍ မီးညှို့ပြီး တရိတသေ ဆက်သလိုက်ရသည်။ မာမာထန်ထန် အသံများ ထွက်လာသည်။

“ဒီကောင်က ရိုးရာကိုဖျော့ဝါပြီး ငါ့ကို မလေးမစားလုပ်တာကို ခုတော့ ခံနေရပြီမဟုတ်လား။ အသေ

အသေသတ်ပစ်ရမယ်”
နောက်ဆုံးပြောသည့် “အသေ
သတ်ပစ်ရမယ်” ဆိုသော ကြိမ်းဝါး

မှာ ကြောက်စရာ လန့်စရာ။ အသံ
ကြီးကလည်း ဟိန်းလို့။ မမြသက်မှာ
ဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

ဒေါ်လေးအသံ ထွက်လာသည်။

“မသိမိုက်မဲတဲ့ ကလေးကို ခွင့်
ဈာတ်ပါ အရှင်ကြီး။ အရှင်ကြီးရဲ့ သမီး
တော်များက သားတော်အတွက်
ဆောင်းပန်ပါတယ်။ အရှင်ကြီး အမိန့်
ချသလို ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်။ မလေး
မစားလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မသိနား
မလည်လို့ပါ”

“တယ် ...”

ပါးစပ်ကထွက်လာသော “တယ်”
သံနှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ကို လက်ဝါးနှင့်
မိုက်လိုက်သည့် အသံမှာ “မြန်း” ခနဲ
မြည်သွားသလို မမြသက်မှာလည်း
သူ့ကျောပြင်ကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်
သလားဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

ယိုယိုကလေး ကုန်းနေသည့် ခါး
တလေးမှာ ဆတ်ခနဲဆန့်သွားရသည်။

“ဟေ့ ... ဒီကောင်ကို ရာထူး
ဆက်ဖို့တုန်းက တစ်ကြိမ်၊ အိပ်မက်
ပေးတာ နှစ်ကြိမ်၊ ဒီကောင် ဂရုမစိုက်
ဘူး။ ကဲ ... အခု ရာထူးတက်သေး
သလား။ မချိုမဆုံခံနေရပြီမဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် အရှင်ကြီး။ အရှင်
ကြီးပြုသမျှ နုရမယ့် အမိုက်မကလေး
ပါ။ အရှင်ကြီး အလိုရှိသလို လုပ်
ပေးပါ့မယ်။ ပူဇော်ပသပါ့မယ်”

“ဟား ... ဟ ... ဟား ...
ဟားဟား ... ဟာ ... ဟာ ... ဟာ ... ဟာ
... ဟာ .. ဟားဟား”

ရယ်သံကြီး အဆက်မပြတ်

ထွက်ပေါ်နေ၏။

“ကျေနပ်အောင် တကယ်လုပ်
မလား”

“လုပ်ပါ့မယ် အရှင်ကြီး”

“လွန်နေတဲ့ကိစ္စမို့ သာမန်ပွဲပေး
တောင်းပန်လို့ မရဘူးဟေ့။ ရိုးရာပြန်
ဆက်ဖို့ ကနားသရမယ်။ ဟေ့ ...
ခုနစ်ရက်အတွင်း ရောဂါပျောက်ရ
မယ်။ နှစ်လအတွင်း ရာထူးတိုးရမယ်။
ဒါ အမိန့်ပဲ”

“အရှင်ကြီး ... သားတော်နဲ့
သမီးတော်မှာ ကနားဆက်ရလောက်
အောင် ငွေကြေး ...”

ဒေါ်လေးစကားဆုံးအောင် မပြော
လိုက်ရ။

“တော် ... ငါ့ကို ဒီအကြောင်း
မပြောနဲ့။ ကနားပြီးရင် နင်တို့ကုန်တာ
နှစ်ဆရစေရမယ်။ ဒါပဲ ... ငါကြာ
ကြာ မနေနိုင်ဘူး။ သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မီးတရဲရဲနှင့်
ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို ဖျာ
ပေါ် လွှတ်ချလိုက်ပြီး ဝါးခနဲတစ်ချက်
သမ်းသံနှင့်အတူ နတ်ဝင်သည့် အမျိုး
သမီးကြီးက အိပ်မှုနံရံမှား ထလာ
သည့်ဟန်မျိုးနှင့် မမြသက်တို့ကြည့်
နေသည်။

တော်တော်နှင့် စကားမပြော။
နောက်တစ်ချက် ဝါးခနဲသမ်းပြီးမှ ခုန
က ဘာတွေဖြစ်၍ ဘာတွေပြောသွား
သည်ကို ဒေါ်လေးအား မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်လေးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်
စင် ဇာတ်လမ်းစဉ်ကို နတ်သံမနှောဘဲ
လူသံစစ်စစ်နှင့် ပြန်ပြောပြလိုက်၏။

“ဟာ ... ဒါဖြင့် ကွင်းပိုင်ကြီး
ဝင်လာတာပေါ့”

“မတင်အိက မယ်တော်ပင့်မယ်

အောက်မေ့တာ”

“ပင့်တုန်းကတော့ မယ်တော်
ပင့်တာပဲ။ ကွင်းပိုင်ကြီး ဝင်လာတော့
မယ်တော်လည်း ဖယ်ပေးလိုက်ရမှာ
ပေါ့။ ဒါနဲ့ ဒီကညီမ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့
မိဘတွေက ဘာလုပ်သလဲ”

“ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကတော့ မြေ
ပိုင်ရှင်ကြီးတွေပါ။ နောက် ... လယ်
မြေတွေ အသိမ်းခံရကတည်းက ငွေ
တိုးပွားလုပ်ငန်းကလေးနဲ့ အေးအေးပဲ
နေကြပါတယ်”

“ဪ ... ဒါကြောင့်ကိုး။
လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးတွေဆိုတော့ ကွင်းပိုင်
ကို အပ်နှံပသရတဲ့ ရိုးရာရှိတယ်လေ။
ရိုးရာကို မတောင်းပန်ဘဲ ဖြတ်လို့တော့
မရဘူး။ အခုမိဘတွေကော့ရှိုသေးလား”

“မရှိတော့ပါဘူး”

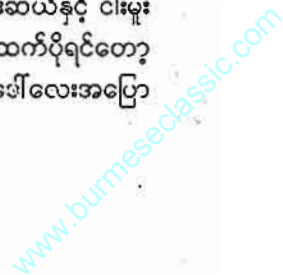
“ဒါဆို ... ရိုးရာကို သားသမီး
တွေက ဆက်ခံရမှာပေါ့။ လုပ်ငန်းနဲ့
မသက်ဆိုင်လို့ ဖြတ်ချင်ရင် ပွဲပေးပြီးမှ
ဖြတ်ရတယ်။ တခြားမွေးချင်းတွေ
ကော ရှိသေးလား”

“မရှိပါဘူး။ တစ်ဦးတည်းသားပါ”

“သေချာတာပေါ့။ မိဘတွေက
သားကိုပါ ကွင်းပိုင်ကြီးဆီ အပ်ထား
လိမ့်မယ်”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကနားသရ
မည်ဟု ဆိုချေပြီ။

ပြောစရာရှိသည်များ ပြောဆို
ကြပြီးနောက် ဆယ့်ငါးကျပ်တစ်မတ်
လာဘ်တင်ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ကြရသည်။
ကျန်ရစ်ခဲ့သူ အမျိုးသမီးကတော့
အေးအေးဆေးဆေး။ တစ်နေ့ နှစ်
ယောက်ပဲလာဦး။ သုံးဆယ်နှင့် ငါးမူး
ရမည်။ နှစ်ယောက်ထက်ပိုရင်တော့
ပိုသလောက်ရမည်။ ဒေါ်လေးအပြော

အရတော့ တစ်နေ့သုံးလေးဦး အနည်းဆုံး လာကြသည်တဲ့။

အိမ်အပြန် မမြသက်၏ ဘယ်ဘက်နားထဲသို့ ဝင်လာသည်အသံမှာ ကနားပေးရင် ရောဂါခုနစ်ရက်အတွင်း ပျောက်ရမယ်။ ရာထူးလည်း တိုးရမယ်ဆိုသော အသံ။ ညာဘက်နားထဲသို့ဝင်လာသည်မှာ ကနားမပေးရင် အသေသတ်မယ်ဆိုသော ကြိမ်းဝါးသံ။

ကနားပေးရင် ကုန်မည့်ငွေက လေးငါးထောင်။ မလွယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်လေးနှင့် အတိုင်အပင်ပြုရသည်။ ဒေါ်လေးက လုပ်မှဖြစ်မည်ဟု အဆုံးအဖြတ်ပေးပြီး သူက ငွေတစ်ထောင်ထည့်မည့် ကတိကိုပါ ပေးလာသည်။ ကျန်တာတော့ ကိုယ့်တာဝန်။ ရှိပါစေ။ ကိစ္စက ကိုယ့်ကိစ္စ။ အစ်ကိုကြည့်ကျန်းမာဖို့ အစ်ကိုကြည့် ရာထူးတက်ဖို့ ကိစ္စပဲဟာ။ အစ်ကိုကြည့်အမေ မသေခင်က ပေးခဲ့သော စိန်ထည်တွေ မမြသက်ဆီမှာ ရှိသည်။ နားကပ် တစ်ရန်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝတ်လေ့မရှိ။ အထုပ်အထည်လုပ်ပြီး သိမ်းထားရသည်ပဲဟာ။ အစ်ကိုကြည့်အတွက်ဆို သုံးလို့ကုန်တော့ကော ဘာအရေးလဲ။

အစ်ကိုကြည့်ကို ကနားပေးမည့်ကိစ္စ ပြောပြရသည်။ ကိုမောင်မောင်ကြည့်က သဘောမတူချင်။ ကုန်မည့်ငွေက တစ်နှင့်တစ်ပိုးမို့ ချီတုံချီတုံဖြစ်နေသည်။ “ရာထူးမတိုးအောင်” ဆိုသည့်အကြောင်း ပါလာသည်အခါ ကိုမောင်မောင်ကြည့် ပြန်စဉ်းစားရသည်။ ဟုတ်သလိုလိုပါလား။ ဟိုတစ်လောက ရာထူးတိုးဖို့သေချာသလောက်

ဖြစ်ပြီးမှ ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးဖို့ စာရင်းထွက်လာသောအခါ ကိုမောင်မောင်ကြည့် ကပ်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့နောက်လူအချို့ပင် သူ့ကိုကျော်တက်သွားခဲ့သည်။ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း မမြသက်ပါရောပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမည်မို့ သည်အကြောင်း အရာကို မပြောခဲ့။ အခု စကားစပ်လာမိတော့မှ ပြောဖြစ်သည်။

ဒေါ်လေးမျက်နှာက “ကဲ... ဘယ်နှယ်ရှိစ” ဟု ဆိုချင်ဟန်။

ဒေါ်လေးအကူအညီဖြင့် နတ်ကနားပေးဖို့ စိစဉ်ကြသည်။ ကနားပွဲသုံးရက်အတွက်က ငွေသုံးထောင်။ ကနားစီး နတ်ကတော်ကြီးအပါအဝင် နတ်ဝင်သည်များနှင့် ဆိုင်းအဖွဲ့ကိုပါ အကျွေးအမွေးတာဝန်ယူရမည်။ ဒါက တစ်ရက်နှစ်ရာနှင့်တွက် ခြောက်ရာ။ ဗာဟိုရစရိတ်က လေးရာ။ ဘာဖိုးညာဖိုး တောင်းသည်များကို ပေးဆက်ရမည်က တစ်ထောင်ထား။ ဘယ်လိုတွက်တွက် ငါးထောင်တော့မအောက်။ ဒါတောင် ကနားက တတိယတန်းစား အဆင့်။

ကိုမောင်မောင်ကြည့်နှင့် မမြသက်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ရှုပ်ပန်းထည် အနီဖြူပတ်သည် ကနားမလှုပ်ကလေး ပေါ်လာရသည်။

ဆိုင်းသံတခြံခြံ။ ကလိုက်ကြသည်မှာ အလူးအလိန်။ ကြည့်သူတွေကလည်း သဲသဲလှုပ်လှုပ်။ စည်မှစည်။

မမြသက်အိတ်ထဲမှာ ကျပ်တန်၊ ငါးကျပ်တန်၊ တစ်ဆယ်တန်တွေ သူ့အထုပ်နှင့်သူ ထည့်ထားရသည်။ တင်လာသမျှ နတ်တွေက ကနားရှင်ဆီက အဓိကထား တောင်းသည်။

ငါးပိဿာဆို ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်။ ဆယ်ပိဿာဆို ဆယ်တန်တစ်ရွက်။ လျော့ပါဦးလို့ ဈေးဆစ်လို့ မဇာများများတောင်းလေ ကောင်းလေကိုပေးပြီးရင်းပေးရင်း အတွင်းသုံးဆယ်ခုနစ်မင်း၊ အပြင်သုံးဆယ်ခုနစ်မင်း၊ ဝန်းသုံးဆယ်ခုနစ်မင်း၊ ပေါင်း တစ်ရာတစ်ဆယ့်တစ်မင်း ဆိုတော့လည်း နည်းတာမှမဟုတ်တာ။ သည်ကြားထဲကြားပေါက်တွေကလည်း ဝင်လာသေးသည်။ ကုလားနတ်တို့၊ တရုတ်နတ်တို့၊ ဗိုလ်နတ်တို့ကလည်း ပါလာသေးသည်။ ကနားပျော်လို့ဝင်သည့် အဆိုရှိပြန်တော့ ပေးရ ကုန်ရသည်ကို မမြင်သာတော့ဘဲ ကိုယ်ပါရော၍ ဖော်နေရသည်။

ဒေါ်လေးဆိုတာ ဘာပြောကောင်းကလိုက်တာမှ တခြံခြံခြံ။ မောတယ်လို့ မရှိ။ ရှိပါစေ။ ငွေတစ်ထောင်ပေးပြီး ကတာပဲဟာ။ ကချင်သလောက်ကရောပဲပေါ့။

ကိုမောင်မောင်ကြည့်ခမျာလည်မသက်သာ။

နေ့တိုင်း တစ်နေ့ နှစ်ခါနှင့် သုံးခါတော့ အနည်းဆုံး ဗိုက်ကလေးလှန်လှန်ပေးရသည်။ နတ်ပွဲလာကြည့်သူ လူအလယ်မှာ မျက်နှာသေကလေးနှင့် ဗိုက်လှန်ပြရသည့် ဒုက္ခကလည်မသေး။

ဗိုက်ကို သပြေခက်နှင့် ရိုက်သွားသောနတ်။ ဓားနှင့် ထစ်၊ ထစ်၊ ထစ်၊ ထစ် ခုတ်သွားသောနတ်။ ငါးရုံအရွင်ကို ဗိုက်ပေါ်တင်ပြီး သူ့ကို ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်ဒူဝေဝေ လှုပ်သွားသည့်နတ်။

ဗိုက်ပေါ်ဖနောင့်တင်ပြီး ဖနောင့်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ပေါ်ထိ

သွားသည်နတ်။ ကြက်ပေါင်ကြီးနှင့် ခိုက်ကို ဒုတ်ဒုတ် ဒုတ်ဒုတ် ရိုက် ခေါက်သွားသောနတ်။

ပုလင်းထဲကအရက်တွေကို ခိုက် ပေါ်သွန်ချပြီး လက်ဝါးနှင့် ပွတ်ပေး သွားသည်နတ်။ စုံပါလေရော။ နတ် အမျိုးအမည်မသိမေယ့် လူပုံအလယ် မှာ သားတော်ကြီးဟု ခေါ်လိုက်သည် နှင့် သူ၏ခိုက်ကလေးကို လှန်ပြီးသား ရယ်ဒီပါပဲ။ လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်ကြ ပေရောဟု သဘောမူထားလိုက်ရသည်။ ခုနစ်ရက်နှင့် ပျောက်ရမည်ဟု ဆို ထားပေသကဲ့။

အုန်းအုန်းခြိမ်းခြိမ်း နတ်သဘင် စဲလေပြီ။ ခိုက်ကတော့ နာမြဲ။ အစာ စားပြီးရင် အန်မြဲ။

ဒါပေသည့် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ခါတိုင်းထက် သက်သာသလို ထင်နေ သည်။ ခုနစ်ရက် မပျောက်။ ဆယ့်ငါး ရက် မပျောက်။

နတ်သဘင်စဲပြီး နှစ်ဆယ့်နှစ် ရက်မြောက်နေ့ ဆေးရုံပေါ်ရောက် သွားသည်။ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများ ပြီး သောအခါ ထွက်လာသည့်အဖြေမှာ “အစာအိမ်ကင်ဆာ” အတော်လေး အဆင့်လွန်နေပြီ။ ဆေးရုံရောက်ပြီး သုံးလနှင့် နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ကိုမောင်မောင်ကြည်တစ်ယောက် ပြူး ကြောင်ကြောင်အကြည့်နှင့် မမြသက် ကိုကြည့်ရင်း လူ့လောကကို ကျော ခိုင်းသွားတော့၏။

နတ်သဘင်စဲလေပြီ။ လူလည်း မရှိတော့ပြီ။

နတ်အပေါင်းတို့အား ငွေငါး ထောင်ကျော် အလှူပေးသွားခဲ့သည့် ကိုမောင်မောင်ကြည်တစ်ယောက် နတ်

သမီးလေးတွေ တစ်ဖက်ငါးရာနှင့် နတ်သဘင်တက်နေပြီလား မသိပေ။ အဖြစ်အပျက်တွေထဲက အဖြစ် အပျက်တစ်ခု။

*** **

ကိုသန့်ဇင်နှင့် အေးတို့မှာ ပုလဲ ဂေဟာမှ စိန်မျက်ခုံးကို ခွဲခွာပြီး အိမ် အပြန်ခရီးတွင် အိမ်ကိုတန်းတန်းမထု မတ် မပြန်နိုင်ကြ။

“မောင်ရေ... ငွေလေးပိဿာ ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာငွေလေးပိဿာလဲ အေးရဲ့”

“ဟော... မနက်က ပြန်ပေး လိုက်တဲ့ ငွေလေးပိဿာလေ”

“ထီထိုးလိုက်တာပေါ့။ မောင်တို့ လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထီထိုးရဦးမယ့် ဥစ္စာ။ အစိုးရအမှုထမ်းတို့ အားကိုး စရာကထိပ်ရိတယ် အေးရဲ့”

“ဒါဖြင့် ထီအရင်ဝင်ထိုးလိုက်ရ အောင်။ ခိုက်တောင့်နေပြီပဲဟာ။ ည စာတော့ အေးအေးပေါ့”

ကိုသန့်ဇင်နှင့် အေးတို့နှစ် ယောက် ဈေးချိုဘက် “လှည့်ဝင်ခဲ့ကြ သည်။ ကားနှင့်လိုက်ပို့သည်ကို ဇွတ် အတင်းငြင်းပြီး ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့် ကိုယ် ထွက်လာသဖြင့် ဈေးချိုမှတ် တိုင်အရောက်တွင် (၁)ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ဈေးချိုတစ်ဝိုက်မှာ ထီဆိုင်တွေ က လက်ညှိုးထိုးမလွှဲ။ ထီနှစ်စောင်ထိုး တာ ဘာကြာမှာမှတ်လို့။ ငါးမိနစ် အတွင်း ကိစ္စပြီးနိုင်သည်။ ဒါပေမယ့် သတို့နှစ်ယောက်မှာ ဆယ်မိနစ်မပြော နှင့် တစ်နာရီကျော်ကြာသည့်တိုင် ထီ

နှစ်စောင်ထိုးဖို့ကိစ္စ မပြီးသေးပါလေ။ မျက်စိလည်း ညောင်းလှပြီ။ သုံးအစ ကိုးအလယ်ပါ၍ အဆုံးတွင် လေးနှစ် လုံးထပ်ပါသည့် (ခ)အက္ခရာ ထီလက် မှတ်ကို ရှာလိုက်ရသည်မှာ တစ်ဆိုင် ပြီး တစ်ဆိုင်။ အက္ခရာစုံ ဂဏန်းစုံ ရောင်းသော ထီဆိုင်ငါးဆိုင် ဝင်ခဲ့ပြီ။ လိုချင်သောလက်မှတ်ကို ရှာမတွေ့နိုင် သေး။ မတ်တတ် မတ်တတ်နှင့် ခြေ ထောက်ညောင်းလာပြီကို စိတ်မရှည် ချင်သော ကိုသန့်ဇင်က ရရာလက် မှတ်ထိုးဖို့ အေးကို ပြောလိုက်ရသည်။ အေးကတော့ ဇွတ်တင်ထား တုန်း။ မိန်းမသားပေကိုး။ ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ထား။ နည်းနည်းတော့ ယုံကြည်နေသာပ။ အစွဲအငမ်း ရှိ နေသာပ။

ခုနစ်ဆိုင်မြောက် ဆိုလေးတစ် ဆိုင်ရောက်မှ လိုချင်တဲ့ လက်မှတ်ကို ရလိုက်သည်။ လေးနှစ်လုံးထပ်က တစ်စောင်၊ ကျန်တာကတော့ သူ့ အောက်ကအရွက်ကိုဆုတ်လိုက်ရသည်။ ပေါက်တာ မပေါက်တာထား။ လောလောဆယ် ခြေညောင်း။ မျက်စိ ပြာ။ စိတ်မောလူမော ဖြစ်ရသည်က တော့ အမှန်။

“လှူအလို နတ်မလိုက်နိုင်”ဟု ဆိုစကားရှိသော်လည်း “နတ်အလိုကို တော့” လူက လိုက်ရသည်သာပ။

အိမ်ရောက်တော့ ညနေစာ မစားဖြစ်။ မနက်က ထီတိုက်နှင့် ပုလဲ တိုက်မှာ အဝအပြအုပ်လာသည့်အပြင် ပန်းသီးတို့၊ ချောကလက်တို့ စားထား သော အစာအိမ်ထဲကို ချဉ်ရည်ဟင်း နှင့် ငါးပိဖျော်ရည် ထပ်ဖြည့်ရောမွှေရ မည်ကို ဝန်လေးနေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

မနက်က အေး ကမန်းကတန်း ထချက်ထားသော ဆူးပန်းရွက်ချဉ် ရည်နှင့် ငါးပိအဖျော် အဆင်သင့် ရှိနေ သည်။ ပြန်လာမှ ငါးခြောက်ကလေး ဖုတ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် ဘဲဥလေးကြော် ပြီး စားမည်ဟု အစီအစဉ် လုပ်ထား ခဲ့သော်လည်း ထိတိုက်က စားခဲ့ရ သည့် ပန်းသီးနှင့် ချောကလက်၊ ပုလဲ တိုက်က စားခဲ့ရသည့် ကြက်ကောင် လုံးပေါင်းကို ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ရောရ မှာ နှမြောပြီး ညနေစာကို ပေါင်မုန့်နှင့် ကော်ဖီသောက်ပြီး ပြီးလိုက်ကြရသည်။

အလှူအိမ်မှာ စားရသည်က တစ်မျိုး၊ သူဌေးအိမ်မှာ စားရသည်က တစ်မျိုး။ အလှူအိမ်မှာ စားရသည်က ဗိုက်ပြည့်သည်။ သူဌေးအိမ်မှာ စားရ သည်က အားဖြစ်သည်။

အားဖြစ်မည့် အစာအိမ်ကို ဗိုက် ပြည့်မည့် ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် မရောထွေး စေဘဲ တစ်နေ့စာ တစ်ကန့်စီထား လိုက်ကြပြီး မင်္ဂလာယူ၍ အိပ်ရာဝင် လိုက်ကြရ၏။

လခစားတို့၏ဘဝမှာ ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေကို မျှတအောင် အတော်ကြီး ထွက်ချက်ချဉ်ချိန် သုံးစွဲသူများဖြစ်ရာ အားဖြစ်ဖို့သည် သာမည၊ ဗိုက်ပြည့်ဖို့ သည် အဓိက။ ယနေ့အိမ်ရှင်မများကို သင်္ချာတစ်ဘာသာတည်း စစ်ကြည့်။ ဂုဏ်ထူးရဖို့ သေချာ၏။ ကိုသန့်ဇင်တို့ လင်မယားမှာ စိုင်းကော်လို့ ချုံပေါ် ရောက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်မှာ မစားနိုင်သည့် အစားအစာများကို တပိုးတနင့်စားလာ ရသည်မို့ ချုံပေါ်က ပြန်ဆင်းရမည်ကို ဝန်လေးနေသည်။ ဒါက လူ့သဘာဝ။

ဆင်းရဲလို့ ခေါင်းမမော့ခဲ့သူ တစ် ယောက်ကို ကားလှလှလေးနှင့် ခေါ်

သွားကြည့်။ ထိုခဏမှာ သူ့ခေါင်း အလိုလိုမော့လာမည်။ လမ်းပေါ်က လူတွေကို အမြင်တစ်မျိုးနှင့် ကြည့် တတ်လာမည်။ ကိုယ့်ဘဝကို တဒင်္ဂ ပဟာန်မေ့သွားမည်။ သူများကို ကိုယ့် ကိုကြည့်လျှင် အယောင်ဆောင်ဟန် ပြင်တတ်လာမည်။

ပန်းသီး၊ ချောကလက်၊ ကြက် ကောင်လုံးပေါင်းစားပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သူ ကိုသန့်ဇင်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ထိုနေ့ ညအဖို့ အိပ်မက်ကောင်းများ မက်ကြ လိမ့်မည်မှာ မလွဲပေ။

မနက် လက်ဖက်ရည်စားပွဲ ထိုင် ကြတော့ အေးမျက်နှာမှာ ပြုံးစိစိနှင့် ကို သန့်ဇင်မျက်နှာမှာလည်း ယဲ့ ခဲ့နဲ့။

“အေးက ပြုံးစိစိနဲ့”

“မောင်ကကော”

“ဒါဖြင့် အေးကစပြော”

“သိန်းဆုကြီးပေါက်တဲ့ ဂဏန်း ကလည်း နေ့ခင်းကထိုးလာတဲ့ဂဏန်း၊ အလုပ်ကထွက်ပြီး အေးနဲ့မောင်တို့ မြန်မာပြည်အနှံ့ သွားလိုက်ကြတာ။ မိုးလင်းလို့ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်တော့မှပဲ မန္တလေးတောင်ဘေး ပြန်ရောက်နေ တော့တာပဲ။ တစ်ညလုံး ပျော်လိုက်ရ တာ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ကဲ ... မောင်ကတော့”

“စိန်ခြယ်နားကပ်ကလေးနဲ့ အေးမျက်နှာက ဝင်းနေတာပဲ။ အေး လက်သူကြွယ်မှာ စိန်တစ်တန်း၊ ပတ္တမြားတစ်တန်း၊ နီလာတစ်တန်း လေးတန်းသွား လက်စွပ်ကလေးက လည်း လိုက်ဖက်လိုက်ပါရော။ စိန် လက်ကောက်၊ စိန်ကြယ်သီးနဲ့ စိန် လည်တံကလည်း တဖျပ်ဖျပ်”

“ပေါက်တဲ့ဆုက သိန်းဆုလား”

“ဒါပေါ့ အေးရဲ့။ အကြီးဆုံးပဲ ပေါက်တာပေါ့။ လေးနှစ်လုံးထပ် ကလေးနဲ့လေ”

“ဒါဖြင့် မောင့်အိပ်မက်က လွန် ကဲသွားပြီပေါ့”

“ဘာပြုလို့ ...”

“မောင်ပြောသလောက် စိန် တွေသာဝယ်လိုက်ရင် အေးတို့ ဘာနဲ့ သွားစားမလဲ”

“ကျန်တဲ့ငွေနဲ့”

“ဟိုး ... ဟိုး၊ ကိုကိုထောင်မှ။ မောင်ငွေတစ်သိန်းက အဲဒီလောက် စိန်ဝယ်ဖို့ မလောက်ဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ ငါးပိရည်နဲ့ပဲ စားရလိမ့်မယ်”

“ဒါများ ပြောရသေး။ ခုလည်း ငါးပိရည်နဲ့ စားနေတာပဲဟာ။ ငါးပိရည် နဲ့စားတာ လူမြင်တာမှတ်လို့၊ စိန်ကမှ လူမြင်တာ”

“မောင်ရေ ... စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်က တကယ်ဖြစ်တာထက် တောင် ကောင်းသေးတယ်နော်”

“ထားပါတော့ လေးနှစ်လုံး ထပ်ကလေးရယ်။ သူတို့နူးသလို မောင် တို့လည်း ...”

“တကယ်ပေါက်နေရင်ကော”

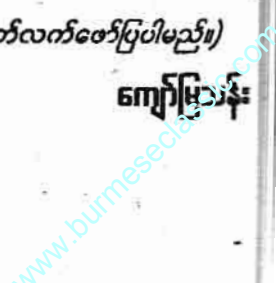
“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ သူ တို့ရူးတာနဲ့ ကိုယ်ပါရောရူးမိပြီလို့။ ကဲ ... မောင်လစ်ဦးမှ။ အဝင်နောက် ကျရင် ထုချေလွှာ ရေးနေရဦးမယ်”

“မောင်ရေ ... မမြင့်ခင်တို့သား အမိလည်း ကြည့်ခဲ့ပါဦး”

“စိတ်ချ။ အပြန်ကျရင် ငါးပိ ရည်လေးနဲ့နော် တာ့တာ”

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ကျော်မြင့်နိုး

တစ်ဘဝလုံးအတွက် အမြဲတမ်းပြုလုပ်ရမည့် ထာဝရယတြာ

စည်သူချမ်းမြေ့

လူတိုင်းပင် အကောင်းအဆိုးကို ဘဝတစ်လျှောက် ဌ် ကြုံတွေ့ ရပေမည်။ အကောင်းကို ခံစားရမည့် အချိန် အခါရှိသကဲ့သို့ အဆိုးနှင့်ကြုံတွေ့ ရမည့် အချိန်အခါကာလ လည်း ရှိပေသည်။

အကောင်းနှင့် ကြုံတွေ့ ရမည့် အချိန်အခါ၌ ယင်း အကောင်းကို လက်မလွှတ်တမ်း ခံစားရရှိဖို့ လိုအပ်သကဲ့သို့ အဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ ရမည့် အချိန်အခါ၌ အဆိုးမှ သက်သာ လျော့ပါးခွင့် ရရှိ စေဖို့အတွက် ရှေးသူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ် များနှင့် ဈာနလာဘီ ရှင်ရသေ့များက ယတြာအဆောင် တို့ကို ဆောင်ရွက်စီမံနိုင်ရန် နည်းလမ်းများကို ထားရှိခဲ့ကြ ပေသည်။

ယင်းတို့အနက် တစ်ဘဝလုံးအတွက် ကံကြမ္မာဆိုး၊ ဘေးဥပဒ်ဆိုးတို့မှ ကင်းလွတ်စေမည့် ရာဇ၊ ဝံသ၊ စုတြ အမည်ရသော ထာဝရ အဆောင်ယတြာ စီရင်ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ပုံကို ရေးသားတင်ပြပေးပါမည်။

တစ်သက်တာထာဝရ အဆောင်ယတြာ

တွက်ချက်ပုံ

တွက်ချက်ပုံမှာ မခက်လှပါ။ မွေးသက္ကရာဇ်ကို တည်၍ ရှစ်ခုနှင့် စားရုံသာ ရှိပါသည်။ ထိုစားကြွင်းအရ အဆောင်ယတြာ ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ဥပမာ ...

မွေးသက္ကရာဇ်အရ ၁၃၁၇ ခုဖွား ဖြစ်သည်ဆိုပါက ၁၃၁၇ ကို (၈) ဖြင့် စားပါ။

၁၃၁၇ ကို (၈) ဖြင့်စားလျှင် (၅) ကြွင်းသည်ကို တွေ့ရှိရပါမည်။

$$\begin{array}{r}
 ၁၆၄ \\
 ၈ \overline{) ၁၃၁၇} \\
 \underline{၈} \\
 ၅၁ \\
 \underline{၄၈} \\
 ၃၂ \\
 \underline{၃၂} \\
 ၀
 \end{array}$$

ကြွင်း

၁၃၁၇ ခုဖွားကို (၈) ဖြင့်စားလျှင် (၅) ကြွင်းသော ကြောင့် အောက်တွင် ဖော်ပြထားသော (၅) ကြွင်းလျှင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည့် ထာဝရယတြာကို အခွင့်သင့်တိုင်း ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်၏။

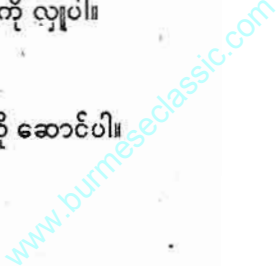
အကြွင်းအရ ထာဝရဆောင်ရွက်ရမည့် အဆောင်ယတြာ

(၁) ကြွင်းလျှင်

- အဆောင် ။ ကျောက်နီနှင့် ပတ္တမြားကို ဆောင်ပါ။
- အရောင် ။ ပန်းရောင်နှင့် အနီရောင်ကို သုံးစွဲပါ။
- လျှာရန်ပန်း ။ အနီရောင်ရှိသော ပန်းကိုလှူပါ။
- လျှာရန်ဝတ္ထု ။ ထီး၊ တံခွန်၊ ကုက္ကားတို့ကို လှူပါ။

(၂) ကြွင်းလျှင်

- အဆောင် ။ ပုလဲနှင့် ကျောက်စိမ်းကို ဆောင်ပါ။

အရောင် ။ အဖြူရောင်နှင့် ငွေရောင်ကို သုံးစွဲပါ။
လှူရန်ပန် ။ အဖြူရောင်ရှိသော ပန်းကိုလှူပါ။
လှူရန်ဝတ္ထု ။ ဖိနပ်၊ သင်္ကန်း၊ ယပ် လှူပါ။

(၃)ကြွင်းလျှင်

အဆောင် ။ ကျောက်စိမ်းနှင့် စိန်ကို ဆောင်ပါ။
အရောင် ။ နီညိုရောင်နှင့် ငွေရောင်။
လှူရန်ပန်း ။ ပန်းမျိုးစုံ လှူနိုင်ပါသည်။
လှူရန်ဝတ္ထု ။ ထီး၊ တံခွန်၊ မွေ့ရာ။

(၄)ကြွင်းလျှင်

အဆောင် ။ စိန်၊ နီလာ၊ ကြောင်၊ ဥဿဖရား။
အရောင် ။ အဖြူ၊ အစိမ်း၊ အဝါ၊ ရွှေရောင်။
လှူရန်ပန်း ။ အဝါရောင်ရှိသော ပန်း။
လှူရန်ဝတ္ထု ။ ဆီမီးသက်စေ။

(၅)ကြွင်းလျှင်

အဆောင် ။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပတ္တမြား။
အရောင် ။ ငွေရောင်၊ အစိမ်းရောင် လိမ္မော်ရောင်။
လှူရန်ပန်း ။ နှင်းဆီရောင်စုံ။
လှူရန်ဝတ္ထု ။ ကြေးခေါင်းလောင်း။

(၆)ကြွင်းလျှင်

အဆောင် ။ စိန်၊ ကြောင်၊ နီလာ၊ ပုလဲ။
အရောင် ။ အနီ၊ ပန်းရောင်၊ အဖြူ၊ အဝါ၊ အပြာ။
လှူရန်ပန်း ။ ပန်းမျိုးစုံ (မည်သည့်ပန်းမဆို)။
လှူရန်ဝတ္ထု ။ ထီး၊ တံခွန်၊ အမွှေး တိုင်၊ အမွှေးနံ့သာ၊
ရေမွှေး။

(၇)ကြွင်းလျှင်

အဆောင် ။ ပုလဲ၊ ဂေါ်မုတ်၊ ရွှေ။
အရောင် ။ အနီ၊ အပြာ၊ အဝါ၊ တောက်ပသော
အရောင်။
လှူရန်ပန်း ။ အနီရောင်၊ အဖြူ ရောင်ပန်းများ။

လှူရန်ဝတ္ထု ။ မွှေးနံ့ပြိုဟ်ကို အခါအားလျော်စွာ ရေလှူ
ရေသပ္ပာယ်ပါ။

(၈)ကြွင်းလျှင်

အဆောင် ။ စိန်၊ ဂေါ်မုတ်၊ ကျောက်စိမ်း။
အရောင် ။ ကြက်သွေးရောင်၊ အစိမ်းပုပ်ရောင်၊ နီနွတ်
ရောင်။
လှူရန်ပန်း ။ ရောင်စုံပန်း။
လှူရန်ဝတ္ထု ။ ထုံးသင်္ကန်းကပ်၊ ငါးသက်စေလွတ်။

ရှင်းလင်းချက်

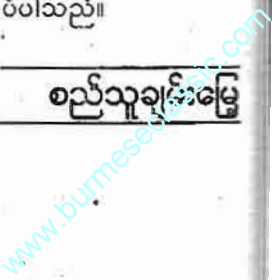
အထက်ပါ ယတြာများသည် ထာဝရ ယတြာများ
ဖြစ်ကြ၍ ဆောင်ရန် ကျောက်မျက်ရတနာထဲမှ တစ်မျိုး
မျိုးကို အမြဲထား ဆောင်ထားရပါမည်။ အရောင်များအနေ
နှင့် မိမိအသုံးအဆောင်၊ အဝတ်အစား၊ နေအိမ်၊ ဈေးဆိုင်
ဆေးသုတ်၊ ဆိုင်းဘုတ်တို့၌ အခြားအရောင်များထက် ပိုမို
ကဲလွန်ပါဝင်အောင် သုံးစွဲကြရမည့် အရောင်များ ဖြစ်သည်။

လှူရန်ပန်းများ အနေဖြင့် အနီရောင်ရှိသော ပန်း
များဟုဆိုလျှင် နှင်းဆီနီ၊ ကြာနီတို့မှစ၍ အနီရောင် ပေါ်
လွင်ထင်ရှားသော ပန်းများကို လှူရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။
ထို့အတူ အဖြူရောင်ရှိသော ပန်းများဟုဆိုလျှင် ကံ့ကော်၊
စံပယ်တို့မှစ၍ အဖြူရောင်ရှိသော ပန်းတစ်မျိုးမျိုးကို လှူ
ဒါန်းရန် ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းမျိုးစုံဟုဆိုလျှင် မည်သည့်ပန်းကိုမဆို လှူနိုင်ပါ
သည်။ ယင်းတို့ကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အခါအခွင့်သင့်
တိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးသွားရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဤထာဝရ ယတြာနည်းပညာကိုပေးသော ဆရာ
ဦးဝင်းနိုင်မှာ ဘီးလင်းမြို့၊ ဂျပန်ကုန်း၊ ရန်အောင်အေး
စေတီရှေ့၌ ဗေဒင်ဟောပြောလျက်ရှိပြီး ဤထာဝရ ယတြာ
ပြုလုပ်နည်းကို ပြောပြသော ဆရာဦးဝင်းနိုင်အား ကျေးဇူး
တင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

စည်သူချမ်းမြေ့

စီးပွားရေးအဆင်မပြေလို့ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ

ဒေါ်လင်မာဝေ

ကျွန်မထံ ရေပို့နေသော လူနှင့် စကားစပ်မိရင်း ဆွေးနွေးခဲ့သော အကြောင်းလေးကို စာဖတ်ပရိသတ်အား ဖောက်သည်ချလိုပါသည်။

“မင်း ရေလိုက်ပို့ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဒီနေ့ ရေရောင်းမကောင်းလို့ ခိတ်ညစ်နေတာ ဆရာမရဲ့”

“မင်း ဇာတာ စစ်ဆေးဖူးလား”

“ဟင့်အင်း ...တစ်ခါမှ မစစ်ဖူးသေးဘူး”

“ဒါဆို ဇာတာစစ်မလား။ ငါ စစ်ပေးမယ်လေ”

“ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူး ဆရာမ”

“ရပါတယ်။ မင်းက ငါ့ကို တူညီဖူးတာပဲ။ မင်းကိုလည်း ငါက

ကူညီမှာပါ”

ကျွန်မက သူ၏ဇာတာကို စစ်ဆေးပါသည်။

“မင်း မွေးသက္ကရာဇ်ပြော”

“အဖေပြောတာတော့ ၁၉၉၁၊ ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်လို့ ပြောတာပဲ

ဆရာမ”

“မင်းနာမည်ရော”

“လင်းလတ်မောင် ... ဗုဒ္ဓဟူးသားပါ”

ကျွန်မက စာရွက်ပေါ် ချရေးရင်း ပြောပါသည်။

“မင်းဇာတာကို မှန်မမှန် ငါစစ်ပေးရမည်။ ငါပြောတာ မင်းက မှန်ရင် မှန်တယ်ပြော။ မှားရင် မှားတယ်ပြောနော်။ ဒါမှ ဇာတာကို စစ်လို့ရမှာ။ မင်းပြောတဲ့ သက္ကရာဇ်အရ (၂)

ကြွင်း။ သိုက်ဖွားဇာတာပဲ။ ဒါဆို မင်းက...ဘာသာရေးလုပ်တယ်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းဝမ်းနည်းနေတာကို သူများကို ဖွင့်မပြောဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားနေတာ။ ဟုတ်လား”

“အမှန်ပဲ ဆရာမ။ ကျွန်တော်က ဘုရားတရားမြဲတယ်။ တစ်ပတ်ကို သုံးရက်ပုံမှန် ပုတီးစိပ်တယ်။ အားငယ်တယ်ဆိုတာလည်း အမှန်ပဲ”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆို ဆက်ဟောလို့ရပြီ”

ကျွန်မ ဆက်တွက်ပါသည်။ ဂြိုဟ်စားရော သက်ရောက်တိုင်ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း စစ်ဆေးပါသည်။ ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၇ ရက်

www.burmeseclassic.com

တွင် စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဇာတာရှင်သည် သာမိဂြိုဟ်စားအချိန် တွင်ရောက်နေပါသည်။ သာမိသည် ရာဇဋ္ဌာနတွင် ရှိပါသည်။ ထိုကာလသည် ဇာတာရှင်အတွက် အောင်မြင်နေသော အချိန်ဖြစ်ရပါမည်။ သို့သော် ယခုအဆင်မပြေပါ။ ဒါဆို ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသည်ကို လေ့လာရန် လိုပါသည်။

အသက် ၁၇ နှစ်မှ ၂၇ နှစ်အတွင်း ရာဇသောမိဂြိုဟ်စား ဖြစ်ပါသည်။ စနေဂြိုဟ်သည် မွေ့သည်ဟု သတင်းကြီးပါသည်။ ဒါဆို စနေဂြိုဟ်ဆိုးကြောင့်လား။ ဒီလိုသုံးသပ်ချက်ဟာ ယေဘုယျကျလွန်းသည်ဟု ကျွန်မကယူဆပါသည်။ အသေးစိတ်လေ့လာပါမည်။ လူတစ်ယောက် ဇာတာကို လေ့လာရာတွင် နာမည်သည် လွန်စွာ အရေးကြီးပါသည်။ နာမည်သည် လူကိုလွှမ်းမိုးထားကြောင်း ကျွန်မသတိထားမိပါသည်။ ယခု သူ၏နာမည်မှာ 'လင်းလတ်မောင်' ဖြစ်ပါသည်။ သိုက်ဋ္ဌာနမှ မရဏဋ္ဌာနသို့မှည့်ထားသော နာမည်ဖြစ်ပါသည်။ လူတွင် စိတ်ကိုလေ့လာပါက နာမည်အများကို ကြည့်ရပါသည်။ ယခုဇာတာရှင်သည် အနိစ္စနာမည်များ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဗေဒင်မေးတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ့်အောင် အတင်းအကြပ်လုပ်၍ မရပါ။ ပညာစစ်ကို လက်ခံရန်မှာ ဆရာက မှန်ကန်စွာ ဟောပြောနိုင်မှသာ ဖြစ်ပါမည်။ ဂြိုဟ်စားတိုင်တွင် နာမည်ရင်း ၄ ဟူးနံတွင် ကိစ္စကပ်

ဂြိုဟ် ရှိပါသည်။ သမ္မဒါန ကရက ရှိပါသည်။ မန္တနိစိဋ္ဌာနတွင် ရှိပါသည်။ နိစိဋ္ဌာနသည် ဆိုးပါသည်။ ကပ်ဂြိုဟ်လည်း ဆိုးပါသည်။ ထိုဂြိုဟ်စားကာလတွင် ဇာတာရှင်အတွက် ရုန်းကန်ရမည့် အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ နာမည်များ ၅ တေးသည် တန်းကပ်ဋ္ဌာနတွင်ရှိကာ ဗျာယကပ်ဂြိုဟ်ရှိသည်။ ကရဏ ကရကဖြစ်ပါသည်။ ထိုကာလအတွင်း သူတစ်ပါးကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ရမည်ကို ညွှန်ပြနေပါသည်။ ငွေဂြိုဟ် ၂ လာသည် တိုင်ခြေတွင်ရှိကာ ဒွယကပ်ဂြိုဟ်ရှိသည်။ အာလာပုနကရကဖြစ်သည်။ ငွေမမြဲနိုင်ပါ။ ရသမျှ အထွက်သာဖြစ်သည်။ သောကြာသည် တန်းစီးဋ္ဌာနတွင်ရှိသည်။ လာဘ၊ သာမိဟာပိယပါသည်။ ထိုကာလတွင် မိမိစိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ထားသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအချက်များ စုစည်းကာ ဟောပြောပါမည်။

“မင်း အိမ်ထောင်ကျပြီးပြီလား”

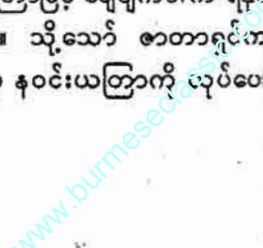
“ဟုတ်ကဲ့ ... အခု ကိုယ်ဝန်တောင် ရနေပါပြီ”

“မင်း စိတ်ရောလူရော အရမ်းပင်ပန်းမှာပဲ။ ငွေလည်း ရှာလို့မလောက်ဘူး ဖြစ်နေပါလား”

“မှန်လိုက်တာ ... ဆရာမရာ။ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်ကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့”

“သူက ဖြေရင်း အနားမှာထိုင်နေတဲ့ သူ့အလုပ်ရှင်ကို စစ်ကူတောင်းလိုက်သေးသည်။ သူ့အလုပ်ရှင်ကလည်း မှန်ကန်ကြောင်း ခေါင်း

ညိတ်ပြပါသည်။ ကျွန်မက သက်ရောက်တိုင်ကို ဆက်လက်စစ်ဆေးပါသည်။ ယခုနှစ်တွင် သိုက်၊ ကမ္မသက်ရောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္မသည် ပြဿနာဖြစ်စေသော ကရကဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သိုက်ဋ္ဌာနတွင်ဖြစ်သောကြောင့် ဘာသာရေးလုပ်ပါက ကယ်မည်သူ ပေါ်တတ်ပါသည်။ ယခုပင် သူ့ကိုကယ်တင်မည့် ကျွန်မက ဇာတာတွက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ မွေးနံသည် တိုင်ထိပ်တွင်ရှိသည်။ ဇေယျကပ်ဂြိုဟ်ရှိသည်။ ကရဏ ကရကဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂြိုဟ်စားတိုင်တွင် မွေးနံ၌ ကိစ္စကပ်ဂြိုဟ်ရှိနေသည်။ မွေးနံတွင် ဇေယျ၊ ကိစ္စကပ် ဂြိုဟ်ဆန့်ကျင်နေသည်။ အဝေးကပ်ဂြိုဟ်ဆန့်ကျင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချက်သည် အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်နေသော ကံတရားသည် ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒများကို ဖျက်ဆီးပစ်တတ်သော သဘောရှိပါသည်။ ကံတရားသည် လှည့်ပတ်သောသဘောကို ဆောင်ပါသည်။ သက်ရောက်တိုင်တွင် မွေးနံတိုင်ထိပ်၊ ဇေယျကပ်ဂြိုဟ်သည် ကံအလွန်ကောင်းသည်ဟု ပုံမှန်အားဖြင့် ဟောကိန်းထုတ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် တကယ့်ဘဝတွင် ကံမကောင်းပါ။ ကံမကောင်းသောကြောင့် ကျွန်မနှင့်တွေ့ချိန်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုကံသည် နဝင်းယတြာဖြင့် ချေဖျက်ပါက ရနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဇာတာရှင်က လက်ခံမှ နဝင်းယတြာကို လုပ်ပေး

နိုင်ပါသည်။ ဆရာသဘော တစ်ခု တည်းဖြင့် မလုပ်နိုင်ပါ။

သက်ရောက်တိုင်ကို ဆက် လက် စစ်ဆေးပါသည်။ တိုင်ကြေတွင် နာမည်အဖျားရှိပါသည်။ နာမည် အရင်းနှင့် နာမည်အဖျားသည် တိုင် ထိပ်၊ တိုင်ခြေဌာန ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေပါသည်။ နာမည်အဖျားတွင် မရဏကပ်ဂြိုဟ်ရှိပါသည်။ သာမိ ကရကဖြစ်ပါသည်။ သာမိကရက သည် ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းကို ပြပါသည်။ သို့သော် ကပ်ဂြိုဟ်သည် မရဏဖြစ် သောကြောင့် သူစိတ်ကူးထားသော ပိုင်ဆိုင်ချင်သော အရာများကို အမှန် တကယ် မပိုင်ဆိုင်နိုင်တော့ပါ။ စိတ် ကူးယဉ်မှုကို အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ပါ။ ထိုအခါ ငါကဆိုးလိုက် တာဟု အသံထွက်လာပါသည်။ ထို သို့ ကံဆိုးခြင်းကို ပြန်၍ ကံကောင်း အောင် သူလည်း မလုပ်တတ်ပါ။ ကံတရားကိုသာ အပြစ်တင်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ရပါတော့သည်။

ထိုသို့သော ကံများကို ယတြာ ချေရင် ကျေဖျက်နိုင်ပါသလားဟု မေးလျှင် ယုံကြည်ရင် ရပါတယ်လို့ ပြန်ပြောပါ။ ကယ်တင်ခြင်းလည်း အမှန်လုပ်နိုင်ပါသည်။

အလုပ်လုပ်ရာတွင် အလုပ်ရှင် နှင့် အလုပ်သမားတို့သည် ကံတူ အကျိုးပေးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အလုပ် တစ်ခုကို နှစ်ဦးပြိုင်တူ လုပ်ကိုင်ရ သောကြောင့် ကံဇာတာ စစ်ဆေးရာ တွင် နှစ်ဦးလုံးကို စစ်မှာသာ လုပ် နေအောင်မြင်နိုင်ပါသည်။

“ကဲ...အလုပ်သမားကိုတော့

ဇာတာစစ်ပြီးပြီ။ အလုပ်ရှင်ရော ဇာ တာစစ်ချင်သလား။ နှစ်ယောက်ကံ စစ်ဆေးမှ အလုပ်အောင်မြင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မှာနော်”

“စစ်မှာပေါ့ ဆရာမ။ ကျွန်မ မွေးသက္ကရာဇ်က ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂ လံာသမီး အဓိပတိဘွား။ နာမည် က ‘ခင်မြတ်စိန်’လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ကျွန်မက စာရွက်ပေါ်မှာ ရေး ချရင်း ဇာတာကို စစ်ဆေးပါသည်။ ၅ ကြွင်း၊ ၂ လံာသမီး ဖြစ်သည်။ နာမည်ဖျားသည် ဘင်္ဂမု ရာဇသို့ ရောက်နေပါသည်။

“အရမ်းဒေါသကြီးပါလားကွယ်။ ဒေါသထွက်လာရင် ပစ္စည်းတွေ အား ကြီးဖျက်ဆီးပါလား”

လို့ ကျွန်မကပြောလိုက်ပါသည်။

“အမှန်ပဲ ဆရာမရေ။ ကျွန်မက အခု အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ငြိမ်တာ။ စိတ်ကတော့ မြန်တာအမှန်”

ကျွန်မက သူမ၏ဂြိုဟ်တိုင်ကို စစ်ပါသည်။ အသက် ၃၈ နှစ်အတွင်း ရောက်နေသောကြောင့် အထွန်း သမ္ပ ဒါန ဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေးလုပ် ဆောင်ပါက အောင်မြင်မှုများ ရပါ မည်။ စပ်တူလုပ်ငန်းနှင့် အကျိုးပေး သည်။ အလုပ်သမားများနှင့် လုပ်ရ သော အလုပ်များတွင် အကျိုးပေး ကြောင်း ဂြိုဟ်စားက ဖော်ပြနေပါ သည်။ ဂြိုဟ်စားတိုင်တွင် မွေးနံသည် တိက္ခနိစိဌာနတွင် ရှိပါသည်။ ကိစ္စ ကပ်ဂြိုဟ်ရှိပြီး အာလာပွန ကရကရှိ ပါသည်။ မွေးနံသည် ၂ လံာ ဖြစ် သောကြောင့် ငွေဂြိုဟ်လည်း ဖြစ် နေပါသည်။ ထိုဂြိုဟ်စားအချိန်တွင်

ကျန်းမာရေး ညံ့ပါမည်။ ငွေလည်း အထွက်ပိုများပါသည်။ အသက် ၄၀ နှစ်အထိ ဖြစ်ပါသည်။ နာမည်အဖျား အင်္ဂါသည် မန္တနိစိဌာနတွင်ရှိပြီး ဖျာယကပ်ဂြိုဟ်ရှိကာ ကတ္တုကရက ဖြစ်ပါသည်။ သူတစ်ပါးကြောင့် စိတ် သောက ရောက်ရတတ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အလုပ်အတူ လုပ်ကိုင် ရသောသူများကြောင့် အဆင်မပြေ မှုများ ကြုံရတတ်ကြောင်း ဖော်ပြပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ဟောကိန်းသည် အောက်ပါအတိုင်းထွက်လာပါသည်။ “သနားစရာပဲ။ အလုပ်သမား မမြဲပါလား။ ငွေလည်း မရှိ၊ ရှာသမျှ လည်း ကုန်နေပါရောလား”

“အမှန်ပဲ ဆရာမရေ။ အလုပ် သမား မမြဲတာတော့ မပြောနဲ့တော့။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်း နေတာ။ ခု တစ်ယောက်ရောက်တာ ဆယ်ရက်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်။ တအားစိတ်ဆင်းရဲတာပဲ။ ရွာကို လည်နေတာပဲ”

ဒါဆို ဂြိုဟ်စားအထွန်း သမ္ပဒါ နဆို အရမ်းကောင်းတယ်လို့ဟောရင် မှားပြန်ပြီပေါ့။ ဇာတာကိုစစ်ရင် ယေ ဘုယျအဟောနဲ့ အသေးစိတ်အဟော ဆိုတာ မတူဘူး။ လူတိုင်းအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဟောကိန်းထုတ်တဲ့ ဟောစာတမ်းတွေဟာ ယေဘုယျ ဟောကိန်းဖြစ်တယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိမှ မှန်တာ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး တစ်ဦးချင်းကို အသေးစိတ်တွက်ရင် ယေဘုယျဟော ကိန်းနဲ့ တခြားစီ ပြစ်သွားရော။ ဒါဆို သီအိုရီကို မှားတယ်ပြောမလား။ ပညာဆိုတာ အခြေခံကနေ စပြီးမှ

အဆင့်မြင့်ကို တက်ရတာ။ သူငယ် တန်းက စသင်ပြီး အချိန်တန်ရင် ဘွဲ့ရမှာပေါ့။ မွေးပြီးတာနဲ့ ချက် ချင်းကြီး ဘွဲ့ ဘယ်ရမှာလဲ။ ဗေဒင် ပညာမှာလည်း ဒီလိုပါပဲ။ အခြေခံမှာ ယေဘုယျကို သင်မှာ။ ပြီးမှ သတ္တ ရင့်လာရင် ချင့်ချိန်တတ်လာတာပါ ပဲ။ ဘယ်ပညာကို လေ့လာသည်ဖြစ် စေ ပညာကို တန်ဖိုးထားပြီး ဖြည်း ဖြည်းချင်း သင်ယူမှ အချိန်ပေးမှ အမှန်တတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။

ဂြိုဟ်စားစစ်ပြီးရင် သက်ရောက် တိုင်ကို စစ်ရပါမည်။ ယခု ဇာတာရှင် ၏ သက်ရောက်တိုင်သည် အထွန်း အပါဒါနဖြစ်ပါသည်။ စွန့်လွှတ်မှ အောင်မြင်မည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ အပါဒါနသည် စွန့်လွှတ်မှုကို ရည် ရွယ်ပါသည်။ အလှူမလုပ်ရင် မအောင် မြင်နိုင်ပါဘူး။

သက်ရောက်တိုင်တွင် မွေးနံ ၂ လံာသည် တန်းစီးဌာနတွင် ရှိ သည်။ မရဏ။ ကမ္မကပ်နေပါသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် မွေးနံတန်းစီးတွင် ရှိခြင်းသည် ကံကောင်းပါသည်။ သို့ သော် ကပ်ဂြိုဟ်သည် မရဏဖြစ်ရုံ သာမက ကမ္မကရက ဖြစ်နေသော ကြောင့် ကံကောင်းခြင်းများကို ပျက် စီးစေပါသည်။

“လက်ထဲလည်း ငွေမရှိပါလား ကွယ်”

ကျွန်မ ညည်းညူရင်း ပြော လိုက်ပါသည်။

“အမှန်ပဲ ဆရာမရေ။ အမေတို့ က ထောက်ပံ့ထားလို့ အဆင်ပြေနေ တာ။ နို့မို့ဆို မလွယ်ပါဘူး။”

နာမည်အများသည် ပြဋ္ဌာန တွင်ရှိကာ ဒွယ။ အာလာပွန ကပ်နေ ပါသည်။ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု အတွေးဝင်နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ကံ ဆိုးနေပါသည်။

အထွန်း သမ္မဒါနဂြိုဟ်စား အထွန်း အပါဒါန သက်ရောက်အချိန် သည် ကံကောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေပါ သည်။ နာမည်အရ ကံဆိုးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်အခြေအနေအရ ကံသည် အဆိုးကြီးမဟုတ်ပါ။ ထို ကံဆိုးခြင်းများကို ကယ်တင်နိုင်ပါ သည်။ ဂြိုဟ်စားသက်ရောက်သည် ဇာတာရှင်အား ကယ်တင်နိုင်စွမ်း ရှိ/ မရှိကို စစ်ဆေးနိုင်ပါသည်။ ယတြာ သည် ကယ်တင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုဇာတာရှင်သည် ကျွန်မ စကားကို တိကျစွာလိုက်နာပါက သူ၏ ကံတရားသည် ကံဆိုးခြင်းမှ ကံကောင်းခြင်းသို့ အမှန်ပင် ပြောင်း လဲနိုင်ပါသည်။

“ကဲ ...ယတြာလုပ်ရင်တော့ ကံကောင်းမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ က အတင်းမတိုက်တွန်းဘူး။ လုပ် ချင်မှလုပ်နော်”

“ယတြာလုပ်ရင် တကယ်ကံ ကောင်းမှာလား ဆရာမ”

“ကျွန်မပြောသလို အတိအကျ လုပ်ရင် ကံကောင်းမှာ သေချာတယ်”

“ဒါဆို လုပ်ပါ့မယ်”

“ကြာသပတေးနေ့ ညနေ ၄ နာရီမှာ ညကဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကို ချုံပေါ်မှာ လွှားတင်ထားလိုက်။ နို လေးတွေ အိမ်ရှေ့မှာရှိနေတာ နေ့ တိုင်း မနက် ၈ နာရီလောက်မှာ

အစာကျွေးထား။ သူတို့တစ်အုပ်လုံး ၀၀လင်လင်စားလို့ရတဲ့ ပမာဏ လောက်ကို ကျွေးနော်။ မဝမလင် ကျွေးတာမျိုး မလုပ်နဲ့။ ဘုရားမှာ ရွက်လှ၊ ရွှေပန်းတို့ကို လှူထားပါ။ အမွှေးတိုင်ထွန်း။ နောက်ပြီး စေ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း။ ဒါဆိုရင်ရပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ...ဆရာမ။ စေ ဖယောင်းတိုင်က ဆရာမ လုပ်ပေးမှာ လား။”

“ဟုတ်တယ်။ အချိန်ကို သေ သေချာချာတွက်ပြီးမှ စမ ဖယောင်း တိုင် လုပ်လို့ရတာ”

“ဒါဆို မြန်မြန်လေး လုပ်ထေး နော် ဆရာမ”

ဗေဒင်ဟောတာ လွယ်တယ် မထင်နဲ့။ ဒီလိုဟောပြောနိုင်ဖို့ ကျွန်မ အချိန်တွေကို ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာအောင် လေ့လာခဲ့ရတာပါ။ တစ်နှစ်တည်း သင်ယူရုံနဲ့ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာတဲ့ ပညာ ရှင်တစ်ဦးတော့ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး။

အသေးစိတ်သိချင်ရင် အသေး စိတ်ကြည့်မှ မြင်ပါတယ်။ တကယ် အောင်မြင်ချင်ရင် အောင်မြင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို သေချာစွာ ရှာဖွေရတယ် မယ်။ စမ်းတဝါးဝါးလုပ်လို့ကတော့ ဘယ်အရာမှ အောင်မြင်မှာ မဟုတ် ပါဘူး။

လူတိုင်းကို အောင်မြင်စေချင် တဲ့ ဆန္ဒမှန် ကျွန်မတွင် ရှိပါသည်။ အောင်မြင်အောင်လည်း လုပ်ပေးနိုင် ပါတယ်။

ဒေါ်ဇင်မာဝေ

အောင်မြင်မှု နဲ့ တစ်နှစ်သက်တမ်းပြည့်

ဆဋ္ဌမအာရုံ

မဂ္ဂဇင်း

ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်းသည် တစ်နှစ်သက်တမ်းပြည့်ပါပြီ။

အစဉ်တစိုက် ဖတ်ရှုသော ပရိသတ်များ၏ အားပေးမှုကြောင့် အောင်မြင်မှုမှတ်တိုင်ကို လည်း စိုက်ထူနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

သို့ပါသောကြောင့် ဆဋ္ဌမအာရုံမဂ္ဂဇင်းနှင့်အတူ ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက်မှ ဆက်လက်ပြီး ပရိသတ်အတွက် တစ်အုပ်ထက်တစ်အုပ် ပိုမိုကောင်းမွန်သော စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကောင်းပါးအပ်ပါသည်။

ဆဋ္ဌမအာရုံ စာပေတိုက်

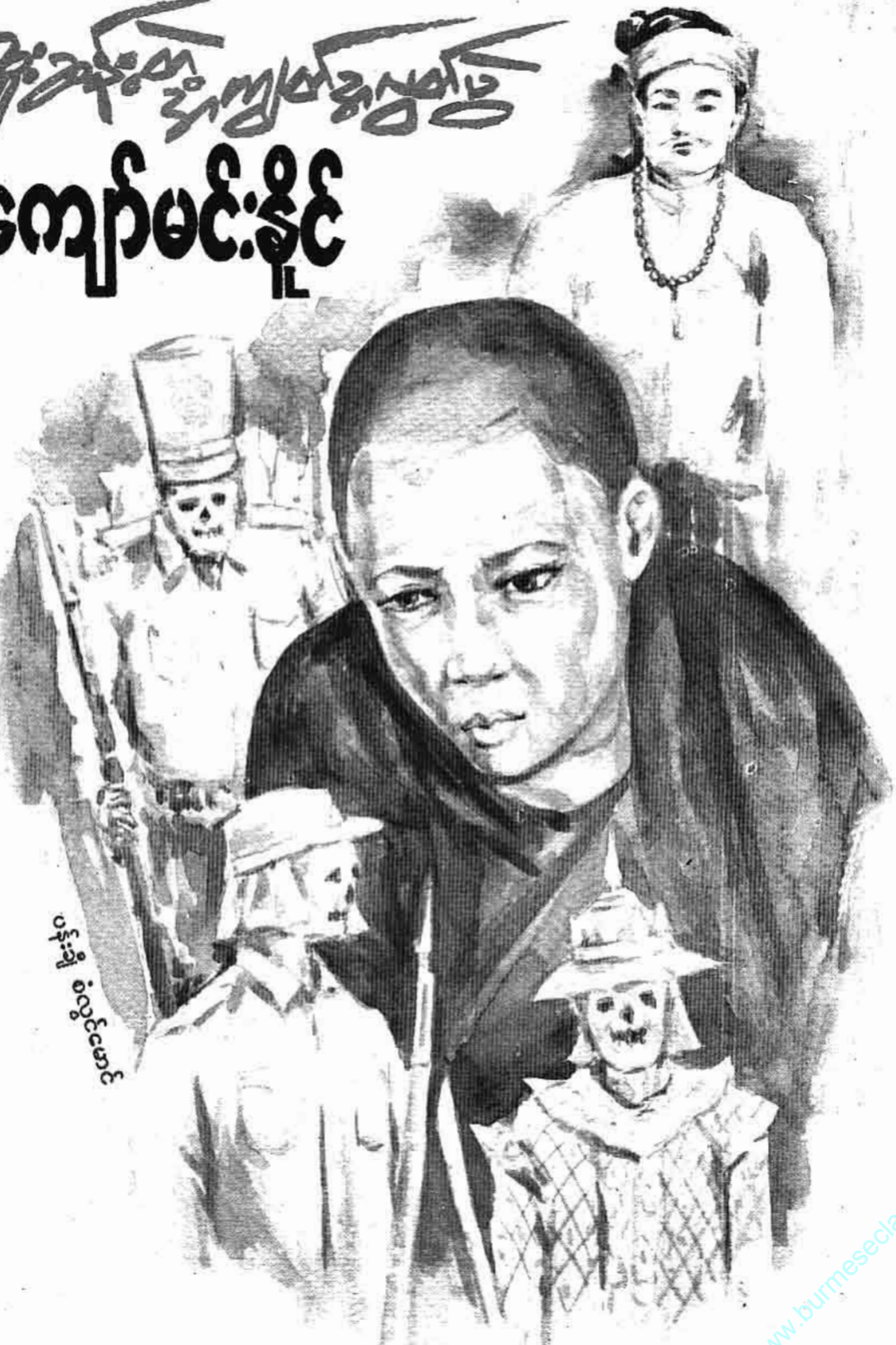
အမှတ်(၁၇၀-၁၇၂)၊ လမ်း(၅၀)အထက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၃၀၀ ၅၀ ၁၆၀၊ ၀၉ ၇၃၁ ၇၆၅၅၀၊ ၀၉ ၃၁ ၉၀၆ ၁၀၇။

ကျောင်းဆရာမ

ကျောင်းဆရာမ

ကျောင်းဆရာမ

ထူးဆန်းတဲ့ အကျွတ်အလွတ်ပွဲ

ကျော်မင်းနိုင်

(တစ်)

မျိုးမြင့်တို့၏ ပဲ့ထောင်ကလေးသည် ငရုပ်ကောင်းချောင်းရိုးအတိုင်းပင် ဂိတ်ဝမှနေ၍ ဆန်တက်လာခဲ့သည်။

ချောင်းရေက ရေစီးကြမ်းလှသည်။ မြင်းကောင်ရေ ငါးကောင်အားရှိသော မာစီဒီအင်ဂျင်အားကောင်းလှသဖြင့် ရေဆန်ကို တရိပ်ရိပ် တိုးဝင်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ဒါက ချောင်းဝမှ အတွင်းသို့ဝင်လာချိန်သာ ဖြစ်၏။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရခိုင်ရိုးမကြီးမှ ဆင်းကျလာသော နဂါးရစ်တောင်တန်းကြီးလည်း မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ ခပ်ပြေပြေ နိမ့်ဆင်းလာသော်လည်း ငရုပ်ကောင်းချောင်းရိုးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မှုချောက်ကမ်းပါးများ မြင့်မားလျက်ရှိသလို တောကြီးကလည်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပိတ်မှောင်လျက် ရှိလေ၏။

တောင်ကျချောင်းဖြစ်၍ အပြန်ကျယ်သည့်နေရာ ကျယ်ပြား ချောင်း

ပေါက်ကျဉ်းသည့်နေရာကျဉ်းသည်။

အပြန်ကျယ်သည့် နေရာမှာ အခြားတစ်ဖက်မှ တောင်ကျချောင်းငယ်များနှင့် ဆုံသောနေရာများဖြစ်ပြီး သဲသောင်ပြင်ကျယ်များ ရှိနေတတ်၏။ ထိုသို့သော နေရာမျိုးမှာ မိုးတွင်းအခါမျိုးတိုင်း နှင့်ကျွတ်ပါလာတတ်သော သစ်ဆွေးမြစ်ငှက်များ ရေထဲငုပ်နေတတ်၍ ပဲ့ထောင်ကို သတိထားမောင်းရသည်။

ချောင်းကျဉ်းနေရာများမှ ရေစီးကား သန်လွန်းသဖြင့် စက်ရှိန်မြင့်တင်၍ တိုးဝင်နေရပြန်၏။

သောင်ပြင်ပေါ်မှာ တက်၍အိပ်နေသော မိကျောင်းကြီးများကိုလည်း တွေ့ရတတ်သည်။

မိကျောင်းကြီးတွေ တစ်ကောင်တလေ မဟုတ်။ မကြာခဏ မြင်နေရသဖြင့် အသည်းယားစရာကောင်းလှသည်။

အမှန်တော့ ထိုနေရာ ထိုအရပ်သည် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသဖြင့် မိကျောင်းတွေ စားကျက်

ချ၊ စတည်းချရာနေရာ ချောင်းရိုးဖြစ်၏။ ထိုနယ်တစ်ဝိုက်မှာ နာမည်ကြီးသည်။

အနောက်ဘက်အရပ်မှာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော် ထွက်ပေါက်အဖြစ် ငရုပ်ကောင်းချောင်းဝက မြစ်ပေါက်ဝလို အဆုံးသတ်လေသည်။ ပင်လယ်ရေငန်နှင့် တောင်ကျချောင်းရေချိုတို့ စပ်နေသဖြင့် ရေချိုရေငန်မိချောင်းတွေ ဖြစ်သည်။ ခေါင်းရှည်ကောင်တွေမို့ အကောင်လည်းကြီးလှသည်။

မျိုးမြင့်က စစ်သားလူထွက်မို့ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်နေ၏။

“ပစ်ထည့်လိုက်ရရင်တော့ကွာ”
“ဟာ့ကောင်လေးရ စိတ်ထိန်းမှပေါ့။ ခုတို့လာတာ ရည်ရွယ်ချက်က တစ်မျိုးလေ။ စိတ်ကို ထိန်းမှပေါ့ကွယ်”

ပဲ့ထောင်ဦးမှာ ကွမ်းတမြုံမြုံနှင့် လိုက်လာသော အဘဆရာကြီး

www.burmeseclassic.com

ဖိုးသာအောင်က မျိုးမြင့်၏ အတွင်း စိတ်ကို ဖောက်ထွင်းမြင်နေရသလို လှမ်းပြောခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီကောင်က မိကျောင်းပစ်စား နေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ မိကျောင်းတွေ မြင်ရင် မနေနိုင်ဘူးနဲ့တူတယ်”

ထပ်ဆင့်စကား ပြောလိုက်သူ မှာ မျိုးမြင့် ငယ်သူငယ်ချင်း ပြုံးချို ဖြစ်၏။ သို့သော် လူချင်း အနေဝေး ပြီး မျိုးမြင့်၏ အတွင်းသဘောကို ပြုံးချိုသိနေခြင်းမှာ ထူးခြားလှ၏။

တစ်ရွာတည်းသား လူရင်း တွေပင်ဖြစ်သော်လည်း လူချင်းမဆုံ ကြရဘဲ စစ်ပြန်ကြီး မျိုးမြင့်၏ အတွင်းသဘောကို အကဲခတ်နိုင် ခြင်းကလည်း ဆန်းပြားလှ၏။

ပဲ့ထောင်ပိုင်ရှင်မှာ မျိုးမြင့်။ မျိုးမြင့်သည် နဂါးရစ်တောင် ကြောမှာ တောတောင်ကိုမှီပြီး မုဆိုး တစ်ပိုင်းဘဝနှင့် အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း ပြုနေသူဖြစ်၏။

ဝမ်းကျောင်းရုံသာ မဟုတ်။ စီးပွားဖြစ် လောဘဇောတက်ပြီး မှောင်ခိုလမ်းကြောင်းထဲသို့ တစ်စ တစ်စ တိုးဝင်နေသူ။ တောတောင် ထူထပ်ရာဖြစ်၍ ဆင်ရိုင်းတွေလည်း တောထဲမှာ အလေ့ကျ တိုးပွားရာ အရပ်။ ထို့ကြောင့် သေနတ်တစ် လက်ဖြင့် တိရစ္ဆာန်မှောင်ခို လုပ်ငန်း မျိုးစုံကို မျိုးမြင့်လုပ်ကိုင် စား သောက်သည်။

နဂါးရစ် တောင်စွယ်တောင်မှာ မောင်းသည် ရခိုင်ရိုးမဘက် ဖြစ်၏။ ဧရာဝတီတိုင်း၏ ဘင်္ဂလားပင်လယ် ကမ်းခြေဘက် ရောက်ရောက်သွား

၍ ရေကောင်ကုန်းကောင်မျိုးစုံ ကျက်စားရာနေရာ။

သစ်တောအုပ်ချုပ်ရေး အောက် တွင်ရှိသော်လည်း သစ်တောဌာနမှ အရောက်အပေါက် နည်းပါးလှသည်။

မျိုးမြင့်တို့ ‘ကုလားအော်’ရွာ သည် ပေ ၁၃၂၅ ပေခန့် အမြင့်ရှိ သော ဝါးဖြူတောင်ကြီး ဖြစ်၍ တောင်ခြေ ငရုပ်ကောင်းချောင်းဝ မှာရှိ၍ မျိုးမြင့်အဖို့ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း သာလှ၏။

မျိုးမြင့်သည် ငယ်စဉ်က စစ် တ်ဝင်သည်။

တပ်မတော်အတွင်း အမှုထမ်း ခဲ့ပြီးနောက် သူ့မွေးရပ်မြေ ကုလား အော်ရွာသို့ ပြန်လာကာ စစ်ပြန်ကြီး အမည်ခံပြီး မုဆိုးအလုပ်နှင့် အသက် မွေးနေတော့သည်။ ရေသတ္တဝါ မိကျောင်းရေခွံကို ခွာရောင်းသည်။ အကောင်လိုက်ကို အရှင်လိုချင်လျှင် အရှင်ဖမ်း၍ ရောင်းသည်။

စစ်ပြန်မုဆိုးကြီး မျိုးမြင့်တို့ရွာ မှာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အောင် အစပ် ကို မေးတင်ထားသဖြင့် မသမာသူ နိုင်ငံခြားသား မှောင်ခိုစက်လှေတွေ အဝင်အထွက် ရှိသည်။

မိကျောင်းအရှင်တွေ ဝယ်မည့် သူ သူ့အတွက် ဖောက်သည်တွေ ရှိ၏။

ဒါကလည်း မြန်မာ့ရေပြင်တွင် မှောင်ခိုငါးဖမ်းလှေတွေနှင့် ကူးပြီး လုပ် ကိုင်စားသောက်နေသော တိုင်း တစ်ပါးသားမှောင်ခိုတွေနှင့် အဆက် အသွယ်လုပ်ထားခြင်းကြောင့် မျိုး မြင့်အဖို့ ဈေးကွက်မရှားခဲ့။

ပြီးတော့ ကုန်းသတ္တဝါအနေ နှင့် ဆင်စွယ်တွေရနိုင်သမျှ သူကစု သည်။ ဆင်စွယ်စုစခန်းကို တောထဲ မှာထားသည်။ တောထဲဆို၍ သေ ချာစွာဆောက်ပြီး ထားခြင်းတော့ မဟုတ်။

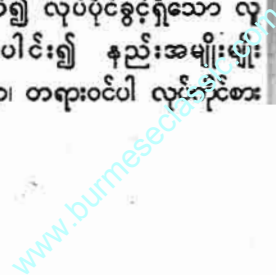
တောင်ကမ်းပါးယံ၌ ဝူပေါက် ကြီးတွေဖြစ်နေသော လိုက်ဝူကြီး များကို ရှာသည်။ သူ့အမှတ်အသား နှင့်သူ ဆင်စွယ်စုထားခြင်းဖြစ်၏။

သူ၏ ဖောက်သည်များသည် များသောအားဖြင့် တရုတ်မှောင်ခို ကုန်သည်များ ဖြစ်၏။

မိကျောင်း အရှေ့ဆိုလျှင်လည်း မျိုးမြင့် သယ်ယူ၏။ တပည့်လက် သားများနှင့် ထိုသို့ပင် စုဆောင်း တတ်သည်။

တိုင်မော်တရုတ်နှင့် ယိုးဒယား ငါးဖမ်းလှေများသည် ကမ်းဝေးငါး ဖမ်းလုပ်ကွက်ရအောင် မြန်မာအစိုးရ ထံတွင် တရားဝင်လျှောက်ထားပြီး မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင်တွင် ငါးအကြီး အကျယ်ဖမ်းကြသလို တစ်ဖက်က လည်း ထိုသို့နီးစပ်ရာ အဆင်ပြေရာ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းတွေကို စီးပွားဖြစ် လုပ်ကိုင်ကြသည်။

သယံဇာတ ထွက်ကုန်ပေါများ လှသော မြန်မာ့တောတောင် ရေမြေ အနံ့ တရုတ်တို့သည် ကုန်းပေါ်တွင် လည်း ကုန်းပေါ်၊ ကုန်းတွင်းပိုင်း တွင်ဆိုလျှင်လည်း ကုန်းတွင်းပိုင်း အဖိုးတန်ကျွန်း သစ်များကအစ တွင်ကျယ်၍ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော လူ များနှင့်ပေါင်း၍ နည်းအမျိုးမျိုး မှောင်ခိုရာ၊ တရားဝင်ပါ လုပ်ကိုင်စား

နိုင်သလို ကမ်းနီးငါးဖမ်းစက် လှေ တစ်စင်းလည်း ထောင်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ။

သို့သော် သူ့မှာ စီးပွားရေး လောဘဇာက အတောမသတ်နိုင်ခဲ့။ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် ကုန် ဧည့်ကူးသန်းရန် စက်လှေပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်လိုလှသည်။

ယင်းကြောင့်ပင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှန်သမျှ အလျဉ်းသင့် သင့် သလို လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်၏။

မျိုးမြင့်အဖို့ ထိုအချိန်အခါကျမှ သက်ဆိုင်ရာတွေက ဖိဖိစီးစီး ကိုင် တွယ်ချိန်မျိုးနှင့် ကြုံကြိုက်လာ သည်။ မြစ်တစ်ရာ သစ်တောကြီး နယ်မြေ ဖြစ်၏။

မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းနှင့် အရှေ့ဘက် နယ်စပ်တွင် သစ်လုပ် ငန်းမှောင်ခိုကြီးတွေ ပေါင်းစား၊ ရိုက် စား၊ ထွင်စားသော ခရီးခိုကြီးတွေ လုပ်ရကိုင်ရ ရှေးကလိုမချောင်သော အချိန်ဖြစ်သည်။ သူ၏ရေပြင်ထွက် ပေါက်သည်လည်း အကျပ်အတည်း ဆိုက်ရောက်လာသည်။

ထိုင်း(ယိုးဒယား)နှင့် ထိုင်ဝမ် မှောင်ခိုစက်လှေတွေ မကြာခဏ အဖမ်းခံရသည်မို့ စစ်ပြန်ကြီးမျိုးမြင့် သူ့လုပ်ငန်းကို မချဲ့ထွင်နိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်နေရချိန် ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ကုလားအော်ရွာမှ ကြာ မြင့်စွာထွက်ခွာသွားသော သူ့ သူငယ်ချင်း ပြုံးချိုနှင့် အဘဖိုးသာ အောင်တို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာသို့ပြန် ရောက်လာသည်။

(နှစ်)

ကုလားအော်ရွာက ပျောက် သွားသည်မှာ ငါးနှစ်ကျော်ကြာပြီ ဖြစ်သော အဘဆရာကြီး ဖိုးသာ အောင်နှင့် ပြုံးချိုတို့ သားအဖ ထူး ဆန်းစွာ ပြန်ရောက်လာချိန်။

စစ်ပြန်ကြီးမျိုးမြင့် တပ်မှထွက် ၍ ကုလားအော်ရွာသို့ ပြန်ရောက် နေသည်မှာ ကြာပြီ။ မိကျောင်းဖမ်း၊ ဆင်ပစ်နှင့် အကုသိုလ်အလုပ်တွေ လုပ်နေချိန်။

ထိုမှောင်ခို တရုတ်များအတွက် မျိုးမြင့်တို့လို နဲ့နဲ့စပ်စပ်၊ ပေါက် ပေါက်ရောက်ရောက်ရှိသူတွေမှာ အကျိုးတူစီးပွားဘက်တွေဖြစ်လာ၏။

ယင်းကြောင့် စစ်ပြန်ကြီး မျိုး မြင့်မှာ သေနတ်ကိုင်၍ စီးပွားရှာနိုင် ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် စစ်သားမဟုတ် တော့သော်လည်း စစ်ပြန်ကြီးအဖြစ် အမာခံပြည်သူ့ စစ်အသွင်နှင့် လှုပ် ရှားသည်။ သူ့နောက်မှာ ရွာခံ တပည့်တပန်းတွေ ပါလာသည်။

ရွာကိုလည်း မျိုးမြင့်တို့က အကာအကွယ်ပေးပါ၏။ လုံခြုံမှု ရှိအောင် လူစိမ်းလက်နက်ကိုင်တွေ ဝင်ရောက်လာပြီး ဗိုလ်မကျနိုင် အောင် အမာခံစောင့်ရှောက်ပေးပါ၏။

သို့သော် ... စီးပွားရေး ကျူးကျော်မှု အတွက်မူ ဘယ်လိုမှ အကာအကွယ် ပေးနိုင်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့။

ဝင်ငွေအတွက် တစ်ဖက်တစ် လမ်းက တောတောင်ရေမြေမှ အမြတ် ထွက်နိုင်သမျှ ထွက်နိုင်အောင် လုပ် ကိုင်စားသောက်သည်။

တချို့ နယ်မြေမှာ ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်နေကြသော ပြည်သူ့စစ် အဖွဲ့ဝင်များ မရှိမဟုတ် ရှိပါသည်။

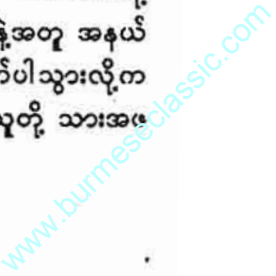
သို့သော် မျိုးမြင့်လို ကြီးပွား ချမ်းသာသော အဆင့်မျိုးသို့ ရောက် သူရှားလှ၏။

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကို မေးတင်ထားသော မျိုးမြင့်တို့ 'ကုလား အော်'ရွာကြီးသည် ဝါးဖြူတောင် မြောက်ဘက်မှာရှိပြီး ဆိပ်ကမ်း ကောင်းရှိ၏။ စစ်ပြန်မျိုးမြင့်သည် ကုန်းတွင်းပိုင်းသွား ပဲ့ထောင်တစ်စင်း ကို ထောင်ထားလာချိန်မှာ ငယ်သူငယ် ချင်းဖြစ်သူ မျိုးမြင့်နှင့် မဆုံလိုက် ရဘဲ ရွာမှထွက်သွားချိန်ဖြစ်၏။

မျိုးမြင့် ကုလားအော်ရွာသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ရခိုင်ဘက်မှ ပါလာသော မိန်းမနှင့် အခြေချနေ စဉ်မှာ ပြုံးချိုအကြောင်းကို ပြုံးချို၏ ဦးလေးသား ချင်းတွေဆီမှ တစ်ဆင့် ကြားရသည်။

"သူ့အဖေ အဘဖိုးသာအောင် က ဒီနယ်တစ်ပိုင်မှာ နာမည်ကြီးနေ တဲ့ ပယောဂကု ဆရာကြီးဆိုတော့ သူလည်း သူ့အဖေလို ဝါသနာပါ တယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ သူ့အဖေ အဘဖိုး သာအောင်နဲ့အတူ ဂန္ဓာရီစရိုး ထွက် ပြီဆိုရင် ပါပါသွားတယ်။ နောက် ဆုံးတစ်ခေါက်မှာ အပြီးပိုင် သူ့ အဘနဲ့ ပါသွားတော့တာပါပဲကွာ"

"အင်း ... သူ့ဝါသနာနဲ့သူ့ကိုး သူ့လို တစ်ဦးတည်းသောသားအဖို့ တော့ အဲဒီဆရာကြီးနဲ့အတူ အနယ် နယ် အရပ်ရပ် လိုက်ပါသွားလို့က လွယ်တာပေါ့လေ။ သူတို့ သားအဖ

ကလည်း နေစိမ့်ပါတယ်ကွာ။ သူ ထွက်သွားကတည်းက တစ်ခေါက်မှ ရွာကိုပြန်မလာတော့ဘူး။”

ပြုံးချိုသတင်းကို ထိုမျှသာ ကြားရပြီးနောက် ကုလားအော်ရွာ သားတွေပြောသလို ပြုံးချိုတို့နှင့် အဆက်ပြတ်နေလေသည်။

မျိုးမြင့်က ပြုံးချိုကို သူငယ် ချင်းတွေထဲမှာ အထူးသတိရနေ သည်မှာ အကြောင်းရှိ၏။

ပြုံးချိုနှင့် မျိုးမြင့်တို့သည် ငယ် ရွယ်စဉ်က မြန်မာ့ကျေးလက်နေတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း ရွာရှိ ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းတွင် နေခဲ့ရသည်။

သူတို့ငယ်ငယ်က ရွာတွင် မူလတန်းကျောင်းကလေးပင် မရှိ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဆိုတာ ကလည်း မြန်မာ့ကျေးရွာတွေအလေ့ အထနှင့် အသားကျနေလေပြီ။

ရွာသူရွာသား မိဘတွေက လယ်ယာကင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်လျှင် တစ်နေ့ကုန် အိမ်မှထွက်ကြရသည်။ ငါးဖမ်းပိုက်ချ တံငါအလုပ် လုပ်ကြ ပြန်လျှင်လည်း ပင်လယ်ပြင် ထွက် ကြသည်။

ယောကျ်ားသားတွေ ပင်လယ် ထွက်၍ ငါးဖမ်းရသလို ကုန်းပေါ် ကျန်ခဲ့သော မိန်းမသူတွေအဖို့ ငါး ခြောက်ခွဲ၊ ပုစွန်လှန်း၊ အလုပ်တွေနှင့် မအားနိုင်အောင် ရှိရသည်။

နို့စို့အရွယ်ကလေးကို နို့တိုက်၊ နို့ခွဲအရွယ်ကလေးကို အထက်အောက် ကြီးသူက ငယ်သူတွေကို ထိန်းရင်း ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်ရောက်လျှင် ရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပညာရေး

အတွက် ပို့လိုက်ကြရုံသာ။

မိန်းကလေးဆိုလျှင်လည်း ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းတွင်သာ သင်ရုံမျှ ပို့ထားပြီး အိမ်ကို နေ့တိုင်းပြန်ရ သော်လည်း ယောကျ်ားလေးဆိုလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာပင် ကျောင်း အိပ်ကျောင်းစား နေကြရသည်။

မျိုးမြင့်နှင့် ပြုံးချိုတို့မှာ ရွယ်တူ လည်းဖြစ်၍ ကျောင်းအိပ်ကျောင်း စား ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသားများ ဖြစ်၍ အတူအိပ်၊ အတူစား နေကြရ သူများမို့ ပို၍ခင်မင်ကြသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတို့ ထုံး စံ စာသင်ချိန်သင်ရသည်။ ကျောင်း ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ကြရမယ့်အချိန် တာဝန်ကိုယ်စီ လုပ်ကိုင်ကြရသည်။

မျိုးမြင့်၊ ပြုံးချိုမှာ အတွဲညီ၍ ခန်းနေဦးပဉ္စင်းကြီးက တာဝန်အတူ ခွဲချပေးထားသည်။

အထူးသဖြင့် တောကျောင်း ဖြစ်၍ မနက်ပိုင်း အရုဏ်ဆွမ်း အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အထူး တာဝန်ယူကြရသည်။ ကပ္ပိယကြီး မှာ အသက်ကြီးနေ၍ မနက်ပိုင်း အရုဏ်ဆွမ်းအတွက် ကပ္ပိယကြီး ကို ကူညီရခြင်းပင်။

ကပ္ပိယကြီးတာဝန်မှာ မနက် ၄ နာရီ ကုလားတက်(အုန်းမောင်း) မှန်မှန်ခေါက်ရသည်။ ရမ်း၍ခေါက် ရခြင်းမဟုတ်။ ပဋ္ဌာန်း ၂၄ ပစ္စည်း အတိုင်း အချက်ကျကျ နှစ်ဆယ့် လေးချက် ခေါက်ရသည်။

ပြီးလျှင် ဘုန်းကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်း ကိုရင်များ အရုဏ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ဆွမ်းပွဲပြင်ရသည်။

ကျောင်းသားကြီးထဲမှ ရွာထဲ သို့ အရုဏ်ဆွမ်းလှည့်ကျရာ အိမ်သို့ သွားရောက်ပြီး ဆွမ်းအုပ်ယူရသလို ကျောင်းမီးဖိုဆောင်မှ ဟင်းလေးအိုး နွေးရသည်။

ဟင်းလေးအိုး ဆိုသည်မှာ ယမန်နေ့ကကျန်သော ဆွမ်းဟင်း အချို့ကို အိုးကြီးကပ်အိုးအတွင်း စုပေါင်းထည့်ပြီး မီးနှင့်ကျိုချက် ရခြင်း ဖြစ်၏။ အချို့အရပ်မှာ ဟင်း ပေါင်းအိုးလည်း ခေါ်သည်။

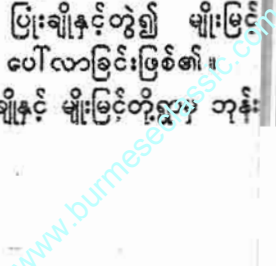
ထိုအိုးကြီးတွင် ဝက်သား လည်းပါသည်။ အမဲသားလည်းပါ သည်။ ကြက်သား၊ ငါးလည်း ပါ သည်။ မျှစ်၊ ချဉ်ပေါင်၊ အသီး အရွက် အမျိုးစုံလည်းပါသည်။

နောက်နေ့ ရက်လွန်ဟင်း ဖြစ်နေ၍ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်း များ ဘုဉ်းမပေးသော်လည်း ကိုရင် နှင့် ကျောင်းသားများသော ဘုန်း တော်ကြီးအတွက် ကိုရင်နှင့် ကျောင်း သားတို့ အားထားရာဟင်းဖြစ်၏။

အချို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဖြစ်ဖူးသူများပင် ကြီးလာ၍ လုပ် ငန်းကိုင်ငန်း ဟန်ကျပန်ကျနှင့် နေ နေကြသော်လည်း ငယ်စဉ်က စားခဲ့ ဖူးသော ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဟင်း လေးအိုးက ဟင်းပေါင်းအရသာကို မမေ့ဘဲ မကြာခဏ အလျာလဖြစ် လေ့ရှိတတ်သည်။

ယခု ဟင်းပေါင်းအိုးကိစ္စမှာ ပြုံးချိုကို အမှတ်တရ ဖြစ်စေသော ကြောင့် ပြုံးချိုနှင့်တွဲ၍ မျိုးမြင့် အတွက် ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ပြုံးချိုနှင့် မျိုးမြင့်တို့ရွာမှ ဘုန်း

ကြီးကျောင်းမှာ သုဿန်ကျောင်းခေါ်
သော ရွာအနောက်ဖျား ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်းဖြစ်သည်။

သက်ကြီးဝါကြီး ပေါများရာ
အရပ်ဖြစ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
မှာ တစ်ဖက်စာ တိုင်လုံးကြီးများနှင့်
တိုင်တစ်ရာအစေ့ ဆောက်ထား
သော ကျောင်းဖြစ်၍ တိုင်တစ်ရာ
သုဿန်ကျောင်းဟုလည်းခေါ်ကြသည်။

တိုင်တစ်ရာ ကျောင်းကြီးတွင်
ကျောင်းမကြီး၊ ဘုရားခန်း၊ ကျက်
သရေခန်း၊ ကျိန်းစက်ခန်း၊ ဥပုသ်ပြု
သီလပေးခန်း၊ အာဂန္တုခန်း အစုံ
အလင်တည်ဆောက်ထားသည်။

* ဆွမ်းစားဆောင်၊ ဆွမ်းချက်
ဆောင်၊ အာရုံခံဓရပ် သီးခြားဆောက်
ထားရပြန်သည်။

ကျောင်းမကြီးပေါ်တွင် ကျောင်း
ထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးမှစ၍ ဆွမ်းမစား
ရဘဲ ဆွမ်းစားဆောင်ကြွ၍ သံဃာ
များနှင့်အတူတကွ စုပေါင်းဆွမ်းစား
ရသည်။

အလှူအတန်းလုပ်၍ ဆွမ်း
ကျွေးလျှင်လည်း ဆွမ်းစားဆောင်မှာ
သာ ကျွေးရသည်။ လူသူပရိသတ်
တို့ စည်ခံကြရသည်။

ကျောင်းမကြီးပေါ်မှာသာ သီလ
ယူ၊ ဝတ်တက်ဝတ်ပြု လုပ်ကြရ
သည်။ ယင်းကြောင့် ကျောင်းမကြီး
ဝယ် အမြဲတမ်းလိုလို သန့်ရှင်း
တောက်ပြောင်နေတတ်သည်။

ရွာတစ်ရွာ၏ စီးပွားရေး၊ ဘာ
သာရေး အခြေအနေကို သိလိုလျှင်
ရှေးတုန်းက ထိုရွာ၏ ဘုန်းတော်
ကြီးကျောင်းကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်

ဆုံးဖြတ်ကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။
တိုင်တစ်ရာ ကျောင်းမကြီးနှင့်
ခွဲ၍ဆောက်ထားသော ဆွမ်းစား
ဆောင် နောက်ဘက်တွင် ဆွမ်းချက်
ဆောင်ရှိ၏။

ဆွမ်းချက်ဆောင်၏ အနောက်
ဘက်အစွန်းတွင် ထင်းပေါက်ခြမ်း
များ စုဆောင်းထားရာ ထင်းသို
လှောင်ရုံရှိသည်။

ထင်းသိုလှောင်ရုံကို ဘေးကပ်
မှာ အကာအကွယ်မရှိဘဲ အမိုးတစ်
ခုပဲ အပေါ်က မိုးရေဒဏ်ခံနိုင်ရန်
တည်ဆောက်ထား၏။

မီးဖိုဆောင်မှ ထင်းသိုလှောင်
ရုံ၊ ထင်းသိုလှောင်ရုံမှ ဝါးနက်ရုံများ
ကို စည်းရိုးသဖွယ် ခတ်ထားသော
ခြံစည်းရိုးကြီးရှိသည်။

ထိုခြံစည်းရိုးကို ကျော်လျှင်
သုဿန်သင်္ချိုင်း။

ကုလားအော်ရွာ သုဿန်
သင်္ချိုင်းသည် ရွာနီးချုပ်စပ် ကျေးရွာ
တွေကလည်း အသုံးပြုကြသဖြင့်
သင်္ချိုင်းကြီးဖြစ်နေ၏။

ထိုနေ့က မျိုးမြင့်နှင့်ပြုံးချိုတို့
သည် မီးဖိုပြီး ဟင်းလေးအိုးကျို၊
ရေနွေးအိုးတည်နေကြသည်။

မီးဖိုမှာ အိုးကြီးများတည်ရန်
ဆောက်ထားသော မီးဖိုကြီးဖြစ်၍
အိုးကြီးသုံးအိုး တစ်ပြိုင်နက် တည်
နိုင်သည်။ ယင်းကြောင့် ရေနွေးအိုး
ကို တစ်ဖိုတွင်တည်ပြီး ဟင်းလေး
အိုးကို တစ်ဖိုတွင် တည်ကြသည်။

တောရွာကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း
ရေနံစိမ်းများ ဒေသသုံးလောက်ရန်
ထွက်ရှိ၍ ရေနံဆီမီးအိမ်ကြီးတွေကို

မနက် ၄ နာရီ တုံးခေါက်ပြီဆိုသည်
နှင့် မီးထွန်းတာဝန်ကျ ကျောင်းသား
က တစ်ကျောင်းလုံး သင့်ရာသင့်ရာ
နေရာမှာ ထွန်းထားရသည်။

ယခုလည်း မီးဖိုဆောင်မှာ မီး
လင်းနေပြီ။

ဟင်းလေးအိုးကြီးလည်း မီး
အလင်းရောင်အောက်မှာ ပွက်ပွက်
ဆူနေလေပြီ။

ဝက်သားတုံးကြီးများ၊ အမဲ
သားတုံးကြီးများ၊ ကြက်သားတုံးကြီး
များ ဆူပွက်နေသော ဟင်းလေးအိုး
ကြီးထဲမှ အပေါ်သို့ တစ်တုံးပြီးတစ်
တုံး တက်လာလိုက်၊ ကျသွားလိုက်
ဖြစ်နေသည်ကို မြင်နေရသည်။

ဟင်းလေးအိုး ချိုးကပ်မသွား
စေရန် မွေမည်ယောက်မကို လှမ်း
ယူပြီး အိုးထဲထည့်မွေရန် လုပ်
လိုက်စဉ် လက်မည်းကြီးတစ်ခုကို
ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မျိုး
မြင့် လန့်ဖျပ်သွားသလို ပြုံးချိုလည်း
ကြောက်ရွံ့သွား၏။

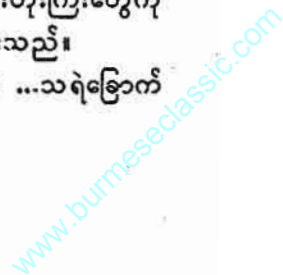
လက်မည်းကြီးမှ လှုပ်ကြီးတစ်
ကောင်လို လက်မည်းကြီး။

သို့သော် ...

အကောင်လုံးကို မတွေ့ရဘဲ
လက် မည်းကြီးကိုသာ တံတောင်
ဆစ်လောက်မှ တွေ့လိုက်ကြရခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထိုလက်မည်းကြီးသည် ဟင်း
လေးအိုး အပူကြီးထဲမှ ဝက်သားတုံး
ကြီးတွေ၊ အမဲသားတုံးကြီးတွေကို
လှမ်းနှိုက်နှိုက်သွားသည်။

“အမယ်လေး ... သရဲခြောက်
တယ်ဗျာ”

မျိုးမြင့် လန့်ဖျပ်ပြီး အော်၍ လက်ထဲမှ ယောက်မကြီးနှင့် လက်မည်းကြီးကို လှမ်းခုတ်လိုက်သည်။

“ဖျောင်း ...”

“ဖျောင်း ...”

နှစ်ချက်သာ ခုတ်လိုက်ရသည်။ လက်မည်းကြီး ရုပ်သွားပြီး မီးဖိုဆောင်အနီးမှ ထွက်သွား၏။ ထွက်သွားပုံမှာ ကြောက်လန့်သူတွေအတွက် ကြောက်လန့်ချောက်ချားစရာပုံစံမျိုး။

လူ၊ သို့မဟုတ် အကောင်အထည်လုံးကြီးကို မမြင်ရဘဲ လက်ကြီးသက်သက် တံတောင်ဆစ်ပိုင်းမှသာ တစ်ချောင်းတည်း မြင်နေရပြီး မီးဖိုဆောင်ပြတင်းပေါက်ကို ထိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့်ထောက်၍ ထင်းတဲဘက် ခုန်ဆင်းသွားသလိုမျိုး။

ပြီးတော့မှ ထင်းတဲထဲမှ ထင်းပုံ ထင်းတုံးတွေပေါ်ထောက်ပြီး ဝါးရုံတောဘက် တိုးဝင်သွား၏။

အတွေ့အကြုံမရှိသော မျိုးမြင့်က ပြုံးချိုကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် လှမ်းပြောသည်။

“အဲဒီ လက်မည်းကြီး နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာရင် ဒုက္ခပဲကွာ။ ငါတော့ ကျောင်းပေါ် တက်ပြေးချင်လှပြီ”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ။ ငါ သူ့ကို သိတယ်”

“ဟင် ...လက်မည်းကြီးပဲ မြင်ရုံ၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“ဟောဒီမှာလေ ငါ့အဖေ စီရင်ပေးတဲ့ လက်ဖွဲ့။ ငါ့လည်ပင်းမှာ စွဲထားတာကြည့်ပါလား။ ဒီလက်ဖွဲ့အဆောင်က အဲဒီလို မကျွတ်မလွတ်

သေးတဲ့ဟာတွေကို မြင်နိုင်တယ်ကွ။ ပြီးတော့ အဲဒီအကောင်တွေ အနှောင့်အယှက်လည်း မပေးနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ...အဲဒါ ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူသေလို့ လက်မည်းကြီး ဖြစ်နေတာလဲ”

“ကုလားကြီး တစ်ယောက်ကွ။ အသက်ကတော့ တော်တော်ကြီးပြီ။ အရင့်စားထဲက ကောင်ကြီး။ ငါ့အဖေကို သွားမေးမှ အဲဒီကောင်ကြီးအကြောင်းကို သိမှာပဲ”

ထိုနေ့က အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ပြီး ကျောင်းသားတွေ မနက်စာစားပြီး နောက် စာချဉ်းစင်းအား ရွာရှိအိမ်သို့ ပြန်ရန် လျှောက်ထားပြီး မျိုးမြင့်နှင့် ပြုံးချိုတို့ ပြုံး အဘဗိုးသာအောင်ဆီသို့ ပြီး ထိုကိစ္စမေးမြန်းကြသည်။

အဘဗိုးသာအောင်က မျိုးမြင့်နှင့် ပြုံးချိုတို့ပြောသည်ကို အေးဆေးစွာ နားထောင်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေသည်။

ပြီးမှ ...

“အဲဒါ ကုလားသရဲကွ။ တို့ဒေသအနီး ကုန်းဘောင်မင်းဆက်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဟိုင်းကြီးကျွန်း အရေးတော်ပုံဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ မင်းတို့ကြားဖူးမှာပေါ့။ အဲဒီဟိုင်းကြီးကျွန်းတိုက်ပွဲမှာ တို့ဗမာတွေရဲ့တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကုလားဖြူစစ်သားတွေနဲ့ သူတို့နဲ့ပါလာတဲ့ ကုလားမည်းစစ်သားတွေ အတုံးအရုံးကျဆုံးခဲ့ရာက ခုအထိ ဒီဒေသတစ်ဝိုက်မှာ မကျွတ်မလွတ်နိုင်ဘဲ ကျန်နေတဲ့ ကုလားမည်း စစ်သားသရဲပဲကွ။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေဆိုတော့

ဘယ်လွယ်လွယ်နဲ့ ကျွတ်နိုင်တော့မလဲကွယ်။ ဒါကြောင့် ရရာကြုံရာ ရှာဖွေစားသောက်ရင်း မင်းတို့နဲ့ တွေ့ကြရတာပေါ့”

အဘဗိုးသာအောင် ပြောရင်းက သူပြင်ထားသော ကန်တော့ဥွဲတစ်ခုမှ လက်ဖွဲ့တစ်ခုကိုယူပြီး မျိုးမြင့်၏လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးလိုက်သည်။

“ဒီအနီးအပါး ရွာတွေမှာ အဲဒီလို မကျွတ်မလွတ်နိုင်သေးတဲ့ ကုလားဖြူ ကုလားမည်း စစ်သားသရဲတွေ ရှိနေတုန်းပဲကွ။ တို့များ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် အဲဒီကောင်တွေရဲ့ မကျွတ်မလွတ် အော်သံဟစ်သံတွေ ဟိုင်းကြီးကျွန်းအရေးတော်ပုံ ပေါ်ပေါက်တဲ့နေ့ရောက်ရင် အမြဲတမ်း ကြားကြားနေရလို့ တို့ရွာကိုတောင် ကုလားအော်ရွာလို့ နာမည်ပေးထားခဲ့ကြတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ဘာမှမကြောက်ကြနဲ့။ ကြောက်စိတ်လည်း မမွေးကြနဲ့။ ဒီကုလားဖြူ ကုလားမည်းတွေကို တို့ဗမာတွေက အနိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး အသေသတ်ပြီးသား။ သူတို့ကလည်း အဲဒါကြောင့် ဗမာဆိုရင် ကြောက်ပြီးသား။ မင်းတို့စိတ်ထဲမှာ သူတို့ကို မကြောက်ဖို့ ရဲစိတ်မွေးဖို့ပဲ လိုတယ်။ အဘဗိုးသာအောင် စကားကြောင့် မျိုးမြင့်ထိုစဉ်ကပင် အကြောက်တရားတွေ ပြောသွား၏။ ရဲစိတ်တွေ အလိုလို ဝင်လာခဲ့၏။

ကျောင်းကို ပြန်ရောက်တော့ သူနှင့်ပြုံးချိုတို့သည် ထိုကုလားမည်းသရဲအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြကြသလို နောက်နေ့နောက်

နေ့များတွင်လည်း ထိုအဖြစ်မျိုးကို
ကြုံကြရတော့ချေ။

(သုံး)

ခု အရွယ်ရောက်လာပြီးကျ
တော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ထွဲသွားကြရာမှ ပြန်ဆုံကြရသည်
အခါ ထူးထူးခြားခြား ပြန်ဆုံကြရ
ပြန်သည်။

ပြီးချိန်က ဆရာတစ်ပိုင်းစ ဖြစ်
နေသော ပြုံးချို၏ဖခင် ပယော၊
ဆရာကြီး အဘဖိုးသာအောင်မှာ
လည်း အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သည်
နှင့်အမျှ ကျက်သရေရှိလှသော
ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအသွင်
ဆောင်လျက်ရှိချေပြီ။

တောနက်ကြီးအတွင်း ပဲ့ထောင်
မောင်းဝင်လာစဉ် ချောင်းကမ်းပါး
တစ်နေရာတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း
လက်နက်ကိုင် လူမျိုးခြားများကို
စစ်ပြန်ကြီး မျိုးမြင့်တို့ မမျှော်လင့်ဘဲ
တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွား၏။

မျိုးမြင့် ထိုလူများကို ခါတိုင်း
တောအတွင်းသို့ ဝင်နေစဉ် မမြင်ဖူး
ခဲ့။ ပြီးတော့ ထိုလူများမှာ အင်္ဂလိပ်
ဗျက်နာဖြူများနှင့် ကုလားစစ်သား
များ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ဝတ်
ထားသော ယူနီဖောင်းတွေကလည်း
ရှေးကျပြီး ၁၈ ရာစု ပေါ်တူဂီတွေ
အင်္ဂလိပ်တွေ ဝတ်ဆင်သည့် ယူနီ
ဖောင်းတွေနှင့် ဖြစ်သည်။

စစ်ပြန်မျိုးမြင့် ထိုမြင်ကွင်းကို
ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေစဉ် အဘဖိုး
သာအောင် လှမ်းပြောသည်။

“အဲဒါ ရန်သူတွေ မဟုတ်
ဘူး။ မကျွတ်မလွတ်နိုင်သေးတဲ့
နယ်ချဲ့စစ်သားဟောင်းကြီးတွေ။ သူ
တို့အတွက် အကျွတ်အလွတ်ပွဲလုပ်
ပေးဖို့ အဘ ဒီခရီးကို တမင်စီစဉ်
ထားတာကွဲ့။”

အဘဖိုးသာအောင်၏ စကား
ကြောင့် စစ်ပြန်ကြီးမျိုးမြင့် သဘော
ပေါက်စ ပြုလာသည်။

ကမ်းစပ်မှာ ပဲ့ထောင်ထိုးကပ်
သွားစဉ် ပဲ့တောင်ပေါ်မှာ ပါလာ
သော ကန်တော့ပွဲနှင့် စားသောက်
ဖွယ်ရာနှင့် လှူဒါန်းစရာ ပစ္စည်းများ
ကို ကုန်းပေါ်သို့ ချကြသည်။

ကမ်းခြေနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
ကြိုတင်ထိုးထားသော သံဃာစင်
ကြီးရှိနေပြီး သံဃာစင်ပေါ်တွင်
ဘယ်အချိန်က ပင့်ထားမှန်းမသိဘဲ
ရောက်ရှိသီတင်းသုံးနေသော သံဃာ
တော်များကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

သံဃာစင်အောက်တွင် စစ်ပြန်
ပရိသတ်တွေ ရှိ၏။ သူတို့ တရားနာ
ကြမည်၊ အမှုဝေခြင်းကို ခံယူကြမည်။

ဒါသည်ပင် ထူးဆန်းနေ၏။
ကုလားဖြူ၊ ကုလားမည်း စစ်သား
ဟောင်းကြီးတွေနှင့် မြန်မာစစ်သည်
ဟောင်းကြီးတွေ ဘယ်ကနေ တော
ကြီးမျက်မည်းထဲကို ရောက်နေရပါ
သလဲ။

ပြီးတော့ သံဃာစင်ပေါ်မှ
ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အဆင်းအင်္ဂါနှင့်
ပြည့်စုံနေသော သံဃာတော်များ။

စစ်ပြန်ကြီးမျိုးမြင့်နှင့် ပါလာ
သော ကုလားအော်ရွာသား အဖွဲ့ဝင်
များသည် ထွေထွေထူးထူး ပြော

မနေတော့ဘဲ ဆရာကြီး အဘဖိုး
သာအောင်နှင့် သူ၏သား ဆရာပြုံး
ချိုတို့နောက် အသာအယာပင် လိုက်
လာခဲ့ရသည်။

အဘဆရာကြီး ဖိုးသာအောင်
က လှူဖွယ်တန်းဖွယ်များကို နေရာ
ချထားစဉ် ရှေးခေတ်ဝတ်စုံနှင့် မြန်
မာစစ်သည်ဟောင်းကြီးတွေက ပိုင်း
ဝန်းကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။

အစီအစဉ်တကျ လုပ်ကိုင်
ဆောင်ရွက်ကြပြီးနောက် အဘဆရာ
ကြီး ဖိုးသာအောင်၏ အကျွတ်
အလွတ်ပွဲကြီးက စတင်လေသည်။

သံဃာတော်များ၏ မေတ္တာ
သုတ်ပရိတ်ရွတ်သံ တောတောင်ကြီး
ထဲတွင် ပြန့်လွင့်လာချေပြီ။

မြန်မာစစ်သည် ဟောင်းကြီး
တွေ၊ ကုလားဖြူ၊ ကုလားမည်း စစ်
သည်ဟောင်းကြီးတွေ ကွဲကွဲပြားပြား
မဖြစ်ဘဲ ထိုအကျွတ်အလွတ်ပွဲမှာ
ထူးထူးခြားခြား ပါဝင်နေကြ၏။

ထိုစစ်သည်ကြီးတွေမှာ စနစ်
တစ်ခုကြောင့် ရန်သူတွေအဖြစ်
တိုက်ခိုက်ကြရင်း ကျဆုံးခဲ့ကြရသော်
လည်း တမလွန်မှာတော့ ရန်သူတွေ
မဟုတ်ကြ။ မကျွတ်မလွတ်နိုင်သူ
ချင်း အတူတူပဲ မဟုတ်လား။

ထားပါလေ။

ခု ...မျိုးမြင့်လို အသက်ရှင်
လျက်ရှိနေသေးသည့် စစ်ပြန်ဟောင်း
ကြီးကော် တမလွန်ဘဝသို့ရောက်
သွားဦးမည်ဆိုလျှင် ဘာများထူးပါ
ဦးမည်နည်း။

ကျော်မင်းနိုင်

သာသနာအသက်

ပန်းချီ စံလွင်မောင်

ပရိယတ္တိဂုဏ်ကိုဆောင်ပါ

အောင်မြင်မြတ်(ပြည်ရွှေဘို)

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် သံယုအဖွဲ့အစည်းကို စတင် တည်ထောင်တော်မူစဉ် အချိန်က ခြောက်ကျိပ်သော ရဟန်း တို့ကို "စာရိကံစရထ၊ ဓမ္မံ ဒေသေထ၊ ဗြဟ္မစရိယံ ပကာသေထ၊ ဗာ ဂေကန ဒွေ အဂမိတ္ထ" (ဒေသစာရီ ခရီး လှည့်လည်ကြ၊ တရားတော်ကို ဟောကြားကြ၊ မြတ်သော အကျင့်၏ဂုဏ်ကို ထင်ရှားပြုကြ၊ တစ်လမ်းတည်းဖြင့် နှစ်ပါး မကြွကြလင့်)ဟု "ထ"လေးထပ်ဖြင့် တိုက်တွန်း၍ သာသနာပြု စေလွှတ်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ကိုယ်တော်တိုင်ကလည်း "ငါ့ဘုရားပဲ၊ အိမ်နောက် ဦးမယ်"ဟု ကြောင်ကြဲမဲ့ နေတော်မမူဘဲ ဥရဝေသတောအုပ် သို့ ကြွတော်မူ၍ ထိုကောအုပ်ရှိ ဥရဝေလကသပ ညီနောင် တို့အား တရားဟော၊ ခြွေချွတ်တော်မူခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ကြောင်ကြဲမဲ့ နေတော်မမူဘဲ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို မေတ္တာကရုဏာ ရှေးရှုကာ အားထုတ်ဆောင်ရွက်တော်မူ ပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် ကြောင်ကြဲမဲ့နေထိုင်ခြင်းကို သဘော

ကျွမ်းမာ အလုပ်လုပ်စေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။ သာသနာ တော်အတွင်းရှိ ရဟန်းသံဃာတို့၏ အလုပ်မှာ ဂန္ဓဓရ(စာပေ သင်ကြားပို့ချခြင်း)နှင့် ဝိပဿနဓရ (တရားအားထုတ်ခြင်း) ဟူသော လုပ်ငန်းနှစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ လုပ်ငန်းနှစ် ရပ်သည် ပရိယတ္တိသာသနာ (သင်ယူမှုသာသနာ)၊ ပဋိပတ္တိ သာသနာ (ကျင့်ကြံမှုသာသနာ)နှင့် ပဋိဝေဓသာသနာ(သိမြင် မှု သာသနာ)ဟူသော သာသနာသုံးရပ် တည်တံ့နိုင်ရေး အတွက် အဓိကအကြောင်းရင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ သာသနာ သုံးရပ်ကို ဟုဉ်ဟံစေခြင်းသည် သူတော်ကောင်းတရား ခိုင်မြဲ ရေးပင်ဖြစ်သည်။ သူတော်ကောင်းတရား ခိုင်မြဲနေခြင်းသည် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့၏ ငြိမ်းချမ်းရေးပင် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ လျှင် ဘုရားရှင်သည် လောက၏အတ္တ(ကောင်းကျိုး)၊ ဟိတ (ဖီးပွား)နှင့် သုခ(ချမ်းသာ)များ ဖြစ်ထွန်းစေရေးအတွက် သူ၏ တပည့်သာဝကများကို ကြောင့်ကြစိုက်၍ အားထုတ်မှုကို လိုလားတော်မူပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့၏ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ကြီးပွားတိုးတက် ချမ်းသာရေးတို့သည် သူတော်ကောင်းတရား ၌ မှီတည်ပြီး နေလေသည်။ သူတော်ကောင်းတရား ခိုင်မာ ရောသည် သာသနာသုံးရပ်အပေါ် မှီတည်နေသည်။ သာသနာ သုံးရပ် တည်တံ့ရေးသည် ဓုရနစ်ဖြာပေါ်တွင် မှီတည်နေပါ သည်။ ဓုရနစ်ဖြာသည် ပရိယတ္တိဝန်ဆောင် ရဟန်းသံဃာ တော်တို့၏ အဓိကလုပ်ငန်းကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

အမိမြန်မာနိုင်ငံသည် ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ထွန်းကား သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တို့၌ ပရိယတ္တိသာသနာ၊ ပဋိပတ္တိသာသနာများ မပျောက်ပျက်ရအောင် အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားအားထုတ် နေကြပါသည်။ ထိုသို့ အားထုတ်နေခြင်းသည် သာသနာ တော်ကြီးအား စောင့်ရှောက်ချီးမြှောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စောင့်ရှောက်ချီးမြှောက်နေသည်ကို အားလုံးမြင်တွေ့ နိုင်ပါသည်။

သာသနာနှင့် ကြံ့ခိုက်တွင် ပရိယတ္တိသမားကလည်း ပရိယတ္တိအလျောက်၊ ပဋိပတ္တိသမားကလည်း ပဋိပတ္တိ အလျောက် ကြိုးစားအားထုတ်ကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ပရိယတ္တိသမားက ငါစာတတ်သည်။ ငါ့မှာ ဘွဲ့ထူး

ပဋိပတ္တိသမားများကလည်း
ငါ့မှာဒကာ၊ ဒကာမ အင်အားကောင်းသည်၊
ငါတို့ရိပ်သာက အင်အားတောင့်တင်းသည်၊
ထင်ရှားကျော်ကြားသည် စသည်ဖြင့်
အတ္တဝင်နေလျှင် မိမိရဟန်းပြုလာခြင်း၏
မူလရည်ရွယ်ချက်နှင့်
ဆန့်ကျင်ရာရောက်နေတော့သည်။
ဘုရားတရားတော်များကို
ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် ရှာကြံသူဟု
အထင်မှားခံရပေတော့မည်။

ဂုဏ်ထူးရှိသည်ဟု မာန်ဝင်နေလျှင် သံသာရ ဝဋ္ဋဒုက္ခတော မောစနတ္တာယ ဟူသော ရဟန်းပြုခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဦးတည်ချက်များ ပျောက်ပြယ်၍ လမ်းချော်သွားမည် ဖြစ် ပါသည်။ မိမိသိထားသော ပညာ၊ မိမိရရှိထားသော ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတို့သည် သာသနာအတွက်သာ ဖြစ်ရပါမည်။ ထို ပညာဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတို့ကို သာသနာအတွက်သာ အသုံးချ သင့်ပါသည်။

ပဋိပတ္တိသမားများကလည်း ငါ့မှာ ဒကာ၊ ဒကာမ အင်အားကောင်းသည်၊ ငါတို့ရိပ်သာက အင်အားတောင့်တင်း သည်၊ ထင်ရှားကျော်ကြားသည် စသည်ဖြင့် အတ္တဝင်နေလျှင် မိမိရဟန်းပြုလာခြင်း၏ မူလရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်နေတော့သည်။ ဘုရားတရားတော်များကို ကိုယ်ကျိုး စီးပွားအတွက် ရှာကြံသူဟု အထင်မှားခံရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ပရိယတ္တိသမားတို့ကလည်း မိမိအတိုင်း အတာဖြင့် ပရိယတ်ကို ကြိုးစားရသည်။ အားပေးကြရသည်၊ ချီးမြှောက်ကြရသည်။ ပရိယတ်သမားတို့သည် ပရိယတ်ကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်အောင် လေ့လာသင်ယူပြီး ထိုပရိယတ် ဖြင့် သာသနာတော်ကို အထူးစောင့်ရှောက်ကြရပါမည်။

ပဋိပတ္တိသမားတို့လည်း အလားတူပင် သာသနာ တော်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ထက် သာသနာတော်ကြီးနှင့် ကြုံခိုက်တွင် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် အရသာတို့ကို ခံစားနိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရပါမည်။ ပရိယတ်စာတွေမှ ပဋိပတ် လက်တွေ့အဆင့်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရပါမည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက အလဂဇ္ဈပမာ စာသင်နည်းဖြစ်သွားလျှင် မိမိတို့သာ နှစ်နာဆုံးရှုံးမည် ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် အလဂဇ္ဈပမာ စာသင်နည်းကိုရှောင်ပြီး နိဿရဏတ္ထ ပရိယတ္တိ (စာသင်နည်း)ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမှ ဘဝသံသရာက လွတ်မြောက်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပရိယတ္တိကို လေ့လာရာ၌ ဝိနည်း၊ သုတ္တန်၊ အဘိဓမ္မာ ဟူသော ပိဋကတ်တို့တွင် ဝိနည်းပိဋကတ်၌ ကောင်းစွာ ကျင့်သောရဟန်းသည် သီလ၏ပြည့်စုံခြင်းကိုမီ၍ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့သို့ ရောက်နိုင်ပါသည်ဟု ဝိနည်းအဋ္ဌကထာ၌ ဆိုထားပါသည်။ ဝိနည်းပိဋကတ်ကို နိဿရဏ ပရိယတ္တိဖြစ် အောင် ကောင်းစွာသင်ယူ၍ ဝိနည်းပိဋကတ်မှာ လာသည့် အတိုင်း သီလကိုဖြည့်ကျင့်သော ရဟန်းသည် ဝိနည်း၌ ကောင်းစွာကျင့်သော ရဟန်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဝိနည်းပိဋကတ်ကို မသိမတတ်၊ မကျွမ်းကျင်လျှင် ရှောင်ကြဉ်ရမည့်အရာ (ဝါရိတ္တသီလ)၊ ကျင့်ရမည့်အရာ (စာရိတ္တသီလ)တို့ကို မသိနိုင်ပေ။ ဝိနည်းပိဋကတ်ကို တတ်သိ ကျွမ်းကျင်မှသာ ရှောင်သင့်၊ ဆောင်သင့်သည်တို့ကို ခွဲခြား သိမြင်နိုင်ပါသည်။ ထိုသို့သိမှသာလျှင် ကျင့်သင့်သည်ကိုကျင့်၊ ရှောင်သင့်သည်များကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဖြင့် သီလပြည့်စုံနိုင်ပါ သည်။ ဤသို့ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်းရှိပါက ဝိဇ္ဇာသုံးပါး (မဂ် ဉာဏ်)အား ပကတပနိဿယ သတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုနိုင်ပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ဝိနည်းပိဋကတ်ကို သီလပြည့်စုံရန်အတွက် သင်ယူရပါမည်။

သုတ္တန်ပိဋက၌ ကောင်းစွာကျင့်သော ရဟန်းသည် သမာဓိ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမီ၍ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးတို့သို့ ရောက်နိုင်၏။ အဘိဓမ္မာပိဋက၌ ကောင်းစွာကျင့်သော ရဟန်း သည် ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကိုမီ၍ ပဋိသန္တိဒါလေးပါးသို့ ရောက် နိုင်၏ဟု သမန္တပါသာဒိက အဋ္ဌကထာ၌ ဖော်ပြထားပါသည်။ သုတ္တန်ပိဋကတ်ကို ကောင်းစွာသင်ယူသူသည်

သုတ္တန်ပိဋက၌ အကျယ်ဟောတော်မူအပ်သော ဈာန်အဘိ ညာဉ်တို့ကို သင်ယူလေ့လာစဉ် ထိုဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ရလိုသော ဆန္ဒပြင်းပြမှု ရှိလာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထို ဈာန်သမာဓိကို ကြိုးစားအားထုတ်၍ ဥပစာရ သမာဓိသို့ ရောက်လျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်တို့ အဆင့်ဆင့်တက်၍ အရဟတ္တမဂ်အထိ ရလာနိုင်ပါသည်။ ငဲ့မှ အထုံပါလာသော သမာဓိကြောင့် အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးတို့လည်း ပြီးစီးရပါသည်။

အဘိဓမ္မာပိဋကတ်ကို ကောင်းစွာသင်ယူသူသည် နှစ်ရပ်နှစ်ပါးကို ခွဲခြားနိုင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ပါသည်။ ထိုပညာကို အခြေခံ၍ အရဟတ္တမဂ်ကိုရသောအခါ ပဋိသန္တိဒါ လေးပါးတို့ကိုလည်း တစ်ပါတည်း ရနိုင်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်ကို လေ့လာသင်ယူ၍ ရရှိသော ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်း (ပညာသမ္ပဒါ)ကို ဥပနိဿယပစ္စည်းပြု၍ ဝိပဿနာ အားထုတ်သောအခါ ရဟန္တာဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဇ္ဈာသယအားလျော်စွာ ပဋိသန္တိဒါလေးပါးတို့လည်း ပြီးစီးရ ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဝိနည်း၊ သုတ္တန်၊ အဘိဓမ္မာ သုံးဖြာသော ပိဋကတ်တော်များကို ကျနသေချာစွာ လေ့လာသင်ယူခြင်းဖြင့် လျှို့ဝှက်ခက်ခဲသော အနက်အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ပိုင်းခြားသိမြင်နိုင် ကြပါလျှင် နိဿရဏတ္ထ ပရိယတ္တိ (စာသင်နည်း)ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ သီလကို ဟောသောအရာ၊ သမာဓိကို ဟော သောအရာ၊ ပညာကိုဟောသောအရာတို့၌လာသော သိက္ခာ သုံးပါးအကျင့်များသည် ငါ့သန္တာန်၌ ကေနိဖြစ်ပါစေဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကြိုးစားအားထုတ်ပါလျှင် သာသနာ ကျက်သရေ ပရိယတ္တိဂုဏ်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ တစ်ဘဝ တစ်ခန္ဓာအတွက်တာလောက် ကို မကြည့်ပါဘဲ တစ်သံသရာလုံးကိုကြည့်ပြီး မြတ်စွာဘုရား ၏ သာသနာတော်အတွက် အသက်ခန္ဓာကို ပရိယတ္တိလုပ်ငန်း ဖြင့် စတေးနိုင်သော သာသနာ့ဝန်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ် အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြပါစေဟု မေတ္တာစေတနာဖြင့် ဆန္ဒပြုလိုက်ရပါတော့သည်။

အောင်မြင်မြတ်(ပြည်ရွှေခိုင်)

■ ဗဟုသုတအနိစ္စ အနိစ္စ ဒေသနာတော်

(၅)

ယခုအခါ အနိစ္စဒေသနာတော်သည် အမှတ်စဉ်(၅) သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဤလတွင် ရုပ်ပရမတ်၊ နာမ်ပရမတ် တရားတော်ကို ခန္ဓာဖွဲ့ပြီး ရုပ်ပျက်၊ နာမ်ပျက်၊ ခန္ဓာပျက်တရားတော်ကို ဉာဏ်မျက်စိမှာ ထင်လာမြင်လာ၊ နားလည်လာသည်အထိ ဝီထိချပြီး ပြသသွားမည် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ချမှတ်ခဲ့သော တရားရှုမှတ်ပွားများနည်းသည် အဓိကအားဖြင့် သုံးနည်းဖြစ်၏။ သုံးနည်းဟူသည်မှာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဟူ၍ဖြစ်၏။ တရားရှုမှတ်ပွားများရာ၌ ဤသုံးနည်းသည် ပဓာနအကျဆုံးပင် ဖြစ်၏။

ဤသုံးနည်းမှာပင် ရှုမှတ်ပွားများပုံ နည်းစနစ်များ မြောက်များစွာပင် ရှိလေသေး၏။ သန်ရာသန်ရာ ရှုမှတ်ပွားများကြခြင်း၊ ဟောပြောပြသခြင်းဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ဓာတ်တရား၊ ပရမတ်တရား စသည်ဖြင့်လည်း အမြောက်အများ ရှိလေသေး၏။

ဤစာရေးသူသည်ပင် ဓာတ်တရား၊ ပရမတ်တရားများကို အတော်များများ ပြသလေ့ရှိ၏။ ဓာတ်၊ ပရမတ် စသည်များမှာ အခြေခံတရားဟု ဆိုရသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အခြေခံတရားတော်များသည်ပင် မဂ်ရကြောင်း၊ ဖိုလ်ရကြောင်းများသာ ဖြစ်ကြသည်ကို သိထားသင့်သည်။

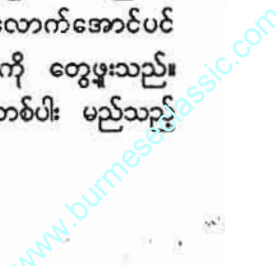
အခြေခံတရားတော်မှစ၍ အကြောင်းဝတ္ထုမြောက်များစွာတို့ဖြင့်လည်း ဤစာရေးသူ ရေးခဲ့ဖူးပြီ။ လက်ရှိတွင်လည်း ဝိပဿနာတရားတော်များကို ပြသလျက်ရှိသည်။ တရားလိုက်နေကြသော ဓမ္မယောဂီတို့သည်လည်း နား

လည်လွယ်၍ ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ တရားတွေ့သွားကြသော ဓမ္မယောဂီများသည် တရားမလိုက်စားဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ပေ။ ဉာဏ်ပါရမီ ထုံထိုင်းသော ဓမ္မယောဂီများကိုပါ နားလည်သဘောပေါက်သည်အထိ ပြသပေးသောကြောင့် နားမလည်သော ဓမ္မယောဂီများ အလွန်နည်း၏။

ဤစာရေးသူကား တစ်လက်ကိုင်၊ တစ်နည်းတည်း မဟုတ်ပေ။ ပရမတ်နည်း၊ ဓာတ်နည်း စသော နည်းအတော်များများကို ကိုင်တွယ်ပြီး ပြသပေးလေ့ရှိသည်။ တရားလိုက်နေကြသော ဓမ္မယောဂီများကိုလည်း ထိုနည်းတူစွာပင် မိမိဟောပြော ပြသပေးနေသော တရားနည်းများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရနိုင်လျှင်လည်း ရနိုင်သမျှရအောင် ကြိုးစားပြီး လိုက်စေသည်။ ထို့နောက် အခြားဆရာ၊ အခြားရိပ်သာများကို သွားပြီးလည်း တရားလိုက်စေသည်။ ဆရာစွဲ၊ ရိပ်သာစွဲ လုံးဝမရှိစေရပေ။

မွေးရာမူလကပင် ခန္ဓာစွဲ၊ အတ္တစွဲ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိစွဲကြီး ပါလာခဲ့ရာ ယခု မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်၍ တရားလိုက်ခါမှ အစွဲထပ်တိုးလာ၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အဆင်ပြေမည် မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် ထိုအစွဲမျိုး မဖြစ်စေရန်ကိုလည်း အထူးသတိထားပြီး ဟောပြောပြသပေးသည်။

တချို့ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ဆရာစွဲ၊ ရိပ်သာစွဲများ ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ဖူးသည်။ သူ့ဆရာ၊ သူ့ရိပ်သာက တရားနည်းမှတစ်ပါး မည်သည့်

ဆရာ၊ မည်သည့်ရိပ်သာက တရားနည်းကိုမျှ အထင်ကြီး ရိုသေလေးစားခြင်း မရှိပေ။ အထင်မကြီး၊ မရှိသေ မလေး စားသည့်အပြင် အထင်သေးကာ အပြစ်ဆိုတတ်သည်ကို လည်း တွေ့ဖူးသည်။

ထိုအဖြစ်၏ အဓိကလိုအပ်ချက်မှာ ၎င်းယောဂီ၏ တရားပြဆရာတော်သာ ဖြစ်မည်ဟုထင်သည်။ ထိုဆရာ တော်ကသာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဟောပြောပြသ ဆုံးမထားလျှင် ထိုယောဂီသည် ထိုမျှအထိ အစွဲကြီးနိုင်မည်လည်း မဟုတ် ပေ။ သို့တည်းမဟုတ် ထိုယောဂီသည် လုံးဝတရားရရှိခြင်း မရှိ၊ တရားဟောပြောပြသ ဆုံးမပေးနေသော ဆရာတော်၏ စကားကိုလည်း နားမထောင်ဘဲ သူထင်ရွာစွဲပြောနေခြင်း သော်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တရားမရှိသူတို့၏ သဘောကို လင်းလင်းကြီး လှစ်ပြနေသည်ဟုလည်း ဆိုရသည်။

ထိုအကျင့်ဆိုးမျိုးသည် အလွန်အမင်း ကြောက် မက်ဖွယ်ကောင်းသောကြောင့် အထူးသတိထားသင့်သည်။ တရားရိပ်သာတိုင်းမှာပင် မဂ်ရ ဖိုလ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ရှိကြ လိမ့်မည်ဟု ဤစာရေးသူ ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်တရားရိပ်သာနားမှ ဖြတ်သွားသည့်အခါဖြစ်စေ ဤစာရေးသူသည် လက်အုပ်ချီထားလျက်သာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်တိုင် တရားဟောပြောပြသနေသောကြောင့် တရားတော်ကို ယုံကြည်သည်။ ယုံကြည်စိတ်နှင့်အတူ အလွန်အမင်းလည်း ကြည်ညိုသည်။ ကြည်ညိုသောကြောင့် လည်း တရားရိပ်သာတိုင်း၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတို့အား ရည်စူးပြီး လက်အုပ်ချီခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤစာရေးသူက ထိုသို့သဘောကို ဆောင်သလို တရားလိုက်စားနေကြသော ယောဂီအားလုံးတို့အားလည်း ထိုအတိုင်းပင် ကျင့်ကြံစေလိုသည်။ တရားတော်အားလုံး သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်များချည်းသာ ဖြစ်သလို တရားဟော၊ တရားပြ၊ တရားလိုက်စားနေကြသော ယောဂီ အားလုံးတို့မှာလည်း ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားများချည်းသာ ဖြစ်ကြသဖြင့် အမှားကင်း၍ ရိုးသားဖြူစင်ကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဘယ်မှာလျှင် မကြည်ညိုဘဲ ရှိနိုင်တော့မည်နည်း။

* * *

ယခုအခါ ရုပ်ပျက်၊ နာမ်ပျက်၊ ခန္ဓာပျက်ကို ရေး သားတော့မည်ဖြစ်၍ ရုပ်အကြောင်း၊ နာမ်အကြောင်း၊ ခန္ဓာ အကြောင်းကို ဤနေရာ၌ အနည်းငယ်မျှ ထည့်ရေးရန် လို ဦးမည်ဟု ထင်သည်။ ရှေ့က အကြိမ်ကြိမ် ရေးသားခဲ့ပြီဖြစ် သော်လည်း လက်ရှိ တွဲပြလိုက်လျှင် သာ၍ပင် အဆင်ပြေ လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ယောဂီသင်္ဂဟများအတွက်လည်း သာ၍ကောင်းပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ပညတ်၊ ပရမတ်နှင့် ခန္ဓာငါးပါး အကြောင်းကို ဤနေရာ၌ အကျဉ်းမျှ ထည့်ပြီးရေးပြလိုက်မှ ပိုပြီးသင့်လျော်ပေလိမ့်မည်။ စာဖတ်သူ ဓမ္မယောဂီများ အာရုံပြုပြီး ဉာဏ်ကိုစိုက်၍ထားကြပါ။

မြင်သောရုပ်၊ ကြားသောရုပ်၊ နံသောရုပ်၊ စားသော ရသရုပ်၊ ထင်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်၊ သိသော စိတ်နာမ်ဟု ပရမတ်ရုပ်နာမ်ကို ခန္ဓာဖွဲ့ပြီးမှ ရုပ်ပျက်၊ နာမ်ပျက်၊ ခန္ဓာ ပျက်ကို ပြ၍ လွယ်မည်ဖြစ်သောကြောင့်လည်း အကျဉ်းမျှ သာ ရေးပြမည်ဖြစ်၍ အထူးဂရုစိုက်ရန် လိုပေလိမ့်မည်။

မျက်စိမှာ မြင်သောအရာအားလုံးသည် ရုပ်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အကောင်အထည်ခြပ်ကိုစွဲ၍ လူ၊ ခွေး၊ ဆင်၊ မြင်း၊ အိမ်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ် စသည်ဖြင့် မြင်လျှင် ပညတ်ရုပ် ဖြစ်၏။ ပရမတ်ရုပ်ဟူသည်မှာ အကောင်အထည်ကိုမစွဲဘဲ မျက်စိမှာ မြင်ရုံမျှသာ မြင်သော အရိပ်အရောင်မျှသာ ဖြစ် သည်။ (နားလည်လွယ်အောင်/နားလည်လွယ်နိုင်မည့် ရသ ရုပ်ကိုရောက်မှ ရှင်းပြမည်။ ရုပ်နာမ်အားလုံးကို ပြပြီးမှ ခန္ဓာ ဖွဲ့မည်။)

နားမှာကြားသော အရာအားလုံးသည် ရုပ်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လူသံ၊ ခွေးသံ စသည်ဖြင့် စွဲ၍ကြားလျှင် ပညတ်ရုပ်ဖြစ်၏။ ပရမတ်ရုပ်ဟူသည်မှာ အသံရှင်၊ အသံ ဖြစ်တည်ရာကို မစွဲဘဲ နားမှာ ကြားရုံမျှ သက်သက် သဘောတရားသည်သာ ပရမတ်ရုပ်ဖြစ်သည်။

နာခေါင်းမှာ နံသော အနံ့အားလုံးသည် ရုပ်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သနပ်ခါးနံ့၊ ရေမွှေးနံ့ စသည်ဖြင့် စွဲ၍နံ့လျှင် ပညတ်ရုပ်ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့မစွဲဘဲ နံရုံမျှသက်သက်သည် ပရမတ်ရုပ်ဖြစ်၏။

လျှာမှာတွေ့သော အရသာ (ရသ)အားလုံးသည်

ရုပ်ဖြစ်၏။ သို့သော် ငရုတ်သီးစပ်သည် ဆားငန်သည်
သေသည်ဖြင့် အရသာ၏ တည်ရာမှီရာကိုစွဲလျှင် ပညတ်ရုပ်
ဖြစ်၏။ အရသာ၏ တည်ရာမှီရာကိုမစွဲဘဲ လျှာမှာခံစား၍
ရရှိမှု သက်သက်သည်သာ ပရမတ်ရုပ်ဖြစ်၏။ ရှေ့မှဆိုခဲ့
သည့်အတိုင်း ဤနေရာ၌ ရသရုပ်ကို ရှာကြစို့...။

ဥပမာ - ငရုတ်သီးစပ်သည်ဟု ယူဆလျှင် ငရုတ်
သီးထဲမှာ စပ်သည်ကို ရှာကြည့်ပါ။ တွေ့ရလိမ့်မည်မဟုတ်
ပေ။ တစ်ဖန် လျှာထဲမှာ စပ်သည်ကိုရှာလျှင်လည်း တွေ့ရ
လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ စပ်သည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သို့ဆိုလျှင် စပ်သည်မှာ ငရုတ်သီးမဟုတ်သလို၊
ငရုတ်သီးသည်လည်း စပ်သည်မဟုတ်။ ငရုတ်သီးမှာပါသော
ဓာတ်နှင့် လျှာထိတွေ့မှ အစပ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ထို
အစပ်ကိုလည်း ရှာဖွေ၍မရသောကြောင့် စပ်ရုံသက်သက်
သဘောမျှသာ ရှိသည်ဟု ထင်ရှားသွားလေ၏။ အကောင်
အထည်၊ အတုံးအလုံး တစ်ခုမျှမဟုတ်ပေ။ အခြား အချို့
အချဉ် စသည်ကိုလည်း ထိုအတိုင်းပင် နားလည်နိုင်၏။

ဤသို့ အကျဉ်းမျှ ရှင်းပြသည်ကို နားမလည်လျှင်
စာကို အထပ်ထပ်အခါခါဖတ်ပြီး အဖြေထုတ်ကြည့်ပါလေ။
ခက်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း မထင်ပေ။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို
သွားပါ။

ကိုယ်ကို ထိခိုက်၍ နာကြင်၊ ယားယံ စသော
အရာအားလုံးသည် ရုပ်ဖြစ်၏။ ထိုရုပ်ကိုလည်း လာထိသော
အရာမှာပေး၊ အထိခံရသော ကိုယ်မှာပါ ရှာဖွေ၍ တွေ့မည်
မဟုတ်ပေ။ နာကြင်ယားယံရုံမျှ သက်သက်သာရှိ၏။

ထိုသို့သဘောရှိသောကြောင့် (ခန္ဓာဖွဲ့ကောင်းသော၊
သစ္စာထိုက်သော၊ ဓာတ်၊ပရမတ်၊ရုပ်)ဟူသည်မှာ အကောင်
အထည်၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် မဟုတ်။ သဘောမျှသက်သက်သာ
ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေ၏။ ထိုပရမတ်ရုပ်ကိုသာ ခန္ဓာဖွဲ့
ရ၏။

သို့သော် စိတ်နာမ် ကျန်နေသေး၍ အနည်းငယ်မျှ
ဆက်ရေးရဦးမည်။ စိတ်ဟူသည်မှာလည်း သိခြင်းသဘော
ကို ဆောင်၏။ အရာအားလုံးကို သိခြင်းမှာ စိတ်သာဖြစ်၏။
ထိုစိတ်၌ နတ်၊ လူ၊ ခွေး၊ ကျွဲ၊ နွား၊ အိမ်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်၊
တောတောင်၊ ရေမြေဟု အကောင်အထည်ခြပ်ကို စွဲ၍သိ

နေခြင်းမှာ ပညတ်သိဖြစ်ပြီး အကောင်အထည်ခြပ်ကို မစွဲ
ဘဲ သိရုံသက်သက်မျှ သိနေခြင်းသည်သာ ပရမတ်သိဖြစ်သည်။

* * *

ဤမျှလောက် ရှင်းပြပြီးလျှင် အထိုက်အလျောက်
ပရမတ်ရုပ်/နာမ်ကို သိပြီးဖြစ်သဖြင့် ခန္ဓာဖွဲ့၍ ရလောက်ပြီ။
ခန္ဓာဖွဲ့ခြင်းကိုလည်း ဤအနိစ္စဒေသနာကြီးကို မရေးမီ
ရှေ့အဖို့က အကြိမ်ကြိမ် ရေးသားဖွဲ့ပြခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဤ၌
အကျဉ်းမျှကိုသာ ဖွဲ့ပြပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အထူး
အာရုံစိုက်ထားရန် လိုအပ်ပေသည်။ အာရုံစိုက်မှ တရား
တော်ကို နားလည်လွယ်မည် ဖြစ်သည်။

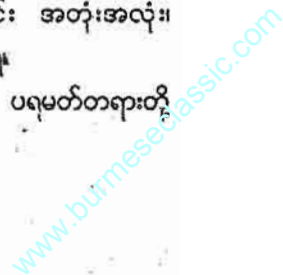
ရုပ်နာမ်များကို ကောက်ပြခဲ့သည့် အကြောင်းကို
အာရုံပြုပါ။ ပညတ်ကိုခွာ၍ ပရမတ်ရုပ်နာမ် သက်သက်ကို
ချည်းလည်း အာရုံပြုပါ။

- ၁။ မြင်ကြားနံ စသည်ရုပ်များကို ခန္ဓာဖွဲ့လျှင်
ရူပက္ခန္ဓာ ရသည်။
- ၂။ ထိုရုပ်များအပေါ်မှာ ခံစား၍ရသည့် အရာ
အားလုံးကို ခန္ဓာဖွဲ့လျှင် ဝေဒနက္ခန္ဓာရသည်။
- ၃။ ထိုရုပ်များ မှတ်သားသည်ကို ခန္ဓာဖွဲ့လျှင်
သညက္ခန္ဓာ ရသည်။
- ၄။ ထိုရုပ်များ ဖြစ်ခြင်း ပြုခြင်း၊ ပျက်ခြင်းများကို
ခန္ဓာဖွဲ့လျှင် သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ရသည်။
- ၅။ ထိုရုပ်များအပေါ် သိခြင်းကို ခန္ဓာဖွဲ့လျှင်
ဝိညာနက္ခန္ဓာ ရသည်။

အကျဉ်းအားဖြင့် ဤမျှလောက် ဖွဲ့ပြလျှင် လုံ
လောက်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ရှေ့ရှေ့
သော ဓမ္မဆောင်းပါးများတွင် အကြိမ်ကြိမ် ခန္ဓာဖွဲ့ပြခဲ့ပြီဖြစ်
၍ အကျယ်ကို မပြဆိုတော့ပေ။

ဤ၌ ဉာဏ်ကိုစိုက်၍ ကြည့်ရမည်မှာ ရုပ်နာမ်များ
ကို ကောက်ပြခဲ့စဉ်ကလည်း အတုံးအလုံး။ အကောင်
သဏ္ဍာန်ဟူ၍ တစ်ခါမျှမတွေ့ခဲ့ရ။ ယခု ခန္ဓာဖွဲ့လိုက်သော
အခါတွင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း အတုံးအလုံး။
အကောင်သဏ္ဍာန်ဟူ၍ တစ်ခုမျှမတွေ့ခဲ့ရ။

ထို့ကြောင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာစသော ပရမတ်တရားတို့

ဟူသည်မှာ ကိုင်၍ ပြု၍ရသော အရာများမဟုတ်။ ရိုရုံမျှသာ ရှိသော၊ အလွန်သိမ်မွေ့ပြီး ဉာဏ်နှင့်သာ သိမြင်နိုင်သော အရာများဖြစ်ကြောင်းကို ထင်ရှားသွားလေသည်။

ထိုရုပ်နာမ်ခန္ဓာသည် သတ္တဝါတိုင်းမှာရှိပြီး မရပ် မနား တရစပ်အားဖြင့်လည်း ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်သာ ရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် ခယထွေန = ကုန်ခန်းတတ်ခြင်း သဘော၊ ဝယထွေန = ယုတ်လျော့ပြုန်းတီး ပျက်စီးတတ် ခြင်းသဘောဟု ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤရုပ်ပျက်၊ နာမ်ပျက်၊ ခန္ဓာပျက်ကိုမြင်မှလည်း ခန္ဓာငါးပါးကို အနိစ္စရှု၍ ရမည်ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်က အနိစ္စ အနိစ္စဟု ဆိုနေ၍ကား အကျိုးဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ မျက်တောင်တစ်ခတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်မှာပင် ခန္ဓာငါးပါးသည် တရစပ်အားဖြင့် ကုဋေငါးထောင်ငါးရာရှစ်ဆယ်(၅၅၈၀) ကျော် ဖြစ်ပျက်လျက်ရှိနေသည်။

သို့မှလည်း ခန္ဓာငါးပါးသည် မမြဲ၊ ခန္ဓာငါးပါးသည် အနိစ္စ၊ ခန္ဓာငါးပါးသည် ကြောက်စရာဟု ရှုမြင်လာမည်ဖြစ် သည်။ အနိစ္စဟု ရှုရမည်မှာ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်များကို မဟုတ်။ တောတောင်မြေကိုလည်း မဟုတ်။ အိမ်ကျောင်းဇရပ်ကို လည်းမဟုတ်။ ခန္ဓာငါးပါးသည်သာ အနိစ္စဖြစ်၍ ခန္ဓာငါးပါး ကိုသာ အနိစ္စဟု ရှုရမည်ကိုလည်း ပြတ်သားလာမည် ဖြစ်သည်။

ထိုခန္ဓာငါးပါးဖြစ်ပျက်နေသည့် အနိစ္စကို ဉာဏ်မှာ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်၊ ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လာ၊ ထင် လာအောင်လည်း အဘိဓမ္မာ သင်ရိုးနည်းအတိုင်း ဝိထိချပြ မှ သင့်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ သို့မှလည်း သတ္တဝါတို့၏ ဘာခန္ဓာနှင့် သံသရာကိုလည်း သိမြင်လာပေလိမ့်မည်။

ဓမ္မယောဂီများ သဘောပေါက် နားလည်သည်အထိ ရေးပြရမည်မှာ လွယ်မည်တော့ မဟုတ်ပေ။ အတော်လေး ပင် ကြိုးစားပြီး ရေးရပေလိမ့်မည်။ ဓမ္မယောဂီများကလည်း ကြိုးစားပြီး စိတ်ဉာဏ်ကိုသွင်းကာ အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ရှုရပေ လိမ့်မည်။

ဝိထိဟူသည်မှာ ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်လာခြင်း၊ တည်လာခြင်း၊ ပျက်သွားခြင်းကိုပင် ဆိုလိုသည်။ ထိုဝိထိ စိတ်သည် ၁၇ လုံးရှိပြီး ထို ၁၇ လုံးကို တစ်ဝိထိဟုခေါ် သည်။ ထိုဝိထိစိတ် ၁၇ လုံး၏ ရှေ့နှင့်နောက်တွင် ဘွင် သုံးချက်ရှိသည်။ ဘွင်နှင့် ဝိထိတို့၏ အောက်တွင် သုည သေးသေးလေး(အမည်းစက်) သုံးစက်စီရှိသည်။ ထိုအမည်း စက်ကလေးများကို ဥပါဒါ၊ ဋီ၊ ဘင် ဟု ခေါ်သည်။ သည်လ အတွက် တစ်ဝိထိမျှ ရေးပြလိုက်မည်။ နောက်လတွင် ဝိထိ အကြောင်းကို နားလည်သည်အထိ ဆက်ရှင်းပြမည်။

ဝိထိဝဋ် (သတ္တဝါဝဋ်၏ ဝဋ်သရောလမ်းကြောင်းကြီး)

.....ဘွင်..ဘွင်..ဘွင်..အတိတဘွင် ဘဝင်စလန ဘဝင်ပစ္ဆေဒ ပဉ္စဒ္ဒရာဝဋ်န စက္ခုဝိဉာဏ် သမ္ပတိဋ္ဌိင်း သန္တိရဏ ဝုတ္တော ဇော ဇော ဇော ဇော ဇော ဇော ဇော တဒါရုံ တဒါရုံ ဘွင် ဘွင် ဘွင်.....
(အထက်ပါ ဝိထိကို အောက်မှာ ယေးဆွဲပြဋ္ဌိမည်။)

မယ့်လျှင်
ပုံပြင်သမုတ်လိုက်ပါ

ဒေါက်တာသက်ဆွေ(M.D.)

(ရှေ့ဆောင်တင်ဆွေ) (မင်္ဂလာဓမ္မဇောတိကဓဇ)

အဋ္ဌမပိုင်း

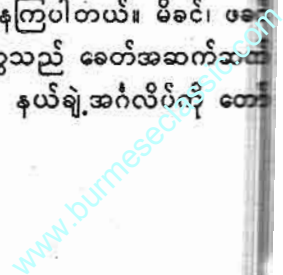
ကျွန်တော်၏ မွေးဖွားရာဇာတိနှင့် မိဘမျိုးရိုး
အကြောင်းအရာများကို တင်ပြပါဦးမည်။ ပခင်တက်မှ
အဖေ ဦးဖိုးလှ၊ ၎င်း၏အစ်ကိုကြီး ဦးဖိုးမှီ၊ ၎င်းတို့၏
ပခင် ကျွန်တော်၏အဘေးသည် အလောင်းမင်းတရား
ဦးအောင်ဇေယျသားတော် ဘိုးတော်ဘုရား(သာလွန်မင်း

တရား)ကြီးထံ အမှုထမ်းခဲ့သော မင်းမှုထမ်းများဖြစ်
ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ဦးဖိုးလှဇနီး ဒေါ်လွှာ ကျွန်
တော်၏အဘွား၏ အဘေးသည် သာလွန်မင်းတရား
ကြီးထံ ဝန်ကြီးဖြစ်ပြီး နွားများရွာ အပိုင်စားပေးသဖြင့်
နွားများဝန်ကြီးဟု အမည်ရခဲ့ကြောင်း အဘွားငြောပြ

သဖြင့် ငယ်စဉ်ကသိရှိခဲ့ပါသည်။ ယခင် နွားများရွာမှ ယခု နဖူးများရွာဟု ခေါ်ပါသည်။ ဒီပဲယင်းမြို့နယ်တွင် ရှိပါသည်။ ယခင် ယဉ်ကျေးရွာ၊ ယခု ရင်ကျဉ်းရွာ သည် နဖူးများရွာနှင့် ကပ်လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အဘိုးမှ ကျွန်တော်၏ဖခင် ကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘတင် နှင့် အစ်ကို ကျောင်းဆရာကြီးဦးလူမော်ဟူသော သား နှစ်ယောက်ကို ရွှေဘို S.P.G Missran Sehort မှာ ထား ပါသည်။ ထိုကျောင်းတွင်နေပါက ခရစ်ယာန်ဘာသာ ယူခိုင်းသည်ဟု သိရပါသည်။ အဘိုးက သားနှစ် ယောက်အား ဗုဒ္ဓဘာသာသာအကြောင်း ငယ်စဉ်မှ တကြီးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ သင်ကြားစေပြီး အင်္ဂလိပ် စာ တတ်မြောက်ရန် ဟန်ဆောင်ပြီး ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင်ခိုင်းပြီး သင်စေခဲ့ပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်က အင်္ဂလိပ် ကို တော်လှန်လျှင် အင်္ဂလိပ်လို စာတတ်မှဖြစ်မည်။ သူ့အရိုးနှင့် သူပြန်ထိုးမည်ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော် ၏ဖခင်နှင့် ဦးကြီး(အညာခေါ်)တို့သည် အဘိုးလိုချင် သလို မဖြစ်လာဘဲ ကျောင်းဆရာကြီးများ ဖြစ်လာကြ ပါသည်။ ကျွန်တော်၏မိခင် ဆရာမကြီး ဒေါ်ငွေဘယ် ၏ဖခင် ကျွန်တော်၏အဘိုးသည် ဦးဖိုးခင်ဖြစ်ပြီး ၎င်း၏အစ်ကို ဦးဖိုးထင်ဟု ညီအစ်ကို နှစ်ဦးသာ ရှိ ပါသည်။ အဘိုး၏ဖခင်သည် သာလွန်မင်းကြီးလက် ထက် သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးဖြစ်ပြီး ဘုရားမင်းမြတ် က ရွှေစလွယ်တော်ချီးမြှင့်ခံရသဖြင့် ရွှေစလွယ်တော်ရ မင်းကြီးဟု အမည်တွင်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်၏ ဒေါ်လေး(ဒွေးလေး) ဒေါ်သိန်းငွေ ပြောပြ၍ သိရှိဖူးပါ သည်။ ၎င်းပြင်ညောင်လှနမောမြောက်ကျောင်း ဆရာ တော်ကြီး ပြောပြသည်မှာ မင်းတို့ အဘိုးနှစ်ယောက်ကို မင်းတို့အဘေးက အမွေခွဲပေးတော့ နွားတွေက အကောင်တစ်ထောင်လောက်ရှိတယ်။ မရေတွက်နိုင် တော့ နွားခြံကြီးကို တစ်ဝက်စီခွဲပေးရတယ်။ လယ်တွေ ကလည်းများတော့ သားကြီးက လယ်ကွက် ၁၅ ကွက်၊ သားငယ်က ၁၆ ကွက် ဝေယူဆိုပြီး ဝေပေးရတယ်။ လယ်တစ်ကွက်ဆိုလျှင် နှစ်ဧကလောက်ရှိတယ်။ တစ် ဧက ခြောက်တင်း၊ နှစ်ဧကဆိုတော့ ၁၂ တင်းကြီး မြေကွက်လို့ခေါ်တယ်။ ရွှေတွေဆိုရင် ပိဿာလေးနဲ့ချိန်

ပြီး ခွဲပေးခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့အဘိုး အဘွားတွေက ချမ်းသာတာပေါ့ဟု ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည်။ တကယ်ဆိုတော့ အဖောက်ကရော၊ အမောက်ကရော မင်းမှုထမ်းတွေ ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်လည်း မင်းမှု ထမ်းမျိုးနွယ်မှာလာပြီး လူဝင်စားဖြစ်တယ်လို့ ယူဆရပါ သည်။ ကျွန်တော်၏ဇနီး နန်းခင်ညွန့်ဆွေလည်း စော်ဘွား အဆက်အနွယ်မှ လာပြီးဖြစ်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်ဟာ ရန်ကုန်မှာလာပြီး ရေစက်ဆုံရတာဖြစ်မှာ ပေါ့။ ယခု ဒီပဲယင်းမြို့နယ်ထဲမှာ အဖောက်ကအမျိုး တွေက ကျေးရွာ ၃၀ ကျော်နဲ့ အမောက်က ကျေးရွာ ၂၀ ကျော်လောက် ရှိပါတယ်။ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေ လက်ညှိုးထိုး မလွဲပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်၏ မိခင်ကြီးက ပုံခိုင်းလေး ပြောပြပါတယ်။ သား တို့အမျိုး တွေက ဘယ်လောက်များသလဲဆိုရင် မျက်လုံးထုတ် ပုတ်နဲ့တောင် မဆန့်ဘူးတဲ့။ ပုတ်ဆိုတာက အညာဒေသ မှာ စပါးလှောင်တဲ့ဝါးနဲ့ ယက်လုပ်ထားတဲ့ စပါးကျည် ကို ခေါ်ပါတယ်။ ရာဝင်ပုတ်ဆိုရင် စပါးတင်း ၁၀၀ ဆဲ့ပါတယ်။ ၅၀ ဝင်ပုတ်ဆိုရင် တင်း ၅၀ ဆဲ့တာကို ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒီပဲယင်းမြို့နယ်ထဲမှ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးတွေ ဟာ စစ်သူကြီးဗန္ဓုလနဲ့ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ တော်လှန်တဲ့ ရဲမက်တွေ အတော်များများ လိုက်ပါသွားကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ မဟာဗန္ဓုလ ဓနုဖြူတိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးတော့ အရပ်ကို ပြန်မလာတော့ဘဲ ဟိုင်းကြီးကျွန်းမှာ တပ်စွဲပြီး ရွာကို ပြန်မလာကြတော့ဘဲ အခြေချ နေထိုင်ခဲ့ကြ တယ်လို့ မိဘများပြောပြ၍ သိရှိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုင်းကြီးကျွန်းနဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့တွေမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုးတွေ ရှိနေကြပါတယ်။ ဒီပဲယင်း မြို့နယ် သရက္ခကျေးရွာသား ဂဠုဆရာဝန်-အင်္ဂလိပ် တော်လှန်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုးတွေ ပါသွား ပါတယ်။ ဂဠုဆရာဝန် အဖမ်းခံရတော့ ရွာပြန်မလာကြ တော့ဘဲ သာယာဝတီတို့ ပေါင်းတည်မြို့တို့မှာလည်း ကျွန်တော်တို့အမျိုးတွေ ရှိနေကြပါတယ်။ မိခင်၊ ဖခင်၊ ဘက်မှ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေသည် ခေတ်အဆက်ဆက် မင်းမှုထမ်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို တော်

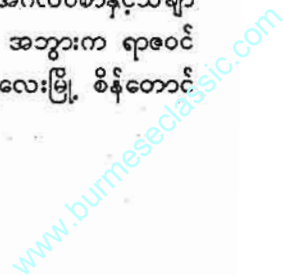
ထုန်ခဲကြသော မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလမှလွဲပြီး ရာဇဝင်တွင် စာတင်မခံခဲ့ရပါ။ သို့သော် လူမှာအမျိုး ကြက်မှာ အရိုးဆိုသော စကားကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် နယ်ချဲ့ကို မုန်းတီးသောစိတ်ဓာတ်က မွေးကတည်းက ပါလာပါသည်။ ဘေးကပြောတာထက် သွေးထပြောတာက ပို၍မှန်ကန်တတ်ပါသည်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ ကျွန်တော် မန္တလေးကျောင်းနေစဉ် ခုနစ်တန်းကျောင်းသားဘဝ ကျောင်းသားတော်လှန်ရေး လုပ်ခဲ့စဉ် အိမ်တော်ရာ ၁၄ ခန်း ဧရပ်ကြီးတွင် ကျောင်းပေါင်းစုံကျောင်းသူ/သားများနှင့် ဈေးချိုမှ ပရိသတ်လူပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော် တရားဟောခဲ့စဉ်က ဖ.ဆ.ပ.လ အစိုးရလက်ထက် ဟောခဲ့ပုံလေးကို အမြဲတမ်းတင်ပြလိုက်ပါသည်။ “အခု လက်ရှိကျင့်သုံးနေတဲ့ ပညာရေးစံနစ်ဟာ နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ချမှတ်ထားခဲ့တဲ့ မူအတိုင်း ကျင့်သုံးနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားထုတစ်ရပ်လုံးကို ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ပြီး ကြီးနိစ်နစ်ပဲ မဟုတ်ပါလား”ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်များ တစ်ခဲနက် လက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးချီးကျူးကြပါတယ်။ ချောင်းရိုး-မြောင်းရိုးသာ တိမ်ကောပေမယ့် လူမျိုး-လူရိုးကတော့ မတိမ်ကောနိုင်ဘူးဆိုသော စာဆိုကဲ့သို့ နိုင်ငံရေးဝါသနာ ပါလာခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းထွက်ပြီးနောက် စာပေနယ်တွင် သတင်းထောက်လုပ်စဉ်ကလည်း ရပ်ကွက် နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်း၊ မြို့နယ်နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်း၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းများတွင်လည်း တက်ကြွစွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။

အများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင် ဆိုသကဲ့သို့ ဝံသာနုရက္ခိတ စိတ်ဓာတ်ပါလာသဖြင့် အဖွဲ့အစည်းဖြင့် အမျိုးမျိုး အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်နေရသည်ကို နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိပါသည်။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှစ၍ ကျောင်းနေသည့် အရွယ်အထိ မိဘများပြောပြသဖြင့် သိရှိရသည်များကို ပြန်လည်တင်ပြပါမည်။ ကျွန်တော်သည် သောကြာသား သိုက်ဖွားဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်မွေးပြီး

မိဘများ စီးပွားတက်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်နှစ်လ၊ သုံးလသား အရွယ်ကတည်းက မြို့လျှင် ပြုံးတတ်ရယ်တတ်ပြီး လေးလသားအရွယ်တွင် ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းပေါက်ပြီး စထိုင်နိုင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဝမ်းလျားမှောက် လေးဘက်လည်း သွားပါသည်။ ကျွန်တော်၏မျက်နှာမှာ အမြဲ ကြည်လင်ပြုံးရွှင်နေတတ်သဖြင့် မောင်တွတ်ကြည်ဟု ချစ်စနိုးမည်ထားကြောင်း သိရပါသည်။ တွတ်ကတော့ စကားမပီသေးသော်လည်း တွတ်တီးတွတ်တာပြော၍ဟု ဆိုပါသည်။ အိမ်နီးချင်းတွေက ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်ထိ တွတ်ကြည်ဟုပင် ခေါ်ဆိုကြပါသည်။

အသက်သုံးနှစ်တွင် နာမည်ပေးကင်ပွန်းတပ် မင်္ဂလာကျင်းပရာ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီးများနှင့် နာမည်ဆင်တူ ရန် မောင်ကြည်ဖေဟု ပေးပါသည်။ အစ်ကိုအကြီးဆုံးက ကိုကြည်မောင်၊ အစ်မကြီးက မကြင်မေ၊ အစ်မလတ်က မကြင်ရွှေ၊ အစ်မငယ်က မကြင်မြိုင်၊ အစ်ကိုလေးက ကိုကြင်မောင် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်အငယ်ဆုံး သားကိုလည်း မောင်ကြင်ဖေဟု မှည့်ခေါ်ပါသည်။ ငါးနှစ်ပြည့်သောအခါ ရွာထိပ်ရှိ အကျင်းပင်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ အပ်နှံပါသည်။ ယခင်က အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ခေတ်ပျက်သဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသာ ရှိပါသည်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ဘကြီးဘုန်းကြီး ဖြစ်သဖြင့် ဦးပဋ္ဌင်းများအား ဂရုတစိုက်သင်ပေးရန် အမိန့်ပေးပါသည်။ တစ်နှစ်အတွင်း သင်ပုန်းကြီး ကျေပါသည်။ ခုနစ်သားတွင် ဆယ်စောင်တဲ့ တစ်အုပ်လုံးကုန်ပြီး သဂြိုဟ် (၉)ပိုင်းပါ သင်ရပါသည်။ ရှစ်နှစ်သားတွင် ပါဠိ သဒ္ဒါများ သင်ကြားရပြီး ဉာဏ်ကောင်းသဖြင့် စာများကျေညက်အောင်ရသောကြောင့် ဘကြီးဘုန်းကြီးမှ ကိုးနှစ်သားအရွယ် ကိုရင်လေးများနှင့် ကျောင်းသားလေးများကို စာပြန်သင်ပေးရပါသည်။ မန္တလေးကောလိပ်တွင်တက်နေသော ကျွန်တော်၏အစ်ကိုကြီးက နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များ ပြန်လာလျှင် အင်္ဂလိပ်စာနှင့်သင်ရုံသင်ပေးပါသည်။ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း အဘွားက ရာဇဝင်များပြောပြသဖြင့် ၁၁ နှစ်သား မန္တလေးမြို့ စိန်တောင်

အလယ်တန်းကျောင်း ခြောက်တန်းကျောင်းပြောင်း လက်မှတ်ဖြင့် တက်စဉ် သမိုင်းနှင့်သင်္ချာ ဂုဏ်ထူးမှတ် ရပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါလျှင် ကျွန် တော်သည် လေးတန်းလည်း မဖြေခဲ့ရပါ။ ငါးတန်း လည်း မဖြေခဲ့ရပါ။ ကျွန်တော်၏ဖခင်သည် ယခင် ၁၀ တန်းကျောင်းအုပ် လုပ်ခဲ့သောကြောင့် ခြောက်တန်း ကျောင်းပြောင်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့ ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် အတန်းတိုင်း သင်္ချာ၊ သမိုင်း ဂုဏ်ထူးများဖြင့် အောင်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အောင်မြင်ခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ကြိုးစားမှုနှင့် နောင်တော် နတ်မင်းကြီး၏ ကူညီမစမူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် မန္တလေးမြို့ စိန်တောင် အလယ်တန်း ကျောင်းတွင် ခြောက်တန်းစတက်စဉ် ကျွန်တော့်ဖခင် ကြီးက မိုးကောင်းကျောင်းတိုက် ဆားတောင်မ (၅)ရွာ ဆရာတော်ကြီးထံ အပ်နှံပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နေရပါသည်။ နံနက်စောစော ထမင်းဟင်းများချက်၍ နံနက်စောစောစားပြီး အစ်ကိုကြီးနှင့် ကျွန်တော် ကျောင်း သွားရပါသည်။ ညနေ ကျောင်းမှပြန်ရောက်သော် ထမင်းဟင်းများ နွေးစားရပါသည်။ ပထမပိုင်းတော့ အစ်ကိုကြီးက ချက်ကျွေးပြီး နှစ်လခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော့်ကိုသင်ပေးပြီး ချက်ကျွေးရပါသည်။ အတန်း တင်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခါနီးတွင် ကျွန်တော်၏မိခင်ကြီး လိုက်လာရာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထမင်းဟင်းချက်နေ သည်ကို မြင်တွေ့ရာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ပြီး နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ မန္တလေးမြို့ အနောက်တောင်မြို့နယ် ပုလောင်းရပ်သို့ အိမ်တစ်လုံးငှားပေးပါသည်။ စုနစ်တန်း တက်သောနှစ်တွင် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ ဘားမားလိုက် ဆပ်ပြာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးလွန်းပြေ ဒေါ်မြခင်တို့က မွေးစားပြီး ရှင်ပြုပေးပါသည်။ ကျောင်းလည်း ဆက် ထားပေးသည့်ပြင် လိုလေသေးမရှိ သားရင်းကဲ့သို့ပြုစု စောင့်ရှောက်မှုကို ခံခဲ့ရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည် မှာလည်း နောင်တော်ကြီး၏ မစမူပါ။

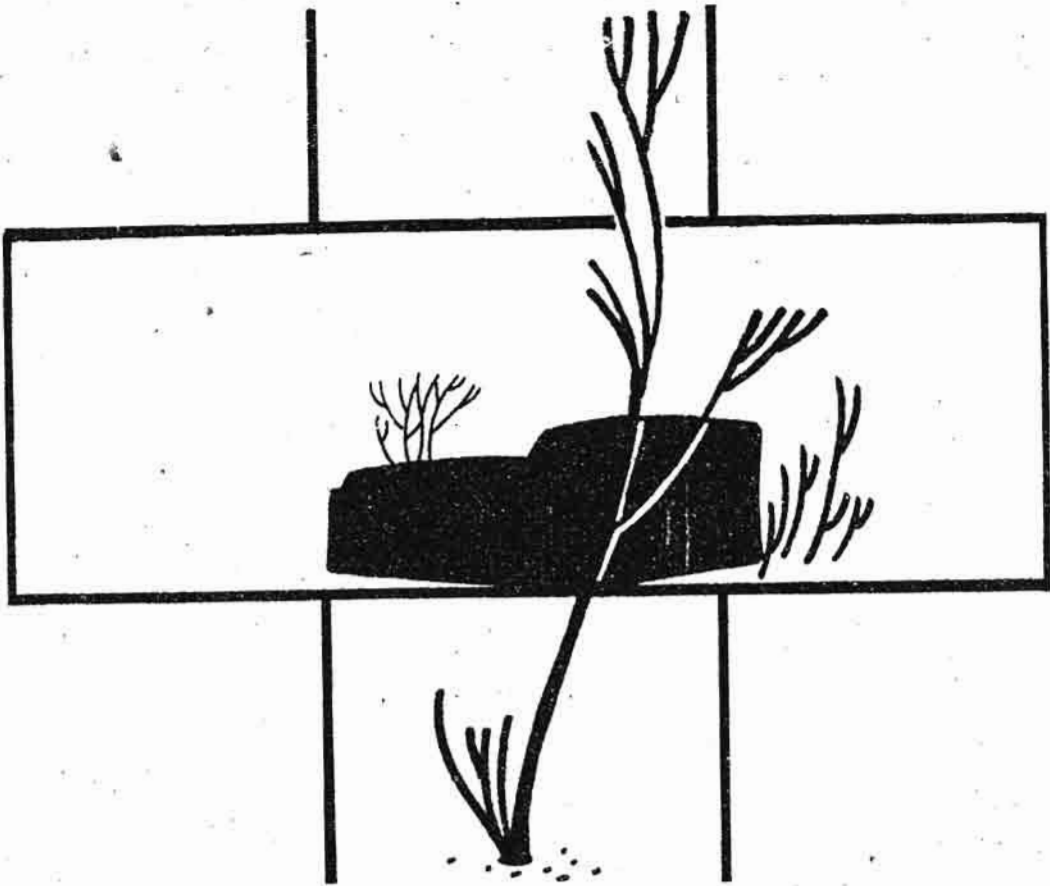
ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝမှ လုပ်ငန်းခွင်များ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပြီး နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းများ၊ လူမှု ရေးအဖွဲ့အစည်းများ၊ ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းများတွင်

ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရာ အားလုံးအောင်မြင် ချောမွေ့ သည်က များပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အတိုက်အခံများ ပေါ်လာပြီး စိတ်ဆင်းရဲစရာ၊ စိတ်ညစ်စရာများ ကြုံ တွေ့ရသော်လည်း စိတ်မညစ်တတ်ပါ။ ပြုံး၍ပင် နေပြ လိုက်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော့်အား ဂုဏ်သိက္ခာကျ အောင်ပြောသော ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း အတိုက်အခံ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံး၍ပင်ပြလိုက်ပါသေးသည်။ ထိုအတိုက် အခံပြောသောပုဂ္ဂိုလ်၏ အားနည်းချက် (Weak Point)များကို လေ့လာပြီး ၎င်းအထက်လူကြီးအား စာတင်လိုက်သောအခါ သုံးလအတွင်း ပြောင်းသွားရပါ သည်။ အချို့က ရာထူးလျှော့ခံပြီး ပြောင်းရသူများ လည်းရှိပါသည်။ ထိုစဉ်က အမှတ်(၉)နယ်မြေ န.လ.က ဥက္ကဋ္ဌက ဗိုလ်မှူးဖြစ်ပါသည်။ မြို့နယ်အဖွဲ့ အစည်း အဝေးများတွင် ကျွန်တော့်အား မတရားစွပ်စွဲဝေဖန်သူ များ သုံးလအတွင်း ပြောင်းသွားကြရသည်မှာ သုံးလေး ဦးမျှ ဖြစ်လာသောအခါ မြို့နယ်အစည်းအဝေးကြီးတစ်ခု တွင် န.လ.က ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးမှ ဒီနေ့တော့ ဆရာ သက်ဆွေ မပြီးသေးဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း အတိုက်အခံ မပြောကြသေးဘူး။ အေး...ပြောရင်တော့ သတိ ထားကြပါ။ ဆရာသက်ဆွေပြီးလျှင် ပြောင်းရမည်သာ မှတ်ဟု ပြောရာ အားလုံးရယ်ကြပါတော့သည်။ ထိုကဲ့ သို့ ဖြစ်သည်မှာ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာဖြစ်သဖြင့် တစ်ဖက်သား၏ အပြစ်များကို ခိုင်လုံစွာ လေ့လာပြီးမှ ၎င်း၏ဌာနအကြီးအကဲထံ ပေးပို့ ရာတွင် ဝန်ကြီးဌာန၊ ထောက်လှမ်းရေးဌာန၊ ပြည်ထဲရေး ဌာနပါမကျန် မိတ္တူများပေးသောအခါ အရေးမယူဘဲ မရတော့ပါ။ ထိုကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်တိုင်း နောင်တော် နတ်မင်းကြီးအား တိုင်တည်ပင့်ဖိတ်ကာ ဆောင်ရွက် သဖြင့် အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်ယူဆ မိပါတော့သတည်း။

ဒေါက်တာသက်ဆွေ(M.D.)
(ရှေ့ဆောင်တင်ဆွေ)(မင်္ဂလစမ္မဇာတိကဓဇ)

ကွယ်လွန်သူအတွက် ရည်ရွယ်ပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ် ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

ကျွန်တော် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ တစ်ခါမှ စာမရေးဖူးသေးပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပရလောကရဲ့ အတွေ့အကြုံကို အများပြည်သူကို အသိပေးတင်ပြသွားချင်ပါတယ်။ ရည်ရွယ်တာကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာကို လေးလေးစားစား သက်ဝင်ယုံကြည်စေချင်လို့ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ပရလောက အတွေ့အကြုံများ အကြောင်းကို မရေးမီ စာဖတ်သူအနေနဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို အနည်းငယ်သိဖို့ လိုမယ်ထင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အကြောင်းအရာ အတော်များများဟာ စာဖတ်သူတို့အတွက် အထူးအဆန်းချည်း ဖြစ်နေတာကြောင့် စိတ်ကူးယဉ် လုပ်ကြံရေးသားတယ် ထင်မှာစိုးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဘာသာရေးကို အသက် ၁၄ နှစ် အရွယ်ကပင် လိုက်စားခဲ့ပြီး ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်ခဲ့ပါတယ်။ အသက် ၂၁ နှစ်လောက်ကစပြီး ညဉ့်တိုင်း ပုံမှန်ဘုရားရှိခိုးပုတီးစိပ်၊ ပရိတ်ရွတ်၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အသက် ၂၆ နှစ် လောက်ကစပြီး ဝိဇ္ဇာကြီးများရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အသက် ၅၀ လောက်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တဝမှာ ရှေ့ဖြစ်မယ့် အိပ်မက်တွေ မြင်မက်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ပုတီးစိပ်တဲ့အခါ တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးတဲ့ ဆရာတော်ကြီးများ ဖူးတွေ့ရခြင်း၊ ရသေ့များ၊ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ အာရုံတွင် မြင်ရခြင်း၊ ရုပ်ပွားစေတီများ ဖူးမြင်ရခြင်း စတဲ့ ထူးခြားတဲ့ အာရုံနိမိတ်တွေ ရလာပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ စကားပြောသံ၊ မိမိနာမည်ခေါ်သံလိုလို ကြားရပါတယ်။ အသံကလည်း ဘယ်အရပ်က လာတယ်ဆိုတာ မဝေခွဲနိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ ဂုဏ်တော်တွေ၊ မန္တန်တွေ ဝတ်မပျက်အားထုတ်လာခဲ့တာ အခု ကျွန်တော်အသက် ၆၀ ကျော်အထိပါပဲ။

ယခု ကျွန်တော်တင်ပြချင်တာက ကွယ်လွန်သူအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေဟာ ကွယ်လွန်သူအတွက် တကယ်ရရဲ့လားဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လဆန်းပိုင်း တစ်ညမှာ ကျွန်တော် ၂ နာရီလောက်မှာ အိပ်ရာက နိုးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က အိပ်ခန်းပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အိပ်လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းအနံ့ရတယ်။ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘယ်ကခေါင်းလိမ်းဆီနံ့က ရနေပါလိမ့်လို့လည်း တွေးနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ညာဘက်လက်က ထောင်ထားတော့ လက်က သူ့အလိုအလျောက် လှုပ်လာပါတယ်။ ဒါထူးဆန်းတာပဲဆိုပြီး အခုလက်ကို လှုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဝိဇ္ဇာလား၊ နတ်လား၊ သိုက်ကလား၊ တစ္ဆေလားလို့ မေးတော့ တစ္ဆေလို့ လက်လှုပ်ပြီး ဖြေပါတယ်။ ဘယ်ကတစ္ဆေလဲမေးတော့ မန္တလေးက ငယ်သူငယ်ချင်း စိန်အောင်ကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ရုပ်ရည်ကို မြင်ရပါတယ်။ လူတုန်းကအတိုင်းပါပဲ။ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်

လောက်က နှလုံးရောဂါနဲ့ အသက် ၆၀ လောက်မှာ ကွယ်လွန်သွားတာပါ။ မင်း ဘယ်မှာရောက်နေသလဲလို့ မေးတော့ သူ မန္တလေးနန်းတော်ကြီး မြောက်ဘက်က သုဓမ္မာဇရပ်အနောက်ဘက်ဆုံးက ရေတွက်လျှင် ဒုတိယမြောက်ရပ်မှာ နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူကွယ်လွန်တော့ သူ့မှာ ဇနီးနဲ့ သားသမီးတွေ ကျန်ရစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ငါက မင်းအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲလို့မေးတော့ သူက မန္တလေးက သူ့အစ်မတွေ၊ နမတွေ့ဆီကို သူ့အတွက် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးမှာ သူ့မွေးနေ့ ခုအင်္ဂါနေ့မှာ ဆွမ်းတော်ကပ်လှူဖို့၊ သီလသမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကိုလည်း သင်္ကန်းကပ်လှူ အမျှပေးဝေဖို့ ပြောပါတယ်။ နောက် သူက ပြောတာတွေက အများကြီးပါ။ သူ့သားသမီး၊ သူ့အစ်မတွေရဲ့ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စတွေပါ။ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ဖုန်းတွေကို သူ့အစ်မ၊ ညီမတွေကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူတို့လည်း ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးမယ့် အကြောင်း ပြောပါတယ်။ နောက်လေး-ငါးရက်နေတော့ သူ့အစ်မဆီက ဖုန်းလာပါတယ်။ သူ့မောင်အတွက် မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးကိုလည်း ဆွမ်းကပ်တဲ့အကြောင်း၊ မိုးရိမ်တိုက်သစ်က ဆရာတော်တစ်ပါးကို သင်္ကန်းကပ်လှူတဲ့အကြောင်း ဘုရားကြီး ဆွမ်းတော်မကပ်ခင် သူ့ရိရာ သုဓမ္မာဇရပ်ကို သွားခေါ်တဲ့အကြောင်း၊ ဆွမ်းတော်ကပ်နေစဉ် အစ်မဖြစ်သူ ကြက်သီးတွေ ထတဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆီကို သူ့မောင်က ဘာတွေများ လာပြောသေးလဲ၊ အမျှဝေတာ ရရဲ့လားပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမျှ အဆက်မသွယ်မရသေးတဲ့အကြောင်း ရလျှင် ပြန်ပြောပါမယ်လို့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။

နောက်နှစ်ရက်လောက်နေတော့ ည နာရီပြန်တစ်ချက် လောက်က ကျွန်တော်တစ်ရေးနိုးနေခဲ့စဉ်မှာပဲ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ရောက်လာပါတယ်။ သူက နတ်ဝတ်နတ်စားနဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။ မင်း ဘယ်ဘုံရောက်နေတာလဲ မေးတော့ သူက တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရောက်နေကြောင်း၊ သူလာတဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော်နဲ့ သူ့အစ်မတွေကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောချင်လို့ လာတာဖြစ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ နောက် ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ မေးမြန်းဆွေးနွေးတဲ့ တာဝတိံသာနတ်ပြည် အကြောင်း၊ အခြားနတ်ပြည်က ကျွန်တော်အမျိုးတစ်မျိုး

နိဗ္ဗာန်ရတဲ့ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်အကြောင်းတွေ တင်ပြပါမယ်။
 ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ကွယ်လွန်သူကို ကောင်း
 ဆရာသုဂတိ လားဖို့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ကြ
 ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆီ လာရောက်ဆက်သွယ်တဲ့
 ဝရလောကမှ အတွေ့အကြုံအရ သူတို့က အလှူခိုင်းတဲ့
 ဝစ္စည်း။ အစားအသောက်တို့ကို ဘုရားအလှူခိုင်းရင် ဘုရား။
 ဘုန်းကြီးအလှူခိုင်းလျှင် ဘုန်းကြီး။ အများပြည်သူအတွက်
 လှူပါဆိုလျှင် အများပြည်သူကို လှူမှ သူတို့ဘဝ ကျွတ်ပါ
 တယ်။ ဒီက လှူတာက တစ်မျိုး။ သူတို့ လှူစေချင်တာက
 တခြား ဖြစ်နေလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာနေတတ်ပါတယ်။
 တချို့ လှူမည့်သူမရှိ၍ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀/၆၀၀ တစ္ဆေဘဝ၊
 သိုက်ဘဝ၊ နတ်ဘဝတွေမှာ ကြာမြင့်နေတာတွေ ရှိပါတယ်။
 သူတို့ခိုင်းတာ လှူလို့ အမျှဝေလို့ အမျှရလျှင် တချို့ ချက်ချင်း
 ကျွတ်ပြီး အလွန်ဆုံး သုံးရက်နေလျှင် ဘဝပြောင်းသွားတာပါ။
 နောက်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါတယ်။
 ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီးသည်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၀ လောက်က
 ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်းက မြို့ငယ်တစ်ခု
 မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့အတွက် တတ်နိုင်
 သလောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့သေ
 ဆုံးပြီး နှစ်လလောက်နေတော့ အညာဘက်က (—)ခရိုင်မြို့
 က ဘုရားတစ်ဆူမှာ သိုက်စောင့်ဖြစ်နေတယ်လို့ အကြား
 အမြင်ရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဟောပါတယ်။
 ကျွန်တော် သိပ်မယုံပါဘူး။ ဒါနဲ့ ၁၀.၈.၂၀၀၆ နေ့ညမှာ သူ
 ရောက်လာပါတယ်။ သူ့ကို အထင်အရှားမြင်ရတာပါ။ သူ
 ကျွန်တော်တို့မိသားစုနေတဲ့ ရန်ကုန်အိမ်ကို မရောက်ဖူးပါဘူး။
 သူဘယ်လိုလာရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဘယ်နရက်

ကြိုးစားရတယ်ဆိုတာ မရေးတော့ပါဘူး။ သူက သိုက်က
 ကျွတ်ချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်။ မင်းသိုက်က ကျွတ်ဖို့
 အတွက် ငါတာတွေဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ မေးတော့ ဆရာ
 တော်တစ်ပါးကို စာအုပ်နှစ်ဒါလင် လှူပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့
 နောက်လပြည့် ဥပုသ်နေ့ကို တိုက်ရှေ့ ဓမ္မာရုံလာဖို့၊ အဲဒီမှာ
 သီလပေးတဲ့ ဆရာတော်ကို ကပ်လှူပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်
 ပါတယ်။

လပြည့်နေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံ
 မှာ သီလပေးတဲ့ ဆရာတော်ကြီးကို သီလမယူခင် ဗလာစာအုပ်
 နှစ်ဒါလင်လှူလိုက်ပါတယ်။ ဆရာတော်က ဆွမ်းကပ်တာ၊
 သီလယူတာ၊ ဝတ္ထုငွေကပ်တာ၊ စာအုပ်လှူတာကို သီလပေး
 ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ရေစက်ချပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဓမ္မာရုံက
 ကျွန်တော်အပါအဝင် လူကြီးလေးငါးယောက်က ရေစက်ခွက်နဲ့
 ရေစက်ချပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဇနီးဟာ ကျွန်မဘုံ
 ဘေးမှာ ရေစက်ခွက်နဲ့ ရေစက်ချနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ သူက
 ရေစက်ခွက်နဲ့ ရေစက်ချတဲ့ ကရားအိုးလေး ဘယ်ကဘယ်လို
 ရလာသလဲ မသိဘူး။ သူက ချိတ်ထဘီအဖြူခုံမှာ အနီရောင်
 ချိတ်နဲ့ အင်္ကျီက အဖြူရောင် လက်ရည်ဝတ်ထားတာ တွေ့ရ
 ပါတယ်။ ရေစက်ချပြီးလို့ အမျှသုံးကြိမ်ဝေလိုက်တော့ သူ
 အသားအရေတွေ ပို၍ စိုပြည်ဝင်းဝါလာတယ်။ အဝတ်အစား
 တွေကလည်း ပိုးအင်္ကျီ၊ ပိုးထဘီ၊ မူလအဆင်အတိုင်းပါပဲ။
 ပို၍ တောက်ပြောင်လာတာ တွေ့ရပါတယ်။ သူ့အမျှကိုရလို့
 အဆင့်ထိုက်သလောက် မြင့်သွားတယ် ထင်တာပဲ။ ခဏနေ
 တော့ သူ့ပျောက်သွားတယ်။

တစ်ပတ်ခန့်နေတော့ မနက် ၅ နာရီလောက်မှာ သူ
 ရောက်လာပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက တိုက်ပန်းကန်ပြား

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တော့်ယောက်ဖ ကိုအေးဖေ

တစ်ည ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာပါတယ်။ သူက တစ္ဆေဘဝနဲ့ သူ့သမီးတွေနေတဲ့
 ရော့တီမြစ်ကမ်းက ရွာတစ်ရွာက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ နေရတဲ့အကြောင်း၊ သူ့အတွက်
 တစ္ဆေဘဝကကျွတ်ဖို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံမှာ ဆေးနှစ်သောင်းဖိုး လှူပေးဖို့ ပြောပါတယ်။

သုံးချပ်ကို ဘုန်းကြီးလှူပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်
 လည်း မနက် ၈ နာရီလောက် ဈေးသွားဝယ်ပြီး ဆွမ်းခံကိုယ်
 တော်သုံးပါးကို လှူဖို့ စီစဉ်တာပါ။ သူ့ကိုလည်း ဒီနေ့မနက်
 အိမ်မှာပဲနေဖို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတွေကြုံမလာခင်
 မှာ သူက ညှဉ်ခန်းမှာနေလိုက်၊ သူ့သမီးတွေနေတဲ့ အခန်းထဲ
 သွားလိုက် လုပ်နေပါတယ်။ မနက် ၈:၃၀ နာရီလောက်မှာ
 တောင်ဥက္ကလာမှာနေတဲ့ သမီးလည်းရောက်လာပါတယ်။
 သမီးလတ်ကိုတွေ့တော့ သူက နမ်းတာတွေရပါတယ်။ သူ့ရဲ့
 အချစ်ဆုံးသမီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သမီးနှစ်
 ယောက်ကို သမီးတို့အမေရောက်နေကြောင်း၊ သူ့အတွက်
 တိုက်ပန်းကန်ပြားသုံးချပ် အလှူခိုင်းတဲ့အတွက် ဦးပွင့်သုံး
 ပါးကို လှူမည့်အကြောင်း ပြောပါတယ်။ သူတို့လည်း မမြင်ရ
 ပေမယ့် စိတ်မကောင်းကြပါဘူး။ ၉ နာရီကျော်ကျော်လောက်
 မှာ ဆွမ်းခံဦးပွင့်သုံးပါး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကြွလာ
 ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးကိုလည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ
 ထိုင်စေပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပန်းကန်ပြားလှူတာကို ကြည့်
 ညှိစေပါတယ်။ သုံးပါးမြောက်လည်း ပန်းကန်ပြားလှူပြီးရော
 သူ့အဝတ်အစားတွေဟာ နတ်သမီးအဝတ်အစားတွေ ပြောင်း
 သွားတာ တွေ့ရပါတယ်။ သူက တာဝတိံသာနတ်ပြည် သွားရ
 မည့်အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က သမီးနှစ်ယောက်
 ကို သမီးတို့ကန်တော့ကြလို့ သူ့အမေထိုင်တဲ့ ထိုင်ခုံဘက်ကို
 ကန်တော့ခိုင်းပါတယ်။ သမီးတွေလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ
 ငိုကြွပါတယ်။ သူတို့အမေလည်း မျက်ရည်တွေကျတာ မြင်ရ
 ပါတယ်။ သမီးတွေတော့ ကျွန်တော်လည်း မျက်ရည်မထိန်း
 နိုင်တော့ပါဘူး။ အခု ဒီစာကို ဘုရားခန်းမှာ ကျွန်တော်ရေးနေ
 စဉ်မှာပဲ ကျွန်တော့်ဇနီး သူ့အကြောင်းရေးနေတာ သူ့သိလို့
 လာတာထင်တယ်။ သူ နတ်ပြည်ရောက်ပြီးမှ တစ်ခါမှမလာ
 ဖူးသေးဘူး။ ကျွန်တော်က မင်းအကြောင်းရေးနေတာ၊ မင်း
 သဘောမတူဘူးလားလို့ မေးတော့ ရေးပါ သဘောတူပါတယ်
 လို့ ပြောပါတယ်။ သူ့နောက်က နတ်သားတစ်ယောက်လည်း
 ပါလာတာမို့ အဲဒီနတ်သားက မင်းခင်ပွန်းလားလို့မေးတော့ သူ
 က ဟုတ်တဲ့အကြောင်းပြောပါတယ်။ သူ့မြေးငယ်လေးဟာ သူ
 နဲ့ တစ်ခုသောဘဝက သူ့တူမ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပါ
 တယ်။ သူ့ရုပ်လက္ခဏာက လူ့ဘဝက မျက်နှာမျိုးနဲ့ အသား

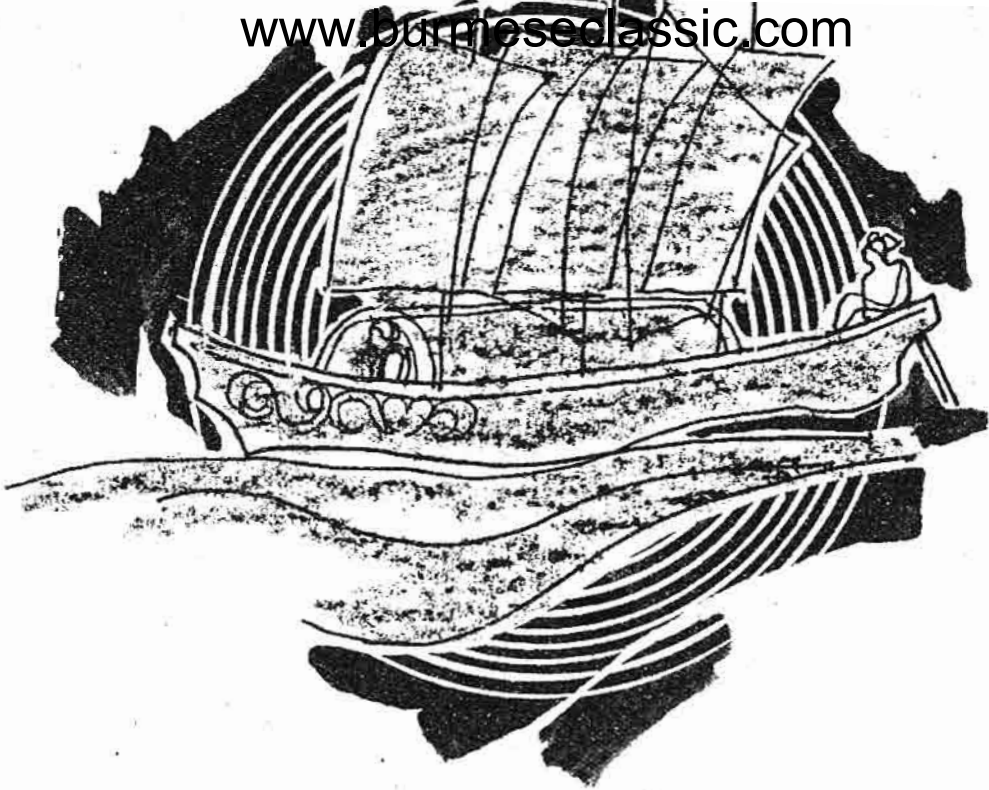
အရေ ပိုပြီးဝင်းပ ပိုလှနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ခဏနေတော့
 ပျောက်သွားပါတယ်။

နောက်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်ယောက်ဖ
 ဖြစ်သူ ကိုအေးဖေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၃၀ လောက်က
 ကသာခရိုင်က မြို့နယ်တစ်နယ်မှာ အသည်းရောဂါနဲ့ ကွယ်
 လွန်ခဲ့သူပါ။ ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့ သမီးတွေက သူ့အတွက်
 ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို နှစ်စဉ်လိုပဲ ပြုကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
 အဲဒီကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေအတွက် သူတို့အဖေ ရပ်မပေါ်ပဲ
 ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တော့်ယောက်ဖ
 ကိုအေးဖေ တစ်ည ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာပါတယ်။ သူက
 တစ္ဆေဘဝနဲ့ သူ့သမီးတွေနေတဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းက ရွာ
 တစ်ရွာက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ နေရတဲ့အကြောင်း၊ သူ
 အတွက် တစ္ဆေဘဝကကျွတ်ဖို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံမှာ ဆေး
 နှစ်သောင်းဖိုး လှူပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ အစ်မနဲ့ တူ
 တွေဆီ အကျိုးအကြောင်း စာရေးပြီး မှာလိုက်ပါတယ်။
 တစ်လခန့်နေတော့ ဆေးရုံကို ဆေးလှူလိုက်တော့ ကျွန်တော်
 ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုအေးဖေဟာ ဝဿဝတီနတ်ပြည်မှာ
 နတ်သားအဖြစ် ရောက်သွားပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်
 ဆီရောက်လာပြီး ပြောတာပါ။ အဲဒါပါပဲ။ ကွယ်လွန်သူအတွက်
 ကျွတ်လွတ်စေဖို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတဲ့အခါ သူ့ဆန္ဒနဲ့ ကိုက်
 ညီတဲ့ အလှူကို ပြုမှ ပရလောကခေါ်တဲ့ တစ္ဆေဘဝ၊ သို့
 စောင့်ဘဝ၊ နတ်ဘဝ(အောက်နတ်တွေကို ဆိုလိုတာပါ)၊
 ကျွတ်ပါတယ်။ သိုက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တချို့ ကျွတ်ချင်တယ်
 တချို့ကျတော့လည်း သိုက်ဘဝကိုပဲ ပျော်မွေ့နေတာ တွေ့
 ပါတယ်။ အဲဒါ သူတို့ ကျွတ်ဖို့အတွက် သူတို့ဆွေမျိုး
 မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းက ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် တစ်ခု
 ဘဝက ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကဖြစ်စေ သူတို့လှူ
 ချင်တာလှူပြီး အမျှပေးလေ့ရှိသူ သူတို့လက်ရှိဘဝဟောင်း
 နေ ကျွတ်လွတ်သွားကြတာပါပဲ။ ကျွတ်လွတ်သွားပြီဆိုလျှင်
 လက်ရှိဘဝထက် ဘဝသစ်က ပို၍အဆင့်မြင့်တာ တွေ့
 ပါတယ်။

ကောင်းကျိုးသူအဝဝ ရကြပါစေ...။

ဆရာဝင်း(သာကိုနွယ်)

အရင်းအနှီးနည်းတဲ့ တူသိုလ်

မြဟန်သိန်း(လုပ်သားကောလိပ်)

ဗာရာဏသီပြည်မှာ...

ကသပမြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူခဲ့တဲ့ ရွှေလက်ထက်တော်အချိန်က ဖြစ်ပါတယ်။ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးလို မြဲတဲ့ သောတာပန် ဥပါသကာတစ်ယောက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဥပါသကာဟာ တစ်ရက်မှာတော့ ဆတ္တာသည်သူဌေး(ဆံသလုပ်ငန်းနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာလာတဲ့သူ)နဲ့အတူ ပင်လယ်ပြင်ခရီးကို လှေစီးပြီး ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဆတ္တာသည် သူဌေးကတော်က...

“ကျွန်မယောက်ျားကို ဥပါသကာ

ကြီးလက်ထဲ အပ်လိုက်ပါတယ်။ မလိမ္မာတာရှိရင် ပြောဆိုဆုံးမပေးပါ။ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါနော်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆိုပြီး ဥပါသကာကို မေတ္တာရပ်ခဲခဲ့တယ်။

ခရီးထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ လှေဟာ သမုဒ္ဒရာအလယ် ပျက်စီးသွားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကံကောင်းတောက်မေ့စွာ ရရှိလာလဲ့ လှေအပျက်က ပျဉ်တစ်ချပ်ကို ဖက်တွယ်ပြီး သမုဒ္ဒရာထဲ

မျောပါနေရတယ်။ သေကံမရောက်သေးတော့ ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်းပေါ် ရောက်ရှိခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ နေထိုင်တဲ့ လူသားဆိုလို့ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ သစ်သီးဝလံရှားပါးတယ်။

ဆတ္တာသည်သူဌေးဟာ ကျွန်းပေါ်ရှိတဲ့ ငှက်တွေကို လိုက်လံရှာဖွေ သတ်ဖြတ်ပြီး မီးကင်းားတယ်။ ရရှိလာတဲ့ ငှက်သားကို ဥပါသကာအား ကျွေးတယ်။ ဥပါသကာဟာ သီလကို အသက်ထက်မြတ်နိုးတဲ့ သောတာပန်တစ်ဦး ဖြစ်နေတာမို့ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်

နေတာတောင် ဆတ္တာသည်သူဌေးကျေး
တဲ့ ငှက်သားကို မစားဘူး။ သူ့အသက်
ကို သတ်တဲ့ အကုသိုလ်လုပ်ငန်းကို
ဝမ်းသာအားရနဲ့ အားပေးအားမြှောက်
ပြုသလို ဖြစ်နေမှာစိုးတာကြောင့် စား
သောက်ရန် ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။
ဥပါသကာအတွက် ဝမ်းစာဟာ အခက်
အခဲ ဖြစ်နေရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဥပါ
သကာဖြစ်သူဟာ မိမိရဲ့ သဒ္ဓါသီလကို
ဆင်ခြင်အောက်မေ့ကာ...

“ငါ့မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ
ရတနာမြတ်သုံးပါးကလွဲပြီး အခြားအား
ကိုးစရာ မရှိတော့ပြီ”

ဆိုတာကိုပဲ နလုံးသွင်းနေလိုက်
ပါတော့တယ်။

အဲဒီအခါမှာ...

ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ နဂါးကြီးတစ်
ကောင်က သူ့ကိုယ်သူ ရွှေလှေကြီး
အသွင် ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်။ သမုဒ္ဒရာ
စောင့်နတ်က လှေသူကြီးလုပ်လိုက်ပါ
တယ်။ လှေကြီးကို ရတနာခုနစ်ပါးနဲ့
စီခြယ်ထားတယ်။ ရွက်တိုင်သုံးခုကို
ဣန္ဒြေသီလ ကျောက်သားနဲ့ ပြုလုပ်ထား
တယ်။ ရွက်မှာ ရွှေရွက်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး
ရွက်ကြီးတွေကတော့ ငွေကြီးတွေဖြစ်
တယ်။ တက်မကြီးကလည်း ရွှေတက်
မကြီးဖြစ်တယ်။ အရောင်အဝါတွေ
ပြီးပြီးပြောင်ပြောင်နဲ့ လှပတင့်တယ်
ကျက်သရေကြွယ်နေတဲ့ လှေကြီးတစ်
စင်းဖြစ်တယ်။

“ဓမ္မဒိပ်ကျွန်းကို သွားချင်တဲ့သူ
များ ရှိပါသလား”

လှေသူကြီးက ဟစ်အော်လိုက်
တယ်။

“ကျွန်ုပ်သွားလိုပါတယ်”
ဥပါသကာက ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဖြင့် လှေပေါ်တက်ပါ”

လှေသူကြီးထံ အခွင့်ရတဲ့အခါမှာ
ဥပါသကာဟာ လှေပေါ်တက်လိုက်
တယ်။ နောက်ပြီး သူ့အဖော် ဆတ္တာ
သည်သူဌေးကိုပါ လှေပေါ်တက်ခဲ့ဖို့
လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ လှေ
သူကြီးက...

“သင့်ကိုပဲလိုက်ခွင့်ပေးမယ်။ အဲဒီ
လူကို လိုက်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

လို့ ပြောဆိုတာဖြစ်လိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့များလဲဗျာ”

ဥပါသကာက လှေသူကြီးကို မေး
မြန်းစူးစမ်းကြည့်တယ်။

“အဲဒီလူမှာ ကိုယ်ကျင့်သီလမှ
မရှိတာ”

လှေသူကြီးက အကြောင်းပြချက်
အဖြေပေးလိုက်တယ်။

ဥပါသကာဟာ ရုတ်တရက်အကြံ
ပေါ်လာတယ်။

“ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်သမျှ ကုသိုလ်
ကောင်းမှု အဖို့တာဝန်ကို အသင်ဆတ္တာ
သည်သူဌေးကို အမှုပေးဝေပါတယ်။
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ဆိုပါ
လော့”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ဆတ္တာသည်သူဌေး ရင်တွင်းမှ
တုန်ရီသော သာဓုခေါ်သံများ နှုတ်ဖျားမှ
လိုက်လှဲစွာ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

အဲဒီအခါကျမှ လှေသူကြီးက

“ဒီလိုဆို တက်ခဲ့တော့”

ဆိုပြီး ရွှေလှေကြီးပေါ် တက်ခွင့်
ပေးလိုက်တယ်။

ဆတ္တာသည် သူဌေးရဲ့ မျက်ဝန်း
မှာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေ စို့
နေတယ်။ အဖော်ကောင်းဖြစ်သူ ဥပါ
သကာရဲ့ ဂုဏ်ကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာ
သိရှိလာခဲ့ရတယ်။ ကျေးဇူးတင်ဝမ်း
မြောက်မဆုံး ဖြစ်နေမိတယ်။

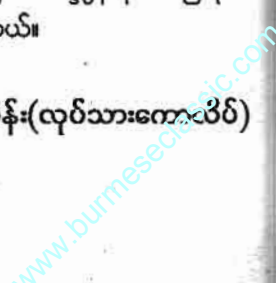
သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရွှေလှေကြီး
ပေါ် တင်ဆောင်ပြီး ဗာရာဏသီရောက်
အောင် ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့တယ်။
ဗာရာဏသီရောက်ပြန်တော့လည်း သူ
တို့နှစ်ဦးအတွက် ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို
နတ်တို့တန်ခိုးနဲ့ ဖန်တီးပေးခဲ့ပြန်တယ်။
ကံတရားဟာ ဆန်းကြယ်စွာ စီမံခဲ့ပါ
တော့တယ်။

နိဂုံးမှာ ဖြည့်စွက်ဖော်ပြလိုတာ
ကတော့...

သူတော်ကောင်းကို ပေါင်းဖော်
မိတာကြောင့် မိမိမှာ အကျိုးများစွာ
ဖြစ်ထွန်းခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ပင်ပန်းစွာ လုံ့လပြုအားထုတ်
ရခြင်း၊ ဥစ္စာပစ္စည်းကုန်ကျခြင်း လုံးဝ
မရှိဘဲ၊ အရင်းအနှီးနည်းနည်းနဲ့ နှုတ်မှ
“ကောင်းလေစွ... ကောင်းလေစွ...
ကောင်းလေစွ” လို့ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး
စွာ သာဓုခေါ်ဆိုရခြင်းရဲ့ ကြီးကျယ်တဲ့
အကျိုးရလဒ်ကို ကောင်းစွာ မြင်တွေ့
နိုင်ကြပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် သူတစ်ပါးရဲ့ အကျင့်
သီလနဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေအပေါ်
ပြက်ရယ်မပြုကြဘဲ ချီးကျူးဝမ်းမြောက်
နေသင့်ကြောင်း ဆန္ဒမှန်ကို ဖော်ပြလိုက်
ရပါတော့တယ်။

မြဟန်သိန်း (လုပ်သားကောလိပ်)

မိုးရွာတုန်း ရေခံပါ

သ မိ : ဝ ဂျိ ဧ အ ဝ န် စို : (ဒေါ်ဓမ္မစာရိ)

|ချွန်းလျက်မရွာ၊ ရွာလျက်မချွန်း၊ မချွန်းမရွာ၊ ချွန်း
ခြံရွာ၊ ရွာသား...| ဟူ၍ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၊ စတုတ္ထတွင်
“မိုးလေးမျိုးရှိသည်”ဟု မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူခဲ့ပါ
သည်။ ဤမိုးလေးမျိုးမှာ (၁) ချွန်းထစ်ပြီးမှ မရွာသောမိုး၊
(၂) သဲသဲမဲမဲရွာသော်လည်း မထစ်ချွန်းသောမိုး၊ (၃) မချွန်း
ထည်းမချွန်း၊ မရွာလည်းမရွာသောမိုး၊ (၄) ချွန်းလည်းချွန်း၍
ရွာလည်းရွာသောမိုးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု စာရေးသူရေးသားမည့် မိုးအကြောင်းမှာ “ချွန်း
လည်းချွန်း၍ ရွာလည်းရွာသောမိုး” ဖြစ်သည်။ မိုးကောင်းကင်
တစ်ခုလုံးတွင် ဆူညံစွာ မိုးချွန်းသံများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါ
သည်။ ဤကဲ့သို့ မိုးချွန်းသံများ ထစ်ချွန်းမြည်ဟည်းပြီး မိုးသီး
မိုးပေါက်ကြီးများကျကာ သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေသော မိုးသည်
မိုးကပ်စက်ဝိုင်းအတွင်း၌ နေရာအနှံ့အပြား၊ စကြဝဠာအနှံ့
အပြား အေးစိမ့်နေအောင် ရွာသောမိုး ဖြစ်သည်။ ဤမိုးသည်

ကား "မိုးကုတ်ဝိပဿနာဓမ္မဒေသနာမိုး"ကို ဆိုလိုပါသည်။ သဘာဝမိုးသည် အပူများကုန်ပြီး အအေးဓာတ်ဖြင့် အေးချမ်းစေပါသည်။ ဤမိုးကဲ့သို့ လူ့အပေါင်းတို့၏ ရင်တွင်းအပူဓာတ်များ ကင်းစင်ကာ အေးချမ်းစေရန်အတွက် ဓမ္မဒေသနာမိုး ရွာသွန်းဖြူးရာ ဘယ်နေရာမှာမဆို "မိုးရွာတုန်း ရေခဲကြပါ" (ဝါ) နှလုံးသားဖြင့် အေးမြသော ဓမ္မဒေသနာမိုးရေတို့ကို ခံယူထားကြပါဟု ဆိုလိုပါသည်။

မိုးကုတ်ဝိပဿနာဓမ္မဒေသနာမိုးသည် မိုးဆိုမှမိုး၊ အပူတွေအကုန်ဝေးဖို့ အေးအောင်၊ စိမ့်အောင် ရွာသည့်မိုး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ရွာတုန်းရွာခိုက် အခွင့်ကောင်းကြုံတုန်းမှာ မိုးရေကို ခံယူထားကြရန် စေတနာကောင်းဖြင့် တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[ဆိုလိုသည်မှာ မိမိတို့ရင်ထဲ၌ အခွင့်ကောင်းဖြစ်သော မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားများကို မှတ်သားနာယူကြပြီး ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ကြပါရန် ဆိုလိုပါသည်။]

[မိုးရွာလျှင် ရေလောချိုးကြပေတော့၊ အကျိုးမကြာခင် အသရေဟာ တိုးမည်ကြောင့်၊ တန်ခိုးဖြာလွင် ကမ္ဘေကမ္ဘာတောင် မညှိုးနိုင်ဘူး၊ ခေမာအကျိုးကို သိမှတ်စရာလမ်းတွေ ကွယ်၊ ဝိပဿနာစခန်းတွေနဲ့ အခြေအမှန်သာ၊ ဗွေသံသရာမှာတဲ့ အဟို့ဟို့ပြေး...။

နေရဟန်လျာတဲ့ သို့မို့ကလေး...။

(အမယ်မင်း) အမေမြန်မြန်လာပါလို့ ဓမ္မာနိချိုကို ကျွေး...။]

(လယ်တီပဏ္ဍိတ ရေး)

မိုးရွာလျှင် ရေရ၍ ရေချိုးနိုင်ပါသည်။ မိခင်ပြန်လာလျှင် နို့စို့ကလေးငယ်သည် နို့စို့ရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ပင် ဝိပဿနာတရားများ နာကြားကြပြီး ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ကမ္ဘောဇနာစရိယ ဆရာတော်များ၊ တရားဟောဆရာတော်များ၊ ဓမ္မကထိကများ လာရောက်ပြီး တရားရေးအေး အမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးရန် ရောက်လာမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များကို တရားနာကြားလိုကြသော သူတော်စင်ဓမ္မမိတ်ဆွေအပေါင်းတို့က စောင့်မျှော်လျက် အမြန်လာရောက်ကြစေလိုပါသည်။ သံသရာဝဲဂယက်မှ ရုန်းထွက်လျက် နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်လမ်း တက်လှမ်းလိုကြသော သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ မျှော်လင့်စောင့်စား

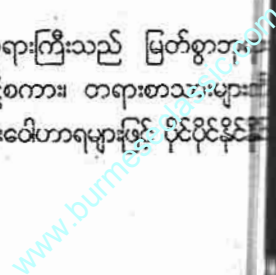
နေကြသည်မှာ ဓမ္မရေးအေးသောက်သုံးကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ (နေရဟန်=နိရဟာန=နိဗ္ဗာန်)ကို လျှောက်လှမ်းလိုကြကုန်သော ယောဂီများအားလုံး ရွှင်ဖြူးလန်းဆန်း အပူမသန်းရအောင် ဓမ္မရေးအေး ဖျန်းပေးလို ၀၀ချိုးလိုက်ကြပါစို့ဟု နှိုးဆော်လိုက်ရပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ထားတော်မူခဲ့သော သာသနာတော် မြတ်ကြီး တစ်ဝက်ကျော်နောက်ပိုင်း ရောက်လာသောအခါ ကျေးဇူးတော်ရှင် "အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီး"သည် အားလုံးသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများကို အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်ကင်း၍ သုဂတိဘုံနှင့် နိဗ္ဗာန် ရွှေပြည်မြတ်ကြီးသို့ ရောက်နိုင်ဖို့အတွက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား၊ သစ္စာတရားများကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းရှင်းပြတ်သားစွာ ဟောကြားညွှန်ပြ ဆုံးမတော်မူခဲ့ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တစ်ပါး ပေါ်ထွန်းဖို့ အရေးသည် အလွန်တရာမှ ခဲယဉ်းလှပါသည်။ ယခုအခါ ဓမ္မမိတ်ဆွေအပေါင်းတို့သည် အလွန်တရာမှ ကံကောင်းလှပါ၍ လူ့ဘဝကိုလည်း၊ သာသနာတော်မြတ်ကြီးနဲ့လည်းကြုံသဒ္ဓါတရားရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များလည်းဖြစ်၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး အစရှိသော ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်းနှင့်လည်း ကြုံရပါသဖြင့် အလွန်တရာ ကံကောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သံယုတ်ပါဠိတော်ကြီး၌ "ရဟန်းတို့ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြ၊ မမေ့ကြနှင့်" ဟူ၍ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မိန့်ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထို့အတူ ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း တပည့်သာဝကများကို အပါယ်လေးပါး တံခါးပိတ်၍ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရောက်ရှိနိုင်ဖို့ရန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရား သစ္စာလေးပါးတရား၊ ဝိပဿနာတရားများကို နေ့ရောညဉ့်ပ အခါခပ်ငယ် ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆုံးမဟောကြားတော်မူပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ပါဠိစကား၊ တရားစာသားများကို မြန်မာဘာသာစကား အရပ်သုံးဝေါဟာရများဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်

ထိခိုက်စွာ နေရာတကျ အသုံးပြု၍ အပြောအဟော ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်စွာ တန်ဆာဆင်ကာ ဓမ္မရသမြောက်အောင် ဟောကြား တော်မူထားပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး အသုံးပြုဟော ကြားသော မြန်မာစကားလုံးများသည် အဓိပ္ပာယ်သဘောအား ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားဟောကြားသော ပါဠိစကားလုံးများဖြင့် တူညီကြသော်လည်း ဘာသာစကားအားဖြင့် ကွဲပြားခြင်း၊ အသုံးအနှုန်း ဆန်းသစ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ကိုယ်ပိုင်စကားလုံးများသဖွယ် ယခုတိုင် ထင် ရှားလျက်ရှိပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးနောက် သာသနာ နောက်ပိုင်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျေးဇူးတော်ရှင် အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး “ဘဒ္ဒန္တပိမလမဟာ ထေရ်” (၁၈၉၉-၁၉၆၂)တည်းဟူသော သာသနာ့အာဇာနည် တစ်ပါး ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုအရှင်သည် ကား ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်၊ ပဋိဝေဓ အရာတွင် လွန်စွာကျော် ကြား၍ စွယ်စုံဂုဏ်မြောက်သော သာသနာ့အာဇာနည်တစ်ပါး အဖြစ် အံ့ဩကြည်ညိုမဝနိုင်အောင် ကျော်ကြားထင်ရှားတော် မူသော ဆရာတော်ဘုရားတစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အချို့သည် အသက်အရွယ်ကြီးခါမှ တရားဘက်သို့ သက်ဝင်လာကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကံက မွဲ၍ မျက်စိကမိုင်း၊ နားကထိုင်း၍လာတော့သည်။ စိတ်သွား တိုင်း ကိုယ်မပါတော့။ ဝီရိယကလည်း နည်းလာသည်။ ဉာဏ် ကလည်း မွဲလာသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ကံကောင်းဉာဏ် ကောင်း(ပျို့ရွယ်စဉ်)တုန်းက တဏှာခိုင်းတာများနှင့် အချိန် ကုန်ခဲ့ကြသည်။ အခု ကံမွဲ၊ ဉာဏ်နည်းလာမှ အရေးကြီး သော ဝိပဿနာအလုပ်များကို လာလုပ်ကြသောကြောင့် ဘုန်းကြီးမှာ ပင်ပန်းစွာဖြင့် ဟောကြားပြသ ဆိုဆုံးမနေရ သောကြောင့် “ဒီဘုန်းကြီးမို့ ပေဟောနေတာ၊ ဟောချင် စရာတစ်ကွက်မှ မရှိဘူး”ဟု ဆုံးမတော်မူပါသည်။

လူသားမမြောက်သေးသော ကလေးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားလျှင် သနားကြပါသည်။ ထိုအတူ ဆံပင်ဖြူ သွားကျိုးနေသော်လည်း သစ္စာလေးပါး တရားမသိသေးလျှင် လူလားမမြောက်သေးသော ကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၍

ကလေးခိုက် ခိုက်နေသောကြောင့် သနားစရာပင် ဖြစ်သည် ဟု ဟောထားပါသည်။ သစ္စာမသိသေးသရွေ့ လုပ်သမျှသည် သမုဒယသစ္စာ (ကံ)များသာဖြစ်၍ ပြုလုပ်ခြင်းဟူသမျှသည် ဒုက္ခသစ္စာ(ခန္ဓာ)များသာ ရကြပေလိမ့်မည်။ ခန္ဓာရလျှင် “အို နာ၊ သေ” နှင့် ကြုံရမှာဖြစ်သည်။ အိုရမည်၊ နာရမည်၊ နောက် ဆုံး နိဂုံးအဆုံးသတ်တွင် သေဆုံးခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါမည်။ ဤကဲ့သို့ပင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားပြသထားသော စက်ဝိုင်းဒေသနာ “ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်”အရ အဓိဇ္ဇာနှင့် တဏှာ အရင်းခံပြီး လူဘုံလူဘဝတွင် လူဟူ၍ ဖြစ်လာကြ ကာ ခန္ဓာရရှိကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခန္ဓာရရှိကြသော လူ၊ တိရစ္ဆာန် စသော သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါတို့သည် သေဆုံး ခြင်းကို မုချမလွဲ ကြုံတွေ့ရပါမည်။ သေပြီးနောက် ခန္ဓာကိုယ် များကို မြေမြုပ်ကြ၍ အရိုးဖြစ်ကာ ထိုအရိုးများကြောင့် ကမ္ဘာမြေကြီး တဖြည်းဖြည်း ထုအမြင့်ထူလာမှာ ဖြစ်သည်။ (မှတ်ချက်) ယခုအခါတွင် မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ရှိသောအရပ်ဒေသ များတွင် ဤတရားတော်ကို အရိုးမရှိတော့ဘဲ ပြာဖြစ်သွား သည်ဟု ပြောကြမှာ ဖြစ်သော်လည်း တရားကို တရားဟူ၍ နှလုံးသွင်းကြရန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက “သစ္စာမသိဘဲလုပ်နေတာ၊ သစ္စာမသိဘဲ ဆု တောင်းနေတာတွေဟာ အရိုးကြီးပွားရေး၊ မြေကြီးကြီး ပွားရေး လုပ်နေတာ”ဟု ဆုံးမတော်မူပါသည်။

ပုထုဇဉ်များသည် လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တရား များကို အလွန်နှစ်သက်ကြသည်။ မက်မောစွာဖြင့် ခံစားကြ ပါသည်။ အရိယာများမှာမူ သစ္စာတရားကို နားလည်သိရှိကြ ပြီဖြစ်၍ ပုထုဇဉ်များ ကာမဂုဏ်တရားများကို စွဲလမ်းတပ်မက် စွာဖြင့် ခံစားကြသောကြောင့် သံဝေဂတရားများကို ရရှိကြ ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ပုထုဇဉ်များ ကာမဂုဏ်နှင့် ပျော်နေသည်မှာ လင်းတများ ခွေးသေကောင်ပုပ်သားစားရ၍ ပျော်နေတာနှင့်တူကြောင်း၊ လူနှင့်တူသော အရိယာများက ကြည့်လိုက်သောအခါ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာဟု မြင်ကြောင်း၊ လင်းတကို သွား မေးလျှင် ကံကောင်း၍ ဤခွေးသေကောင်ပုပ်ကိုရ ကြောင်း” ပြောမှာဟု ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ဆုံးမတော်မူ ပါသည်။

လူသားတို့သည် မိမိတို့ကျန်းမာရေးအတွက် အမြဲ တမ်း ပူပန်နေကြပါသည်။ ဆေးဝါးအာဟာရများမှအစ ပြုပြင် ချိန်နေကြပါသည်။ ဤထက်ပင် ဘယ်တော့သေမလဲ၊ အသက် ရှည်ရှည်နေရပါမလားဟု ပူပန်နေတတ်ကြသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ဒုက္ခသစ္စာ၏လက်ဆောင် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မည်သူ့အလိုမှ မလိုက်ဘဲ နိပ်စက်တတ်သော သဘောတရား ကို ပေါ်လွင်စေရန် “ဘယ်သူကမှ အသက်ရှည်ဆေး လာ ကျွေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အသက်ရှည်ဆေး လာကျွေးကျွေး၊ မကျွေးကျွေး။ ဘယ်သူကလာသတ်သတ်၊ မသတ်သတ် သေမှာတော့ အမှန်ပဲ” ဟု ဆုံးမတော်မူပါသည်။

လောကီကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို ချမ်းသာအစစ်ထင်၍ အားကိုးပြုကာ ပြုံးပျော်နေကြသည်။ အို-နာ-သေနှင့် ကြုံတွေ့ ရသောအခါ ၎င်းစည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည် ဘာအကူအညီမှ မပေးနိုင်ကြပါ။ အားကိုးရမည့်တရားကလည်း မရှိကြလျှင် မှဲကြရပါမည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ကိုယ့် ပစ္စည်း ကိုယ့်သားသမီး၊ ကိုယ့်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ပြုံးနေ တာ အရူးပြုံးပြုံးနေတာ။ အခုပြုံးရသလောက် နောက်မှဲ ရမယ်” ဟု ဆုံးမထားပါသည်။

ပုထုဇဉ်များသည် လူ့အောက်ကျမှာ ကြောက်ကြ သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာမရှိ၊ အဆင့်အတန်းမမြင့်လျှင် လူ့အောက် ကျမှာပဲဟု ဆိုပြီး စီးပွားဥစ္စာ၊ လောကီအဆင့်အတန်းနောက် သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ တွင် လောကီအလုပ်များဖြင့် မအားလပ်နိုင်ကြတော့၍ ကုသိုလ်ရေးလည်း မလုပ်နိုင်၊ တရားလည်း အားမထုတ်နိုင် တော့ပါ။ သေလွန်သောအခါ အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်နိုင်ပါ သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက . . . “လူ့အောက်ကျမှာတော့ ကြောက်တယ်၊ အပါယ်ကျမှာ တော့ မကြောက်ဘူး။ လူ့အောက်ကျတာထက် အပါယ်ကျ တာက သာဆိုးကြောင်း” ဆုံးမတော်မူပါသည်။

ယခုအခါကာလသည် ဘုရားသာသနာနှင့် ကြုံခြင်း၊ ဆရာကောင်း သမားကောင်းများနှင့် တွေ့ရခြင်း၊ ထောင်နိုင် သော ဉာဏ်နားနှင့် ပြည့်စုံခြင်း စသော ဒုလ္လဘတရားများ နှင့် ပြည့်စုံနေသော ခေတ်ကောင်းအခါကောင်းကြီး ဖြစ်ပါ သည်။ ဤကဲ့သို့ ခေတ်ကောင်းချိန်နှင့် ကြုံရသောကြောင့်

ကုသိုလ်ရရှိမှုဖြင့် မတင်းတိမ်ဘဲ နိဗ္ဗာန်ရသည့်တိုင်အောင် ကျင့်ကြံကြိုးစား တရားအားထုတ်သင့်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “တရားနာလာကြသော ဒကာ၊ ဒကာမများသည် ကုသိုလ်ရရှိ မနာကြပါနှင့်။ ကုသိုလ်ရ တယ်ဆိုတာ တံမြက်စည်းလှည်း၊ ရေအိုးစင်တည်လည်း ကုသိုလ်ရပါသည်။ ကုသိုလ်ရရုံနှင့် မတင်းတိမ်ပါနှင့်။ သံသရာဝင်ကျွတ်အောင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း နည်း ယူမယ်ဆိုပြီး တရားကို နာကြပါ။ နာပြီး သိတဲ့အတိုင်း လည်း ကျင့်ကြပါ” ဟု ဆုံးမတော်မူပါသည်။

မိဘများက သားသမီးများကို လွန်စွာခင်မင်တွယ် တာကြပါသည်။ သေသောအခါ သားသမီးများကို စွဲလမ်း၍ အပါယ်လေးပါးသို့ လားကြရပါသည်။ ဤအချက်ကို အများ က မေ့နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ကိုယ့်သား သမီးတွေကို မခင်ဘူးလား။ ခင်ရင် ငွေးဖြစ် တတ်တယ်။ ခင်ကို (ခကွေး)နဲ့ ရေး၍ ငွေးကလည်း (ခကွေး)နဲ့ ရေးသောကြောင့် သင်ပုန်းကြီးကျေလျှင် ခကွေးချင်း တူတာ သဘောပေါက်သင့်ကြောင်း” ဆုံး မထားပါသည်။

ဤကဲ့သို့ တရားဓမ္မများကို ဟောကြားဆုံးမရာတွင် အလွယ်ဆုံးစကား လူအများနားလည်ရန် ရွေး၍ဟောကြား သောကြောင့် လူအားလုံး ကြီးသော၊ ငယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ တရားရပြီး ဝိပဿနာတရားများကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ကြ ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားထားသော “ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းဒေသနာတော်” ကို ဆက်လက်ဖော်ပြ ရေးသား ပါမည်။

သမီးပဂျီအောင်စိုး (ဒေါ်ဓမ္မစာရီ)

ကိုးကားသောစာအုပ်

ဤဆောင်းပါးကို ရေးသားရာတွင် “ကျေးဇူးတော် ရှင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထူးထူး ခြားခြား ဩဝါဒတော်များ” ကို မှီငြမ်းကိုးကား ရေးသားထား ပါသည်။

အားလုံးမျှော်လင့်နေကြသော .....

ဂန္ထီရဆရာလှပျိုး (B.Sc) ၏

(၇) ရုတ်ထားသမီးများအားလုံးအတွက် ထောင်းထျိုးဝေသာ

နဝင်းပညာဓာတ်ယတြာများ (ဒုတိယအကြိမ်)

ပထမအကြိမ်ထွက်စဉ်က မရရှိလိုက်သော ဗေဒင်ဝါသနာပါသူ၊
နဝင်းပညာစိတ်ဝင်စားသူများ အမြန်ဝယ်ထားလိုက်ပါ။ ရေရှည်
သိမ်းထားလို့ရအောင် စာရွက်ချောဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေထားပါသည်။

ရောင်းဈေး (၂၀၀၀) ကျပ်

မြန်ချီရေး - ကြံတိုင်းအောင်စာပေ၊ အမှတ်(၁၇)၊ အောင်သပြေအနောက် (၁)လမ်း၊
၇/ အရှေ့ရပ်ကွက်၊ သာဓကတမြို့နယ်၊ မုန်း - ၀၉-၄၂၀၀၄၇၈၆၉

ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

ဂန္ထီရဆိုင်ရာ

ဆောင်းပါးများ အမှတ်စဉ် (၁)

စာအုပ်မှာကြားရန် - ဒေါ်မြတ်မြတ်ဝင်း၊ တိုက်(၃၁၃)၊ အခန်း(၉)၊
ရန်အောင်လမ်းသွယ်(၃)၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ဖုန်း-၀၁-၅၅၉၆၃၇

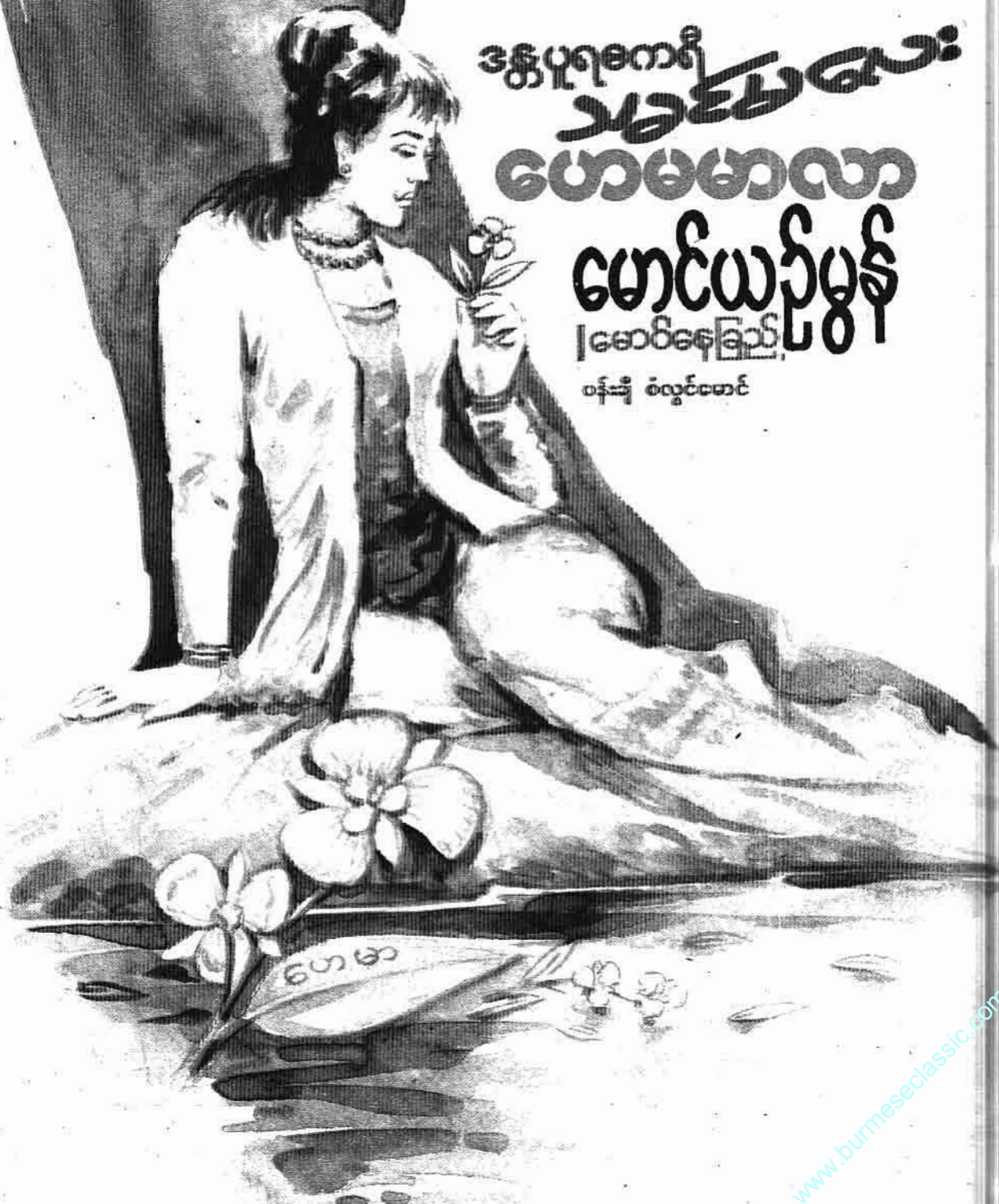
ဒက္ခိယုရဇကင်္ဂီ
အမေအေး

ဟေမမာလာ

မောင်ယဉ်ပွန်

| မောင်နေခြည်

ဝန်ဆိုင် စံလွင်စောင်

ဒန္တပူရ ကေရီသခင်မလေး ဟေမမာလာ

(အ ခ န် ၊ ဆ က် ၀ ဣ ၇ ည)

□ မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်)

“ပန်းသင်္ကေသွာ”

ကုမာရ မင်းသားလေးသည် ဝါးတောင်ငွေ့တစ်ချောင်းဖြင့် ဘိုးသက္က၏ ကျောင်းသင်ခန်းနှင့် ကျောက်ဂူကြားမှာ သွားလိုက်ပြန်လိုက် လမ်းလျှောက်နေသည်။

အမြင့်မှ မြင်းနှင့်ကျသော ဒဏ်ရာသည် အရိုးတွေ ကျိုးပဲ့မသွားသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရိုက်ချိုးထားသလို ခံစားနေရသည်။ ခြေတွေ လက်တွေ လေးတွဲ၍ နေသလို၊ ဦးခေါင်းနှင့်နောက်စေ့မှာ ဒဏ်ရာရထားသဖြင့် ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိလှပေ။

“ငါ့လိုယောက်ျား ရင့်မာကြီးတောင် ဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေမှတော့ မာလာလိုနုနယ်တဲ့ ဘုရင့်သမီးတော် နန်းတွင်းသူတစ်ပါးဆိုလျှင်” သူ့ဆက်မတွေးရဲပါ။ မတွေးဝံ့ပါ။ သူတို့စီးလာသော မြင်းကြီးဆိုပါလျှင် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့ရသည်။

ကုမာရမင်းသားလေး စိတ်ပူရည်မှာ နောက်တစ်မျိုး ရှိသေး၏။

“ဘုရားရှင်၏ မြတ်စွယ်တော် မသမာသူတို့ လက်ရောက်သွားပါက” ပဏ္ဍာဘုရင်ကြီးသည် တစ်ချိန်က တန်ခိုးအာဏာသုံး၍ ဒန္တပူရဘုရင် ဂုလသီဝမင်းအား စွယ်တော်နှင့်တကွ လာရောက်ရန် ဆင့်ခေါ်၍ စွယ်တော်ကို အမျိုးမျိုး ဖျက်ဆီးဖူးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးစွယ်တော်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ပါဠိပုတ်ပြည့်ရှင် ပဏ္ဍာဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ယုံကြည်သူဖြစ်၍ သွားသည်။

ထိုသို့ တန်ခိုးတော် အနန္တနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရား၏ စွယ်တော်အား သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ပို့ပေးရန် ဦးရီးတော် ဂုလသီဝမင်းက သမီးတော် ဟေမမာလာမင်းသမီးလေးနှင့် ကုမာရမင်းသားလေးအား တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ခုတော့ သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့မရောက်မီ စွယ်တော်နှင့် သမီးတော် လမ်းမှာ တင် ပျောက်ဆုံး၍နေလေပြီ။ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့ရပေမည်။ သို့သော် ကုမာရမင်းသားလေး ကိုယ်

တိုင်က ဂီလာနဖြစ်နေသည်။ ကျန်းမာသူမဟုတ်။ အချိန်ကြာလေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပိုမိုဝေးသွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။

ပို၍ခက်သည်က ဒီတော့ဒီတောင်သည် လူသူမနီး။ ရွာဆိုလို့ ဘာရွာ၊ ဘာမြို့မှ မနီးပေ။ မင်းသားလေးသာလျှင် ကံကောင်း၍ လူသူတော် ဘိုးသက္ကနှင့် တွေ့ရသည်။

“လူလေး . . . လမ်းတော်တော် လျှောက်နိုင်လာပြီပဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဘိုးဘိုး။ ခြေတွေလက်တွေတော့ နာနေသေးတယ်။ လမ်းလျှောက်လို့ကတော့ အတော်အသင့် ရနေပါပြီ”

“အေး . . . အေး . . . မကြာမီ အခြေအနေကောင်းသွားမှာပါ။ လမ်းလျှောက်တော့ မပျင်းနဲ့ကွဲ့။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားပေးမှ အကြောအခြင်တွေ ပြန်ပြီးနိုးကြားသန်မာလာမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဘိုးဘိုး။ ဒါထက် ဘိုးဘိုး။ ဂိုဓာတ်ကမ်းနားရွာကို ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

“နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို သွားရမယ်။ ဆန်မရှိတော့ဘူး။ ဆန်က ဒီတစ်ပတ်စာပဲ ရှိတော့တယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်လို့ရမလား”

“ရပါတယ် . . . ကျန်းမာလာအောင် အရင်လုပ်ပေါ့”

“နောက်တစ်ပတ်ဆို ကျန်းမာလာပါပြီ ဘိုးဘိုးရဲ့။ ဒီနေ့တောင် အတော်လေးလမ်းလျှောက်လို့ကောင်းနေပြီဗျ”

“နေ့လယ်ခင်းမှာ လမ်းလျှောက်၊ ညပိုင်း တရားထိုင်၊ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထား။ သမာဓိရအောင် ကြိုးစား။ သီလမြဲရမယ်။ ကံငါးပါးကို လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို မမေ့မလျော့ရဘူး” ဟု ဆုံးမ၍ ဘိုးသက္ကဂူကြီးဆိုသို့ ထွက်သွားတော့၏။

ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ တောကောင်များ၏အသံ တစ်ခါတစ်ခါပေါ်လာ၍ လန်လန်သွားသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့အသံ တိတ်ဆိတ်သွားသည်နှင့် စမ်းချောင်းလေးမှ ရေစီးသံသည် ဂီတသံသဖွယ် ငြိမ်ညောင်းသာယာစွာ စီးဆင်းလျက် တစ်တစ်၊ တစ်တစ်တေတူးဟု အော်လိုက်သော အသံသည်လည်း ပေါ်လာတတ်သလို ဇိက္ခကမောင်နံ့ ဂူရှေ့ရှိ ကမလန်းပင်ပေါ် လာရောက်နားခို၍ ဇိက္ခက . . . ဇိက္ခကနှင့် အော်တတ်သည်။

လသည် လပြည့်ညမို့ ထိန်ထိန်သာနေသည်။ လသာသာမှာ ပျော်ရွှင်

စွာ ကခုန်တတ်သော ယုန်နှစ်ကောင်သည် ကျောက်ဂူရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်ကြီးတွင် လာရောက်ကာ ကခုန်၍နေကြသည်။

ကုမာရမင်းသားလေးသည် ယုန်ကလေးနှစ်ကောင် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်ကို ကြည့်၍ ဟေမမာလာမင်းသမီးလေးကို သတိရနေသည်။ “ခုချိန်များ ဘယ်ရပ်ငှာနေ ရောက်နေပြီလဲ မာလာရယ်” ဟု စိတ်တွင်းမှ ညည်းညူလျက် တမ်းတနေမိသည်။

သူတို့ငယ်ငယ်က ရွှေနန်းဥယျာဉ်ကြီးမှာ ဆော့ကစားကြစဉ်က သူသည် ဟေမမာလာမင်းသမီးလေးအား သစ်ခွပန်းလှလှကလေးများ မကြာမကြာပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့ ပန်းများပေးလျှင် ကြက်ဥနှစ် သစ်ခွပန်းဆိုလျှင် အလွန်ကြိုက်သလို၊ ပင့်ကူသစ်ခွဆိုလျှင် သူမကြိုက်ပေ။ မိုးလုံးမိုင်းသစ်ခွမောက်၊ ခန်းဝါသစ်ခွ၊ ဖယောင်းသစ်ခွတို့ကိုလည်း သူမကြိုက်သည်။

ထိုသို့စဉ်းစားရင်း ကုမာရမင်းသားလေးသည် ကျွန်းပင်ကြီးခွကြားတွင် ပွင့်နေကြသော သစ်ခွပန်းများကို သွားရောက်ခူးယူသည်။ ချောင်းစပ်ကျောက်တုံးကြီးပေါ် ထိုင်မိတော့ သစ်ခွပန်းများကိုကြည့်နေရင်း စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာကာ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုယူ၍ ချိုးလိုက်ရာ စာရေးကိရိယာ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသစ်ကိုင်းကျိုးလေးဖြင့် သစ်ခွရွက်လေးများပေါ်တွင် “ဟေမာ

. . . ဟေမာ . . . ဟေမာ” စာကြောင်းလှလှလေးများ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ရေးလိုက်သည်။ အားလုံးပြီးမှ ပန်းများကိုစုစည်း၍ စမ်းချောင်းရေမှာ မျှောချလိုက်တော့၏။

*** **

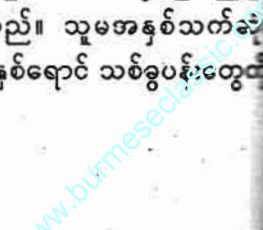
“ပန်းသတင်း”

မိုးတိမ်များ ကင်းစင်နေသဖြင့် နေမင်းကြီးသည် အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးပမာ အရှေ့အရပ်ဆီမှ မားမားမတ်မတ်ကြီး ထွက်ပေါ်၍လာ၏။ မူယာသည် နံနက်စာအတွက် ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေချိန်။ သူ့ဇာသည် စမ်းချောင်းလေးမှာ ရေခပ်နေသည်။ ကိုဝဏ္ဏက ဓားသွေးနေသည်။ ဦးစိတ္တကတော့ မြားအသစ်များပြုလုပ်ရင်း ရေနွေးကြမ်းသောက်နေချိန်။

“မမမူယာရေ . . . မမမူယာ၊ ဒီမှာ သစ်ခွပန်းတွေ ရေထဲမော့လာလို့ ဆယ်ခဲ့တယ်။ ဒီမှာကြည့်ပါဦး။ လှလိုက်တဲ့ ကြက်ဥနှစ် သစ်ခွပန်းတွေ” ဟု သူ့ဇာက သူမလက်တွင်းမှ သစ်ခွပန်းတွေကို မြှောက်ပြရင်းဆို၏။

“ဟယ် . . . ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီတောင်မှာ ဘယ်နတ်ဒေဝါတွေက ပန်းတွေရေမှာ မျှောလိုက်ပါလိမ့်”

ဟု မူယာက ဆိုလိုက်သည်။ သူ့ဇာနှင့် မူယာတို့အသံကြားမှ ဟေမမာလာ အိပ်ရာမှ နိုးလာသဖြင့် လေသာပြတင်းတံခါးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူမအနှစ်သက်ခဲးကြက်ဥနှစ်ရောင် သစ်ခွပန်းတွေထိ

မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဒန္တကုမာရ မောင်
တော်ကို သတိရလာသည်။ သူမ ငယ်
စဉ်အခါက ရွှေနန်းတော် ဥယျာဉ်ကြီး
မှာ ကုမာရမင်းသားကို သူ့အမြဲ ခူး
နင်းခဲ့သော ကြက်ဥနှစ်အရောင် ပန်း
သစ်ခွကို ပြန်လည်သတိရနေမိသည်။

“မမမူယာ ဒီသစ်ခွပန်းတွေ
သခင်မလေးကို ဆက်သလိုက်မယ်
နော်”

“သခင်မ လက်ခံတော်မူရင်ဖြင့်
ဆက်ရမှာပေါ့ သူ့ဇာရယ်”

ထိုအခါ ဟေမမာလာ ဟန်မ
ဆောင်နိုင်တော့ပါ။

“သူ့ဇာ . . . အဲဒီပန်းတွေ မမ
သိပ်ကြိုက်ပါတယ်ကွယ်”

သူ့ဇာသည် တစ်ပင်တိုင် မြနန်း
တော်သို့ ပန်းများကိုတင်၍ တက်သွားပြီး
ပန်းများ ဆက်သတော်မူပါတော့
သည်။ ဟေမမာလာ မင်းသမီးလေး
သည် သစ်ခွပန်းများကို ပွေ့ပိုက်၍

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သူ့ဇာရယ်။
ဒီပန်းတွေ ဆက်သတဲ့အတွက် မမမာ
လာ မင်းလေးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်
ပါတယ်”

“သခင်မလေးက သစ်ခွပန်း
အရမ်းကြိုက်တာလား။ ရတယ်။ ဒါဆို
ရင် . . . နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆက်သနိုင်
အောင် အစ်ကိုကြီးဝဏ္ဏာတို့ တောဝင်
တဲ့အခါ ခူးခဲ့ပါလို့ သူ့ဇာမှာလိုက်မယ်
နော်”

“မလုပ်ပါနဲ့ သူ့ဇာရယ်။ ကိုဝဏ္ဏ
ာ သူ့အလုပ်နဲ့သူ့ အားရှာတာမဟုတ်
ပါဘူး”

“မအားတာ သူ့ဇာသိပါတယ်။
ဒါ ပေမယ် ဒီပန်းခူးတာလောက်တော့
ရမှာပေါ့”

“ကိုင်း . . . မင်းလေးသဘော
တော်အတိုင်းပါပဲ သူ့ဇာရယ်။ လုပ်
စရာရှိတာ သွားလုပ်ပေးတော့”

နားအေးပြီးရော ပုံစံမျိုးဖြင့်
ဟေမမာလာ ပြောလိုက်ပါသည်။ သူ့ဇာ
ဆင်းသွားသည်နှင့် ဟေမမာလာ ပန်း
စည်းကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။
သစ်ခွပန်းရွက်ကလေးများအား သေ
သေချာချာကြည့်လိုက်လေရာ ‘ဟေမာ
. . . ဟေမာ’ဟု ရေးထားသော စာ
တန်းလေးများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားရ
သည်။ သူ့နာမည်တွေ ရေးထားသော
ပန်းရွက်ကလေးများကို တစ်ရွက်ချင်း
ခူးယူလိုက်သည်။ နောက် လက်ရေး
ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

“ဘဘ . . . ဘဘ . . . လာပါဦး”

ဟေမမာလာ၏ အလန်တကြား
ခေါ်လိုက်သံကြောင့် အားလုံးလန့်
သွားကြသည်။ ဟေမမာလာထံသို့
အရင်ဆုံးရောက်သူကတော့ အပျို
တော်မလေး သူ့ဇာပါ။

“သခင်မလေး . . . သခင်မလေး
ဘာများဖြစ်လို့လဲဟင်။ အဲ . . . ဟုတ်
ပေါင် ယောင်သွားလို့ ဘာများ မိန့်မှာ
လည်း ဘုရား”

အိမ်သားအားလုံး ရောက်ရှိလာ
ကြတော့မှ ဟေမမာလာ မင်းသမီး
လေးက -

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး။ ပန်းရွက်တွေ

ပေါ်မှာ ဟေမာ . . . ဟေမာတဲ့ စာ
တွေရေးထားလိုက်တာ အများကြီး
အများကြီးပဲ”

အားလုံး ဝိုင်းအံ့၍ ကြည့်ကြ
သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ပန်းရွက်များ
ပေါ်တွင် “ဟေမာ . . . ဟေမာ . . .
ဟေမာ” ဆိုသော စာကြောင်းတွေ
ပန်းရွက်တိုင်းတွင် တွေ့ရပါသည်။

“သခင်မလေးတော့ ပွတာပဲ။ ဒါ
ဟာ နတ်ဒေဝါတစ်ပါးပါး ချစ်ခင်စုံ
မက် နှစ်သက်တော်မူလို့ ပန်းတော်
ဆက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟဲ့ . . . သူ့ဇာ၊ မသိဘဲနဲ့ မပြော
စမ်းနဲ့။ နတ်ကဆက်ရင် အာသာဝတီ
နွယ်နီပန်း ဆက်မှာပေါ့။ ခုလို သစ်ပင်
ခွကြားမှာပေါက်တဲ့ ပန်းကိုတော့
ဆက်မနေဘူး”

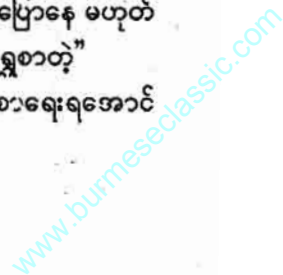
ဟု ကိုဝဏ္ဏက ဝင်ပြောသည်။

“ကိုဝဏ္ဏကလည်း နတ်ဆိုတာ
လည်း သူ့အဆင့်နဲ့သူ ရှိတယ်မို့လား။
သစ်ပင်စောင့်နတ်တို့၊ တောစောင့်
နတ်တို့၊ တောင်စောင့်နတ်တို့၊ မြစ်
စောင့်နတ်တို့ အမျိုးမျိုးရှိတာ။ ခု
သခင်မကို ပန်းတော်ဆက်တဲ့နတ်
ဟာ တောစောင့်နတ်လား။ သစ်ပင်
စောင့်နတ်လား”

“ထားပါ။ သစ်ပင်စောင့်နတ်က
ဆက်ပါပြီတဲ့။ ဒီဟေမာဆိုတဲ့ စာက
ဘယ်လိုပါလာတာလဲ”

“နတ်ရေးတာ နေမှာပေါ့။ ဒါ
ကြောင့် လူတွေပြောပြောနေ မဟုတ်
လား။ နတ်ရေးတဲ့ ရွှေစာတဲ့”

“နင့်နတ်က စာရေးရအောင်

ဘယ်ကျောင်းမှာ စာသွားသင်ထားလို့လဲ။ သူတို့ဆိုမှာ ကျောင်းကောရှီလို့လား။ ကျောင်းရှိရင်လည်း . . . နတ်ကျောင်းပဲရှိမှာ။ နတ်ကျောင်းဆိုတော့ သူ့ရေးတတ်ရင် နတ်စာပဲ ရေးတတ်မှာ။ ခုဟာက နတ်စာမဟုတ်ဘူးဟေ့။ လူတွေရေးတဲ့စာ . . . လူစာ”

“တော်ကြပါတော့။ မင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပြောတာနဲ့ သခင်မလေး ဘာမိန့်မယ်ဆိုတာ အမေးတော် မတင်ရသေးဘူး”

“ဒီလိုပါ ဘာ။ ဒီလက်ရေး ကြည့်တာနဲ့ ဒန္တကုမာရ မောင်တော်ဆိုတာ မာလာသိပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီစမ်းချောင်းနဲ့ အထက်အရပ်မှာ မောင်တော်ကုမာရ မင်းသား ရှိနေပါတယ်။ ဘာနဲ့ ကိုဝဏ္ဏ ဒီသစ်ရွက်ကလေးကိုင်ပြီး ကုမာရမောင်တော်ကို တွေ့အောင်ရှာပေးကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”

“ဟာ . . . ဒီလိုဆို သွားရမှာပေါ့။ ဝဏ္ဏထမင်းစားပြီးတာနဲ့ တိုသားဖ ခရီးထွက်မယ်။ အသင့်ပြင်ထားကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အားလုံး အသင့်ပြင်ထားပါ့မယ်”

“သူ့ဇာ နှင်ဇူးသလိုလို ပေါသလိုလို မလုပ်နဲ့နော်။ သခင်မလေး စိတ်ပျက်နေလိမ့်မယ်။ မူယာရော၊ သူ့ဇာပါ သခင်မလေးအပါးမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေကြပါ”

ထိုနေ့တွင် ဦးစိတ္တနှင့် သားဝဏ္ဏတို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

xxx xxx

“သီလ သမာဓိ”

ဘိုးသက္က ခရီးထွက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကုမာရမင်းသားလေးသည် တရားထိုင်နေရာမှ ထလာ၍ . .

“ဘိုးဘိုး မနက်ခရီးထွက်ရင် ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ရမှာလား”

“လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့ လူကလေးရယ်။ လူကလေးလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းသွားပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်တွေကတော့ မတည်ငြိမ်ဘူးနော်”

“ဗျာ . . . ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော် စိတ်မငြိမ်နေတာ သိနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ တရားထိုင်လို့ သမာဓိရလာပြီဆိုတဲ့ လူဟာ ငြိမ်သက်မှုရှိနေတယ်။ ခုတော့ လူကလေးဟာက ဟိုလှည့်ဒီလှည့်နှင့် ဘယ်မှာ သမာဓိရတော့မှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုးရယ်။ သမာဓိ မရနိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“သမာဓိရအောင်ဆိုတာ ပထမ သီလလုံခြုံရမယ်။ သီလလုံမှ သမာဓိဖြစ်မယ်။ သမာဓိဖြစ်မှ ပညာအဆင့်ကူးမှာပေါ့။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲအပေါင်းကနေ လွတ်ကင်းချင်ရင် သီလ သမာဓိ၊ ပညာရအောင် ကြိုးစားကြရမယ်။ သီလရှိမှ သမာဓိဖြစ်မယ်။ ပညာခန်းရောက်ဖို့ဟာ သမာဓိ ရှိကိုရှိရမယ်”

“ဒါဆို သမာဓိရအောင် သီလအရင်ဆောက်တည်ရမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် သီလသိက္ခာသုံးပါး လုံခြုံစွာ စောင့်ထိန်းပါက သမာဓိ

သိက္ခာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ်။ ထိုကမှ ပညာအဆင့်တက်မှာကိုး။ ဒါကြောင့် တို့ဘုရားရှင်က . . .

‘သီလသမာဓိပညာစ၊ ယဿဇတေ သုဘာဝိတာ၊ အတိက္ကမ္မဗာရဓေယျ၊ အာဒိစ္စောဝဝိရောစတိ’ . . . လို့ဟောတော်မူတယ်ကွဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်ကဘာတဲ့လဲ ဘိုးဘိုးရဲ့”

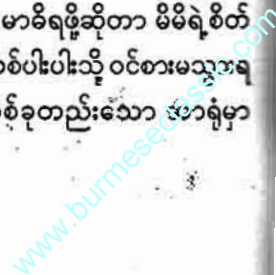
“အကြင်သူသည် အဓိသီလသိက္ခာဟုဆိုအပ်သော သီလကိုလည်းကောင်း၊ အဓိစိတ္တသိက္ခာဟု ဆိုအပ်သော သမာဓိကိုလည်းကောင်း၊ အဓိပညာသိက္ခာဟု ဆိုအပ်သော ပညာကိုလည်းကောင်း ဤသုံးပါးသော တရားတို့ကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ကောင်းစွာပွားများ အပ်ကုန်၏။ ယင်းသို့ ပွားများသောသူသည် မာရ်နတ်မင်း၏ နိုင်ငံကို လွန်မြောက်၍ နေမင်းကြီးကဲ့သို့ သွန်းလင်းတင့်တယ်၏တဲ့”

“သီလအကြောင်း ပြောပါဦးဘိုးဘိုး”

“သီလဆိုတာကတော့ လူတို့အတွက် ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလဆိုရင်ကို လုံလောက်ပါပြီကွယ်။ မကျိုးမပေါက်၊ မပျောက်မပျက်အောင်တော့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့”

“အဲဒီလို ထိန်းသိမ်းတာနဲ့ သမာဓိရရောလား”

“ဘယ်ကလာ သမာဓိရဦးမှာလည်း။ သမာဓိရဖို့ဆိုတာ မိမိရဲ့စိတ်ကို အာရုံတစ်ပါးသို့ ဝင်စားမသွားရအောင် တစ်ခုတည်းသော အာရုံမှာ

အားရမှာပေါ့”

“ဘယ်လို တစ်ခုတည်းသော အာရုံမှာ ထားရမှာလဲ”

“ဥပမာ လူကလေး အသက်မရှု သွားလား”

“အသက်မရှုရင် သေသွားမှာ ပေါ့”

“ဒါဆို လူကလေး အသက်ရှု နေတာကို လူကလေး သတိထား အာရုံစိုက်ပြီး နေမိသလား”

“အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နေလို့ သတိ ထားမိပါဘူး”

“သမာဓိ လိုချင်တယ် သမာဓိရ ချင်တယ်ဆိုရင် လူကလေး အသက်ရှု လိုက်တိုင်း နှာသီးဝကနေ စိုက်ကြည့် နေပါ။ ထွက်သွားတဲ့ လေကိုလည်း သိ၊ ဝင်လာတဲ့ လေကိုလည်း သိ။ ထွက် လေဖြစ်စေ၊ ဝင်လေဖြစ်စေ ဝင်တိုင်း ထွက်တိုင်း နှာသီးဝကို လာတိုးလိမ့် မယ်။ အဲဒီလေတိုးနေတာကို စောင့် ကြည့်ပါ”

“ဘယ်နေရာက စောင့်ရမှာလဲ”

“နှာသီးဝကနေ စောင့်ကြည့်ပါ လို့ ခုပဲပြောခဲ့ပြီလေ”

“စောင့်ကြည့်ရင် ဘာတွေ့ရ မှာလဲ”

“ကိုင်း . . . ဘာတွေ့ရမယ် ဆို တာကတော့ ကိုယ်တိုင်လုပ်ကြည့်မှ သိရမယ့်ကိစ္စဖြစ်တယ်။ ဘိုးဘိုး တရား မှတ်လိုက်ဦးမယ်။ လူကလေး အိပ် ပေတော့။ မနက်ခရီးထွက်ရမယ်”

တုမာရမင်းသားလေး အိပ်ရာ ဝန်ခဲ့ပါသည်။ သူ၏ မျက်စိထဲမှာ

တော့ ဟေမမာလာ မင်းသမီး၏ ရုပ်ပုံ လွှာလေးများသာ လှုပ်ရှားသွားလာ လျက်ပင် ရှိတော့၏။

*** **

“ရှာပုံတော်ကျိုး”

မုဆိုးသည် တောဘုရင်ဟု ဆို သော်လည်း မုဆိုးကြီး ဦးစိတ္တနှင့် ဝဏ္ဏ တို့သားအဖ ဒီတောဒီတောင်ဘက်ကို မုဆိုးလည်ဖူးခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဒီလမ်းခရီးကို သူတို့လည်း မကျွမ်းပါ။ ထို့ ကြောင့် ခရီးတွင်တွင် သွားလို့က မရပေ။

တစ်ခါတစ်ခါ ချောင်းအတိုင်း ရေဆန်ကိုဆန်၍ လာခဲ့ကြသလို တစ် ခါတစ်ခါ ချောင်းဘေးအတိုင်း လာခဲ့ ကြသည်။ ခရီး တစ်ယူဇနာလောက် ရောက်တော့ တဲကျောင်းလေးတစ် ဆောင် တွေ့ရသည်။ တဲကျောင်းမှ လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း လိုက်သွား သည်နှင့် ဂူကြီးတစ်ဂူကို ရောက်ခဲ့ကြ သည်။ ဂူဝတွင် မီးသွေးခဲနှင့်ရေးထား သော စာတန်းလေးကို တွေ့ရသည့် အတွက် ဖတ်ကြည့်ရာတွင် “ဒုနက တကသို့သွားသည်”ဟူသော စာတန်း လေးအချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် . .

“အဖေ ပြန်စို့။ သူတို့ ဒုနကတ ကမြို့ကို သွားကုန်ကြပြီ”

“သား သူတို့ဆိုတာ ဒန္တကုမာရ မင်းသားလေးဆိုတာ သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်ဗျာ ဒီမှာ ကြည့်”ဟုဆိုကာ ပန်းရွက်ကလေးတစ် ရွက်ကို ကောက်ယူ၍ ဦးစိတ္တလက်သို့

ပေးလိုက်သည်။ ဦးစိတ္တက သစ်ရွက် လေးအား ကြည့်လိုက်တော့ ဟေမာ ဟူသော စာတန်းလေး တွေ့ရသည်။

သူတို့သားအဖ တဲသို့ပြန်လာ ကြပြီး ခရီးထွက်ရန် ပြင်ကြရသည်။ လမ်းခရီးမှာ စားစရိတ်နှင့် သွားလာမှု လွယ်ကူရန် စီစဉ်ကြရသည်။

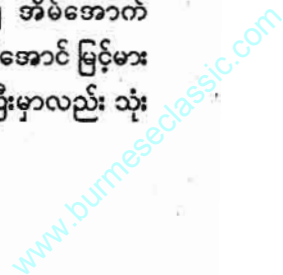
နောက်တစ်နေ့တွင် လှေနှင့် ခရီးထွက်လာကြရာ ဟေမမာလာ မင်းသမီးလေးနှင့် မူယာ၊ သူ့ဇာ ညီမ တို့က လှေတစ်စီး၊ ဦးစိတ္တနှင့် ဝဏ္ဏ တို့က ကုန်အပြည့်ပါလာသော လှေ ကြီးတစ်စီးကို ဦး စိတ္တကပဲ့ကိုင်၍ ဝဏ္ဏက ရှေ့မှ တက်ကိုင်လှော်ခတ် ရသည်။

ဂေါဒဝရိဆိပ်ကမ်းရွာတွင် တစ် ညနား၍ ဆင်များငှားကာ ဒုနက တကသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ နေ့ခင်း ခရီးဆက်လိုက်၊ ညမှာ စခန်းချနား လိုက်နှင့် တစ်ပတ်ခန့်ကြာလျှင် ဒုနက တကမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ဒုနကတကမြို့၏ မြို့စွန်းခြံဝန်း ကျယ်ကြီး တစ်ခုသို့ ဆင်ကြီးများဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြပြီး ပစ္စည်းများ ဆင် ပေါ်မှချနေခိုက် သူ့ဇာက ဟေမမာ လာ အနီးကပ်၍ . .

“သခင်မ . . ဒါ သူ့ဇာတို့အိမ် ကြီးပါ သခင်မ”

အိမ်ကြီးသည် နှစ်ဆောင်မြိုင် အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးမှာ မြင့် မြင့်မားမားကြီးဖြစ်၍ အိမ်အောက် တွင် ဆင်ဝင်လောက်အောင် မြင့်မား နေပါသည်။ ခြံဝင်းကြီးမှာလည်း သုံး

ကေထက် နည်းမည်မဟုတ်ပေ။ ငှက်
ပျောပင်များ၊ ဝါးပင်များ၊ သရက်ပင်
များ၊ ပိန္နဲပင်များ၊ ရွှေကပ်ပင်၊ သံပရာ
ပင်၊ မာလကာပင်၊ ဩဇာပင်၊ အုန်း
ပင်၊ ကွမ်းသီးပင်၊ ပန်းအလှပင်များပါ
စုံနေအောင် စိုက်ပျိုးထားသည်။

တောကောင်များ၏ သားရေ
နှင့် အရိုးအစွယ်များထားရန် အိမ်
နောက်ဖေးတွင် ဂိုဒေါင်ကြီး ပြုလုပ်
ထားသည်။ သားကောင်တို့၏ အနံ့
အသက်များ လူနေအိမ်မှာ မရနိုင်ရန်
ဦးစိတ္တ စီစဉ်ထားသည်။

“သမီးသူဇာ . . သခင်မလေး
ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်သွားတော့လေ”

“အိမ်ပေါ်မှာ မမမူယာ တံမြက်
စည်း လှည်းကျင်းသိမ်းနေလို့ သခင်မ
လေးကို မခေါ်သေးတာပါဘုရား”

ဟု ပြောသောအခါ ဝဏ္ဏက
သူဇာကို မျက်လုံးနှစ်ဖက် လှန်၍
ကြည့်ပြီး . .

“ဒါဆို ကြိမ်ခုံတစ်လုံးယူပြီး
သခင်မလေးထိုင်ဖို့ စီစဉ်လိုက်လေ။
မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေရတော့မှာလား”

“ရပါတယ် ကိုဝဏ္ဏရယ်။ တစ်
လမ်းလုံး ထိုင်လိုက်လာရတာ မာလာ
အညောင်းပြေ ဒီလိုပဲ နေပါမယ်”

ထိုညက ထမင်းချက်ချိန် မရသ
ဖြင့် ဈေးသွားပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာ
များဝယ်ယူ၍ စားလိုက်ကြသည်။ မြို့
က အစားအစာ မစားရတာ ကြာလို့
လားမသိ။ စား၍အလွန်ကောင်းသည်။
ညအိပ်တော့သည်။ ဟေမမာလာ မင်း
သမီးလေးမှာ ကာလိဂ်တိုင်း မဟုတ်

တော့သဖြင့် ဘာရန်သူမှ မရှိတော့
ဟုတွေးကာ စိတ်နှလုံး ဖုံးခုံးချ၍ အိပ်
ပစ်လိုက်တော့သည်။

*** **

ဘိုးသက္ကသည် ဒုနကတက
သွားရန် ဂေါဒဝရီဆိပ်ကမ်းရွာမှ မြင်း
နှစ်ကောင် ငှားလိုက်သည်။ မြင်းပိုင်
ရှင်များမှာ ဘိုးသက္ကအား လွန်စွာမှ
ယုံကြည်လေးစားကြသူများ ဖြစ်
သောကြောင့် အခကြေးငွေ မယူကြ
ပါ။ အခကြေးငွေမယူသည့်အပြင်
လမ်းအတွက် စားနပ်ရိက္ခာပင်လျှင်
စီမံ၍ ပေးလိုက်ကြပါသေး၏။

ဘိုးသက္ကကို ပါရမီရှင်ဟု ခေါ်ရ
ပေမည်။ ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်ရွာ
ရောက်ရောက် ဖိတ်မန္တကပြု၍ ဧည့်ခံ
ကြသည်။ ယောဂီအညီရောင်ကြီးနှင့်
ဆံ့မှတ်ဆိတ်မပယ်သော်လည်း အသား
ဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ မျက်ခုံးမွေး
ကောင်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကား
ကား၊ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး လက်လေး
သစ်လောက်နှင့် ဘိုးသက္ကသည် မကျန်း
မာသူတွေ့လျှင် ဆေးတိုက်သည်။ ခါး
နာ၊ လက်နာ၊ ဒူးနာသူတွေ့လျှင်
အကြောပြင်ပေးသည်။ စီးပွားအဆင်
မပြေ စိတ်ဆင်းရဲနေသူတွေ့လျှင် ပေဒင်
ယတြာ လုပ်ပေး၊ လက္ခဏာကြည့်ပေး
သည်။ ဘာဝနာလုပ်ငန်း လုပ်လိုသူ
အား သီလ၊ သမာဓိမှ ပညာစခန်းသို့
ရောက် သည်အထိ ဘုရားဟောနှင့်
ကိုယ်တွေ့များ ရောနှောဟောပြော
ပေးလေသည်။

ဘိုးသက္ကနှင့်ပါလာသော ကုမာ
ရမင်းသားလေးမှာလည်း အညီရောင်
ယောဂီဝတ်စုံဝတ်၍ ဘိုးသက္ကနောက်
မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေသဖြင့်
ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သွားမှာလဲဟု မည်
သူကမျှ မမေးကြပေ။ ဘိုးသက္ကရဲ့
တပည့်လေးဟုဆိုကာ ဝိုင်းဝန်းချစ်ခင်
ကြသည်။

ကုမာရမင်းသားလေးက ဘိုး
သက္ကကို တစ်ခါက မေးဖူးသည်။

“အဘိုးက ရသေ့မဟုတ်၊ ရဟန်း
မဟုတ်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လူသူတော်ကြီး
လုပ်နေတာလဲ”

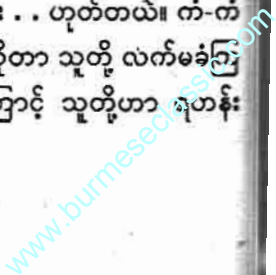
“တို့နိုင်ငံကြီးဟာ သီရိဓမ္မာ
သောကမင်း လက်ထက်တော်က
တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ အစည်ကားဆုံး
အချိန်မှ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်က
ခန့်ညားရတယ်ကွဲ့။ ခုတော့ ဗြဟ္မဏ
မင်းတွေ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်တော့ မထင်
ရင်မထင်သလို ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်း
တော်တွေကို သတ်ကြတာ”

“ရဟန်းတော်တွေကို သတ်ရင်
သူတို့ငဲ့ကြီးမှာပေါ့”

“ငဲ့ရဲဆိုတာ ချိနဲ့လားဆိုတဲ့ လူ
စားမျိုးတွေကွဲ့။ သူတို့က သူတို့ကိုယ်
သူတို့ ဗြဟ္မာပြည်ကလာတယ်။ သေ
ရင် ဗြဟ္မာပြည်ရောက်မယ်လို့ ထင်နေ
ကြတာ”

“ဒါဆို သူတို့က ကံကို မယုံ
ကြည်ကြဘူးပေါ့”

“အေး . . ဟုတ်တယ်။ ကံ-ကံ
၏အကျိုးဆိုတာ သူတို့ လက်မခံကြ
ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ရဟန်း

တော်တွေကိုလည်း သတ်ဖြတ်ရမှာ ဝန်မလေးကြဘူး။ ပိဋကတ်စာပေတွေ မီးရှို့ဖျက်ဆီးရမှာလည်း ဝန်မလေး ကြဘူး”

“ဒါနဲ့များ သူတို့ရဲ့ ကျမ်းစာတွေ မှာ ဂေါတမဘုရားဆိုပြီး ထည့်ထား သေးတယ်။ မယုံရင် မထည့်နှင့်ပေါ့”

“ယုံကြည်လို့ ထည့်ထားတာမှ မဟုတ်တာကွယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ခမည်းတော်ကအစ အရင်က ဗြဟ္မဏာ တွေမို့လား။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင် မောဂ္ဂလာန်တို့လည်း ဗြဟ္မဏာဝါဒ တနေ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကူးခဲ့ရတာမို့ လား။ ဒီတော့ ဟိန္ဒူဗြဟ္မဏာတွေက အိန္ဒိယနိုင်ငံတော်ကြီးမှာ ရှိရိသမျှလူ တွေအားလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ် ကုန်တော့မှာပါလားလို့ တွေးမိပြီး ကြို တင်ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ငါတို့ဘာ သာမှာလည်း ဂေါတမကို ဘုရားအဖြစ် ပါတယ်ကွလို့ လုပ်လိုက်ကြတယ်ပေါ့”

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူတွေ နော်”

“ဟုတ်တယ်။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူတွေ။ ဘုရင်ဖြစ်ရင် ပိုဆိုးဆိုးလာပြီး သီရိဓမ္မာသောကမင်းလက်ထက် ငါ ဟိန္ဒူဗြဟ္မဏာတွေကို နှိပ်ကွပ်ခဲ့တဲ့ အပြီးကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေအပေါ် အတိုးရော၊ အရင်းရော မကြာမကြာ ဆပ်တော့ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ လူးလိမ့် နေအောင်ခံခဲ့ရပေါင်း များပါပြီကွယ်”

မြင်းများသည် တအိအိတလှုပ် လှုပ်သာ သွားနေကြပါသည်။ ဘိုး သတ္တ မြင်းများကိုစီးလျှင် အမြန်လုံးဝ မစီးပါ။ မှန်မှန်လေးသာလျှင် သွား

နေစေပါသည်။ သတ္တဝါအပေါ် အနိုင် ယူပြီး မခိုင်းရဘူးဟုလည်း ဆို၏။

*** **

“တပ်မှူးလေးနန္ဒ”

တပ်မှူးလေးနန္ဒသည် မိုးသည်း သြက ကွဲကွာသွားသူများအား ပြန် လည်စုစည်းသည်။ ထို့နောက် ဖျောက် ဆုံးနေသော မင်းသမီးလေးနှင့် မင်း သားလေးအား လိုက်ရှာကြသည်။ ရှာ ချွံမတွေ့ရသဖြင့် ဒုနကတကမှ လာ ရောက်ကြိုဆို စောင့်စားရင်း သူ့ရဲ့ မက်များအား အလုပ်အကိုင် အသီး သီးတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်စေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ခြံကြီးတစ်ခြံ ဝယ် ယူပြီး ပန်းများစိုက်ပျိုးသည်။ ခြံ ထွက်ပန်းများကိုလည်း ရပ်ကွက်တွေ မှာ လှည့်လည်ရောင်းချစေခဲ့သည်။

သခင်လေးနှင့် သခင်မလေးတို့ သီဟိုဠ်သွားရန်အတွက် စရိတ်အဖြစ် ယူလာခဲ့သော ရတနာများသည် သူ့ လက်တွင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ကိုယ် တော်လေးတို့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်နေမည်ဟု စဉ်းစားရင်း စိတ် မကောင်းဖြစ်ရသည်။

တစ်နေ့ သတင်းတစ်ခုရသည်။ ထိုသတင်း မှန်မမှန် မသိရသေးသော် လည်း မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် တော့ သန်းလာပြီဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းမှာ သခင်မလေးဟု ယူဆရသူသည် အမျိုးသမီးအဖော် နှစ်ဦးဖြင့် ဆင်ပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရ ကြောင်း၊ ထိုဆင်သည် ဒုနကတကမြို့ သို့သွားကြောင်း ကြားသိခဲ့ရသည်။

ထိုရက်တွင် နောက်သတင်း တစ်ပုဒ် ရပြန်သည်။ ယောဂီရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူနှစ်ဦး ဒုနကတကမြို့ တွင် ယခုတလောမှ ရောက်လာ ကြောင်း၊ ထိုနှစ်ဦးတွင် ယောဂီလူငယ် မှာ သခင်လေး ဒန္တကုမာရ ဖြစ်နိုင် ကြောင်းဟု သိရ၏။

ထိုသတင်းများ ရသည်နှင့် တပ် မှူးလေးနန္ဒသည် သူ့ရဲမက်များ ပြန် လည်စုစည်းလိုက်ပြီး ထိုနေ့မှစ၍ သခင်မလေးနှင့် သခင်လေး ကုမာရ အား လူစုခွဲကာ အရှာထွက်ကြစေ သည်။

သခင်မလေး စီးလာသည့် ဆင် များ ပြန်သွားပြီဟု သိရသည်။ ထို့ ကြောင့် မြင်းနှင့် ဆင်သမားများ နောက်လိုက်၍ သူတို့ပစ္စည်းနှင့် လူ များပို့ခဲ့သော အိမ်လိပ်စာ စုံစမ်းကြည့် ရာ စိတ္တသုခအိမ်တော်ဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ္တသုခအိမ် အရှာ ထွက်ခိုင်းရပြန်သည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း။

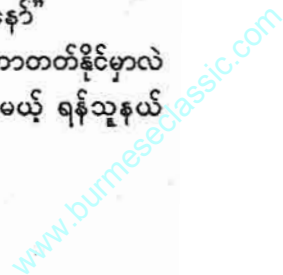
တပ်မှူးလေးနန္ဒသည် ပန်းများ ကို တောင်းနှင့်ထည့်၍ ပန်းရောင်း ထွက်ရန် ပြင်နေခိုက် . . .

“တပ်မှူးလေး ကိုယ်တိုင် ပန်း ရောင်းထွက်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့သွားရမယ့် နေရာက အရေးကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားရောင်းမှဖြစ်မှာ”

“ဪ . . . ဒုတော့ တပ်မှူး ပန်းသည်လေးပေါ့နော်”

“အေးလေ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဗျာ။ တပ်မှူးဆိုပေမယ့် ရန်သူနယ်

မြေမဟုတ်ရင် စီးပွားရေးလည်း လုပ်
သင့်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ဒါမှ
ဘက်စုံ ထောင့်စုံနားလည် ကျွမ်းကျင်
တာပေါ့”

တပ်မှူးလေး နန္ဒသည် သူ၏
ဦးခေါင်းတွင် မြက်ခမောက်ကြီး
ဆောင်းလိုက်ပြီး ထမ်းပိုးကိုယူကာ
ရှေ့တစ်တောင်း၊ နောက်တစ်တောင်း
နှင့် ဝေဆာနေသော ပန်းများကို ထမ်း
၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ပန်းမျိုးစုံ ရတယ်နော်”

ဈေးသည်မဟုတ်သော တပ်မှူး
လေး နန္ဒမှာ မရဲတရဲနှင့် အစမ်းအော်
ကြည့်သည်။ ကြက်သီးမွေးညင်းများ
ထသွားသလို သူ၏ဦးခေါင်းကြီးမှာ
လည်း ပုတ်လောက်ကြီးသွားသည်ဟု
ထင်လိုက်မိသည်။

ကြောက်နေလို့ မပြီး။ စိတ္တသုခ
ခြံရှေ့ရောက်ခါမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ဖြစ်နေလျှင် ပိုခက်တော့မည်။ လေ့
ကျင့်မှုရှိဖို့လိုသည်။ ထို့ကြောင့် -

“ပန်းမျိုးစုံ လှလှလေးရမယ်”ဟု
တစ်လမ်းလုံးအော်၍ လာခဲ့သည်။
မဆိုးပါ။ အစရှိလာတော့ ရဲသလိုလို
ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် သူ၏ခြေလှမ်း
များက မြန်နေသဖြင့် . . .

“ပန်းသည်လာပါဦး”ဟု နောက်
မှခေါ်သော အသံကိုတော့ သူလုံးဝ
မကြားရတော့ပေ။ သူမကြားရခြင်း
အကြောင်းတစ်ခုမှာ စိတ္တသုခခြံကြီးသို့
အမြန်ရောက်လိုသောစိတ်က ကြီးစိုး
နေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တပ်မှူးလေး နန္ဒသည် သူ၏
ပန်းများကို ထမ်း၍လာခဲ့သည်မှာ မြို့
စွန်ရပ်တွက်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဟို
လမ်းဝင်၊ ဒီလမ်းထွက်နဲ့ စိတ္တသုခ
အိမ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်

“ပန်းမျိုးစုံရမယ် ပန်းမျိုးစုံ၊ နှင်း
ဆီ၊ ဒေါန၊ သော်တ၊ ကံ့ကော်၊ စံပယ်၊
ကြက်ရုံး၊ မြတ်လေး၊ စွယ်တော်၊
ယုဇန၊ သရဖီ၊ ကရမက်၊ သစ်ခွမျိုးစုံ
လည်း ပါတယ်။ သစ်ခွပန်းတွေရမယ်
နော်။ ခယောင်းသစ်ခွ၊ ကြက်ဥနှစ်သစ်
ခွ၊ သဇင်သစ်ခွ၊ ကြောင်မီးတူသစ်ခွ၊
မိုးလုံးပြာသစ်ခွ၊ မိုးလုံးမိုင်းသစ်ခွ၊
ရတနာရွှေခွက်သစ်ခွ၊ ခမောက်ကြီး
သစ်ခွ၊ ခိုးဘက်ကြီးသစ်ခွ၊ ကျားဗဟုံး
သစ်ခွ၊ သစ်ခွနီ၊ သစ်ခွနီကြီး၊ သစ်ခွနီ
ကလေး၊ ကြက်တူရွေးသစ်ခွ၊ စာက
လေးသစ်ခွ၊ ရွှေတူငွေတူသစ်ခွ၊ လက်
တံရှည်သစ်ခွ၊ ရောင်စုံသစ် . . သစ်”

သူ့ဇာသည် ပန်းသည်လာပါဦး
ဟု ဆယ်ခါလောက် ခေါ်နေရသဖြင့်
စိတ်မရွည်ချင်တော့သဖြင့် သံကုန်
ဟစ်၍ ပန်းသည်ဟု ခေါ်လိုက်သံ
ကြောင့် တိုးလိုးတန်းလန်းဖြစ်နေချိန်
ထပ်မံ၍ “ပန်းသည် လာပါဦး”ဟု
သူ့ဇာအော်လိုက်သောကြောင့် တပ်
မှူးလေးနန္ဒသည် အသံလာရာသို့
ကြည့်လိုက်ရာတွင် စိတ္တသုခခြံဝမှ
ခေါ်နေမှန်း သိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာ
အားရပင် -

“လာပြီ လာပြီ မမလေးရေ။
ဘာပန်းကြိုက်သလဲပြော။ ရွှေပန်း
လာ။ ငွေပန်းလား”

သူ့ဇာ ဒေါသပုန်ထသွားသည်။
ရွှေပန်း၊ ငွေပန်းများပါတာတော့ မှန်ပါ
၏။ သို့သော် သူ့မှာပါခဲ့သော ပန်းမျိုး
၁၀၀ လောက်ထဲက ဒီရွှေပန်း၊ ငွေပန်း
မှရွေး၍ ပြောရသလားဟုတွေးကာ

“ရှင် ရွှေပန်း၊ ငွေပန်းကြီးတော့
မကြိုက်ချင်ပါဘူး။ ကြက်ဥနှစ်သစ်ခွ
ဝယ်မလို့။ ဒါလည်း ကျွန်မကြိုက်လို့
မထင်ပါနဲ့နော်။ သခင်မလေးအတွက်
ဝယ်မှာပါ”

“ဟာ . . သခင်မလေး ရောက်
နေပြီလား”ဟု တပ်မှူးလေးက အားရ
ဝမ်းသာ မေးလိုက်လျှင် သူ့ဇာက
လည်း -

“ရောက်နေပြီ . . အဲ့ . . မဟုတ်
ပေါင် . . ရှင် . . ရှင် ဘယ်သူလဲ”

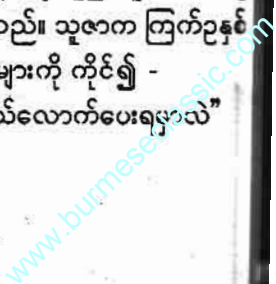
သူ့ဇာ သူ့စကားသူ မှားသွား
မှန်းသိ၍ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မျက်လုံး
ပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနှင့် ဖြစ်နေသော
ကြောင့် ဒီအိမ်တွင် သခင်မလေး
ရောက်နေကြောင်း တပ်မှူးလေးနန္ဒ
သိလိုက်ရသည်။

“ကျုပ် . . ကျုပ်နာမည် နန္ဒလို့
ခေါ်ပါတယ်”

ဟု အသံကိုမြှင့်၍ ပြောလိုက်
သည်။

“ပေးပါ ကြက်ဥနှစ်သစ်ခွ”ဟု
သူ့ဇာကပြောလိုက်စဉ် နန္ဒသည် ပန်း
တောင်းကြီးအတွင်းမှ ကြက်ဥနှစ်
သစ်ခွပန်းများကို ယူ၍ သူ့ဇာလက်သို့
ပေးလိုက်သည်။ သူ့ဇာက ကြက်ဥနှစ်
သစ်ခွပန်းများကို ကိုင်၍ -

“ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

နန္ဒ ဒီတစ်ခါမှ အခက်ကြုံပြန်ပြီ။ သူပန်းစိုက်သည်။ ပန်းဈေးကို သူ ခသိ။ ဘယ်ဈေးရောင်းရမည် စဉ်းစား မရ။ သူ၏ ရဲမက်ကိုလည်း ဘယ်လို ရောင်းရသလဲဟု တစ်ခါမျှ မမေးဘူး။ သူတို့တစ်နေ့တာ ရောင်းရငွေ လာ အပ်မှ လက်ခံထားလိုက်သည်။

“ကြောင်တိကြောင်တောင် လုပ် မနေနဲ့။ သခင်မလေး မျှော်လှရော့ မယ်။ ကိုင်း . . . ပြောပါ”

“မမလေး ကြည့်ပေးပါ”

“ဘာ . . . မမလေးလဲ။ ဒီက သူ့ထက် အများကြီးငယ်တယ် သိ လား။ ရောင်းတာကပန်း၊ ပန်းမစွဲရင် လူပါရောင်းမယ့် ရုပ်မျိုး . . . ဟင်း”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က ရောင်းနေကျမဟုတ်တော့ မရောင်း တတ်လို့ပါ။ အခါတိုင်း ဘယ်လိုဝယ်ရ တာလဲ”

“မသိဘူး။ အိမ်ထဲမှာ ပန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြက် ဥနှစ်ပန်းတွေ ဒီနှစ် ရေမလောင်းလိုက် ရလို့ နောက်ကျပြီးမှ ပွင့်မှာ။ ဒါကြောင့် ဝယ်တာ သိလား”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ သခင်မလေး ဟေမမာလာသည် လေ သာပြတင်းတံခါးဖွင့်၍ ခန်းဆီးလိုက် ကာ မလျက် -

“သူ့ဇာ ပန်းသည်ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်ခဲ့ပါကွယ်”

“မှန်လှပါ သခင်မလေးဘုရား”

ဟု ပြောပြီး သူ့ဇာသည် တပ်မှူး လေးနန္ဒကို ခေါ်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက် ခဲ့သည်။ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင်

သင်ဖြူးဖျာပေါ်မှာ တပ်မှူးလေးနန္ဒ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် -

“တပ်မှူးလေး မသေသေးဘူး နော်။ သခင်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကွယ်။ ကျန်တဲ့ ရဲမက်တွေကော ဘယ် ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်ကုန်ပြီလဲ။ မသေမပျောက်ဘဲ ရှိကြသေးရဲ့လား”

“ရှိကြပါတယ် သခင်မ။ ကျွန် တော်မျိုးများ သခင်ကိုယ်တော်လေးနဲ့ သခင်မတို့ မသေမပျောက်ရင် ဒီဒုန ကတကကိုတော့ သေချာပေါက်ကို လာကြမှာဆိုပြီး ဒီမြို့က စောင့်ကြံနေ ကြကြောင်းပါ”

ထိုသို့ နန္ဒလျှောက်တင်နေခိုက် ဟေမမာလာ မင်းသမီးလေးသည် ဒန္တကုမာရ မင်းသားလေးအား လွမ်း တပူဆွေးလျက် စီးကျလာကော မျက် ရည်တို့ကို မသိမသာ ပဝါလေးနှင့် တို့၍ -

“တပ်မှူးလေးရယ်။ မောင်တော့ ကို တွေ့ကြပြီလား”

“ယနေ့ထိတော့ သခင်လေးကို မတွေ့ကြသေးပါ။ ဒါပေမယ့် သတင်း တစ်ခုတော့ ရနေပြီ”

ဟု တပ်မှူးလေးလျှောက်စကား ကြားသည်နှင့် ဟေမမာလာသည် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကာ ဟန်မဆောင်နိုင် တော့သဖြင့် -

“ဟယ် . . . ဘယ်လိုသတင်း များလဲ ပြောပါဦး တပ်မှူးလေးရယ်”

“မှန်လှပါ။ သခင်လေးလည်း သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ဒီမြို့ကို ရောက်နေပြီလို့ သတင်းရထားကြောင်း ပါ သခင်မလေး”

“မောင်တော် ဒီမြို့ကို ရောက်နေ ပြီတဲ့ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဟု ဟေမမာလာက ပြောလိုက် ရာ သူ့ဇာကလည်း -

“မှန်လှပါ သူ့ဇာလည်း သခင်မနဲ့ အတူ ဝမ်းမြောက်ကြောင်းပါဘုရား”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောလိုက်လေ သည်။

“သူ့ဇာ . . . ဒါ သခင်မလေးတို့ တိုင်းပြည်က တပ်မှူးလေးနန္ဒတဲ့။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တပ်မှူး ဖြစ်တာ။ သူက သိပ်သဘောကောင်း တယ်။ အိမ်ထောင်လည်း မရှိဘူး။ လူပျိုတပ်မှူးလေးပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် -

“အို . . . သခင်မကလည်း”

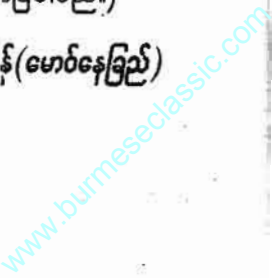
ဟေမမာလာ မင်းသမီးလေး သည် ရှက်သွေးဖြာသွားသူ မိသူဇာ အားကြည့်၍ -

“ဟဲ့ သခင်မစကား မဆုံးသေး ဘူး။ လူပျိုတပ်မှူးလေးက သခင်မတို့ အပေါ် သစ္စာရှိစွာနဲ့ ဒီနေ့ထိ ဒီမြို့ ကနေ သခင်မတို့အလာ စောင့်ကြံနေ ရှာတယ်။ ဒီတော့ ဒီနေ့မနက်စာ ဒီမှာ ပွဲတော်စားပြီးမှ ပြန်ပါလို့ ဖိတ်ခေါ် လိုက်မယ်။ မင်းက မူယာကို ထမင်း ချက်ကူပေးပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

ဟုပြောလိုက်မှ မိသူဇာ ထိုင် ရာမှထ၍ မူယာရှိရာ မီးဖိုခန်းဘက် သို့ ရှက်ကီးရှက်ကန်းဝင်ပြေးတော့၏။

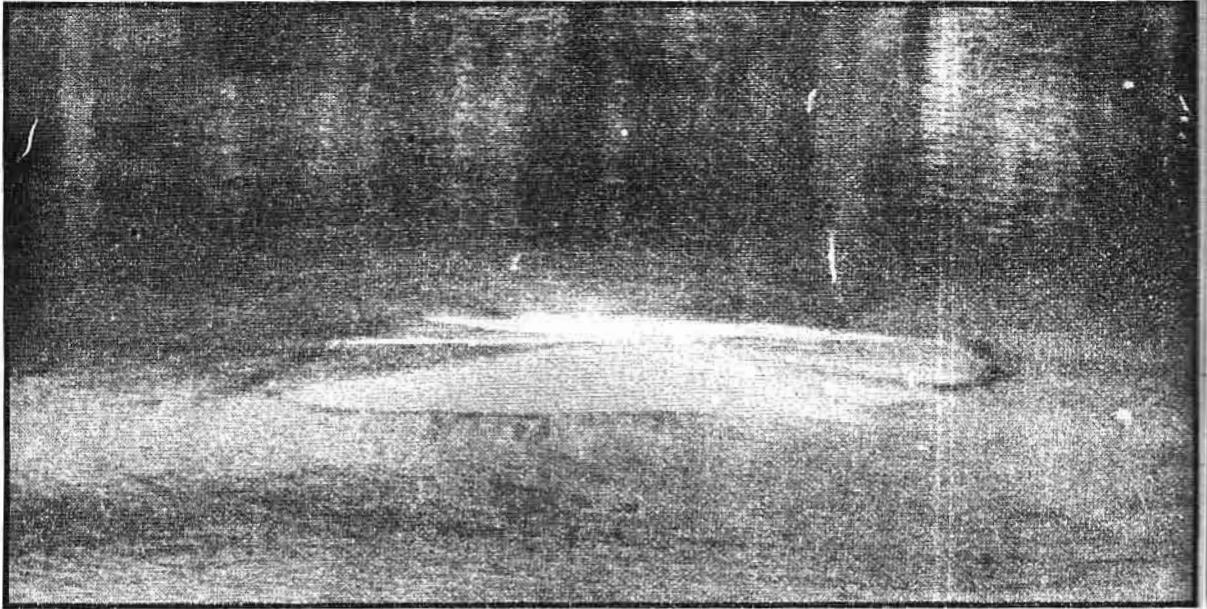
(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

■ မောင်ယဉ်မှန်(မောင်နေခြည်)

ထီးပွင့်ကန်တော်

ရှယ်လီသိန်း မောင် (စိန်မိုက်ကယ်)

ထီးပွင့်ကန်တော်သည် ကယားပြည်နယ်၊ ဒီးမော့ဆို မြို့နယ်၊ ငွေတောင်ကျေးရွာအုပ်စု၊ ငွေတောင်ဆည်၏ အရှေ့ မြောက်ဘက်၊ အမှတ်(၁၀၂) ခြေလျင်တပ်ရင်း၏ တောင် ဘက် ထီးပွင့်ကန်တောင်တန်းသာသနာပြု ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၏ ဘာသနာနယ်မြေ ပရိဝုဏ်အတွင်း၌ တည်ရှိပြီး ကန်တော်၏ အလျားမှာ ၂၂၇ ပေနှင့် အနံ ၁၁၅ ပေ ရှိပြီး ရွှံ့နန်းမြေများဖြင့် ထီးပွင့်သဏ္ဍာန် ရေပြင်ပေါ်သို့ ပြူးတက် ကာ ထူးဆန်းစွာ တည်ရှိလျက်ရှိပါသည်။

ထီးပွင့်ကန်တော်သမိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ ထီးပွင့်ကန် တော်မှ ရှုမြင်နိုင်သော အနောက်ဘက်ရှိ ယခု “ရွှေတောင်” ဟုခေါ်သော “ခိုလေးဆို” ၏ တောင်ဘက်တွင် “ဟိုတရဲဆို” အမည်ရှိသော တောင်တစ်လုံး တည်ရှိပါသည်။ ထိုကာလက “ကျော့အေကေ” ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် ဆင်စီး၍ နယ်မြေသစ်ရှာဖွေရန် ထွက်လာခဲ့ရာ ဟိုတရဲဆိုတောင်သို့ အရောက်တွင် အရှေ့ဘက်တစ်လွှားသို့ မျှော်ကြည့်ခဲ့ရာ

တောအုပ်တစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် ၎င်းတောအုပ်သို့ ရောက်ရှိ သွားခဲ့ပြီး ထိုတောအုပ်အတွင်း၌ စာဝတီးငှက်များ ထက် အောက်ကွေ့ပတ်ပျံသန်းနေသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရာ ဤနေရာ သည် ရေရှိလိမ့်မည်အထင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် လှည့်ပတ်ရှာဖွေရာ ရေများတွေ့ရှိခဲ့သဖြင့် နေထိုင်ရန် သင့်လျော်မည်ဟုဆိုကာ ယခုလက်ရှိ ရေထွက်ပေါက်၏ အနောက်ဘက်တွင် ယခု ဒေါကလိုခူရွာ တည်ရှိ၍ စတင်နေ ထိုင်ခဲ့လေသည်။

ဒေါကလိုခူရွာ ထီးအင်းနယ်မြေတွင် တောမြိုင်ဂနိုင် ကြီးများဖြင့် ပိန်းပိတ်ဟူထပ်နေလျက်ရှိပါသည်။ တစ်နေ့တွင် “ကျော့ဘေကေ” သည် ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် အတူ တောလည်ခဲ့ရာ အပြန်ခရီး မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ရေအလွန်ထိ သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေများရှာကြည့်သော်လည်း ရှာမတွေ့ဘဲ ခွေးနက်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရေများစိုစွတ်နေ သည်ကို မြင်တွေ့ရ၍ ကောက်မုချ ရေအိုင်၊ ရေကန်ရှိမည်ဟု

www.burmeseclassic.com

ကြီးတစ်ကောင်နှင့် မိကျောင်းတို့သည် အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍ နေထိုင်ကြလေသည်။ ထိုသို့နေထိုင်ခဲ့ကြစဉ် တစ်နေ့၌ ယုန်ဖြူကြီးက မိကျောင်းကြီးအား “အဆွေမိကျောင်း၊ ဤအရပ်၌ ရေအလွန်ရှားပါးသည်။ နွေရာသီရောက်၍ ရေများ ခန်းခြောက်လျှင် အသင်ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မည်။ ရေရှိရာအရပ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြရအောင်” ဟု ဖြားယောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ထပ်မံရှာဖွေကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရဘဲ ပြန်ခဲ့ရာ နောက်တစ်နေ့တွင် ခွေးနက်ကြီးအား နေပူထဲတွင် ကြီးဖြင့်ချည်ယုန်းထား၍ ရေငတ်အောင်ပြုလုပ်ထားပြီး ခွေးအား ကြီးဖြေပေးခဲ့ရာ ခွေးသည် ရေအလွန်ဆာလောင်သဖြင့် ရေရှိရာသို့ ဦးတည်ပြေးခဲ့သဖြင့် ခွေးသခင်လည်း ခွေးနောက်သို့ လိုက်ပါရာမှ ရေကန်တစ်ကန်ကို တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။

မိကျောင်းကလည်း အမှန်သဘောရှိဖြင့် ပြောသည်ဟု ထင်မှတ်၍ ယုန်ဖြူခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် လေတိုး၍ ထင်းရှူးပင်များသည် ရေစီးကဲ့သို့အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၍ “ရေကန်နှင့် နီးပြီ၊ အားမလျှော့ဘဲ ကြီးစား၍ လျှောက်လှမ်းပါ” ဟု ယုန်ဖြူကြီးက ဆိုလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ကြီးစား၍ လျှောက်လှမ်းခဲ့ပါသော်လည်း ရေကန်သို့မရောက်ရှိနိုင်ဘဲ မိကျောင်းကြီးလည်း ခရီးပန်း၍ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေချိန် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ယုန်ဖြူကြီးက မိကျောင်းကြီးအား ထားခဲ့၍ ရှောင်ခွာထွက်ပြေးသွားလေသည်။

တစ်ရက်တွင် တောလည်ထွက်ခဲ့ရာ ၎င်းကန်တွင် နတ်သမီးခုနစ်ဖော် ရေကစားနေသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့သည်တွင် နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ၎င်းရေကန်သို့ ထပ်မံရောက်ရှိလာကာ နတ်သမီးခုနစ်ဖော်တို့ ရေကစားနေသည်ကို ပြန်လည်တွေ့မြင်ရသဖြင့် တိတ်တဆိတ် နတ်သမီးများ၏ အဝတ်ထန်ဆာများထဲမှ အဝတ်တစ်စုံကို ဝှက်ထား၍ နတ်သမီးများ ရေကစားပြီး ဝတ်စားတန်ဆာများ ဆင်ယင်ကြရာ အငယ်ဆုံး နတ်သမီးတစ်ပါးသည် အဝတ်တန်ဆာ ရှာမရဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ ၎င်းသည် နတ်သမီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ချစ်ရေးဆိုခဲ့လေသည်။ နတ်သမီးက နတ်နှင့်လူ ပေါင်းစပ်၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောသော်လည်း မရဘဲ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ကတိသစ္စာတစ်ခု ပြုကြလေသည်။ နတ်သမီးက “သင်သည် ညတွင်းချင်း ထီးနန်းတစ်ခုကို ပြီးစီးအောင် ဆောက်လုပ်ရမည်။ မပြီးစီးပါက ငါတို့နှစ်ဦး ပေါင်းစပ်ရန်မဖြစ်နိုင်၊ ပြီးစီးပါက ငါတို့နှစ်ဦး ဆိုင်းစပ်ရန် အပ်စပ်မည်” ဟု ဝန်ခံကတိသစ္စာပြုကြလေသည်။

မိကျောင်းကြီးမှာ ဆက်လက်ခရီးဆက်နိုင်ခြင်းမရှိ၊ ဒုက္ခရောက်နေစဉ် ကျွဲဖြူကြီးတစ်ကောင်က မိကျောင်းအနားသို့ ရောက်ရှိလာပြီး “အဆွေ ဘယ်အရပ်သို့ သွားပါမည်နည်း။ အဆွေသည် ပူဆွေးသောကရောက်နေသလိုပဲ” ဟု မေးရာ မိကျောင်းကြီးက အကြောင်းစုံရှင်းပြပြီး ရေရှိရာအရပ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးပါဟု အကူအညီတောင်းလေသည်။ ကျွဲဖြူကြီးက ရေရှိရာအရပ်သည် အလွန်ဝေးကွာလှသည်ပြောရာ မိကျောင်းကြီးက သင့်ခွာဖြင့် မြေများကို ယက်ပေးပြီး ကျင်ငယ်များကို စွန့်ပေးပါဟု ပြောရာ... ကျွဲဖြူကြီးသည် သနားကြင်နာစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာကာ မိကျောင်းကြီးအကူအညီတောင်းသည့်အတိုင်း ခွာဖြင့် မြေများကို ယက်ထုတ်လိုက်၊ ကျင်ငယ်စွန့်လိုက်ဖြင့် အဖန်တလဲလဲ ကြီးစားခဲ့ရာ မိကျောင်းကြီးလူးအိုင်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိကာ မိကျောင်း

ထီးပွင့်ကန်သမိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ဆက်လက်ဖော်ပြရမည်ဆိုပါက ရှေးအခါက တောအုပ်ကြီးတစ်ခုတွင် ယုန်ဖြူ

www.burmeseclassic.com

ကြီးလည်း ဆက်လက်ကြိုးစား၍ မြေများကို ယက်ကာ ရေပန်းများ ပန်းထွက်လာလေတော့သည်။

ထိုအခါ မိကျောင်းကြီးက အလွန်ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက် ၍ ကျွဲဖြူကြီးအား “အကျွန်ုပ်တွင် သင်ပေးသော အသက် သာ ရှိပါတော့သည်။ သို့အတွက် သင်တို့ကျွဲများ ရေနှင့် ပတ်သက်၍ အခက်အခဲမရှိပါစေနှင့်။ ရေအခက်အခဲဖြစ်ခဲ့ လျှင် ကျွန်ုပ်ကို သတိရပါ။ ကျွန်ုပ်ကူညီစောင့်ရှောက်ပါမည်” ဟု ကတိစကားပြောကြားခဲ့လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ယနေ့တိုင် ကျွဲများ ရေနှင့်ပတ်သက်၍ ဒုက္ခရောက်သည်မရှိ။ မိကျောင်းများက ကူညီစောင့်ရှောက် နေကြသည်ဟု ယုံကြည်ယူဆကြလေသည်။ ယခု ထီးပွင့် ကန်သည် ကယားလူမျိုးတို့က “မိကျောင်းကြီးတူးသောကန်” ဟု အဆိုရှိသကဲ့သို့ “ပုတ်တလုတ်ကန်” ဟုလည်း အမည် သမုတ်ကြလေသည်။

ထူးခြားမှုနှင့် ဘူမိပေဒသဘောအရ ဖြစ်စဉ်

၁။ ထီးပွင့်ကန်တော်ကို ကိန္နရီခန့်နစ်ဖော် ရေကစားသည့် “ပုတ်တလုတ်ကန်” သမိုင်းအဆက်ဆက် အထောက် အထားများ သက်သေခံခြင်း။

၂။ ရှေးဟောင်းနစ်များစွာကပင် ထီးပွင့်ကန်ကို ကယား လူမျိုးတို့သည် အမြတ်တနိုးထားကာ ကန်ပေါင်တွင် တံခွန်တိုင် စိုက်ထူခြင်း။

၃။ ထီးပွင့်ကန်တစ်ဝိုက်တွင် ခွေးမယ်နော်နှင့် သုခန မင်းသားတို့ ယခုအချိန်ထိ ရှိနေကြသည်ဟုလည်း ကောင်း၊ မိမိ၏ ဘိုးဘွားနှင့်တကွ ကယားလူမျိုးတို့၏ မိဘဘိုးဘွားများရှိနေကြသည်ဟု ယုံကြည်ကြပါသည်။

၄။ နစ်စဉ်လိုလို မိဘဘိုးဘွားတို့ကို လာရောက်ပူဇော် ကြပါသည်။ ကယားလူမျိုးတို့သည် မိမိတို့၏ ရိုးရာ ဆေးများ ဖော်လိုပါက မိုင်သုံး-လေးဆယ် ဝေးသော ဒေသကပင် ထီးပွင့်ကန်မှ ရေကို လာရောက်သယ် ယူကြပါသည်။

၅။ ကယားလူမျိုးတို့သည် ကိန္နရီခွေးမယ်နော်နှင့် သုခန မင်းသားတို့ ပေါင်းသင်းရာမှ ဆင်းသက်လာခဲ့ကြ သော လူမျိုးများဟု ယုံကြည်ကြပါသည်။

၆။ သုခနမင်းသားသည် ခွေးမယ်နော်လေး ဌာနေသို့ ပျံ့မသွားရန် ခွေးခေါင်းကို နဂါးပတ်ကြိုးဖြင့် ချည်ထား သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၍ ယခု တိုင်းရင်းသူများ ဝတ် စုံတွင် ခွေးတွင် စစ်စေးသုတ်ကြိုးနှင့် ချည်ထားကြပါ သည်။

၇။ တိုင်းရင်းသူများဝတ်စုံတွင် ဝဲယာနောက်ဘက်တွင် တွဲကျနေသော ခြုံထည်သည် ခွေးမယ်နော်၏ အတောင်ပံသဘောဟု ယုံကြည်ဝတ်ဆင်ကြပါသည်။

၈။ ယခု မြင်တွေ့ရသော သဲပွင့်နန်းတို့သည် မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်းရှိ ပုပ္ပားတောင်ကဲ့သို့ မီးတောင်ဟောင်း ဖြစ်ပြီး ပုပ္ပားတောင်ရှိ ချော်ခဲတို့နှင့် သဘောသဘာဝ တူညီကြပါသည်။

၉။ ယခုမြင်တွေ့ရသော ထီးသဏ္ဍာန်သည် တစ်တောင်၊ နှစ်တောင်ခန့် ကျယ်ပြန့်သော်လည်း ၎င်း၏ အခြေခံ ရေထဲရှိ သဲနန်းမှာ ထုထည်ပမာဏသည် ကားတစ်စီး တိုက်ခန့် ရှိပါသည်။

ထီးပွင့်ကန်အား တောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော် မှ လုံးခြံရေး၊ သန့်ရှင်းရေးမှ အစစအရာရာ တာဝန်ယူဆောင် ရွက်ထားပြီး အမှတ်(၁၀၂) ခြေလျင်တပ်ရင်းရှိ ကလေး သူငယ်များအား သာသနာတော်ပြန့်ပွားစေရေးအတွက် ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးလျက်ရှိပါသည်။

သို့ပါ၍ ကယားပြည်နယ်သို့ လာရောက်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး ထီးပွင့်ကန်တော်အား လေ့လာလျက် သာသနာအကျိုး သယ်ပိုးထမ်းဆောင်လျက်ရှိသော ထီးပွင့် ကန်ဆရာတော်အား ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ပွားများနိုင်ပါကြောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ကယားပြည်နယ်၊ ဒီးမော့ဆိုနယ် သာသနာရေးဦးစီးဌာနမှ ထုတ်ဝေသော လက်ကမ်းစာစောင် မှ တင်ပြပါသည်။

ကယားပြည်နယ်သို့ အလည်ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း အမှတ် တရ...

ရှယ်လီသိန်းမောင်(စိန်မိုက်ကယ်)

နေလိုမှ ကောင်းရဲ့လား

ဘုန်းထွင်ခေါင်

အောက်တွင်ဖော်ပြမည့် ယတြာများမှာ နေထိုင် မကောင်းဖြစ်ပါက နေ့အလိုက် အဆင်ပြေသလို လုပ်ဆောင်ရ မည့် ယတြာဖြစ်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ယတြာချေလိုလျှင်

မေမြို့ပန်း၊ မုလေးပွား၊ ပေါက်ပေါက်နှင့် မုန့်မျိုးစုံ၊ ကံ့ကော်ပန်း၊ ကုက္ကာ၊ ခေါင်းလောင်း၊ သီဟိုဠ်ညွန့်၊ သီးသီး၊ အသီးအနှံတို့ကို ကပ်လှူပါ။ နွားကို အစာကျွေးပါ။

တနင်္လာနေ့မှာ ယတြာချေလိုလျှင်

သီဟိုဠ်ညွန့်၊ သီးသီး၊ အသီးအနှံ၊ ငွန်ပန်း၊ ဆည်းလည်း၊ ဒန်းပန်း၊ ဒေါနပန်း၊ ထီးတို့ကို လှူပါ။ ဆီမီး ပူဇော်ပေးပါ။ ကုလားအုတ်ကို အစာကျွေးပါ။

အင်္ဂါနေ့မှာ ယတြာချေလိုလျှင်

ဒန်းပန်း၊ ဒေါနပန်း၊ ထီး၊ ရွက်လှေ၊ ရွှေ၊ ယပ်တော်၊ ရေ၊ ယိုဆွမ်း၊ အုန်းပန်း၊ အိုး၊ အုတ်တို့ကို လှူပါ။ ခွေးကို အစာကျွေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ယတြာချေလိုလျှင်

အုန်းပန်း၊ အိုး၊ အုတ်၊ မေမြို့ပန်း၊ ပေါက်ပေါက်၊ မုန့်မျိုးစုံ၊ ကံ့ကော်ပန်း၊ ခေါင်းလောင်းတို့ကို လှူပါ။ ဆိတ်ကို အစာကျွေးပါ။

ကြာသပတေးနေ့မှာ ယတြာချေလိုလျှင်

ကံ့ကော်ပန်း၊ ခေါင်းလောင်း၊ သီဟိုဠ်ညွန့်၊ သီးသီး၊ အသီးအနှံ၊ ငွန်ပန်း၊ ဆည်းလည်းတို့ကို လှူပါ။ ဆီမီးပူဇော်ပါ။ လိပ်ကို အစာကျွေးပါ။

သောကြာနေ့မှာ ယတြာချေလိုလျှင်

ငွန်ပန်း၊ ဆည်းလည်း၊ ဒန်းပန်း၊ ဒေါနပန်း၊ ထီး၊ ရွက်လှပန်း၊ ရွှေ၊ ယပ်တော်၊ ရေ၊ ယိုဆွမ်းတို့ကို လှူပါ။ ဆီမီး ပူဇော်ပါ။ မြင်းကို အစာကျွေးပါ။

စနေနေ့မှာ ယတြာချေလိုလျှင်

ရဲယိုပန်း၊ ရွှေ၊ ယပ်တော်၊ ရေ၊ ယိုဆွမ်း၊ အိုးပန်း၊ အိုး၊ အုတ်၊ မေမြို့ပန်း၊ မုလေးပွား၊ ပေါက်ပေါက်၊ မုန့်မျိုးစုံတို့ကို လှူပါ။ သိုးကို အစာကျွေးပါ။

အဆိုပါ ယတြာကို နှစ်သက်အဆင်ပြေရာနေ့၌ ချေပြီး ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူပါက ဆေးစူးပြီး အမြန်ဆုံး နေကောင်းလာ ပါလိမ့်မည်။ ကျန်းမာလန်းဖြာလာပါလိမ့်မည်။

ဘုန်းထွင်ခေါင်

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောကယုံကြည်ချက်များ

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

ဆရာဦးမြင့်စိုး(ဓမ္မဗျူဟာရေးရာ)
ဓမ္မဗျူဟာ နေ့စဉ်စာအုပ်

စာရေးသူတို့ ရန်ကင်းမြို့နယ်သို့ စာရေးဆရာကြီး သွေးသောက်ဦးပြည့်စုံသည် ပုဂ္ဂန်တောင်မြို့နယ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး ရန်ကင်းမြို့နယ် စာရေးဆရာအသင်းသို့ ဝင်၏။ ကျွန်တော်သည် ရန်ကင်းမြို့နယ် စာရေးဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် စတင်တာဝန်ယူခဲ့ရာ ထိုနှစ်က ရန်ကင်းမြို့နယ်သို့ ပူပူနွေးနွေး ရောက်ရှိလာသည့် ဆရာဦးဦးပြည့်စုံ (သွေးသောက်) သက်ကြီးကန်တော့ခံစာပေပညာရှင်အား ရန်ကင်းမြို့နယ် စာရေးဆရာအသင်း နာယသအဖြစ် တင်မြှောက်ရပါတော့၏။ ဆရာဦးပြည့်စုံ(သွေးသောက်)သည် ကျွန်တော်အား အလွန်ခင်မင်၏။ ရန်ကင်းမြို့နယ် စာရေးဆရာအသင်းမှ ပြုလုပ်သော စာပေစကားပိုင်းများသို့ မှန်မှန်တက်ရောက်၏။ သူ၏ ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံများကို စာရေးသူတို့ အသင်းဝင်များအား စိတ်ဝင်စားအောင် ပြောပြတတ်၏။ စာရေးသူက တစ္ဆေ့ သရဲ၊ ဝိညာဉ်လောကများအကြောင်း အရေးသန်သူ

ဖြစ်၍ သူကလည်း သူ့အတွေ့အကြုံ နာနာဘာဝများအကြောင်း စုံစုံစေ့စေ့ ပြောပြတတ်၏။ တစ်ခါတွင် ဆရာသည် စာရေးသူတို့အား ကိုယ်စောင့်နက်အကြောင်း ပြောပြရာ သူ၏ပြောပြချက်ကို သူ၏ စာရေးပုံစံဖြင့် ယခုတင်ပြလိုက်ရပေသည်။

နေ့စဉ်စာအုပ်

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့တွင် ကိုယ်စောင့်နက်ကိုယ်စိ အဖော်ရှိကြပေသည်။ ရုပ်ရှင်ကားထဲကလို ကိုယ်စောင့်နက်က ကိုယ်ထင်မပြသော်လည်း တစ်ယောက်တည်းနေရသောအခါ မိမိတွင် ကိုယ်စောင့်နက်ရှိကြောင်း သိသာနိုင်သည်။ လူကြီးသူမများက ကလေးသူငယ်တို့အား ဆိုဆုံးမသောအခါ...

“မင်း ဒီလိုသွားမတိုက်၊ မျက်နှာမသစ်၊ ရေမချိုးဘဲနေရင် မင်းရဲ့ ကိုယ်စောင့်နက်က နံစော်လို ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုသာ အယုတ္တ အနတ္တတွေ ဆဲရေးတိုင်းထွာနေရင် ကိုယ်စောင့်နက် နားမခံသာလို့ စွန့်ခွာသွားလိမ့်မယ်”ဟု လူကြီးသူမများ ပြောသံဆိုသံ ကြားဖူး

ကြပေလိမ့်မည်။

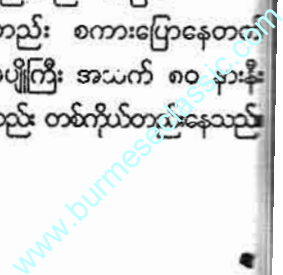
အိမ်စောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ သစ်ပင်စောင့်နတ် စသည်ဖြင့် ရှိသကဲ့သို့ ကိုယ်စောင့်နတ်သည်လည်း ရှိသည်။ သတိပြုကြည့်မိပါက တစ်ခါတစ်ရံ ဘေးတွေ့တော့မည့် လမ်းခရီးကို မသွားစေချင်သောအခါ ကိုယ်စောင့်နတ်က မျက်နှာလှုပ်စေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခလုတ်တိုက်စေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ လက္ခဏာများ အရိပ်နိမိတ်များကို ပြတတ်ကြသည်။

ခရီးသွားခါနီး ရင်လေးလာလျှင် ခရီးစဉ်ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ခြင်းသည် ဘေးရန်အကင်းဆုံးဖြစ်သည်။

နေ့စဉ်စာအုပ်

ကျွန်တော်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ဦးတည်း စကားပြောနေသူမျိုးကို မကြာခဏ တွေ့ဖူးသည်။

မနိနိပြုံး(ဦးပြည့်စုံနန်း)၏ ကြီးကြီးဒေလုကြည်သည် အမြဲတမ်း တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတတ်သည်။ အပျိုကြီး အသက် ၈၀ နားနီးနေသော်လည်း တစ်ကိုယ်တည်းနေသည်။

တူ၊ တူမများနှင့် တစ်အိမ်တည်း နေသော်လည်း သူ့အခန်းနှင့်သူနေသည်။ သူ့အိမ်နှင့်သူ ခွဲစားသည်။ ဈေးကို ကိုယ်တိုင်တစ်ယောက်တည်း သွားသည်။ တူ၊ တူမချင်း အတူတူ မနီနီငြိမ်းကို ပိုချစ်သည်။ မနီနီငြိမ်းကမွေးသော ကျွန်တော် သားလေး ဆက်ပိုင်ကျော်ဆိုလျှင် တစ်နေ့မတွေ့ရ မနေနိုင်။ သူ့ရှိတာ အမြဲ ထုတ်ကျွေးသည်။

နောက်တစ်ယောက် တွေ့ဖူး သေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ အင်းယား လမ်းခြံမှ မာလီကုလားကြီးသည် အမြဲ တမ်း သူတစ်ယောက်တည်း စကားပြော ဆိုနေတတ်သည်။ ဘယ်က ညွှန်သည် နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေပါလိမ့်ဟု ကြည့်လိုက်သော်အခါ သူတစ်ယောက် တည်း စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ ရသည်။

နောက်တစ်တစ်ယောက် ရှိသေး သည်။ ကျွန်တော် လူပျိုဘဝက ၄၅ လမ်း။ သွေးသောက်တံငယ်တွင် ကော လိပ်ကျောင်းသား ဘော်ဒါတစ်ယောက် အတူလာနေသည်။ ကိုသောင်းတင် (ကြပ်ကလေး)က သူ့မိတ်ဆွေ နေရာ မရှိသဖြင့် နေပါရစေဟု အကူအညီ တောင်းလာသဖြင့် ကိုယ်လည်း အဖော် ရစေ၊ သူလည်း အဆင်ပြေပါစေဟု လက်ခံခဲ့သည်။

ထိုသူ၏ အမည်မှာ ကိုတင်လှ ဖြစ်သည်။ ကိုတင်လှသည် ပုသိမ်မှဖြစ် ပြီး မိဘများက နွမ်းပါးသဖြင့် ကျောင်း ဆောင်မှာ မနေနိုင်။ ကိုသောင်းတင်၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော့်ထံတွင်နေပြီး ကျောင်းတက်ရသည်။ သူသည် ကျွန် တော်၏ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် စိမ်းလဲ

ကလောင်အမည်ဖြင့် သွေးသောက်တွင် စာတိုစာစများ ဝင်ရေးသေးသည်။

တစ်နေ့ ကိုညိုဝင်းက ကိုသောင်း တင်ကို ပြောနေသံ ကြားရသည်။

“ဗို့...ကိုသောင်း ခင်ဗျားလူကြီး က စိတ်မနှံ့ရဲလားဗျာ။ ညည အိပ်နေ ရင်း တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်၊ မဲ့ လိုက်နဲ့ စပရိန်ဖျက်နာဗို့”

အမှန်ပင် ကျွန်တော် ညဘက် စာရေးနေရာမှ ကြည့်လိုက်ရာ ကိုတင် လှသည် စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် တစ် ယောက်တည်း အိပ်နေရင်း ပြုံးလိုက်၊ မဲ့လိုက်နှင့် လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော် တို့ ငယ်ငယ်က မွေးစကလေးငယ်များ ပက်လက်အိပ်နေရာမှ ပြုံးရယ်နေသည် ကို တွေ့ဖူးကြပေလိမ့်မည်။ ဘယ်သူမှ မချော့မြူဘဲနှင့် သူ့ဟာသူ ပြုံးရယ်နေ သည်မှာ ကလေး၏ ကိုယ်စောင့်နတ်က ကလေးကို ချော့မြူလိုက်ပုံရသည်။

ကျွန်တော်၏အစ်ကို ဦးကျော်ဝင်း (နတ်တလင်း သက်ပြင်း)သည် သိပ္ပံဘာ သာပြဆရာဖြစ်သော်လည်း လက္ခဏာ ဗေဒင်ကြည့်ရာ၌လည်း အလွန်မှန်အောင် ဟောနိုင်သူဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်လိုလိုပင် သူ့ထံသို့ လက္ခဏာမေး၊ ဗေဒင်မေးလာ ကြသူတို့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။ မှန်ကြည့် ဖို့ဝါသနာမပါသလို ဗေဒင်လက္ခဏာ ကြည့်ခြင်းလည်း ဝါသနာမပါသော ကျွန် တော်က တစ်နေ့ အပျင်းပြေ လက္ခဏာ ဗေဒင် မေးကြည့်သည်။

ကျွန်တော့်ကို ရှေးဘဝက ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးတစ်ယောက်က အမြဲစောင့်ရှောက် နေသည်။ နေ့စဉ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ဘုရားရှိခိုးတိုင်း အမျှအတန်းဝေပါ။ တစ်လတိတိ ဥပုသ်စောင့်၊ သက်သတ်

လွတ်စား၊ ပုတီးစိပ်ပြီး တောင်းပန်လျှင် အိပ်နေစဉ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်ထင်ပြုလိမ့်မည်ဟု ဟောလိုက်သည်။

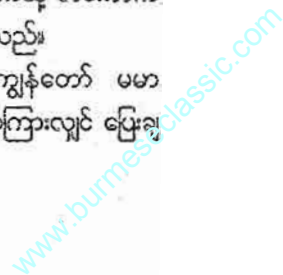
တစ်နေ့တစ်နေ့ စားဖို့ သောက်ဖို့ ရာ ရှာဖွေနေရသဖြင့် သူပြောသလို ဥပုသ်စောင့် သက်သတ်လွတ်စား၊ ပုတီး မစိပ်နိုင်သေးသော်လည်း ဘုရားရှိခိုးပြီး တိုင်း ကျွန်တော့်အား စောင့်ရှောက်နေ သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ရည်စူးကာ အမျှ အတန်းဝေပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို တစ်နေ့ ဆရာ ဦးသာဂဇိုးအား ပြောပြသောအခါ သူက သူ့ကိုစောင့်ရှောက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကို မြင်မက်ခဲ့ပြီး တစ်ချိန်က သူ့ဘေး အန္တရာယ်မှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စောင့်မ သဖြင့် လွတ်မြောက်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြ သည်။

ကျွန်တော့်အား စောင့်ရှောက်နေ သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆိုသည်မှာ ကျွန်တော် ၏ ကွယ်လွန်သူ အမေ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ အမေသည် ကျွန်တော့် အား အလွန်ချစ်ရာသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော် ၁၂ နှစ်သားကတည်း က ရန်ကုန် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေဖို့ ခွဲသွားခဲ့ပြီး စစ်အတွင်း ဂျပန် ခေတ်တွင်လည်း အိမ်တွင်မနေ၊ ပေါင်း တည် ကိုထွန်းလွင်(ထွဏ်းနေနွယ်)တို့ အိမ်မှာ သွားနေသည်။ စစ်ပြီးတော့ လည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ၁ထပ်ပြန်နေပြီး နောက် ရန်ကုန်သို့ဆင်းပြီး ဝါသနာပါရာ စာပေလုပ်ငန်းခွင်နောက်သို့ တကောက် ကောက်လိုက်နေခဲ့မိသည်။

အမေသည် ကျွန်တော် မမာ မကျန်းဖြစ်နေသည်ဟုကြားလျှင် ပြေးချ

လာပြီး အိမ်သို့ အတင်းခေါ် ဆေးကုပေး
ခဲ့သည်။ နေကောင်းပြန်တော့လည်း
ဘသားချောကျွန်းတော်က မနေ၊ ရန်ကုန်
ပြန်ပြေးပြန်သည်။ ညဘက် ကလေးသူ
ငယ်များ တူတူပုန်းတမ်းကစားလျှင် လူ
ကြီးသူမများက -

“ဟဲ့...ညဘက် ဒီလို မကစား
ကြနဲ့။ နတ်ဖွက်တတ်တယ်” ဟု ဆိုဆုံးမ
သံ ကြားဖူးကြပေလိမ့်မည်။ တောကြီး
မျက်မည်းထဲတွင် နတ်ဝက်ခံရတတ်
သည်ကတော့ အမှန်ပင်။

စစ်မဖြစ်ခင်အချိန်က အင်္ဂလိပ်
အစိုးရလက်ထက်တွင် မျက်နှာဖြူလင်
မယားနှစ်ယောက် ကားနှင့် ရေနံချောင်း
သို့ အသွားလမ်းတွင် နတ်ဝက်ခြင်းခံ
ကြရသည်။ မျက်နှာဖြူလင်မယားနှစ်
ယောက်တို့သည် ပြည်မြို့အဝင် ရွှေ
ကျွန်းတောကြီးကိုကြည့်ကာ ကျွန်းတော
အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုချင်စိတ်
ပေါက်လာသဖြင့် လမ်းဘေးသို့ ကားတို့
ရပ်ကာ ကျွန်းတောအတွင်းသို့ ဝင်
ရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။

ထိုစဉ်က ရွှေကျွန်းတောကြီးသည်
ယနေ့လို တောမပြုန်းသေးသဖြင့် နှစ်
သက်အလွန်ရှည်ကြာခဲ့သော ရောမ
ကျွန်းပင်ကြီးများ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိ
သည်မှာ နေပြောက်ပင် မထိုးနိုင်ပေ။
မျက်နှာဖြူ လင်မယားနှစ်ယောက်သည်
ကျွန်းတောအတွင်း မျက်စိလည် လမ်း
မှားကာ သူတို့ကားဆီ ပြန်မရောက်လာ
ခဲ့ပေ။

လမ်းဘေးတွင် သူတို့ကားရပ်
ထားသည်မှာ ရက်ကြာလာသောအခါ
လူပြောသူပြော များလာသည်။ ရေနံ
ချောင်း ဘီအိုစီမှ သူ့မိတ်ဆွေ မျက်နှာ

ဖြူ ဘိုကြီးကလည်း ရန်ကုန်မှ ထွက်
လာခဲ့သည်မှာ ရက်အတန်ကြာသည်
တိုင် ဧည့်သည်လင်မယား ရောက်မလာ
သဖြင့် စိတ်ပူပန်နေသည်။ နောက်မှ
ဂတ်တဲမှတစ်ဆင့် ရွှေကျွန်းတောနား
တွင် သူတို့ကားရပ်ထားကြောင်း၊ ကား
ကလည်း အကောင်းပကတိရှိသဖြင့်
အနီးအနားသို့ စုံစမ်းမေးမြန်းမှ မျက်နှာ
ဖြူလင်မယားနှစ်ယောက် ရွှေကျွန်းတော
တွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်ကို လွန်ခဲ့
သော လေး-ငါးရက်ခန့်က အမှတ်မထင်
တွေ့မြင်ခဲ့သော အင်ဖက်ဂူးရောင်းသူ
အထမ်းသမားကြီးတစ်ယောက်ထံမှ သိ
ရှိရသည်။

ဆိုင်ရာမှ လူစုလူဝေးနှင့် တော
နင်းရှာပါသော်လည်း မျက်နှာဖြူလင်
မယားတို့ကို အစအနပင် မတွေ့ကြရ
ပေ။ တောထဲတွင် ကျားဆွဲခံရသည်ဆို
လျှင်လည်း အလောင်းများကိုတော့ တွေ့
ရပေမည်။ နောက်ဆုံး၌ ရှာဖွေသူများ
သည် လက်လျှော့ကာ လမ်းဘေးမှ
မော်တော်ကားကိုသာ ပြန်ယူလာခဲ့ကြ
ရသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ချိန်အထိ
ထိုမျက်နှာဖြူလင်မယားအကြောင်းကို
တစ်စုံတစ်ရာ မသိရှိခဲ့ရပေ။

နုတီခေ ခြားပေးခင်းခြံခင်း

ကံ့ကော်ပင်စောင့် ရကွစိုးနတ်
ကြီးသည် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး သူ့အပင်ကို
ခုတ်လှဲပစ်သဖြင့် အငြိုးထားကာ ပထမ
အိပ်မက်မှန်ကို ပေးလိုက်၏။ အပင်
အောက်တွင် ရွှေအိုးရှိ၏။ သုံးတောင်
နက်အောင် တွင်းတူးပါဟု အိပ်မက်ပေး

၏။ အိပ်မက်အတိုင်း ဘုန်းကြီးသည်
တူးယူရာ ရွှေအိုးကို ရသွား၏။ ဒုတိယ
အကြိမ် အိပ်မက်ကို ပေးပြန်၏။ ခုနစ်
ရက်မြောက်နေ့တွင် သူ၏ဒကာတော်
ရှင်ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံတော့မည်ဟူ၏။
ဘုန်းကြီးသည် အိပ်မက်အရ ဆွမ်းလာ
ပို့သော ဘုရင်ကြီး၏ မောင်းမငယ်တစ်
ယောက်ကို အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြ
လိုက်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် နန်းတော်တစ်ခု
လုံး သိရှိကာ ဝိယိုကြကုန်၏။ ဘုရင်ကြီး
က အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းရာ ကံ့
ကော်ပင်စောင့် ရကွစိုးနတ်ကြီးက အိပ်
မက်ပေးကြောင်း ဘုန်းတော်ကြီး၏ အိပ်
မက်အကြောင်းကို သံတော်ဦးတင်ကြ
၏။ ဤတွင် ရှင်ဘုရင်လည်း အိပ်မက်
မှန်လျှင် မှန်စေ၊ မမှန်လျှင် ဘုန်းကြီး၏
ခြေလက်ကို ဖြတ်ပစ်ရမည်ဟု အမိန့်
တော် ထုတ်လေသည်။

ခုနစ်ရက်လွန်မြောက်သော် ဘုရင်
ကြီးသည် ကျန်းမာစွာပင် ရှိခဲ့ရာ အိပ်
တော်အတိုင်း ကံ့ကော်ပင်ဘုန်းကြီးအား
သွားရောက်ဖမ်းဆီးပြီး ခြေလက်ဖြတ်
ပစ်လိုက်ကြ၏။ ဤသည်ကား နတ်
ပြားယောင်းကာ အိပ်မက်ပေးခြင်း
ဖြစ်လေ၏။

ကွယ်လွန်သူ ဆရာကြီး ဇေ
သောက်ဦးပြည်စုံမှ ကျွန်တော်အား
ပြောပြသော ဝိညာဉ်လောကဆိုင်ရာ
အဖြစ်ထူးများ အမြောက်အမြား ရှိ
သည်။ အလျဉ်းသင့်လျှင် တင်ပြသွား
ဦးမည်။

လှတိုး (စိတ်ပညာ)

အဘဘိုးဘိုးအောင်၊ ဘိုးမင်းခေါင်နှင့်

ထွက်ရုပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏

စောင်မညွှန်ပြမှုရရှိပုံ

ကျွန်ုပ်၏အတွေ့အကြုံများ(၁၄)

ဖိုးသန်းကျော်(ရေကြည်သား)

ကျွန်ုပ်ကို ညွှန်ပြမှုရရှိပုံကို ဝိပဿနာအကျဉ်းနည်း ပေးပုံနှင့် နိဂုံးပြုချင်ပါသည်။

(က) ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် သုမင်္ဂလာရာမ လယ်တီ ဝိပဿနာကျောင်းတိုက် (ကျိုက္ကစံဘုရားဝင်း အရှေ့ဘက်) ပဏနဆရာတော်၏ အရှင်သုမင်္ဂလာလမ်းညွှန်မှုများထဲမှ သုံးခုကို ဖော်ပြပါမည်။

ဆရာတော်ကြီးကို အိပ်မက်တွင် ဖူးမြင်ရပြီး သူ့ကျောင်းရှိရာကို အိမ်ရှေ့ ကြွလာပြီး ညွှန်ပြပုံကို ယခင်ဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်အသက် ၄၆ နှစ်ဖြစ်၏။ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ထေရုပ္ပတ္တိဖတ်ရပြီးပြီမို့ ဝိပဿနာအားထုတ်လို၍ ဒုလ္လဘရဟန်းအဖြစ် အားထုတ်စဉ် ညွှန်ပြပုံမှာ -

- ၁။ တရားအလုပ်ဟာ အစွဲပြုတ်တာ၊ ယောဂီများ ကြိုးစားကျင့်လိုက်နာ။
  - ၂။ ဖြစ်ပျက်ကိုမြင် မဖြစ်ချင်၊ မဖြစ်ချင်တာ မဂ္ဂင် တရား ယောဂီမြဲမှတ်ထား။
  - ၃။ ဖြစ်ပျက်မြင်သိ တဏှာကွာ၊ ခေမာနိဗ္ဗာန်ရောက် စသည်ဖြင့် လိုအပ်ချက်များ ညွှန်ပြခံရပါ၏။
- (ခ) ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် သင်္ကြန်ကာလမှာ ဒုတိယ

အကြိမ် ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ဦးသုမင်္ဂလာကိုပင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ် ချီးမြှင့်ပေးရန် လျှောက်ထားပြီး ဝတ်ခဲ့ပါသည်။

သင်္ကြန်ရက် တရားအားထုတ်သောအခါ ၁၆ ရပ်ကွက်၊ ကျိုက္ကစံစွန်းလွန်းကျောင်းတော်တွင် အားထုတ်ခဲ့၏။

ခုနစ်ရက်မြောက် မနက် ၈ နာရီနှင့် ၉ နာရီကြား အချိန်တွင် ဓမ္မာရုံအတွင်း သံဃာစင်ပေါ်မှာ အာနာပါနကို နာရီဝက် ခပ်ပြင်းပြင်းရှုမှတ်ပြီး ဒုတိယ နာရီဝက်တွင် ခန္ဓာမှာဖြစ်ပေါ်သော ဝေဒနာကို လိုက်ရှုမှတ်နေစဉ် ကြမ်းပြင်နှင့် တင်ပါးထိမိနေသော နေရာတွင် အလွန်ပူလောင်သော ဝေဒနာကို အာရုံစိုက်မိ၏။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ နေရာမရွေမှု၍ စူးစိုက်ရှုမှတ်နေစဉ်...

“ပူတာရုပ်၊ သိတာနာမ်၊ စွန့်တာဉာဏ်”ဟူသော စကားသုံးခွန်းကို တစ်ခွန်းစာ မကြာသော အလွန်တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်းမှာ ဆက်တိုက်ကြားသိရ၏။ နားက ကြားသည်မဟုတ်၊ ဦးနှောက်အာရုံမှ ကြားသိရ၏။

သင်္ခတပရမတ်မှာ စိတ်၊ ဝေတသိက်၊ ရုပ်ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိ၏။

စိတ်လည်း နာမ်တရား၊ စိတ်ကိုမှီတွယ်စိတ်ကိုချယ်တဲ့ ဝေတသိက်လည်း နာမ်တရားဖြစ်တယ်။

ထို့ကြောင့် စိတ်စေတသိက်ကို နာမ်၊ ရုပ်ကိုရုပ်၊ သင်္ခတပရမတ်နှစ်ခုတွင် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးရှိတယ်။ ဒါကို ရည်ရွယ်၍ သီစေလိုသောကြောင့်...

၁။ ပူတာရုပ်ဟူ၍ ရုပ်ပရမတ်သီဖို့ ညွှန်ပြခံရ၏။

၂။ သိတာ နာမ်ဟူ၍ နာမ်ပရမတ်ကို သီဖို့ညွှန်ခံရ၏။

၃။ စွန့်တာဉာဏ်ဟူ၍ ညွှန်ပြခံခြင်းမှာ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်၊ ဝိပဿနာမဂ်ဉာဏ်ပေါ်ပို သီစေလို၍ ဖော်ပြခံခြင်း ဖြစ်၏။

သင်္ခါရာ သဿတာနတ္ထိ အကြောင်းတရားတွေက ပြုပြင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရသော သင်္ခါရတရား မှန်သမျှ သဿတာနတ္ထိ နိုင်သည်ဖြစ်သည်မရှိ ခုဖြစ်ခုပျက် ဖြစ်သဘော၊ ပျက်သဘော သက်သက်ဖြစ်၏။ ထိုသို့သော သဘောကို ပူသဘော ပရမတ်ကို ရုပ်ဟုသီစေရန်၊ ပူတာကိုသိသော သဘောကို နာမ်ဟူ၍သိသဖြင့် ရုပ်နာမ်ခွဲခြားသိစေရန်အပြင် ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ဉာဏ် ပေါ်စေလို၍ ပူသောသဘော ပရမတ် ဖြစ်ပေါ်ပြီး ပျက်သွား၍ မရှိတာကို ဉာဏ်က မြင်သိရ၏။ ဖြစ်ပေါ်ပြီး မရှိတာကို မြင်တာကို စွန့်တာ ဉာဏ်ဟု ညွှန်ပြခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပူတာရုပ်၊ သိတာနာမ်၊ စွန့်တာ ဉာဏ်သည် ကာယနပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်၏။ ပူရုပ်ကို ပူမှန်းသိတာ နာမ်၊ ပူသဘော မရှိတာ ပျောက်ပျက်သွားတာသည်၊ စွန့်တာသည် ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်ကို မရှိတာကို ဉာဏ်နှင့်သိခြင်းဖြစ်၍ ဝိပဿနာမဂ္ဂင်ဉာဏ် ပေါ်ပိုကို ညွှန်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(ဂ) ကျွန်ုပ်သည် နိဗ္ဗာန်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး တရားတော်ကို နာယူမှတ်သားရသဖြင့် ဉာတပရိညာအဖြစ် သိနေ၏။ ၁၅၀၀ ကီလေသာ တဏှာ ကုန်ရာ၊ တဏှာနိရောဓော နိဗ္ဗာန်၊ ခန္ဓာ ဥပဓိ မရှိရာ နိဗ္ဗာန်၊ ရုပ်နာမ်ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်၊ လောင်စာသိမ်း၍ မီးငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်၊ ဝတ်သုံးပါး ကီလေသာဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါကဝဋ် ကျွတ်ရာ နိဗ္ဗာန် ဟူ၍ဖြစ်၏။

ဓမ္မသင်္ဂဏီမှာ ဘုရားရှင်ဟောပြချက်အရ သင်္ခတဓမ္မာနှင့် အသင်္ခတဓမ္မာဟူ၍ ဓမ္မနှစ်ပါးရှိ၏။ နိဗ္ဗာန်ပရမတ်

သည် အသင်္ခတပရမတ်ဖြစ်၏။ စိတ်စေတသိက်ရုပ်သည် သင်္ခတပရမတ်ဖြစ်၏။

သင်္ခတနှင့် သင်္ခါရတရား အတူတူဖြစ်၏။ အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သောတရား၊ တစ်နည်း အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ပေါ်သော အကျိုးတရားဖြစ်၏။

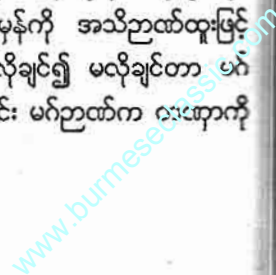
နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ပရမတ်၊ ရုပ်နာမ်ချုပ်ငြိမ်းမှု ခန္ဓာဒုက္ခသစ္စာ ကုန်ဆုံးပြီး အစဉ်ချမ်းသာ၊ မပြောင်းလဲသော သုခအစစ် သန္တိသုခ နိဗ္ဗာန်စံရမည်ဖြစ်၏။

ထိုနိဗ္ဗာန် ပရမတ်ကို ဝင်စံလိုပါက သင်္ခတနယ်သားများဖြစ်၍ မိမိတို့ခန္ဓာမှာ အကြောင်းအကျိုးဆက်ဖြစ်ပေါ်နေသော ခန္ဓာငါးပါး... ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ သညာနက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာတို့ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးအဖြစ် မိမိစရိုက်နှင့် ကိုက်ညီအားကို ဝိပဿနာရှုပွားအားထုတ်မှသာလျှင်...

ဓမ္မာနဓမ္မပတ္တိ အကျင့်ဖြင့်သာ ရုပ်နာမ်ချုပ်ငြိမ်းရာကို ရောက်မည်။ ပထမ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်ကို မြင်သည်၊ မြင်လျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်ပေါ်မည်၊ ရူပါများသော် မိမိခန္ဓာ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်ချည်း မြင်ပါများသော် အနိစ္စလက္ခဏာ၊ ဒုက္ခလက္ခဏာ၊ အနတ္တလက္ခဏာ မြင်ပါများ၍ ငြိငွေသော နိဗ္ဗိန္ဒုဉာဏ်ပေါ်မည်။

ဖြစ်ပျက်ကိုမြင်၊ မဖြစ်ချင်၊ မဖြစ်ချင်တာ မဂ္ဂင်တရား ဝိပဿနာမဂ္ဂင်မှ ငြိငွေမလိုချင်သော နိဗ္ဗိန္ဒုဉာဏ် တက်လာမည်။ တဏှာတည်းဟူသော လိုချင်တပ်မက်မှု ပါးပါးလာရာမှ ဖြစ်ပျက်မြင်သိ တဏှာကွာလာမည်။ ပထမအကြိမ် ဖြစ်ပျက်ချုပ်ဆုံးလျှင် သောတ္တာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် တည်မည်။ ဒုတိယအကြိမ် ဝိပဿနာဖြစ်ပျက်ဆုံးလျှင် သကဒါဂါမ် တည်မည်။ တတိယအကြိမ် ဝိပဿနာဖြစ်ပျက်ဆုံးလျှင် အနာဂါမ် တည်မည်။ စတုတ္ထအကြိမ် ဝိပဿနာဖြစ်ပျက်ဆုံးလျှင် အရဟတ္တ ရဟန္တာအဖြစ် ရောက်မည်။

ရဟန္တာအဖြစ် ဉာဏ်ရောက်ပြီးပါလျှင် တဏှာနိရောဓော နိဗ္ဗာန်၊ တဏှာနိရောဓော ထိုဘဝကို လိုချင်တပ်မက်ခြင်း အလုံးစုံချုပ်ငြိမ်းရာ၊ တစ်နည်း ဘဝတွေရတာ ဒုက္ခသစ္စာ မှန်းသိ၍ ဒုက္ခရောက်နေတာအမှန်ကို အသိဉာဏ်ထူးဖြင့် သိ၍ ၃၁ ဘုံ ဘယ်ဘဝမှ မလိုချင်၍ မလိုချင်တာ မဂ်ဝိရာဂေါတိ မဂ္ဂေါ ဟူသည့်အတိုင်း မဂ်ဉာဏ်က ငွေဏှာကို

ချုပ်ပြတ်ကုန်စေသဖြင့် ဘဝသစ်ဆက်ဆက်မဖြစ်ဘဲ ရုပ်နာမ် ချုပ်ရာ မအို၊ မနာ၊ မသေ အမြဲနေသော သုခအစစ် သဘော အဖြစ်ရောက်ကာ နိဗ္ဗာန်အမတသို့ အငြိမ်းတရား ဖြစ်သွား ရလေ၏။

(ဃ) အဘဘိုးမင်းခေါင်၏ ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ခြင်း အတွက် အရေးကြီးတာ ညွှန်ပြခဲ့ရပုံကို ဖော်ပြလို၏။

ယခင်ဆောင်းပါးတွင်လည်း ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်၍ အရေးကြီးသည့်အချက်သာ ထပ်မံ ဖော်ပြ ရှင်းပြလိုပါသည်။

(၁) ရှေ့သိစိတ်ကို နောက်သိစိတ်နှင့်ရှု။

အကြောင်းအကျိုးသာရှိ၏။ တဏှာကုန်လျှင် နိဗ္ဗာန် ရောက်သည်။ မင်း အဲဒီလမ်းပဲ နီးငယ်။ တခြားလမ်း မနီး ဘူးတဲ့ဗျ။

ကျွန်ုပ်သည် အမှန်တကယ်ပင် နိဗ္ဗာန်ကို ရလို၊ ရောက်လိုသော ဆန္ဒအစစ်အမှန် ရှိနေ၏။ ငယ်စဉ်ကာလ လူကြီးများ ပြောသံကြားဖြင့်ပင် နိဗ္ဗာန်ကို သဘောကျနေ၏။ တိကျသေချာ မသိသေးပါ။ ဆင်းရဲဒုက္ခမရှိရာကို ချမ်းသာသုခ ဆိုတာကို ကြားရုံဖြင့် သဘောကျခဲ့ပါ၏။

အဂ္ဂိရတ်ထိုး၊ ဖိုထိုးသော ဆရာဦးအေးသောင်နှင့် စတင်ရင်းနှီးသော ၁၉၆၇ ခုနှစ်လောက်ကလည်း သူ့ကို မေး ကြည့်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်သလားလို့ မေးရာ သူ့သိတာမျှလောက် သူလည်း ပြောပြ၏။

သို့သော် ယခုအခါ ရဟန္တာထေရ်အရှင် မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး တရားတော်များ နာကြားသိနေပြီဖြစ် ၍ နိဗ္ဗာန်၏ အဓိပ္ပာယ်အစစ်နှင့် ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို သိနေ၊ ကျင့်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်မှာ ဒိဋ္ဌိပြုတ်ပြီး သောတာပန်အမြန်တည်စေလို၍ ရှုနည်း တိုက်တွန်းဟောပြရာတွင်...

ရှေ့စိတ်ကို နောက်စိတ်နှင့်ရှုဟု ဟောပြထား၏။

အဘက ရှေ့သိစိတ်ကို နောက်သိစိတ်နှင့် ရှုဟူ၍ ညွှန်ပြ၏။ ညွှန်ပြချက်နှစ်ခုစလုံး အတူတူပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆရာတော်ကြီးမှာ စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်အတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ဟောပြောသာပြန်ပုံ ထင်၏။ ပြည့်စုံပြီးသား ဖြစ်၏။

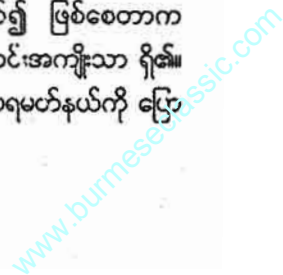
အဘညွှန်ပြချက်မှာ “သိ”တစ်လုံး အပိုပါချက် ထူး ၏။ အဘတို့က လောကီ၊ လောကုတ် နှစ်မျိုးစလုံးအတွက် ဆောင်ရွက်နေ၍ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ပေးလို ၍ “သိ”တစ်လုံး တိုး၍ ညွှန်ပြသည်ဟု ယူဆပါသည်။

စိတ်သည် သိတတ်သော သဘောရှိ၏။ သိတတ် သော်လည်း ပို၍စူးစိုက်မှ သိမှုထင်ရှား၏။ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်မှ ပို၍ အသိထင်ရှား၏။ ထိုအတွက် ရှေ့သိစိတ်ကို နောက်သိစိတ်နှင့် ရှုဟူ၍ အဘဘိုးမင်းခေါင်က ညွှန်ပြသည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း လူသာမန်တို့အတွက် “သိ” တစ်လုံး ထည့်ပေးတာ အားဖြည့်ပေးတယ်ပဲ ယူဆပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီး တရားတော် အတွဲ-၂၇ တွင် ဧကောဓမ္မောကို ရှင်းပြထား၏။ ဧကောဓမ္မောတွင် ဧကောက အရှုခံတရား၊ ဓမ္မောက ရူဉာဏ်တရား၊ အရှုခံခန္ဓာတစ်ပါးကို ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ရူဉာဏ်၊ မဂ္ဂင်ငါးပါးနှင့် ရှုရမည်ဖြစ်၏။ အရှုခံခန္ဓာတစ်ပါးကို ရုပ်ကို၊ ဝေဒနာကို၊ စိတ်ကို၊ ဓမ္မကို ရှုရန် သတိပဋ္ဌာန်လေးမျိုး ခွဲထားသော်လည်း ပြဋ္ဌာန်းရာကို သာ ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ဖြစ်တော့ ခန္ဓာငါးပါးစလုံး ဖြစ်တူ၊ ပျက် တူ ဖြစ်၏။ ရုပ်ကနေတယ်၊ နာမ်ကမြန်တယ်ဆိုတာ ဘုရား ဉာဏ်အရာသာ ဖြစ်၏။

ခန္ဓာဖြစ်စဉ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပစ္စယုန်ကာလမှာ ဝိပဿနာ ရှုသောအခါ ဒွါရခြောက်ပေါက်မှာ ပဝတ္တိခန္ဓာ ဖြစ်ရာတွင် ဆိုင်ရာမှာ ဝိညာဏ်ဖြစ်ပေါ်၏။ ဝိညာဏ်သည် ဒွါယခြောက် ပေါက်မှာ ဆိုင်ရာအာရုံ ထိတိုက်၍ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ဝိညာဏ်နာမ်ရုပ်၊ သဠာယတန၊ ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ကမ္မဘဝ ... ဤရှစ်ပါး အစက ပေါ်မည်၊ အလယ်ကလည်း ပေါ်ချင်ပေါ်မည်၊ အားလုံးပေါ်ရာကို ဖြစ် ပျက်ရှုကြရ၏။ သင်္ခတ ဖြစ်ပျက်ချင်းဖြစ်၍ ဖြစ်တာသည် ဒုက္ခ၊ ပျက်တာလည်း ဒုက္ခမို့ အားလုံး ပေါ်သမျှ သင်္ခရတရား သာဖြစ်၍ ဖြစ်ပျက်သမျှ သင်္ခရ ဒုက္ခသစ္စာ မှတ်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ အရှုခံတစ်ခုကို ရှုသော်လည်း ရုပ်နာမ်အဝဲလို့က် ဖြစ်ပျက်များ၏ ဖြစ်ဒုက္ခ၊ ပျက်ဒုက္ခသာ အမှန်ရှိ၏။ အမှန် ဖြစ်ပျက်နေ၏။ အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်၍ ဖြစ်စေတာက အကြောင်း၊ ဖြစ်တာက အကျိုး၊ အကြောင်းအကျိုးသာ ရှိ၏။ ထိုသို့ မိမိတို့၏ ခန္ဓာအစဉ်မှာ ပရမတ်နယ်ကို ပြော

ဆိုသုံးနှုန်းနိုင်သည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ သုံးစွဲခေါ်ရမည်ဖြစ်၏။
မပယ်ရချေ။ ပယ်ရင် အပါယ်ကျမည်ဖြစ်၏။

ဝိပဿနာရှုသောအခါ ပရမတ်နယ်ကို ရှုခြင်းဖြစ်
၍ ဓမ္မသဘောသက်သက်သာ ရှိ၍ အကြောင်းအကျိုး ဆက်
ဖြစ်ပျက်နေခြင်း သက်သက်ဖြစ်၏။ ဖြစ်တာ ဇာတိဒုက္ခ၊
ပျက်တာ၊ သေတာ မရဏမို့ စိတ်တစ်ခု၏ သက်တမ်းမှာ
အလွန်တိုတောင်းလှသဖြင့် ဖြစ်ဆို ပျက်သွားပြီမို့ ဖြစ်တည်
ပျက်တွင် တည်သောအချိန်ကိုသိအောင် ဖော်စရာမလိုသကဲ့
သို့ ရှိ၏။ ဖြစ်တာလည်း ဒုက္ခ၊ ပျက်တာလည်း ဒုက္ခဖြစ်၍
အလွန်လျင်မြန်သော၊ သိမ်မွေ့သော ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်ကို ရူပါ
များလျှင် ဒုက္ခသစ္စာသက်သက်အဖြစ် ဉာဏ်က ထင်မည်၊
မြင်မည်။ ထိုအခါ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၊ ငါသူတစ်ပါး မရှိ။ သဘော
သက်သက် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ဆိတ်သုဉ်းလျက် ထိုသည့်တ
တရားသက်သက်မို့ တဏှာပါးရာက တဏှာကုန်သွားရင်
တဏှာခံရောမဖြစ်၊ များများဖြစ်၊ ထိုအခါ တဏှာချုပ်၍
ရုပ်နာမ်ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းသွား၍ ဒုက္ခအလုံးစုံ ချုပ်ပျောက်
သွားရာကို ဉာဏ်က သက်ဝင်ရောက်ရှိသွားမည်။ ဉာဏ်က
နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ရမည်။ လောကုတ္တရာမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်
ပစ္စဝက္ခဏာ ပေါ်ကာ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊
ရဟန္တာဖြစ်စေမည် ဖြစ်ပါသည်။ လေးမဂ်လေးဖိုလ် ဆိုက်ပါက
အရဟတ္တအဖြစ် ရောက်ပါမည်။

ထိုသဘောကို ရည်ရွယ်၍ အဘက ညွှန်ပြပုံ
တဏှာခံရောမော တဏှာကုန်ရင် နိဗ္ဗာန်လို့ ဆိုခဲ့ဟန်ရှိပါ
သည်။

(c) ထိုကာလမကြာမီ နောက်တစ်ရက်တွင် ဉာဏ်
ချင်း သက်ရောက်တော့မှ နိဗ္ဗာန်ဟူ၍ ညွှန်ပြပြန်၏။

ဉာဏ်ချည်းသက်ရောက်တော့မှ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ
မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားချက်နှင့်လည်း
ကိုက်ညီ၏။

ဝိပဿနာရှုနေစဉ် ခန္ဓာဖြစ်ပျက်ကို ရှုနေခြင်းဖြစ်၏။
ဘယ်ခန္ဓာပေါ်ပေါ်၊ ရှုရှု ဖြစ်ပျက်သာ အစဉ်ဖြစ်ရမည်။ ဖြစ်
ပျက်ဆုံးသွားသောအခါ ရုပ်ရော၊ နာမ်ရော ချုပ်ပျောက်သွား၍
ရုပ်နာမ်ချုပ်ငြိမ်းမှုသာ ရှိနေသော နိဗ္ဗာန်ကို တစ်ဉာဏ်ပြီး
တစ်ဉာဏ်၊ မဂ်ပြီးဖိုလ်ဖြင့် ပစ္စဝက္ခဏာဖြင့် မြင်နေရ၍

ဉာဏ်ချည်းသက်ရောက်တော့မှ နိဗ္ဗာန်ဟု ညွှန်ပြခဲ့ခြင်းကို
သဘောပေါက်ပါသည်။

(စ) ထို့နောက် တစ်ရက်တွင် သားကြီး...ဒုက္ခ
သစ္စာ မြင်အောင်ကြည့်တဲ့ပျ။

ထိုသို့ ညွှန်ပြခဲ့ရစဉ် တစ်မနက်မှာ ဒုက္ခသစ္စာမြင်
အောင်ကြည့်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရှင်းလင်းစွာ မသိသေးပါ။

ဆရာတော်များ...မဟာဗောဓိ...ဆရာတော်၊
မြောက်ဦးဆရာတော်၊ ပခုက္ကူဆရာတော်များနှင့် အခြား ဓမ္မ
ရိပ်သာ ဆရာတော်များ၏ တရားများကိုလည်း နာယူခဲ့ပါ
သည်။ ပို၍ နားလည်လာစေပါသည်။

မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တရားတော်ပုဒ်ရေ
၁၃၀၀ ကျော်ပါသော ဓမ္မရောင်ခြည်မှ ဝယ်ယူနာကြားသည်
မှာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယအခွေ B သို့မဟုတ် II မှ ဒုတိယနောက်ဆုံး
အပိုင်း ၄၂ ၏ ၆၅၆ နှင့် ၆၅၇ ရယ်၊ နောက်ဆုံးအပိုင်း
၄၃ ၏ နံပါတ်-၁ ဓမ္မာနဓမ္မပတ္တိကို နာကြားရသောအခါ
ခြွင်းချက်မရှိ ရှင်းလင်းစွာ နားလည်ရပါသည်။

ဒုက္ခသစ္စာရှင်းတမ်းနှင့် ဒုက္ခသစ္စာ ပိုင်းခြားပုံကို
အလေးအနက် သိထိုက်လှ၏။ ဓမ္မာနဓမ္မ ရှင်းပြချက်ကိုပါ
နာကြားရလျှင် အလွန်သိအပ်သော တရားသုံးပုဒ်ဖြစ်၍
ဝယ်ယူနာကြားပြီး အသိဉာဏ်တိုးပွား၍ လောကုတ္တရာဉာဏ်
ဆိုက်အောင် ကြိုးစားကြပါစေလိုကြောင်း တိုက်တွန်းရင်း
နိဂုံးချုပ်ပါရစေ။

တိုက်တွန်းခြင်းမှာ ရှုနည်းနှင့် သိစရာ သဘော
ပေါက်စေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

မေတ္တာ၊ သစ္စာ၊ သည်းခံ

ဖိုးသန်းကျော်(ရေကြည်သား)

ဆရာကြီး အရဟံ ဆရာအောင်

(အကြားအမြင် ဂမ္ဘီရပညာပါရမီရှင်) (ဝါတွင်းဝါပ တနင်္လာနေ့တိုင်းပိတ်သည်)

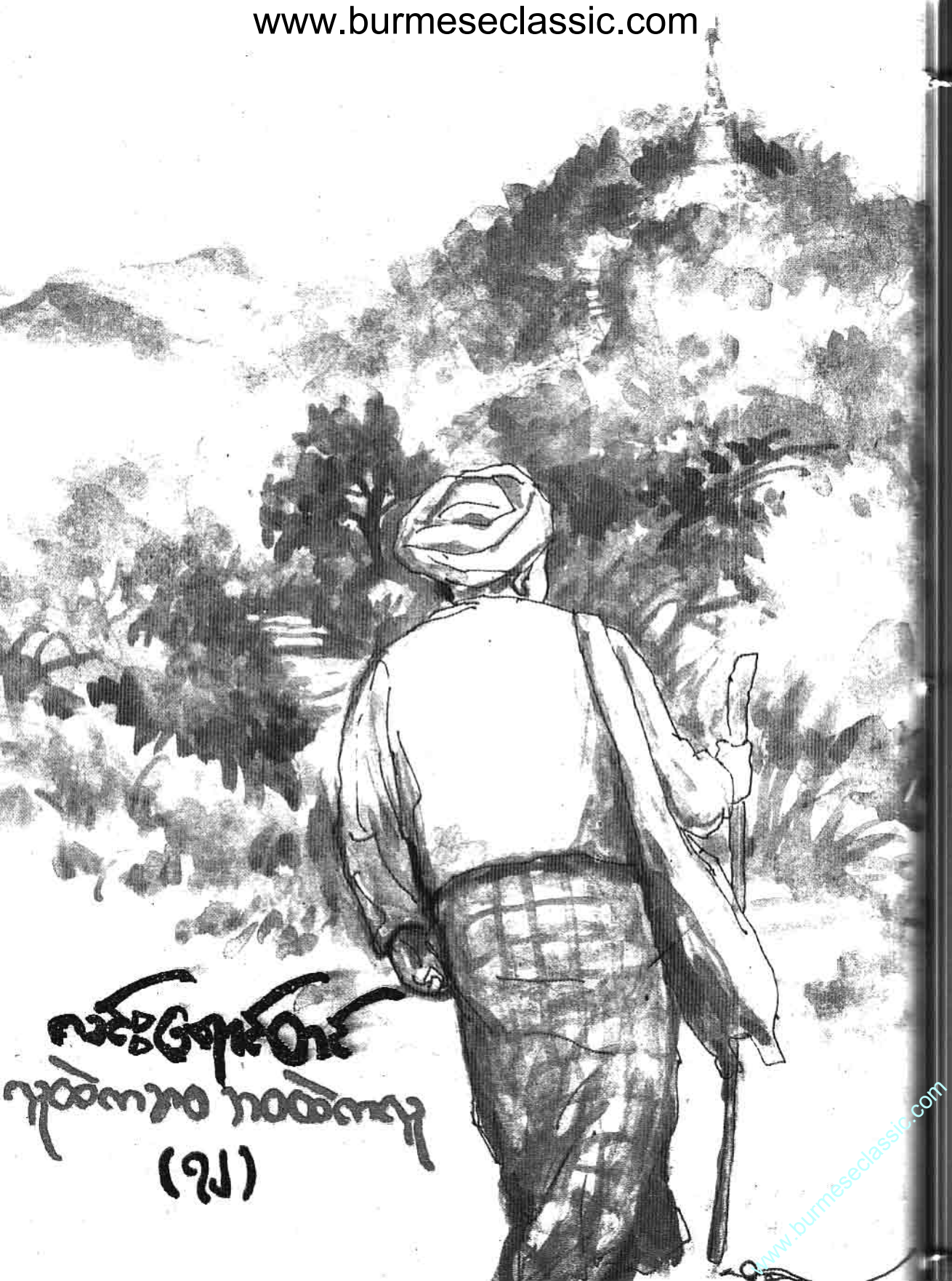
မော်လမြိုင်(ခေါင်းဆေးကျွန်း)၊ ပဲခူး(ဒေးစွန်းပါ)၊ သန်လျင်(ကျောက်တန်း) ဘုရားတည်၊ စာမေးပွဲ၊ ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မည့် ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်၊ ကုမ္ပဏီနှင့် လုပ်ငန်းအမည်ရွေးချယ်ခြင်း၊ ထူးခြားအောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ နိုင်ငံခြားကိစ္စ၊ သင်္ဘောသားများ လှိုင်းကောင်း၊ လစာကောင်းပြီး အမြန်ထွက်ခွာရန်၊ အမှုအခင်းများ၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ကားရောင်း၊ သားသမီးများ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး မိဘစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရန် ကူညီခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ အထူးဆောင်ရွက်သည်(မူလအိမ်ထောင်ရှင်ဘက်မှသာ)၊ ထိနှင့် ကံစမ်းလုပ်ငန်း များအတွက် လမ်းညွှန်သည်။ ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် အာမခံဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်။

အမှတ်(၃၀၂)၊ မြေညီထပ်၊ ရွှေဘုံသာအလယ်လမ်း၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း/၀၉-၅၁-၁၂၁၄၆၊ ၀၉-၇၃၁-၅၃၁၈၈
နံနက် (၈:၀၀) နာရီ မှ နေ့လည် (၁:၀၀) နာရီ။
အမှတ်(၉၀)၊ မြေညီထပ်၊ သတိပဋ္ဌာန်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
နေ့လည် (၂:၀၀) နာရီ မှ ညနေ (၄:၀၀) နာရီထိ
အိမ်အမှတ်(၁၇)၊ အောင်နီလာလမ်း၊ အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်၊ သန်လျင်မြို့။ ဖုန်း/၀၅၆-၂၁၆၀၉(အိမ်)
ညနေ (၄:၀၀) နာရီ နောက်ပိုင်း

အောင်ဝိဇ္ဇာဓိရ် - အထူးကုဆေးခန်း

- အကြောအားနည်း၊ ပန်းသေပန်းညှိုးနှင့် ကာလသားရောဂါများ အထူးကုသပေးသည်။ ကျား အကြောသန် အားတိုးဆေး၊ အကြောသန်အထူးလိမ်းဆေးများ အမြို့မြို့ဆိုင်တိုင်းတွင် ရရှိနိုင်ပါသည်။ (1107 Y 7278)
- လိပ်ခေါင်းတွင်း၊ ပြင်ထွက် သွေးကျ၊ သွေးထွက်၊ ပူစပ်ကိုက်ခဲ၊ ဂရင်ဂျီနာရောဂါများ ကုသပေး သည်။ အမျိုးသမီးများ ဝါရင့်ဆရာမကြီးရှိသည်။ လိပ်ခေါင်းရောဂါပျောက် အထူးသောက်ဆေး လိမ်းဆေးများ ဆိုင်တိုင်း မေးဝယ်ပါ။ (1208 Y 7972)

ဆေးခန်း ❖ အမှတ် (၃၁၄)၊ ရွှေဘုံသာ (အလယ်) လမ်း၊ ဖုန်း/၀၁-၃၈၉၄၀၃
 ပင်ရင်း ❖ အမှတ် (၈၆)၊ ၉၄-လမ်း၊ ကန်တော်လေး၊ ဖုန်း/၀၉-၅၀၁၆၃၇၂၊ ၀၉-၅၀၃၃၇၃၉
 ငြိန်ချီရေး ❖ ကိုဝင်းမြင့် + မဘောဘီ၊ ကောင်းသန့်စတိုး(မန္တလေး၊ ၂၈ လမ်း၊ ၈၂×၈၃ လမ်း)၊ အောင်ရတနာစတိုး(မန္တလေး၊ ဈေးချိုအနီး)

ကလေးတို့အတွက်
အထူးအရေးကြီးသော
(၇၂)

လူထံကဘဝ ဘဝထံကလူ

ယခင်လမှအဆက်

လင်းရောင်တင်

နွေရာသီ ဂန္ဓာရီခရီး

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီးဘက်မှ(အညာရှမ်း) ရှမ်း သွေးပါသောကြောင့် ထင်၏။ ရှမ်းပြည်သို့ရောက်လျှင် အလွန်ပျော်၏။ ယခင်က မီးရထားဖြင့် သွားရလေရာ သာစည်မြို့ကို လွန်သွားပြီးနောက် မြေပြန့်မှ တောင်ပေါ်သို့ ကရွေ့ရွေ့တက်ရသည့်အခါ ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးများကို တောင်ခိုးငွေ့ ဝေသီစွာဖြင့် လှမ်းမေ့ကြည့်ရသည့်အရသာကို လွန်စွာနှစ်ခြိုက်မိ၏။ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်၊ လျှိုမြောင်၊ ချောက်ကမ်းပါးတို့၏ မြင်ကွင်းကို ကြည့်ငေးနေရလျှင် ငြီးငွေ့သည်ဟူ၍ မရှိ။

တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးစပ်လာသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း တစ်မိမိမ့် ချမ်းအေးလာ၏။ ရှမ်းပြည်နယ်၏ ဒေသသဘာဝအရသာကိုလည်း လွန်စွာ နှစ်သက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် နိုဝင်ဘာလ ဆောင်းချမ်းမြေရာသီတွင် မွေးဖွားလာခဲ့သူဖြစ်၍လားမသိ။ ချမ်းအေးသည် ရာသီကို လွန်စွာနှစ်ခြိုက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ပူပြင်းလောင်မြိုက်သော နွေရာသီကို ရွံ့ကြောက်၏။ ချွေးဒီးဒီးကျရသည့် အိုက်စပ်ပူလောင်သော နွေကာလတို့ကို လျင်မြန်စွာ လွန်မြောက်စေချင်သည့်သဘောရှိ၏။

သို့ဖြစ်၍ ယခုနှစ် နွေရာသီ သင်္ကြန်ရက်များအတွင်း ဂန္ဓာရီခရီးထွက်လျှင် ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းဘက်သို့ ခရီးထွက်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ခရီးအတူထွက်ဖော်ထွက်ဖက် ရှမ်းဆရာကြီး ဦးနေဝင်းနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်သောအခါ သူက ယခုနှစ် စမတောင်ဘက်သို့ ခရီးထွက်လိုသည်ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ဟု ပြောပြ၏။ စမတောင်ရောက်သွားလျှင် ယက္ကန်းစင်တောင်သို့

ယခုနှစ် သွားဖြစ်အောင်သွားမည်ဟုလည်း ဆိုပြန်၏။ စမတောင်က ဟိုးအလျင်ကကဲ့သို့ တောကြီးတောင်ကြီးမျိုး မဟုတ်တော့။ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်တွေ လွန်စွာ ပါးရှားသွားသည့် တောင်ကြောဖြစ်နေချေပြီ။ ယခုအခါ နွေရာသီတွင် လွန်စွာ ပူပြင်းလောင်မြိုက်သည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ စမတောင်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများသည် ခုတ်လှဲခံခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီ။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ခုတ်လှဲခံခဲ့ရ၍ ယခုအခါ စမတောင်သည် အရိပ်အနည်းငယ်သာ ရှိသည့် တောင် ဖြစ်နေပြီ။

စမတောင်ကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ နွေတစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပို၍ပူပြင်းလောင်မြိုက်လာသည်ကို ခံစားရ၏။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးနှစ်က တစ်ခေါက် ရောက်သွားကြသောအခါ ဆရာတော်က အဲယားကွန်းခန်းတွင်ထားသည့်ကြားက အပူတွေ အတွင်းသို့ ဖောက်ဝင်လာပြီး မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ပူပြင်းလောင်မြိုက်ခဲ့ကြ၏။ အဲယားကွန်းခန်းထဲတွင် ချွေးဒီးဒီးကျခဲ့ကြရ၏။ ထိုအဖြစ်မျိုး နောက်ထပ်ခံစားရမည်ကို စိုးရွံ့နေမိသော ကျွန်ုပ်သည် ရှမ်းပြည်သို့သာ သွားလိုစိတ်တွေ ပြင်းပြနေခဲ့မိပါ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးသွားဖော် သူငယ်ချင်း ရှမ်းဆရာကြီး ဦးနေဝင်းနှင့် အချေအတင်ဆွေးနွေးကြပြီးသောအခါ ရှမ်းပြည်ဘက်သို့သာ ခရီးထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ထုံးစံအတိုင်း ရှမ်းပြည်ကို တိုက်ရိုက်မသွားသေးဘဲ မန္တလေးသို့ အလျင်တက်ခဲ့ကြ၏။ မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်လျက် ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အပူကြောက်သည့်သူပြီပြီ မန္တလေးတွင် အေးအေးချမ်းချမ်းတည်းခိုနိုင်ရန် ဝါးနစ်တည်းခိုခန်းကို

www.burmeseclassic.com

ရွေးချယ်တည်းရ၏။

မီးနပ်စ်တည်းခိုခန်းသည် လေအေးစက်၊ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်း တွဲလျက်ပါပြီး၊ တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာရှိလျက် အတော်လေး အဆင်ပြေ၏။ အဖိုးနှုန်းလည်း ချိုသာ၏။ မန္တလေးမြို့ကြီးမှာ ရှိနေစဉ်အတွင်း စာဖတ်ပရိသတ်များ ဖြစ်ကြသော ဦးခင်မောင်ထူး၊ ဒေါ်ခင်ဆွေဦး၊ ဒေါ်ခင်စိုးဝင်း၊ ဦးခင်မောင်မြင့်၊ ဒေါ်ထွေးထွေး၊ နွယ်နွယ်ဦး၊ ငြိမ်းနွယ်မိုး တို့၏ ညွှန်ကြားမှုများကို ကိုတော်သီဟ၏ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ကျွေးမွေးမှုများကို ကျေးဇူးတင်စွာ မမေ့နိုင်အောင် ရှိရပါတယ်။

“အသက်ကလေးရယ်တဲ့ ရှည်စေလို၊ မန်းတောင် ရိပ်ခို”ဟူသော စာဆိုနှင့်အညီ မန္တလေးတောင်ကိုလည်း ရောက်အောင်သွားဖြစ်ခဲ့ကြပါ၏။ “ဝခန်းမဝေးပေါင် မန္တလေးတောင်၊ မြွေကြီးနှစ်ကောင် သွားလို့ကြည့်ရအောင်” ဆိုသော စာချိုးလေးထဲက မြွေကြီးနှစ်ကောင် ရုပ်တုကြီး ဆီသို့လည်း ရောက်ခဲ့ကြ၏။ မြွေကြီးကို လျှာပန်းထည် အဖြူ အနီတွေ စည်းပေးထားကြပြီး နို့ကပ်၊ ပွဲပေး စသည် ဖြင့် နတ်မြွေကြီးအဖြစ် ကိုးကွယ်ပူဇော်သူတွေ တွေ့ရ၏။ သူယုံကြည်မှုနှင့်သူ ဖြစ်နေကြ၍ အပြစ်မဆိုသာပေ။

မန္တလေးမြို့တွင် သုံးရက်ခန့်ရှိနေစဉ်အတွင်း မန္တလေး သူ၊ မန္တလေးသားများက ဘုရားကြီးဟု အခေါ်များသည့် မဟာမြတ်မုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးထံ နှစ်ခေါက်ရောက် ကြ၏။ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်၊ ပန်းကပ်၊ ဆုမွန်ကောင်း တောင်း စသည့်အလုပ်များကို ဆောင်ရွက်ပြီး နောက်နေ့ တွင် မြန်မာပြည်၏ ဒုတိယအကြီးဆုံးမြို့ကြီးမှ ထွက်ခွာ လျက် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၏ မြို့ကြီးဖြစ်သော တောင် ကြီးမြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

တောင်ကြီးမြို့တွင် အခြေချလုပ်ကိုင်နေသော ညီညီလွင်နှင့် နွယ်နွယ်အောင်တို့ ရှိကြ၏။ ညီညီလွင်သည် ရပ်စောက်မြို့တွင် နေထိုင်သော ဒေါ်တင်အေး၏သား ဖြစ် ၏။ ဒေါ်တင်အေးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် အလယ်တန်းကျောင်း နေဘက် သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ထက် အသက် ငါးနှစ်ခန့်ကြီးသဖြင့် အစ်မတစ်ယောက်သဖွယ်လည်း ခင်မင်တူယံတာရ၏။ သူတို့သားစုနေထိုင်သည့် ရပ်စောက်

မြို့သို့ရောက်တိုင်း နေရေးထိုင်ရေး၊ စားရေးသောက်ရေး တို့ကို မပူမပင်ရအောင် စောင့်ရှောက်သည့်အပြင် တောင် ကြီးရောက်တိုင်းလည်း သူ၏ သားတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ညီညီလွင်တို့ ဇနီးမောင်နှံက ကူညီနေကျဖြစ်ပါ၏။

“ဦးတို့လာမယ့်ရက်ကို ကြိုပြောပါ။ သားတို့ တည်း ခိုခန်းမှာ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားလိုက်မယ်”

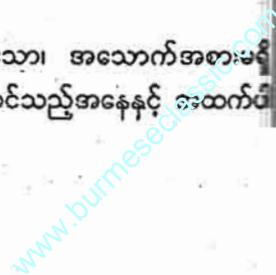
ဟု စကားဦးသန်းလိုက်ပြီးနောက် တောင်ကြီးမြို့ သို့ရောက်သည့် မနက်အစောကြီး ၅ နာရီဝန်းကျင်တွင် ကားကြီးကိတ်သို့ လာ၍ ကားဖြင့်ကြိုပေးရာ၏။ ထို့နောက် တောင်ကြီးမြို့နှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိနေသော “ထစ်ဆမ်း”ဂူ သို့ လိုက်၍ပို့ပေး၏။ ထစ်ဆမ်းဂူသည် ပင်းတယလိုဏ်ဂူ လိုမျိုး ဖြစ်သော်လည်း ပင်းတယလိုဏ်ဂူတော်ကြီးထက် နောက်ကျမှ လူတွေသိလာရသည့်ဂူ ဖြစ်ပါ၏။

ပင်းတယဂူသည် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သမိုင်းကြောင်း နောက်ခံနှင့် ပင့်ကူကြီးဇာတ်လမ်းတို့သည် တခမ်းတနား မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ရှိခဲ့၏။ ဂူအတွင်းမှာလည်း ဘုရားဆင်းတု တော်ပေါင်း ထောင်သောင်းမက အမြောက်အမြား ရှိနေ သော ရှေးဟောင်းဂူကြီးဖြစ်၏။ ရှမ်းလူမျိုးတို့၏ ဘုရား ကြည်ညိုပုံကို လေ့လာနိုင်သည့် အံ့ဖွယ်ဂူကြီးတစ်ဂူ ဖြစ်ပါ ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေးမဆွကပင် ပင်းတယဂူကြီးထဲသို့ အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ဖူး၏။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် အလယ် တန်းကျောင်းသားအရွယ်ကတည်းက စတင်ရောက်ရှိခဲ့ဖူး ပြီး ကြီးသောအခါတွင်လည်း အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရောက်ခဲ့ဖူးပါ၏။

ပင်းတယမြို့တွင် ‘မြို့မျက်နှာဖုံးတစ်ဦးလည်းဖြစ်၊ ကားဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သော ဦးဘုန်းတင့်သည် လည်း ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ပါ၏။ ယခင်တစ်ခေါက် ရောက် စဉ်က ကျွန်ုပ်တို့အား လိုလေသေးမရှိ ညှော်ဝတ်ကျောပွန်ခဲ့ သူဖြစ်၏။

“စား...သူငယ်ချင်း၊ စားသာသာ။ ဘာမှအားမနာ နဲ့၊ ငါ့မိန်းမ နားကပ်တစ်ဖက် ကျန်သေးတယ်။ ဟား... ဟား...ဟား...ဟား”

သက်သတ်လွန်စားသော၊ အသောက်အစားမရှိ သော၊ ကျွန်ုပ်ကို နောက်ပြောင်သည့်အနေနှင့် ခြေထက်ပါ

စကားကို ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူဘာမျှ အဆန်းတကြယ်
ကျွေးမွေး၊ မပြုစုရသည်ကို ရယ်သွမ်းသွေးသည့်သဘော
ဖြစ်ပါ၏။

“ငါတို့ ပင်းတယဂူသွားချင်သေးလား” ဟု ညီညီလွင်
ထံ လင်မယားက မေးကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး
ပင်းတယကို ရောက်ဖူးနေသောကြောင့် မရောက်ဖူးသေး
သည့် ထမ်ဆမ်းဂူသို့ သွားကြရန်သာ ဆန္ဒပြုခဲ့ကြ၏။

ထမ်ဆမ်းဂူကို

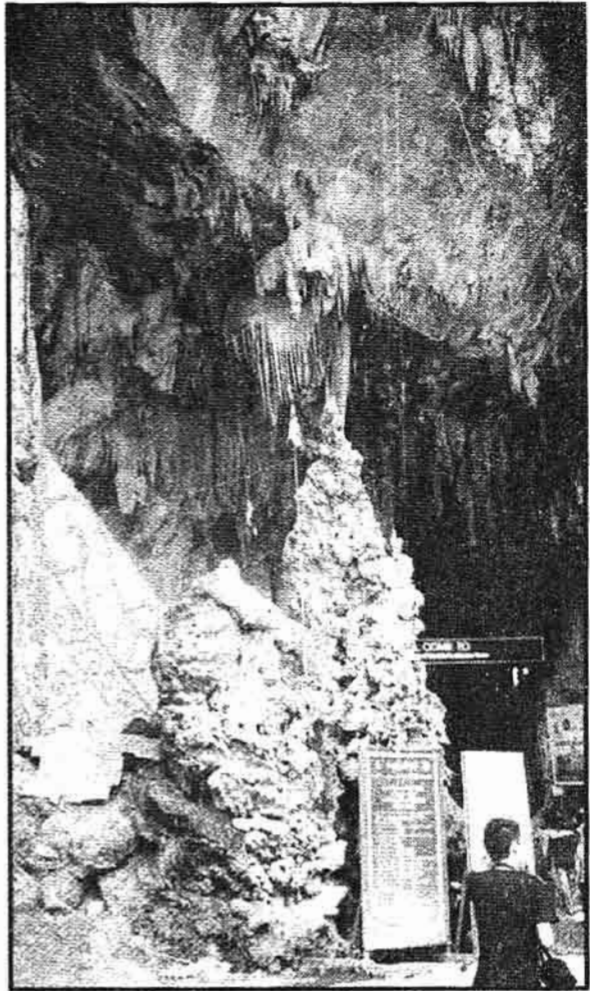
ထူးဆန်းအောင်ပြုလုပ်ထားခြင်း

ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒမှာ မရောက်ဖူးသေးသည့်နေရာကိုသာ
ရောက်လိုရင်းစွဲရှိပြီး ရောက်ဖူးခဲ့ပြီးသော နေရာဒေသကို
ဆက်မံပြီး သွားချင်စိတ် သိပ်မရှိတော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ အကြိမ်
ကြိမ်ရောက်ရှိပြီးဖြစ်သော ပင်းတယဂူကို မသွားလိုဘဲ
ထမ်ဆမ်းဂူ၏ကိုသာ သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထမ်ဆမ်းဂူသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်စက်ပန်း
ခွဲ၊ ကျောက်စက်မိုးမျှော်များ ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ့ရပြီး
အနေအထား ပိုမိုကျယ်ဝန်းသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘုရား
စင်းတုတော်များ သင့်သလောက်သာရှိပြီး သဘာဝ
ကျောက်စက်များတွင် တိရစ္ဆာန်ရုပ်လုံးကြွများ ထုလုပ်ပြု
ပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တချို့သော ကျောက်စက်မိုး
မျှော်များတွင် မြွေကြီးတစ်ကောင် ရစ်ဒွေနေပုံကို ထုလုပ်
ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဂူထဲမှာ သစ်ပင်ပန်းမန်အတုများ
နှင့် လှလှပပ ကြည့်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထား၏။

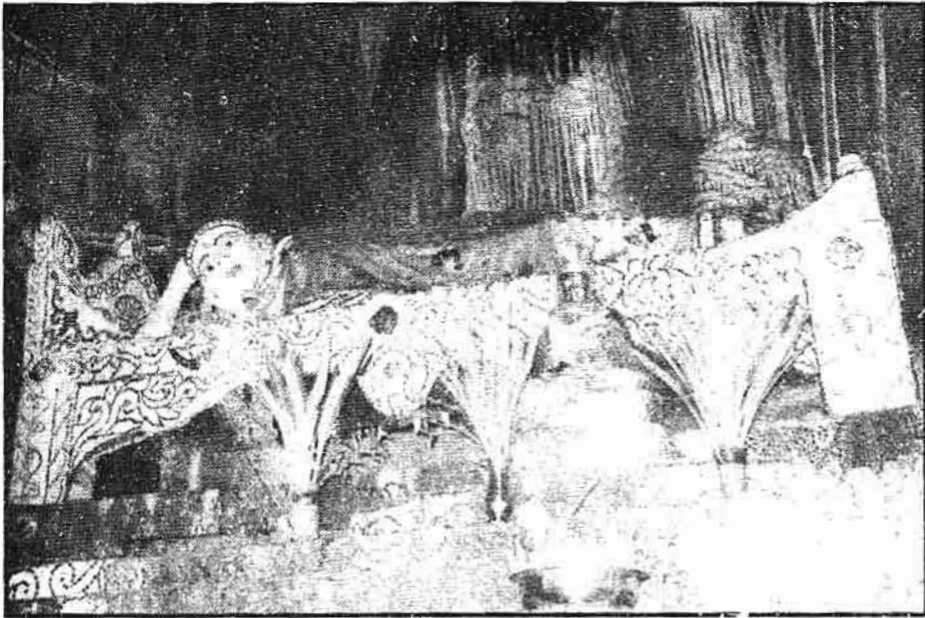
“သမီးကတော့ ပင်းတယဂူထက် ထမ်ဆမ်းဂူကို
ပြီးသဘောတယ် ဦးရဲ့”

ဟု တူမချော နွယ်နွယ်အောင်က ပြောခဲ့၏။
နွယ်နွယ်အောင်မှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ လှပအောင်ပြုပြင်
ဆန်းမံဖန်တီးထားသည့် ထမ်ဆမ်းဂူကို မျက်စိကျနေခြင်း
ဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ် ပင်းတယဂူသည် ဘုရားဆင်းတုတော်
ကြီး၊ အသေးပေါင်း ထောင်သောင်းချီ၍ ထုဆစ်ပူဇော်
ထားသည့် အံ့မခန်းဂူကြီးတစ်လုံးဖြစ်၏။ ဘုရားပေါင်း
ခြောက်မြားစွာ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်ကို ကြည့်ခြင်း

အားဖြင့် ပင်းတယခရိုင်အတွင်းရှိ ရှမ်းလူမျိုးများ ဗုဒ္ဓဘုရား
ရင်ကို မည်မျှကြည်ညိုအားထားကြသည်ကို သိနိုင်ပါ၏။

ထမ်ဆမ်းဂူကား ထူးထူးဆန်းဆန်း လှလှပပ ပြုပြင်
ထားသည်ကား မှန်ပါ၏။ ပင်းတယဂူကား အလှအပထက်
သဒ္ဓါတရား၊ သဒ္ဓါအားကို ပြသည်။ သဘောအနေနှင့်
ဆင်းတုတော်ပေါင်း များစွာကို ထုလုပ်ကိုးကွယ်ကြသဖြင့်
မွန်မြတ်သည့်သဘော၊ မြတ်နိုးဖွယ်သဘောကို ပို၍ဆောင်
နိုင်ပါ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ဖေတီတည်
မည်။ ဂူလိုထိအတွင်းတွင် ဆင်းတုတော်များ တည်ထား
ကိုးကွယ်မည်ဟူသည့် မြန်မာတို့၏ ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်ကို ဖော်
ညွှန်းသည့် မွန်မြတ်သောဆန္ဒများအား ကျွန်ုပ်တို့ လေးစား
မြတ်နိုးရမည်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ငါးဒုက္ခနှင့် ဆေးခါးကြီးဟင်း

လူတော်တော်များများ မရောက်ဖြစ်နိုင်ကြသည့် အင်းလေးကန်နှင့် အင်းလေးဖောင်တော်ဦးဘုရားကို ကျွန်ုပ် သည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ဖူးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အကြိမ် ပေါင်းများစွာလည်း ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူပြီးဖြစ်၏။ ဘုရား ဆင်းတုတော်ငါးဆူသည် အင်းသူအင်းသားများနှင့် အနယ် အနယ်အရပ်ရပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ နိုင်ငံခြားသားများ နှစ်ပေါင်း များစွာ ရွှေသင်္ကန်းတွေ ဆက်ကပ်ပါများသဖြင့် ရုပ်တုတော် များ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ပျောက်ကာ ရွှေတုံးကြီးငါးတုံး သဖွယ် ဖြစ်နေသည်ကို မရောက်ဖူးကြသူများပင် သိပြီး သား ဖြစ်ကြပါ၏။ ရှမ်း၊ မြန်မာ စကားပုံများထဲတွင် “တစ်မူးရလို့ တစ်ပဲလှူ။ တို့ရှမ်းတောင်သူ တူနိုင်ရိုးလား” ဟူသော စကားပုံရှိသည့်တိုင်း ရှမ်းအင်းသားအင်းသူတို့၏ ဘုရားကြည်ညိုသည့်အတိုင်းအတာကို ရွှေတုံးကြီးများ သဖွယ် ဖြစ်နေကြသည့် ဖောင်တော်ဦးဘုရား ငါးဆူကို ကြည့်၍ သိနိုင်ပါ၏။

အင်းလေးဖောင်တော်ဦးဘုရား ဖူးပြီးကြချိန်တွင် အားလုံး ဝမ်းဟာနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ထမင်းနှင့် စား သောက်ဆိုင်တန်းများရှိရာသို့ သွားခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ သက်သတ်လွတ်သမားဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြီးလွယ်စီးလွယ်

သက်သတ်လွတ် အာလူး ထမင်းနယ်တစ်ပွဲ မှာယူ စားသောက်လျက် သက် သတ် လွတ်ဆေးခါးကြီး ဟင်း ချက်ပေးခိုင်းရ၏။ တူ၊ တူများနှင့် ရှမ်းဆရာ ကြီးဦးနေဝင်းတို့ကမူ ငါး စားကြသဖြင့် “ငါးဒုက္ခ” ဆိုသော အခေါ်ထူးဆန်း သည့် ဟင်းတစ်မည်ကို မှာယူစားသောက်ကြ၏။

“ငါးဒုက္ခ” ဟုခေါ်သည့် အကြောင်းကို လေ့လာ စူးစမ်းကြည့်သည် အခါ

တွင်မူ အင်းထဲမှရသည့် “ငါးဖိန်း” ကိုပင် အစာများသွတ်၍ ကင်ထားသည့် ငါးကင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အင်းသူများက ငါးဖိန်း ကို အစာသွတ်ရာ၌ အောက်ပြည်မှာလို ငါး၏ဝမ်းဗိုက်ထဲ ကို မထည့်ဘဲ ကျောကုန်းကို လွှာ၍ထည့်ကြ၏။ အစာများ ထွက်မကျစေရန် နီးဖြင့်ခိုင် ခိုင်တုပ်ထားကြရ၏။ ထိုအခါ ငါးသည် သေသွားသည့်တိုင် ကောင်းကောင်းမနေရဘဲ ကြီးဖြင့်ချည်နှောင်ခြင်းခံရသောကြောင့် “ငါးကင်” ဟု ရိုးရိုး မခေါ်ကြဘဲ “ငါးဒုက္ခ” ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအကြောင်းကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် “ဪ...တစ်ကျောင်းဟင်္ဂါထာ၊ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန် ဆိုတဲ့အတိုင်းပါပဲလား” ဟု ဩချမိပါ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက် စပယ်ရှယ်ချက်ပေးသည့် ဆေးခါးကြီးဟင်းမှာလည်း ပဲခိုင် ချင်းနှင့် ခါးသက်သက်၊ ချိုမြဲမှု၊ ဆိမ့်တိမ့်တိမ့်ဖြင့် သောဏ် ၍ကောင်းလှပါ၏။ အမှန်စင်စစ် ဆေးခါးကြီးဟင်းမှာ အင် ထဲမှ ဖမ်း၍ရသည့် ငါးဖိန်းနှင့် ချက်မှသာ ပို၍သောဏ် ကောင်းသော၊ အရသာရှိသော ဟင်းတစ်ခွက်ဖြစ်ပါ၏။

တြိဂံတံတိပ် ဆပ်ပြာရည်

တောင်ကြီးမြို့ရှိ တူတော်မောင် ညီညီလွင်န နွယ်နွယ်အောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် လေဟင်ဒရီဟု

သော “ပင်းမင်း”အလုပ်ရုံ တည်ထောင်ထားသည့်အပြင် ဆပ်ပြာရည်များကိုပါ တီထွင်ဖြန့်ချိ ထုတ်လုပ်ရောင်းချနေသည်ကို သိရ၏။ လက်ဆေး၊ ပန်းကန်ဆေး ဆပ်ပြာရည်၊ အဝတ်လျှော် ဆပ်ပြာရည်နှင့် မှန်ကြည်ဆေးရည်တို့ကို ထုတ်လုပ်ရာတွင် ရောင်း၍မလောက်အောင် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိမိ၏။ ပို၍ ရောင်းကောင်းစေရန်လည်း အဆောင်ယတြာများလည်း ပေးရ၏။ ဆုတောင်းမေတ္တာလည်း ပို့သရ၏။

“ဦးလေးရေးတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ တြိဂံပုံသဏ္ဍာန်ဟာ ဂန္တီရဆန်တယ်၊ သတ္တိထူးတွေရှိတယ်လို့ ဖတ်ရပြီး သဘောကျတာနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ‘ဖူးလ်မတ်စ်’ ဆပ်ပြာရည်ဘူးတွေရဲ့ လိုဂိုအမှတ်တံဆိပ်ကို တြိဂံပုံလေး လုပ်ထားတာ ဦးရဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့ သားရယ်။ တြိဂံဆိုတာကို ခိုင်မြဲတဲ့ သတ္တိ၊ ရေရှည်အောင်မြင်တဲ့ သဘောကို ဆောင်တယ်။ သားဖတ်ရတဲ့ ဆောင်းပါးထဲကလို နှစ်ပေါင်းထောင်ချီပြီး ခိုင်မြဲနေတဲ့ အီဂျစ်ပြည်က ပီရမစ်ကြီးတွေဟာ တြိဂံပုံပဲလေ။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးလို၊ စေတီတော်တွေအားလုံးဟာလည်း တြိဂံပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် တြိဂံဟာ ဂန္တီရဆန်တယ်လို့ ပြောတာ။ ရတနာသုံးပါးဟာလည်း လောကမှာ အထွတ်အထိပ်ပဲ မဟုတ်လား။ သားရဲ့လုပ်ငန်းတိုးတက်ကြီးပွားမှာ သေချာပါတယ်ကွာ”

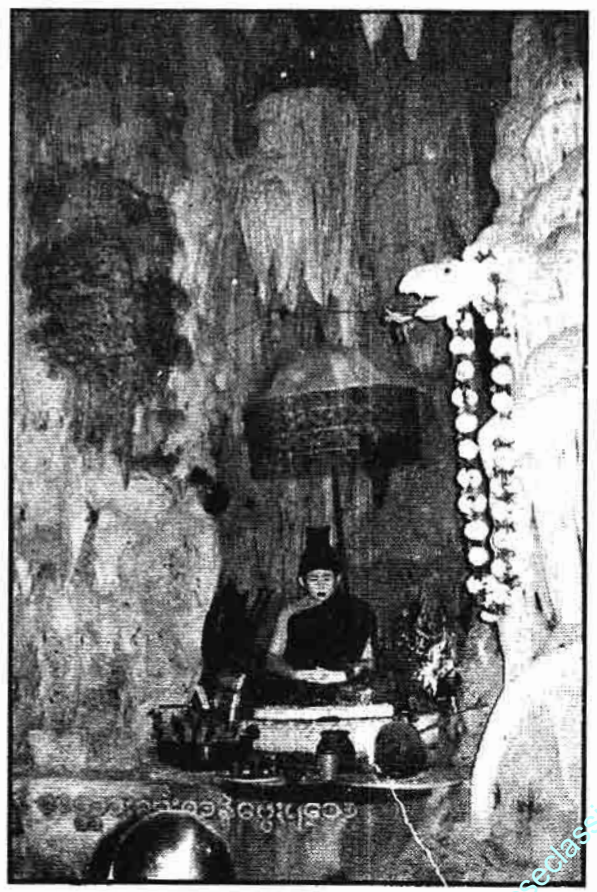
“ဟုတ်ကဲ့။ အခုလည်း မဆိုးပါဘူး။ လုပ်ငန်းစရပ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အတော်လေး အလုပ်ဖြစ်နေပါပြီ”

“နောင် ဒီထက်အောင်မြင်မှာ သေချာပါတယ်ကွာ”
တောင်ကြီးမြို့တွင်ရှိစဉ် နေထိုင်စားသောက်ရေးနှင့် ဘုရားပုထိုးများကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော ညီညီလွင်နှင့် နွယ်နွယ်အောင်တို့ မိသားစုအား ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။ တောင်ကြီးမှ ရပ်စောက်သို့ ခရီးဆက်ရာတွင်မူ ဒေါ်တင်အေး၏သမီးကြီး မိုးမိုးလွင်ပါ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ရပ်စောက်မြို့သည် ကျွန်ုပ်သံယောဇဉ်ဖြစ်ရသည့် ရှမ်းပြည်၏ မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သလို စာရေးဆရာကြီးသိန်းသန်းထွန်း၏ သံယောဇဉ်မကင်းသော မြို့လေးတစ်မြို့ ဖြစ်ပါ၏။

နဂါးပတ်ချောင်းနှင့် မိုးမခတောင်

ရပ်စောက်မြို့ကလေးကို ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသည့် ချောင်းကလေးကို နဂါးပတ်ချောင်းဟု ခေါ်ကြ၏။ နဂါးပတ်ချောင်းကလေးသည် တစ်နှစ်လုံး ရေမပြတ်စီးဆင်း၍ ရေပြင်မှာ ကြည်လင်နေ၏။ နဂါးပတ်ချောင်းလေးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် ဟိုးခပ်ဝေးဝေးတွင် မိုးမခတောင်ကြီးကို တွေ့ရ၏။ မိုးမခတောင်ဟု မည်သည့်အတွက် ခေါ်ကြမှန်း မသိရသော်လည်း မိုးမခတောင်ကြောတွင် စေတီကလေးများရှိကြ၏။ တောင်ထိပ်ရှိ မိုးမခတောင်စေတီကိုမူ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်သွားခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

ဤအကြောင်းအရာများနှင့်အတူ ရပ်စောက်မြို့ကလေး၏ သမိုင်းကို ဆရာကြီးသိန်းသန်းထွန်း အချက်အလက်များ စုစောင်းရှာဖွေ ပြုစုခဲ့ဖူးသည်ကို မှတ်သားမိပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုရပ်စောက်မြို့ကလေးနှင့် ကပ်လျက်ရှိ

သော ဗထူးတပ်မြို့ တပ်မတော်ကလေးများအထက်တန်း ကျောင်းတွင် အလယ်တန်းကျောင်းသားအဖြစ် သုံးနှစ်ခန့် ကျောင်းတက်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ရပ်စောက်မြို့တွင် ငယ် သူငယ်ချင်းတွေ များစွာရှိလေ၏။

ထိုသူငယ်ချင်းများထဲတွင် ဒေါ်တင်အေး၊ ဒေါ်သဲနု၊ ဒေါ်စန်းစန်းရှိတို့သည် အမေများသဖွယ် ခင်မင်ကြလျက် ကိုသန်းမောင်၊ ကိုစန်းမောင်၊ ကိုသန်းအောင်(ကွယ်လွန်)တို့ သည်လည်း ညီအစ်ကိုများသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ခါတိုင်း စုပုံစောက်သို့ ရောက်လျှင် ကိုသန်းအောင်က သူမော်တော် စိုင်းကယ်ကြီး တဖုန်းဖုန်းဖြင့် သွားလိုသည့်နေရာများကို စပျစ်ပျော်ပါးပါးလိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်များကို အမှတ်ရ၍ လွမ်း ပီ၏။

ယခုမူ ကိုစန်းမော်နှင့် ကိုဗားဂျင်းတို့က လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ထိုင် ညှော်ခံစကားပြောကြ၏။ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် စိတ်ဆွေများလည်း စကားဝိုင်းထဲသို့ ရောက်လာကာ ဝိုင်းဖွဲ့ ခဲ့ကြ၏။ ကိုသန်းမောင်မှာလည်း လေဖြတ်ထားသဖြင့် ယခင်နှစ်တွေကလို သူ့ကားကလေးဖြင့် ဟိုပို့၊ သည်ပို့ မပို့နိုင်တော့။ စကားလည်း မပြောနိုင်ရှာဘဲ ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါသာ လုပ်နိုင်ရှာသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။
ဪ...ဘဝထဲက လူတစ်ယောက်ပေ။ ရွှေလျှောပြောင်း လဲတာ ဓမ္မတာပဲလေဟု ဖြေယူရပါ၏။

ဘုန်းဘုန်းကြီး ဦးသာသနနှင့် ရန်ပြေမာန်ပြေ ဝဋ်ကြွေးတော်ပြေ

“ဟ...လင်းရောင်ကြီး၊ မင်း ငါ့ဆီလာခဲ့ဦးလေကွာ။ ငါတည်ထားတဲ့ ရန်ပြေမာန်ပြေ၊ ဝဋ်ကြွေးတော်ပြေ စေတီ လည်း ပြီးသွားပြီကွ။ လက်ရှိတော့ ဓမ္မာရုံကြီးတစ်ဆောင် ဆောက်နေတယ်”

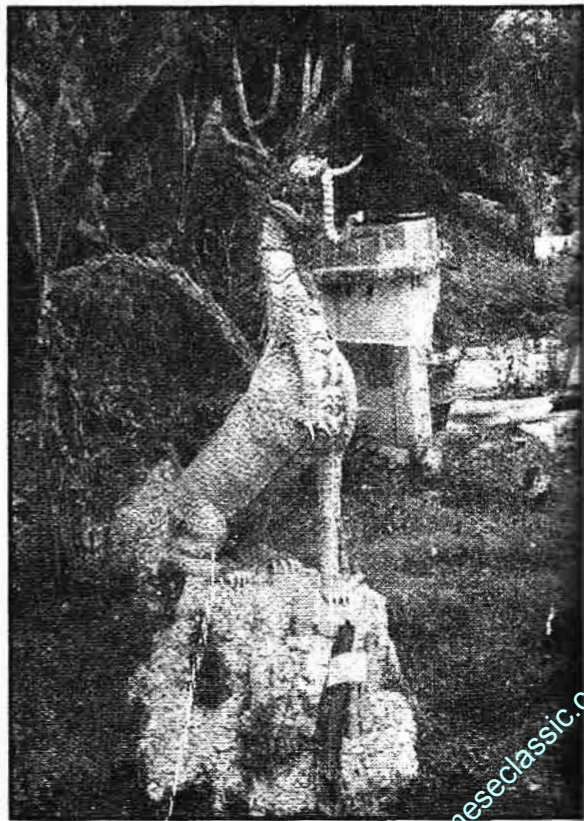
ဘုန်းဘုန်းကြီးဦးသာသန (လူ့ဘဝတွင်၊ ဗထူးမြို့ အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ကြီးဟောင်း)က မိုးမခတောင်မှ ဖုန်းဆက်ရင်း ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းခေါ်သဖြင့် နောက်နေ့တွင် သွားတွေ့ဖူးမြော်ရ၏။ ဒေါ်တင်အေး၏သားကြီး မောင်မောင် လွင်၏ ကားလေးကို သားသမက်ကိုထွေးက မောင်းပို့ပေး

သဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ရှမ်းဆရာကြီးဦးနေဝင်းတို့ မိုးမခတောင် ဘက်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ငါတည်တဲ့...ရန်ပြေ၊ မာန်ပြေ၊ ဝဋ်ကြွေးတော်ပြေစေတီတော် တက်ဖူးသွားကြ ဦးလား။ ဒီကနေ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ တက်ရမယ်” ဟု မိန့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“တောင်ပေါ်တက်ပြီး ဖူးရမယ့်ကိစ္စတော့ သည်းခံ ပါဘုရား။ တပည့်တော်တက်နိုင်မယ် မထင်ဘူးဘုရား။ တပည့်တော် ညာဘက်ခူးနားနေပါတယ်ဘုရား။ ကျောက် ဆည်ခရိုင်က ပြကွရွှေတောင်ကြိုကို တက်ခဲ့ပြီး အဆင်းမှာ လေဝင်သွားပြီး ဒဏ်ဖြစ်နေတယ်ဘုရား။ အမြင့်တွေ သိပ် တက်နေရင် ဒဏ်ဟောင်းပေါ်လာပြီး ပြန်ပြန်နာလာတယ် ဘုရား”

ဟု လျှောက်လိုက်ရ၏။ အမှန်တကယ်လည်း မြေ ပြင်ညီညီတွင် မည်မျှလောက် လျှောက်ရသော်လည်း အတတ်အဆင်းကိုမူ ကြာကြာမလုပ်နိုင်ပေ။ မိုးမခတောင်

ကလည်း မတ်စောက်သော ကျောက်တောင်ကြီးဖြစ်၏။ အတော်လည်း မြင့်မား၏။ မိုးမခတောင်ထိပ်တွင် စေတီ တည်တော်မူသွားသည်။ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည်ပင် မိုးမခတောင်ထိပ်ကို ယာဉ်စကြာဖြင့်သာ တက်ရောက်လာ ခဲ့ပြီး စေတီတည်ခဲ့သည်ဟု ကြားဖူး၏။

ဘုန်းဘုန်းကြီး ဦးသာသနအား လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို နဝကမ္မတတ်နိုင်သလောက် လှူခဲ့ကြပြီး ဘုန်းဘုန်းကြီး ဆောက်လုပ်နေသော ဓမ္မာရုံကြီးကို အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေ စွာ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးပါစေကြောင်း ဆုတောင်းခဲ့ရ၏။

“ငါလည်း လုပ်တုန်းကတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ပါပဲ။ ဘာလို့မှန်းမသိပါဘူးကွာ။ သူ့ပဋ္ဌာန်းဆက်နဲ့တူပါတယ်။ ဘုရားတွေတည်၊ ကျောင်းတွေဆောက်၊ ဓမ္မာရုံတွေတည် လုပ်နေရတယ်”

ဟု ဘုန်းဘုန်းကြီးဦးသာသနက မိန့်လေ၏။ ကျွန်ုပ် က ဘာမျှပြန်မလျှောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ဆရာဖြစ်ခဲ့သော ဘုန်းဘုန်းကြီးကို မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြမဖြစ်လိုချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်စောက်တွင်ရှိနေစဉ် သင်္ကြန်မိုးရွာသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ရ၏။ သင်္ကြန်မိုးမရွာလျှင် ရာသီဥတုသည် အလွန်ပူပြင်းတတ်၏။ လူတွေ၊ သတ္တဝါတွေ ဒုက္ခရောက်ရ ၏။ ကျွန်ုပ်ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သောအခါ ရန်ကုန်မြို့ကြီး တွင် မိုးမရွာဘဲ ခေါင်နေသည်ကို ရင်ဆိုင်ရ၏။ အတော် ပူပြင်းသည့် ဒုက္ခကို လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ခံနေရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ သားသမီးများ၏ ကောင်းမှုဖြင့် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်သို့မထွက်ဘဲ နေသည်အခိုက် အေးအေးချမ်းချမ်း

အဲယားကွန်းဖြင့်နေရ၏။ အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် ချွေး တပြိုက်ပြိုက်ဖြင့် လွန်စွာပူလောင်ခဲ့ရ၏။

သံယာနာယကအဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ ဗန်းမော်ဆရာတော် ကြီး ငါးရံမင်းပရိတ်တော် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သည်ကို စကိုင်း နက်မှ နေ့စဉ်လွှင့်ထုတ်ပေးပြီး မကြာခင်ရက်ပိုင်းကျမှပင် မိုးခပ်များများ ရွာလာသည်ကို အမှတ်ထားမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ဗန်းမော်ဆရာတော်ကြီးကဲ့သို့ အကျင့်သိက္ခာ မေတ္တာနှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာတော်ကြီး များ များများရှိစေချင်လှ၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ငါးရံ မင်းပရိတ်နှင့် သစ္စာမေတ္တာများကြောင့်သာ မိုးခေါင်နေရာမှ မိုးတွေရွာချလာသည်ဟု ကျွန်ုပ်အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်နေမိ၏။

ယခုနစ် ကျွန်ုပ်ရှမ်းပြည်သို့ ဂန္ဓာရီသွားလျက် ရပ်စောက်မြို့မှာ သင်္ကြန်တစ်တွင်းလုံး ကိုးပါးသီလဆောက် တည်အားထုတ်နိုင်ခဲ့သည်အတွက် ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူ များအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်မိပါ၏။ ဒေါ်တင်အေး၏ စကား တစ်ခွန်းကိုလည်း အမှတ်ရနေမိ၏။

“ဒီမှာတောင် နေ့ခင်းနေလယ်တွေ အတော်ပူ နေပြီ”

ဆိုသော စကားဖြစ်ပါ၏။ ရှမ်းပြည်မှာပင် သစ်တော တွေ ပြန်ကုန်ပြီပဲလေ။

ဇေယျတုသဗ္ဗမဂ်လံ

လင်းရောင်တင်

ဆရာကြီးလင်းရောင်တင်
နေလက္ခဏာယ လှူတရဟောသန်းမှ
ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး စသည့်
အရေးကိစ္စများကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ။

နေ့စဉ်-နံနက်(၉)နာရီမှ (၁၂)နာရီအတွင်း။ ဥပုသ်နေ့တစ်ရက် နားသည့်။

အခန်း(၃၀၆)၊ တိုက်အမှတ်(၁၀၀/B)၊ (၄)လွှာ၊ လမ်းသစ်လမ်း၊
လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ☎ - 09 420014614

ဖြေဆည်ရာ

အရှင်ဝေဒနာ (ရွှေပြည်သာ)

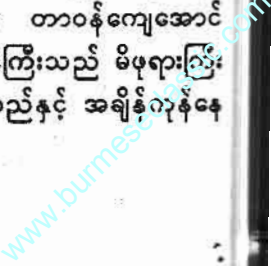
ဤကမ္ဘာပေါ်၌ သက်ရှိလောကသား အားလုံးတို့ တွင် လူသည် အသိဉာဏ်အရှိဆုံး သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်၏။

ထိုအသိဉာဏ်ဖြင့် လူသားတို့သည် မိမိဘဝနှင့် တကွ မိသားစုဘဝ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ကြ၏။ မိမိရပ်ရွာ၊ မိမိမြို့နယ်၊ မိမိနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်လာကြ၏။ ထိုသို့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်နေကြရင်း မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာများသည် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ မီးဘေးအန္တရာယ်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ သူခိုးစားပြု၊ မင်းစိုးမင်းညစ်တို့၏ အန္တရာယ်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုများနှင့် ကြုံတွေ့လာရပါက စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးကြ၏။ တချို့က သောကပရိဒေဝမီး တောက်လောင်ကာ သတိမေ့လျော့အောင်ထိ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားကြရ၏။ တချို့က ဖြေဆည်မရသော ပရိဒေဝမီး၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် မိမိအသက်ကိုပင် စတေးလိုက်ကြသေး၏။ တချို့က ထိန်းချုပ်မှုကင်းမဲ့သော စိတ်ဝေဒနာကို ခံစားသွားရ၏။ ထိုထိုသို့သော ဝေဒနာများကို ခံစားနေရသူများကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပါက ဆင်ခြင်တုံတရား အားနည်းခြင်း၊ အတွေးအခေါ် ဗဟုသုတ အားနည်းခြင်း၊ မိမိစိတ်ကို ထိန်းချုပ်မှု အားနည်းခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိပါ၏။

မိတ်ဆွေ...သင်သည် ထိုကဲ့သို့ သောကဝေဒနာရှင်များတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါက ထိုသောက၏

ဆိုးကျိုးဝေဒနာကို ကုစားရန်အတွက် ဖြေဆည်ရာကို ရှာရပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ဖြေဆည်ရာကို ရှာဖွေရန်အတွက် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာ့သမိုင်း စာမျက်နှာများတွင် အလွန်အလွန် ချစ်ခင်မြတ်နိုးအပ်သော မိဖုရားဘဒ္ဒါသေဆုံးမှုကြောင့် မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်၊ မအိပ်နိုင် တမိုင်မိုင်တတွေတွေ ဖြစ်နေသော မုဏ္ဍမင်းအား ပါဠိပုတ်ပြည် ကုက္ကုဋ္ဌာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေသော အသျှင်နာရဒမထေရ်၏ ဆုံးမဩဝါဒ လမ်းညွှန်ပေးခြင်းသည် သောကဝေဒနာရှင်များအတွက် ဖြေဆည်ရာ အားဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်ပါ၏။

အရှင်နာရဒမထေရ်သည် ပါဠိပုတ်ပြည် ကုက္ကုဋ္ဌာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် မိဖုရားဘဒ္ဒါသေဆုံးခြင်းကြောင့် သောကပရိဒေဝမီး တောက်လောင်ကာ တိုင်းရေးပြည်ရေး ကိစ္စများကိုပင် စီမံခန့်ခွဲမှု မလုပ်နိုင်ဘဲ စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန်ကြောင့် မိဖုရားဘဒ္ဒါရဲ့ ရုပ်အလောင်းအနားက မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်ကာ ရွှေတိုက်စိုး ပိယကိုခေါ်၍ ချစ်လှစွာသော မိဖုရားကြီးဘဒ္ဒါရဲ့ အလောင်းကို ကြာရှည်ခံနိုင်အောင် ထားရန်အတွက် လုံခြုံသော အဖုံးနှင့်တကွ ဆီဖြည့်ပြီး သံသေတ္တာဘစ်ခု ပြုလုပ်ကာ မိဖုရားကြီးဘဒ္ဒါကို သံသေတ္တာထဲ ထည့်ထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ရွှေတိုက်စိုးသည် ဘုရင်ကြီးမှာကြားသည့်အတိုင်း တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်ထားလိုက်၏။ ဘုရင်ကြီးသည် မိဖုရားကြီးအလောင်းနားတွင် တဝဲလည်လည်နှင့် အချိန်ကုန်နေ

၏။ အစာလည်းမစား၊ ရေလည်းမသောက်၊ တိုင်းရေး ပြည်ရေး ကိစ္စများကိုလည်း မဆောင်ရွက်နိုင်။ နေ့ညဉ့် တို့ပတ်လုံး မိဖုရားအလောင်း၌သာ စွဲလမ်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် ရွှေတိုက်စိုး ပိယသည် ဘုရင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကိုလည်း စိုးရိမ်လာ၏။ တိုင်းရေး ပြည်ရေး ကိစ္စကိုလည်း စိုးရိမ်လာ၏။ ထိုသို့ စိုးရိမ်လာသောကြောင့် ဘုရင်ကြီး၏ သောကမရိဒေဝမီးကို ငြိမ်းအေးနိုင်ရန်အတွက် ပါဠိပုတ်ပြည် ကုက္ကုဋ္ဌာရုံ ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေသော နာရဒမထေရ်ထံ ချဉ်းကပ်၍ သောကမီးငြိမ်းအေးကြောင်း တရားတော်ကို နာကြားနိုင်ရန် စီစဉ်ပေး၏။ ထိုသို့ စီစဉ်ပေးသောကြောင့် မုဏ္ဍဘုရင်သည် အရှင်နာရဒမထေရ်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရသွား၏။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံစဉ် အရှင်နာရဒမထေရ်က မုဏ္ဍဘုရင်ကို သက်ရှိလောကသားအားလုံး တောင့်တ၍ မရနိုင်သော အရာငါးမျိုးပါဝင်သော တရားတော်ကို ဟောကြား၏။ ထိုတောင့်တ၍ မရနိုင်သော အရာငါးမျိုးကား ...

- (၁) အိုတတ်သော သဘောတရားကို မအိုပါနဲ့ ဟူ၍လည်းကောင်း၊
- (၂) နာတတ်သော သဘောတရားကို မနာပါနဲ့ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊
- (၃) သေတတ်သော သဘောတရားကို မသေပါနဲ့ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊
- (၄) ကုန်တတ်သော သဘောတရားကို မကုန်ပါနဲ့ ဟူ၍လည်းကောင်း၊
- (၅) ပျက်စီးတတ်သော သဘောတရားကို မပျက်စီးပါစေနဲ့ ဟူ၍ လည်းကောင်း။

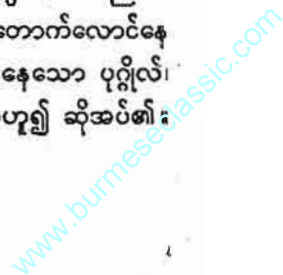
ရဟန်းဖြစ်စေ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်နေသော လူဖြစ်စေ၊ နတ်ဖြစ်စေ၊ မာရ်နတ်ဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်စေ လောကမှာ မည်သူမဆို ဤအရာငါးမျိုးကို တောင့်တ၍ မရနိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကြားအမြင် ဉာဏ်ပညာအားနည်းသော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်အား အိုတတ်သော သဘောတရားသည် ငါတစ်ယောက်တည်းသာ အိုသည်မဟုတ်။ သက်ရှိသတ္တလောကသားအားလုံးတို့သည် အိုခြင်းသဘောရှိ၏။ ထိုသို့ အိုနေကြ

သော သတ္တလောကသား အားလုံးတို့တွင် ငါတစ်ယောက်တည်းသာ ပူဆွေးခဲ့မှု၊ ပင်ပန်းခဲ့မှု၊ ငိုကြွေးခဲ့မှု၊ ရင်ပတ်စည်တီး မြည်တမ်းခဲ့မှု၊ တွေဝေမိန်းမောခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့မှု၊ အစာမစား၊ ရေမသောက်၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်လျှင် ရန်သူများ ဝမ်းမြောက်ပြီး မိတ်ဆွေများ စိတ်ညစ်ကြလိမ့်မည်ဟူ၍ မဆင်ခြင်နိုင်။ ထိုသို့ မဆင်ခြင်ခြင်းမှာ အမြော်အမြင်ဉာဏ်မညာ အားနည်းသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုနည်းတူ နာတတ်သော သဘောတရားသည်လည်း ငါတစ်ယောက်တည်းသာ နာသည်မဟုတ်။ သတ္တလောကသားအားလုံးတို့သည်လည်း နာတတ်သော သဘောရှိ၏။

သေတတ်သော သဘောတရားသည်လည်း ငါတစ်ယောက်တည်းသာ သေသည်မဟုတ်။ သတ္တလောကသား အားလုံးသည်လည်း သေတတ်သော သဘောရှိကြ၏။

ကုန်တတ်သော သဘောတရားသည်လည်း ငါတစ်ယောက်တည်းသာ ကုန်သည်မဟုတ်။ သတ္တလောကသား အားလုံးတို့သည်လည်း ကုန်တတ်သော သဘောရှိကြ၏။ ပျက်တတ်သော သဘောတရားသည်လည်း ငါတစ်ယောက်တည်းသာ ပျက်သည်မဟုတ်။ သတ္တလောကသား အားလုံးတို့သည်လည်း ပျက်တတ်သော သဘောရှိကြ၏။ ဟူ၍ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ကုန်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း သဘောတရားတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေရသော သတ္တလောကသား အားလုံးတို့တွင် ငါတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ပူဆွေးခဲ့မှု၊ ပင်ပန်းခဲ့မှု၊ ငိုကြွေးခဲ့မှု၊ သတိမေ့လျော့ခဲ့မှု၊ ထမင်းမစား၊ ရေမသောက်၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်သော ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ရန်သူတို့က ဝမ်းမြောက်ပြီး မိတ်ဆွေတို့က စိတ်ညစ်ကြလိမ့်မည်ဟူ၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အတွေးအခေါ် ဉာဏ်ပညာ အားနည်းသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့ အတွေးအခေါ် ဉာဏ်ပညာအားနည်း၍ သောကမရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေသော ပုထုဇဉ်ကို သောကပြောစဉ်းစားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ မိမိကိုယ်မိမိ ပူပန်စေတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

အရှင်နာရဒမထေရ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ နှိပ်စက် ခံနေရခြင်း၏ သဘောတရားကို မသိနားမလည်သော မုဏ္ဍမင်းအား ဓမ္မအလင်းရောင်ဖြင့် သိမြင်စေရန် အတွက် သက်ရှိလောကသားအားလုံး တောင့်တ၍မရ နိုင်သော အရာငါးမျိုးကို ထုတ်ဖော်ပြသ ဆုံးမခဲ့၏။

ဆက်လက်၍ ထိုတောင့်တ၍မရနိုင်သော အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ကုန်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း ငါးမျိုး အပေါ်မှာ အရိယာနယ်ပယ်သို့ ရောက်ရှိနေကြသော သတ္တလောကသားတို့၏အမြင်ကို တင်ပြခဲ့ပါ၏။ မင်းကြီး အကြားအမြင် ဗဟုသုတရှိသော အရိယာတပည့်သည် အိုခြင်းသဘောတရားနှင့် ကြုံတွေ့လာသော် ငါတစ်ယောက်တည်းသာ အိုသည်မဟုတ်။ သတ္တလောက သားအားလုံးတို့သည် အိုခြင်းသဘောတရားနှင့် ရင်ဆိုင် ရသည်များ ဖြစ်ပါ၏။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှောင်လွှဲ၍မရနိုင်သော အိုခြင်းတရားနှင့် ကြုံတွေ့လာ သည့်အခါ သောကပရိဒေဝစီး တောက်လောင်၍ မအိပ် နိဗ္ဗိ၊ မစားနိုင်၊ တမိုင်မိုင်တထွေထွေ ဖြစ်နေခြင်းသည် မိမိကိုယ်မိမိ နှိပ်စက်ခြင်းသာ ဖြစ်ရာ၏။ မိမိလုပ်ငန်း စဉ်များ ပျက်စီး၍ ရန်သူများ ဝမ်းသာကာ မိတ်ဆွေများ စိတ်ညစ်နေကြရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အရိယာနယ် ပယ်မှ သက်ရှိ လောကသားအားလုံးတို့သည် အိုခြင်း သဘောတရားနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ နာခြင်းသဘော တရားနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ သေခြင်းသဘောတရား နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကုန်တတ်သော သဘောတရား နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပျက်တတ်သော သဘောတရား နှင့်သော်လည်းကောင်း ကြုံတွေ့လာပါက ငါတစ်ယောက် တည်းသာ အိုသည်မဟုတ်။ နာတစ်ယောက်တည်းသာ နာသည်မဟုတ်။ ငါတစ်ယောက်တည်းသာ သေရမည် မဟုတ်။ ငါတစ်ယောက်တည်းသာ ကုန်ရသည် မဟုတ်။ ငါတစ်ယောက်တည်းသာ ပျက်စီးခြင်းနှင့် ကြုံရမည်မဟုတ်။ သက်ရှိလောကသား အားလုံးတို့သည် လည်း အိုရလိမ့်မည်။ နာရလိမ့်မည်။ သေရလိမ့်မည်။ ကုန်ရလိမ့်မည်။ ပျက်ရလိမ့်မည်။ ဤသို့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ပါ၏။ ထိုသို့ဆင်ခြင်နိုင်သောကြောင့် အရိယာ နယ်ပယ်မှ သတ္တလောကသား အားလုံးတို့သည် ထို

တောင့်တ၍ မရနိုင်သော အရာငါးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့လာရ သော်လည်း သောကပရိဒေဝစီး တောက်လောင်ပူဆွေး ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း၊ သတိမေ့လျော့ခြင်းတို့ မဖြစ်နိုင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆိုးအကောင်း၊ အကျိုး အကြောင်းကို ဝေဖန်ဆန်းစစ်နိုင်သော အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် သတိတရားတို့ အမြဲမပြတ် ရှိနေ သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

အရှင်နာရဒမထေရ်သည် မုဏ္ဍဘုရင်အား ဖော် ပြပါ သတ္တလောကသားအားလုံး ထိုတောင့်တ၍မရနိုင် သော တရားငါးမျိုးကို ဟောကြားအပြီးတွင် မုဏ္ဍမင်းက အရှင်နာရဒမထေရ်အား ယခုဟောပြပေးသော တရား တော်၏အမည်ကို မေးလျှောက်ရာ တရားတော်၏ အမည်သည် သောကဠောင့်ကို ထုတ်နုတ်ကြောင်းဖြစ်၍ သောကသုလ္လဟရဏ တရားတော်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြား ၏။ ထိုအခါ မုဏ္ဍမင်းက အရှင်ဘုရား ဟောကြား သော တရားတော်သည် သောကဠောင့်ကို ထုတ်ပယ် တတ်သော တရားစစ်စစ်ဖြစ်ပါ၏။ တပည့်တော်သည် ဤတရား တော်ကိုနာရ၍ သောကဠောင့်ကို ထုတ်ပယ် ပြီးပါပြီဘုရားဟု လျှောက်၏။ ထိုသို့လျှောက်ပြီး ရွှေတိုက် စိုး ပိယကကို ခေါ်ကာ အရှင်ပိယက ငါသည် သောက ဠောင့်ကို ထုတ်ပယ်ပြီးပါပြီ။ (ဘဒ္ဒါ၏အလောင်းကို မကြည့်တော့ဘူး)မီးသဖြူဟ်လိုက်ပါ။ အရိုးပြာကို စေတီ တည်လိုက်ပါ။ ယနေ့ကစပြီး ငါသည် ရေလည်းချိုး မည်။ အစာလည်းစားမည်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စများ ကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပါတော့မည်ဟု ပြော၏။ မိတ်ဆွေ သင်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သောကဝေဒနာ ရှင်များတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ပါက သက်ရှိလောက သားအားလုံး တောင့်တ၍မရနိုင်သော တရားတော်ကို နာရ၍ သောကဠောင့်ကို ထုတ်ပယ်ကာ ဖြေဆည်ရာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ခဲ့သော မုဏ္ဍမင်းကို စံနမူနာပြု၍ ဖြေ ဆည်ရာကို ရှာဖွေနိုင်ကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုလိုက်ရပါသည်။

အရှင်ခေမာ(ရွှေပြည်သာ)

ကုန်လှောင် ကုန်ထုတ်စေရန် ပြုလုပ်နည်း

ကျော်အောင်ပိုင်ထူး

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သောအခါ၌ဖြစ်စေ၊ ကောင်းစပ်မိသောအခါ၌ဖြစ်စေ ဆရာတော်ဘုရားက လိုအပ်မည့် ဒါယကာ ဒါယိကာမများအားလည်းကောင်း၊ လောကီနှင့် ပတ်သက်သော ပညာများကိုလည်း မိန့်ကြားတတ်ပေသည်။ ထိုသို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြောပြမှုတို့ကို မှတ်သား၍ နားလည်တတ်ကျွမ်းသော ဆရာတော်ဘုရား၏ တပည့်ကြီးများက အစီအမံများကို ဝေနေယျများ အကျိုးအတွက် စီရင်ပေးကြလေ့ ရှိခဲ့ပါသည်။

ယခုဖော်ပြလိုက်သည့် နည်းမှာလည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က ဝေနေယျများအား ဝါဝင်ဝါဆိုနှင့် ဝါကျွတ်ပဝါရနာပြုစဉ် စီစဉ်ရသော အစီအစဉ်တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ဝါတွင်းကာလ သံဃာတော်များ မိမိနေထိုင်ရာ ကျောင်းဝိုင်းအတွင်း ဝါဆိုမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝါဆိုစည်းချစ် တညီတညွတ်တည်းစုစည်း ဝါအကြီးဆုံး သံဃာမှ အစပြု၍ ဝါအဆင့်ဆင့်လိုက် ရွတ်ဆိုကြသော ပါဠိကို အနက်မပါဘဲ တစ်ထွာပတ်လည်ခန့်ရှိသော ပိတ်ဖြူအသစ် သန့်သန့်ပေါ်၌ သံဃာတော်များ ရွတ်ဆိုစဉ် ရွတ်ဆိုသံကြားရသော နေရာ၌ ရေးသားထားရမည်။
ရေးသားရမည့် ပါဠိစာသားမှာ -

ဣမ သို့ ဝိ ဟာ ရေ ဣ မံ
တေ မာ သံ ဝဿံ ဥပေမိ

ထိုပါဠိရေးသားပြီး ပိတ်ဖြူကို မိမိလှောင်ထားလိုသော ကုန်ပေါ်တွင် ဖြန့်တင်ဖုံးအုပ်ထားရမည်ဖြစ်သည်။
အကျိုးမှာ ရန်သူမျိုးငါးပါးဘေးရန်မှ ကင်းလွတ်ပြီး နတ်မစီး အလေအလွင့် နည်းပါးစွာဖြင့် မိမိလိုလှောင်လိုသော ဘာလအတိုင်းအတာထိ တည်ရှိနေစေပါသည်။

ဝါကျွတ်သောအခါ သံဃာတော်များ ပဝါရနာပြုချိန်၌ ပဝါရနာပြုစဉ် ရွတ်ဆိုသောပါဠိကို အနက်မပါဘဲ တစ်ထွာပတ်လည်ရှိသော ပိတ်ဖြူအသစ် သန့်သန့်ပေါ်တွင် သံဃာတော်များ ပဝါရနာပြုစဉ် ရွတ်ဆိုသံ ကြားရသောနေရာ၌ ရေးထားရပါမည်။
ရေးသားရမည့် ပါဠိမှာ...

သံဃံ ဘန္တေ ပဝါရေ မိဒိ
ဋ္ဌေန ဝါသု တေန ဝါ ပရိ
သဒ္ဓါ ရဝါ ဝရံတု မံ အာ
ယသ မန္တော အနကမ္ပံ
ဥပါဒါယ ပရိကရိတ်ဿမိ

ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုပါဠိရေးသားပြီးသော ပိတ်ဖြူစသည် ဝါဆိုကာလက ရေးသားပြီး ကုန်ပေါ်တွင် အုပ်၍ လှောင်ထားသော ကုန်များ ရောင်းလိုသောအခါ၌ မိမိရောင်းလိုသော ဈေးကို ရွတ်ဆို၍ ထိုပိတ်ဖြင့် ကုန်များကို ရိုက်ပုတ်ပေးရမည်။
ဝါဝင်တွင် ပြုလုပ်ထားသော ပိတ်စသည် ကုန်များ လှောင်သောအခါတွင် အသုံးပြုရပြီး ဝါကျွတ်ကာလတွင် စီရင်သော ပိတ်စသည် ကုန်များ ရောင်းလိုသောအခါတွင် အသုံးပြုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဝါဝင် ဝါထွက် အစီရင်ဖြင့် ရောင်းပန်းသာ ဝယ်ပန်းလှကြပြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး အေးငြိမ်းချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ရှိကြသည် ဖြစ်ပါစေသော်။
(မှတ်ချက် - ဝါဝင်တွင် မပြုလုပ်မိပါက ဝါထွက်တွင် ပြုလုပ်လျှင်လည်း အကျိုးရှိပါသည်။)

ကျော်အောင်ပိုင်ထူး

ဝေမြို့မှောင်ကင်း

• ခိုင်ခင်အင်ကြင်း

ဆွေဆွေရီနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ချင်းသိပ်မဝေးဘဲ တစ်ရပ်တည်း နေ၊ တစ်ရေတည်းသောက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ မူလတန်းက အလယ်တန်း အထိ တစ်ကျောင်းတည်း နေခဲ့ပြီးမှ သူက ဝိဇ္ဇာကျောင်းကို ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ ဆယ်တန်းကျောက်ကြဲတဲ့အခါ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးထူထူလေးနဲ့ ဝဝကစ်ကစ်ရှိတဲ့ ဆွေဆွေရီကို စိတ်ဝင်စားလာပြီး “ချစ်တယ်” လို့ ခပ်တိုတို စာတစ်စောင်ရေးလို့ ချစ်ရေးဆိုလိုက်တယ်။ ဆွေဆွေရီက ဘာမှကို ပြန်အဖြေမပေးဘူး။

ဆယ်တန်းကို တစ်နှစ်ထဲအတူ အောင်တော့ “ဆွေဆွေ . . . တို့ကို စာပြန်ရေးပြီး အဖြေပေးတော့ကွာ” ဆိုတာကို “သက်မောင်နော် ပညာဖြင့် မစုံသေးဘူး” လို့ပြောရင်း မျက်စောင်းကြီးခဲလိုက်ပုံက ပြင်းလွန်းလို့ ဘာမှဆက်မပြောရဘဲ တဟဲဟဲရယ်နေလိုက်ရတယ်။ တော်ကြာ သူငယ်ချင်းလိုတောင် မခေါ်မပြောဖြစ်သွားရင် မလွယ်လို့ ငြိမ်နေရပါတယ်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို အတူ သွားတက်ကြမယ့်အခါ မေဂျာမတူ ကြပေမယ့် တစ်မြို့တည်းသား ဘုန်းနိုင်၊ ခင်မောင်ချစ်၊ မြသွေးတို့နဲ့ ဇာတိမြို့ကို သွားတိုင်း၊ ပြန်တိုင်းလိုလို

လောက် အတူသွား၊ အတူပြန်ဖြစ်ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြတာပေါ့လေ။

သွားကြ။ လာကြပြီဆို ကျွန်တော်က ဆွေဆွေရီနား ရွေးထိုင်တတ်တာကို ဘုန်းနိုင်က “သက်မောင်လည်း တောက်တဲ့ကြီး ဖြစ်တော့မယ်” တဲ့။ “တောက်တဲ့က ဂေါ်ဇီလာဖြစ်မှလို့ ဆွေဆွေပြောနေတယ်” မြသွေးဝင်ပြောတာကို ချက်ခနဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့မိန်းကလေးတွေ အချစ်ကို ဦးစားပေးဖို့ထက် အားကိုးချင်တာက များများကြောင့် “ဂေါ်ဇီလာဖြစ်အောင် ခြောက်နှစ်ကြိုးစားတယ်လေ” ကျွန်တော်က စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။

“ဟား . . . ဟား . . . အဲဒီလောက်အထိ နှိပ်စက်မထားနဲ့ကွာ။ ခုပဲ တတိယနှစ် ပြီးသွားပြီ”

ခင်မောင်ချစ်က ပြောရင်းမှာ တစ်ဆက်တည်း . . .

“မြသွေးကတော့ ဘုန်းနိုင်ကို နှိပ်စက်ထားမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“အမယ် . . . ရှေ့နေလိုက်မယ့် လူက လေ့ကျင့်နေတာလား။ မိဘသဘောတူထားတာရှိလို့ သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ . . .”

ဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေအကြား

မှာ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ပဲ ကြေညာမောင်းခတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်တော့ . . .

“မြသွေးဟာ နှလုံးသားမရှိသလိုပဲ။ ကိုယ့်ဘဝအရေးကို မိဘနဲ့ လွဲလိုက်ပြီးရင် ပြီးရောဆိုသလို ပါပဲလား” လို့ ထင်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်ပိုင်အရေးဆိုတာ ဝေဖန်စရာ မလိုဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ပါတယ်။

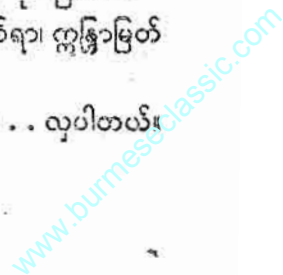
စက်မှုတက္ကသိုလ် စတုတ္ထနှစ် အထိ အကြာကြီးစောင့်မှ ဆွေဆွေက ကျွန်တော်ကို လက်ကမ်းတယ်။ သူ့ဆင်ခြေက “မယုံသေးလို့ ကြည့်နေတာ” ဆိုပဲ။

အရင်ကျောင်းပြီးသွားတဲ့ ဆွေဆွေရီက အလယ်တန်းပြ ဆရာမ ဝင်လုပ်ရင်း “မောင် ကျောင်းပြီးသွားရင် ဆွေတို့အိမ်ကို နားဖောက်ပါနော်” ဆိုလို့ ခေါင်းညိတ်တာနဲ့ ဆွေဆွေက ကျွန်တော်ကို စောင့်ပါတယ်။

ခင်မောင်ချစ် အကြောင်းဆိုရင် မြသွေးရဲ့ညီမဝမ်းကွဲ ကျွန်မြတ်က ညွတ်နေတာတောင် ဥပေက္ခာပြုပြီး ပုသိမ်သူ ဝေဝေတင်ဆိုဘာနဲ့ လက်တွဲလိုက်တော့ ဝိုင်းပြီး . . .

“ခင်မောင်ချစ်ရဲ့ ကျွန်မြတ် မလှလို့လားကွာ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . လှပါတယ်။”

ဒါပေမယ့် ရွာနားမြက် ရွာနွားမစားဘူးတဲ့”

သူ့ကိုယ်သူ နွားနဲ့ နှိုင်းပြောတော့ “ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ချည်ပြီး ဆွဲသွားရာနောက် လိုက်တော့မယ်ပေါ့”ဆိုမှ . . .

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ။ ကုန်ကြာခြွတ်ကို မောင်နှမလိုဖြစ်နေတာနဲ့ စိတ်ပြောင်းလို့မရဘူး”

သူ့ပြောတာလည်း ဟုတ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်သာ ဆွေဆွေရီအပေါ် စောစောစီးစီး စိတ်ပြောင်းခဲ့တာ မတတ်နိုင်ဘူး။

ဘုန်းနိုင်နဲ့ မြဲသွေးတို့လည်း တစ်နယ်စီ ဝေးသွားကုန်ကြပါတယ်။ အဲဒါတွေထက် ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုပဲ ပြောချင်တာက နှစ်ယောက်လုံး မိဘတွေအတွက် ပူပင်စရာ မရှိတာကြောင့် သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ချင်တဲ့အတိုင်း မြို့လေးတစ်မြို့မှာ အလုပ်ရတဲ့ နှစ်ပဲ နှစ်ဘက်မိဘ သဘောတူ မင်္ဂလာပွဲသိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်နဲ့ ပျော်လို့ရွှင်လို့ပေါ့။

ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေဆွေရီတို့ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်အဖြစ် သား ‘သက်ဆွေမောင်’ လေးနှစ်၊ သမီးလေး ‘သက်ဦးဆွေ’ တစ်နှစ်ခြောက်လ ထွန်းကားပြီးမှ ကံကောင်းထောက်မစွာ ရာထူးတက်တဲ့အပြင် ရန်ကုန်ရုံးချုပ်ကို အကြီးတန်း လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ရလာကြပါတယ်။

နေသားကျပြီး နိစ္စဥဝ မိုးလင်းရင် ရေမိုးချိုးပြီး သားက ပေါင်ပေါ်တက်ထိုင်တဲ့အခါ ဆွေဆွေရီလက်

ရာ ပူပူနွေးနွေးစားပြီးတာနဲ့ စာဖတ်လို့ ဆွေဆွေရီပြောတဲ့ သားသမီးတွေ တတ်လာတာ ပြောဖြစ်ကြတယ်။

“သားသားကလေး သူ့ကြောင့် မှောက်သွားတဲ့ ထမင်းကြော်တွေ သိမ်းပြီး အမှိုက်တောင်းထဲ သွားထည့်တယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူး။ မီးမီးက နှစ်နှစ်နဲ့ စားပွဲကို လက်သုတ်ပဝါနဲ့ ပွတ်တယ်။ မတတ်တတ်နဲ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပုံ ချစ်စရာ တကယ်ကောင်းတယ်”

“ဆွေဆွေက စားပွဲကို အမြဲပြောင်လက်နေအောင် တပွတ်ပွတ် သန့်နေတာမြင်လို့ ဖြစ်မယ်။ နောက်ဆို သားသားက မိန်းကလေးလို ဆွေဆွေ့ကို ကုမယ့်သားနော်”

“မီးမီးကော ကူကြမှာဆိုတော့ ဆွေဆွေပွတာပဲ”

ဆိုတာမျိုးတွေကစလို့ တတ်လာကြတာကို ကြားရတာနဲ့ အမျှ ပျော်စရာကောင်းလှပါတယ်။

တစ်နှစ်မကြာလိုက်ခင် ဓန္တလေးဂျီတီအိုင်က ဆင်းလာတဲ့ ခင်စိုးသက်ဆိုတာ ရုံးချုပ်ကိုရောက်လာမှ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တစ်စုံတစ်ရာအတိုင်း အတာအထိ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သလို ဖြစ်ရမယ့်ကြံမှာလို့ ပြောလို့ရပါလိမ့်မယ်။

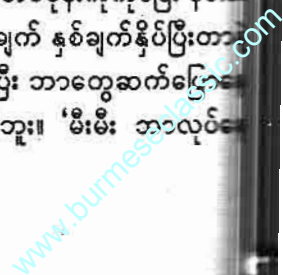
အလုပ်သဘောအရ အနီးကပ်ဆက်ဆံရမှ ခင်စိုးသက်ဟာ အသားလတ်လတ်၊ စင်ရော်တောင်မထူမပါး မျက်ခုံး၊ နှာတံနဲ့ နှုတ်ခမ်းဖောင်းဖောင်းလေးက ပေါ်လွင်နေပြီး နဂိုလှနေပေမယ့် အလှအပ

ကြိုက်သလို နည်းနည်းခြယ်ခြယ် သသ ရှိတဲ့အပြင် ခါးသိမ်သိမ်လေးက ပြေပြစ်တဲ့ကိုယ်လုံးလေးကို လှုပ်ရှားသွားလာတိုင်း တနွဲ့နွဲ့ဖြစ်နေစေပြီး သနပ်ခါးရေကျနံ့လေးအပြင် ပန်းတစ်မျိုးမျိုး ပန်တတ်တာကြောင့် ခပ်သင်းသင်းရနံ့လေး မသိမသာရနေတတ်တာက ရင်ထဲကိုတိုးဝင်လာသလို ခံစားရတယ်။ နာမည်ကအစ ကျွန်တော့်နာမည် ‘သက်’တစ် လုံးပါတာကို သဘောကျပြန်ပါတယ်။

သူ့ကိုယ်သူ “သက်”ကဆိုပြီး ပြောတတ်ပုံကြောင့် တစ်ရုံးလုံးက လူတွေနဲ့ ရောနှောလို့ “သက်”လို့ ခေါ်ရတာလည်း ခေါ်လို့ကောင်းနေပြန်ပါတယ်။ ခင်စိုးသက် ရောက်လာကတည်းက ရုံးတက်ရမည်ဆိုရင် စိတ်စောနေတတ်တဲ့အတွက် ဟိုဟာဒီဟာ မေ့ကျန်တော့ ဆွေဆွေရီက ကားနားအထိ နောက်က ပျာပျာသလဲ လိုက်ပေးရရင် “အလုပ်အရေးကြီးနေလို့ ဆွေဆွေ”ဆိုကာ ဆင်ခြေပေး ဖုံးကွယ်မိတယ်။

ဆွေဆွေက သားသမီးတွေ အကြောင်း ပြောပြောနေသမျှ စကားတချို့ထဲက . . .

“မောင်ရေ . . . သားသားက ကြီးရင် ဘာလုပ်မလဲမေးတော့ ဆရာဝန်ကြီးလုပ်မှာတဲ့။ မီးမီးလေးကတော့ မပြောတတ်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး နံပါတ်တွေ တစ်ချက် နှစ်ချက်နှိပ်ပြီးတာ ‘ဟဲလို’ဆိုပြီး ဘာတွေဆက်ပြောမှန်း မသိဘူး။ ‘မီးမီး ဘာလုပ်

တာလဲမေးရင် 'ဘွားဘွား'တဲ့။ သူ့အဘားဆီက ဖုန်းလာတတ်တာတွေ မှတ်မိနေသလိုပဲ”

“သားသားက ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေတာကြည့် လိုက်တော့ သင်မပေးထားဘဲ ရေကရားကို ဝေ့ပြီးလောင်းလိုက်သေးတယ်”

လို့ ပြောတာလောက်ပဲ နားထဲ ဝင်ခဲ့တာရှိပေမယ့် တချို့ကို ကြားသာကြားပြီး မမှတ်မိဖြစ်နေပါပြီ။ ဆွေဆွေရီက ကျွန်တော်အလုပ်တွေ ပိနေလို့ ထင်နေသလို သိပ်မပြောတော့ပါဘူး။ ဆွေဆွေရီကလည်း ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်တွေ ရှုပ်တိုင်း ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလို ဝတ်နဲ့ အသက်ထက် ဆယ်နှစ်စာလောက် ရင့်တာထက် ခါးနဲ့ငိုက်မှာ အဆီတွေတက်လို့။ ကျောင်းဆရာမကလည်း ဖြစ်ခဲ့ပြန်တာကြောင့် ဘီးစပတ်ကြီးပတ်ထားတာ တွေ့နေရတာပေမယ့် အိမ်ကတော့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ် သာယာပါပေတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် စိတ်တွေ ထိန်းမရဘဲ ရုံးတက်ရဖို့ စိတ်စောနေတတ်ပေမယ့် ရုံးကို ခင်စိုးသက်က အရင်ရောက်နေတတ်တာချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းအဝင် ညာဘက်ဘေး စားပွဲနောက်မှာ ထိုင်နေမယ့် ခင်စိုးသက်ဆီကို အရင်ဆုံး မျက်လုံးရောက်ပြီး အမြဲတွေ့ချင်နေသလို ခင်စိုးသက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေမှာ လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခု ရှိနေသလို ထင်ရပါတယ်။

တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေဟာ ကျွန်တော်က ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်မပြောရဘဲ ခင်စိုးသက်ကလည်း ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ အလုပ်တိစ္ဆာတွေနဲ့ နီးစပ်မှုက အလိုလို ချစ်သူတွေပမာ တွဲမိလာပါတယ်။ တစ်ခုခု အတူသွားစားကြတာမျိုး စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေတွေမှာ အချိန်ပိုရုံးတက်ရမယ်လို့ အကြောင်းပြချက်ကို အသုံးချကာ ခင်စိုးသက်ကို နှုတ်ခေါ်တာနဲ့ ဆွေဆွေရီ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်တာတွေကို အခွင့်အရေးယူတတ်လာပါတယ်။ သန့်လျင်ကျိုက်ခေါက်ဘုရား၊ ကျောက်တန်းရေလယ်ဘုရားအထိ အတူဘုရားဖူးသွားလို့ အင်းယားကန်ပေါင်ဘက် ခြေရာချင်းထပ် ယှဉ်တွဲသွားလည်ပတ်ဖို့ ခင်စိုးသက်က မငြင်းတဲ့သဘောက ဆင်ခြေရာကို အထင်းသား တွေ့နေရတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ဒါတောင် ခင်စိုးသက်က စကားပြောရင် ချစ်တင်းနှောစကား မဆိုဘဲ “ဆရာနဲ့ ဆရာဇနီးက သူငယ်ချင်းတွေဆို”လို့ မေးတတ်သလို ကျွန်တောကလည်း ခင်စိုးသက်ကို အလှကြည့်နေရုံသက်သက်ပဲထားရင်း သူ့အနားမှာရှိနေရင် ကြည့်နူးတာသာ ရှိပါတယ်။

ခင်စိုးသက် ရုံးနောက်ကျတဲ့ ရက်မှာ သူ့နဲ့လူငယ်တစ်ယောက် ပါလာရာက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပေါက်ကွဲမှုကို ထိန်းမရ ဖြစ်သွားပုံဆိုရင် . .

“ဆရာ ဒါ သက်တို့ရဲ့ ကျောင်းတုန်းက နှစ်နှစ်စီနီယာကြီးတဲ့ ကိုမိုး

မြင့်တဲ့။ နယ်က ရန်ကုန်ရောက်တဲ့ အခိုက် သက်တို့ရုံးကို လိုက်ချင်တယ် ဆိုတာနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

ခင်စိုးသက် ရှင်းပြမိတ်ဆက်ပေးတာကြောင့် သဝန်တိုစိတ်များ ခံစားရတာ မျက်နှာမှာ မပေါ်လွင်အောင် ကြိုးစားပြုံးပြ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရတယ်။

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ရုံးကို လာလည်ပါ”လို့ ပဋိသန္နာရစကား ဆိုရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကျပ်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။

ညနေဘက် လူရှင်းမှ “သက်ရဲ့ အကြီးတန်း ကျောင်းသားက ရိုးရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား” သဝန်တို့သံ မာမာ ပြောမိတာနဲ့ . . .

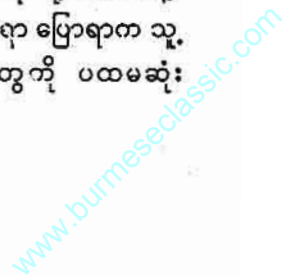
“ဆရာ့ကို သက် မလိမ်ချင်ပါဘူး။ ကိုမိုးမြင့်က သက်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောနေပါပြီ”

“သက်စဉ်း စားနေသလား” ခင်စိုးသက်က စဉ်းစားနေရင်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသလို တွေ့တော့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ . . .

“အေးလေ၊ ကိုယ်က ကြွေကျ နွမ်းကြေနေတဲ့ ပန်း၊ သူက ဝေဆာပွင့်လန်းနေတဲ့ပန်း တစ်ပန်းမက ကိုယ်က အရှုံးသမား”

“ဆရာလည်း ကဗျာဆန်ဆန် အပြောနဲ့ သက်ကို ကြွေစေညွှန်းနေတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး သက်ရယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ဘရာလို့ မခေါ်ပါနဲ့” ပြောမိပြောရာ ပြောရာက သူ့လက်နုနုလေးတွေကို ပထမဆုံး

အဖြစ် ဆွဲယူဖျစ်ညစ်ရင်ပဲ မျက်လုံး အဝိုင်းသားနဲ့ . .

“ဒါရုံးမှာဆိုတာ သတိထားပါဦးနော်။ သက် ပြန်ပါရစေ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဆတ်ခနဲ ထပြန်သွားလို့ နေခဲ့လိုက်ရပါတယ်။

ခင်စိုးသက်က နောက်ရက်တွေ အလုပ်များတာ အကြောင်းပြုလို့လောက်ရုံမက ပိုလျှံနေတာ ရှောင်လို့ ရနိုင်သမျှ ရှောင်နေတာကြောင့် ဘွားမကူတမ်း ပြေးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပါပြီ။

တစ်ရက်လောက် မမြင်ရရင် လွမ်းစိတ်တွေ ဝေတတ်သူ ကျွန်တော်လည်း တစ်ရက် ရုံးဆင်းအပြန်ကို နောက်ကလိုက်သွားပြီး “ပြောစရာရှိလို့ ခဏ” လို့ အတင်းခေါ်တဲ့ အခါ လူကြီးတွေပီပီ ခင်စိုးသက်လည်း ကြွကြွမပျက်ဘဲ ဖွင့်ပေးတဲ့ ကားပေါ် တက်ထိုင်ပါတယ်။

ကားကို ရည်ရွယ်ချက်မရှိ မောင်းလာလို့ မြို့တော်ခန်းမနား ရောက်လာတာကြောင့် အနီးဆုံး စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ ရပြီး လူရှင်းတတ်ရာ မစ္စတာဂီတာကဖီးကို သတိရလာလို့ အနီးအနား သင့်တော်ရာ ကားရပ်လိုက်ရင်း ခင်စိုးသက်လက်ကို ဆွဲကိုင်ခေါ်လာတဲ့အထိ ကျွန်တော်မွန်တူနေပါတယ်။

လူလည်း ရှင်းနေသေးချိန်ဖြစ်တာနဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါတယ်။ နောက်တော့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံးမဆင့် ပြောချလိုက်တာက ခင်စိုးသက်ကို . . .

“သက်ကို မတွေ့ရရင် ကိုကို စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာ။ သက် သိပါတယ်”

“ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ် သက်ရယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါ။ ကိုမိုးမြင့်ကို သက် လက်ထပ်လိုက်ပါ။ သက်တို့ သားသမီးနှစ်ယောက် ထွန်းကားပြီးရင် ကိုကိုနဲ့ ဘဝတူသွားပြီဆိုမှ လက်ထပ်မယ်”

ခင်စိုးသက်က ထိတ်လန့်တကြား ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး တုန်လှုပ်လွန်းသံနဲ့ . .

“ဆရာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သက် နားမမည်ဘူး”

စကားမဆက်နိုင် ဖြစ်နေသူကို ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေးပဲ

“ဟုတ်တယ်သက်။ ကိုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ သက်ကသာ ကတိပေးပါ။ ကိုကိုစောင့်နေမယ်”

“ဘုရားရေ . . . ဆရာ စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား။ သတိထားပါဦးနော်”

“အို . . . စိတ်ကူး ယဉ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝချင်းတူသွားတဲ့ အထိရောက်မှ သက်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေဖြစ်သွားမယ်”

ကျွန်တော်ပြောနေတာတွေ ရူးသွပ်သလိုပေမယ့် ကျွန်တော် မရူးပါဘူး။ ခင်စိုးသက်နဲ့ ဒီဘဝမှာ မနီးရရင် ရပ်တည်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့

ပါဘူး။ သူ ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လာသလိုလို စိုးရွံ့စိတ်တွေ ပြည့်တဲ့အကြည့်နဲ့ မရဲတရဲကြည့်ရာက . . .

“သက်လည်း စဉ်းစားပေါ့မယ်။ အချိန်ရှိပါသေးတယ်။ ကဲ . . သက်တို့ပြန်ကြရအောင်”

ချော့ချော့မော့မော့ လေသံကြောင့် . . .

“ကိုကို ကလေးမဟုတ်ပါဘူး သက်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သက်သိပါတယ်။ မိုးချုပ်လာပြီ၊ ပြန်တော့မယ်နော်”

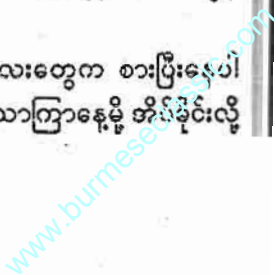
ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့က ထွက်သွားသလို တွေ့လိုက်တဲ့ တက္ကစိတစ်စီးကို လက်ပြထားကာ တက်သွားတာကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်လို့ မပြောလိုက်နိုင်ဘူး။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်ဟာ ည ၉ နာရီရှိနေတာတောင် သားနဲ့ သမီးက မအိပ်သေးဘဲ မျက်တောင်လေးတွေ စင်းရက်သား ကျွန်တော့်ကို ကြိုကြလေတယ်။

“မောင့်မွေးနေ့ သောကြာ ဒီတစ်ပတ် ပူတင်းတွေ ဖုတ်ထားတယ်။ ထမင်းစားတော့မလား။ ဆွေဟင်းတွေနွေးလိုက်မယ်”

“ထမင်းမစားတော့ပါဘူး ဆွေဆွေရယ်။ သားသားတို့နဲ့ ပူတင်းပဲ စားတော့မယ်။ ပြီးရင် ကလေးတွေ သိပ်လိုက်ပါ။ အိပ်ချိန်တောင် လွန်နေပြီနော်”

“ကလေးတွေက စားပြီးနေပါပြီ။ ဒီနေ့ သောကြာနေ့မို့ အိပ်ခိုင်းလို့

မရဘူး။ အိပ်ချင်ရက်နဲ့ စောင့်နေကြတယ်လေ”

ဆွေဆွေရီပြောပုံကြောင့် သားနဲ့သမီးကို ချစ်စိတ်တွေဟာ ရင်ထဲမှာ ပြည့်နင်းလာပြန်တာကို . .

“ဖေဖေတတ်နိုင်သမျှ သောကြာနေ့ဆိုရင် စောစောပြန်ခဲ့မယ်။ သားတို့ အိပ်ကြတော့နော်”

လို့ ချောလိုက်ရပါတယ်။

ထမင်းစားချင်စိတ်လည်း မရှိဘဲ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သထက် တင်းကျပ်လာတော့ ရုံးအလုပ်တချို့ လုပ်နေချိန်မှာ ဆယ် နာရီလောက် ဆွေဆွေလည်း အိပ်ရာဝင်သွားတယ်။ ည ၁၁ နာရီထိုးတော့ အိပ်ချင်စိတ်ကင်းမဲ့ရက်နဲ့ ဆွေဆွေရီဘေးမှာ ဝင်လှဲရာက တရူးရှူး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဆွေဆွေရီမျက်နှာကို တစ်လှည့် ကြည့်နေလိုက်၊ တစ်ဖက်ခုတ်မှာ အိပ်ပျော်သွားကြတဲ့ သားနဲ့သမီးကိုတစ်လှည့်စီ ကြည့်မိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ငယ်ချစ်အဖြစ် စိတ်ချနေတော့ ဘာမှမသိရှာသူ ဆွေဆွေရီကို သနားမိသလို၊ မိန်းမပီသလို့လည်း တန်ဖိုးထားပေမယ့် ခင်စိုးသက်ကို မြင်ယောင်ပြန်ပြီး အတွေးနယ် ကျယ်လာပါတယ်။

အခုမှ ဆွေဆွေရီကို သူငယ်ချင်းဘဝနဲ့ ခင်တွယ်သံယောဇဉ်တင်းလာခဲ့တာကို ချစ်တယ်လို့ ထင်နေခဲ့ပြီးမှ ခင်စိုးသက်ကိုတွေ့တော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ပေါက်ပွားလာကြောင်း ခွဲခွဲခြားခြား နားလည်လိုက်ပါတယ်။ ဆက်လို့ သားလေးနဲ့

သမီးလေးရဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ် ချစ်ခြင်းကို သတိရလာတဲ့အခါ ဆွေဆွေရီတို့ သားအမိတွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝအဖြစ် ဘဝရဲ့တာဝန်ကို သိရမယ်ဆိုတာရယ်။ ဘဝနဲ့ အချစ်မေတ္တာဆိုတာ တစ်ထပ်တည်း မကျရောက်နိုင်ဘဲ ရူးသွပ်မိုက်မဲ ဆင်ကန်းတော့တိုး မဆင်မခြင်ဆက်လုပ်ရင် ကျွန်တော့်ဘဝ ပျက်ရုံမက ခင်စိုးသက်ဘဝကိုပါ ဖျက်ဆီးရာ ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ ကိုမိုးမြင့်ကို လက်ထပ်ခိုင်းလား ခိုင်းလို့ အမျိုးမျိုး အဓမ္မမတရားလုပ်ချင်တဲ့ အကြံအစည်တွေနဲ့ ဇွတ်တိုးချင်လောက်အောင် အတွေးတွေ ပိန်းပိတ်မှောင်မည်းနေခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခဏချင်း မှုန်မှိုင်းနေသမျှ စိတ်တွေ သတိတရားအဝင်နဲ့ ရှင်းလင်းကြည်လင်သွားသလို ဖြစ်တာကြောင့် ရင်မှာပေါ့ပါးသွားလို့ ဆွေဆွေရီရဲ့လက်ကလေးကို နီးမသွားအောင် ဖွဖွလေးကိုင်ထားမိပြီး ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတယ်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးလာတာ နောက်ကျပေမယ့် ရုံးသွားဖို့ မလောတာကို ဆွေဆွေက . . .

“ရုံးသွားဖို့ ရေချိုးတော့လေ။ စားဖို့က အဆင်သင့်ပဲ”

“ဒီနေ့ . . . အလုပ်ပါးပါတယ် ဆွေရဲ့”

ပြုံးသွားတဲ့ ဆွေဆွေရီဟာ “ကြည့်ရတာ စိတ်မောလို့မပြောတာ။ နောက်လဆို သားသား ပထမတန်းစတင်တော့မှာ ကျောင်းသား

အဖေကြီးရဲ့” ဆိုမှ

“ဪ . . . သားတောင် ပညာတွေ စသင်တော့မှာပါလား” လို့ အံ့ဩဝမ်းသာသွားပါတယ်။

အရင်လို ကမူးရှူးထိုးစိတ်တွေ ငြိမ်လာတဲ့အတွက် ကိုယ်ရှိန်သက်နိုင်သလို ခင်စိုးသက်လည်း တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာ အေးအေးဆေးဆေး ရှိရက်က မကြာခင် ကိုမိုးမြင့်ရဲ့ရု နယ်ဘက်ပြောင်းဖို့ စီစဉ်ပြောင်းရွှေ့သွားတဲ့အခါ ဝမ်းနည်းမိသေးပေမယ့် ဘဝနဲ့ ချစ်ခြင်းကို ကျွန်တော့်လို ခွဲခြားနားလည်မှု မနွေးကွေးဘူးလို့ လေးစားမိပါတယ်။

ကျွန်တော့်နားသယ်စပ်မှ ဆံပင်တွေတောင် ဖြူလာပြီဖြစ်ချိန်မှာ သားနဲ့သမီးလည်း တက္ကသိုလ်က ဆင်းလာကြပြီးနေပြီ။ အခုအခါ ပင်မ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးတောင် နယ်မြို့တွေအထိ ကျောင်းခွဲတွေများပြားလို့ အရင်လောက် မစည်ကားသလို အဲလိုထင်ရပါတယ်။ မစ္စတာဂီတာကဖီးဆိုတာလည်း မရှိမတော့တဲ့ အပြောင်းအလဲတွေဟာ မမြဲတဲ့တရားတွေကို သရုပ်ဖော်ပြနေတဲ့အတိုင်း သံဝေဂရစရာ ကောင်းနေပါတော့တယ်။

အစဉ်မွန်မြတ်သော မေတ္တာ ရည်လျက် . . .

ခိုင်ခင်အင်ကြင်း

သာသနာ့သမိုင်းဝင် သီလရှင်ကျင့်ဝတ်များ

ဂေးသုတ်

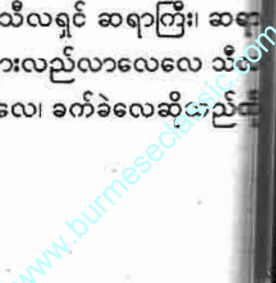
သည်နေ့ ပြာသိုလဆန်း ၆ ရက်။ ၆. ၁. ၁၄ အဝေးဖိတ်နေ့ ဖြစ်ပါသောကြောင့် သီလရှင်ဆရာလေးများ စွာတို့သည် ဆွမ်းဆန်ရပ် ထွက်ကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ လမ်းအတွင်းသို့ သီလရှင်ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများစွာတို့ စနစ်တကျ စိတန်းလျက် ဆွမ်းဆန်ရပ်လာကြသည် ကျောင်းများမှာ ကျောက်တန်းမြို့ရှိ 'ကေသဝတီ'နှင့် 'ဇမ္ဗူ ဦးညောင်' သီလရှင်ကျောင်းတိုက်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

“ဆွမ်းဆန်ရပ် အလှူခံသွားရာ ၌ စကားမပြောဘဲ စကျခြေချ၍ သမထ၊ ဝိပဿနာဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်း သွားရခြင်း၊ ဈေးစားသောက်ဆိုင် စသော လူစည်ကားရာ အရပ်တို့၌ သာသနာတော် ညှိုးနွမ်းစေမည့် အပြုအမူမျိုး ဖြင့် အလှူခံခြင်း၊ ဆွမ်းဆန်ခံခြင်း မပြုရ” တူသည့် ပထမ ဝန္ဏာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သီလရှင်များအတွက် ဩဝါဒ ဆိုဆုံးမချက်တို့ကို သတိရနေတတ်သည်မှာ သီလ ရှင်များကို မြင်ရသည့် အချိန်တိုင်းပင်။ ဆရာလေးများ ဆွမ်းဆန်ရပ်ကြမည့် အဝေးဖိတ်နှင့် အဖိတ်နေ့များအတွက် လှူဒါန်းရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ

ဝင်များ၏ ယဉ်ကျေးမှုလေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ဆွမ်းဆန်အုပ်၊ ကော်ဖီ မစ၊ မုန့်ထုပ်များနှင့် ငါးဆယ်တန်၊ တစ်ရာတန် ငွေစက္ကူများ စသဖြင့် လှူဖွယ်တစ်မျိုးမျိုးကို အသင့်ပြင် ထားပြီး ယောဂီတဘက်လေး ပခုံးပေါ်တင်ထား၍ တရား စာအုပ်များ ဖတ်ရှုရင်းနှင့် ဆရာလေးများကို လှူဒါန်းရန် စောင့်ဆိုင်းနေတတ်သော မိခင်ကြီးကို လွမ်းမိပါတော့ သည်။

အမေသည် ဆရာလေးများကို ရေသောက်နိုင်ပါ ကြောင်း၊ အပေါ့အလေး စွန့်နိုင်ပါကြောင်း၊ ယောက်ျား လေးတွေ မရှိနိုင်ပါကြောင်း၊ စိတ်ချနိုင်ပါကြောင်းတို့ကို ပြောပြ၍ ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်တို့ကိုလည်း ယူတတ်ပါသေး သည်။ ယခုအချိန်တွင် အမေမရှိတော့သော်လည်း အမေ လေ့ကျင့်ပေးထားသည့်အတိုင်း ကျွန်မတို့ ဆောင်ရွက်နေ ခဲ့ကြပါ၏။

ဘုရား၏သမီးတော် သီလရှင် ဆရာကြီး၊ ဆရာ လေးများ၏ ကျင့်ဝတ်တို့ကို နားလည်လာလေလေ သီလ ရှင်တစ်ပါးဖြစ်ရန် မလွယ်ကူလေ၊ ခက်ခဲလေဆိုသည်ကို

ပိုမို၍ သိလာခဲ့ရပါသည်။ သီလရှင်များ၏ “သဗ္ဗကိစ္စအဝဝ ကျင့်ဝတ်” များကပင် အသေးစိတ်အပြုအမူများကအစ ထိန်းသိမ်းလိုက်နာကြရန် စည်းကမ်းများ ရှိနေကြပါ၏။ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းကြီး၏ စာချစ်သူများအတွက် သိထားကြ ပြီးသူများလည်း ထပ်မံ၍ နှလုံးသွင်းနိုင်ကြပါစေ။ မသိ ရှိသေးသူများလည်း ဖတ်ရှု၍ သိရှိကြပြီးလျှင် သီလရှင် များအပေါ် ကြည်ညိုနိုင်ကြစေရန်အတွက် အသေမဦးခင် ဦးဝင်း တင်(မြိတ်) စုစည်းတင်ပြထားသည့် “သီလရှင်ကျင့် ဝတ်” စာအုပ်မှ တစ်ဆင့်ဖော်ပြရေးသားရပါကြောင်း။

သဗ္ဗကိစ္စ အဝဝကျင့်ဝတ်

- (၁) သီလရှင်တို့သည် မိမိတို့ တိုက်တာအတွင်း၌ အဖိတ်နေတိုင်း အမှိုက်သုတ်သင်၍ တံမြက်လှည်း ရခြင်း စသော သေနာသနဝတ်ကို ပြုရခြင်း၊ မပြု လျှင် ဒဏ်သုံးခေါက် ထမ်းရခြင်း။
- (၂) အလှူရှင်က ပင့်ဖိတ်၍ သွားသောအခါ ကုဏ္ဍိ ငါးပါးကို စောင့်ထိန်း၍ သွားရခြင်း။
- (၃) မိမိတို့ တိုက်တာ၌ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါးတိုက်တာက ပင့်ဖိတ်ကျွေးမွေးရာ၌ဖြစ်စေ သုံးဆောင်သောအခါ တည်ငြိမ်သော ကုဏ္ဍိဖြင့် သင်္ခါရဒုက္ခဟု နှလုံး သွင်း၍ သေခံယသိက္ခာပုဒ်တော်ကို ကျင့်သုံးသော ရှင်ရဟန်းများကဲ့သို့ သုံးဆောင်ရခြင်း။
- (၄) စားသုံးနေစဉ် ဖျာစသော အခင်းတို့အပေါ်သို့ ထမင်းတစ်လုံး၊ ဟင်းတစ်စက်မျှ မကျမစွန်းရ အောင် စားသုံးရခြင်း။
- (၅) ထမင်းစားရာအနီး၌ နှပ်ညှစ်၊ ခွဲဟပ်၊ တံတွေးထွေးခြင်းများ မပြုလုပ်ရခြင်း။
- (၆) ထင်းခွေ၊ ဟင်းရွက်ခူး စသည့် အမှုတို့ကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် မိမိရုပ်နာမ်ခန္ဓာကြီး တည်မြဲရေးအတွက် ဤသို့ အသက်မွေးမှု ပြုရခြင်းသည် သင်္ခါရဒုက္ခဟု နှလုံးသွင်းဆောင်ရွက်ရခြင်း။
- (၇) စားသောက်လှူဒါန်းရန် ဈေးဝယ်သောအခါ လောဘမဖက်၊ အနိုင်အထက်မပြုဘဲ တရားသဖြင့်

- ဝယ်ယူခြင်း၊ တရားသဖြင့် မဝယ်ယူလျှင် ဒဏ် သုံးခေါက် ထမ်းရခြင်း။
- (၈) မိမိတို့တိုက်တာအတွင်း အလှူရှင်များက ဆွမ်း စသော လှူဖွယ်တစ်ခုခုဖြင့် ကုသိုလ်ပြုကြသော အခါ မခိုမကပ်ဘဲ ဝေယျဝစ္စကုသိုလ်ကို ကောင်းစွာဆောင်ရွက်ရခြင်း၊ မဆောင်ရွက်ပါက ဒဏ်သုံး ခေါက်ထမ်းရခြင်း။
- (၉) မိမိတို့တိုက်တာအတွင်းရှိ သံဃာတော်များ ဆွမ်းခံ ကြွလာသောအခါ သီလရှင်ငယ်များကို ဆွမ်း မလောင်းစေဘဲ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို တစ်နေရာ တည်းတွင်စု၍ သီလရှင်ကြီးများကသာ အမြဲ လောင်းရခြင်း။
- (၁၀) ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော ရဟန်းသာမဏေများကို သီလရှင်များက နိစ္စဘတ်တိုင် အိမ်ပြု၍ ဆွမ်းကျွေး ဆွမ်းလောင်းခြင်း မပြုရ။
- (၁၁) ဆွေမျိုးရင်းချာ တော်စပ်သည့် ရဟန်းသာမဏေ များကိုပင် မိမိနှင့်အတူနေ သီလရှင်ငယ်များ ရှိခဲ့ လျှင် နေ့စဉ် ဆွမ်းကျွေး၊ ဆွမ်းလောင်းခြင်းများကို ရှောင်ကြဉ်ရခြင်း။ မရှောင်ကြဉ်လျှင် သီလရှင် ဆရာကြီးများက ဆုံးမရခြင်း၊ ဆုံးမ၍ မရပါက တိုက်မှ နှင်ထုတ်ရခြင်း၊ နှင်ထုတ်၍မှ မသွားလျှင် အပေါင်းအဖော် မပြုရခြင်း။
- (၁၂) ကိုယ်ဝတ်၊ ခါးဝတ်တို့ကို စင်ကြယ်အောင် ဖွပ် လျှော်ပြီးမှ ဝတ်ရုံရခြင်း၊ ဤသို့ ဝတ်ရုံရာတွင် ဟိရိဩတ္တ ပွတရားနှစ်ပါး လုံခြုံစေခြင်းငှာ ဝတ်ရုံ ရသည်ဟု နှလုံးသွင်းဝတ်ရုံခြင်း။
- (၁၃) ရဟန်းသာမဏေ အမျိုးသားများနှင့် တစ်ယောက် ချင်းချင်း စကားပြော၊ တရားဟော၊ တရားနာ လုံးဝ မပြုရခြင်း။
- (၁၄) အပျင်းဖက်၍ စားမှု၊ အိပ်မှု၊ စကားပြောမှုတို့ဖြင့် သာ နေ့ရက်များ ကုန်ဆုံးမှု မဖြစ်စေရခြင်း။
- (၁၅) သီတင်းသုံးဖော် သီလရှင်တို့အား ဒေါသ၊ မာန စိတ်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းသော စကားကို မျက်မှောက်၊

www.burmeseclassic.com

မျက်ကွယ်၌ မဆိုမိအောင် ဂရုပြုရခြင်း။

(၁၆) ဆွမ်းဆန် အလှူခံသွားရာ၌ စကားမပြောဘဲ စက္ခုမြေ့ချ၍ သမထ၊ ဝိပဿနာဖြစ်အောင် နှလုံး သွင်းရခြင်း။ ဈေး၊ စားသောက်ဆိုင် စသော လူစည်ကားရာအရပ်တို့၌ သာသနာတော် ညှိုးနွမ်း စေမည့် အပြုအမူမျိုးဖြင့် အလှူခံခြင်း။ ဆွမ်းဆန် ခံခြင်း မပြုရ။

(၁၇) ရဟန်း၊ သံဃာတော်များ၏ အနီးအပါးတွင် ဖိနပ် စီးခြင်း၊ ထီးဆောင်းခြင်း မပြုမိစေဘဲ ကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်စေရန် သတိပြုရခြင်း။

(၁၈) သီလရှင်တို့သည် ရေချိုး၊ ရေခပ်၊ ထင်းခွေ၊ ဟင်း ရွက်ခူး၊ ဘုရားဖူး၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသို့ သွားရာတွင် ဆရာကိုပန်ကြား၍ အနည်းဆုံး သုံး ယောက်သွားကြရခြင်း။ မပန်ကြားဘဲ သွားခဲ့လျှင် တိုက်ဆရာကြီးက ဆုံးမရခြင်း။ ဆုံးမ၍ မရလျှင် တိုက်မှ နှင်ထုတ်ရခြင်း။ နှင်ထုတ်၍ မသွားလျှင် အပေါင်းအဖော် မပြုရခြင်း။

(၁၉) မကျန်းမာသော သီလရှင်ကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစု ကုသရခြင်း။

(၂၀) နဆေးလိပ်၊ ကွမ်း စားသောက်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ် ရခြင်း။

(၂၁) သီလရှင် ဆရာကြီးများ၊ သီလရှင်ငယ်များသည် ဘုန်းတော်ကြီးများကို ဘွဲ့အမည် မခေါ်မိစေဘဲ "အရှင်ဘုရား"၊ "တပည့်တော်မ" စသည်ဖြင့် ပြောဆိုရခြင်း။

(၂၂) စကားပြောတိုင်း "မှန်ပါဘုရား" စသည်ဖြင့် "ပါ" ဟု ချစ်လေးမိဝင်အောင် ဂရုပြုရခြင်း။

(၂၃) မိမိထက် အသက်သိက္ခာ ဂုဏ်ကြီးသူတို့ အနီး၌ မနားကြောင့်ထိုင်၊ အလျားမှောက်၊ ခြေစင်းခြင်း စသော အင်္ဂါရပ် အမူအရာများ မပြုရခြင်း။

(၂၄) "နင်"၊ "ငါ"၊ "မင်း"၊ "အေ"၊ "ညည်း"၊ "ကျွန်မ"၊ "တော်"၊ "ရှင်" စသည့် လူသုံးဝေါဟာရများကို မသုံးစွဲရခြင်း၊ မပြောဆိုရခြင်း။

(၂၅) ကလေးငယ်တို့ကို မချီမပိုးရခြင်း။

(၂၆) ရေစိုအဝတ်တို့ဖြင့် ရေကန်၌ ရေမခပ်ရခြင်း။

(၂၇) သံဃာကျောင်းတိုက်မှ ဖျာ၊ ကော်ဇော၊ အိုးခွက် စသည့်ပစ္စည်းများ မငှားမိမိအောင်ရှောင်ကြဉ်ရခြင်း။

(၂၈) ကာမဂုဏ်နှင့်စပ်သည့် ရှန်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားကို သိနားလည်သူ ယောက်ျားတစ်ဦးဦး အနီးအပါး၌ မရှိဘဲ ရဟန်းတော် တစ်ပါးပါးထံ၌ သီလမဆောက်တည်ရခြင်း။ တရားမနာရခြင်း၊ စာမတက်ရခြင်း၊ ဤကျင့်ဝတ်ကို မလိုက်နာသော် သုံးကြိမ်ဆုံးမရခြင်း။ ဆုံးမ၍ မရပါက တိုက်မှ နှင် ထုတ်ရခြင်း။ နှင်ထုတ်၍ မသွားလျှင် အပေါင်း အဖော် မပြုရခြင်း။

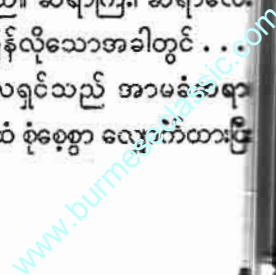
(၂၉) မိမိငဲ့တိုက်၌ ကထိန်ပွဲ မကျင်းပရခြင်း။

(၃၀) အချိန်မတော် အဖော်မပါသော လူ၊ ရဟန်း၊ သာမဏေတို့ကို လက်မခံရခြင်း။ လက်ခံခဲ့လျှင် သုံးကြိမ် ဆုံးမရခြင်း။ ဆုံးမ၍ မရလျှင် တိုက်မှ နှင်ထုတ်ရ ခြင်း။

(၃၁) ရာသက်ပန် သီလရှင်ဝတ်သူများသည် သီလရှင် အဖွဲ့အစည်းနှင့် ကင်းလွတ်၍ တစ်ဦးတည်း မနေ ရခြင်း။ နေအိမ်များ၌ လူများနှင့် ရောနှောမနေ ရခြင်း။

ဖော်ပြပါ ကျင့်ဝတ်များသည် ပထမဂန္ဓာရုံဆရာ တော်ဘုရားကြီး၏ ဆုံးမဩဝါဒများ ဖြစ်ပါသည်။ ရဟန်း သံဃာတော်များအတွက် သိက္ခာပုဒ်များပြားစွာ ရှိနေ သကဲ့သို့ပင် သီလကိုပိုင်ဆိုင်ထားကြပါသော သီလရှင် များအတွက်လည်း ကျင့်ဝတ်ပေါင်းများစွာ ရှိနေပါသည်။ ဘုရားဝတ်တက်၊ ဆွမ်းတော်ကပ်ကျင့်ဝတ်၊ ညအခါ စာပြန် ကျင့်ဝတ်၊ ကျောင်းတိုက်ဝေယျာဝစ္စ ကျင့်ဝတ်၊ တေတိရပ် ရွာသို့ အခိုက်အတန့်ပြန်လိုသော ကျင့်ဝတ် စသဖြင့် သတ် မှတ်ချက်များ ရှိနေပါသေးသည်။ ဆရာကြီး၊ ဆရာလေး များ၏ ဇာတိရပ်ရွာသို့ ခေတ္တပြန်လိုသောအခါတွင် . . .

(၁) ပြန်သွားလိုသော သီလရှင်သည် အာမခံဆရာ သီလရှင်ဆရာကြီးများထံ စုံစေစွာ လျှောက်ထားပြ

မှ ပြန်ရခြင်း။

(၂) အကြောင်းထူးမရှိဘဲ ၁၅ ရက်ထက် ပိုမနေရခြင်း။

(၃) အကြောင်းထူးရှိ၍ ငါးလကျော်မှ ပြန်လာခဲ့သော် အာမခံဆရာ အသစ်ရှာ၍ သီလရှင်သစ်တို့နည်းတူ ဆရာကြီးထံလျှောက်ထားပြီး အခွင့်ရမှ နေရခြင်း။

(၄) အကြောင်းထူးမရှိဘဲ ရပ်ရွာ၌ အမှတ်မဲ့ ကြာရှည်စွာနေခဲ့သော် ရောက်သည့်အခါ နွံနာအောင် ဒဏ်ပေးဆုံးမသည်ကို ခံယူရခြင်း။

ထို့အပြင် ရေချိုး၊ ရေခဲသွားရာ မှာပင် အောက်ပါ စည်းကမ်းကျင့်ဝတ်များကို လိုက်နာရပြန်ပါသည်။

(၁) ရေချိုးရေခဲ သွားလိုလျှင် တစ်ပါးတည်း မသွားရ။ သုံးပါးလေးပါး စု၍ သွားရခြင်း။

(၂) ရေခဲဆိပ်၌ အများပေါင်းစုံမိသော် စကားများစွာ မပြောရ။ ရယ်မောမြူးထူး ရေကူးရေကစား မပြုဘဲ ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ရေချိုးရခြင်း။

(၃) အတိုင်းထက်အလွန် ရှည်ကြာစွာ မနေရခြင်း။

(၄) အထက်ပါကျင့်ဝတ်တို့ကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်မိသော် ဒဏ်ပေးသည်ကို ခံယူရခြင်း။

သီလရှင်များသည် ဆွမ်းဆန်ခံရခြင်းနှင့် ကျောင်းတိုက်ဝေယျာဝစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရခြင်းတို့အပြင် ပရိယတ္တိစာပေများကိုပါ သင်ကြားရပါသေးသည်။ စာပြန်ကျင့်ဝတ်များကိုလည်း အောက်ပါအတိုင်း ချမှတ်ထားခဲ့ပြန်ပါ၏။

(၁) ဘုရားဝတ်တက်ရာမှအပြန် အကြောင်းထူးမရှိလျှင် စာပြန်ရာ ဝတ်တက်ရာသို့ မနွေးမလျှင် ကောင်းစွာ သွား၍ မိမိထိုင်မြဲနေရာတွင်ထိုင်ပြီး တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်စေ၊ မိမိနေရာကျောင်း၌ အသီးသီးဖြစ်စေ စာပြန်ရခြင်း၊ ရှုပ်ယှက်ခတ် စကြိုသွားလျက် မပြန်ရခြင်း၊ စကြိုသွားလျက် စာပြန်လိုပါက ကျောင်းအနီးမြေပြင်၌ ဆင်း၍ စာပြန်ရခြင်း။

(၂) စာပြန်စဉ် သူတစ်ပါးအိပ်ငိုက်သည်ကို မြင်ပါက မနှိုးဘဲ မနေရခြင်း။

(၃) စာပြန်စဉ် မိမိအိပ်ငိုက်သည်ကို သူတစ်ပါးမြင်၍ နှိုးလျှင် စိတ်မဆိုးဘဲ မအိပ်ချင်အောင် ကျောင်းအနီးမြေပြင်၌ စကြိုလျှောက်၍ စာပြန်ရခြင်း မျက်နှာသစ်ရခြင်း။

(၄) ပြောပလောက်သော အကြောင်းထူးမရှိဘဲ စာပြန်နေကြစဉ် စာအံတိတ်ရန် ကြေးစည်သံခေါက်မတီးခေါက်ရခြင်း။

(၅) စာပြန်ပြီးနောက် စကားမပြောဘဲ မိမိတို့အိပ်နေကြနေရာ အခန်းတွင်း၌ သင့်သည့် သမထ၊ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတို့ကို စွမ်းနိုင်သမျှ နှလုံးသွင်း၍ အိပ်ရခြင်း၊ နှလုံးမသွင်းဘဲနေလျှင် ရေဒဏ် ၁၀ ခေါက် ထမ်းရခြင်း။

(၆) သူတစ်ပါး အိပ်ရာနေရာ၌ မအိပ်ရ။ အိပ်မိလျှင် နံနက်ထသောအခါ ရေဒဏ် ၁၀ ခေါက် ထမ်းရခြင်း။

(၇) အနာရောဂါရှိ၍ စာမပြန်နိုင်လျှင် သူတစ်ပါး စာအံမထွက်မီအတွင်း၌ မအိပ်မလှဲဘဲ သမထ၊ ဝိပဿနာတရားတို့ကို ပွားများနေရခြင်း။

(၈) အထက်ပါကျင့်ဝတ်များကို မကျင့်ကြဲဘဲ အမှတ်တမဲ့နေခဲ့လျှင် မိမိအသိတရားဖြင့် ရေဒဏ် ၁၀ ခေါက် ထမ်း၍ မည်သည့်အဖြစ်ကြောင့် ဒဏ်မည်မျှထမ်းရကြောင်း သီလရှင်အပေါင်းအား ဘုရားဝတ်တက်သောအခါ လျှောက်ထားရခြင်း။ သီလရှင်ကျင့်ဖွယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို ရေးနေရင်းနှင့်ပင် အမေ အမြဲတမ်းပြောလေ့ရှိပါသော စကားတစ်ခွန်းကို အမှတ်ရနေမိပါ၏။

“ညည်းတို့လိုပုံပုံအမျိုးမျိုးကို လက်အညောင်းခံပြီး ပြုပြင်နေကြတဲ့ ဆံပင်တွေကို ပယ်ရဲတဲ့သတ္တိ၊ အရောင်တစ်မျိုးတည်းကိုသာ သေတဲ့အထိ ဝတ်သွားရဲတဲ့ သဒ္ဓါတရား၊ အဲဒီနှစ်ချက်နဲ့ကိုပဲ သီလရှင်တွေကို ကြည်ညိုပြီး သားအေး”

မလေးလူ့စ

ဘဝအမျှော်စင်မယ့် လှတောတစ်ခွင် ဟာသများ

ဦးကောင်းထူး

ပျားသလက်များ ဖြစ်နေသလား

ရွာလယ်ဖြစ်သည့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဆံသဆိုင်၊ ဗီဒီယိုရိမ်းဆိုင်များနှင့် လူမပြတ် စည်ကားနေလေ၏။

လူတွေစုံသကဲ့သို့ သတင်းကလည်း ပေါင်းစုံရပြီး သား ဖြစ်၏။

ဆံပင်ညှပ်ခံနေရသည့် လူတစ်ယောက်က ရက်လွန်သတင်းစာဖတ်ပြီး ထ်အော်လိုက်လေ၏။

“ဟလိုလေးလေး . . . ရမ်းရှာလိုက်လေကွယ်တို့။ ဘာတစ်ခုမှမတတ်တဲ့ ဒေါက်တာရမ်းကုရယ် . . သွားဖုံးကို ဆေးထိုးကုသတဲ့”

ထိုအခါ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားပြီး . . .

“အထိုးခံရတဲ့လူ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

ဟု ဝိုင်းမေးရာ . . .

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အပ်မနုတ်ခင် အဖြူပိတ်စီစီ ထွက်ပြီး သေရုံလေး သေသွားတာ”

“အေအိုင်ဒီအက်စ်လိုပဲ ကြောက်စရာကြီးနော်”

“အေအိုင်ဒီအက်စ်က ဝေးသေးတယ်။ ကျောချင်းကပ် ခင်ဗျားအိမ်ကလူတွေ သွားနေတဲ့ ဆေးခန်းကလည်း ဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး။ အပ်ပုန်း . . . အဲ . . . ဆေးရုံမှာ အမှိုက်လှည်းတဲ့လူဆိုပဲ”

“ဟုတ်သမှ တဟုတ်ဟုတ်ကိုနေတာ။ သွားခေါတာနဲ့ ကျုပ်တို့က ဒေါက်တာပေါက်တူးလို့ခေါ်တာ။ အထင်

တော့ မသေးလိုက်နဲ့။ အစာမကြေ အာဂန္တူရောဂါလေး သွားပြတာ ငါးခါသွားလည်း မပျောက်၊ တစ်ပတ်နေလည်း မပျောက်။ ယူလိုက်တော့ စိန်ဈေး၊ ကျောက်ဈေး။ ထိုးလိုက်တဲ့ဆေးကျတော့ . . . ”

“ရေတွေလို့ ပြောစမ်းပါကွာ”

“အေး . . . ရေတွေလား။ တရုတ်ဆေးတွေလား မသိပါဘူးဗျာ။ ထိုးထားလိုက်တာ တင်ပါးတစ်ခုလုံး အပေါက်ချင်းဆက်နေပုံများ ပျားသလက်ဖြစ်နေသလား မှတ်ရဗျို့။”

ပင့်ကူအိမ်သာ အားကိုးပါ

သမဝါယမဆိုင်ထဲရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ညည်းချင်းချပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“အိမ်ကလူလည်း ဆေးလိပ်သောက်လိုက်တာ မီးမပြတ်ဘူး။ စက်ခေါင်းတိုင်နဲ့ သူ့ဆေးလိပ် လူတွေ မကြာခဏ မှားကြရတဲ့အထိ”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသည့် အသိတစ်ယောက်က . . .

“နင့်ယောက်ျား ဒီလောက်တောင် ဆေးလိပ်သောက်မှတော့ ပုဆိုးတွေ အပေါက်ချည်း နေမှာပေါ့။ မထူးပါဘူး။ ငါပြောတာ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့။ ငါးဖမ်းပိုက်သာ ပုဆိုးချုပ်ပေးလိုက်”

“ပိုက်က ဈေးကြီးလို့ ပုဆိုးခွဲတမ်း လာဖေးတာပေါ့”

အေ။ သုဒ္ဓေါလေးတောင် မပါဘူးတဲ့”

“အလိုလေးလေး . . . ပုဆိုးခွဲတမ်း မျှော်မယ့် အစား ပင့်ကူအိမ်သာ ပုဆိုးချုပ်ပေးလိုက်ပေတော့ဟာ”

မြောက်အိုးဖောက်သလို

ဘောလုံးပွဲတွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ခိုက်ရန်ဖြစ် သွားကြသဖြင့် လှတောသားများ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။

ခြေထောက်က သစ္စာဖောက်သဖြင့် နောက်ကျ ကျန်ခဲ့သူများကမူ အရိုက်ခံကြရလေ၏။

ထိုအဖြစ်ကို လှတောသားတစ်ယောက်က သရုပ် ဖော်လိုက်ပုံကား . . .

“ဟလိုလေး . . . အဲဒီလူတွေ အရိုက်ခံရပုံများ တော့ တရုတ်နှစ်သစ်ကူး မြောက်အိုးဖောက်နေသလား မှတ်ရ။ တဖြောင်းဖြောင်း တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့။ နားပင်းလှ မတတ်ပါပဲဗျာ”

မပေးနိုင်ဘူးဟေ့

လူတစ်ယောက်ထံသို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက စက် ဘီးလာပေါင်၏။

ထောင်ထားသည့် စက်ဘီးကို နွားဝယ်သည့်ပုံစံနှင့် ကြည့်ရင်း ထိုလူက မေးလေ၏။

“ဘယ်လောက် လိုချင်လဲ”

“တစ်ထောင်တည်းပါကွာ၊ မများပါဘူး”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ဟုတ်ပြီဆို၍ အားကိုးတကြီး ဖြေလိုက်၏။ ထိုအခါ အပေါင်ခံမည့်လူက . . .

“ဟလိုလေးကွယ် . . . သံချေးတက်နေတဲ့ ရေစည် လောက်တောင် အရောင်မထွက်တဲ့ စက်ဘီးကို တစ် ထောင်ပေးရမယ် ဟုတ်လား။ ငါတော့ ငွေတစ်ထောင် ဝေးလို့ လောက်စာလုံးတစ်ထောင်တောင် မပေးနိုင်ဘူး ဟေ့”

ပိုက်ဆံလိုချင်တာချင်း အတူတူ

လှတောသားဦးကြီးတစ်ယောက် ရန်ကုန်ရောက် နေသည်မှာ တစ်လကျော်သွားခဲ့သဖြင့် ရန်ကုန်ပါး ဝခဲ့ ပေပြီ။

ရွာကိုလွမ်း၍ ပြန်ချင်သော်လည်း ဆွေမျိုးများက ဆွဲထားသဖြင့် သောင်တင်နေခဲ့ရပြန်သည်။

သို့ဖြင့် မနက်စောစော နံနက် ၅ နာရီပင် မထိုး သေးခင် ဆူဆူညည် အလှူခံမဏ္ဍပ်ရှိ အသံချဲ့စက်သံကြီး ကြောင့် လန့်နိုးသွားခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် . . .

“ဟလိုလေးကွယ် . . . ဆူလိုက်တာ အသံချဲ့စက် ရယ် နားငရဲကျသွားသ လားမှတ်ရ။ ပိုက်ဆံလိုချင်တာ ချင်းအတူတူ ငွေကုန်ခံပြီး အသံချဲ့စက်ငှား အော်နေရ တယ်လို့။ မီးပွိုင့်မှာ ဒန်ခွက်ကလေးချပြီး ထိုင်ရုံခိုး နေရင်လည်း ရသားနဲ့”

ဓာတ်ဆီများ ထည့်လိုကတော့

မီးရထားပေါ်၌ လှတောသား ဘေးကလူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံကလူများ နိုင်ငံခြားဖြစ် မီးခြစ် တွေထုတ်ကာ အကောင်းပြိုင်လာကြလေ၏။

ဤတွင် လှတောသားလည်း နားကလောလာသည့် အဆုံး သူ့မီးခြစ်ကို ထုတ်ပြရင်း . . .

“ကျုပ်မီးခြစ်ကတော့ ပြည်တွင်းဖြစ်ဖူး။ တစ်ဆယ်ပဲ ပေးရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဓာတ်ဆီထည့်ဘဲ ခြစ်တာ တောင် မီးတောက်တာကလား။ ဓာတ်ဆီများ လောင်း ထည့်ရင်တော့ လှတောကခြစ်လိုက်တဲ့ မီးတောက်ကို မန္တလေးက လှမ်းမြင်ရပြီး တာဝတိံသာကိုတောင် မီးစွဲနေ တယ် ထင်ရသဗျို့”တဲ့။

ပျော်စရာကြီးပါလား

ရန်ကုန် ဘတ်စ်ကားဆိုသာက ချောင်ချောင်၊ ကျပ် ကျပ် စပါယ်ယာဇာဏ်ပီးစပ်နှင့်မူ မလွတ်ကင်းပါချေ။

ခုလည်း ကုသိုလ်ထူးစွာဖြင့် တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ်ရပ်ပါလာသည့် ဦးလေးကြီးအား စပါယ်ယာ ကိုယ်တော်မြတ်က အမိန့်ပေးပြန်ပါလေ၏။

“ဟိုဦးလေးကြီး နောက်တက်မယ် ခရီးသည်တွေ အတွက် ကိုယ်ချင်းစာပြီး ရှေ့တိုးပေးပါ”

ဦးလေးကြီး လှတောသားခမ္မာ မသိရှာလေသဖြင့် “ဟင်း . . . ခရီးသည်တွေ လူမထင်၊ မှတ်တိုင်မှာ ကျောက်ချရပ်၊ မောင်းတော့လည်း ခုံးကျည်ရှုံး၊ ရပ်ပြန် တော့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး၊ ဆောင့်ရပ်၊ ဆောင့်ထွက် တဲ့ မင်းတို့ကများ ခရီးသည်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါတဲ့။ ရယ် စရာကောင်းလိုက်လေကွယ်။ ပုဆိုးမပါတဲ့လူက လုံ အောင်ထိုင်ပါလို့ ပြောနေပြန်ပြီ”

စပါယ်ယာက မျက်နှာအောက်သိုးသိုးနှင့် ဘာမှ မပြော။

နောက်တစ်မှတ်တိုင် ရောက်လေသော် ရှေ့ပေါက် က ဝေါခနဲ ခရီးသည်တွေ တက်လာပြန်၏။

စပါယ်ယာဇာဏ်အသံ ခပ်ထန်ထန် ထွက်လာပြန်၏။

“အလယ်ကလူတွေ . . . နောက်ဆုတ်ပေးကြပါ။ အလယ်က အစ်ကို၊ အစ်မ၊ ဦးလေး၊ ဦးကြီးတို့”

“စပါယ်ယာရေ။ မင်းပါးစပ်က ခုတစ်မျိုး . . . ခုတစ်မျိုး။ အပျိုလေးမဟုတ်လို့သာပေါ့။ အပျိုလေးသာ ဆို မင်း နာမည်ပျက်တာကြာပြီ”

ဒေါပွပွမို့ လှတောသားကြီး အပြောမရပ်နိုင်ပါ။

“မတ်တတ်ရပ်တဲ့လူတွေဖြင့် အရွယ်မတိုင်ခင် တောင်ငှေးဆွဲရမလို လုံးလည်ချပ်ပြား လိုက်နေပြီ။ မင့် ကုန်သေတ္တာကြီးထဲမှာ အီးတောင် ဝဝမပေါက်နိုင်တော့ ဘူးဟ”

ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မကသေးပါ။ လှတောသား ကြီးပါးစပ်က ဘရိတ်ပေါက်သွားသည့်အလား။

“ဒီကြားထဲ ဒရိုင်ဘာက လူပိုဆုံးအောင် ရှေ့တိုး

နောက်ငင်နဲ့ ဂီယာထိုးလိုက်သေးရဲ့။ လူတွေကိုများ ကျောင်းဆရာကြီးလက်ထဲက ကလိုင်းအဆံ့မှတ်နေ သလားကွာ”

ယာဉ်မောင်းက မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် နောက် ကြည့်မှန်ထဲမှနေ၍ မကျေမနပ် ကြည့်ပြန်၏။

ခရီးသည်များမှာမူ ကားပေါ်မှာ လူရွှင်တော်ပါလာ သကဲ့သို့ တပြုံးပြုံး တဟားဟားနှင့်။

မဝေးပါဘူး

မန္တလေး မရောက်ဖူးသူများနှင့် ရောက်ဖူးသည့် လှတောသားတို့ မန္တလေးတောင်သို့တက်ရန် ဘတ်စ် ကားမှတ်တိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

“ကားစီးရမယ်ဆို ဘယ်လောက်တောင်ဝေးလို့လဲ”

“သိပ်မဝေးပါဘူး။ ကားမှတ်တိုင် နှစ်ဆယ်လောက် ပဲ ဝေးမယ်ထင်တယ်”

“အဝေးကြီးပါလား”

“မဝေးပါဘူးဆိုနေ။ ကားမှတ်တိုင်တွေက တစ်တိုင် နဲ့တစ်တိုင် နီးလိုက်သမှ ဘီးစိပ်ထောင်ထားတာကမှ ကျဲဦးမယ်”

ရတော့မယ် မထင်ဘူး

လူမမာမေးပြီး ဆင်းလှာသည့်လူကို နောက်တက် လာသည့် လူက သတင်းမေးလေ၏။

“အခြေအနေ ဘယ်နှယ်လဲ”

ပထမလူက မပြောကောင်းသည်ကို မပြောချင် သဖြင့် ခေါင်းခါပြီး ရှောင်ပြေးရန် ကြိုးစားလေ၏။

ဒုတိယလူက ကိုယ်ဟန်ပြစကားကို နားမလည်ပေ။ သည့်အတွက် လက်ဆွဲပြီး အတင်းမေးလေ၏။

“ဘယ်နှယ်တုံး။ လေဖြတ်ထားတာ စကားပြော နိုင်သေးရဲ့လား”

ပထမလူက စိတ်မရှည်သံနှင့် . . .

“အေး . . . ငါ စိတ်မှန်းရသမျှ လှတောသားပီပီ
မိုးသားဖြောင့်မတ် မှန်ကန်ပြတ်သားစွာ ပြောရရင်တော့
အလွန်မာကျောပြီး ပြောင်ချောနေတဲ့ လိပ်ကျောကိုသာ
ခွန်ရဲခြေသည်းနဲ့ ကုပ်လို့ရချင်ရမယ်။ လူမမာကတော့
ရတော့မယ် မထင်ဘူး”

မုန့်တီဆိုတာ ဒါပဲလား

ရန်ကုန်ရောက် လှတောသား ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည်
မြို့ထဲသို့ လျှောက်လည်ကြလေ၏။

လမ်းထောင့်တစ်နေရာအရောက် မုန့်တီအထမ်း
သမားကို မြင်ရာက ဗိုက်ဖြည့်ရန် ဝိုင်းသွားကြလေ၏။

သူတို့ရှေ့ကလူအတွက် ပြင်ပေးသည့် မုန့်ပန်းကန်
ကို ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်က အချင်းချင်း လက်တို့ပြော
လိုက်ပုံမှာ . . .

“အလိုလေးဟဲ့ . . . မုန့်တီတဲ့။ ပန်းကန်ဆေးရည်
နဲ့ ပြောင်းဖူးမွေး သုံးလေးပင်ကို ငရုတ်သီးနဲ့ ဖျော်ထား
တာပါကလားကွယ်ရဲ့။”

နားအုံပွင့်ပြီး သေမှာစိုး

သီတင်းကျွတ်ပွဲတွင် ဖြစ်၏။ တောင်ပိုင်းက အရပ်
ပြဇာတ်ကဖို့ ငှားထားသည့် အင်ဂျင်စက်မှာ အိုနာကျိုး
ကန်းကြီး။ မရရသည်ကို ငှားထားရသဖြင့် စက်သံက
အမြောက်သံထက် ကျယ်နေ၏။ ပြဇာတ်မင်းသားခမျာ
ညည်းရှာ၏။

“ဒီမီးစက် ဒီလောက်ညံ့နေရင်တော့ ငါတို့အသံ
လူကြားအောင် ဖင်မီးထွက်အောင် မအာ်ရတော့မှာပဲ”
မြောက်ပိုင်းသား တစ်ယောက်ကလည်း ပွဲကြည့်
ရောက်လာရာက ဩဘာပေးပြန်၏။

“ဟ . . . လူတွေရ။ မင်းတို့ မီးစက်ကြီးနွယ် ဆူ
လိုက်လေကွယ်။ လှတောရွာ မဆိုထားနဲ့။ အဝီစိငရဲ

ခံနေရတဲ့ စိဉ္စမာနတောင် နားအုံပွင့်ပြီး လဲသေမှာ စိုးရ
သဟေ့”တဲ့။

အကွက်မိအောင်လို့

သည်နေ့ကား လှတောအသင်းနှင့် ဝက်လက်
အသင်း ယှဉ်ပြိုင်ကစားမည့် ဘောလုံးပွဲဖြစ်၏။ လှတော
သားများ တပ်မကြီးချီလာပြီး အားပေးကြလေ၏။

ပွဲအစတွင် လှတောအသင်းက ကစားကွက် မမီ။
ဝက်လက်အသင်းက ပညာသားပါကြောင်း သိလိုက်ကြ၏။

ဤ၌ လှတောသားတစ်ယောက်က အမေကျော်
ဒွေးတော်လွမ်းရုံမက ပထွေးလွမ်းလိုက်ပါ၏။

“ဝက်လက်က တကယ် အကွက်မိတယ်ကွ”
နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ဖြည့်စွက်ထောက်ခံ
သည့်အနေနှင့် အရွန်းလေး ဖောက်လိုက်ပြန်၏။

“ငါတို့လှတောကတော့ အကွက်မိအောင် လယ်ထဲ
ဆင်းပြီး မြွေပွေးဖမ်းရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့ဟ”

ထိုအခါ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန် ဆိတ်ရပါမလားဟူ
၍ မခံမရပ်နိုင်သော လှတောသားကြီး နောက်တစ်
ယောက်က . . .

“ဟလိုလေးကွယ် . . . ဝက်လက်အကွက်ကတော့
လှပါရဲ့။ အနံကျတော့ တိုတိုလေး၊ ကွင်းကလည်း ကျဉ်း
ကျဉ်းလေးနဲ့ မတော်လိုက်လေခြင်းကွာ”ဟူ၍ ရမိရရာ
ဆွဲပြီး သရော်သံနှင့် ချေပလိုက်လေသတည်း။

ဦးကောင်းထူး

ဒါလေးတွေ ဆင်ခြင်ရအောင် မောင်ပုတ်စည်

လူတွေမှာ ကောင်းတာလုပ်ရင်းနဲ့ အမှတ်မထင် တစ်ခါတစ်ရံ မကောင်းတာ သွားဖြစ်တတ်တာမျိုးလေးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့ နာဖိုဂေးဘင်းတာပေါ့။ နှမြောဖို့ ကောင်းတာပေါ့နော်။ သတိပြုစရာ၊ ဆင်ခြင်စရာလေးတွေပါ။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အရက်သောက်တယ်။ တကယ်တော့ သူက လူကတ်သတ်ခွာပါ။ ဘုရားက ပြောတယ်တဲ့။ အရက်သောက်ရင် မှားတတ်တယ်။ အကုသိုလ်တွေ ကျူးလွန်မိတတ်တယ်။ ဒါပဲတဲ့။ အရက်မသောက်နဲ့လို့ ပပြောဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူသောက်တယ်။ ဘုရားစကားမှားထောင်ပြီး မမှားအောင်၊ အကုသိုလ်တွေ မကျူးလွန်မိအောင် နေတယ်။ အပြစ်မရှိပါဘူးတဲ့။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး မသောက်ဘူး။ ဘုရားကို ဆွဲထည့်တယ်။ အမှားလုပ်ရင်း အမှားဖြစ်တာထား ပါတော့။ နောက်တစ်ယောက်ကျတော့ သူ့ရောက်ကို တစ်သက် လုံး ရှောင်ကြဉ်ထားတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကျန်းမာရေး အတွက် ထမင်းစားခါနီး နည်းနည်းသောက်တယ်။ ဘုရား တပည့်တော်သည် ဆေးဝါးအဖြစ်မှလွဲ၍ မသောက်စား။ မလိမ်းကျံပါလို့ သစ္စာဆိုပြီးသောက်တယ်။ အပြစ်မရှိဘူးတဲ့။ ကျန်းမာရေးအတွက်ဆိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်သောက်ပေါ့။ ဘုရားကို ဆွဲဆွဲထည့်တယ်။ လောကမှာ လူတွေဖြစ်နေကြ တာ ပြောပါတယ်။ ထားပါတော့။ မကောင်းမှုလုပ်ရင်း မကောင်းတာဖြစ်နေကြတာ မပြောလိုပါဘူး။

ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပုတီးစိပ်တယ်။ ပုတီးကြီးတကားကားနဲ့ လူစုံပြီဆိုရင် ပြောပြီ။ ဘုရားပေါင်းစုံ လှည့်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်တွေဝင်တဲ့အကြောင်း၊ စမတောင်မှာ ဘယ်လိုသွားစိပ်တာ၊ ပေါင်းတော်ချုပ်မှာ ဘယ်လိုအဓိဋ္ဌာန် ဝင်တာ စသဖြင့် လည်ပင်းမှာလည်း အမြဲတမ်း ပုတီးဆွဲပြီး အပေါ်က အင်္ကျီထပ်ဝတ်ထားတယ်။ လူမြင်သာအောင် အပေါ် ကြယ်သီးဖြုတ်ထားတယ်။ သူပုတီးစိပ်တယ်ဆိုတာ ထင်ပေါ် ချင်တယ်။

အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ကြားတဲ့ မြင်တဲ့လူတွေက သူ့ကို လူကြောင်ကြွားဆိုပြီး စချင်၊ နောက်ချင်တယ်။ နောက်ကွယ်ရာမှာ ဟားချင်တယ်။ အကုသိုလ်တွေဖြစ်ကုန် တာပေါ့။ သူ့အကြောင်းပြုပြီး တခြားလူတွေ အကုသိုလ်ဖြစ် ရတာ သူပယောဂ ကင်းမလား။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပြီး မကောင်းမှုဖြစ်တာ နာဖို့မကောင်းဘူးလား။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်တာ၊ တရားအားထုတ်တယ်။ ပုတီးစိပ်တယ်ဆိုတာ ကြွားစရာ၊ ထင်ပေါ်စရာ၊ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး။ အမှတ်မထင် ဖြစ်တတ်လို့ ဒါလေးတွေ စောင့် ထိန်းဖို့ ပြောတာပါ။

ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ သက်သတ်လွတ်စားတဲ့လူ တွေ။ အလှူရှင်တွေက ကျွေးချင်မွေးချင်၊ လှူချင်လို့ ဖိတ် တယ်။ လူပုံအလယ်ကျမှ သူက သက်သတ်လွတ်ဆိုပြီး ပြောတယ်။ ဟာ...ရတယ်၊ ရတယ် လုပ်ပေးပါ့မယ်ဆိုပြီး အလှူရှင်တွေခမျာ ပျာယီးပျာယာနဲ့ တကူးတက ကမန်း

ကတန်းလုပ်ပေးရတယ်။ အလုပ်ရှုပ်ကုန်တယ်။ အားနာဖို့ အရမ်းကောင်းတယ်။

တကယ်ဆိုရင်လည်း ဘာကျွေးမွေးဧည့်ခံမယ်ဆို တာ သူသိသားပဲ။ မသွားနဲ့ပေါ့။ သွားရင်လည်း အလှူရှင် တွေအတွက် ကသိကအောက်၊ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် ကျန်းမာရေးကြောင့် ဘာကြောင့် ညာကြောင့် ထမင်းမစား နိုင်လို့ အိမ်က ဆန်ပြုတ်ကလေးပဲ သောက်ခဲ့ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီလေးလောက်ပဲ သောက်တော့မယ်ဆို ရတာပဲ။

မဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုပဲ လူထူထူမှာ ဂုဏ်ယူပြီး ကြွားလုံး ထုတ်တယ်။ သူသက်သတ်လွတ်စားတာ ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ သားငါးတွေ အနံ့ခံလို့မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့အသားတွေ ဟာ ဝင်းနေတယ်။ ကြည့်ပါလား။ ချွေးထွက်ရင်တောင် အနံ့ မနံဘူးဆိုပြီး အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ ကြွားတယ်။ လူတွေသိအောင် ဂုဏ်ယူပြီးပြောတယ်။

ဒီတော့ ကြားရတဲ့သူတချို့က နားကြားပြင်းကတ်ပြီး မျက်စိနောက်လာတယ်။ ဟားချင်လာတယ်။ အဲဒီတော့ အကုသိုလ်ဖြစ်မသွားဘူးလား။ အကောင်းလုပ်ရဲ့သားနဲ့ သူ့အကြောင်းပြုပြီး တစ်ဖက်သား အကုသိုလ်ဖြစ်ရတာ အားနာဖို့ကောင်းတာပေါ့။

တကယ်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သက်သတ်လွတ် စားတာ ဂုဏ်ယူစရာ၊ ကြွားစရာ၊ ထုတ်ဖော်ကြေညာစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ တချို့ကလည်း နောက်ကွယ်မှာ ပြောတာပေါ့။ အလကားပါ။ အဲဒီလူက သားတွေ၊ သမီးတွေ၊ မယားတွေ ပစ်ထားပြီး သူတစ်ယောက်တည်း နိဗ္ဗာန်ရောက် အောင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားတဲ့။ ကဲ...ကောင်းတော့မလား။ သူ့လုပ်တဲ့ အကောင်းတွေက ဖြစ်တဲ့ မကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါကြောင့် ဒါလေး တွေ ဆင်ခြင်ရအောင်။ မကောင်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သတိပေး နှိုးဆော်တာပါ။

မောင်ပုတ်စည်

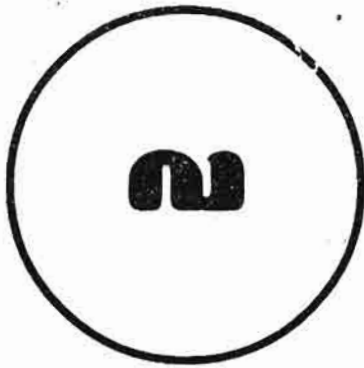
ကောင်းကင်ပိတ်ပေါ်က နေလေစမတို့၏

သိ ခွိ ဟိ တ် တ န် ခို : မျ ဘ :

မော်တင်သိန်းဇော်ဇ

“နေစမ”

“လစမ”

လေထဲမှာ မဟုတ်။ “ရွှေ့နားကြီး” တစ်ယောက် အကယ်ပင် အပြင်ဖြစ်တဲ့ သူပိုင်မြေမှာ တိုက်ကြီးဆောက်လုပ်ပြီ တဲ့။ အများသူငါ ကြားကြလို့မှ ယုံနိုင် စရာမရှိသော “ရွှေ့နားကြီး” တိုက်ဆောက် လိုက်သည့် သတင်းထူး၊ သတင်းဆန်း တစ်ရပ်က ရွာခံလူသူတစ်ဝိုက်တို့နှင့် ဆိုက်ကားဂိတ်တစ်ဝိုက်တွင် တောမီး ကြီးကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ဝန်းခနဲဆိုသလို ပေါ်ထလျက် ပျံ့နှံ့ဖောက်ထွင်းကာ ကျော်ကြားသွားလေသည်။ သောသော ညံ့သွားလေသည်။

တကယ်တော့ ရွှေ့နားကြီးလို သာမန်အောက်ခြေ လူတန်းစားလည်း ဖြစ်၊ လူပေလူတေ အရက်သမားကြီး၊ လိပ်ခေါင်း၊ အစာအိမ်၊ ငှက်ဖျားနှင့် နားထိုင်း၊ နားလေး ရောဂါဝေဒနာရှင် လည်းဖြစ်သူ။ တစ်ဖန် နီးလုပ်စာကို ကပ်စားနေရသည့် ဆိုက်ကားအနေး ယာဉ်သမားကြီး ဖြစ်သူတစ်ဦးက မပြော မဆိုနှင့် ပြန်းခနဲဆိုသလို ကောက်ကာ ငင်ကာ ထူးထူးဆန်းဆန်းနှင့် တိုက်ကြီး ကို ထဆောက်လိုက်တော့ ရပ်သူရွာ သား ရွာခံတွေနှင့် ဘဝတူတွေက ပါးစပ်

အဟောင်းသားနှင့် အံ့သြကြ၊ အားကျ ချီးကျူးကြ၊ တွေးဆဝေဖန်ကြ၊ မကောင်း ထင်ကြေးပေးကြ၊ လှုပ်ရှားတုန်လှုပ်ကြ နှင့် ခံစားပြောဆိုကြလျက် အလုပ်ရှုပ် ကြရလေသည်။ ရှားရှားပါးပါးဆိုသလို တစ်ဦး၊ နှစ်ဦးစတိုက်သော...

“ရွှေ့နား ကြီး ထိပေါက်ချင်ပေါက်၊ အမွေရချင် ကောက်ကာငင်ကာရ၊ ဒါမှ မဟုတ် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦးဦး မလိုက်တာ ပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်”

ဟု ထင်ကြေးပေးကြလေသည်။ ‘အမှန်တကယ်တွင်တော့ ထင် ကြေးပါအတိုင်း ရွှေ့နားကြီးကို ပုဂ္ဂိုလ် ထူးတစ်ဦးက ကောက်ကာငင်ကာဖင် မစခဲ့သည်မှာ အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ် တော့သည်။’

ကျုံ့ရ၊ ဖြစ်ရသော ဖြစ်ရပ်ဆန်း ကြယ်၊ ထူးခြားစွမ်းအင်တစ်ရပ်က စိတ် ဝင်စားစရာ အထူးပင်ကောင်းလှတော့ သည်။

တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်ဦးအချိန် ခန့်၌ ရွှေ့နားကြီးသည် ညက အသော

များထားမိ၍ ခေါင်းတွေ တဆစ်ဆစ် မျှ ထိုးကိုက်နေသလို၊ မိုးရေမိခဲ့ကာ အအေးပတ်ခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်၍ ချမ်းနေ ရှာသော်လည်း ဝမ်းရောကြောင့် ဆိုက် ကားကို နင်းထွက်လာစဉ် မိုးက ရုတ် တရက် ပြုန်းခနဲ သဲကြီးမဲကြီးဆိုသလို နီးရာဖြစ်သော စိုက်ခင်းပျိုးခင်းနှင့် တောရိပ်တောတန်းအတွင်းရှိ ရှေး ဟောင်း ဆုတောင်းပြည့် တန်ခိုးကြီး စေတီတော်ကလေးတစ်ဆူ၏ ပရိဝုဏ် တွင်းဆီသို့ အရေးပေါ်အဖြစ် ကပျာ ပယာ အမောတကောနှင့် ပြေးကာ ဝင်ခိုရရှာလေသည်။

ဓာတ်တော်မွေတော်၊ ဌာပနာ တော်မြတ်များ ကိန်းဝပ်တော်မူအပ် သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနှင့် သူတော်စင်ကြီး တို့၊ သိုက်ဆက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၊ အစောင့် အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့ အမြဲမပြတ် ဝင်ဖူးလေ့ရှိသော အထင်ကရ အကျော် ဒေးယဖြစ်သည့် ထိုစေတီတော်ကလေး ၌ ထိုနေ့နံနက်ဆီက စောလွန်းလှသေး ၍ ဘုရားဖူးနှင့် ဖြတ်သွားဖြတ်လာတို့ အနေနှင့် လုံးဝမရှိသေး။ မိုးဝင်ခိုရာ သည့် ရွှေနားကြီးတစ်ဦးတည်းသာလျှင် ရှိနေလေသည်။ ရွှေနားကြီးသည် စေတီ ရင်ပြင်တော်အတွင်းရှိ သူ၏ မွေးနေ့ ဂြိုဟ်ထောင့်ရှိ ဘုရားရုပ်တုတော် ရှေ့ မှောက်တော်တွင် ထိုင်ကာ လမ်းက သူ့ခူးလာသည့် တောပန်းပွင့်ကလေးများ ကို ကပ်လှူပူဇော်ကာ မိုးဖွဲဖွဲအောက် တွင်ထိုင်လျက် ရှိခိုးဝတ်ပြုနေရှာလေ သည်။ ခဏမျှအကြာတွင် ရှိခိုးဝတ်ပြု ကပ်လှူပြီး၍ မိုးအတိတ်တွင် ဂိတ်ရင်း သို့အမြန်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသော

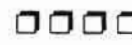
ရွှေနားကြီးသည် ဂြိုဟ်ထောင့် အုတ်ခုံ ပေါ်ရှိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ထပ်ကာ ရှိခိုးဝတ်ပြုရန် လက်အုပ်ချီနှင့် လှမ်း၍ ကြည့်ရှု ကြည့်ညိုလိုက်စဉ်တွင် ဂြိုဟ် ထောင့်နှင့် မနီးမဝေးနေရာခန့်တွင် ရပ် လျက် သူ့အား ကြည့်ရှုနေသော ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်ဝတ် သက်ရွယ်ကြီးရင့်လှသော သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကိုလည်း ယှဉ်တွဲ၍ အမှတ်မထင်မျှ ရောယှက် ကာ ရုတ်ခြည်း ဘွားခနဲဆိုသလို မြင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထူးခြားဆန်းပြားသော အသွင် ဟိတ်ထူးများရှိသည့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ် သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အရပ် အမောင်းကောင်းလှ၍ ကိုယ်ခန္ဓာပြင်က တုတ်ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးသည်။ ရွှေရောင်သန်းနေ သော မှတ်ဆိတ်ဖြူများရှိကာ ပိတ်ဖြူ ကို ခေါင်း၌ပေါင်းထားသည်။ အပေါ်နှင့် အောက် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထား သည်။ တောက်ပကြည်လင်စူးရှသော မျက်လုံးစုံများရှိကာ သူ့ကို အပြုံး ကလေးနှင့် အသေအချာမျှ စူးစိုက်၍ လှမ်းကြည့်ရှုနေသည်ကို ရွှေနားကြီး သည် အမှတ်မထင်ဆိုသလို အံ့ဩ တုန်လှုပ် ရင်ဖိုစွာနှင့် မြင်တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

“ထူးလိုက်တာ... ဒီနေ့မနက် မသောက်ရသေးလို့ ငါမမူးသေးပါဘူး။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးကို တစ်ခါမျှ မဆုံ မတွေ့ဖူးဘူး။ တစ်ခုခုကို ပေးမှာလား၊ ပြောမှာလား မသိဘူး။ ငါ့ကို အသေ အချာကြည့်ရှုနေတာပဲ” ဟု ရွှေနားကြီး အံ့ဩတမောနှင့် ဝေခွဲတွေးဆ၍ ဝတ် ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီး

ကို ငေးမောလျက် ဝင်စားကြည့်ရှုနေမိ စဉ်ခိုက်မှာပင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ခဏမျှအကြာ၌ ပြုန်း ခနဲဆိုသလို မြင်ကွင်းမှ ဆန်းကြယ်ထူး ခြားလှစွာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ရွှေနားကြီးသည် နံနက် အရုဏ် ဦးအချိန်ခန့်တွင် ဆန်းကြယ်ထူးခြားလှ စွာ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့သော ထိုဖြစ်အင် ဆန်းနှင့် မြင်ကွင်းထူးကိုစွကို တစ်နေ့ လုံး အတွေးခေါင်ရင်း အံ့ဩတမော ဖြစ်ကာ အားရဝမ်းသာနေရှာလေသည်။ ဂိတ်သိမ်း၍ အိမ်ပြန်ရောက်သော် ရွှေ နားကြီးက ထိုနေ့ နံနက်က ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် သူတို့ အမှတ်မထင်မျှ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော ဖြစ်အင်ဆန်းကိုစွကို သူ၏ဇနီးဖြစ်သူကို

“အမလေးတော်... ရူးကြောင် မူးကြောင်နဲ့ ရှင်ညတုန်းက သောက် ထားတဲ့အရက်ရှိန်ကြောင့် အမြင်မှားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ရှင့်လို အရက်သမား တစ်ယောက်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် တွေက တွေ့ပါ့မလားရှင်”

ဝမ်းတသာ အားပေးတရနှင့် ပြန်လည်၍
ဖောက်သည်ချ ရင်ဖွင့်မိလေရာ သူ၏
ဇနီးသည်ဖြစ်သူက...

“အမလေးတော်... ရူးကြောင်
မူးကြောင်နဲ့ ရှင်ညတုန်းက သောက်
ထားတဲ့အရက်ရှိန်ကြောင့် အမြင်မှား
တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ရှင့်လို အရက်
သမားတစ်ယောက်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်
မြတ်တွေက တွေ့ပါ့မလားရှင်”

ဟု ရွှေနားကြီးကို ရယ်သွမ်းသွေး
ကာ တုံ့ပြန်၍ ထင်ကြားပေးလေသည်။

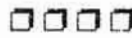
ထိုနေ့မှ သုံးရက်ခန့်မျှ အကြာခန့်
ဖြစ်ရာ တစ်ည၌ ရွှေနားကြီးကို စေတီ
တော်ကလေးတွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော
ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးက
အဆန်းတကြယ် အထင်အရှားမျှ အိပ်
မက်ဆန်းကို ပထမဆုံးအဖြစ် လာပေး
လေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးက အိပ်မက်
ထဲတွင် ရွှေနားကြီးအား -

“မင်း သာသနာပြုဖို့ အချိန်တန်
ပြီ။ အရက်သေစာနဲ့ မကောင်းမှုစုစုရိုက်
တွေ အားလုံးကို ဖြတ်တော့။ လပြည့်
နေ့တိုင်း မှခံကြီးလေးမှခံမှာ ဆွမ်းကပ်
ရမယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး နီးစပ်ကြုံကြိုက်
လို့ ရောက်ရ ဖြတ်သန်းရတဲ့ ဘုရား
စေတီတွေကိုဝင်ပြီး တစ်နိုင် ကုသိုလ်
ကောင်းမှုနဲ့ ကာယလုပ်အား ပြုရမယ်။
ပဋ္ဌာန်းနဲ့ သဗ္ဗဇမင်္ဂလာ ဂါထာတော်
(ဒီဝိတပတိ)ကို အမြဲရွတ်ရမယ်။ နောက်
ဒေ့တွေမှာ လာဦးမယ်”

ဟု တိုတိုပြတ်ပြတ်နှင့်ပင် မိန့်
ဆိုလမ်းညွှန်လေသည်။

ရွှေနားကြီးသည် ထင်ရှားလှသော
အိပ်မက်ကို မက်ရ၍ ဝမ်းသာလုံးဆို

ရွှေနားကြီးသည် သာမန်မှ
ထူးခြားထူးကဲလာသဖြင့်
ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးကို
ပိုမို၍ သက်ဝင်ယုံကြည်
ကိုးကွယ်လာပြီး
ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို
ဆထက်ထမ်းပိုးမှု ပိုမို၍
လုပ်ဆောင်ကျင့်ကြံ
အားထုတ်ခဲ့လေသည်။

ကာ နံနက်လင်း အိပ်ရာမှထသော် ဇနီး
သည်ဖြစ်သူကို ဝမ်းပန်းတသာနှင့် ပြန်
ပြောပြရာက ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းကပင်
စတင်၍ အရက်သေစာကို တီခနဲဆို
သလို အပြီးတိုင် ဖြတ်တောက်စွန့်ပယ်
လိုက်လေသည်။

နံနက်အရုဏ်ဦး ဂိတ်ဦးဆိုက်
ကားထွက်သည်နှင့်လည်း နေ့စဉ်ပင်
ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးနှင့်
တွေ့ဆုံခဲ့ရသော စေတီတော်ကလေးဆီ
သို့ သွားရောက်ကာ ဆေးကြော၊ လှည်း
ကျင်း၊ သန့်စင်မွမ်းမံမှုများကို စတင်၍
လုပ်ဆောင်လေတော့သည်။ ထိုအတူ
ပင် ထိုနေ့ကစပြီး ပါစင်ဂျာကို ဝိုင်း
ခိုက် လမ်း၌ ဖြတ်သန်းနင်းပြုစဉ် ကြုံ
ကြုံက်ရသော စေတီဘုရားကြီးငယ်တို့
ကိုလည်း ဝင်ရောက်ပြီး ကာယစေယု
ဘဝစွ လုပ်အားဒါနများကို ထက်သန်

စွာနှင့် လုပ်ဆောင်လေသည်။ တစ်လ
ခန့်အကြာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးက ဒုတိ
ယအကြိမ်အဖြစ် ရွှေနားကြီးကို ထပ်မံ
ကာ အိပ်မက်ပေးပြန်လေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်
ထူးကြီးက အိပ်မက်ထဲတွင် ရွှေနား
ကြီးအား...

“အေး... ဟုတ်ပြီဟေ့။ မင်း
ဒုစရိုက်တွေဖြတ်ပြီး ငါပြောတဲ့အတိုင်း
ဆွမ်းတွေကပ်၊ ဘုရားမှာ လုပ်အားဒါန
တွေပြု၊ ဂါထာတွေရွတ်လို့ ကောင်းမှု
တွေ စလုပ်နေတာတွေကို ငါမြင်တယ်။
သိတယ်။ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ မင်း
ကောင်းကင်ပိတ် ရအောင်ရှာယူပြီး အဲဒီ
ပိတ်ပေါ်မှာ နေနဲ့လ စမနစ်ခုကို ရေးစီ
ရင်ပြီးရင် အဲဒီ နေလစမကို လွှင့်ထား
ထူးထား။ ကိစ္စပေါ်ရင် အဲဒီ စမပိတ်နဲ့
မျက်နှာကို သုတ်သင်ပြီး ဆောင်ရွက်။
မင်း သိဖို့၊ မဟိဖို့တွေ ရှိလာ၊ ပြည့်လာ
ရလာလိမ့်မယ်။ ဆက်ဆက်လုပ်နော်”

ဟု ဝိဇ္ဇာဓရလမ်းကြောင်း၊ ဝိဇ္ဇာ
သမားစဉ်အဖြစ် မိန့်ဆိုလမ်းညွှတ်ပြန်
လေသည်။ (ကောင်းကင်ပိတ်ဆိုသည်
မှာ တောင်ပေါ်အမြင့်ဒေသနေရာများရှိ
ဘုရားစေတီမြတ်တို့တွင် လွှင့်ထူထား
သော သာသနာအလံတော်မြတ် ပိတ်
သားတော်ကို ဆိုလိုပြီး ထိုကောင်းကင်
ပိတ်ပေါ်၌ နေစမတော်ကို အနီရောင်
နှင့် လစမတော်ကို အဖြူရောင်နှင့် စီရင်
ရေးသားရသည်ဟု လေ့လာမှတ်သားရ
ပါသည်။)

ရွှေနားကြီးသည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး
က ထပ်မံကာ လမ်းညွှန်ခိုင်းစေလာ
သည့်အတိုင်း အားလုံးကို ချက်ချင်း
အမြန်အဆန်မျှ တိကျထက်သန်စွာနှင့်

တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ဆောင်ကျင့်ကြံ ပြန်လေသည်။ ထိုနောက်ပိုင်း တစ်ခု ထူးခြားလာသည့်ဖြစ်အင်နှင့် အကျိုးထူး တစ်ရပ်မှာ ရွှေနားကြီးအနေနှင့် မောင် နမအွေ့မျိုးသားချင်းရင်းတစ်စုက အိမ် တိုင်ယာရောက်ပင် တကူးတကန်မှုနှင့် ရှာဖွေကာ လာရောက်ပေးအပ်သော အမွေအဖြစ် ငွေ ၁၀ သိန်းကျော်ကို မမေ့ရလင့်၊ မထင်မှတ်၊ မကြိုးပမ်းရ ဘဲ ရုတ်တရက်ကြီး အမွေးသားဆိုသလို လက်ခံရရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ရွှေနားကြီးသည် သာမန်မှ ထူး ခြားထူးကဲလာသဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးကို ပိုမို၍ သက်ဝင်ယုံကြည် ကိုးကွယ်လာ ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ဆထက် ထမ်းပိုးမှု ပိုမို၍ လုပ်ဆောင်ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့လေသည်။ စေတီတော် ကလေး ထီးတော်သစ်တင်ပွဲကြီးတွင် လည်း ထက်သန်စွာ ပါဝင်ကြိုးပမ်းခဲ့ ရှာလေသည်။

ထိုမှ နောင်နှစ်လခန့်အကြာ၌ ရွှေနားကြီးကို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးက တတိယ အကြိမ်အဖြစ် အိမ်မက်ဆန်းတစ်ရပ် ကို ထပ်ကာပေးပြန်လေသည်။ ထိုအိမ် မက်ထဲတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးက ရွှေနား ကြီးအား...

“ဟုတ်လိုက်တာကွယ်။ ဟုတ်ပေ သပ။ တပည့်လိမ္မာဆိုတော့ ထပ်ပြီး မစရဦးမှာပေါ့။ ခုမင်းငှားနေတဲ့ အိမ်ဆီ ကနေ အရှေ့တောင်အရပ်ကို ဆက် သွား။ အဲဒီမှာ မြေကွက်တစ်ကွက်ရှိ တယ်။ မင်းဝယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘယ် လောက်ပဲ ဈေးခေါ်ခေါ် မင်းကိုပဲ မြေ ရှင်က ရောင်းလိမ့်မယ်။ ပတ္တနံဆက်ကွ။

မင်းအမြန်သာ ပြေးပေတော့။ သွားပေ တော့”

ဟု အခါတော်ပေး လမ်းညွှန်ပြန် လေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး အိမ်မက်ပေး လမ်း ညွှန်လာသည့်အတိုင်း ရွှေနားကြီးသည် သူ့ရှိသော ငွေ ၁၀ သိန်းကို ကိုင် ဆောင်ပြီး အရှေ့တောင်အရပ်ဘက်ကို အမြန်ပင် ပြေးသွားလေတော့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး လမ်းညွှန်ခဲ့သည့်အတိုင်း ပင် ထိုအရပ်တွင် ရောင်းရန်ရှိ မြေကွက် တစ်ကွက်ကိုလည်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက်၊ တည့်တည့်မတ်မတ်ပင် တွေရှိ ရလေသည်။ သို့သော် ထိုမြေကွက်ဈေး နှင့် ပေါက်ဈေး ခေါ်ဈေးမှာ သိန်း ၂၀ ကျော်ဖြစ်နေ၍ ရွှေနားကြီးသည် သူ၏ လက်ဝယ်ရှိငွေနှင့် မစီသဖြင့် မေးစမ်း ပြီး ပြန်မည်အပြုတွင် မြေရှင်က ရွှေနားကြီးအား...

“မင်း မြေကွက်ကို သိပ်ကြိုက်လို့ ဝယ်ချင်ပေမယ့် ပိုက်ဆံတစ်ဝက်သာ ရှိနေရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီငွေနဲ့ပဲ မင်းကိုပါ ငါရောင်းပေးမှာပေါ့ကွာ”

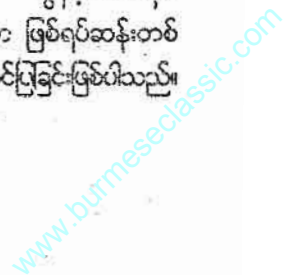
ဟု လိုက်လျောခွင့်ပြုလာ၍ ရွှေနားကြီးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့ဩတမော ဝမ်းသာတေနှင့် အိမ်သို့ အမြန်ပြန်လျက် ငွေများကို ပြန်ယူပြီး ထိုမြေကွက်ကို အမြန်ဝင်ဝယ်ယူခဲ့ကာ အိမ်ငယ်ကလေးတစ်အိမ် ဆောက်လုပ် ပြီး ရွှေနားကြီးသည် ငှားရမ်း၍နေထိုင် သော နေအိမ်မှ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ လေသည်။ အိမ်ငှားဘဝမှ ကျွတ်လွတ် ကာ အိမ်ပိုင်ရှင်အဖြစ်သို့လည်း တက် လှမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုနောက်ပိုင်း ကာလတာများ၌ ရွှေနားကြီးအနေနှင့် ကျန်းမာဝပြုံး၍ တစ်သွေးတစ်မွှေး ဖြစ်လာသလို နှစ်တို ကာလအတွင်းမှာပင် စီးပွားရေးတွေ ကောင်း၊ ဇနီးသည်လုပ်ငန်းတွေလည်း ကောင်း၊ သားသမီးတွေလည်း ဘွဲ့ရ ပညာတတ်တဝန်နှင့် အလုပ်အကိုင်နေရာ ဝင်ငွေကောင်းများ ရကြကာ ဘာသာ ရေး လူမှုရေး၊ မိသားစုရေး၊ ဘဝရေးများ ဘက်စုံအနေနှင့် ဒီရေအလား တိုးတက် ပွင့်လန်း၍ ပေါက်မြောက်လာခဲ့လေ သည်။ ထိုအခြေကောင်း အနေကောင်း များမှတစ်ဆင့် ရိုးသားကြိုးစား၍ သစ် သားအိမ်ကလေးကိုဖျက်ကာ ကန်ယ ရိုက်ပေး၍ တိုက်ခန်းဆောက်နိုင်ခဲ့လေ သည်။ “အရှင်မွေး ချက်ချင်းကြီး” ဆိုစကားအတိုင်း ဘဝတွေ ပြောင်းခဲ့၊ ကောင်းခဲ့၍ တိုက်တာနှင့်ပင် နေထိုင် နိုင်ခဲ့သည်။

“တပည့်မှန်ရင် ဆရာလာမည်” ဟူသော ဝိဇ္ဇာရေ ဆိုမိန့်စကားမွန်ကား မှန်ကန်လှတော့သည်။ ထိုနည်းတူ ကောင်းကင်ပိတ်ပေါ်က နေလစမတော် တို့၏ တန်ခိုး၊ ဟိတ်သိဒ္ဓိ စွမ်းအင်များ တန်ခိုးများကလည်း အထူးပင် ကြီးမား ထက်မြက်လှပါသည်။

မော်တင်သိန်းဇော်ဇော်

ဝန်ခံချက် ။ ဓမ္မဗိတ်ရွှေကြီး ပြောပြခွင့်ပြုပေးသော လွန်ခဲ့သော နှစ် ပေါင်း ၂၀ ကျော်က ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ် ရပ်အား ကိုးကားတင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တန်ခိုး ပြခွင့် မရသော ရှင်မဟာမောဂ္ဂဟန်

ဆင်ဖြူကျွန်း အောင်သိန်း

သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးနောက် ဒွါဒသမမြောက်နှစ်၌ ဝရေဇ္ဇာမြို့တွင် ဝါဆိုတော်မူသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ပါတပည့် သံဃာတော်ငါးရာနှင့် ကြွလာတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သားသံဃာတော်များသည် ဝေရေဇ္ဇာမြို့၏ ထင်ရှားသောတမာပင်အနီး၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြ၏။

ထိုတမာပင် ထင်ရှားခြင်းမှာ ထိုတမာပင်ကို နဋေရုတီလူး သိမ်းဆည်းထားသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဘီလူးသိမ်းဆည်းသည်ဆိုခြင်းမှာ ထိုအပင်နှင့်စပ်လျဉ်းသော အကျိုးကျေးဇူးကို ထိုဘီလူးသာ ခံစားသည်။ ပုံစံအားဖြင့် ထိုသစ်ပင်ရိပ်သို့ ဝင်လာသူကို ဘီလူးက စားပိုင်ခွင့်ရှိခြင်းမျိုးဖြစ်၏။

ထိုဝေရဉ္စာမြို့၌ ဝေရဉ္စအမည်ရှိ သော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထို ပုဏ္ဏားသည် မြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ထင်ရှားသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ် တော်ကိုးပါးကိုလည်း သိ၏။ ထိုမျှမက သော ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းခြင်းများကို လည်း ကောင်းစွာသိထား၏။

“ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် လောက အပေါင်းကို လွန်ကဲသော ဉာဏ်တော် ဖြင့် အလုံးစုံသော တရားတို့ကို အလို လို မျက်မှောက်ပြု၍ သိစေ၏။ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး ကောင်းခြင်းရှိသော၊ ကောင်းသော အနက်ရှိသော၊ ထက် ဝန်းကျင် ပြည့်စုံသော ပုဒ်ဗျည်းရှိသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။ ခရသင်း ပွတ်နှင့်တူသော ထက်ဝန်းကျင် စင် ကြယ်သော၊ မြတ်သော မဂ္ဂ မြဟ္မစရိ ယာကို ပြတော်မူ၏။ ထိုသို့သော သဘောရှိကုန်သော ရဟန္တာတို့အား ဖူးမြင်ခြင်းသည် ကောင်းစွ။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဝေရဉ္စ ပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား ရှိတော်မူ ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား နှင့် ဝမ်းမြောက်စွာ ပြောဟောကာ လျှောက်ပတ်စွာ နေလေ၏။ ထိုသို့နေ ရာမှ ပုဏ္ဏားသည် ရုတ်တရက် မြတ် စွာဘုရားသို့ လျှောက်ထား၏။

“အရှင်ဂေါတမ...အရှင်ဂေါတမ သည် ကြီးသောအရွယ်သို့ ရောက်ကုန် ပြီးသော ပုဏ္ဏားတို့ကို ခရီးဦးကြိုမှု လည်း မဆို၊ နေရာဖြင့်လည်း မဖိတ်၊ ဤသို့ကြား၏။ ထိုကြားတိုင်းပင်လျှင် အရှင်ဂေါတမအား ယခုမှန်တော့သည်”

“ပုဏ္ဏား . . . အလုံးစုံသော

မြတ်စွာဘုရားသည်
နံနက်စောစော
သင်းပိုင်ကို
ပြင်ဝတ်တော်မူပြီးလျှင်
ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားအိမ်သို့
သွားတော်မူ၏။
ခင်းအပ်သောနေရာ၌
သံဃာတော်
တို့နှင့်တကွ
နေတော်မူ၏။

လောက၌ ငါသည် ရှိခိုးထိုက်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ခရီးဦး ကြိုဆိုထိုက် သောသူကိုလည်းကောင်း၊ နေရာဖြင့် ဖိတ်ထိုက်သောသူကိုလည်းကောင်း မမြင်။ ပုဏ္ဏား...အကြင်သူကို မြတ် စွာဘုရားသည် ရှိခိုးငြားအံ့၊ ခရီးဦးကြို ဆိုငြားအံ့၊ နေရာဖြင့် ဖိတ်ငြားအံ့။ ထို သူ၏ ဦးခေါင်းသည် ထန်းသီးမှည့်ကဲ့ သို့ ကြွေရာ၏”

မြတ်စွာဘုရားက ထိုသို့မိန့်ကြား သောအခါ “အရှင်ဂေါတမသည်... သာမဂ္ဂီရသ မရှိ”ဟု ပုဏ္ဏားက ဆို၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက မိန့်တော်မူ၏။

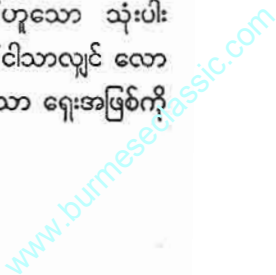
“ပုဏ္ဏား၊ အကြင်အကြောင်းဖြင့် ဆိုလိုသောသူသည် အရှင်ဂေါတမ

သည် သာမဂ္ဂီရသမရှိဟု အပေါင်းနှင့် တကွ နေရာမဏ္ဍပ်ကို ပြုအံ့သောငှာ အလိုရှိပေ၏ဟု ဆိုပေ၏။ ငါ့အား အခ ပေးသည်ရှိသော် ပြုအံ့သောငှာ တတ် နိုင်၏။

“ထိုသို့သဘောရှိသော အကြောင်း သည် ငါ၌ရှိသည်သာ။ ပုဏ္ဏား... အကြင်သို့ သဘောရှိကုန်သော ရူပါရုံ ၌ မွေ့လျော်ခြင်း အစရှိကုန်သော ရသ တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုရူပရသ အစရှိ သည်တို့ကို ငါဘုရားသည် ယယ်အပ်ပြီး နတ်အပ်ပြီး၊ အမြစ်ရှိပြီး ထန်းပင်ရာ ကဲ့သို့ ပြုအပ်ပြီး၊ တစ်ဖန် မဖြစ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ပြီ။ နောင်အခါ၌ မဖြစ် သော သဘောရှိကုန်ပြီ...ပုဏ္ဏား။ ‘ရှင်ဂေါတမသည် သာမဂ္ဂီရသမရှိ’ဟု အကြင်အကြောင်းကြောင့် ဆိုလိုသည် ဖြစ်၍ ငါ့ကိုဆို၏။ ဤသို့သဘောရှိ သောအကြောင်းသည် ငါ့အားရှိ၏ဟု ပုဏ္ဏားသည် ငါ့ကိုရည်၍ အကြင် စကားကို ဆို၏။ ထိုစကားသည် ငါ့ အားမရှိ”

ထို့နောင်မှ “နိဗ္ဗောဂေါ ဘဝံ ဂေါတမော” အစရှိသော စကားကို ပုဏ္ဏားဆိုပြန်၏။ ထိုပုဏ္ဏားကို များစွာ သောစကားကို တစ်ပါးသောအကြောင်း ဖြင့် များစွာ မိန့်တော်မူ၏။

ထိုတစ်ပါးသော အကြောင်းဖြင့် လွှဲ၍မိန့်တော်မူသော အဆုံး၌ ကြက် ဥပမာ၊ ကြက်သားငယ်ဥပမာဖြင့် “ပုဗ္ဗေ နိဝါသာ နသတိဝိဇ္ဇာ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဝိဇ္ဇာ၊ အာသဝယက္ခဝိဇ္ဇာ”ဟူသော သုံးပါး သော ဝိဇ္ဇာကိုပြု၍ “ငါသာလျှင် လော က၌ အတိုင်းမသိသော ရှေးအဖြစ်ကို

ရှေးဦးစွာမြင်၏။ ငါသာလျှင် ရှေးဦးစွာ အလုံးစုံသော လောကကို ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် မြင်၏။ ငါသာလျှင် ရှေးဦးစွာ လောကသုံးပါး၌ အာသဝေါကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏” ဟု လောကထက်ကြီးတော်မူသည်။ မြတ်တော်မူသည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူ၏။

ဤသို့ပြ၍ ဟောတော်မူသည်ရှိသော် ဤသို့ တောင်းပန်၏။

“အရှင်ဂေါတမသည် လောကထက် ချီးမွမ်းအပ်၏။ အရှင်ဂေါတမ နှစ်လိုဖွယ် ရှိစွတကာ။ အရှင်ဂေါတမ အလွန်နှစ်လိုဖွယ် ရှိစွ။ မှောက်၍ထား အပ်သည်ကို လှန်ဘိသကဲ့သို့၊ ဖုံး၍ ထားအပ်သည်ကို ဖွင့်ဘိသကဲ့သို့၊ လေးပါးသော အမိုက်တိုက်၌ ဆိပ်းကို ထွန်းဘိသကဲ့သို့၊ မျက်စိရှိသောသူတို့သည် အနီအဖြူ အစရှိသော အဆင်းတို့ကို မြင်ကုန်သကဲ့သို့ ထိုအတူ အရှင်ဂေါတမသည် များစွာသော ဒေသနာတော်ဖြင့် တရားကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဂေါတမကို လည်းကောင်း၊ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ သံယာတော်ကိုလည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာကို သိ၏။ ရှင်ဂေါတမသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့ကို အစပြု၍ ‘အသက်ထက်ဆုံး ရတနာသုံးပါးတို့ကို ကိုးကွယ်ရာဟုသိသော ဥပါသကာ’ဟု အရှင်ဂေါတမသည် မှတ်တော်မူစေသတည်း။ ရဟန်းအပေါင်းနှင့်တကွ မိုးလနေခြင်းကို သည်းခံတော်မူပါ”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူသောအားဖြင့် သည်းခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဝေရဇ္ဇပုဏ္ဏားသည် မြတ်စွာဘုရား သည်းခံတော်မူပြီဟုသိ၍ နေရာမှထပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာရိုခိုး၍ လက်ယာရစ်လှည့်လည်ကာ သွား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေရဇ္ဇပုဏ္ဏား ၎င်းတို့အပ်သည်ဖြစ်၍ ငါးရာသော ဗဟန်းတော်တို့နှင့်တကွ ဝါသိုကပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ဝေရဇ္ဇာတိုင်း၌ မွတ်သိပ်ခြင်းဖြစ်၍ “အသက်ရှင်အံ့လော၊ မရှင်အံ့လော” ဟု အကြံရှိကုန်၏။ အရိုးမွေးမွေး ရှိကုန်၏။ အရိယာတို့အား ဆွမ်းခံခြင်းဖြင့် မျှခြင်းငှာ မတက်နိုင်။

ထိုအချိန်တွင် ဥတ္တရပထမ မြင်းကုန်သည်တို့သည် မြင်းငါးရာတို့နှင့် အတူတကွ ဝေရဇ္ဇာမြို့သို့ မိုးလအခါ၌ ရောက်ကုန်၏။ တိုမြင်းကုန်သည်တို့သည် မြင်းတင်းကုပ်၌ ရဟန်းတို့အား တစ်ကွန်းစား တစ်ယောက်မ ပျလောကံရံသော ရိက္ခာတို့ကို လှူခြင်း ငှာထား၏။

ရဟန်းတို့သည် နံနက်စောစော သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူ၍ ဝေရဇ္ဇာမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်ရာ ဆွမ်းကိုမရကုန်။ စင်စစ်သော်အားဖြင့် “ကန်တော့၏” ဟူသော စကားကိုမျှ မရကုန်သည်ဖြစ်၍ မြင်းတင်းကုပ်တို့သို့ သွားရောက်ဆွမ်းခံကာ တစ်ကွန်းစား၊ တစ်ကွန်းစားသော ဆန်ကို နေရာသို့ဆောင်ပြီးသော် ဆုံ၌ ထောင်းကာ ဘုဉ်းပေးကုန်၏။

မထေရ်တို့၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ကပ္ပိယကာရကသည် မရှိ။ ထိုကုန်သည်တို့၏ တစ်ကွန်းစားသော ဆန်ကို အကြင်ရဟန်းသည် ခံ၍ ယာဂ

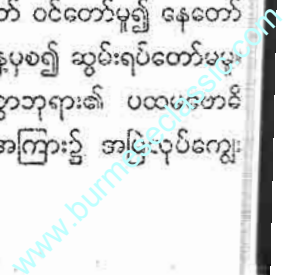
ကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းကိုလည်းကောင်း ချက်ရာ၏။ ဤသို့ချက်ခြင်းသည် ပေါ့သော အသက်မွေးခြင်းမည်သည် မဖြစ်။

အလိုလိုချက်ချင်းမှ လွတ်ခြင်းသည် ဖြစ်စေသကည်း။ ရှစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ တစ်ကျပ် တစ်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့သည်လည်းကောင်း တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်၍ ဆုံ၌ထောင်းပြီး မိမိတို့အဖို့ကို ရေဖြင့်ဖျော်ကာ ဘုဉ်းပေးကုန်သည်ဖြစ်၍ ကြောင့်ကြမရှိကုန်သည် ဖြစ်သဖြင့် ရဟန်းတရားကို ပြုကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအားကား မြင်းကုန်သည်တို့သည် တစ်ကွန်းစားသော ဆန်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဆန်နှင့် လျောက်ပတ်သော ထောပတ် ပျားသကာကိုလည်းကောင်း လှူကြကုန်၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် ထိုလှူသောဆန်ကိုဆောင်၍ ကျောက်၌ ကြိတ်၏။ ဘုဉ်းရိုသော ပညာရှိသည် ပြုအပ်သော အာဟာရသည် နှစ်လိုဖွယ်သာ ဖြစ်၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် ကြိတ်ပြီးသော ထိုဆန်ညက်ကို ထောပတ်အစရှိသည်တို့နှင့်ယှဉ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ကပ်၏။ ထိုအခါ ထိုအာဟာရ၌ နတ်တို့သည် ဩဇာထည့်ကုန်၏။ ထိုသို့သဘောရှိသော အာဟာရကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဖလသမာပတ် ဝင်တော်မူ၍ နေတော်မူကာ ထိုနေ့ပုစ၍ ဆွမ်းရပ်တော်မူမူ။

မြတ်စွာဘုရား၏ ပထမဖောဓိဝါနစ်ဆယ်အကြား၌ အပြုံးပုပ်ကျွေး

သော တပည့်တော်သည် မရှိသေး။ နာဂသမာလထေရ် နှစ်ရိုသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် လုပ်ကျွေးကုန်၏။ အရှင်အာ နန္ဒာသည် အမြဲလုပ်ကျွေးခြင်းကို မရ သေးငြား “ဤသို့သဘောရှိသောအရာ တို့၌ အာနန္ဒာသည် သင့်တင့်လျောက် ပတ်၏” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် သည်း ခံတော်မူ၏။

ဤဝေရဉ္စပုဏ္ဏားသည် ကြီးစွာ သော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရား ဝါဆိုတော်မူခြင်းကို တောင်းပန် ခဲ့၏။ သို့ပါလျက်နှင့် ထိုဝေရဉ္စပုဏ္ဏား သည် မြတ်စွာဘုရားရှိတော်မူသည်၏ အဖြစ်ကို အဘယ်ကြောင့် မသိသနည်း ဟူမူကား မာရ်လှည့်ပတ်သောကြောင့် တည်း။

မာရ်လှည့်ပတ်ထားသောကြောင့် လူတို့သည် တစ်ယောက်မမျှသော ဆွမ်းတော်မျှ မလှူကြကုန်။ ဝေရဉ္စ ပုဏ္ဏားမှာလည်း မြတ်စွာဘုရားရှိတော် မူသည်၏ အဖြစ်ကို သတိမရပေ။ ထို အချိန်၌ မာရ်၏ရန်ငြိုးဖွဲ့မှုမှာ အလွန် ပြင်းထန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တာ ဝတီသာ၌လည်းကောင်း၊ အခြားတစ် နေရာ၌သော်လည်းကောင်း ဝါကပ် တော်မူအံ့။ မာရ်သည် လိုက်လံနှောင့် ယှက်မည်သာ။

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာ နန္ဒာကိုခေါ်၍ မေးတော်မူ၏။

“အာနန္ဒာ . . . ထိုဆုံဆန်သည် အဘယ်ကြောင့်နည်း”

အရှင်အာနန္ဒာလည်း မြင်းကုန် သည်တို့လှူဒါန်းသော ဆန်အကြောင်း နှင့် ထောင်းထုပြုပြင်ရပုံကို လျှောက်

ထားရာ မြတ်စွာဘုရား ကောင်းချီးပေး ကော်မူ၏။

“အာနန္ဒာ၊ ကောင်းစွ ကောင်းစွ။ သူတော်ကောင်းဖြစ်သော သင်တို့သည် ဤသို့ မွတ်သိပ်သောကာလ၊ ရခဲသော ဆွမ်း ရှိသောကာလ၌ ဤသို့သဘော ရှိသော ပေါသောအသက်မွေးခြင်းရှိ သည်၏အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဤ သို့သဘောရှိသော ခေါင်းပါးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း မွတ်သိပ်ခြင်းကိုဆောင် ၏။ နောက်၌ဖြစ်သော ရဟန်းအပေါင်း သည် သားမြှမ်းသလေးဆွမ်းကို မထိ မဲ့မြင် ပြုလတ္တံ့”

ထိုအခါ တန်ခိုးအရာ၌ တေဒဂ် ရသော လက်ဝဲတော်ရံ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာရှိခိုးလျက် လျှောက်ထား၏။

“ရှင်ပင်ဘုရား၊ ယခုအခါတွင် ဝေရဉ္စာမြို့သည် မွတ်သိပ်၏။ ဆွမ်းခံ သဖြင့် အသက်မမွေးလွယ်။

“ရှင်ပင်ဘုရား . . .

“ဤမြေကြီး၏ အောက်အပြင် သည် ပျားငယ်မရှိသော ပျားသလက် ကဲ့သို့ အရသာဖြင့် ပြည့်စုံ၏။ ရှင်ပင် ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တောင်းပန်၏။ ထို မြေကြီးကို အကျွန်ုပ် ပြန်အံ့။ ဤသို့ ပြန်သဖြင့် ထိုမြေကြီး၏ အလွှာဩဇာ တို့ကို ရဟန်းတို့သည် ဘုဉ်းပေးရလတ္တံ့”

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက မေး တော်မူ၏။

“မြေ၌နေသော သတ္တဝါတို့ကို မောဂ္ဂလာန် အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်း”

“ရှင်ပင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် လက်တစ်ဖက်ကို မြေဖန်ဆင်းအံ့။ မြေ

၌နေသော သတ္တဝါတို့ကို ထိုမြေဖန် ဆင်းအပ်သောလက်၌ နေစေအံ့။ တစ် ဖက်သောလက်ဖြင့် မြေကိုလှည်းအံ့”

ထိုဝကားကို မြတ်စွာဘုရား ပယ် တော်မူသည်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

“မောဂ္ဂလာန်၊ မြေကိုပြန်ခြင်းကို မနှစ်သက်လင့်။ နောင် သတ္တဝါတို့ သည် ဖောက်ပြန်သောအယူကိုရောက် ကုန်ရာ၏”

“ရှင်ပင်ဘုရား၊ နုရှေ့ရဘီလူး သိမ်ဆည်းအပ်သော တမာပင်မှ ဥတ္တရ ကုရကျွန်းသို့ အလားအလာပြည့်စုံ သော အရပ်၌ ဖန်ဆင်း၍ အကျွန်ုပ် ပြုအံ့။ ရဟန်းအပေါင်းသည် ဥတ္တရ ကုရကျွန်းသို့ ဆွမ်းခံသွားရလတ္တံ့”

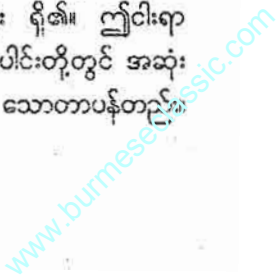
“မောဂ္ဂလာန်၊ ဥတ္တရကုရကျွန်း သို့ ရဟန်းအပေါင်း၏ ဆွမ်းခံသွားခြင်း ကို သင်မနှစ်သက်လင့်”

ထိုအခါ၌ သာရိပုတ္တရာထေရ် သည် ရှင်ပင်ဘုရားအား သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူစိမ့်မည်ကို တောင်းပန် ၏။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ သို့ မိန့်တော်မူ၏။

“သာရိပုတ္တရာ၊ ငဲ့ဦး။ ဘုရား သည်သာလျှင် သိက္ခာပုဒ် ပညတ်သော အခါကို သိလတ္တံ့”

ထိုမှတစ်ဖန် ဆက်လက်၍ မြတ် စွာဘုရားသည် လက်ယာတော်ရံ အဂ္ဂ သာဝကကြီးကို မိန့်တော်မူ၏။

“သာရိပုတ္တရာ၊ ရဟန်းအပေါင်း သည် ကင်းသောအမှု ရှိ၏။ ကင်း သောအပြစ်လည်း ရှိ၏။ ဤငါးရာ သော ရဟန်းအပေါင်းတို့တွင် အဆုံး သောရဟန်းသည် သောတာပန်တည်း။

ထိုသောတာပန်သည် မပျောက်မပျက်
သော တရားရှိ၏။ အထက်မဂ်တည်း
ဟူသော လဲလျောင်းရာရှိ၏။”

ဤသို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည်
လက်ယာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝကကြီးသို့
သိက္ခာပုဒ်ပညတ်ရန် မလိုအပ်ပုံ ရှင်းပြ
တော်မူပြီးနောက် အာနန္ဒာကို ရှေ့တော်
သို့ ခေါ်တော်မူ၏။

“ရှင်ပင်ဘုရား။ သံတော်ဦးတင်
ပြီဘုရား။”

“အာနန္ဒာ . . .

“အကြင်သူတို့သည် ဖိတ်မန်ကြ
ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည်
မိုးလနေခြင်းကို နေကုန်၏။ ထိုဖိတ်
မန်သော သူတို့ကို မပန်ကြားမှု၍
မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဒေသစာရီ
မသွားကုန်”

“မြတ်စွာဘုရားတို့ရဲ့ အလေ့
အကျက်ဖြစ်ကြောင်းကို တပည့်တော်
ကောင်းစွာသိကြောင်းပါဘုရား။”

“အာနန္ဒာ၊ သွားကုန်အံ့။ ဝေရဉ္စ
ပုဏ္ဏားကို ပန်ကြားအံ့”

မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာ
နန္ဒာကို ထိုသို့မိန့်ကြားတော်မူ၍အပြီး
တွင် သပိတ်၊ သင်္ကန်းကို ယူတော်မူ
၍ အရှင်အာနန္ဒာ နောက်လိုက်ရဟန်း
ရှိသည်ဖြစ်၍ ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားအိမ်သို့
ကပ်တော်မူကာ ခင်းထားသော ဘုရား
နေရာ၌ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ၌ ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားသည်
မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ရိသေစွာရှိခိုး
လျက် တင့်အပ်စွာနေ၏။ ထိုအခါ
မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားသို့
မိန့်တော်မူပေ၏။

“ပုဏ္ဏား . . . သင်ဖိတ်မန်အပ်
သည်ဖြစ်၍ ငါတို့ ဝါဆိုကုန်၏။ ယခု
ပုဏ္ဏားကို ပန်ကုန်၏။ ဒေသစာရီသွား
ခြင်းငှာ ငါတို့အလိုရှိကုန်၏”

ထိုအခါ ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားက ပြန်
လည်လျှောက်ထား၏။

“အရှင်ဂေါတမ၊ အကျွန်ုပ်တို့
ဖိတ်အပ်သည်မှန်၏။ စင်စစ်သော်ကား
အကျွန်ုပ်သည် လှူဖွယ်ရာများကို
အရှင်ဘုရားတို့သို့ မလှူရသေး။ ထို
လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်လည်းကောင်း၊ လှူ
လိုသောအဖြစ် ရှိသည်လည်းကောင်း
အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ဘုရားတို့အား
လှူဖွယ်ကုန်ရာ ဝတ္ထုတို့ကို လှူကုန်ရာ
၏။ ထိုလှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို လှူခြင်းငှာ
မရ။ အရှင်ဂေါတမ . . . နက်ဖြန် ဆွမ်း
ဘုဉ်းပေးခြင်းငှာ ရဟန်းအပေါင်းနှင့်
သည်းခံတော်မူပါ”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်
နေသောအားဖြင့် သည်းခံတော်မူ၏။
မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားကို
တရားနှင့် ယှဉ်သောစကားဖြင့် ကောင်း
စွာပြတော်မူအပြီးတွင် နေရာမှ ထ
တော်မူ၍ သွားတော်မူ၏။ ထိုအခါ
ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားသည် ထိုညကိုလွန်ပြီး
သော် မိမိအိမ်၌ ကောင်းစွာဆွမ်းကို
စီရင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားသို့ “ကာလ
တန်ပြီ၊ ဆွမ်းစီရင်ခြင်းပြီးပြီ”ဟု သွား
ရောက်လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စော
စော သင်းပိုင်ကို ပြင်ဝတ်တော်မူပြီး
လျှင် ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားအိမ်သို့ သွားတော်
မူ၏။ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ သံယာ
တော်တို့နှင့်တကွ နေတော်မူ၏။

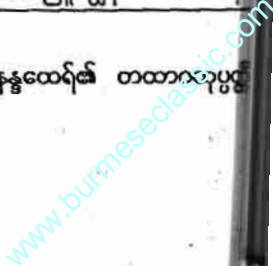
ထိုအခါ၌ ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားသည်
မြတ်စွာဘုရား အကြီးရှိသော ရဟန်း
အပေါင်းကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်စား
ဖွယ်ဖြင့် ကောင်းစွာရောင့်ရဲစေပြီး ပြည့်
စုံစွာ အလိုအလျောက်လှူ၍ “တန်ပြီ”
ဟု မြစ်စေကာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူ
ပြီးသော် သပိတ်မှချပြီးသော လက်
တော်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားကို တစ်
ထောင်အဖိုးထိုက်သော သင်္ကန်းသုံး
ထည်ကို လှူ၏။

ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားသည် ဤမျှသော
အလှူဝတ္ထုတို့ကို လှူ၍မရောင့်ရဲသဖြင့်
ခုနစ်ထောင်-ရှစ်ထောင် အဖိုးထိုက်
ကုန်သော ကမ္မလာနီတို့ကိုလည်း
ကောင်း၊ ပဒုသာဏီ ပုဆိုးတို့ကိုလည်း
ကောင်း၊ ပိုင်းဖြတ်ပြီး အာယောဂပင်၊
အံသကိုက်၊ ခါးပန်း၊ ရေစစ်၊ ဓမ္မ
ကရိဏ် အစရှိသော အလိုငှာ လှူ၏။

ထိုအခါ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး
မာရ်လည်ပတ်သဖြင့် တရားနာခြင်း
တည်းဟူသော အမြိုက်အရသာ သုံး
ဆောင်ခြင်းကင်းသော ဝေရဉ္စပုဏ္ဏား
ကို မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်နေ့တည်း
၌သာလျှင် တရားတည်းဟူသော
အမြိုက်ကို ရွာစေ၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ
ပြည့်စုံသော အကြံကို ပြုတော်မူကာ
တရားနှင့်ယှဉ်သော စကားဖြင့် ထင်
ရှားပြတော်မူ၍ နေရာမှ ဖဲတော်မူ၏။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

[ဓမ္မနန္ဒထေရ်၏ တထာကဿုပ္ပန်
ကျမ်းမှ]

နဂါးတို့မြူးရာ

ရေကန်သာ

မြေမျက်စင်

“အစ်မ . . . ရိဒ်ရေကန်သွား မလာ။ သည်နေရာကနေသွားရင် နီး တယ်”

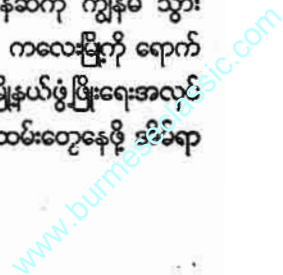
အမှတ်မထင် နံနက်စာ စားနေ ချိန်မှာ ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းအဖွဲ့ထဲက ကိုစိုးမြင့်က မေးလာတဲ့အတွက် . . .

“သွားမယ် ကိုစိုးမြင့်၊ စီစဉ်လိုက် လေ” ဆိုပြီး ခရီးစဉ်အစပြုလိုက်မိပါ တယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ဟာ တီးတိန်မြို့မှာ တစ်ညအိပ်ပြီးကြပါပြီ။ တီးတိန်မြို့လေးကို ကျွန်မတို့က ဖွံ့ဖြိုး ရေးကူညီဖို့ ရောက်လာကြတာပါ။ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ် ကျောင်းပဲ ရှိပါတယ်။ ဆရာတော်လေး က အသက် ၂၇ နှစ် ရှိပေမယ့် သိက္ခာ၊ သမာဓိ၊ မြည့်စုံပြီး တောင်တန်းသူ၊ တောင်တန်းသား ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အပေါ် ကရုဏာသက်စွာ ကူညီစောင့် ရောက်နေတာပါ။ မိဘမဲ့ရော၊ မိဘရှိ

ရော ချင်းတိုင်းရင်းသား ကလေးငယ် များကိုခေါ်ပြီး၊ မူလတန်းအဆင့်မှ အလယ်တန်းအဆင့်ထိ ကျောင်းစာ သင်ပေးနေပါတယ်။ စာမေးပွဲအောင်မြင် သူကလေးငယ်များကို ရန်ကုန်ပို့ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာသင် ကျောင်း၊ အတန်းပညာသင်ကျောင်းတွေ ဆီ ဆက်လက်ပို့ဆောင်ပေးပါတယ်။ ကလေးငယ်များအတွက် လိုအပ်သော စာအုပ်စာတမ်း၊ စားစရာများ၊ အား ကစားပစ္စည်းများ လာရောက်ထောက်ပံ့ ပေးသလို မြို့ရွာအတွက် လိုအပ်ချက် တွေကိုလည်း ဝိုင်းကူညီဖို့ လာကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝန်ထမ်းတွေဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့ ဟာ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း တစ်နယ်ပြီး တစ်နယ်၊ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ပြောင်းရွှေ့ နေကြရတယ်။ ကော့သောင်း၊ မြိတ်မြို့ မှ ယခု ကလေးမြို့ကို ရောက်ရှိလာရ

တာပါ။ ကလေးမြို့ကို တာဝန်မကျခင် ကတည်းက တောင်တန်းဆရာတော် ဘုရားကြီး ရေးသားတဲ့ ချင်းတောင် တန်းအကြောင်းတွေ ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက စာအုပ်တွေကို အမှတ်စဉ်အလိုက် အတွဲလိုက် လက် ဆောင်ပေးထားတဲ့အတွက် နံပါတ်စဉ် လိုက် ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ တောင်တန်း ပေါ်က ထူးဆန်းတဲ့ တောတောင် သဘာဝတွေကို ဖတ်ရပြီး ကျွန်မ စိတ် ဝင်စားမိတာ အမှန်ပါ။ စာအုပ်တွေဖတ် ရပြီး တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ ဆရာတော် ကြီးရှိရာ ချင်းတောင်တန်းဆီ ပြောင်း ရွှေ့ တာဝန်ထမ်းရပါတော့တယ်။ ဒီ တော့ ချင်းတောင်တန်းမှာ နာမည်ကြီး နေတဲ့ ရိဒ်ရေကန်ဆီကို ကျွန်မ သွား ကြည့်ချင်မိတယ်။ ကလေးမြို့ကို ရောက် ပြီးကတည်းက မြို့နယ်ဖွံ့ဖြိုးရေးအလုပ် နဲ့ ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေနေဖို့ ဒီဒီရေ

စီမံကိန်းတွေ တည်ဆောက်နေရတာနဲ့ ပဲ လေးငါးဆယ်လ ကြာသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မစုံစမ်းကြည့်တိုင်းလည်း ခရီးက ဝေးတယ်။ လမ်းခရီးကလည်း ကြမ်း တယ်။ လုံခြုံမှုမရှိဘူး။ အစ်မတို့ မသွား နိုင်ပါဘူး။ ဆိုတဲ့စကားတွေသာ ကြား ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဆက်လက်မကြိုး စားခဲ့တော့ဘူး။ ခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရိန်ကို သွားဖို့ အစဖော်ပေးတဲ့ မိတ်ဆွေ ကြောင့် ကျွန်မကိုယ်တိုင် အမြဲတမ်း သွားချင်တဲ့စိတ်က ရှိပြီးသားမို့ ဝမ်းသာ အားရ သွားမယ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ် ပါတယ်။

သည်တော့ ခရီးလမ်းအစီအစဉ် ကို ကိုစိုးမြင့်ကပဲ တာဝန်ခံပြီး ကားစီ စဉ်ရတော့သည်။ နာရီဝက်အကြာမှာ ပင် ဂျစ်ကားသုံးစီး စီစဉ်ပြီးပါတော့ သည်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကလည်း မိန်း ကလေး ကိုးယောက်သာပါပြီး ကျန် ဆယ်လေးယောက်ငါးယောက်က အမျိုး သားတွေပါ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဂျစ်ကားကို မတွေ့ရတာ ကြာပါပြီ။ သည်နယ်တွေ မှာတော့ ဂျစ်ကားကို ခရီးကြမ်းတွေမှာ သုံးကြတယ်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ တီးတိန် မြို့ ဧည့်ရိပ်သာကထွက်တော့ နံနက် ၈:၃၀ နာရီ ရှိပါပြီ။ ကျွန်မကားမှာတော့ ကျွန်မအပါအဝင် မိတ်ဆွေ နွယ်နီနဲ့ သမီးလေး ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးနှစ်ဦး။ ကားသမားပါ စုစုပေါင်း ခုနစ်ယောက် ပါပါတယ်။ စထွက်စကတော့ လမ်းက ပြေပြေလေးပါ။ အဆင်ချောပါတယ်။ လမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်ချိန်ကစ ပြီး အသက် ၄၀ မရှုရဲတော့ပါဘူး။ လမ်းက လှည်းသွားတဲ့လမ်း ဖြစ်နေပါ

ပြီ။ ဘယ်ဘက်မှာ ချောက်ကြီး ညာ ဘက်မှာ တောင်နံရံကြားက ကားလမ်း ဟာ ကားတစ်စီးစာပဲ သွားလို့ရပါတယ်။ ကားသီးတစ်ဝက်ဟာ ရေနစ်နေပါတယ်။ လမ်းက ရေတွေလျှံပြီး စီးကျနေတဲ့ လမ်းဖြစ်နေတော့ ကားက သွားရင်းနဲ့ ဗွက်တွေနဲ့ချောပြီး နံရံကို ပွတ်ပွတ်ပြီး သွားနေရတယ်။ ချောက်ရှိတဲ့ဘက်ကို လည်း မကြည့်ရဲ။ ချောက်က ဘယ် လောက်နက်လဲမသိ။ အောက်က ပျံ လွင့်လာတဲ့ လေနဲ့အတူ သစ်ရွက် ခြောက်တွေ ပျံတက်လာတယ်။ တစ် လမ်းလုံး သမ္ဗုဒ္ဓရွတ်လိုက်တာ ခေါက် ရေ တွက်လိုတောင် မရတော့ပါဘူး။ ကားပေါ်မှာ ရှိသမျှလူတွေ တစ်ယောက် မှ စကားသံ မထွက်လာကြဘူး။ လမ်း ခရီးမှာ ကားများ ချောက်ထဲကျသွားရင် ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး လိုက် လာကြရတယ်။

ကားသမားကတော့ သွားနေကျ မို့ ထင်ပါရဲ့ မကြောက်တဲ့အပြင် ကား ကက်ဆက်ထဲက တွဲတေးသိန်းတန် သီချင်းတွေ ဖွင့်ပြီး သူပါ ရောဆိုလိုက် သေးတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာ ကား ချည်းပဲသွားရတယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရပါသေးတယ်။ လမ်းလျှောက်ရတာလည်း တစ်ခါတစ် ရံ တစ်နာရီခန့် ရှိသလို၊ တစ်ခါတစ်ရံ နာရီဝက်ခန့်ရှိပါတယ်။ လမ်းလျှောက် လိုက်၊ ကားစီးလိုက်နဲ့ တောကြီးလှူ ကြီးကို ဖြတ်ပြီးသွားနေကြတာ နေ့ခင်း ၁ နာရီထိုးတဲ့အထိ ထမင်းမစားရသေး ပါဘူး။ လှလည်းပင်ပန်း၊ စိတ်လည်း ပင်ပန်း ထမင်းကလည်းဆာဆိုတော့

တော်တော်စိတ်ပင်ပန်းပြီး လာမိတာ မှားလေခြင်းလို့ အတွေးရောက်မိပါ တယ်။ နေ့ခင်း ၂ နာရီခန့်မှာ ရွာတစ် ရွာရဲ့စခန်းကို ရောက်ရှိပါတော့တယ်။ ဒီမှာပဲ ထမင်းပြင်ထားပြီးပြီဆိုတော့ အားလုံး ထမင်းစားဖို့ ပြင်ကြတော့ တာပေါ့။

ထမင်းက ဆာနေတော့ စားရ တာ အရသာရှိသာ။ စားပြီးတာနဲ့ ခရီး ဆက်လိုက်ကြတာ ည ၈ နာရီတိတိ မှာပဲ ရိန်ရဲ့ တည်းခိုရိပ်သာကို ရောက်ရှိ ပါတော့တယ်။

မှောင်မှောင်မည်းမည်းနဲ့ ကားမီး ထိုးပြီး လာကြတာ စခန်းက မီးရောင် ကို မြင်ရတော့ ပျော်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ ပိုပြီးပျော်စရာ ဖြစ်သွားတာက ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ထမင်း စားပွဲဝိုင်းက ဟိုတယ်အစားအစားတွေ ဖြစ်တဲ့အပြင် စားပွဲဝိုင်းအပြည့် ဟင်း ခွက်တွေမြင်လိုက်ရလို့ပါပဲ။ တောထဲ မှာ သည်လောက်ကောင်းတဲ့ ဟင်းတွေ ဘယ်လိုရလဲ မေးကြည့်တော့ ဆိုင်ရှိ တယ်ဆိုပဲ။ တစ်လမ်းလုံး မောပန်းနွမ်း နယ်လာသမျှ ရိန်ရောက်မှပဲ အားအင် တွေ ရှိလာကြတော့တယ်။ ညစာစား ပြီး လမ်းလျှောက်၊ ပရိတ်ရွတ်ကြနဲ့ ည ၁၁ နာရီထိုးမှ အိပ်ကြရတယ်။

နံနက် ၇ နာရီထိုး နံနက်စာ စား ကြပြီး ရိန်ရေကန်ဆီ ထွက်လာကြပါ တယ်။ ရေကန်ကြီးပေါ် ရောက်တော့ အေးပြီး စိမ့်နေတာပါပဲ။ ကန်ကြီးက အသည်းနှလုံးပုံကြီးဖြစ်လို့ လှလိုက်တာ။ ကန်ရေပြင်ကလည်း စိမ်းစိုပြာဖိုင်းနေ တာပါပဲ။ ကန်ရဲ့ ပေါင်လမ်းမှာ ဂျစ်

ကားပတ်မောင်းလို့ရတယ်။ ဘေးပတ်
ဝန်းကျင်မှာတော့ စိမ်းစိုနေတဲ့ သစ်ပင်
တွေက တောအုပ်ကြီးလိုပဲ။ ကျွန်မတို့
အဖွဲ့ ကန်ကိုပတ်ပြီး အမွှေးတိုင်တွေ
လှူကြတယ်။ ပရိတ်ရွတ်ပြီး မေတ္တာပို့
အမှုဝေကြတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဓာတ်ပုံ
ရိုက်သူကရိုက်၊ ကန်နားက သစ်ပင်
အောက်တွေမှာ ထိုင်ခုံတွေရှိတော့
ထိုင်ပြီး နားသူက နားနဲ့၊ ကျွန်မက
တော့ တာဝန်ခံပြီး လိုက်ပို့ပေးတဲ့ ရိပ်
သာက ဆရာကြီး ဦးမောင်လှကို ရိမ်
ရေကန်ကြီးရဲ့အကြောင်း သိသမျှ ပြော
ပြပါလို့ဆိုတော့ ဆရာကြီးက သူ့ရိုနေ
စဉ်ကာလက သိသမျှ ကြားသမျှတွေ
ကို ပြန်ပြောပြပါတယ်။

“ရေကန်ကြီးကတော့ ထူးဆန်း
တာတွေရှိတယ် အစ်မ။ အခုအချိန်မှာ
ရေတွေက ကြည်နေပေမယ့် ရေကန်က
ရေနောက်ချိန် ရှိတယ်။ ရေကန်ရေသာ
နောက်တာမဟုတ်။ ဒီကိုရောက်တဲ့လူ
တွေက ပြန်ရင် ရေဘူးထဲမှာ ကန်ရေ
တွေထည့်ပြီး အိမ်အပြန်ယူသွားကြ
တယ်။ အန္တရာယ်ကင်းတယ်ဆိုလို့တဲ့။
အဲသည်ရေတွေပါ နောက်တာ။ တောင်
တန်းဆရာတော်ကြီးကတော့ အဲသည်
အချိန်ကို နဂါးတွေဖြူးတဲ့အချိန်မို့ ရေ
နောက်တာလို့ ပြောတယ်။ ဒီမှာ ကျွန်
တော်မရောက်ခင်က ကျွန်တော့်ဆရာ
ရှိတယ်။ သူက စောပြီး လေးငါးလ
တာဝန်ကျတာ။ ဆရာက ဘုရား တရား
ကြည်ညိုတယ်။ အမြဲတမ်း အချိန်ရရင်
ပရိတ်ရွတ်တယ်။ အဲဒါလေ...လပြည့်
ညတစ်ညမှာ ဆရာ ပုတီးထိုင်စိပ်နေ
တုန်း ရေကန်ထဲက တဝန်းဝန်းအသံ

ကြားလို့ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
ကန်ထဲက နဂါးကြီးသုံးကောင် တစ်
ပြိုင်တည်း ကောင်းကင်ပေါ် ထိုးတက်
သွားပြီး တစ်ပြိုင်တည်း ပြန်ကျလာ
တယ်။ ရေထဲရောက်ပြီး ပျောက်သွား
တယ်။ ကန်ရေပြင်ကလည်း ငြိမ်သက်
လို့တဲ့။ နဂါးရဲ့ လုံးပတ်က ရေတိုင်ကီ
လောက်ရှိတယ်တဲ့။ အဲသည်မှာနေတဲ့
လူတွေ မတွေ့ရဘဲ ကျွန်တော့်ဆရာ
တစ်ယောက်တည်း တွေ့ခဲ့၊ ကြုံခဲ့တာ
ဆရာလည်း ရာထူးတိုးပြီး ငြို့ကိုပြောင်း
သွားရတယ်။ ကန်ထဲမှာ ငါးတွေလည်း
ရှိတော့ ဒီအနီးအနားကလူတွေက
ပိုက်ချပြီး ဖမ်းစားကြတာ။ ဆရာတော်
ကြီးက ကန်ထဲက ငါးတွေကို မစားဖို့
ပြောတယ်။ လူတွေက ဖမ်းစားကြတာ
ပဲ။ နောက်တစ်ခါ ငါးကိုမိတော့ ပါးစပ်
ကို ဟကြည့်တာ ငါးပါးစပ်မှာ အစွယ်
တွေ တွေ့ရလို့ လူတွေ လန့်ပြီး မစားရဲ
ကြတော့ဘူး။ ဒီတောတွေမှာ ကလေးဝ
ဆရာတော်ဘုရားကြီး၊ တောင်တန်း
ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ တရားကျင့်ခဲ့
ကြတယ်။ ကာလတစ်ခုအထိ နေခဲ့ကြ
တယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ တစ်နှစ်
ကုန်ပြီဆိုရင် သည်ရေကန်ကြီးဆီကို
ဘာသာကြီးလေးမျိုးဖြစ်တဲ့ မူဆလင်၊
ခရစ်ယာန်၊ ဟိန္ဒူ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ လူကြီး
တွေ ဝတ်ပြုလွှာရောက်ကြတယ်လို့
ပြောကြတယ်။ ဘာသာကြီးတွေ ဆုံတဲ့
နယ်မြေလို့ ခေါ်ကြတယ်တဲ့။ ကမ္ဘာစစ်
ကြီးဖြစ်လို့ စစ်ကြီးပြီးသွားတဲ့နောက်
ပိုင်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေ လာကြပြီး
ကန်ထဲကရေတွေကို ရေစုပ်စက်နဲ့ စုပ်
ထုတ်ပြီး ရတနာပစ္စည်းတွေ လာရှာ

ကြတယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်စုပ်စုပ် ရေ
က ကုန်မသွားဘူး။ ပြန်ပြန်ပြည့်လာပြီး
လူတွေလည်း ရောဂါရပြီး သေသွား
ကြတယ်။ နောက်ထပ် ဘယ်သူမှမလာ
ကြတော့ဘူးလို့ သည်နားကလူတွေ
ပြောတာ ကြားခဲ့ရတယ် အစ်မ။ အခု
ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာတွေ့နေရတဲ့ တံတား
လေးကိုကြည့်။ ကုန်းကနေ ရေစုပ်အထိ
တံတားထိုးထားတာလေ။ အဲဒါ ဝိညာဉ်
တွေ ခိုမှီတွယ်နေဖို့တဲ့။ သည်ဝန်းကျင်
မှာ မမြင်နိုင်တဲ့ ဝိညာဉ်တွေအများကြီး
ရှိနေကြတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြော
ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကျတဲ့
အဖွဲ့ကတော့ အမြဲတမ်း ပရိတ်ရွတ်ပြီး
မေတ္တာပို့၊ အမှုဝေပေးတယ် အစ်မ
ကျွန်တော်တို့ကတော့ နေရတာ အဆ
ပြေတယ်။ အစ်မလည်း မေတ္တာပို့
အမှုပေးဝေလိုက်ပါဦး။”

ကျွန်မတို့အဖွဲ့လည်း ကန်ထဲက
ရေတွေ ခပ်ယူပြီး ရေသန့်ဘူးတွေ
ထည့်ခဲ့ကြတယ်။ ဘယ်အချိန် မေ
နောက်မလဲ သိချင်ကြလို့ပါ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မရေဘူးကတော့ ရေပါမလာပါဘူး။
လမ်းထဲမှာ ရေဆာလို့ဆိုပြီး ကားသမား
က မသိဘဲ သောက်လိုက်တာ ရေသုံး
ဘူးလုံး အကုန်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့ တာဝန်
ကျချိန်မှာ ရောက်ခဲ့ရတဲ့ ရိမ်ရေကန်
ကြီးကိုတော့ မမေ့နိုင်တော့ပါဘူး။ ခုချိန်
မှာ ပြန်တွက်ကြည့်ရင် နှစ်ပေါင်း ၂၃
နှစ် ရှိခဲ့ပါပြီ။

◆ မြေမျက်ရှင်

အလုပ်ရစေ အောင်မြင်စေ

◆ သိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

“ဟော . . . တပည့်ကျော် မောင်တက်ပါကလား။ မတွေ့တာတောင် အတော်ကလေး ကြာနေပြီ။ အလုပ်အကိုင် ကော ရပြီလား။”

“အဲသည်အတွက် ဆရာ့ဆီ လာခဲ့တာပဲ။ ရှေ့တစ်ပတ် မှာ အလုပ်အတွက် ရေးဖြေစာမေးပွဲ ဝင်ရမယ်။ ရေးဖြေ အောင်မြင်ရင် လူတွေ့စစ်ဆေးခံရမယ် ဆရာရဲ့ အဲသည်အလုပ် ရမှ ဖြစ်မယ်ဆရာ။ ရေးဖြေအတွက်တော့ လေ့လာကျက်မှတ် ထားတာတွေ ရှိပါတယ်။”

“ဒါဖြင့် ဘာစိုးရိမ်စရာ ရှိသလဲကွယ်။”

“စိုးရိမ်ရတာပေါ့ ဆရာရယ်။ သည်အလုပ်မှ မရရင် အိမ်ကလည်း ကြည်ဖြူတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်က ကြိုးစားတာကလည်း ကြိုးစားတာလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့။ ဆရာ ဘက်ကလည်း လောကီပညာ အစီအမံနဲ့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဆောင်ကြဉ်းပေးဖို့ပါပဲ ဆရာ။”

“ဒါဆိုလည်း ကူညီရတာပေါ့ မောင်တက်။ မင်းက စနေသားဆိုတော့ မင်းရဲ့မွေးနေ့မှာ မင်းရဲ့မွေးနေ့မှာ တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူဆူကိုသွား။ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်မှာ ဖယောင်းတိုင်ကြီး တစ်တိုင်ကိုထွန်း။ ပန်း(၇)မျိုးနဲ့ ပူဇော်ပြီး “ဖြေဆိုထားတာ အောင်မြင်ပါစေ၊ အလုပ်အကိုင် ရပါစေ” လို့ ဆုတောင်းပေးပါ မောင်တက်။ ထူးခြားပါလိမ့်မယ်။ အခုလုပ်တာ လောကီအစီအရင် ဆိုပေမဲ့ ကုသိုလ်ရေးဖက်တဲ့ ယတြာတစ်ခုပဲပေါ့။”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ။”

တပည့်ကျော် မောင်တက်လည်း ကျေနပ်ဝမ်း မြောက်စွာ ပြန်သွားလေပြီ။ ဤ၌ ကျွန်ုပ်လဲည်း မောင်တက်ကဲ့ သို့ အလုပ်အကိုင်ရဖို့ ခက်ခဲနေသူများ လုပ်ဆောင်နိုင်ကြစေရန် ဖော်ပြရပါလျှင် . . .

တနင်္ဂနွေသားအဖို့ ကြာသပတေးထောင့်၌ လည်းကောင်း။

တနင်္လာသားအဖို့ သောကြာထောင့်၌ လည်းကောင်း။

အင်္ဂါသားအဖို့ စနေထောင့်၌လည်းကောင်း။

ဗုဒ္ဓဟူးသားအဖို့ တနင်္ဂနွေထောင့်၌ လည်းကောင်း။

ကြာသပတေးသားအဖို့ တနင်္လာထောင့်၌ လည်းကောင်း။

သောကြာသားအဖို့ အင်္ဂါထောင့်၌လည်းကောင်း။

စနေသားအဖို့ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်၌လည်းကောင်း။

တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူဆူထံ သွားရောက်ကာ ဆီမီး တိုင် ပူဇော်၊ ပန်း(၇)မျိုးနှင့် ပူဇော်လျက် အလုပ်အကိုင်ရရန် ဆုတောင်းကြပါကုန်ဟု တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ပါ၏။

သိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

ဖြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဂမုန်း

◆ ဂမ္ဘီရဆရာလှမျိုး(B.Sc) ◆

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် သင်တန်းတစ်ခု တက်ရောက်ရန် ရောက်ရှိသွားပါသည်။ သင်တန်းနားချိန်တွင် အနီးအနားမှ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကိုကျော်မင်းနှင့် အာလာပသလ္လာပ စကားများ ပြောဆိုကြပါသည်။ ကိုကျော်မင်းက...

“ဆရာမျိုး ဂမ္ဘီရဇာတ်လမ်း ရေးတယ်ဆိုလို့ ဂမုန်းပင်အကြောင်း ပြောရဦးမယ်”

“နားထောင်ရတာပေါ့ဗျာ ပြောပါ”

“ကျွန်တော့်ဦးလေးလေ အိမ်မှာ အနှောင့်အယှက် မဝင်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဂမုန်းပင်တစ်ပင် ယူလာပြီး အိုးနဲ့ စိုက်

တယ်။ လေးငါးခြောက်လလောက်ကြာတော့ တဖြည်းဖြည်း နေမကောင်းဖြစ်လာပြီး ဆုံးပါးသွားတယ်။

ဦးလေးဆုံးပြီး မကြာခင် အဒေါ် နေမကောင်းလို့ ဗေဒင်ဆရာ သွားမေးတော့ ‘အိမ်ရှေ့မှာ ဂမုန်းပင် စိုက်ထားလား’ လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ‘စိုက်ထားပါတယ်’ လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒါအမြန်နုတ်ပြီး စွန့်ပစ်ပါ။ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့်လဲ ဆရာလို့ မေးတော့ ခင်ဗျား အိမ်ရောက်တော့ နုတ်ကြည့်လိုက်ရင် အဖြေတွေ့ရမယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း နုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဂမုန်းဥကြီးက ဘီလူးခေါင်းပုံ ဖြစ်နေ

တယ် ဆရာမိုးရေ၊ ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တောင် ထိတ်လန့်သွားတယ်။ အဲဒါ အမြန်နုတ်ပြီး မြစ်ထဲ သွားမျှောလိုက်တယ်။ အဒေါ်လည်း နေကောင်းသွားပါရော။ ကျွန်တော်လည်း ဂမုန်းပင်၊ ပန်းပင်စိုက်တာ ဝါသနာပါပါတယ်။ အခြားဂမုန်းတွေလည်း စိုက်ဖူးတယ်။ အဲဒီဘီလူးဂမုန်းကတော့ တကယ်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဗျာ”

ဟု သူ၏ အတွေ့အကြုံကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ကိုကျော်မင်းသည် ရွေးဟောင်းဂမုန်းစာအုပ်တစ်အုပ် ဆရာ့ကို ပေးရဦးမယ်ဟု ပြောသော်လည်း ပျောက်နေ၍ လာမပေးတာပါဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေခဲ့ရာ ယခု တစ်နှစ်နီးပါး ရှိသွားပါပြီ။ ယခုတစ်ဖန် ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတို ဇာတ်လမ်းတွေ ရေးနေချိန်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း ပါဝင်ရေးရတော့ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း ရှာဖွေရပါသည်။ ကျွန်ုပ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကူညီပေးသော ဆရာကြီးနှစ်ဦး ရှိနေပါသည်။ ဆရာမင်းမဟိန္ဒနှင့် ဆရာဦးမင်းအောင်တို့သည် ဇာတ်လမ်းများ ပြောပြပေးပါသည်။ ဆရာကြီး ဦးမင်းအောင်မှ . . .

“ဂမ္ဘီရ ကျုပ်မှာ ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ပထမဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်၊ ဂမုန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ”

ဂမုန်းဇာတ်လမ်းဆိုတော့ ‘ကိုကျော်မင်း’ ကို သတိရသွားမိ၏။

“ကျုပ် သိမြင်ခဲ့တာ တွဲတေးဘက်မှာပါ”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သစ်ပင် ပန်းပင် စိုက်တာ အလွန်ဝါသနာပါတယ်။ တစ်နေ့ . . .

“အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဂမုန်းပင်စိုက်ရင် အန္တရာယ်ကင်းတယ်”

လို့ ပြောတယ်။

“ဂမုန်းပင်က အမျိုးမျိုးရှိတယ် မဟုတ်လား”

လို့ သူမက ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီအမျိုးသမီးက ဆရာတစ်ယောက် ပြောသံကြားဖူးတာတော့ ဧည့်လာဂမုန်း၊ မီးကွင်းဂမုန်း၊ မယ်တော်ကြီးဂမုန်းဆိုပြီး အမျိုးမျိုးရှိတယ် ကြားဖူးတာပဲ”

“ကျုပ်တော့ ဝါသနာပါလို့ ရတဲ့ဂမုန်းပင် စိုက်ထားတာပါပဲ”

“အဲ . . . ဘီလူးဂမုန်းပင်ဆိုတာကတော့ အိမ်ခြံလုံတယ်၊ အနှောင့်အယှက်ကင်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တော့ မမြင်ဖူးဘူး၊ စိုက်လည်း မစိုက်ဖူးပါဘူး”

“သစ်ပင်စိုက်ရန် ဝါသနာပါတဲ့ အမျိုးသမီးနာမည်က ဒေါ်အေးမေလို့ ခေါ်တယ်၊ ငွေကြေးလည်း အသင့်အတင့် အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငွေအတိုးလေးဘာလေးပေးပြီး ပစ္စည်းတွေဘာတွေလည်း အပေါင်ခံစားတယ်။

တစ်ခါက စက်ဘီးတစ်စီး အပေါင်ခံထားပြီးမှ သူ့ခိုး အခိုးခံရလို့ တော်တော်လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ပြဿနာလည်း တက်ခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိ အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး အမေ၊ ကုမတို့နှင့် နေတယ်၊ သူ့နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဆွေမျိုးဝမ်းကွဲတွေ ရှိပါတယ်။ တွဲတေးအပိုင်ကော့မှူးဘက်နားက ဝင်းခြံနဲ့ အိမ်အပိုင်ပေါ့ကွာ။

တစ်နေ့ မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးက အန္တရာယ်ကင်းတယ်ဆိုပြီး ဂမုန်းပင်တစ်ပင် စိုက်ဖို့ပေးလိုက်တယ်။ သူလည်း သူ့ခိုး ဓားပြ မဝင်နိုင်ဘူးဆိုတော့ သဘောကျတာပေါ့။ အဲဒါ အိမ်ကို ယူလာပြီး နောက်ဖေးဘက်မှာ မြေပေါ်ချပြီး စိုက်ထားလိုက်တယ်”

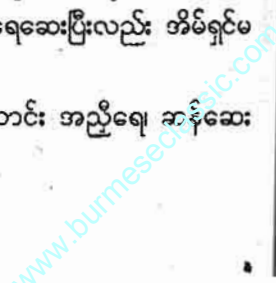
ဆရာဦးမင်းအောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်၍ ဟန်ပါပါ ဖွာရှိုက်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာကြီး၏ နိဒါန်းပျိုးမှုနှင့် ဇာတ်ကြောင်းကို ဦးနှောက်ထဲမှတ်မိစေရန် အာရုံစိုက်နားထောင်နေမိပါသည်။

“အဲဒီ ဂမုန်းပင်က စိုက်ထားတုန်းကတော့ တစ်ပင်တည်းပဲကွ၊ ဒေါ်အေးမေက နောက်ဖေးမှာ ထမင်းဟင်းချက်၊ သားငါးတွေ ရေဆေးလေ့ရှိတယ်။

တူမကလည်း ဟင်းချက်ခိုင်းတဲ့အခါ ကြက်သား၊ ငါး စသည်တို့ ခုတ်ထစ်ရေဆေးပြီး အကြွင်းအကျန်ကို အဲဒီဂမုန်းပင် အနီးအနားကို လှမ်းပက်လိုက်တယ်။

ထမင်းပန်းကန်တွေ ရေဆေးပြီးလည်း အိမ်ရှင်မပီပီ လှမ်းပက်လိုက်ပြန်ရော။

အဲဒီလို နွေး၊ မိုး၊ ဆောင်း အညှီရေ ဆန်ဆေး

ဈေး လက်ဆေးရေတွေ ပက်နေတော့ ဂမုန်းပင်က မြန်မြန် ကြီးထွားလာပြီး ဘေးနားမှာ အပင် နှစ်ပင် သုံးပင်တောင် ပွားလာပါတယ်။

အဲဒီလို သားငါးအပိုင်းအစ၊ အကြေးခွံ အစအန တွေ မကြာခဏ ပစ်နေတော့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဂမုန်းပင် တွေ မြေဩဇာဓာတ်ကောင်းလို့ ကြီးထွားလာတယ်လို့ ထင်နေမိတယ်ဆိုပဲ”

“ဂလုံ... ဂလွမ်... ဝုန်း... ခုန်း”

“ဟဲ့... မနွယ်၊ နောက်ဖေးမှာ ဘာသံတွေလဲ သွားကြည့်စမ်း”

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူး အဒေါ်”

“ဒါဆို ဟိုဘက်ခြံက ကြောင်တွေ၊ ခွေးတွေ မီးဖို နားဝင်လာတာလား မသိဘူး၊ တံခါးသေချာပိတ်ထားစမ်း”

“တံခါးလည်း သေချာပိတ်ထားပါတယ်”

နောက်တစ်နေ့ညတွင်လည်း ဟင်းအိုးလှန်သံ၊ ဒန်အိုးအဖုံး ပြုတ်ကျသံလို ကြားရပြန်သည်။ တူမဖြစ်သူ အား သွားကြည့်ခိုင်းသောအခါ ဘာမှမတွေ့ဟု ဆိုပြန် တယ်။

“ဟင်းအိုးတွေ သေချာဖိထား”

“ဟယ်... အဒေါ် ညနေက ချက်ထားတဲ့ ငါး ဟင်းတွေ မရှိတော့ဘူး”

“ကြောင်သူခိုးမ စားသွားတယ် ထင်တယ်”

သုံးရက်မြောက်နေ့တွင်လည်း အိုးသံ၊ ခွက်သံ ကြားရပြီး ငါးကြော်များ မရှိတော့ပေ။ ဒေါ်အေးမေ စိုးရိမ် စိတ်ဝင်လာတာပေါ့ကွာ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ သရဲဝင်စားတာလားဆိုပြီး အတွေး ဝင်လာတယ်။ တစ်နေ့လုံး ဘာသံမှ မကြားရ။

“အမေ... သမီးတို့အိမ် သရဲ တစ္ဆေ ဝင်ကပ် နေပြီထင်တယ်”

“ဒါဆို ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော် သွား လျှောက်ကြည့်ရမယ်”

ဒေါ်အေးမေ အမေလည်း...

“ဆရာတော်ထံ သွားလျှောက်ကြည့်တာပေါ့”

ဆရာတော်လည်း စဉ်းစားပြီး အဖြေရှာကြည့်နေ တယ်။ နောက်... .

“ဒကာမကြီး နောက်ဖေးမှာ ဘာပင်စိုက်ထားလဲ”

“အေးမေတော့ ဂမုန်းပင်တွေ စိုက်ထားတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ဂမုန်းအရွက်တစ်ရွက် ခူးလာ ပြပါ”

ဂမုန်းပင်အရွက် ကြည့်လိုက်တော့... .

“ဟာ... ဒါ ဘီလူးဂမုန်းပင်ပါလား၊ အပင်တွေ ကြီးထွားနေပြီ ထင်တယ်”

“ကြီးထွားရုံတင်မကပါဘူး ဆရာတော်၊ အပင် တွေထောင် ပွားနေသေးတယ်”

“ပွားမှာပေါ့၊ နောက်ဖေးမှာ မသန့်တဲ့ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းရေတွေ၊ ထမင်းကျွန်၊ ဟင်းကျွန်တွေ ပစ်နေတာကိုး”

“အဲဒီအပင်တွေ ဘယ်လိုလုပ်ပစ်ရမလဲဘုရား”

“အပင်တွေ နုတ်ပစ်ပြီး မြစ်ချောင်းထဲ မျှော လိုက်ပါ”

အိမ်ရောက်တော့ သားအမိနှစ်ယောက် တိုင်ပင် ၍ အလုပ်သမား အမျိုးသားနှစ်ဦး ခေါ်၍ မြစ်ထဲသွား၍ မျှောခိုင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ အပင်တွေ တူး ကြည့်တော့ ဂမုန်းဥတွေက ဘီလူးခေါင်းပုံတွေ ဖြစ်နေပြီ။

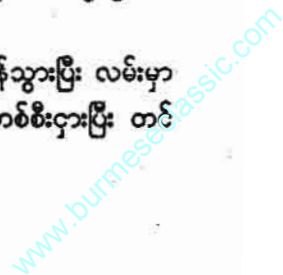
ချောင်းနှင့် နေအိမ် အလှမ်းကွာဝေးတော့ ထွေလာဂျီငှားပြီး ထွေလာဂျီပေါ်တင်ပြီး သယ်သွားရ တယ်။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့ အဲဒီကားက လေးကြိုး သွားတယ်။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ အခြားကားတစ်စီး ပြောင်း တင်ပါ၊ ကျုပ်တို့ကားကတော့ ဆက်မောင်းလို့ မရတော့ဘူး”

အဲဒါနဲ့ သူတို့လည်း ကားပေါ်မှချပြီး ဒေါ်အေးမေ ကို အကြောင်းကြားရတာပေါ့။

“အဆင်ပြေသလိုသာ ကြည့်လုပ်ပေးပါ ငါ့မောင် တို့ရယ်၊ ကုန်ကျစရိတ် ပေးပါ့မယ်၊ ရော... ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ် ထပ်ယူသွား”

ထိုသူတို့လည်း တစ်ခေါက်ပြန်သွားပြီး လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ ကျောက်တင်တဲ့ ခိုင်နာကားတစ်စီးငှားပြီး တင်

သွားကြတယ်။ ချောင်းမရောက်မှာ သမုတ်စမ်းတစ်ခုရှိ တယ်။ အဲဒီစမ်းကလေးနားရောက်တော့ ကားက ဈက် ပျက်ပြီး ရပ်သွားပြန်ရော။

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီအပင်တွေ တော်တော် ဒုက္ခပေးပါလား”

သူတို့လည်း ထိုင်ပြီး စိတ်ညစ်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြ လိုက်တယ်။ အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ လွယ်အိတ်ထဲက ကြေး ပြားနှင့် ရေးထားတဲ့ အင်းပြားချပ်ကလေးတစ်ခု ထုတ်ပေး တယ်။

“အဲဒီအင်းပြားလေးကို အပင်တွေအောက်မှာ ထည့်လိုက်၊ မောင်ရင်တို့ကားကို ရအောင် စက်နှိုးပြုပြင် သွားကြပါ။ ဒီတစ်ခါ ချောချောမောမော မြစ်ထဲရောက်တဲ့ အထိ မျောသွားလိမ့်မယ်”

သူတို့လည်း ကားကို ဝိုင်းတွန်းပြီး စက်နှိုးလိုက် တော့ ပြန်ကောင်းလာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီဂမုန်း ပင်တွေအားလုံး မြစ်ထဲပစ်ချပြီး မျှောလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဒါနဲ့ တချို့က ဘီလူးဂမုန်း စိုက်ထားရင် အိမ် လုံခြုံတယ်။ အဲဒီအပင်က အကောင်မည်းမည်းကြီးထွက် လာပြီး တင်းပုတ်နဲ့ ထုတယ်ဆိုတာရော ဆရာကြီး”

“အဲဒါလည်း ရေရှည်ကြာရင် မကောင်းပါဘူး။ သူက စစိုက်ကတည်းက မြေကြီးနဲ့ အမဲသားရောပြီး စိုက် ရတဲ့ အပင်မျိုးကွ”

အချို့လည်း ခတ္တာဂမုန်းက ဘီလူးဂမုန်းကို နိုင် တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

“ဘီလူးဂမုန်းပင်က ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ ဆရာ ကြီး”

“ကျောရိုးနှင့် အရွက်နား အညိုရောင်သမ်း တယ်။ အရွက်ပုံက နနွင်းပင်အရွက်နဲ့ဆင်တယ်။ ဥဥတဲ့ အခါ ဘီလူးခေါင်းသဏ္ဍာန်ရှိပြီး အပေါ်စွယ်၊ အောက်စွယ်

ပါရှိတယ်။ နွေရာသီမှာ အရွက်တွေ ခြောက်သွားတတ် တယ်။ မိုးကျတဲ့အခါ ရေရတော့ ဥမှ အရွက်ပြန်ထွက်လာ တယ်”

ဆရာဦးမင်းအောင်ပြောသောပုံကို ဆရာမင်း မဟိန္ဒ(ပန်းချီ)မှ ပုံဆွဲပြပါသည်။ ထိုပုံကိုပါ ထည့်သွင်းဖော် ပြထားပါသည်။ ဂမုန်းကျမ်းတွင် ဖိမ်တွင် မစိုက်သင့် သော ဂမုန်းများမှာ ဆင်ဂမုန်း၊ ဆင်စွယ်ဂမုန်း၊ ကုမုဒိကြာ ဂမုန်း၊ ဘီလူးဂမုန်း ဟူ၍ ဖော်ပြထားပါသည်။

အချို့ဂမုန်းကျမ်းများတွင် ဆေးဘက်ဝင်ဂမုန်း၊ လာဘ်ရွှင်ဂမုန်း၊ ပယောဂနိုင်သောဂမုန်း၊ နတ်နိုင်သော ဂမုန်း စသည် အမည်အမျိုးမျိုးကို ခွဲခြားပြသထားပါသည်။ ဤတွင် ဘီလူးဂမုန်းကို နတ်ကိုနိုင်သော ဂမုန်းတို့တွင် ပါဝင်နေသည့်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရပါသည်။ ဂမုန်းဘီလူး သည်ကား မာဒရာနတ်ကို ကောင်းစွာနိုင်သည်ဟု ဖော်ပြ ထားပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သာဓကတမ္ဗိ၊ (၇)ရပ်ကွက် တွင် နေထိုင်သော မိတ်ဆွေ ကိုကျော်မင်း(မင်းမင်း) ပြော ပြသော သူ၏ အတွေ့အကြုံအမှန်နှင့် (၆)ရပ်ကွက်တွင် နေသော ဆရာဦးမင်းအောင်တို့၏ ပြောပြချက်အရ ကျွန်ုပ်စာရေးသူအနေဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဂမုန်း ဟု ဆိုလိုက်ရပါတော့သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်များအနေဖြင့် ဂမုန်းပင် စိုက်ပါက တတ်သိနားလည်သောသူနှင့် တိုင်ပင် ပြသ စိုက်ပျိုးသင့်ပါသည်။ ဂမုန်းပင်များသည် အစောင့်ခို တတ်သော သဘောအရ သန့်ရှင်းသောနေရာ၊ အထား အသို၊ ဆောင်ရွက်မှုကို နှစ်သက်ကြကြောင်း ထပ်မံအကြံ ပြုရေးသားလိုက်ရပါသည်။

ဂမ္ဘီရဆရာလှမျိုး(B.Sc)

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိင်္ခ၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည် ဒေါက်တာတေယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့ ....

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာ မိမိအသိဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ မှုတာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါကျကျော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာများမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် ....

- အမှတ်(၂၀၅/က) ပိတောက်(၅)လမ်း၊
- မြို့သစ်(၈)၊
- ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
- အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တိုးလာပြီး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများကလည်း ကိုယ့်ကို အစစအရာရာ ထောက်ပံ့နေတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ သိကြားမ၊ လိုက်သကဲ့သို့ လက်ရှိအခြေအနေထက် များစွာမြင့်တက်မယ် မိဘကို ကောင်းစွာပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်မယ့်အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင် ရာထူးတက်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်သူများအဖို့ လုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ အောင်မြင်မှုရမယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ပြုလုပ်နိုင်သလို လုပ်ငန်းဟောင်း များလည်း ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ ခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ ထိုခရီးများဟာ လည်း စိတ်ချမ်းသာစရာ ခရီးများဖြစ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူ များ ယခုကာလတွင် ထွက်ပါက ရောက်တဲ့နိုင်ငံမှာ အလုပ်က စောင့်ကြိုနေ တတ်တယ်။ ငယ်ရွယ်သူများအဖို့ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။ ပံ့ပိုး

ကောင်းတစ်ခု ရတတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စ များ ဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက် စပ်တူဝယ်ဖို့ ကြုံလာလိမ့်မယ်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်စေ၊ ဝန်ထမ်းဖြစ်စေ ကြီးထွား တိုးတက်မယ့်အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတိုက်အခံ အနည်းငယ်တော့ ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေရှာရလွယ်ခြင်း၊ ငွေအသိုက် အထွက်ကြမ်းခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဖက် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်း မကျန်းမာရေး အသည်းအသန် ဖြစ်တတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းတွေလည်း ဝင်တတ်တယ်။ စက်ရုံတစ်ခု ပူးတွဲလုပ်ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ အသည်းနှင့် ပတ်သက်သောဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ခြင်း၊ ရုတ်တရက် ရေ ခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ မွေးနံထောင့်၌ ထန်းညွန့်(၁၀)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊ တံခွန်ဖြူ(၂၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှဲများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်း

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၄၊ ၅၃၊ ၃၂၊ ၃၅

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်တွင် ရွှေများကွာနေသော ဘုရားရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူရှိလျှင် လာဘ်ပိတ်တတ်ပါတယ်။ ရွှေများ ပြန်ချပေးပါ။ ယခုကာလတွင် ဆိတ်သားမစားရ။ သစ္စာပန်း မယှိုးရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ပန်းပေါင်းစုံ(၅)မျိုး ပေါက်ပေါက်ဆွမ်း ကပ်လှူလေ့ပါ။

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အိုးအိမ်အပြောင်းအရွှေ့ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဝန်ထမ်းများအဖို့ အလုပ်တွင် အနည်းငယ် အတိုက်အခံ ရှိတတ်ပါတယ်။ သင်သည် ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် ကဆုန်လနှင့် ပြာသိုလများပါခဲ့ရင်တော့ မိသားစု ဘဲမှသော်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏လက်အောက်ငယ်သားတွေကြောင့် အမှုအခင်း ဖြစ်တတ်ခြင်း၊ အမှုကို လိုက်လံဖြေရှင်းပေးရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင် မရှိသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်သောကာလဖြစ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်ပေါ်ခြင်း (သို့မဟုတ်)လက်ရှိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဆက်အသွယ်သစ်များ ပေါ်လာ လိမ့်မယ်။ အလုပ်အတွက် စိတ်ညစ်စရာတွေ ပေါ်တတ်တယ်။ အလုပ်မှ ထွက် ချင်စိတ် ပေါ်နေလိမ့်မယ်။ မထွက်ပါနှင့်။ သူ့ခိုးဖျက်စိအကျခံရတတ်သော ကာလဖြစ်၍ သူ့ခိုး အခိုးခံရတတ်သောကာလ ဖြစ်သောကြောင့် သတိထားပါ။ ခရီးအကျိုးပေးသော ကာလဖြစ်တယ်။ ဘုရားဖူးခရီးများ သွားရတတ်တယ်။

ကွာနေသော ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် ပြန်ဆုံမယ်။ ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ရောက်လာတတ်တယ်။ သောကြာနံပစ္စည်းများ ဝင်လာတတ်တယ်။ အိမ်သို့ အတောင်ပါသော သတ္တဝါများ ဝင်လာတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ စွယ်တော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် အဖိုးတန်ရတနာပစ္စည်းများ ဝင်မယ်။ မြေနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတတ်တယ်။ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေးနာမည်ပါလျှင် ကျန်းမာရေး ညံ့တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး အနေဖြင့် မကြာခဏ ခေါင်းမူးခြင်း၊ မျက်စိကိုက်ခြင်းဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြူတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပြိုဟ်ရုပ်ဝံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၁၊ ၆၄၊ ၄၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ဘယ်အလုပ်မဆို မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက် အဓိကဦးစားပေးပြီး လုပ်ဆောင်ပါ။ အကျိုးမရှိသော အလုပ်အကိုင်များသည် မိမိကောင်းကျိုး မိမိဘဝကို ဖျက်ဆီးနေတတ်သဖြင့်

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း မုန့်လုံးရေပေါ် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကောင်းသောအပြောင်းအလဲတွေ ကြုံရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းတွေလည်း တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ရတတ်တယ်။ ဖြတ်လမ်းမလိုက်ပါနှင့်။ တစ်ချို့တည်းနှင့် အပွဲကြံခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။ ထိလည်း ပေါက်တတ်တယ်။ အလှူအတန်းကိစ္စ ကြုံရတတ်တယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အလှူအတန်း ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ ယခုကာလသည် စန်းပွင့်နေသော ကာလဖြစ်သောကြောင့် သတိထားပါ။ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝင်မယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်း စွပ်စွဲပြောဆို ခံရတတ်တယ်။ မသင့်မြတ်သူများနှင့် ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားမယ်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အကျိုးပေးအောင်မြင်မယ်။ ခရီးများ မကြာခဏ ထွက်ရတတ်တယ်။ ထိုခရီးများသည်လည်း အကျိုးပေး အောင်မြင်မယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ရာထူးတိုးမယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ရေး

အတွက် သောကရောက်ရတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး အိမ်ထောင်ဖက်များ ဖြစ်နေလျှင် ဂရုစိုက်ပါ။ စာရွက်စာတမ်း စာချုပ်ကိစ္စများအတွက် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အရိုးကျိုးခြင်း၊ အလုံးအကျိတ်အခဲနှင့် ပတ်သက်သောဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ငွေထီး(၉)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၄၊ ၂၇၊ ၂၂

အထူးသတိပြုရန်

အိမ်အနီးအနားတွင် တနင်္လာနှင့် စနေနေ့တွင် ကလေးမွေးဖွားသော နိမိတ်တွေ့ပါက ထိထိုးဖြစ်အောင် ထိုးလိုက်ပါ။ ယခုကာလတွင် လက်ရှိအလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အလိုပြောင်းလိုစိတ်များ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ မပြောင်းပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားကွင် နွားနို့ထမင်း ကပ်လှူပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့ပေမယ့် ပညာရပ်တစ်ခု ထပ်မံ သင်ကြားရတတ်တယ်။ တယ်လီဖုန်းတစ်ခုလည်း ရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတု တော်၊ ပုံတော်၊ ရဟန္တာပုံတော်တွေ ကြွလာတတ်တယ်။ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ ခရီး သွားရတတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများနှင့် ရှယ်ယာခွဲခြင်း၊ လမ်းခွဲ ခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အလုပ်တွေကလည်း အောင်မြင်တော့မလိုနဲ့ အပျက်အစီး များတတ်တယ်။ မိသားစုအတွင်းမှာလည်း စိတ်ဝမ်းကွဲမှုတွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ တနင်္လာ၊ သောကြာ သားသမီးများအတွက် ပူပန်ရတတ် တယ်။ ဒေါသရှေ့ထားရင် မှားတတ်သောကြောင့် မေတ္တာစိတ်နဲ့သာ တုံ့ပြန်ပါ။ မနက်စောစောမှာ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေကို မေတ္တာပို့ပေးပါ။ အညံ့တွေ ပျောက်သွားတတ်တယ်။ လူမျိုးခြားနှင့် အကျိုးပေးတယ်။ ပြည်ပ

သွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ဒီကာလမှာ ဆောင်ရွက်ပါ။ စိတ်ပင်ပန်းတဲ့ကာလ ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်တိုင်းမကျမှုတွေ များနေ တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခြေထောက်၊ ခါးတို့မှာ ဒဏ်ရာရတတ်တယ်။ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ ညွန့်(၄)ညွန့်၊ ကြက်လျှာအစိမ်းရောင်(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သင်္ချိုင်းမြေ မနင်းရ။ ကြင်သူကြင်ဖက်နှင့် ကွဲကွာခြင်း၊ သဘောကွဲလွဲခြင်းများ ကြုံရတတ်သော ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ဘက်က အလျှော့ပေးပြီး ဆက်ဆံပါ။

ကံကောင်းပြီး လက်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် စနေနေ့တိုင်း ထောပတ်ထမင်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ပျော်ရွှင်စရာတွေ ကြုံတွေ့ရပေမယ့်လည်း စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ပင်ပန်းစရာတွေလည်း ကြုံရတတ်ပါတယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေ၊ ၃ အသစ်ရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ သင့်အတွက် အကျိုးထူးသော ခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ပညာတစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ ဤကာလအတွင်း အစစအရာရာ သတိထားပါ။ မိမိအပေါ် မကောင်းကြံခြင်း၊ မကောင်းပြောခြင်းများ ခံရတတ်တယ်။ အလုပ်၌ ထိခိုက်တတ်တယ်။ ပြဿနာ ကြီးစွာဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲ၊ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲတို့က အကူအညီကောင်း ပေးလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာပေးညှိသော သက်ကြီးရွယ်အိုများ မိမိအိမ်သို့ လာရောက်တည်း

ခိုလှောင် ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။ လူမျိုးခြား ဂုဏ်ပေးတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းတွေလည်း မကြာခဏ ပျက်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး အနည်းငယ် ဂရုစိုက်ပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတစ်ခု မီးလောင်ခြင်း၊ မီးဟပ်ခြင်းဖြစ်ပြီး သွေးထွက်သံယိုမှုများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြုတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညှိများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၂၊ ၁၆၊ ၆၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ဆေးမှား၊ အစားမှား ဖြစ်တတ်တယ်။ ပစ်စာ၊ တိုင်စာ ခံရတတ်တယ်။ သတိထားပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် အုန်းဆွမ်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အညံ့ထဲကနေ ပျော်ရွှင်ရမယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ အလှူမင်္ဂလာတွေလည်း ကိုယ့်အိမ်မှာ လုပ်ရတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို အပျော်လေး တွေပေးမယ့် မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ရလာတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်ပုံ တွေလည်း ကြွလာတတ်တယ်။ ငွေတွေလည်း ဝင်လာတတ်တယ်။ အကူအညီ ပေးမယ့်သူတွေလည်း ကိုယ့်အနားကို ရောက်လာတတ်တယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ စည်းစိမ်ဝင်လာတာနဲ့အမျှ ကိုယ်က အပျော်လွန်ပြီး အမှားအယွင်းတွေ တွေ့ တတ်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ဘက်နှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်း၊ အထင်အမြင် လွဲမှားခြင်းမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ သင်သည် ယခုရောက်ရှိနေ တဲ့ကာလတွင် တပို့တွဲလနှင့် တပေါင်းလများ ပါဝင်နေရင် ဂရုစိုက်ပါ။ အိမ်ထောင်ဘက်နှင့် တရားဝင်ခွဲခွာရတဲ့အထိ ကြုံရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ် လည်း စတင်လုပ်ရတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ရေနံပတ်သက်သောလုပ်ငန်း၊

ကားလုပ်ငန်း၊ ကျောက်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်လျှင် ထိုလုပ်ငန်းများသည် လွန်စွာအကျိုးပေး အောင်မြင်မယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆေးမှား အစာမှား ဖြစ်တတ်တယ်။ သွားဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိပွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅) နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူ(၁၂)ချောင်းတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၃၊ ၄ ။ ၄၁၊ ၂၄

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် နာရေး လုံးဝမသွားရ။ ထောင်ဝင်စာ မတွေ့ရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ဖန်ခွက်ဖြင့် ကြံရည်(၆)ခွက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

BURMESE CLASSIC

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် မပြောပလောက်တဲ့ အညံ့လေးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုသို့ ဝင်ရောက်ရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ နားချိန်မရလောက် အောင် အလုပ်ရှုပ်မယ်။ လွန်စွာပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ ဝန်ထမ်းများအဖို့ အလုပ် တွင် မပျော်ပိုက်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ပြောင်းရန် စိတ်မကူးပါနှင့်ဦး၊ ပြောင်း လျှင် အဆင်မပြေနိုင်သေးပါ။ ဘက်ပြီး အနစ်နာခံပါက အထက်လူကြီး၊ ကြီးကဲသူတို့က ကူညီမစလိမ့်မယ်။ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပုံတော် များ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ ပစ္စည်းခံရတတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ဆက်သွယ် သောကိစ္စများ၊ လူမျိုးခြားနှင့် တွဲလုပ်ရသော အလုပ်များ အောင်မြင်မယ်။ အမွေရခြင်း(သို့မဟုတ်)အမွေကဲ့သို့ ပစ္စည်းများ၊ ငွေများ ရတတ်တယ်။ ယခု

ကာလတွင် လက်ခံလိုက်ပါက အလဟဿကုန်သွားတတ်တယ်။ တပို့တွဲ၊ ပြာသိုလများ ပါဝင်နေရင် သူတစ်ပါး၏ စွပ်စွဲပြောဆို ခြင်း၊ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ခြင်းများ ခံရတတ်တယ်။ အမျိုးသားများအဖို့ အိမ်ထောင်ကျတတ်သော ကာလဖြစ်ပြီး သားသမီးရတနာများ ထွန်းကားတတ်တယ်။ ယခင်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ သော ပြဿနာဟောင်းများ၊ ရောဂါဟောင်းများ ပြန်ပေါ်လာတတ်တယ်။ အိမ်တွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိလျှင် ဆေးရုံသို့ပို့ပါ။ အိမ်မှာ မီးဖွားလျှင် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ မိခင်ဖြစ်သူရှိလျှင် ကျန်းမာရေး အနည်းငယ် ညံ့တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် သွေးအားနည်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက် (၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ သပြေ(၆)ညွန့်၊ နှင်းဆီ(၇)ပွင့်၊ ယပ်အဝါရောင်(၁၇)ချောင်းတို့ကို လျှာပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

စနေ၊ ကြာသပတေး

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အလုပ်ပြောင်းခြင်းမျိုး လုံးဝမပြုလုပ်ပါနှင့်။

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ တနင်္လာ

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း မုန့်ဖက်ထုပ် လျှာဒါန်းပေးပါ။

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လူပင်ပန်းပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာရမယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းသစ်လုပ်ရန် အကြံအစည်များ၊ အဆင်အသွယ်ကောင်းများ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ စိန်ထည်ပစ္စည်းများ၊ စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လိမ့်မယ်။ ယခုကာလတွင် ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချ၍ လုပ်ငန်းအသစ် ကြီးကြီးမားမား စရန် မကောင်းသေးပါ။ ဤကာလအတွင်း ထိမထိုးသင့်ပါ။ ထိပေါက်လျှင် မိသားစုအတွင်း ကျန်းမာရေး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ညံ့သွားတတ်တယ်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်မယ်။ ဘိုးတော်တု၊ ဆရာတုများ ရောက်လာတတ်တယ်။ ငွေကြေး ဆုံးရှုံးတတ်တယ်။ ငွေလိမ်ခံရတတ်တယ်။ မိမိ

ကိုးကွယ်သော ဆရာတော်တစ်ပါး ပျံလွန်တော်မူသော နိမိတ်တွေ့ခဲ့သော် ကားပွတ်တိုက်မိတတ်ပါတယ်။ အထူးဂရုစိုက်ပါ။ မသွားချင်သော ခရီးများ၊ စိတ်ညစ်စရာခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ အထက်လူကြီး၊ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲတို့က မိမိအပေါ် အထင်လွဲတတ်တယ်။ သားသမီးများ ကျန်းမာရေး ညံ့တတ်တယ်။ ရုတ်တရက် ဝမ်းဗိုက်အောင့်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံ့ကော်(၁၅)ညွန့်၊ ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၃၊ ၁၇၊ ၃၁၊ ၃၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလအတွင်း မိမိအိမ်အနီးနားတွင် ဆိုင်သစ်ဖွင့်သောနိမိတ်၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်သောနိမိတ် တွေ့လျှင် ကံကောင်းတတ်ပါသည်။ ကားပွတ်တိုက်မိတတ်သဖြင့် အထူးဂရုစိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

စာအိတ်တစ်အိတ်ထဲတွင် ငွေ ၃၁ ကျပ် ထည့်ပြီး ပုံသကူပစ်ပါ။

နိုင်ငံခြားဖျောက် မြန်မာများအတွက်

အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

(၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ)

ယခုကာလမှာ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး၊ လူငယ်လူရွယ်အချို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ပညာရှာခြင်းတွေ လုပ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလို တိုင်းတစ်ပါးမှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သူတွေအဖို့ အားကိုးရာမှာ ကျွန်မတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေပါပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအဖို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် သရဏဂုံတည်ခြင်း ရှိခဲ့ပါလျှင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေကင်းပြီး လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူတွေအဖို့ ၎င်းတို့ရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေကို ပြေလည်စေဖို့ရန် ကျွန်မတတ်တဲ့ လောကီပညာရပ်တွေနဲ့ ကူညီလိုက်ရပါတယ်။ အကယ်၍များ ဘဝဇာတ်စုံ အဖုံဖုံကို သိချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဆက်သွယ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ် ခဲ့မယ် ဆိုပါတာ ...

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်(၂၀၅/က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း-၀၁ ၆၄၃၀၃၀

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

စက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မတော်တဆ ထိခိုက်မိတတ်သည်။ သွပ်၊ သံ၊ သစ်စသော ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်သည့် အလုပ်ငွာနများတွင် လုပ်ကိုင်သူများ အဆင်ပြေမည်။ ယခုကာလတွင် အပြောင်းအရွှေ့ မလုပ်သင့်ပါ။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရမည်။ ထိုသင်တန်းမှာ အလုပ်အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်မည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ဝက်သားပေါက်စိ ဝယ်ကျွေးပါ။

ကနုလံသားသမီးများအတွက်

ရှယ်ယာလုပ်ငန်းများက ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရမည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ လုပ်ရမည်။ ခရီးထွက်ရမည်။ မိမိကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ အများကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နေရမည်။ အောက်လက်ငယ်သား အလုပ်မှ ထွက်ပြေးမည်။ လူမျိုးခြား ကူညီမည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ဟင်္သာဂါနှင့် အချိုရည် ဝယ်ကျွေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

ဝန်ထမ်းများ လခတိုးမည်။ ထိပေါက်မည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စီးစရာယာဉ်တစ်ခုရမည်။ မိန်းမကိစ္စ အစွပ်အစွဲကြောင့် ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ မမျှော်လင့်သောနေရာမှ ငွေဝင်မည်။

ယတြာ

ကျောင်းသားတစ်ဦးကို ဗလာစာအုပ် ဝယ်ပေးပါ။

ပုဒွဟူးသားသမီးများအတွက်

ဘာသာရေးဆိုင်ရာကိစ္စများ၊ ရန်ပုံငွေပွဲကိစ္စများကို ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေ ရလိမ့်မည်။ ခွဲခွာနေရသော မိသားစုများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရမည်။ အပန်းဖြေ ခန်း ထွက်ရတတ်သည်။ မမျှော်လင့်သောနေရာမှ အလုပ်သစ် အပ်နှံမည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ရေမွှေး လက်ဆောင်ပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

အတိုက်အခံများကြားက အလုပ်အကိုင် နေရာကောင်းရမယ်။ အလုပ် အတွက် အင်တာဗျူးဖြေမယ့်သူများ သတင်းကောင်း ကြားရမယ်။ ရာထူးတိုးရန် ခက်နေသူများ ရာထူးတိုးမယ်။ အိမ်နေရာပြောင်းခြင်း၊ အိမ်သစ်ဆောက်ခြင်း ကြုံ မည်။ လူငယ်များ မင်္ဂလာကိစ္စကြုံမည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို တယ်လီဖုန်းကတ် တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စတစ်ခု ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ လက်မှတ်ထိုးလျှင် သတိထားပါ။ သင်တန်းတက်ရန် ကြံစည်ပြီးမှ ပျက်မည်။ မိမိအိမ်ကို ပြုပြင်ရမည်။ ပြဿနာများ ပြေလည်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်မည်။ ထိပေါက်နိုင်သည်။ အထက်လူကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်ရမည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ငှက်ပျောသီးနှင့် ပြုလုပ်ထားသောမုန့် ဝယ်ကျွေးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

အလုပ်တွင် ပြဿနာဟောင်းများ ပြန်ပေါ်တတ်သည်။ ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းနေသော်လည်း အမွေရမည်။ အလုပ်အပြောင်းအလဲ ပြုလုပ်ရန် စိတ်ကူး ရှိနေသူများ မပြောင်းပါနှင့်။ အလုပ်သစ်မှာ အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျတတ်သည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို သစ်သီးတစ်မျိုး လက်ဆောင်ပေးပါ။

ရာဟုသားသမီးများအတွက်

အပျော်အပါးများသော ကာလဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေများနှင့် ပျော်ပွဲခွင့်ပွဲ များ သွားလာနေရမည်။ ဝင်ငွေလည်း တိုးမည်။ လူချစ်လူခင် ပေါမည်။ အလှူမင်္ဂလာ ပွဲများ စီစဉ်ပေးရမည်။ စပ်တူရွယ်ယာလုပ်ငန်းများ လုပ်ရမည်။

ယတြာ

ကလေးငယ်တစ်ဦးကို မော်တော်ဆိုင်ကယ် အရုပ်လေးတစ်ရုပ် ဝယ်ပေးလိုက်ပါ။

ပဉ္စမအကြိမ် ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ သံဃာအစည်းအဝေးပွဲကြီး ကျင်းပ

ပဉ္စမအကြိမ် ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ သံဃာအစည်းအဝေးပွဲကြီးကို မေလ(၁၂)ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းမှ စတင်၍ ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာ့အေးကုန်းမြေရှိ မဟာပါသာထာ လိုဏ်ဂူတော်ကြီးတွင် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးရှိ သံဃာတော် ငါးသိန်းတို့ကို ကိုယ်စားပြု တက်ရောက်လာသည့် သံဃာတော်(၂၅၅၈)ပါးဖြင့် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ သံဃာအစည်းအဝေးပွဲကြီးတွင် သံဃာအဖွဲ့အစည်း အခြေခံစည်းမျဉ်း စတုတ္ထအကြိမ် ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ချက်(မူကြမ်း)ကို မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မဟာအောင်မြေမြို့နယ်၊ မပုံးရိမ်တိုက်သစ်မှ နိုင်ငံတော် သံဃာ့ဝန်ဆောင် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တကေသရာဘိဝံသက အဆိုတင်သွင်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။

နိုင်ငံတော် ဗဟိုသံဃာဝန်ဆောင်အဖွဲ့က ဆက်လက်တင်ပြအပ်သော သံဃာအဖွဲ့အစည်း အခြေခံစည်းမျဉ်းမူကြမ်းကို ယခုအစည်းအဝေးကြီးသို့ တက်ရောက်လာကြသည့် သံဃာသမ္မတီရသံဃာကိုယ်စားလှယ်များက လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ပြီး ဤအစည်းအဝေးပွဲကြီးက အတည်ပြုပေးရမည် ဖြစ်ပါသည်ဟု သတ္တမအကြိမ် နိုင်ငံတော်သံဃာဝန်ဆောင်အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ မန္တလေးမြို့ ဗန်းမော်ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဒေါက်တာ ဘဒ္ဒန္တ

ကုမာရာဘိဝံသက ဩဝါဒကာထာတွင် လျှောက်ထားခဲ့သည်။

သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဦးဆန်းဆင့်က “အစဉ်အလာအားဖြင့် တပည့်တော်တို့သည် ဘာသာရေး၊ သာသနာရေး စသည့် လုပ်ငန်းကိစ္စရပ်များကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရာ၌ အနစ်နည်းပါး အကာများသော လုပ်ငန်းကိစ္စများကိုသာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြပြီး အနစ်သားနှင့် ပြည့်ဝသော ယခုလို အစည်းအဝေးပွဲကြီးမျိုးကို မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြပါ” ဟု လျှောက်ထားခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမအကြိမ် ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ သံဃာအစည်းအဝေးကြီးကို ၁၉၈၀-ပြည့်နှစ်၊ မေလတွင် သံဃာတော် (၁၂၁၈)ပါးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယအကြိမ် ၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ မေလတွင် (၁၃၈၃)ပါးဖြင့်လည်းကောင်း၊ တတိယအကြိမ် ၁၉၉၀-ပြည့်နှစ်၊ မတ်လတွင် (၁၄၀၈)ပါးဖြင့်လည်းကောင်း၊ စတုတ္ထအကြိမ် ၂၀၀၅-ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် (၁၄၃၉)ပါးဖြင့်လည်းကောင်း ကျင်းပခဲ့ပြီး လက်ရှိတွင် သက်တမ်းအားဖြင့် ၃၄ နှစ်သို့ ရောက်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မေလ(၁၁)ရက်မှ (၁၃)ရက်အထိ သုံးရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပခဲ့သည့် ပဉ္စမအကြိမ် ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ သံဃာအစည်းအဝေးပွဲကြီးကို ရွှေသံလွင်ကုမ္ပဏီလီမိတက်မှ သိန်းပေါင်းနှစ်သောင်းလေးထောင်ကျော် အကုန်အကျခံ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

အဋ္ဌမအကြိမ်မြောက် လှိုင်ဗုဒ္ဓစာပေဆုနှင့် ပညာရည်ချွန်ဆု ပေးအပ်ချီးမြှင့်ပွဲ အခမ်းအနား စည်ကားစွာ ကျင်းပ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ လှိုင်မြို့နယ်လုံးဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓစာပေဆုနှင့် ပညာရည်ချွန်ဆု ပေးအပ်ချီးမြှင့်ပွဲကို အမှတ်(၆)ရပ်ကွက်၊ ဘူတာရုံလမ်းရှိ ဝေယျဝတီကျောင်းတိုက်ကြီးနှင့် မြို့နယ်ပညာရေးဌာနတို့ ပူးပေါင်းစီစဉ် ဦးဆောင်လျက် အဋ္ဌမအကြိမ်မြောက် လှိုင်ဗုဒ္ဓစာပေဆုနှင့် ပညာရည်ချွန်ဆု ပေးအပ်ချီးမြှင့်ပွဲကို (၂၈-၄-၂၀၁၄)တနင်္လာနေ့ နေ့လယ် (၁၂:၃၀)နာရီအချိန်က ရန်ကုန်မြို့၊ တံတားဖြူရှိ I.B.C ခန်းမကြီးတွင် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်ပါသည်။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ(၁)ရက်နေ့မှစ၍ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်းကို မြို့နယ်တွင်းရှိ ကျောင်းများတွင် ဖွင့်လှစ်သင်ကြားပေးခဲ့ပြီး (၂၇-၄-၂၀၁၄)ရက်နေ့ နံနက်(၉)နာရီအချိန်တွင် အထက(၁)လှိုင်ကျောင်းတော်ကြီး၌ စာမေးပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ ယဉ်ကျေးလိမ္မာစာမေးပွဲမှ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်သူ (၃၉)ဦးကို လှိုင်ဗုဒ္ဓစာပေဆုအနေဖြင့် ချီးမြှင့်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတွင် ထူးချွန်စွာအောင်မြင်သူများနှင့် နိုင်ငံတော်အဆင့် ပန်းချီပြိုင်ပွဲတွင် ထူးချွန်ဆုရသူ(၃)ဦးတို့အား တာဝန်ရှိသူများက ဆုများချီးမြှင့်ပေးအပ်ကြောင်း ထပ်မံသိရှိရသည်။

မောင်ယဉ်ဦး(ခနမြို့)

လူထုသိ၍ နတ်ထွေကြားစေ လူထုသိ၍ နတ်ထွေကြားစေ လူထုသိ၍ နတ်ထွေကြားစေ လူထုသိ၍ နတ်ထွေကြားစေ

www.burmeseclassic.com

မဟာပဏ္ဍိတ ပရဟိတ အောင်တော်မူစေတီတော် တည်ထားရေးအတွက် လှူဒါန်းမှု အစုစုနှင့် မဟာဗောဓိညောင်ပင်ပျိုအား မြေချစိုက်ပျိုးပွဲ ကျင်းပ

၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ မေလ ၁၃ ရက်နေ့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်များ အထွတ်အမြတ်ထားကြသည့် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့တွင် ပြည်မြို့ ရွှေဘုံသာမန်ဘုရားနှင့် ဖိုးဦးတောင် စေတီတော်မြတ်အကြား၌ တည်ထားကိုးကွယ်မည့် မဟာပဏ္ဍိတ ပရဟိတ အောင်တော်မူ စေတီတော် တောင်ကုန်းထက်၌ ဗောဓိညောင်ပင်ပျိုကို ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်သူ၊ နာရေးကူညီမှုအသင်း (ရန်ကုန်)နှင့်အတူ ပရဟိတစိတ်ထားရှင်တို့ ပေါင်းစည်းလျက် မြေချစိုက်ပျိုး ပူဇော်ခြင်း၊ ညောင်ရေသွန်းလောင်းခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

အဆိုပါ ဗောဓိညောင်ပင်ပျိုမှာ အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် မာန်ဂိုဟန်ဆင်းက မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီခေါင်းဆောင် အောင်အောင်ဆန်း စုကြည်အား လက်ဆောင်မွန် ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အောင်အောင်ဆန်း စုကြည်က ပခုက္ကူဆရာတော်ကြီး(အနိစ္စဆရာတော်ကြီး)ထံ လှူဒါန်းခဲ့ရာမှ ပဋ္ဌာန်းဆက်ကုသိုလ်တော်ကြောင့် နာရေးကူညီမှု အသင်း(ဥက္ကဋ္ဌ) ဦးကျော်သူထံ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ယခုကဲ့သို့ အကန့် ဆက် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းပါပေ။ မဟာပဏ္ဍိတ ပရဟိတ အောင် တော်မူစေတီတော် တည်ဆောက်ရေးအတွက် အလှူငွေ ကျပ်

သိန်း(၁၀၀)ကို ကွယ်လွန်သူ မိတာနှစ်ပါး(ဦးဟုတ်ကြည်၊ အိသန်းရီ)တို့အား အမှုထား၍ CHANG CHINGFU + CHEN YING HUA (ခေါ်)ခင်ခင်ကြည်နှင့် သား CHAN CHUN CHUAN(a)Leo Chang မိသားစု သုံးဦးက လှူဒါန်းခဲ့သည်။

“မဟာပဏ္ဍိတ ပရဟိတ အောင်တော်မူ စေတီတော်”ကြီးအား နာရေးကူညီမှုအသင်း(ရန်ကုန်)သို့ လှူဒါန်းထားကြသော အလှူရှင်များ၏ အလှူငွေအား လုံးဝအသုံးပြုမည် မဟုတ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

မကြာခင် ဖူးမြင်ရတော့မည့် မဟာပဏ္ဍိတ ပရဟိတ အောင်တော်မူစေတီတော်အတွက် လှူဒါန်းမှု ပြုလိုပါက ဦးစိုးမိုးနိုင်၊ မိုးမေတ္တာ နာရေးကူညီမှုအသင်း (ပြည်) ၀၉-၄၂၃၆၇၅၉၄၅၊ ၀၉-၄၂၃၆၇၀၁၁၊ ၀၉-၄၃၀၁၆၁၉၇၊ ပေါပြုလာဂျာနယ် ၀၉-၅၁၀၃၆၄၆၊ ထွန်းဦးစာပေ(မန္တလေး) ၀၉-၂၀၀၅၇၂၊ ကိုအောင်သူ (ပဋ္ဌဂံစာပေတိုက်) ၀၉-၂၀၂၃၇၅၃ စသူတို့ထံ လှူဒါန်းနိုင်ပါကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

ကိုရင်သာစု

လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ

လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြား
လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြား
လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြား
လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြား
လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြား
လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြား
လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြား
လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြား
လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြား
လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြား

(၆၅) ကြိမ်မြောက်

မင်္ဂလာတရားတော်နှင့် မုဒွဝင် စာမေးပွဲ ဆုနှင့်သဘင် ကျင်းပ

Y.M.B.A စာသင်ခန်းမကြီးတွင်(၂၅-၅-၂၀၁၄)နေ့ နေ့လယ်(၁၂:၃၀)နာရီတွင် ဆုနှင့်သဘင်ပွဲ ကျင်းပရာ တစ်ပြည်လုံးရှိ စာဖြောင့်များမှ ဆရာတော်ကြီးများ နည်းပြဆရာ၊ ဆရာမများ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ အမှုဆောင်လူကြီးများ၊ ဧည့်သည်တော်များ စုစုပေါင်း (၇၀၀)ကျော် တက်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

အစီအစဉ်(၁)အရ နမောတဿ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ဘုရားကန်တော့ပြီး မင်္ဂလာသုတ် ပရိတ်တော်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါသည်။

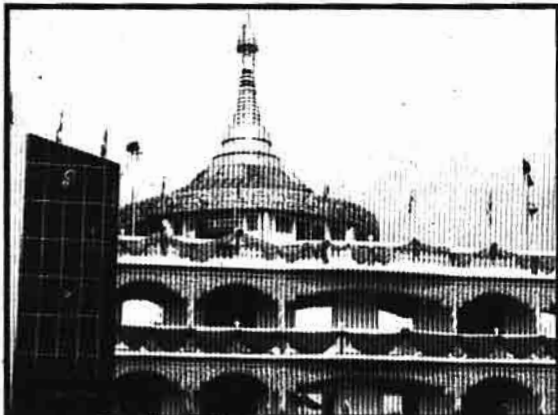
အစီအစဉ်(၂)အရ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးကျော်သိန်းမှ အမှာစကားပြောကြားပြီး မြို့နယ်များမှ အလှူရှင်များအား ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းလွှာများ ပေးအပ်ပါသည်။

အစီအစဉ်(၃)အရ မင်္ဂလာတရားတော် ပြန့်ပွားရေး ငွေပဒေသာပင်အဖြစ် စိုက်ထူလှူဒါန်းငွေ ၅၀၀၀၀၀ (ကျပ်ငါးသိန်း)အား ဦးစိုးဝင်း(တက္ကသိုလ်စိုးယည်)မိသားစုက လှူဒါန်းရာ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ ဦးစိန်သန်းက လက်ခံပြီး ဂုဏ်ပြုလွှာ ပေးအပ်ပါသည်။

၎င်းနောက် စာအောင် ကျောင်းသူ/သားများအား အောင်လက်မှတ်နှင့် ဂုဏ်ပြုဆုများ ချီးမြှင့်ပြီးနောက် ဗုဒ္ဓသာသနံ စီရင်တော် သုံးကြိမ် ရွတ်ဆို ဘုရားကန်တော့ကြပြီး အခမ်းအနားကို (၁၄:၃၀)နာရီတွင် အောင်မြင်စွာ ရပ်သိမ်းလိုက်ပါကြောင်း။

ဒေါက်တာသက်ဆွေ

ရွှေတိဂုံပုံတူစေတီ ထီးတင်ပွဲ၊ ကျိုက်မရောဆရာတော် သိက္ခာထပ် မွေးနေ့နှင့် သုံးထပ်ကျောင်းဆောင် ရေစက်ချ အလှူတော်မင်္ဂလာ

BURMESE CLASSIC

မွန်ပြည်နယ်၊ ကျိုက်မရောမြို့၊ ကျိုက်မရောဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်းတွင် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ ဝါရိန္ဒ(သဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ)(နိုင်ငံတော် ဗဟိုသံဃာ့ဝန်ဆောင်)ဆရာတော် ဦးစီးတည်ထားကိုးကွယ်သော ရွှေတိဂုံပုံတူ စေတီတော်မြတ် ထီးတော်တင်လှူပွဲ၊ သုံးထပ်ကျောင်းဆောင် ရေစက်ချပွဲ၊ ကျိုက်မရောဆရာတော် သက်တော်(၆၀)ပြည့် ဝိလာတမင်္ဂလာ ပုနောပသမ္ပဒါ(သိက္ခာထပ်)အလှူတော်မင်္ဂလာကို ၁၃၇၆ ခု ကဆုန်လဆန်း(၁၀)ရက်(၈-၅-၂၀၁၄) ကြာသပတေးနေ့တွင် အဆိုပါကျောင်းတိုက်ကြီးဝင်းအတွင်း၌ စည်ကားခမ်းနားစွာ ကျင်းပဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။ ထိုအလှူတော်မင်္ဂလာတွင် သိမ်ဆင်းသံဃာ(၂၇)ပါးအား သိမ်ဆင်းလောင်းလှူ၍ သံဃာအပါး(၁၃၀)ကျော်အား ဝတ္ထုငွေ၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ၊ ဗလာမပါ ကံစမ်းမဲအလှူ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဧည့်ပရိသတ်များကိုလည်း ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ယပ်တောင် အမှတ်တရ လက်ဆောင်များပေးခဲ့သည်။

ဆရာမိုး

အောင်သိန္နိမဟာမြိုင်ဆရာတော် မဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဝေ “ဘဒ္ဒန္တ တိက္ခာစာရ” မဟာထေရ် ဝိကတ သိက္ခာထပ် မွေးနေ့ပွဲ စည်ကားစွာ ကျင်းပ

BURMESE CLASSIC

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ အမှတ်(၁၂) ရပ်ကွက်၊ မရမ်းခြံ၊ မာလာရုံလမ်းတွင် တည်ရှိသည့် ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်း၊ အောင်သိန္နိမဟာမြိုင်ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ဦးစီးပဓာန နာယက ရပ်ကွက်သံဃနာယကဥက္ကဋ္ဌ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးဖြစ်သည့် “မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဝေ” နိုင်ငံတော် ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော် အရှင်သူမြတ် ဖြစ်တော်မူသော “ဘဒ္ဒန္တ တိက္ခာစာရ” မဟာထေရ် သက်တော် (၆၄)နှစ်၊ ဝါတော်(၄၅)ဝါအား အကြိမ်(၃၀)မြောက် သိက္ခာထပ်မင်္ဂလာ ဝိကတမွေးနေ့ပွဲကို ၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၃ ရက်၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၂ ရက်၊ စနေနေ့ နံနက်တွင် အထက်ပါ ကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်း၌ စည်ကားစွာ ဆင်ယင်ကျင်းပပြုလုပ်ပါသည်။

သိမ်ဆင်းသံဃာတော်(၂၅)ပါးအား သိမ်ဆင်းလောင်းလှူခြင်း၊ ဆရာတော်ကြီး “ဘဒ္ဒန္တ တိက္ခာစာရ” မဟာထေရ်မှ အလှူပေးတရားတော်များ ချီးမြှင့်ပေးခြင်း၊ ပင့်သံဃာတော်များနှင့် ကျောင်းတိုက်ကြီးရှိ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်တို့အား လှူဖွယ်

ပစ္စည်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်းနှင့် နေဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း ဧည့်ပရိသတ်တို့အား ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်း အောင်သိန္နိမဟာမြိုင်ကျောင်းတိုက်၏ တိုက်အုပ်ဆရာတော် “ဘဒ္ဒန္တ အရှင်ပဗ္ဗ” နှင့်တကွ “ဘဒ္ဒန္တ တာဂရ” နှစ်ပါးတို့အား သိက္ခာထပ်မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်ခြင်းအပြီး ယင်းအဆိုပါ အလှူပွဲအတွက် ရေစက်ချ အမှုအတန်း ပေးဝေကြသည်။

ထိုအလှူပွဲကြီးအား ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီး ခေတ္တရာ ဦးမြင့်ဆွေ၊ မိခင်ကြီး ဒေါ်စိန်စိန် တို့အား အမှုထူးထူးလျက် သားသမီး မိသားစုနှင့် ခုနစ်ရက် သားသမီးတို့၏ အလှူတော်ဓွေဖြင့် မွေးမွေး သိက္ခာထပ် ရဟန်းခံ ရှင်ပြု သီလရှင်ဝတ်ပွဲကို ကျောင်းအကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့တို့နှင့် စုပေါင်းစီစဉ်ကာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

မောင်ယဉ်ဦး

ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ၆/သံဒင်းမိသားစု၏ ပထမအကြိမ် ဓမ္မပူဇော်သဘင် ကျင်းပ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မြောက်ပိုင်းခရိုင်၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ် ၆/သံဒင်းမိသားစု၏ အနှိုင်းမဲ့တရားအလှူကို ပေးလှူကြရာ (၂၉-၃-၂၀၁၄)ရက် စနေနေ့မှ (၃၁-၃-၂၀၁၄)ရက် တနင်္လာနေ့ထိ သုံးရက်တိုင်တိုင် ညစဉ်(၈)နာရီအချိန်တွင် ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ အမျိုးဘာသာ သာသနာ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လိုသော စိတ်ထားဖြင့် သံဒင်းမိသားစုမှ စုပေါင်း ညီညာစွာ တရားပွဲအလှူကို ပထမအကြိမ် ကျင်းပခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

သားစိန်နိုင်

ရတုတုသိ၍ နတ်တုကြားဝေ ရတုတုသိ၍ နတ်တုကြားဝေ ရတုတုသိ၍ နတ်တုကြားဝေ ရတုတုသိ၍ နတ်တုကြားဝေ

လောက၌ အလွန်လေးနက်သော တောကြီးသို့ မရောက်ဖူးသူများသည် ထိုတော၏ အခြေအနေကို မသိနိုင်၊ မခန့်မှန်းနိုင်ကြပါ။ တောကြီးသို့ ရောက်ဖူးသူများအနေဖြင့်သာ တော၏ အလွန်နက်ရှိုင်းပုံကိုလည်းကောင်း၊ ပန်းမျိုးစုံ၊ သစ်သီးမျိုးစုံ၊ ဝေဝေဆာဆာနှင့် သာယာနေပုံကိုလည်းကောင်း သိနိုင်ကြ၏။ ထို့အတူ ပိဋကတ် နယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ မကျင်လည်ဖူးသောသူများသည် ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်ကို ခန့်မှန်းရန်ပင် မလွယ်ကူလှပါ။ ပိဋကတ်နယ်ပယ်သို့ ဝင်ရောက်လေ့လာဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကား ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်ကို အပြည့်အစုံ မဟုတ်သော်လည်း ခန့်မှန်းရုံဖြင့် သိတော်မူကြပါသည်။

ဤသို့ သိရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဘုရားရှင်၏ ဉာဏ်တော်ကို ခန့်မှန်းပြီး ဂုဏ်တော်ဖြင့် ပုံတော်ကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားကြသည့်အတွက်...

ကုသိုလ်တရားတို့သည် ရရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ရောင်ပြန်ပရိသတ်ကြီးလည်း ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ပုံဖော်ပြီး ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားကြမည် ဆိုပါလျှင်...